

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Storm

A DARK & DIRTY SINNERS' MC SERIES

SERENA AKEROYD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

FIRTINA

KARANLIK VE KİRLİ GÜNAHKÂRLARIN MC'Sİ: SEKİZ

SERENA AKEROYD

Copyright © 2021 by Serena Akeroyd

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

[Adanmışlık](#)

[*Tetikler*](#)

[Beş Nokta ile Çapraz Okuma Sırası PLAYLIST](#)

[Sevgili](#)

[Günlük](#)

[Sevgili](#)

[Keira](#)

1. [Keira](#)

2. [Fırtına](#)

3. [Keira](#)

[Sevgili](#)

[Keira](#)

4. [Fırtına](#)

5. [Fırtına](#)

6. [Keira](#)

[Sevgili](#)

[Günlük](#)

[Sevgili](#)

[Keira](#)

7. [Fırtına](#)

8. [Keira](#)

9. [Keira](#)

10. [Fırtına](#)

11. [Keira](#)

12. [Fırtına](#)

13. [Fırtına](#)

14. [Keira](#)

[Sevgili](#)

[Günlük](#)

15. [Fırtına](#)

16. [Keira](#)

[Sevgili](#)

[Keira](#)

[Sevgili](#)

[Günlük](#)

17. [Fırtına](#)

18. [Keira](#)

[Sevgili](#)

[Keira](#)

[Sevgili](#)

[Günlük](#)

19. [Keira](#)
20. [Fırtına](#)
[Sevgili](#)
[Günlük](#)
[Sevgili](#)
[Keira](#)
21. [Keira](#)

22. [Fırtına](#)

23. [Fırtına](#)

24. [Keira](#)

25. [Fırtına](#)

26. [Fırtına](#)

27. [Keira](#)

28. [Fırtına](#)

29. [Keira](#)

30. [Fırtına](#)

31. [Fırtına](#)

32. [Keira](#)

33. [Ayı](#)

34. [Keira](#)

35. [Fırtına](#)

36. [Keira](#)

37. [Fırtına](#)

38. [Fırtına](#)

39. [Fırtına](#)

40. [Keira](#)

41. [Fırtına](#)

42. [Cyan](#)

43. [Keira](#)

44. [Fırtına](#)

45. [Keira](#)

46. [Keira](#)

[Sevgili](#)

[Günlük](#)

47. [Fırtına](#)

[Sevgili](#)

[Keira](#)

[** Tetikleyici Uyarı **](#)

[Epilog](#)

[** Bonus Sahne **](#) [Sonsöz](#)

[Beş Nokta Evrenine en baştan başlayın... Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Ücretsiz Kitap!](#)

[Serena ile bağlantı](#)

[kurun](#)

[Yazar Hakkında](#)

DEDİKASYON

Sana, cesur okuyucu. Bana

olan inancın için.

Storm'a olan güvenin

için.

Sonsuza dek mutluluğa olan inancın için.

Tabii ki, bunu gerçekleştirirken arkamı kollayan insanlara da

-Gerçek hayattaki Posse ve benim Snopes'um, hepiniz kim olduğunuzu biliyorsunuz. Umarım yol isimlerinizi kanlı canlı görmekten keyif almışsınızdır.

Ve son olarak, Stacy'ye. Kendisi olma cesaretini gösterdiği için, kendi başına yola çıkma cesaretini gösterdiği için ve bana Coshocton'ı verdiği ve Storm'un -bir sürü mısır tarlasının arasında olsa bile- kendi ayak basacağı yerlere sahip olmasına izin verdiği için ;)

TRİGERLER

ÖNEMLİ BİLGİLER

LÜTFEN GÖRMEZDEN GELMEYİN

Hey sen,

Yaptın mı?

A) En sevdiğin battaniyeyi kaptın,

B) Elimde bir kutu çikolata var,

C) Biraz mendil al,

D) Göz makyajınızı sildiniz (bu bir ARC okuyucusunun önerisi üzerine,)

E) {Eğer içkiyi seviyorsanız} Yakınlarda bir kadeh şarabınız var mı-ya da üç? Eğer hazırsanız... işte tetikleyici uyarılar:

- İntihar,
- Uyuşturucu kullanımı,•
- Bağımlılık,
- Kendine zarar verme,• Şiddet,
- Çocuk ihmaline ilişkin referanslar,• Çocuk istismarına ilişkin referanslar,
- Ötenazi ile ilgili referanslar.

Neredeyse bu kitabı yazmıyordum. Şimdi burada otururken, bunun benim için ne kadar trajik olduğunu anlatamam.

Yaptığımız her hatanın, mutluluğu *asla* hak etmediğimiz anlamına gelen karmik bir doğrama tahtası olduğu düşüncesi oldukça iç karartıcıdır, ancak Storm'a birçok okuyucu tarafından gösterilen nefret beni geri adım atmaya itti

onun hikayesinden.

Korkmuştum

. Kabul

ediyorum.

Nefretten korkuyorum, tek yıldızdan korkuyorum.

Ama EA'm Anne, onun hikayesini yazıp yazamayacağım konusunda şüphelerim olmaya başladığından beri Storm için savaştı. Kendime güvenim azaldığında, okuyucular FB gruplarında Storm'a saldırıp hem onu hem de Keira'yı yerden yere vurduklarında bana destek oldu. Ona verilen tepkiler en hafif tabirle çok yoğundu.

Ama burada, şimdi, size şunu söyleyebilirim. En çok gurur duyduğum kitap bu. Bu kitap her şeyim.

Bu *kitap*, işte bu yüzden yazar oldum. Sizi hissettirmek, umutlandırmak, sevdirmek ve ihtiyaç duymanızı sağlamak için.

Eğer Fırtına'dan nefret ediyor ama Serçeler'in devamlılık hikayesini kaçırmamak için okuyorsanız, endişelenmenize gerek yok. Hile yapmak sizi tetikliyorsa ve kitabı okuma sebebiniz NWS ise lütfen kitaptan uzak durun. Kitabı özellikle Serçeler serisi olmadan yazdım ki atlanabilsin.

Eğer Fırtına'dan nefret ediyorsanız ve bana tek yıldızlı bir eleştiri yazarak ne kadar kötü bir insan olduğumu söylemek için okuyorsanız, lütfen kitabı bırakın. *Anlıyorum*. Aldatmak bir tetikleyicidir. Ama evliliklerin yüzde kırkı sadakatsizlikten etkileniyor. Bu olabildiğince gerçek.

Umarım, eğer hala okuyorsanız ve hikayeye dalacaksanız, bir şeyi biliyorsunuzdur: Storm'un yanlış yaptığını biliyorum. *Storm* da yanlış yaptığını biliyor. Yaptığı şeyi asla mazur görmüyorum. Sadece açıklama yapıyorum.

Storm şimdiye kadar yazdığım en kırık adamlardan biri. Belki Nyx'ten bile daha fazla.

Umarım siz de onu benim kadar seviyorsunuzdur. Umarım mutlu okumalar,
Serena
xoxo

BEŞ NOKTA İLE ÇAPRAZ OKUMA SIRASI

FILTHY
NYX
BAĞLAN
TISI
PIS ZENGİN
GÜNAHI
ÇELİK PIS
KARANLIK
CRUZ
MAVERICK
PIS SEKS
ŞAHİN PIS
SICAK
FIRTINA
THE DON (AĞUSTOS 2021'DE) THE
LADY (EYLÜL 2021'DE)
FİLTBY SECRET (EKİM 2021'DE ÇIKIYOR)

OYUN LİSTESİ

Kitapta yer alan şarkıların yanı sıra kitaba ilham veren şarkıları da içeren seçilmiş bir film müziği dinlemek isterseniz, işte bağlantı:

<https://open.spotify.com/playlist/1GLvN8qS0uY2v6BmlhwkXK?si=1c09fd91c14246eb>

SEVGİLİ GÜNLÜK

SENYÖR YILI

Bugün bu adamı gördüm.

Garipti. İyi anlamda garipti ama.

Onun beni fark ettiğini sanmıyorum ama ben onu fark etmeden edemedim.

Gerçekten uzun saçları vardı, yani erkeklerde uzun saçtan nefret ederim ama onunki alışılmadıktı. Önünde uzun bir çizgi vardı ve gümüş rengiydi. Tamamen gümüş. Hiç böyle bir şey görmemiştim.

Bu konuda utanmıyor, utanması da gerekmiyor, ama bu onu daha da öne çıkardı. Google'da araştırdım. Poliosis denen bir durum. Kulağa biraz çirkin geliyor ama inanın bana öyle değil.

*Onunla ilgili olağandışı olan tek şey bu
değildi. Kesik bir elbise giyyordu.*

O bir günahkâr.

Bu ne kadar

çılgınca?

*Neden Jackson Lisesi'nde olduğundan emin değilim ama sanki birini
b e k l i y o r m u ş gibi görünüyordu.*

*Çoğunlukla göze batıyordu ve onu izleyen tek kişinin ben olmadığımı
biliyordum.*

*İnsanlar Jimmy Dane'in Sinners'da bir Prospect olduğunu söylüyor ama bunun
ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum.*

*Yerel MC hakkında ortalıkta dolaşan bir sürü saçmalık var. Dürüst olmak
gerekirse yarısına inanmıyorum. O kadar kötü olamazlar, değil mi?*

Babam benimle aynı fikirde olmazdı.

*Kulüp üyelerini bir şeyler yapmaları için zorlayıp duruyor. Kendini ne
zannettiğinden emin değilim. O bir kilise papazı, belediye başkanına baskı yapıp
yerel motosiklet kulübünü kovdurabilecek bir milyarder değil...*

O konuşmaya başladığında, yer yarılsın da içine girsin istiyorum.

Beni kaldır. İnsanlara 'komşunu sev' diye vaaz veren birinin ikiyüzlülüğü rahatsız edici.

Bazen anneme ve babama bakıyorum ve onların yaşına geldiğimde bu kadar acılı olmamak için dua ediyorum.

Bu üzücü mü?

'Acı çekmemeyi' bir yaşam hedefi olarak benimsemek mi?

Üzgün görünüyordu. Yani adam. Gerçekten üzgün görünüyordu. Kemiklerine kadar. Yorgun da.

Onunla ilgili fark ettiğim onca şey arasında en çok yankı uyandıran buydu.

Bu kadar muhteşemken nasıl oluyor da on yıl boyunca uyuyup yine de bitkin bir şekilde uyanabiliyor bilmiyorum ama bunu başarması bir mucize.

Düşünmek için bile çok yaşlı ama ne bileyim, o üzüntü. Onun için hissediyorum. Gözleri o kadar... Kulağa aptalca geliyor ama gerçekten ruhuna açılan pencereler gibiler.

Sanırım onu bu yüzden gördüm.

Yüzü, güzelliği, bunların önemi yok.

Ruhu beni çağırdı.

Adının ne olduğunu merak ediyorum.

Belki de öğrenmemem en iyisidir. Onun bela olduğunu biliyorum ve bela Keira Miller'ın izin verdiği bir şey değil.

Yine de onu gülümsetmek isterdim. Gerçekten isterdim.

SEVGİLİ KEIRA

Jimmy bana adının bu olduğunu söyledi. Sana yakışıyor.

Geçen gün ders bittikten sonra seni gördüm ve ışık saçlarına vuruyordu, tam da öyle. Keşke fotoğraf makinem yanımda olsaydı. Telefonumdaki dandik fotoğraf makinesi sana hakkını veremeyecek, gülümsemeni sonsuza dek istediğim gibi yakalayamayacak.

Benim için çok gençsin.

Benim gibi bir adam için fazla

masumsun. Seni yalnız

bırakmalıyım.

Yapabileceğimden emin değilim.

O gülümseme, lanet olsun, onu düşünmeden edemiyorum. Kötü niyet yok, manipülasyon yok

-Sadece saf neşe. Daha önce bir kadının böyle gülümsediğini gördüğümden emin değilim. İçimdeki her pis parçanın ayağa kalkıp not almasını sağlayan bir masumiyetle.

Yaptığım pislikler... Gördüğüm şeyler... İncittiğim insanlar... Ellerim kirli. Ruhum kapkara. Kalbim göğsümde büzüşmüş bir kütle.

Çok temizsin, Keira.

Çok temizim ama çok kirliyim. Değersizim.

Sen bir erkeğin tapması gereken türden bir kadınsın. Hizmet etmek için ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmesi gereken. Benim dünyamda erkekler bunu yapmaz. Ama sen bunu hak ediyorsun.

Sen her şeyi hak ediyorsun ve her şey benim sunabileceğim bir şey değil. Senin için denerdim ama beni fark edeceğini sanmıyorum. Belki de en iyisi budur.

Fırtına

BIR

KEIRA

GEÇMİŞ

West End Girls - Pet Shop Boys

"BENİ BİR YERE GÖTÜR."

Asher şaşkınlıkla başını yana eğdi. Okulun girişinden ona doğru yürümemi izlemişti ama belli ki bu isteğimi tahmin etmemişti. Ancak dün geceki doğum günü partimden sonra ondan başka bir şey düşünemez olmuştum.

Bütün gece ve bütün gün aklımdaydı ve bunun onu bu sabah ve şimdi burada görmemle hiçbir ilgisi yoktu. Ona olan aptalca aşkıma yardımcı olmadığı kesindi.

"Nereye gitmek istiyorsun?"

Omuz silktim. "Buradan başka bir yer mi?"

"İyi misin?" diye sordu dikkatle. "O Leinster pisliği seni incitti mi? Ya da bugün senin hakkında bir şeyler söyledi mi?" Sanki bu ihtimal bile onu tedirgin etmiş gibi burun delikleri alevlendi.

"Hayır, bugün okula gelmedi." Dudağımı ısırdım. "Ona ne yaptın?"

Kaşlarını kaldırdı. "Bilmek istemezsin."

"Beni bir yere götür," diye tekrarladım usulca çünkü haklıydı, *bilmek istemiyordum*.

Kendi itirafına göre Ray'i o öldürmemişti. Okulun oyun kurucusunun hakkımda dedikodu yayabileceğini düşündüyse öldürmemiştir. Burada bulunacak bir teselli vardı.

"Herhangi bir
yer mi?"

Başımı
salladım.

"Senin için kaskım yok." "Kaza
yapmayacaksın, değil mi?"

"Sen sürerken olmaz, sürtük." Ben irkildiğimde, o yatıştırdı, "İşte bu

arkanda bir kadın olduğunda denir. Bir erkeğin arkasına sadece Yaşlı Kadın ya da karısı binmelidir."

Kaşlarımı çattım. "Ciddi misin?"

"Evet. Ciddiyim." Gülümsedi ve bu onun gözlerini aydınlattı. Hâlâ üzgündüler ama *daha az*. "Sana bir kask alacağım, böylece benimle tekrar binmek istersen hazırlıklı olacağım."

Bu beni ona göz kırpmaya itti. "Bunu yapar mısın?" "Tabii ki yaparım."

O kadar kolay, o kadar basit söyledi ki. Bir kask yüz dolar ediyor olmalıydı. Bana öylece yüz dolar vermesi benim için delilikti.

Aklıma bir fikir geldi. "Kendra bu yüzden mi hep Jimmy'nin arkasına biniyor? Çünkü o onun Yaşlı Hanımı?"

Kaşları o kadar hızlı çatıldı ki, bir sonraki saniye gevşettiğinde neredeyse kaçıırıyordum. "Hayır. O yaşlı kadın değil."

On sekiz yaşındaydı, yani bu sürpriz olmadı. *Sons Of Anarchy* bana yaşlı kadınların yaşlarının büyük olmadığını öğretmişti ama Jimmy Kendra'ya hiç bakmamıştı. Aksine, kışını inceledi.

"O tatlı bir popo mu?"

"Dur tahmin edeyim. *Sons of Anarchy*?" Ona utangaç bir gülümseme attım. "Evet."

Gözlerini devirdi. "O da öyle olma yolunda ilerliyor."

Bir yanım yüzümü buruşturmak istedi ama bir yanım da saygısızlık etmek istemedi. Ne de olsa fahişeler her yerde vardı. Babamın kilisesinde bile.

Birinin neden bir sürü motorcuyla seks yapmak isteyeceğinden emin değildim ama Asher'a benziyorlarsa ve benim gibi yetiştirilmemişlerse, belki de bu ilginç bir kariyer yörüngesi olabilirdi. Ben kimdim ki yargılayayım?

"Hâlâ bisikletimin arkasına binmek istiyor musun bebeğim?"

Kaşlarımı çatarak, "Ben bebek değilim" diye karşılık verdim.

Gülümsedi. "Benim için öylesin. Korkman normal. Korkmalısın, sana asla zarar vermeyecek olsam bile. Önce kendime zarar veririm."

Buna neden inandım?

Yutkunarak, "Ray dün gece bana zarar verecekti," diye fısıldadım. "Evet. Yapacaktı. Bu yüzden onu durdurdum."

Alt dudağımı kemirdim. "Sanki..." Ben sustuğumda "Öyle mi hissediyorsun?" diye sordu.

"Sanki beni korumaya hakkın yokmuş gibi, ama bunu yaptığın için mutluyum," diye ağzımdan kaçırdım.

Bana herhangi bir kadını Ray gibi bir avcıdan koruyacağını söylemedi. Beni kurtardığı için rahatladığını söylemedi.

Sadece bana baktı.
Gözlerimiz birbirine
karıştı.
Ve içimde garip bir his patladı. Sıcaklık
ve... *istek*.
Dudaklarımı yaladım.
"Annen seni mi bekliyor?"
"Beni beklediğini nereden biliyorsun?"
"Seninle ilgili çoğu şeyi biliyorum Keira." Burnuna dokundu. "Bilmek benim
işim."
"Neden?"
"Çünkü sen büyüleyicisin."
"Ben mi?" diye fısıldadım, kendimi göstererek.
"Buralarda başka kimse yok, değil mi?" Biraz gülümsedi, sonra elini uzattı ve
parmağı yanağımdan sarkmasına izin verdiğim bir tutam saçıma dolandı.
"Canavarlarla oynamak istediğine emin m i s i n , bebeğim?"
"Ben bebek değilim," diye tekrarladım. "On dokuz yaşındayım."
Bunun üzerine homurdandı. "Bu bana bir şey hatırlattı. Sana bir hediye aldım."
Şok oldum, ağzım açık kaldı. "Bana hediye mi aldın? Ama beni tanımıyorsun
bile!"
Bunu duymazdan geldi ve eğilerek bisikletin yan tarafındaki bir çantanın
mandalını açtı. "Bir mağazada gördüm ve aklıma sen geldin."
Bana basit bir kurdeleyle bağlanmış bir kutu uzattı, hemen açtım ve kolyedeki
bir kolyeyi gördüm.
İnce, gümüş bir dikilitaştı ve üzerinde onu yalancı çıkaran sözler kazılıydı.
Aşk gözlerle bakmaz.
Bu sizin 'bulduğunuz' bir şey değildi.
Bu sizin kazımış olduğunuz bir şeydi.
"Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, bence okul piyesinde daha iyi bir
Hermia olurdun, ama alıntı..." Omuz silkti. "Yankı uyandırdı diyelim."
"O gece gerçekten oyundaydın. Seni gördüğümü sandım ama-" Utangaç bir
şekilde gülümsedim. "Bunu görmek isteyeceğini düşünemezdim."
"Shakespeare'i hep sevmişimdir."
"Sen mi?" Tükürdüm. "Shakespeare'i sever miydin?"
"Beni stereotipleştiriyor musunuz, Bayan Keira?" diye alay ederek beni güldürdü.
"Hayır. Ama... kabul etmelisin ki Shakespeare'i sevecek birine
benzemiyorsun."
"Bard'ın neşesi budur. Hayranlar en az şüphelendiğiniz yerdedir." Çenesini
indirerek hediyeyi işaret etti. "Beğenmediysen sorun değil-"
"Hayır!" Ben ilan ettim. "Bayıldım!! Benim için takar mısınız?"

"Elbette." Gülümsemesi yumuşaktı. *Memnundu.*

Kutuyu ona uzattım, sonra saçlarımı avucumun içinde topladım ve zinciri boğazıma dolayıp bağlayabilmesi için kaldırdım. Nefesini enseme hissettiğime yemin edebilirdim ama metalin tenime değen soğuk ürpertisi yanıldığımı düşünmeme neden oldu.

Ona bakarken, "Size ne kadar teşekkür etsem azdır" diye fısıldadım.

Hediyelerim arasında en düşünceli olanıydı. Bana birkaç CD alan Laurie ve Josse'den bile. Nankörlük ettiğimden değil, sadece... bu bir mesaj içeriyordu. Daha önce hiç böyle bir hediye almamıştım.

"Gerçekten hoşuna gitti, değil mi?" diye sordu utangaç bir tavırla, sıcak bir sırtıtlı dudaklarının köşeleri yukarı doğru seğirerek güzel yüzünü daha yumuşak, daha çocuksu bir hale getirdi. Daha ulaşılabilir.

"Bayıldım." Ona doğru eğildim çünkü teşekkür etmek için yanağını öpme arzusu çok güçlüydü ama kendimi tuttum, onun yerine mırıldandım: "Sana burada yaklaşmakla aptallık ettim. Benimle köşeyi dönünce JayJay'in yerinde buluşur musun?"

Gözlerini kırptırdı. "Neden?"

"Çünkü babam..." Ağzım çalıştı. "O iyi bir adam değil."

Gözlerinde öfke alevlendi. "Seni incitiyor mu?"

"Hayır." Ama bir motorcuyla ilgilendiğimi düşünürse inanabilirdi. "Neden sana inanmıyorum?"

"O değil," diye söz verdim. *Sadece annemi incitti.* "JayJay'in yeri mi? Şimdi oraya yürüyeceğim. Sokağa çıkma yasağına kadar birkaç saatim var."

"Senin yaşında sokağa çıkma yasağın mı var?"

"Benim hakkımda her şeyi bildiğini söylediğini sanıyordum," diye alay ettim, ama o başka bir şey söyleyemeden, "Çok katılar," diye açıkladım.

"Görünüşe göre." Kaşları havaya kalktı. "Seninle kafede buluşuruz."

"Teşekkür ederim." Ona gülümsedim ve bu bir şekilde kaşlarında oluşan çatıklığın kaybolmasını sağladı. "On dakika sonra görüşür müyüz?"

Ben geri çekilirken başını salladı ve yanaklarım kızararak uzaklaşırken motorunu çalıştırıp yola çıktığını duydum.

Heyecandan içim içime sığmıyordu ama bu, sonraki hafta boyunca yaşadıklarımın yanında hiçbir şeydi.

İlk gün bizi çok uzağa götürmedi. Bir parkta mola verdik ve buluştuğumuz kafeden aldığı sandviçleri yedik.

İkinci gün, bir kaskla ortaya çıktı ve bizi New York'a kadar götürüp geri getirdi. Yemin ederim, ona tüm varlığımla sarılmanın verdiği enerjiyi hiçbir şey yenemezdi ama aynı zamanda uçuyormuşum gibi hissettiriyordu.

Üçüncü gün East Orange'a gittik ve orada bir kafede yemek yedik. Hayat hakkında konuştuk. Saçma, değil mi? Ama çok iyi hissettirdi.

Kendi versiyonunu epeyce akladığı izlenimini edindim ama burs alamamamla ilgili endişelerim ve bunun babamın istediğini yapmam için üzerimde yarattığı baskı hakkında konuşmak güzeldi.

Sonra siyasetten konuştuk, her şeyden. Din - ikimiz de ateisttik - Pascal'ın bahsi, var mı? Ve hatta bir doz etik bile vardı.

Tek kelimeyle rüya gibiydi. Mutlak cennet.

Her gün, sokağa çıkma yasağımı ihlal etmeden beni farklı bir yere götürdü. Ve çok şey öğrendim. Nazik ve kibardı ve onunla birlikteyken kendimi güvende hissediyordum.

Dışarıdan bakıldığında iri yarı ve iri yarı görünebilirdi ama babam ufak tefek ve oldukça minyondu ama annemi pataklamıştı, Asher'ın bunu asla yapmayacağını çok iyi biliyordum.

Hiç.

Hayat insanları değiştirdi, bunu yıllar içinde gördüm, ancak birinin karakterinin bizi tanımlayan içsel bir parçası vardı ve Asher ile birlikte olduğumda beni rahatlatan bir tür bütünlük varlığıma kaydedildi.

Birkaç hafta bu şekilde devam ettik.

Josse ve Laurie'nin bana randevu anlayışlarını tarif etmelerinden sonra randevu olarak sınıflandırılmayacak, ama yine de değer verdiğim bir öğleden sonra çalınmış anlar.

Bir akşam bizi West Orange'ın ötesine götüren bir arazi boyunca sürdü ve bir şekilde oraya yakın durdu. Bizi kulüp binasına götürdüğünü düşündüm ve gerilmeye başlasam da beni asla tehlikeye atmayacağını biliyordum.

Annem bana bağırırdı, başkası da bağırırdı -beni daha önce hiç görmediğim bir tepeye çıkarırken kırmızı alarm yanıp sönerdi, bırakın yürümeyi- ama babamı annemi ikinci kez aldatırken yakaladığım gün insanlara olan inancımı kaybetmiş olan yanımla Asher'la gerçek oldu.

Ve hayal kırıklığına uğratmadı.

"Huzur ve sessizlik," diye mırıldandı usulca, motorunun gürültüsü kesildiğinde ve tam olarak söylediği şeyle baş başa kaldığımızda.

Kaskımı çözerken gülümsedim ve onun yardımıyla bisikletten indim. Heybelerden yiyecek aldı, hatta bir battaniyeyi çözdü ve yaklaşık yirmi adım ötede yere serdi.

Bizim için piknik yapmasını izlerken biraz güldüm, sonra etrafımda döndüm, dönerken eteğim rüzgâra kapıldı.

Bunu başka biriyle asla yapmazdım ama güneş üzerimizde parlıyordu.

sıcak ve güzeldi ve kimsenin izlemediği gizli bir yerde en sevdiğim insanlardan biriyle birlikteydim.

Dönmeyi bıraktığımda Asher'ı beni izlerken buldum. Dudakları eğlenerek kıvrılmıştı ama gözlerinde yeni bir şey vardı.

Sıcak bir şey.

Beni şaşırttı ama korkutmadı.

Bisiklete geri dönüp beni eve götürmesini talep etmedim.

Aksine, diz çöktüğü battaniyeye daha da yaklaşmama neden oldu.

UGG'lerimi çıkardım, ayak parmaklarımın çimlere kıvrılmasına izin verdikten sonra battaniyenin üzerine, onun yanına oturdum.

Ne bekleyeceğimi bilemeden bekledim, ancak ciğerlerim yanmaya başladığında nefesimi tuttuğumu fark ettim.

Bana kitaplarda okuduğum her şeyin ötesinde bir bakış açısı vardı ve bu hiç mantıklı gelmiyordu. Ben özel biri değildim ama *o öyleydi*. O çok güzeldi. Kesinlikle büyüleyici. Ve o saçlar... Onun her yerini okşamak istiyordum.

"Ha di Keira, biraz rahatlayalım, olur mu?" diye mırıldanırken dudağımı ısırdım. Başımı sallayarak, yan yatmak için uzuvlarımı dikkatlice açtım, O da aynısını yapınca memnun oldu. Garipti.

İyi ama garip.

Bunu daha önce hiç yapmak istememiştim.

Hiçbir zaman sadece biriyle birlikte olmayı, gözlerinin gözlerimde olmasını, nefesinin fırçasını hissetmeyi, kokusunun duyumlarımı doldurmasını istemedim.

Dahası, sessizliğin gücünü daha önce hiç hissetmemiştim. Sanki aramızdaki boşluğu titreştiriyor, enerji aramızda gidip geliyor, gerilimi daha da artırıyor.

Elini uzattığında gerginliği azalttı ama başparmağı çeneme geldi.

"Benim yanımda her zaman güvende olduğunu biliyorsun, değil mi Keira?"

Soru karşısında gözlerim büyüdü ama dudaklarımdan gerçek döküldü. "Evet. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama bunu biliyorum."

"Hayır, böyle hissetmemelisin ama böyle hissetmene sevindim. Eğer hissetmeseydin, burada olmazdık, değil mi?"

Başımı salladım. "Burayı nasıl buldun?"

"Bilmek istemezsin," dedi kuru bir sesle. "Ama kafamın içindeki gürültü geceleri beni uyutmadığında buraya geliyorum."

"Buraya karanlıkta mı geldin?" Şaşırmış bir halde fısıldadım. Yumuşak bir kahkaha attı. "Geliyorum."

"Ya vaşak ya da keseli sıçan varsa?"

Bu onu kıs kıs güldürdü. "Gelip beni atıştırabilirler."

Ona kaşlarını çatıttım. "Öyle söyleme."

"Bisikletimin üzerinde oturuyorum," diye yatıştırdı. "Burayı seveceğini düşündüm, bu yüzden seni getirdim."

"Bunu yaptığına sevindim."

Ondan sonra beni her akşam mutlaka oraya getirdi, sadece hafta sonları ailem için yapmam gereken şeyler olduğunda getirmedi.

Yükümlülükler berbattı.

Kulağa ne kadar saçma gelse de her anı, her günün her dakikasını onunla geçirmek istiyordum.

Yeterince yaklaşmadığımı hissettim, çünkü onunla ilgili bir şey uzak kaldı.

Bana öyle bir baktı ki sanki gördüğü tek şey benmişim gibi hissettim, ama içinde ilk gün tanıdığım o keder vardı.

Bu acıyı yerle bir etmek istedim.

Onu yakıp kül etmek ve yerine neşe ve mutluluk koymak istedim.

Motorcular da mutlu olabilirdi, değil mi?

Onu göremediğim için işkence gibi geçen Bahar Tatilinden birkaç hafta sonra, tepedeki yerimizde kollarına uzandım. Hava ısınmaya başlamıştı ama o yine de bir fırın gibiydi ve bana ailesinin nasıl çalıştığını anlattı.

Kulüp yaşam tarzı kulağa ilgi çekici, biraz da korkutucu geliyordu, özellikle *Sons of Anarchy*'den sonra, ama dinledim çünkü onun hakkında bilmek istemediğim tek bir lanet şey bile yoktu.

Üvey babasının Ayı adında bir adam olduğunu, Yaşlı Kadın'ın adının Rene olduğunu ve hayatında kan kardeşi olmayan ama ne olursa olsun birkaç erkek olduğunu anlattı. Biraz karıştı ama anladım.

En çok da bunu benimle paylaştığı için mutluydum. Onun için gerçekten önemli olan şeyleri anlatması uzun zaman almıştı ve ben de bunları bir sünger gibi içime çekmekten memnundum.

Yüzümü boğazına bastırıp oraya bir öpücük kondururken yumuşak bir iç geçirdim. Bu içgüdüsel oldu.

Doğal.

Nefes almak kadar kolay.

Ama boğazına yumruk atmışım gibi gerilmesine neden oldu.

Bunun ne kadar istilacı olduğunu ilk kez fark ederek kaskatı kesildim ve yanaklarım kızararak geri çekildim, ta ki o uzaklaşmamı engellemek için elimi tutup "Keira?" diye gürleyene kadar.

Mahcup bir şekilde, omuzlarım kamburlaşarak, "Çok özür dilerim Storm. Yapmamalıydım-"

"Yapmalıydın," diye düzeltti, çenemi tutmak ve ona bakmamı sağlamak için uzandı. "Bunu yapmaya hakkın var ama önce seni kontrol etmek istedim."

Şaşıracak ona baktım ve gözlerindeki ateşi gördüğümde başardığımı anladım. Keder gitmişti.

O anda düşündüğü tek şey bendim, o güzel yeşil gözlerine mutsuzluk veren şey değil.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde titrek bir nefes aldım. Elimi çekiştirdi, açıkça gitmek üzere olduğumu düşünüyordu, ama sonra ona doğru hareket ettiğimde durdu.

Yanaklarını avuçlayarak, "Bana hep böyle bakmanı istiyorum," diye fısıldadım. Burun delikleri alevlendi. "Biliyorum, sadece seni korkutmak istemediğim için yumuşatıyorum." "Beni asla korkutamazsın, Asher. Bu konuşmayı yapmamış mıydık? şimdiden?"

"Senin için hissettiklerime hazır olduğunu sanmıyorum."

Ciğerlerime sığ bir nefes kaçtı. "Belki değilim, ama bu hazır olmayı öğrenemeyeceğim anlamına gelmiyor."

Dudakları kenarlarından yukarı doğru kıvrıldı. "Sana öğretmemi istiyorsun, ha?"

"Bu özel derse karşı çıkmazdım," dedim ona kıbarca, ama kızarmış yanaklarımın oyunu ele verdiğini biliyordum. Ve eğer vermediyse, bir elimi omzuna bastırdım ve onu battaniyenin üzerine geri ittim.

Bana temkinli bir şekilde baktı, ama ben onun temkinliliğini görmezden geldim ve onun yerine, düz bir şekilde yattığı anda üzerine çıktım.

Kıçım onun kalçalarına yerleştiğinde, içimde bir güçlenme hissi uyandı. Ben.

Bu güçlü, kuvvetli, belalı motorcu, üzerine oturmama izin veriyordu. Sandalye.

Gergin olmam gerektiğini biliyordum. Korkmam gerektiğini biliyordum. Açıkça heyecanlanmamam gerektiğini biliyordum.

Başka biri olsa muhtemelen sinir küpü olurdu. Ama bu Asher'dı ve ben onu bir şeker gibi açmak istiyordum.

Olaclardan korkmaktan çok, sürekli giydiği Henley'nin altında neler olduğunu merak ediyordum.

Çünkü kesinlikle bir şeyler olmak üzereydi. Onunla gerçekten ama gerçekten birlikte olmak istediğim bir şey.

Henley'sini sıyırdım, sadece posterlerde ve filmlerde gördüğüm karın kaslarını ortaya çıkardım ve onu soymama izin verdi. Onu açmama izin verdi.

Önce üstünü, sonra da elbisesini çekiştirerek kaldırdım ve onu belden yukarısı çıplak bir şekilde battaniyenin üzerinde bıraktım. Saçları gevşekti, ekose örtünün üzerine yayılmıştı ve parmaklarımı beni çok etkileyen gümüş çizgilerin arasından geçirdim.

Tüm bu süre boyunca, üzerine eğilip sonunda ağızlarımızı birleştirdiğimde ateşli gözlerle beni izledi.

Agresif değildi, bir şeyleri zorlamadı, aslında ne kadar sakin olduğuyla beni şaşırttı. Onu öpmeme, okşamama ve dokunmama izin verdi, sonra cesur hissettiğimde aramıza uzandım ve aletini avuçladım.

Bunu yaptığım anda vücudu gerginlikle kilitlendi, burun delikleri açıldı ve sesi bir oktav daha kalınlaşarak, "Bunu yapmak istediğine emin misin Keira?" dedi.

Midemi kelebekler istila etti. "Eminim."

"Gidebiliriz. Seni eve götürebilirim."

Kelebekler kayboldu. "Bunu neden isteyeyim ki?"

"Çünkü suları test ediyorsun. Isırıp ısırmayacağımı görüyorsun." "Metaforları karıştırıyorsun."

Dudakları kıvrıldı. "Biraz daha karıştıracığım. Hazır değilsin."

"Gerçekten bana hazır olmadığımı mı söyleyeceksin? Benim bedenimde misin? Kafam mı?"

"Masum olduğunuzu ve alışkın olmadığınızı biliyorum."

"Neye alıştın?" Kelimeleri ağızma tıkmasına sinirlenerek tersledim. "Aylardır yatağa bunu düşünerek giriyorum. Kendime dokunarak, sen olduğunu düşünerek, sen olmanı dileyerek, yakında sen olacağını bilerek."

Ben daha tek kelime edemedim yukarı doğru fırladı ve ağızlarımızı birbirine bağladı.

Artık uysal Asher yoktu, orada yatarken kurduğu sıkı kontrolün ardında beklediğini bildiğim adam buydu, acı çekiyordu, fark ettim, benim bakımlarım sayesinde.

Elleri yanaklarımı tuttu, dili dudaklarımın arasında ilerlerken beni yakın tuttu, benimkine süründü ve içimde güçlenen bir hisle beni sarstı. Bunun, bana olan ihtiyacını hissetmenin verdiği keyifle inledim; bu ihtiyaç yumuşatılmamıştı, tam gaz devam ediyordu.

Artık benden ne sakladığını biliyordum.

Bu tek öpücükle, o mesafenin ne olduğunu gördüm.

O bir centilmen.

Ve şövalyeliğin öldüğünü söylediler.

Onunla oynayarak, benimle olduğu kadar onunla da alay ederek karşılık verdim.

Bu sırada ellerim gömleğimin düğmelerine gitti ve önce gömleğimi, sonra da sütyenimi çıkardım. Öpücüğümü kesmedi ama çırpınışlarımı hissetmiş olmalıydı çünkü elleri göğüslerime gitti ve çıplak olduklarında onları avuçladı.

İlk dokunuşunda şok olmuş, sersemlemiş bir nefes aldım ve parmakları meme uçlarımı karıştırırken, dizlerim kalçalarının etrafında kenetlendi, gerçekten anlamadığım bir şeyi ararken ona sıkıca sarıldım.

Bir eli göğsümde kaldı, diğeri belimden aşağıya, kot pantolonuma doğru kayd. Dili ağzıma girerken nazıkçe bel bandımı okşadı, sonra parmakları kotun dikişi boyunca kayd ve ona karşı ürperdim, bu tek dokunuş zaten boş hissetmem için yeterliydi.

Aramıza uzanıp fermuarımı indirerek fermuarımı açtığımda, açtığım boşluğa girdi ve külotumun üzerinden beni avuçladı. Bir parmağı kıvrımlarımın arasında hareket etti ve ağzına karşı inerken bile ona karşı kıvrıldım.

Onun saygılı dokunuşları, bunun kendi başıma yaptığımdan bin kat **d a h a** iyi hissettirdiğini fark etmemi sağladı.

Klitorisimi bulduğunda tekrar inledim ve üzerine yoğunlaşıp beni hızla serbest bıraktığında, şok dalgaları zevkle sırtımı kamburlaştırdı.

Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama zevk içime işlerken dudaklarına doğru soluk soluğa kalsam da bu yeterli değildi. Asla yeterli olmayacaktı.

Ona
ihtiyacım
vardı. Daha
fazlasına. *Her
şeyine.*

Titrek bir nefesle geri çekildim ve dişlerimin dudağını ısırmasına izin vererek, "Daha fazla Asher, lütfen, daha fazla," dedim.

Yüzünü boğazıma bastırıp, o şeytani parmak külotumun altından kayarken orayı ısırıp emerken bir homurtu kaçtı. Yarığımın etrafında döndüğünde, yavaşça içime soktuğunda gerildim.

Tanrım, o... Bu
büyüktü.
Ve aletini hissettim.

Sinirlerim bozuldu ama yerini açlık aldı. İlk başta acıtacaktı elbette, ama sonra güzel şeyler olacaktı. Bunun ne kadar harika bir his olduğunu hayal bile edemezdim.

Heyecanla ona sarıldım, o da benim üstümde olacak şekilde bizi döndürdü. Üzerimdeki ağırlığı o kadar güzel ve doğru hissettiriyordu ki zevkle iç çektim.

Tepemizde, ölmekte olan güneş morlar, pembeler ve altınlar saçarak alacakaranlığın gölgelerini bir kırkyama yorgan gibi üzerimizde dans ettirirken, kuşlar

gecenin son şarkısıyla bize serenat yaptı.

Mükemmeldi.

Üzerimde belirirken mükemmeldi, çok tehlikeli, çok güzeldi. Yani benim.

Uzaklaştığında inledim ama uzun süre şikâyet etmedim. Kot pantolonumu sürükleyerek üzerimden çıkardı, sonra ayağa kalktı, cebinden bir şey çıkardı, sonra onunkini de sürükleyerek çıkardı.

Belki de kendimi mahcup hissetmeliydim ama ben daha çok kalçalarının arasındaki canavara ve onu çıplak gördüğüm gerçeğine odaklanmıştım.

Yüce Tanrım, o
mükemmeldi. Kesinlikle
mükemmeldi.

Bana keşke sanatta iyi olsaydım dedirtti çünkü onun resmedilmesi, çizilmesi ya da her ikisinin de yapılması gerekiyordu. Keşke bunu yapabilseydim, böylece onun sonsuza dek tadını çıkarabilirdim, ama bunun yerine onu böyle hatırlamam gerekirdi. Onu hafıza bankalarım kazımalıyım.

Zor olmazdı.

Dizlerinin arasına çöktüğünde bacaklarındaki kıllar bacaklarıma hem yumuşak hem de diken gibi batıyordu.

Prezervatif paketini açıp kendini örtmesini izlediğimde, bir dahaki sefere bunu yapmaya karar verdim. Ateşli görünüyordu. Gerçi, belki de bu sadece kendine dokunmasını izlemektir?

Sanırım bu konuda biraz utangaçtım ama daha çok ilgimi çekiyordu. Her şeyi bilmek istiyordum ve şimdi bilmek istiyordum.

Onu nasıl memnun edeceğimi ve memnun edileceğimi, ona nasıl dokunacağımı ve dokunulacağımı... Öğrenecek çok şey vardı ve ben hevesli bir öğrenciydim.

Dudaklarıma bir öpücük kondurdu ama oynamama izin vermedi, onun yerine vücudumda aşağı doğru ilerledi, göğüslerimi öptü, meme uçlarını dilledi, birini ısırdı ve diğerini parmaklarıyla çimdikledi.

Bu sırada bir eli bacaklarımin arasındaydı, bana dokunuyor ve beni okşuyordu, ta ki içime soktuğunda ne kadar ıslak olduğumu duyana kadar. İkinci bir parmak kendini gösterdi, ardından üçüncüsü geldi.

Sıkıştı.

Göğüs ucumu emerken nefes nefese kıpırdandım, diğer eli klitorisime uzandı ve beni gererken orayı ovdu.

"Oh, Tanrım," diye bağırdım, beni aynı anda hem zevk hem de rahatsızlıkla vururken başım bir o yana bir bu yana savruluyordu.

Kıçım sallanıyor, kalçalarım titriyor, hareketsiz kalmaya çalışıyordum ama onun altında kıvrınmamak imkânsızdı.

Dördüncü parmak beni gerdi, sırtım kamburlaşırken omuzlarım büküldü. Benden bir tıslama kaçtı ama acının şiddeti azalınca iç çektim. Gerildi

"Asher, lütfen, lütfen" diye bağırana kadar parmakları beni makaslıyordu.

Bu kelimeyi tekrar tekrar söylediğimi fark etmedim, ona olan açlığım orada, aramızda katı bir varlık.

Sonra nefesinin altından hırlayarak sinir uçlarımda bir his dalgası yarattı, parmaklarını ağızdan çıkardı, yanaklarımı ısıtan bir şevkle emerek temizledi - özellikle de gerçekten harika, soğuk bir birayı höpürdeterek içiyormuş gibi inlediğinde- ve sonra üzerime doğru hareket etti. Ön kolları başımın iki yanına yerleşti, aleti seksime doğru indi.

Ağız benimkinin üzerinde, "Bunu istediğine emin misin bebeğim?" diye fısıldadı. İnledim. "Evet!"

"Hayır diyebilirsin."

"Kahretsin, hayır!" Homurdanarak bacaklarımı kaldırdım, böylece topuklarımı onun kışına sokabilecektim. "Şövalyeliği bırak, Asher. Sana ihtiyacım var!"

Çenemi ısırdı, sonra çene çizgime birkaç öpücük kondurdu. Kulağıma ulaştığında fısıldadı, "O zaman bana sahip olabilirsin. Her şeyimle, bebeğim."

Ah, sözleri beni bir su birikintisine eritti, muhtemelen aletin ucunu girişime bastırduğunda yardımcı oldu çünkü parmaklarından çok daha büyük olduğu için şok içinde geri çekilmemi engelledi.

Yutkundum, biraz gergindim, sonra iki elimizi birleştirdi ve başımın üzerine kaldırarak battaniyeye sabitledi.

Üstüme yerleştğinde, gözleri gözlerimdeydi, yavaşça içime doğru itti.

Kalınlığı beni istila ederken burun deliklerim alevlendi, nefes aldım ve fısıldadığında rahatladım, "Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun Keira? Seninle ilgili her şey. İçten dışa."

Yanağımı onunkine yasladım, bir santim daha soktuğundan habersizdim.

Ben.

"Sana dokunmayı ve seni tatmayı hayal ediyordum.

seni gördüm."

İNledim ama bir santim daha içime dolduğu için değil.

"Aminin tadının nasıl olduğunu hayal ediyordum."

Benden bir miyavlama fısıldadı.

"Tanrım, kokainden daha iyi. Amin kokain gibi, bebeğim. Her şeyin öyle."

Topuklarım kışına saplandı.

"Her şeyimi alacak mısın? Eminim alabilirsin. Sen çok güzelsin. Bunu yapabileceğini biliyorum-"

İNledim.

"Seninle gurur duyuyorum, tatlım. Seninle gurur duyuyorum."

Leğen kemiği nihayet benimkiyle buluştuğunda tiz bir feryat koptu. Bu değildi

acı içinde bulundu, sadece ihtiyacı var.

Parmaklarım onun parmaklarında sıkılaştı ve "Tanrım, Asher. Oh Tanrım. Oh Tanrım."

"Sorun yok bebeğim, sorun yok. Seni oraya götürüyüm." Ve götürdü.

Gökyüzü geceye döndüğünde ve yıldızlar parıldamaya başladığında, benimle se vi ş ti. Bana değer verdi. İlk seferimi unutulmaz kıldı.

Ama o Asher'dı. *O*
unutulmazdı. *Sarhoş*
ediciydi.

Çok güzel. İçi de dışı da.

Ben ona sarıldıkça, o da bana sarıldıkça, bana sevdiğin biriyle birlikte olmanın ne demek olduğunu gösterdi. Tek kelime etmemize gerek kalmadan, onun beni sevdiğini ve benim de onu sevdiğimi anlamamı sağladı ve bunu mükemmel kılan da buydu.

O beni boşaltırken, zevk artık içimde tutamadığım anda varlığımdan taşarken, bunun mucizesiyle çılgılık attım, ama anın mükemmelliğine asıl katkıda bulunan şey, onun çılgılıklarının benimkilere karışmasıydı.

Onun salınımı ve benimki harika bir uyum içinde birleştğinde, sadece onunla hissetmem gerektiğini anladım.

iki

FIRTINA

HEDİYE - NOEL'DEN SONRAKİ GÜN

Savin' Me - Nickelback

HiÇ gözlerinizi yakacak kadar uzun süre hiçbir şeye bakmadınız mı?

Bugün o bendim.

Ayaklarımı masaya dayamış, kıcıımı daha kısa bir süre önce başka bir başkanın tahtı olan sandalyeye yerleştirmiş ve ellerimi karın kaslarımın üzerine koymuş bir halde pencereden dışarı bakarak kar tanelerinin yere düşüşünü izliyordum.

Olmak istediğim yerde değildim.

Ne ailemin evindeydim, kadını ve çocuğumla oturmuş onlar çizgi film ve Noel filmi izlerken ben de önümde bir dilim turta ile telefonumda bazı işleri hallediyordum, ne de West Orange'daydım. Coshocton, Ohio'da sıkışıp kalmıştım. Tek avantajım bu ofisti, burada Başkanlık yapıyordum.

Şeytan'ın Günahkârları'nın New Jersey Bölümü Başkanı Rex, hem doğum hem de yol adının hakkını verdi.

Buranın *kralıydı* ve onun yanında başkan yardımcısı olarak görev yaptığımda, bu işin çok kolay olduğunu kabul ediyordum. Rex her şeyi kontrol altında tutan bir herif olduğu için işler gözümün önünden akıp gidiyordu ve ben de onun gözetimi altında gevşeyebildiğim için gevşemiştim.

Tembelleşmişim.

Zayıf.

Burada mı?

Hiçbir şey kontrol altında
değildi. Her şey kaos
içindeydi.

Bundan nefret ediyordum çünkü benim gibi bağımlılar en iyi monoton, kontrollü programlarla çalışırlar, ancak bu benim de ihtiyacım olduğunu tahmin ettiğim bir meydan okumaydı. Burada rahat edemezdim. Kıcıımı kurtaracak bir Rex yoktu.

Erkek olmak zorundaydım. Birden fazla şekilde.

Şu anda çocuğumla oyun oynuyor olmak için adam öldürürdüm. Aptal bir film izlerken Keira ile kucagımda kalan turtayı yemek için.

Kapım çalındı, düşünceli ruh halimi bozdu ve "İçeri gel" diye seslendim.

Kim olduğunu görmek için etrafımda dönmeye zahmet etmedim, sadece hiçbir şeye bakmaya devam ettim çünkü yarın akşama kadar hayatımın toplamı buydu.

Hiçbir şey.

Günde bir kez kişisel cennetimin kapılarından içeri girmeme izin veriliyordu. Benim dünyam olan iki kızla birlikte ekmek yedim. Oturup yemek yerken günümüz hakkında konuştuk ve sonra bir kez daha dışarı atıldım.

Bütün günüm akşam yemeği etrafında dönüyordu. Yirmi dört saat iki saatlik bir yemeğe indirgeniyordu ve bu yemekten ayrılmak ruhumdaki çatlakları daha da derinleştiriyor, ruhumdaki diğer kıymıklar üzerinde daha fazla baskı yaratıyordu.

"Prez?"

Sesi Little olarak tanıdım. Doğal olarak, lanet olası bir mamut büyüklüğündeydi. Domuzuna acıyordum, işte o kadar büyüktü.

"Ne oldu?" Elimi yüzümde gezdirerek yorgunca sordum.

Tanrım, Keira'nın yatağına girip uyumaktan başka bir şey istemiyordum. Yorgun olmaktan çok yorulmuştum. Beni uyanık tutan şeyi özlemekten çok yorulmuştum.

"Kapının dışındaki sürtük, içeri girmek istiyor."

"Kaltak mı?" Görüş alanıma girdiğinde kaşlarımı çattım, sonra öfkem kabardı ve homurdandım, "Bahsettiğin benim karım olmasa iyi olur, Küçük."

Akıllı bir avcının aniden uyanan yırtıcıya verdiği tepki gibi gözleri fal taşı gibi açıldı ve hızla başını salladı. "Hayır, Prez, o Keira değil. Senin kadının hakkında asla kötü konuşmam."

Onun gözleri daha da açılırken *benimkiler* daha da kısıldı. "Güzel. Yapmasan iyi edersin."

Keira ve Cyan altı haftadır burada yaşıyor olmalarına rağmen kulüp binasına sadece üç kez gelmişlerdi. Bu, çocukların ve kulüp fahişelerinin onları tanıması ve Keira'nın büyük bir izlenim bırakması için yeterliydi.

Hayır.

Onu suçlamıyordum, geçmişimizi düşününce, ama sadece kendi iyiliği için bile olsa çaba göstermesini isterdim.

Beni dışarı a t m a d a n önce, bir parçası olmak istediğini söylemişti.

Günahkarlar. İşte kulüp hayatına katılma şansı ve o bunu ve kulüp binasının çatısı altındaki insanları küçümsüyordu.

İçimi çekerek, "Hangi kaltak o zaman?" diye sordum. "Seni tanıdığını söylüyor. Adı MaryCat."

Doğrudum ve sarsılarak ayağa kalktım.

"MaryCat?" Kapıya doğru yürürken telefonum çaldı.

Arayanın kimliğine hızlı bir bakış, Günahkârlar'ın siber cephaneliğine en son eklenen ve aynı zamanda büyük bir baş belası olan Lodestar'ın hatta olduğunu ortaya çıkardı.

Telefonu bağlarken, "Senin oyunlarına ayıracak vaktim yok, Lodestar."
-

"Lanet olası sinir," diye bağırdı. "MaryCat'in geldiğini biliyorum. Onu içeri al, salak. Yanında çocuğu var."

Koridorda ön kapıya doğru yürürken, esrar ve sigara içen, alkol ve amcığa boğulan bir sürü erkek kardeşin bulunduğu barın önünden geçerken şaşkınlık içimden süzüldü. Tüm bunlar benim lanet olası kötü alışkanlıklarımdı ve kıcıımı onlardan uzaklaştırmak çok zordu.

Bağımlılıklarım yüzünden zamanımın çoğunu ofisimde geçiriyordum. En azından orada daha az pisliğe bulaşıyordum ama bu, kardeşlerimi de tanımadığım anlamına geliyordu.

Daha da kötüsü, bana ve çalışma şeklime uyum sağlayamadıkları anlamına geliyordu.

Bu da baş belası bir durumdu ve yakında düzeltmem gereken bir şey olacaktı.

Teknik olarak ot içmemeleri gerekiyordu ama ben izin verdim.

Daha sert bir şey olursa, hemen engellemem gerekir.

Benden önceki Başkan Butch kokain bağımlısıydı ama şimdiye kadar başka hiç kimse bağımlı olduğunu açıklamamıştı. Onlar ortaya çıkana kadar, sırf ikinci elden koklamak hoşuma gittiği için esrar içmelerine izin verdim.

"Dinliyor musun, pislik?" Yıldız kulağıma homurdandı.

Kapıyı iterek açıp kendimi kapıların arkasındaki taksiye bakarken bulduğumda bile "Hayır," diye karşılık verdim. Taksinin arkasına hızlı bir bakış attığımda kapüşonlu bir kazaktan dışarı f ı r l a m ı ş bir yüz ve kucağında omzuna dayadığı kundaklı bir bebek gördüm. "Burada ne işi var? Digger'ı terk mi etti?"

İsa.

Eğer öyle olsaydı, onu West Orange'a geri göndermek zorunda kalırdım. Tabii onu dövmüyorsa.

Ama ben göremedim. Digger bunu asla yapmazdı. Yapmaz.

Yapmazdı.

Bütün West Orange'lı kardeşlerimi tanırdım. Tanımadığım buradaki

şerefsizlerdi. "Hayır, annesini terk etti."

"Kim annesini terk eder ki? Gırtlığına kadar damgalı olduğunu düşünürsek onu zaten terk etmedi mi?"

MaryCat'in ve kardeşim Sin'in yumurta donörünün ne kadar aşağılık olduklarını düşününce, ortadan kayboldukları için onları da suçlayamazdım.

Boynumun arkasını ovmak için elimi uzattığımda, üzerimde ceket olmadığını ve yoğun kar tanelerinin düşmeye başladığını umursamadan karın içine adım attım.

Arkamda Little tepinirken, benim çizmeli ayaklarım sadece garaj yolundaki taş bayrakları kaplayan beyazı çıtırdatıyordu. Adamın bayılması halinde depreme neden olacağına yemin edebilirdim. Kütlesinin çoğu kas ve sadece boydan ibaretti. Bu kadar uzun bir herifin sırık gibi olduğunu hiç görmemiştim ama Little öyle değildi. Hayır, insan boz ayısı gibiydi, özellikle de o kocaman sakalıyla.

"MaryCat açıklayabilir, ama beni arayıp sizin sık kafalıların onu yerleşkeye almadığını söyledi. Telefon numaranız onda yok."

MaryCat'in hatırı için rahatlamış olsam da, "Yazık sana," diye homurdandım. "Neler oluyor, Lodestar?"

"Annesi çocuğu ondan almaya çalışıyordu. Digger kulüp için kaçıyor. Bir kaçış sahnesine yardım etmeye karar verdim."

"Kaçış mı?"

"Her zamankinden daha aptalsın, Storm. Sorun nedir? Neyi anlamıyorsun? İngilizce konuştuğuma eminim."

Nefesimin altında homurdandım. "Yemin ederim Maverick sana nasıl katlanıyor bilmiyorum."

"Kimse bana katlanamaz," diye karşılık verdi. "Bana katlanılmasına ihtiyacım yok, o yüzden siktir git."

Gözlerimi devirerek Little'a işaret ettim. "Kapıları aç."

Hulk kızıyla normalde olduğundan çok daha hızlı hareket ederek uzaklaştı ve ben de dönüp kapıların açılmasını izledim. Taksinin motoru rölantide çalışmayı bıraktı ve şoför dikkatlice garaj yoluna girdi, fren yaparak yanımda durdu.

Arka koltuğun kapısını açıp MaryCat'e bakmak için eğildiğimde Little'a, "Bagajda ne varsa al," diye seslendim. "Tatlım, burada ne halt ediyorsun?"

"Duymadın mı? Annesi çocuğunu çalmaya çalışmış. Çok uzun zamandır Coshocton'dasın. Kulaklarında lanet olası mısırlar olmalı-"

Lodestar bana söylenmeye devam edemedi aramayı kestim, cep telefonumu kotumun cebine geri soktum, hemen tekrar çalmaya başladığında görmezden geldim ve "MaryCat?" diye dürttüm.

Yutkundu, kocaman gözleri ve titreyen ağzıyla kucığındaki çocuk

feryat etmeye başladı. "Gidecek başka yerim yoktu."

Belirgin korkusu beni duraksattı. "Digger'ı terk mi ediyorsun? Bu mudur yani?" Yardımını almak için Lodestar'a yalan mı söylemişti?

"Aman Tanrım, hayır! Digger'ı seviyorum! Onu bırakmak istemiyorum!"

Harareti beni şaşırttı ama onu incelerken sustum. "Lodestar benimle dalga geçmiyordu o zaman? Annen gerçekten çocuğu senden almaya mı çalışıyor?" Başını salladı ama gözleri yaşardı. "Ben pek iyi değilim." Ağzı biraz daha titredi ve ben de ürperdim çünkü hiçbir zaman Gözyaşları. Cyan'ın gözyaşları neyse, Keira'nınki de oydu ama başkasının? Hayır.

Annem çivilerden daha sertti ve küçük kız kardeşim Scarlet de hemen hemen aynıydı. Ağlayan kadınlara alışık değildim, bu yüzden Keira'yla yaşadığım bir başka sorun da buydu. Yıllar içinde uyum sağlamıştım, muhtemelen kötü bir şekilde, ama MaryCat ofisime geri dönme isteği uyandırdı.

Tabii ki, eski Storm bunu yapardı.

Siktir olup gider ve MaryCat'i kulüp fahişelerine bırakır, içlerinden birinin onu yerleştirmesini sağlardı ama bu Storm 2.0'dı.

Ben farklı bir adamdım.

İlaçsız, sekssiz, alkolsüz bir Fırtına.

Artık vücuduma giren tek kirletici esrar ve tütün dumanıydı, bir de et. Her ne kadar Cyan buraya taşındıktan sonra vejetaryen olmuş ve et yediğimizde annesiyle bana çıkışmış olsa da bundan vazgeçemezdim.

Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama alternatifler daha kötüyken bunu sorgulamayacaktım.

Kendimi tutamayıp, "Hadi, seni içeri alalım," diye mırıldandım. Koltuğu açmaya başladığında geri çekildim ve Little'ın elinin boş olduğunu gördüm. Kaşlarımı çatıttım. "Eşyaların nerede?"

"Yanımda hiçbir şey yok," diye fısıldadı acımasızca. "Oradan çıkmam gerekiyordu. Hızlıca. Taksi araba koltuğuyla birlikte geldi."

Kaşlarım biraz daha çatıldı ama içimden küfrediyordum.

Lanet olası Lodestar.

Bundan sonra ne yapacağımı bilemediğim için mantıklı olanı yaptım ve sürücü kapısına doğru ilerledim.

Adam camını indirdi ve "Fatura yüzünden bana sorun mu çıkaracaksın?" diye sordu.

Ekrana bir göz atarken, "Bu ücreti kabul etmene şaşırdım," diye mırıldandım. Tanrım, birinci sınıf bir uçuş daha ucuza mal olurdu.

Taksicinin tek söylediği, "Beslemem gereken çocuklar var," oldu.

Homurdandım. "Bana beş dakika ver. Bunun için iyiyiz."

"Ücret için çok üzgünüm, Storm. Sana geri ödeyeceğim-"

Onu susturmak için elimi kaldırarak, "MaryCat, sakinleşmen gerek," diye mırıldandım.

Dudağını ısırды, sonra gözleri biraz daha sulandı ve beceriksizce bebek bezi çantasını tutup omzuna koydu. İşte o zaman çocuk ağlamaya başladı - ciğerleri vardı, bu kesindi.

"Hadi, üşümüş olmalı."

Onu aşağı yukarı sallayarak elinden geleni yaptı, ancak çocuk ağladıkça o da daha çok ağladı.

Kapıya giden yoldan geri yürürken gözüm üzerindeydi, elim dirseğinin üzerindeydi. Onu her türlü pisliğin havada uçtuğu barın önünden geçirmek pek de ideal değildi ve henüz dikkatleri onun ya da çocuğun üzerine çekmek istemiyordum, bu yüzden mırıldandım, "Denememi ister misin? Eskiden Cyan'ı hemen uyuturdum."

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, kirpikleri gözyaşlarıyla dolmuştu. "Sakıncası yok değil mi...?"

"Dediğim gibi, eskiden Cyan'la aram iyiydi." Garip bir şekilde omuz silktim. "Sorun değil, yapmak zorunda değilsin."

Gözleri çaresizlikten çıldırmış gibiydi, bu da araba yolculuğunun ne kadar uzun sürdüğünü gösteriyordu. MaryCat çocuğu bana doğru ittiğinde şaşırmadım. Sadece kundaktaki bebeği sıkıca kavradım.

Tanrım, bir bebeği kucağıma almalı uzun zaman olmuştu.

Pudra, losyon ve sabunun tuhaf kokusuyla ve ıslak bir kıçtan gelen yumuşak sidik ve bok kalıntılarıyla uğraşmak zorunda kalmalı uzun zaman olmuştu.

Yine de onu kendime doğru çekerken dudaklarım kıvrıldı ve küçük dostum hemen sakinleşti.

MaryCat'e bir bakış attım, ikimizi de içine çekerken omuzlarının çöktüğünü gördüm ve "Adı ne?" diye sordum.

"Maddox."

Başımı salladım. "Güçlü bir isim."

"Digger seçti." İkimize de bakarken ses tonu sertti. "Sanırım babasını özlüyor."

"Muhtemelen," dedim ona usulca, sesindeki duygu kokteylinin farkındaydım. Kıskançlık ve rahatlama, sefalet ve yorgunluk.

Keira doğum sonrası depresyonu ya da o kadar kötü bir şey yaşamamıştı ama o zamanlar ne kadar çabuk ağladığını hatırladım. Ne kadar yorgun olduğunu.

Tanrım, ben de o kadar kötüydüm.

Cyan ilk üç ay boyunca neredeyse hiç uyumamıştı. En azından o zamanlar öyle hissediyordum. On iki haftalık uykusuzluktan sonra, kıcım matematik yapmayı bırakın, zar zor işlev görebiliyordu.

Sıcak kundak kollarımda uyuklarken mırıldandım, "Pekala, hadi gidelim

ofisime."

Yutkundu, başını salladı ve beni binanın arkasına kadar takip etti. İçeri girdikten sonra kasaya yöneldim ve başka bir kardeşle olsaydım, ben kasayı açarken onlara defolup gitmelerini söyledim, ama o başka bir kardeş değildi.

West Orange şubesine üyeydi.

Bu onu aile yapmıştı - Coshocton'dakilerin asla olamayacağı bir şekilde.

Ofis Rex'inkinden daha büyüktü, dizüstü bilgisayarımın ağırlığına ya da üzerine koyduğumda bacaklarıma zar zor dayanan hırpalanmış bir masa, aslında rahat olan sağlam bir masa sandalyesi, arka duvarda bir kanepe, yıpranmış bir sehpa ve duvarlarda bir grup köpeğin poker oynadığı oldukça şüpheli bazı sanat eserlerinden oluşuyordu - gerçek klas bok.

Arka köşede, nakit para için bağımsız bir kasa ve yerleşkede 'yasal' olan birkaç silahı barındıran başka bir dolap vardı. Geri kalanına gelince, bunun karşısındaki köşede, pencere köşesinde, bir sürü ev bitkisi vardı.

Taşındığımdan beri odayı pek değiştirmemiştım. Hızlı bir boya dışında hiçbir şey yapmadım çünkü duvarlar kurumuş kan ve döl gibi görünen şeylerle kaplıydı ve ben bile bununla yaşayamazdım.

Her halükarda, yeni boya işi olsun ya da olmasın, bu on yılı aşkın bir süredir madde bağımlılığıyla mücadele etmek için yeterli değildi. Duman kokuyordu, biraz da ot kokusu vardı ve bu da evdeki bitkilerin hiçbir işe yaramadığı kötü bir şekilde esrar istememe neden oluyordu.

Sonuç olarak, yeni doğmuş bir bebeği buraya getirmek ideal değildi ve MaryCat'in kanepeye oturmasını gerçekten istemiyordum, ama oturdu, bebek bezi çantasını kucağında tuttu ve ona bir cankurtaran salı gibi yapıştı.

Sin'in üvey kız kardeşi benim lanet kanepemde oturuyordu.

Maddox hâlâ kucağımdayken çömeliş kasayı açtım ve taksi şoförünün ihtiyacı olan birkaç bin doları aldım.

Kilidi açtıktan sonra ayağa kalktım ve "Onu dışarı çıkarmamın sakıncası var mı?" diye sordum.

Gözleri dizlerinin üzerindeydi ve başını salladı ama sessiz

kaldı. "Hey," dedim usulca, "yorgun olman sorun değil."

Bakışlarımı kendi bakışlarıyla yakaladığında ağzı titredi. "O sadece... buraya kadar ağlıyordu."

"Onu besleyebilir misin?"

Başını iki yana salladı. "Emziriyorum. İstemedim-" Boğazını temizledi, sonra fısıldadı, "Şoför görebiliyorken olmaz. Bir kez durduk ama Maddox almadı..."

"Muhtemelen sadece açtır, ha?" Ona sakın bir gülümseme gönderdim. "Eminim odadan çıktığım anda seni özlediği için ağlamaya başlar."

"Belki," diye mırıldandı, mutsuzluğu kör bir adam için çok açıktı.

"İki dakikaya geliyorum," dedim sessizce, yine dizlerine baktığının farkındaydım.

Cevap vermeyince ofisten çıktım ve tekrar koridorda ilerlemeye başladım.

Gözbebekleri büyümüş, göğüsleri dışarı fırlamış bir fahişe bardan dışarı fırladı. "Geri dön, Lolly," diye emrettim.

İsteyeceğim son şey MaryCat'in bunu görmesiydi. Tabii ki, Lolly'nin başka fikirleri vardı.

Koridora kusmadan önce bir, iki kez gözlerini kırptırdı.

Nefesimin altından hırslayarak başımı bara eğdim ve "Bu pisliği temizleyecek birini bulun" diye bağırdım.

Ve sadece Lolly'den bahsetmiyordum.

Kükrememe rağmen çocuğun ciyaklamamasına şaşırarak ona baktım ve gözlerinin kapalı olduğunu gördüm.

Bebekler bazen bir muammaydı.

Sekiz saat boyunca hareket halindeki bir arabada otururken, araba koltuğunda güvende ve sağlam bir şekilde sıkışmışken, annesi onun yanındayken, çocuk uyumadı. Onu bir kulüp binasına götürün, bisikletçiler ve tavşanlarla dolu bir barın önünden geçin ve parti yapın, küçük adam dinlendi.

Hadi ya, diye düşündüm gülerek.

Bu kadar zor olmak için bir motorcunun çocuğu olmak gerek.

Grim sendeleyerek ayağa kalktı ve kulüp fahişelerinden birini dizlerinin üzerinden çekti. Aletinin fermuarını çekerken gözüme takıldı ve başını sallayarak halledeceğini söyledi.

Grim benim başkan yardımcım olmak istiyordu ama ben o kadar emin değildim. Eski konseyde yer almamıştı ama bu ona güvendiğim anlamına gelmiyordu.

Uzun lafın kısıası, son Prez'in Yaşlı Hanımı gösteriyi ondan daha fazla yönetiyordu ve New York'taki İtalyan mafyasıyla olan bağları nedeniyle, bizi onlarla ilişkiye sokarak Günahkarları tehlikeye atmıştı. Lanet olası *Famiglia* ile savaş halinde olduğumuz için bu büyük bir sorundu.

Yılın başlarında, Sin, Giulia'yı ona saldıran ölüm arzusuyla yanıp tutuşan şerefsizden koruyamadığı için Coshocton'a sürgün edildiğinde, eve dönmenin bir yolunu bulmuştu; bir pedofilin yerini ortaya çıkarmıştı.

Pedofiller Giulia'nın İhtiyar'ının şeker versiyonuydu. Böylece, taze et haberiyle birlikte Nyx, yanında Yaşlı Kadın, Rex ve hafızam beni yanıltmıyorsa Link ve Steel ile birlikte Ohio'ya gelmişti.

Nyx'in şeytanlarını susturması, Rex'in Ohio Chapter'ın amcık kırbaçlı Prez'inin ardındaki gerçeği ortaya çıkarması ve Sin'in günahlarına rağmen eve dönebilmesiyle sona eren gerçek bir yolculuk olmuştu.

Tabii ki, Coshocton'da Prez şeklinde bir boşluk varken, birinin bu boşluğu

doldurması gerekiyordu.

ve o salak bendim. Etrafım güvenmediğim adamlarla çevriliydi, lanet olası evliliğimi bile bir araya getiremezken bir çeşit liderlik oluşturmaya çalışıyordum. Cehennemde yapılmış bir eşleşmeden bahsediyoruz.

Nefesimi üfleyerek barı geçtim ve soğuğa geri döndüm. Çocuk kollarımda titriyordu, ben de kesiğimi ona doladım, bu da onu hemen sevindirdi -küçük dostum babasını gerçekten özlemişti- ve parayı gergin görünmeye başlayan taksi şoförüne doğru ittim.

En azından piç kurusu akıllıydı.

Parayı kaptı, sonra da motorunun gürültüsüyle geri geri giderek lastiklerinin gıcirtısıyla garaj yolundan çıktı.

Arkamda, kulüp binasına dönerken Little kapıları kapattı. Döndüğümde Tarçın'ı kusmuğu temizlerken buldum, bunu yaparken öğürme sesleri çıkarıyordu. Lolly ölmüştü, Tarçın ona ters ters bakarken yanında horluyordu.

Buraya geldiğimden beri, kulüp fahişeleri onları becerdiğim için bana bok atıyorlardı, bu yüzden Tarçın beni görür görmez öğürme durduğunda şaşırmadım ve göğüslerini biraz daha sallamaya başladığında iki kat şaşırmadım.

Bu manzara karşısında gözlerimi devirerek arka ofise doğru yürüdüm ve MaryCat'i kanepede uyurken bulduğumda iç geçirdim.

Kucağımda uyuklayan çocuğa bakarken nefesimin altından homurdandım.

"Bugün gittikçe daha iyi olmaya devam ediyor."

ÜÇ

KEIRA

ERTESİ ÖĞLEDEN SONRA

Bu Aşk - Camila Cabello

"CYAN? ÖĞLE YEMEĞİ İSTER MİSİN?"

Ağrılarima cevap alamayınca sol gözümdeki sinirin seğirmeye başladığını hissettim.

Bebeyimi

seviyordum. Sevdim.

Gerçekten.

Keşke beni delirtmeye niyetli olmasaydı. Storm etraftayken bir melek gibiydi.

O gittiğinde, kız bir kabustu.

Aslında, hayır, siktir et.

Kabus, büyük harfle.

Dondurucunun içindekileri karıştırırken, öfkemi bir paket tavukla duvar arasına sıkışmış bir poşet havuştan çıkardım.

Bir buz demeti uçarak dışarı çıktığında, ardından bir tavuk sürüsü geldi ve tabii ki tam ayak parmağımın üzerine düştü, 'dünyadaki tüm ayak parmakları arasında benimkine düşmek zorundaydı' dansını yaparken nefesimin altında homurdandım.

Nefesimin altında tıslayarak tavuğu kaptım, homurdandım ve sonra "Cyan?" diye seslendim.

Cevap yok.

O sapığın arabasına binmesinin üzerinden altı hafta geçmişti ve her nasılsa aramız pek de iyi değildi. Artık Storm her akşam burada yemek yediği için sonunda bir şeyler anlamıştım -Cyan ayrılmamızdan beni sorumlu tutuyordu.

Beni suçladı.

Büyük bedenimin kollarını yukarı iterken dişlerimi birbirine geçirdim.

Kapüşonlu. Buraya taşındığımızdan beri *onun için bu lanet şeyin içinde* yaşıyordum ve bir türlü eski havamı yakalayamıyordum.

Jersey'de nihayet yerimi bulmaya başladığımı hissediyordum. Şeytan'ın Günahkârları MC'sinin kenarlarında da olsa gerçek dünyadaki yerimi.

Yine de şimdi, onu kovduğum günün ertesinde hissettiklerimin aynısını hissediyordum. Yatakta ağlamak istiyordum, yuvarlanmak ve tavana bakıp Televizyon açık ve sadece... Tanrım, hiçbir şey yapma.

Yine hiçbir şey yapmamak istedim.

Ama onu terk ettikten sonra bir robota dönüşerek onu daha önce bir kez hayal kırıklığına uğratmıştım.

Bunu bir daha yapamazdım.

Ayrıldığım için benden nefret ediyorsa, o zaman hayatın gerçekten adil olmadığına dair elimde somut bir kanıt vardı.

Ayrılmamızı tetiklememin tek nedeni eski alışkanlıklardan kurtulmak, bir kadının bu tür saçmalıklara katlanmak zorunda olmadığını bilmesini istememdi.

Bir erkek onun için yeterince iyi olmadığına ayrılabilceğini ve ayrılması gerektiğini. Ve Storm değildi.

Gerçekten değildi.

O benim ruh eşim olsa bile, bu birlikte olmamız gerektiği anlamına gelmiyordu.

Ruh eşleri bedava geçiş yapamazlar. Bunu hak etmek zorundaydılar. Şahsen benim kendime saygı duymaya, onun yatakta yanımda yatmasından daha çok ihtiyacım vardı.

Ama Tanrım, onu yatağında *nasıl da* özlemiştim. Isısını, sıcaklığını, çok fazla yer kaplamamasını, sadece yeterince yer kaplamasını. Arkamda uzanmasını, bütün gece zar zor hareket etmesini, içime doğru kıvrılmasını, büyük kaşığını küçük kaşığıma doğru uzatmasını.

Bu olmadan hayatımın geri kalanında nasıl uyuyabilirdim ki?

Boğazım düğümlendi ve gözlerimi kapattım.

Özsaygı.

Bu benim yeni mantramdı.

Bir erkeğin sana bu şekilde davranmasına izin verirsen sana saygı duymasını nasıl bekleyebilirsin? Ve eğer ona başka bir yol göstermezsen, Storm'un sana yaptığının aynısını bir erkeğin ona yapmasına izin vermesini ne engelleyebilir?

Bu da beni basit bir sonuca götürdü: Doğru şeyi yapıyordum.

Annem bana tam tersini öğretmişti. Bana erkeklerin sessiz kaldıkları sürece aldatmalarında bir sakınca olmadığını öğretmişti, erkeklerin bir kadının dayanmak istemeyeceği dürtüleri olduğunu öğretmişti. Belki Kendra yapmasaydı... Ağzım sıkıştı. Aldatmayı affedebilirdim. Asıl affedemediğim ihanetti.

Sebeplerim ne olursa olsun, onun benim gibi olmasını istemedim. Onun da

aldatmanın yanlış olmadığına inanarak büyüdüm.

Eğer bu şu anda acı çekmek anlamına geliyorsa, acı çekerim. Ama bu süreçte muhtemelen ülser olurdum.

Yine de haklı bir ülser olurdu, değil mi?

O gün ne yiyeceğimizi anlamaya çalıştığım buzdolabına dönerek tekrar bağırdım, "Cyan! Ne yemek istersin?"

Buzdolabım bir Whole Foods mağazasına dönüşmüştü. Her şey vejetaryen ve vegan dostu idi.

İyi, eski moda bir sığır burgerini seven biri olarak, çocuğum kesinlikle tüm bu et ikamesi şeylerle beni öldürmeye çalışıyordu, ama barış satın almak için her şeyi yapardım.

"Hiçbir şey!" diye bağırarak *High School Musical*'ı dinledi ve bana on altı yaşındaki bir çocuğun küstahlığına sahip olsa da hâlâ bir çocuk olduğunu hatırlattı.

"Gerçekten on altı yaşına geldiğinde Tanrı yardımcım olsun," diye mırıldandım nefesimin altında.

Biraz humus - kığım tamamen nacho peynirli dip sosla doluyken, bu garbanzo fasulyesi saçmalığının hiçbirini yokken - kaptım, ayrıca dolaptan biraz tatlı patates cipsi çıkardım ve onları tezgaha ittim.

Ona yemek

yediremezdim. Bunu

sadece Storm yapabilirdi.

Sadece Storm onun eskiden olduğu gibi küçük bir kız gibi davranmasını sağladı.

Aynı anda hem can sıkıcı hem endişe verici hem de yorucuydu.

Birkaç ay içinde yakın olmaktan çıkıp düşman olmuştuk.

Onun güvenli alanı olduğumu biliyordum. Bunun bana yükleyebileceği bir iltifat olduğunu tahmin ediyordum, çünkü onu hayal kırıklığına uğratmamak için elimden geleni yapacağımı biliyordu, ama gerçek şu ki, o sadece babası olduğunda 'binadaydı'.

Bunun için Storm'a çok kızmaya başlamıştım.

Ayrılmamızın nedeni o idi, ben değil, ama sonuçlarıyla uğraşan bendim. Bu da Cyan'ın baş belası olmaktan başka bir şey yapmasını istiyorsam onun yanımda olması gerektiği anlamına geliyordu. Bu acıdan da öte bir şeydi. O böyleyken yanında olmak acı veriyordu.

Örneğin Noel'i ele alalım. Eğlenceliydi, Cyan çok neşeliydi ve her şey çok güzeldi.

Gerçekten güzel.

Ayrılmadan önceki herhangi bir tatil gibiydi. Aslında,

daha iyi olması dışında.

Artık gerçeği biliyordum.

Gözlerinin neden bazen camsı baktığını biliyordum. Neden, bazen, o baktı

sanki derisi sürünüyormuş gibi hissetti.

O zamanlar hiperaktifti, hızlı hareket ediyor ve seğiriyordu - Tanrım, işaretleri görmeliydim. Bunun normal olmadığını fark etmeliydim. Bunun onun tarzı olduğunu düşünmüştüm.

Hepimizin tuhaflıkları vardı, değil mi?

Regl olduğumda hırçınlaştırdım, ama bana sarıldığında ve beni hiç bırakmayacakmış gibi sarıldığında, bu her zaman hormonal ruh halimi yakardı.

Yemek beni rahatlatırdı, bu yüzden huysuz olduğumda hep yemeğe gömülürdüm ve gergin hissettiğimde çamaşır odasının dağınık olmasını Tanrı korusun, çünkü zihnimi boşaltmak için orayı düzenlerdim.

Tuhaflıklar.

Bağımlılık değil.

Öğrenmeye başladığım gibi tamamen farklı bir dünya.

Ama iki gün önce bu işaretlerin hiçbirini göstermemişti. O benim aşık olduğum Fırtına'ydı.

Onu en kötü şekilde özlememe neden olan Fırtına. O

Asher'di.

Gözlerimi kapattım, üzülmemeye, sinirlenmemeye çalıştım. Duygularımı içime attım ve Storm'un yıllar önce bana verdiği, dün geceki içki seansından dolayı önünde salsa lekesi olan Günahkârlar kapüşonuma sarıldım.

Cep telefonum çaldı, acıma partimi böldü ve Storm'un zil sesi mutfakta yankılandı.

Cyan'ın aile odasında bangır bangır yayın yapan televizyondan duymaması için dua ediyordu.

-şu anda ekran süresine erişmesine izin verilen tek yer- telefonumu hızla susturdum ve telefonumda yanıp sönen görüntüye baktım.

Cyan'la birlikte çekilmişlerdi, ayrıldığımızda bile değiştirmedığım bir fotoğraftı. İkisi de birbirlerine sırtıyordu ve onları tam da Storm onu burnundan öperken yakalamıştım.

Daha mutlu zamanlar.

Daha iyi zamanlar.

Yoksa bu da büyük maskaralığın bir parçası mıydı?

Beni sessiz tutan bir başka yalan, mutlu bir aile olmadığımız halde mutlu bir aile olduğumuzu düşündüren bir başka yalan.

Cevap vermemek için dudağımı ısırdım. Eğer şimdi arıyorsa, bu iptal edeceği anlamına gelebilirdi.

Tanrım, Cyan akşam yemeğine gelmezse tam bir kâbus olacaktı.

Bunu daha önce yapmamıştı ama belki de altı hafta bir lütuf süresiydi? Belki de şimdi, gerçek Fırtına gerçek yüzünü gösterecekti?

Yorgunluğa dayalı, sefalet yüklü gözlerim yaşırdı. Elimi üzerlerinde gezdirdim, içimdeki kaosu taklit etmek için humusu ve boktan tatlı patates tortilla cipslerini her yere fırlatmak istedim.

Bir adam gibi şekillenen bir fırtına.

Eski kocam.

Arzuladığım adam. Özlediğim adam. Beni mahveden ve beni kıran adam.

Her şeye rağmen hala sevdiğim adam.

Ne kadar aptalmışım.

Hücreye, o resme, o lanet gülümsemeye bakarken çenem sıkıştı.

Cyan'a olan bağlılığı çok açıldı. Her zaman öyleydi.

Sonlara doğru, ayrılmadan önce, o zaman bir şeyler olduğunu anlamıştım, mesafeli davranıyordu.

Evde zaman geçirmiyordu, haftalarca ortadan kayboluyordu, oysa adam daha önce sadece koşuya çıktığında yatağımızda uyumamıştı.

Bu yüzden cevaplar aramaya çıkmıştım ve Kendra, o sürtük, bana cevapları vermişti.

Cep telefonuma uzandım, onu sıkarken elim ağrıyordu. Onu mutfak tezgahına çarpma isteği, humusu her yere fırlatma isteğimden bile daha güçlüydü. Ama anılar, öfke, *acı*, tavrımı başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar güçlendirdi.

Ne olmuş yani, Coshocton'da kimseyi tanımıyordum. Ne olmuş yani, burada ne yapacağımı merak ederek bocalıyordum. Bu benim kim ve ne olduğumu değiştirmezdi.

Saygıyı hak eden bir kadın.

Sevilmeyi hak eden bir kadın.

Sadık bir adamı hak eden bir kadın.

Kendime isyan yasasını okuduktan sonra burun deliklerim alevlendi, bağlanma düğmesine bastım ve tek kelime edemeden, kendini beğenmiş bir öfkeyle ona çıkışmadan, "Keira, yardımına ihtiyacım var" diye gürledi.

Büyük maç öncesi profesyonel bir atlet gibi kendimi zorlamıyor olsaydım, sesini duyunca iç çekerdim.

Şu gümbürtü.

Şu lanet törpü.

Onunla ilgili her şey beni dizlerimin üzerine çökertmek için tasarlanmıştı. Saçlarındaki o gümüş çizgi, göğüs kafesindeki 'Cyan' dövmesinin izini sürerken parmaklarımın dolaştığı göğsündeki yumuşak teller, bir azizi günah işlemeye ikna edebilecek o ses.

"Keira? Orada mısın, bebeğim?"

Kaşlarım havaya kalktı ama bu sevecenlik karşısında kıvrandım. Bana uzun zamandır böyle hitap etmemişti ve ben bunu özlemiştim.

Pislik.

Piç kurusu.

Yalancı, hilekar, hastalıklı, asma kilitli hıyar!

Sakın unutma, Keira. Sana izin vermeyeceğim!! Sen yatalakken o oral seks yapıyordu. Evet. YATAK. YATAK. Sakın unutayım deme. Sakın-

"Ne tür bir yardım?" "Cyan'a akşam yemeğine gelmeyeceğini söylemeyeceğim. Eğer bu yüzden aradıysan-"

"Keira!"

"-kendi pis işlerini kendin yapabilirsin," diye bitirdim, adımları haykırmasına aldırmadan.

"Bunu ben istemedim. Elbette akşam yemeğinde orada olacağım."

Sadece çocuğum için olmayan bir rahatlama iliklerime kadar işlerken bile, "O zaman vejetaryen burger olduğundan emin olacağım" diye s ö y l e n d i m .

"Elbette, akşam yemeğinde orada olacağım."

Sanki onun önceliği bizmişiz gibi.

Keşke daha önce böyle olsaydık.

İnledi. "Sen zalim bir kadınsın. Bu aşamadan ne zaman kurtulacak? Sığır etini özledim."

Tanrım, ben de öyle. Bu konuda ona şikayet bile edemedim. Et yerine geçen şeylerden bıkmıştım.

"Sanırım Katina ve Lodestar'la başladı, biliyorsun ikisi de vegan ama Dr. Janowicz bunun Cyan'ın çevresini kontrol etmesinin bir yolu olduğunu söylüyor. Bulimia'dan iyidir," diye yumuşak bir sesle terapistimizin söylediklerini hatırlattım, panik beynimde dönerken bile.

Nasıl oldu da Cyan bu şey için risk altındaydı? Hayatım nasıl bu kadar raydan çıkmıştı? O on bir yaşındaydı, on yedi değil!

Bir iç geçirdi. "Tabii ki öyle. Sadece o hamburgerler iğrenç."

Dudaklarım yarı yüz buruşturma, yarı gülümseme şeklindeydi; acısını tamamen anlıyordum.

Zinacı piçle dertleşmek yerine, "Tamam, ne oldu?" diye sordum. Ne konuda yardıma ihtiyacın var?"

"MaryCat'i tanıyor musun?"

Şaşırmış bir şekilde başımı yana eğdim. "Öyle mi?"

MaryCat ya da takma adıyla MC, West Orange'ın yaşlı kadınlarından biriydi. Onu hiç tanımamıştım.

Başından beri onlara kötü uyum sağlamıştım.

Yetiştirilme tarzım ve Yaşlı Hanımların çoğu çok sertti ve onları tanımak için hiçbir girişimde bulunmadığımda, Storm konuyu zorlamamıştı. Özellikle de Rene'nin hayatımıza girmesine izin verdiğimde. O ve Bear gerçekten açıldığım tek kişilerdi.

"O burada."

"O burada mı? Coshocton'da mı?" Kaşlarımı çattım. "Manhattan'da olduğunu sanıyordum. Orada doğum yapmamış mıydı?" Kapüşonumu kaldırıp saçlarımı örttüm ve Ohio'da değil de Manhattan'da olmayı dilediğim gerçeğini gizlemeye çalıştım.

Manhattan'ı gerçekten özlediğinizde ev özleminizin kötü olduğunu biliyordunuz.

Yeni Yaşlı Bayanlar dalgasına uyum sağlamaya başlamıştım ve taşınmış olmama rağmen hâlâ grup sohbetlerine dahil ediliyordum. Orada, MaryCat'in baldızı Tiffany bize şehirdeki şık bir klinikte anne ve bebeğin fotoğrafını göndermişti.

"Kaçtı ama şimdi burada. Kaçtı."

"Kaçtı mı? Bunun için biraz yaşlı, değil mi?" Şaka yaptığını düşünerek alay ettim.

"Annesinin çocuğu çalmaya çalışmasıyla falan ilgili bir şey," diye mırıldandı, sonra bir ses çıkardı, hatırladığım için yumurtalıklarımın sızlamasına neden olan bir ses.

"Bebegi tutuyorsun, değil mi?" Fısıldadım, uzanıp alnımı ovuşturdum.

Sessizliğe gömüldü. "Bunu nereden biliyorsun?"

Çünkü bu ses Cyan'ı yatağa yatırdığı zamanları anımsatıyordu. O daha bebekken, her şeyi yapmıştı. Koşuda olduğu zamanlar dışında her gece onu dans ederek uyuturdu.

Onu izlemiştim.

Yorgun olduğumda bile onu izlerdim.

Genellikle Motown - Storm, Marvin Gaye'i severdi - bazen de daha modern bir şeydi.

Her lanet gece onunla dans ediyordu ve her lanet gece ona daha çok aşık oluyordum.

Evliliğimiz zor bir başlangıç yapmıştı ama Cyan'la birlikte olması beni sakinleştirmiş, onun bu işte uzun soluklu olduğunu görmeme yardımcı olmuştu.

Tabii ki, ben sadece onun var olduğunu düşünmüştüm.

Ben ona sıırıslıkam aşık o l u r k e n o kulüp fahişelerini beceriyordu.

Piç kurusu.

Bok kafalı-

Ben onu daha fazla kınayamadan bebek yaygarayı bastı ve o da

Mırıldanıyorum.

Cidden, kalbim parçalandı. Puddle of Mudd'dan 'Blurry'.

O şarkıyı biliyordum. Onun favorilerinden biriydi ve sonuç olarak benim de favorilerimden biriydi.

Hüngür hüngür ağladığım için kusura bakmayın.

Bunun için kendimi tıkanmış ve kırgın hissederek, "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

"MaryCat dün gece geldiğinden beri uyuyor ve hala ofisteki kanepemde soğuktan donuyor ve ikimiz de bunun ne kadar korkutucu olduğunu biliyoruz. Ayrıca çocuk da çocukluk yapıyor." İçini çekti. "Bebeğim, sorduğum için üzgünüm ama bir saat sonra kiliseye gideceğim. Oraya bebekle gidemem."

"Gelip oraya oturmamı mı istiyorsun?"

"Evet. Sakıncası yoksa. Geç bitirirsek seni geri götürürüm. Bir sürü yaşlı kadın da çocuklarıyla birlikte burada ve onlara sorardım ama onları tanımıyor."

"Neden oradalar?" Kaşlarım çatılmış bir halde sordum.

"Bu burada bir gelenektir." Sesindeki omuz silkmeyi duydum. "Görünüşe göre, erkekler kiliseye gittiğinde, kadınlar ve çocuklar da bir araya geliyor."

"Peki ya acil durum kilisesi? Onları hızlı bir yemek için mi çağırıyorsunuz?"

"Alay mı ediyorsun, Keira? *Et tu, Brute?*"

Sırıtarak, "Bütün bunlar senin için sorun değil mi? Aile havası?" "Zaten burayla ilgili çok şey değişti. Bu boku değiştirmekle ilgilenmiyorum Ben onlar kadar aile babasıyken olmaz.

"Rex'in yerinde olsaydım belki beni kızdırırdı ama ben o değilim. Ayrıca, bu hiç şaşırtıcı değil. Diğer Prez'e ne olduğunu sana anlatmıştım, değil mi?"

Mırıldandım, Storm'un pozisyonunu elinde tutan son adamın, kadınının MC üzerinde güç kazanmasına izin verdiğinin farkındaydım.

West Orange'daki Günahkârlar'a o kadar alışmıştım ki, bu fikir bile bana yabancıydı ama cesareti için onu neredeyse alkışlayacaktım.

Bu adamlarımızın bir ayağı hapiste bir ayağı dışarıdayken kenara itilmek, çevreye bağlı kalmak çok kolaydı.

Zeki olduğunu düşünsem de aptal olduğunu da biliyordum.

Ana Bölüm'ün emirlerine karşı gelerek Günahkârları düşmanla dostluk kurmaya zorlamak mı? Bu sadece öldürülmeyi istemekten öte, bunun için yalvarmaktı.

Tabii ki, bu son zamanlarda öğrendiğim bir şeydi. Evliliğimiz boyunca, MC ile birlikte günlerce evden uzakta olması dışında ne iş yaptığını neredeyse hiç bilmiyordum.

Cyan'la beni ve kulüpteki hayatını tamamen ayrı tutmuştu ama bunun için onu suçlayamazdım, bunu ben başlatmıştım ve yıllar geçtikçe kontrolden çıkmıştı.

Yerleşemediğim için saflığımı ve gençliğimi suçladım.

Belki de kulüp hayatının daha ayrılmaz bir parçası olsaydım her şey daha farklı olurdu?

"Cyan zorluk çıkarıyor, bu yüzden gelmek isteyip istemeyeceğini bilmiyorum," dedim iç çekerek, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sürükleyerek. "Her neyse, ben-"

"Babam mı aradı? Bu o mu?"

Dimdik otururken arkamı döndüm ve kızımın bir metre boyuyla bana doğru kaydığını gördüm, neşesi çok açıktı.

Ellerini telefona doğru uzattı ve telefonu benden kaparken irkildim, "Baba!" diye bağırmadan önce lanet şeyi almak için acele ederken neredeyse düşürüyordu.

Arkasını dönmeye başladığında omzuna uzandım ve onu yerinde tuttum. Bana kaşlarını çattı ama sonra alt dudağı patladı. "Yemeği iptal etmek için mi arıyorsun?"

Cevabını duymadım ama hissettim. O alçak gümbürtü ses dalgalarının üzerinden bile beni çağırıyordu.

Bir parçam bu durumda bir şekilde düşman olduğum için ağlamak istiyordu ama onun babasıyla konuşmaktan duyduğu sevinç içimi mutlulukla doldurdu.

Onu doğurmadan önce annemin doğuştan zayıf olduğuna inanırdım. Aramızda her zaman bir mesafe vardı ve babamın eleştirilerini kabullenişini, ona davranışını ve onu kontrol edişini kaşlarımı çatarak izlemiştım.

Ben büyüdükçe o da bana aynısını yapıyordu, ta ki ben onun kontrolünün bağlarını test etmeye başlayana kadar.

Storm'a olan isyanımı daha da tatlı göstermişti... tabii ki yıllar sonra kendimi bu pozisyonda bulmamın nedeni de buydu. Ancak şimdi gerçeği fark ettim.

Annem elinden geleni yapmıştı. Tıpkı benim yaptığım gibi.

Yapıyordum.

Bu yeterli değildi.

Bazı günler, bunun asla yeterli olmayacağından emindim.

Tanrım, anne olmak zordu. Hayal edebileceğimden daha zordu. Ev ekonomisinde anlattıklarından daha zordu.

"Baban seninle konuşmak istiyor," dedi, sesi öncekine göre daha az somurtkandı ama kızgınlık hâlâ oradaydı.

"**D a v r a n ı ŝ l a r ı** üzerinde çalışmalıyız," diye gürledi Storm ve kulak zarlarım

Kalbimin etrafındaki buz gibi eridi. "Seninle birlikte gerçek bir küçük orospuya dönüşüyor."

Yüzümü buruşturdum. "O bir sürtük değil."

"Küçük bir tane, onu sevdiğim için değiştirdim."

Homurdanarak mırıldandım, "Sen tamamen kalpsin!"

"Bilmiyor muyum?" Nefes nefese kaldı. "Lanet olsun, bu çocuk yine sıçtı. Yemin ederim, bebeklerin ne kadar sıçtığını unutturan bir tür evrimsel taktik var."

Kendime rağmen kıkırdadım. "Cyan'ı hatırlıyor musun? On dakika kadar bezle dolaştıktan sonra bezini değiştirmek zorunda kalmıştık ya?"

"Ağzında her zaman lanet olası bir şişe vardı," diye kabul etti. "Hatırlıyorum. Tavırlı olsun ya da olmasın, artık banyoyla kendisinin ilgilenmesini tercih ederim."

"Neden MaryCat'i uyandırmıyorsun? Bebeğine bakmamı ister mi bilmiyorum."

"Cyan'ı doğurduktan sonra gerçekten sahipleniciydim. Senden ya da benden başka biri ona yaklaşırsa, oldukça vahşileşiyordum. Rene'nin onu tutmasından bile hoşlanmıyordum."

"O günleri hatırlıyorum," diye mırıldandı usulca, sözlerinde beni bir anlığına esir alan bir şey vardı, "Onunla ilgilenmemi sorun etmiyordu, hem zaten uyumasını istiyorum. Yorgun görünüyor."

"Ayrıca Digger'ı aradım. En kısa zamanda buraya geleceğini söyledi ama şu anda bir koşuda olduğu için ne zaman geleceğini bilmiyorum ve bana kızımın doğum sonrası depresyonu olduğunu söyledi."

MaryCat'in adına yüzümü buruşturarak, kulüp binasının yakınından bile geçmeme yönündeki bencil arzumu bir kenara ittim, çünkü bu benim için kararımı vermemi sağlamıştı.

Yine de...

"Beni orada istediğine emin misin?"

Tereddüt etti. "Ne demek istiyorsun?"

Alt dudakımı dişlerimin arasında gezdirdim. "Beni orada istediğine emin misin?" Tekrarladım, soruyu değiştirmek istemiyordum, detaylandırmak istemiyordum.

Bir tıslama duydum ve tedirginliği arttıkça anahtarlarının dans ediyormuş gibi şingırdadığını duydum. "Keira, seni burada istemiyorum çünkü siktiğim kulüp fahişeleri var mı diye sormanın geri kafalı bir yolu olmasa iyi olur."

Aptalcaydı, çok aptalcaydı ama uzandım ve boynuma taktığım deri bir şeride astığım anahtarı aldım.

Onu bir kolye gibi takmak yeterince gülünçtü ama bana ait olduğunu iddia ettiği şeye dokunma ihtiyacından kaçınmak imkânsızdı.

Onunla ilgili bu kadar güvensizken olmazdı. Acınacak derecede güvensizken.

İddia ettiği anahtarı parmaklarken bile bu düşünce gözlerimi kapatmama neden

oldu.

sikindeki lanet asma kilidi açmanın tek yoluydu.

Evet, adam sikine asma kilit takmıştı. Hala üstesinden gelemedim.

Yine de başa çıkamadım.

Eski kocam, hilekâr sıçan piç, bir piercing yaptırmış, sonra da normal bir insan gibi içinden bir yüzük geçirmek yerine, ucundan bir asma kilit geçirmişti.

Ağır bir tane.

Rahatsız edici bir şey.

O kadar büyüktü ki, kasıklarına baktığımda irkilmeme neden oluyordu, tabii ki her ziyaretinde bunu yapıyordum.

Artık orada olduğunu bildiğim için, onunla cee-ee oynamaktan kendimi alamıyordum. Tanrı yardımcım olsun.

O asma kilidin tek anahtarının boynumda taşıdığım anahtar olduğunu iddia etti.

Yıllar boyunca bana çok yalan söylemişti, bu yüzden şimdi buna inanıp inanamayacağımı sorgulamam gerekiyordu, ama her ne sebeple olursa olsun, o lanet şeyi takıyordum. Yani bu ona inandığım anlamına *geliyordu*, değil mi?

"Keira? Orada olduğunu biliyorum."

Az önce dişlerimle endişelendirdiğim dudaklarımı yalayarak, "Artık neye inanacağımı bilmiyorum, Storm," diye mırıldandım.

Homurdandı. "Güven kazanılır Keira, bunu biliyorum."

Sesi kızgın değil hayal kırıklığına uğramış gibiydi, bu da omuzlarımı dikleştirdi, içimi garip bir rahatlama kapladı. Kızgın olmasını bekliyordum ama o da bana karşı şaşırtıcı derecede sabırlıydı. Bu sadece Cyan'a bahsettiği bir şey değildi.

Kelimeler dilimin ucunda olmasına rağmen özür dilemedim, onun yerine "Bana Başkan'ın karısı gibi davranacaklar" diye mırıldandım.

Yumuşak bir kahkaha attı. "Çünkü öylesin Keira. Boşanmaya karar versen de vermesen de, Günahkârların bu şekilde çalışmadığını biliyorsun.

"Düğün ailen içindi -beni onaylamalarını sağladığından değil- ama sen benim karımsın-"

"Yerimi dolduracak birini seçene kadar," diye tersledim.

"Böyle bir şey olmayacak," diye cevap verdi sakın ve kararlı bir şekilde. "Sen öyle diyorsan."

"İstiyorum."

Onun kararlılığı beni huzurla değil, sadece şaşkınlıkla doldurdu. "Neden bu kararı onca yıl önce veremedin?"

Yumuşak bir ses çıkararak bebeğin yine mızızlandığını söyledi. "Çünkü ben

gençti, aptaldı ve dürüst olmak gerekirse, bir pislikti.

"Cyan on sekiz yaşına geldiğinde benim gibi bir salakla eve gelirse, merak etme, onu ben hallederim."

Şok olmuş bir kahkaha attım. "Onu domuzlara mı yedireceksin?"

"Evet," dedi huysuzca. "Daha kötüsünü hak ediyorum, ama ben-" Tereddüt etti. "Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum Keira. Bunu sen de biliyorsun. Bunun hakkında konuştuk. Belki de yapmamın bir yolu yoktur ve bu benim suçum. Ben sadece... Boş ver, bunu duymana gerek yok."

"Gelebilir misin tatlım? Yardımına ihtiyacım var. MaryCat'in gerçekten yardımına ihtiyacı var. Eğer senin ona bakmanı istemiyorsa, çocuğunu kucağında tutan lanet olası bir tatlıyı da isteyeceğini sanmıyorum."

Bu tetiğin çekilmesine hiç ihtiyacım yoktu ama yaşlı bir kadının çocuğunu tutan tatlıbuttlardan bahsetmek, omurgama vurulan bir dürtme gibiydi. Sertleştirm ve ona "Bir saatten kısa bir süre içinde orada olacağım" dedim.

"Teşekkürler,
bebeğim."

Bebeğim.

Aramayı kesti.

Bebeğim.

Acele etmem gerekse de Batı Portakallı Yaşlı Hanımlarla grup sohbetimi gerçekleştirdiğim mesajlaşma uygulamasını açtım ve yazmaya başladım:

Ben: *Storm benden MaryCat'in bebeğine bakmamı istedi.*

Lily: *Ha?*

MaryCat mi? Bizim MaryCat'imiz gibi mi? Yengem MaryCat mi?

Görünüşe göre, evet. O burada.

Günah bana seni ziyarete geleceğini söylemedi.

Görünüşe göre her şey sürpriz oldu. Storm'un ofisinde baygın yatıyor.

Ne oldu?

Giulia: *Dedikodu duyuyorum.*

Ben: *Dedikodudan daha fazlası. Daha fazlasını öğrendiğimde rapor edeceğim.*

İyi misin tatlım? Çok sessizsin.

Ben: *Oradan nefret ederken West Orange'ı özlemem bana çılgınca geliyor... Sanırım sizi ve her şeyi özlüyorum.*

Giulia: *Cyan hala sorun çıkarıyor mu?*

Ben: *Babası hariç herkesin önünde. Lol.*

Giulia: *Storm bununla başa çıkabiliyor mu?*

Ben: *Az önce kızın tavırlarının kontrolden çıktığını söyledi.*

Güzel, bunu kontrol altına alması gerekiyor. Diğer her şey yolunda mı?

Diğer her şey derken, küçük kızımın elli yaşında bir sapık tarafından tımar edildiği gerçeğinden bahsediyordu.

Onunla isteyerek arabaya bindiğini.

Bunu yapmıştı çünkü o piç, birlikte Disney World'ü ziyaret ettikten sonra onu babasına götüreceğine söz vermişti.

Bu düşünce karnıma saplanan bir bıçaktan çok daha fazlasıydı. Sanki biri beni bıçaklamış, bıçağı tekrar tekrar çevirmiş, o lanet bıçağı daha derine sokmuş, bağırsak çürümesi beni ele geçirip içten dışa doğru öldürene kadar deliği on kat büyütmüş gibiydi.

Bunu yapmıştım.

Bir şekilde onu bu hale ben getirmiştım.

Benim hatam olmalıydı, değil mi? Her zaman ebeveynleri suçladılar... Her şeyi yazmak yerine onlara sesli bir not gönderdim.

"Hanımlar, MaryCat'le ilgili gelişmeleri size bildireceğim. You Know Who'ya gelince, sanırım olabildiğince iyi durumda. Terapi zor, çoğunlukla benim için, ama evet, her şey yolunda." Öyleydi. Teknik olarak. Sadece kendimi bok gibi hissediyordum. "Gidip MaryCat'e yardım etmeliyim. Sonra konuşuruz."

Onlarla daha fazla konuşmaya ikna olamadan, evde işlerin ne kadar gergin olduğunu, Storm'un anlayışlı ve hoş davranarak ve beni hiçbir şey için suçlamayarak kafamı nasıl karıştırdığını ve Coshocron'dan ne kadar nefret ettiğimi anlatamadan önce telefonumu cebime attım.

"Cyan, eşyalarını topla. Kulüp binasında biraz vakit geçireceğiz," diye bağırdım mutfaktan çıkarken.

Tabii ki, küçük motorcu prenses gibi, bu haber onu sevinçten havalara uçurdu.

Tabii ki, en son olduğum şey bir motorcu prensesiydi.

Yıkanmak ve kirli kıyafetlerimi değiştirmek için duşa girdiğimde, keşke kulüp binasına yaptığım gezinin yarısı kadar mutlu olsaydım diye düşündüm.

SEVGİLİ KEIRA

Bugün bana gülümsedin. Önceki gibi değil. Kazara olduğu gibi. Gülümsemeyi paylaştık. Bir bakışı paylaştık.

Garipti. Ben

sevdim.

Beni gördün.

Beni gerçekten

gördün.

Gördüğünü

biliyorum.

Önünde duran, muhtemelen sikini pantolonunun içinde tutamayan ve tuttuğunda da iki pompalı bir mankafayı çuvalın içinde iyi gösteren o ergen puştlardan birine gülümsüyordun, ama sonra beni gördün.

Gülümsemen biraz genişlemeden önce duraksadı, tereddütlü bir hal aldı. O gülümsemenin beni nasıl ayakta tuttuğunu bilemezsin.

Beni ne yapmaktan alıkoyduğunu bilmiyorsun.

Bugün iyi bir gün değildi.

Annem aşırı dozdan öldü.

Ne düşündüğünü biliyorum.

Neden onu öldürebilecek aynı lanet şeyi yapmak isteyeyim ki? Ama Tanrım, ben istedim. Ne istediğimi bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum.

Bunu öylesine söylemiyorum. Bu lanet mektubu asla görmeyeceksin. Sana karşı dürüst olabilirim. Ben sadece... Sanırım biraz huzur istedim.

Sana baktığımda kendimden bir şeyler

buluyorum. Bugün bana baktığında bunu

hissettim.

Ya gülüşün? Bana uçuyormuşum gibi hissettirdi. Belki birlikte uçarız.

Kimi kandırıyorum ki?

Sanki benim gibi bir eziğe bakacaksın da.

Beş gram kokainin bana beş yıl federal hapis cezası getirebileceğini biliyor muydunuz? Ama beş yüz gram toz kokain aynı cezayı almamı sağlar? Aynı bok, ama zengin şehir çocukları kokain kokluyor ve annem gibi fakir kaltaklar crack kullanıyor.

Kız kardeşimi ve beni doğurduğu her iki seferde de uyuşturucu bağımlısıymış. Şanslıyım ki ben doğduğumda o hapisteymiş.

Rene -Başkan'ın Yaşlı Hanımı- annem parmaklıklar ardına tıklandığında bize bakmaya yardım etti. Muhtemelen bu yüzden anneme benden daha çok benziyor. Rene'ye bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum.

Sanırım kendi kanımdan ve canımdan o kadar nefret ediyorum ki ölmediği için biraz sinirleniyorum. Doktorlar onu hayata döndürmeyi başaramamış olsalardı onu özlemez ya da onun için yas tutmazdım.

O bir hatırlatıcı. Kim olduğuma dair istemediğim ya da ihtiyaç duymadığım bir şey. Ne olduğumu. Sen çok safsın Keira. Bunu biliyor musun? Bunu kendinde görüyor musun? Karşılaştırıldığında ben çok pisim.

Daha ilk nefesini almadan uyuşturucu bağımlısı olmuş bir adamdan daha fazlasını hak ediyorsun.

Bu yüzden seni izleyeceğim.

Gülümsemeni arzulayacağım.

Asla olmayacak bir şeyin hayalini kuracağım.

Ve belki, sadece belki, bu beni bayime gitmekten alıkoyar.

Fırtına

DÖRT

FIRTINA

HAZIR BULUNAN

Welcome To The Jungle - Guns & Roses

KEIRA her zamanki gibi erkenden, on dakika kala geldi. Bu Keira'ydı.

Sağlam.

Dakik.

Ciddi.

İyi bir kız.

Onunla aynı havayı soluyarak bozduğum biri.

Birini yozlaştırmaktan nefret ediyordum, diğerini ise daha da fazla yozlaştırmaya mecburdum.

Birlikte olduğumuz anılar bile sikimin seğirmesine neden oluyordu. Tetiklenen rahatsızlık beni kutsanmış bir rahatlamayla doldurdu.

Hissettiğim şehvetin tatlılığıyla mücadele etmek için acıya ihtiyaç duyarak asma kilit piercingimin ayarını yükseltmeye devam ettim.

Yarı acının başlangıcını bile dayanılmaz hale getirdi. O acı ısırığı benim kefaretimdi.

Asla bilemeyecekti elbette, ama bilmek zorunda da değildi.

Ben yaptım.

Acı zevki durdurdu ama beni doğru ve dar yolda tuttu. Beni asla Keira'ya geri götürmeyecek bir yol, ama bu ona layık olmaya çalışmaktan vazgeçmem gerektiği anlamına gelmiyordu.

Her zaman coşkulu olan çocuğum, kuduz köpekler tarafından kovalanıyormuş gibi arabadan dışarı fırladı. Ayaklarının sırt çantasına dolanmasını izledim, ama uçmadı - hayır, bunun için fazla esnekti.

Onun yerine, "Baba!" diye bağırarak bana doğru koşmaya başladı.

Cy'ın sesi o kadar tizdi ki Maddox kollarımda kıvrandı. Yine de hüngür hüngür ağlamasına katlanabilirdim çünkü beni gördüğü için bu kadar heyecanlanmasına bayılmışım.

Bazı günler, hayatımın bir parçası olmaktan mutluluk duyan tek kişinin o olduğunu hissediyordum.

Bazı günler yataktan kalkmamın tek sebebi oydu.

Yıllardır kendime zarar verme düşüncesi beni rahatsız ediyordu ama küçük kızımdan gelen bir gülümseme, Cyan bana çarparken annesinden gelen yumuşak bir kahkaha, yarım adım geriye sendelememe neden olacak kadar güçlü bir hareket, bu düşünceleri uzak tuttu.

Kolumu poposunun altına sokup onu yukarı çektiğimde biraz daha ciyakladı.

Cy hala küçük bir şeydi, kırılğandı, uzun uzuvları ve sıska kemikleri vardı ve bir şekilde jimnastik için şekil vermeyi başarmıştı.

Küçük bir çocukken olduğu gibi bana sarıldığında kıkırdadı ve kolları boynuma dolanıp bana sokulduğunda ağlamak istediğime yemin edebilirim.

Tanrım, ne korkak ama.

Ama eğer eriyeksem, o zaman o lanet olası gözyaşlarını tetikleyenin kaybedebileceğim kız bebeğim olmasının uygun olduğunu düşündüm.

Beni birbirlerinin kafasına silah dayamış iki motorcu arasındaki lanet olası bir hesaplaşmanın ortasına koyun ve ben iyi olurum.

Kesinlikle iyi ve lanet olası.

Çocuğumu bana fırlatmak, az kalsın başına gelecekleri hatırlatmak, onun öldürülmesinin ne kadar kolay olabileceğini düşündükçe varlığımın etrafında korku dönerken bu anının beni rahatsız etmesini sağlamak...

Evet, elinizde kırık bir adam vardı. Riskler bu kadar yüksekken bunda utanılacak bir şey yok.

"Kucağıma alamayacağım kadar yaşlandığında ne yapacaksın?" Dalga geçtim, onu daha sıkı sıktım çünkü kollarımdan düşmeyeceğinden emin olmak için kıvranan Maddox'a sarılırken bırakmasını istemiyordum.

Uzun süre endişelenmeme gerek yoktu. Keira oradaydı, onunkini uzatmıştı ve çocuk onun göğüslerine yerleştiğinde kendimi kıskanırken buldum.

Kıskandım.

Başımı o göğüslere yaslamak için neler vermezdim.

Keira'nın harika göğüsleri vardı. Onlar hakkında çok utangaçtı, genellikle sikimi precum ağlatan o push-up sütyenlerden giyerdi, ama

onu yalnız yakaladığımda ve etrafta olmadığını sandığımda, sütyensiz olduğunu gördüm.

Sol elimi bir göğüs sikişi için feda edebilirim. O olgun kıvrımları etimin etrafında sallanıyor-

Acı bana çarptığında homurdandım. Haklı bir acı.

Acıyı temizliyor.

Ruhumda hissettiğim bir başka kıkırdamayla beni azarlarken Cy'ın söylediklerine odaklanmam bir saniye sürdü.

"Beni kaldırman için asla çok yaşlı olmayacağım, aptal."

Bana olan inancı içime yerleşirken ağzım alaycı bir sırıtışa dö n ü ş t ü . "Peki ya seni kaldıramayacak kadar güçsüzleştiğimde?"

Kadın pışpışladı. "Sen dünyanın en güçlü adamısın!"

Bakışlarım annesininkilerle çarpıştı.

Bunun doğru olmasını ne kadar isterdim, dedim sessizce ona, tıpkı onun da bana bunu söylediği gibi. Hak ettiğim adam olacak kadar güçlü olmanı ne kadar isterdim...

Tanrım, çok güzeldi.

On sekiz yaşındayken onu West Orange'daki lisede ilk gördüğüm zamanki kadar güzeldi. Arabası ölen bir Prospect'i almak için oraya gitmiştim ve yemin ederim, aramızdaki o ilk bakışın gücünü hâlâ hissediyordum.

Bazen ne zaman birbirimize baksak, hâlâ o zamanki gibi hissediyorduk.

On sekiz yaşındayken saçları çok daha açık renkti, şimdi ise kimi koyu, kimi açık olmak üzere altının yüzlerce tonuna bürünmüştü. Yüzünü çerçeveliyordu, ona her baktığımda kalbim yerinden çıkacakmış gibi ol u y o r d u .

Yeşilden çok kahverengiye çalan ve canlı kuvars taşlarını andıran ela gözleri bana parılıyordu. Cyan'ın miras aldığı en küçük düğme buruna, zarifçe sivriltilmiş bir çeneye ve ona bir peri havası veren yüksek elmacık kemiklerine sahipti.

Cyan'ın bu şekilde görünmesinin nedeninin bu olduğundan emindim - sanki kuşa benzeyen kolları ve bacaklarıyla her an uçup gidebilirmiş gibi.

Öte yandan Keira, tamamen kıvrımlıydı. Her zaman öyleydi ve dua ettim, her zaman öyle olacaktı.

Gençliğimde, *Beverly Hills 90210*'da Shannon Doherty'ye fena halde aşık olmuştum ve Keira'da da aynı türden bir görünüm vardı ve sonuç olarak bir şekilde bin kat daha ateşliydi.

Sikimi patlatmak için doğmuştu - tabii kafam kıcıma o kadar girmemiş olsaydı her şeyi mahvetmeyi başarırdım.

Yapabiliyorken Cyan'ı sıktım, o bunu yapmak için çok havalı değilken

"Bunun için gerçekten minnettarım Keira" diye mırıldandığımda, olanlar konusunda güvensiz ve savunmasızdı ve bu tür bir güvenceye ihtiyacı vardı.

Buna cevap vermedi, sadece Maddox'a baktı. "Tanrım, ne kadar da genç."

Tanrım.

O Keira'ydı, bir bakanın kızı.

Sadece son zamanlarda F-bombaları atmaya başlamıştı ve bunlar da çok azdı.

İlk evlendiğimizde, ne zaman küfür etsem, sanki ona vurmuşum gibi irkilirdi.

Onun yanında konuşmamı kısıtlamama neden oldu, birçok şeyi kısıtlamamı sağladı.

İşte o zaman işler ters gitmeye başlamıştı, meleklerin iblislerle bir sebepten ötürü çiftleşmedikleri düşünce si yankılanmaya başlamıştı...

Ona yumuşak bir gülümsemeyle "Şey, yeni çıktı," diye cevap verdim. Burnu kırıştı. "Keşke o kadar kolay olsaydı."

"Evet, senin aksine uğur böceği," diye takıldım Cyan'a, ona tekrar daha sıkı sarılarak. "Kırk iki saatlik işkence."

Cyan sırttı. "Tüm iyi şeyler beklemeye değer."

Bu yorum üzerine içimden kahkahalar yükseldi, küçükken yaptığı gibi bana yapışmasının aksine şaşırtıcı derecede yetişkin bir kahkahaydı. Yani, şu an olduğundan daha küçüktü.

Başımı sallayarak ona "Annene borçlu olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedim. Gözlerimi kısarak ona baktım, bakışlarımdaki dikkati fark ettiğini biliyordum çünkü gözlerini kaçırmaya çalıştı. "Bütün o itiş kakış şimdi ona kötü davranman içindi." Dilimi şaklattım. "Burada hepimiz çabalıyoruz, uğur böceği. Senin dışında herkes."

Kaşları çatıldı. "Deniyorum." "Annene karşı daha nazik olmalısın."

Cyan, Keira hamileyken onu aldattığını öğrenmiş olmasına rağmen, nedense hâlâ annesini suçluyordu.

Bunu nasıl daha iyi hale getirebileceğimi bilemiyordum.

Tamamen hatalıydım ama Cyan'ın gözünde değil. Bu öngörebileceğim bir şey değildi ve beni endişelendiriyordu.

Benden nefret etmediği için ne kadar minnettar olsam da, her zaman bana yakın olmak için duyduğu mantıksız ihtiyaç beni korkutuyordu. Onun nefretini hak ediyordum. Yine de hoşnutsuzluğunu annesine odakladı.

Bu adaletsizlik bende bir şeyleri düzeltme isteği uyandırdı ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Yüzünü Keira'nın göğüslerine daha sert bastıran Maddox'tan bir ciyaklama sesi yükseldi ve Maddox gülerek, "Orada süt yok bebeğim," dedi.

Yine de süt aramak için göğsüne burnunu sokmaya devam ettiğinde güldüm,

Cyan'ın yanımda sertleştiğini hissettim. "Bu çok iğrenç."

"Neden?" Ona kaşlarımı kaldırarak sordum. "Yaptığın şey buydu."

"Yine de iğrenç."

"Hey. Öyle değil. Bu tamamen doğal. Annesini istiyor." "Evet, ama o *onun* annesi değil, değil mi? O benim annem."

Elimden kurtulup kulüp binasına doğru koşmaya başladığında kaşlarımı çattım ve bara doğru yöneldim.

İşte o zaman seslendim, "Cyan! Oraya girme! Sadece aile odası!" İtaat ettiğini görünce Keira'ya dönerek kaşlarımı kaldırdım. "Bunun ne hakkında olduğunu biliyor musun?"

"Annesi olmamı istemiyor ama başkasının annesi olmamı da istemiyor mu?"

Kaşlarım daha da çatıldı. "O böyle hissetmiyor."

"Öyle değil mi?" Maddox'u zıplatırken bile ağzı gerildi. "Tamam, ben buradayım, sen gidip başkanlık işlerini halledebilirsin."

'Z' sesini vurgulamasına homurdandım ama söylediği gibi çekip gitmek yerine ona yaklaştım ve Maddox'un başının arkasını avuçladım. "Çok mızmız."

"Muhtemelen annesini özliyordur."

"Belki de."

"Hâlâ uyuyor mu?"

"Evet. Şu anda on üç saat kadar oldu."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kahretsin, acı çekiyor olmalı!" "Acı mı? Neden?"

"Hatırlamıyor musun? Sütünü sağması gerekiyor."

"Bebeğim, yanında olduğum son anne sendin ve bu on bir yıl önceydi," dedim kuru bir sesle.

"Beni ofisine götür," dedi, ses tonunda öyle bir emir vardı ki aletim yeniden seğirdi.

Ouch.

Beyaz Atlı Prens gibi elimi uzattım ve mırıldandım: "Bu taraftan, Madam First Lady."

Kaşları sıkıntıyla çatıldı ama başını çevirip önüme geçmeden önce gözlerinde bir parça eğlence gördüm.

Keira ofisimin tam olarak nerede olduğunu biliyordu, onu buraya ilk getirdiğimde içerideydi. Beni beklemesine gerek yoktu ve beklemedi de. Bir kraliçe gibi koridora fırladı.

Ofisin kapısını yüzüme kapattığında gülmek için kendimi zor tuttum, ama MaryCat'i idare etmekte bir sakınca görmediği için rahatlamış bir şekilde

Aile odası, Cyan'ı kontrol etmek istiyor.

Yol boyunca barın normalden daha sessiz olduğunu gördüm.

Kulüp fahişeleri, etrafta çocuklar ve Yaşlı Bayanlar varken herkesin içinde sakso çekmemeleri ya da sevişmemeleri konusunda emir almışlardı ve bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Son Prez'in Yaşlı Hanımı pislik olabilirdi, ama tavşanları nasıl hizada tutacağını biliyordu, bu yüzden zaman kaybetmeme gerek yoktu.

Aile odası tüm binadaki en büyük ortak alandı, bu da bana bir noktada Prez'in kendisi için önemli olan geniş bir ailesi olduğunu söyledi.

Kanepelerin ve koltukların kare, daire veya dikdörtgen şeklinde bir araya getirilmesiyle kapatılmış birkaç oturma alanı vardı. Hatta lanet olası bir üçgen bile vardı.

Bir köşe küçük çocuklara ayrılmıştı, küçük çocuklar ve daha büyükler için her türlü oyuncak ve ıvır zıvır vardı - en azından Cyan'ın küçükken buna benzer plastik bir şeyle oynadığını hatırlıyordum.

Başka bir köşede daha yetişkin oyunları ve daha büyük çocukların şu anda Monopoly ve Clue gibi görünen oyunları birlikte oynadığı uzun bir bank masası vardı. Okul tatili olmadığı zamanlarda onları orada ödevlerini yaparken de görmüştüm.

Ortam, Rex'in annesinin ölümünden sonra her şeyin değiştiği West Orange'dakinden kesinlikle farklıydı.

Belki de bu yüzden buraya bir türlü yerleşemiyordum.

Bildiklerim yaşadıklarımla çelişiyordu.

Rex'in son Prez'i öldürttüğü, konseyin büyük bir kısmının ve *Famiglia*'ya bulaşan diğer pisliklerin ya kaçtığı ya da **k ı ç l a r ı n a** tekmeyi yediği bu bölümde yolsuzluk almış başını gitmişti.

Tüm bunlara rağmen, burada aile hâlâ önemliydi.

Cyan'ı masanın yanında, Slayer'ın çocuğuyla Monopoly oynarken gördüğüm için bu aile havasından dolayı rahatlamış olsam da, konsept bana uymayan bir uyumsuzluk kokuyordu.

En azından ben Slayer'ın olduğunu

sanıyordum. Jump'ın da olabilir.

Bu piçler burada tavşan gibi ürediler.

WO'da neredeyse hiç çocuk yoktu, ancak Coshocton bölümü onlarla doluydu.

Sağlık dersinde perhiz öğretilen bir eyalette olduğunuzda böyle olduğunu tahmin etmiştim...

Bu düşünceye homurdanarak, Cyan'ın on beş yaşına gelmeden önce prezervatifin ne olduğunu bildiğine karar verdim.

Stone'dan reçeteyi almak için lanet New Jersey'e gitmek zorunda kaldım.

Meşgul olduğunu düşünerek aile odasından çıktım ve koridorun diğer ucuna, kilisenin bulunduğu odaya doğru yöneldim.

Bu da başka bir farktı. Rex'in ofisinde kilise yıkıldı. Burada değil.

Orada yapılan toplantılardan sonra 'kilise' olarak adlandırılan odanın ortasında devasa bir masa uzanıyordu ve etrafındaki alan, gerektiğinde tüm kardeşleri çağırabileceğim kadar genişti.

Rex geldiğinde de durumun böyle olup olmadığından emin değildim ve açıkçası bunu sorgulayacak kadar da rahatsız değildim. Prez'in varlığı olmadan değişiklikler yapıldığına dair bir his vardı içimde ve aradaki farkı tartışmaya da niyetim yoktu.

Özellikle de kardeşleri tanımadığım, onları neyin harekete geçirdiğini bilmediğim ve onlara güvenip güvenmeyeceğimi bilmediğim zamanlarda daha fazla ortak toplantıya aldırıyordum.

Anladığım kadarıyla, iyi durumda olanlar çocuklu adamlardı. Ailelerini toplayıp Günahkârların Annesi Bölümü'nden kaçmayı göze alamazlardı.

Yine de bu onlara körü körüne güvendiğim anlamına gelmiyordu.

Hayatımın büyük bölümünde bir aptal olabilirdim ama iş söz konusu olduğunda, bir çivi kadar keskindim ve ilk kez parlamama izin veriliyordu, bu yüzden Rex'i hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Bugünkü kilise farklıydı, bu yüzden burada tüm bölüm yerine otuz adam vardı.

Vermem gereken bazı kararlar vardı ve bunu daha fazla erteleyemezdim, bu yüzden Keira'yı getirdim.

Tanrım, keşke burada olsaydı da onu masamın üzerine yatırabilseydim. Hay sikeyim.

Saçları uzuyor, dağınık dalgalar halinde yüzüne dolanıyordu. Bileğime doluyordum, sikimi içine sokarken sırtını kavislendiriyordu...

Asma kilitli sikim uyarılara tepki verirken benden bir tıslama kaçtı ve kendimi onun lanet olası adımı haykırdığını, sikim için yalvardığını, *benim* için yalvardığını düşünmeyi bırakmaya zorladım.

Bu gibi düşünceler beni acil servisten başka bir yere götürmez, acılarım için ezilmiş bir horozla.

Daha güvenli bir seçenek olarak çenemi eğerek beni selamlayan birkaç kardeşe karşılık verdim ve masanın başına geçerek oturdum ve çok sıkıcı geçecek bir toplantıya hazırlandım.

Erkeklerin çoğu benden sonra kıçlarını yere koydular ve alanı dolduran sandalyelerden birine oturdular.

Bu bölüm haraptı, mobilyalar eskiydi ve son Prez'in adamlarına nasıl eksik ödeme yaptığını anlatıyordu. Burayı yenilemek yapılacaklar listemdeydi ama Keira'nın bunu benim yerime yapacağını umarak erteliyordum.

Belki, sadece belki, ona böyle şeyler yaptırmaya başlayabilirim.

Sanki bu onun sorunuymuş gibi MaryCat'in yanına gitti. Her iyi Prez'in karısının yapacağı gibi.

O da benim gibi bu iş için doğmuştu. Bunu Coshocton'da yapacağımızı hiç düşünmemiştim, tıpkı Rex'in bölgesi olan West Orange'ı yönetirken kendimi hiç hayal edemediğim gibi.

Garip, değil mi?

Adamlara bir bakış attıktan sonra gürlledim, "Neden burada olduğunuzu biliyorsunuz. Bana karşı sabırlı davrandınız ve bunu takdir ediyorum ama buraları öğrenmek, hepinizi tanımak biraz zaman aldı."

"West Orange'da birkaç hafta geçirmene yardımcı olmadı," diye homurdandı biri.

Sözümün kesilmesi kaşlarını çatmama neden oldu. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da benim sözümü kesiyorsun, sanki ben bir sürtüğüm?" Hırladım, omuzlarım öfkeyle büküldü ve ayağa fırladım. "Göster şu lanet yüzünü."

Sonuna kadar kavgacı olan Grim, ayakta duracak şekilde doğruldu ve sefil suratını odanın geri kalanına göstererek isminin hakkını verdi. "Burada kalmalıydın. Artık bizim başkanımızsın dostum. Onların başkan yardımcısı değil."

Başkan *Yardımcım* olmak istediğinin farkında olarak gözlerimi kısarak ona baktım. "Ana Bölüm'ün yardımımıza ihtiyacı vardı. *Benim* yardımına."

"Bunu yapacak başka kardeşleri var."

"Şu anda yaptığın tek şey, bu lanet olası masada oturmaman gerektiğini kanıtlamak."

"Hatalı olduğunda konuşmaktan korkmuyorum," diye karşı çıktı, çenesi sertleşmişti. "Gitmekle hata ettin."

Bazı mırıldanmalar duyuldu ve izleyen çok sayıda erkek olduğu için buna izin veremeyeceğimi biliyordum. Yumruklarımı masaya vurdum ve masanın üzerine çıktım. "Son Başkanınız bir pislik olduğu için Günahkârların bir aile olduğunu unuttunuz, pislikler."

"İster West Orange'da, ister Butte'de ya da burada olsunlar, hepimiz aynı taraftayız. Hepimiz birbirimize yardım ediyoruz ve eğer bununla ilgili bir sorunuz varsa, o zaman yanlış yerdesiniz ve siktir olup gitmeniz gerekiyor."

"Ana Bölüm'ün kulüp binası bombalandı. Mutfakta yangın çıktı, bir baskın olmadı. Lanet olası bir patlama oldu. Yerle bir oldu."

Tamamen yok edildi.

"Yardım etmek için ahlaki bir yükümlülüğümüz vardı, tıpkı onlara ihtiyacımız olduğunda onların da aynısını yapacağı gibi. Benimle gelen inşaatçılar bunu anladılar, ama sen anlamazsan Grim, tekrar ediyorum, Başkan Yardımcısı pozisyonuna layık olmadığını kanıtlamış olursun."

Gözlerini bana dikti. "O sözde Ana Bölüm buraya geldi ve kardeşlerimizi katletti-"

"Pisliklerin dışarı çıkmasına kim yardım ediyordu," diye karşılık verdim, bana bok atma şeklini takdir etmiyordum. "Tekrar ediyorum, eğer bir sorunun varsa, kapının nerede olduğunu biliyorsun."

Grim bir omuz attı. "Hiçbir yere gitmiyorum, ama bir adamın söyleyeceklerini söylemeye hakkı vardır ve bu da benim söyleyeceklerim."

Şaşırmış bir halde masanın etrafında dolanırken ona ters ters baktım, kıcımlı masaya yasladığımda gerildiğinin farkındaydım. "Yani konsey üyelerimi açıklayacağım güne kadar bekleyecek misin?" Ona usulca sordum.

"Neden olmasın? Şikâyetleri dile getirmek en iyisi, değil mi? Onları havalandırmak, iltihaplanmalarına izin vermekten daha iyidir."

"Ciddi misin? Otur yerine dostum. Kimse senden Nancy Pelosi gibi ayağa kalkmanı istemedi."

Çenesi dışarı fırladı. "Hiç bu kadar gerçekçi olmamıştım. Senin kıcını yalamayacağım, Storm. Elbette, yüce West Orange bölümünden geliyorsun ve elbette, Başkan sensin, ama bu benim doğamda yok. Sana sorunlarımı anlattım-"

Bir sonraki nefesini alamadan suratının ortasındaydım. Ne ondan ne de bu şerefsizlerden bir bok almaya niyetim yoktu, ellerim kesiğinin kenarlarına yapıştı ve onu kendime doğru çektim, yüzümü onun boşluğuna soktum ve hırladım, "Bazen çeneni kapalı tutmak daha akıllıca olur."

Gerginlik havada kötü bir koku gibi yükseliyordu ama tek bir kardeşin bile Grim'i savunmadığını ya da beni geri çekmeye çalışmadığını fark etmedim.

Beni itti ya da itmeye çalıştı ama amcığı beni bıraktıramadı. Boynundaki boğma etkisi başlayana kadar kesik kısmındaki tutuşumu sıkılaştırdım.

Yüzü hızla kıpkırmızı oldu ve kaçmaya çalışıp saçmalamaya başladığında, "Bana bu tür saçmalıklarla özel olarak geliyorsun. Herkesin içinde bana saygısızlık edemezsin."

"Senin başkan yardımcın olsaydım, seninle aynı fikirde olmasaydım kendimi tutmazdım," diye soluk soluğa konuştu, parmaklarını benimkilere geçirerek onu bırakmamı sağlamaya çalıştı. Tutuşum azalmak yerine sıkılaştıkça gözleri şişmeye başladı ve "Bana öyle geliyor ki bu odadaki herkes benim tarafımda ama bir bok söylemiyorlar."

"Kimse senin için ayağa kalkmadı, nokta," diye alay ettim ve onu yere fırlattım.

sandalyesine çarptı. Bacaklar ağırlığının altında büküldü, ama çoğunlukla geriye doğru kaydđ, kendini dengelemeye çalışırken kolları uuştu. "Oturduğun yerde kal ve o lanet çeneni kapalı tuttuğundan emin ol.

"Haklısın, kıcıımı öpecek birine ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey konseyimde akllı başında adamların olması. Senin aksine, salak."

Ona sırtımı döndüm, saldırabileceğinin farkındaydım ama bunu yapacak cesareti olduğuna inanmıyordum, masaya döndüm ve adamları taradım.

Çoğu rahatsız görünüyordu. Gergin. Kızgın değillerdi. Aynı fikirdeymiş gibi bile değillerdi ama belki de Grim'in düşündüğü gibi bir şey söyleyemeyecek kadar korkaklardı.

Her halükarda, bu konuyu açtığına göre, peşini bırakacak değildim.

Buradaki adamlar, yanımda yönetmek istediğim kişilerdi. Kulüp binasını yeniden inşa etmeye çalışan bazı kardeşlerimiz hâlâ kayıptı ama Grim'in acımasızlığından elimde bir sorun olabileceğini anladım.

İlk kez bir şeylerin ters gittiğini fark etmiştim ama aynı zamanda ilk kez burayı yönetmekle yetinmiyor, işleri yoluna koymaya çalışıyordum. Cyan'la olanlardan sonra, ortalığı karıştıracak enerjim kalmamıştı.

Altı hafta sonra ve yeni yıldan hemen önce işediğim için kendimi toparlamam gerektiğini biliyordum.

Kollarımı göğsümde kavuştururken gözlerimi adamlara diktim. "Ana Bölüm'e yardım etmekle ilgili başka bir sorunu olan var mı? Batan gemideki fareleri ayıklamakla sorunu olan başka biri var mı?"

Kimse bir şey demediğinde Grim'e sıırtmadım, çünkü belki de konuşamayacak kadar korkaklardı ve tek kelime edecek kadar aptal olan tek kişi oydu.

Bakışlarımın kardeşler arasında dans etmesine izin vererek GIF'i yakınlaştırdım. Bu herif bana en az sekiz GIF'siz mesaj göndermezdi. Şanslıydı ki genelde komik oluyorlardı. Adamın sadece GIF'lerle bile bir konuşma yazabileceğine yemin edebilirdim.

"Peki ya sen, GIF? Söyleyecek bir şeyin var mı?"

Başını sallarken gözleri büyüdü. "Hayır."

"Bundan emin misin? Çünkü Grim hepiniz adına konuşuyor gibi görünüyor ve buna hakkı yok."

GIF dudaklarını yaladı ve sanki onu boğazlamışım gibi boğazını ovuşturan, hâlâ gaz çıkaran kardeşine bir bakış attı. "Bir süredir düzgün bir Prez'imiz yoktu. Başta zordu, sonra kolaylaştı ama sen yine gittin." Omuz silkti. "Garipti ama iyiydi. Şimdi dönmen daha iyi."

Beni özlediklerini mi söylüyordu?

Bir açıklamayı hak ettiklerini düşündüğüm için içimi çekerek, "New York'taki *Famiglia* hakkında ne biliyorsun?" diye sordum.

Çocuklar bana kaşlarını çatı.

"Çok değil. Bilmek bizim işimiz değil, değil mi?" Mash ayağa kalkarak gürlledi. Onun da bir sakalı vardı, her şeyden çok kedi kılına benzeyen bir sakal, ama ben bile neden sakalını uzattığını biliyordum - güzel bir yüzü vardı. Bir motorcu için fazla güzeldi.

"Seni ilgilendirmez mi? Senin lanet olası Prez'in ve onun kaltağı Old Lady, MC'yi bu işe bulaştırdığında seni ilgilendirdi.

"Kuku işletiyorlar, kardeşlerim. Fahişeleri sanki et parçasıymış gibi satıyorlar. Fahişelerden oluşan bir ahıra sahip olmak bir şeydir, ama onlara köpek gibi davrandılar. Ben bir hayvana bile o kadınlara davranıldığı gibi davranılmasını istemezdim. Ve burada çoğumuzun kızı var. Çocuğumun marketten alınmış bir kuzu budu gibi satılmasını istemediğime adım gibi eminim.

"West Orange'da bazılarının özgürlüğüne kavuşmasına yardım ettik ve o kadınlardan birkaçını tanıdım. Hatta birkaçı şimdi Yaşlı Hanımefendi oldu.

"Şu Yeni Dünya Serçeleri denen pislikleri duydunuz mu?" Birkaç baş sallama sesi duydum, birkaç kafa sallama sesi de bu geri zekâlı heriflerin konseyde görev alma ihtimalini ortadan kaldırdı. Haberlerde Yeni Dünya Serçeleri hakkında bir sürü saçmalık vardı ve bu salaklar onları hiç duymamış mıydı? "*Famiglia* onların paravanıydı."

Hızla kalabalığı taradım, yüzlere baktım, tepkilerini inceledim. Sadece şaşkınlık ya da şok değil, aynı zamanda lanet olası bir zekâ pırıltısı olup olmadığını da kontrol etmek istiyordum.

Daha sonra dudaklarımı büzerek, bu deneyden öğrendiklerimden pek de memnun olmadığımı belirttim ve havladım: "O şerefsizler senin eski Prez'inin yatağa girdiği kişilerdi. Bu *hem* onun hem de senin suçun. Oy verseniz de vermeseniz de bu işe bulaştınız.

"Şimdi, ben mi? Sizi Ana Bölüm'ün düşmanlarıyla savaşa sürüklemeyeceğim, onlar benim ailem olduğu için değil, ben öyle bir kaltak olmadığım için. İşler sarpa sardığında hiçbirinizi yanlış tarafta görmek istemiyorum." Sırıttım. "Nazik değil miyim?"

Hepsi koltuklarında kıpırdandığında, tepkilerini ölçmek için onları biraz daha izledim.

"Am satmak hiçbir zaman Günahkârların tarzı olmadı. Başınızı sokacak bir eviniz olmasını sağlayan insanlara ihanet etmek de öyle.

"Peggy bir O'Byrne'di." Bir ton boş bakışa maruz kalınca, "Johnny O'Byrne'in kız kardeşiydi. O bir Five Pointer'dı. Onları tanıyorsun, değil mi? Ülkedeki en güçlü İrlandalı çete." Sonunda bir yanıt aldım. "Johnny bir keşti ve Five Points'i

Famiglia ona ucuz a Kolombiya barutu sattığında. Peggy, o İtalyan piçleri için işleri halletmek için kullandığı kişiydi, hapishanedeki Günahkârları manipüle ederek içerideki adamlarını korumalarını sağlıyordu.

"Butch bu işe bulaştığı an, Peggy'nin onu kuku ile şekillendirmesine izin verdiği an, ölüm fermanını imzaladığı gündü.

"Ana Bölüm'ün onunla ve onunla ilgilendiğinden emin olabilirsiniz. O kuduz bir köpekti. Ama ben kuduz değilim. Ben akıllı bir herifim ve burada bir yıl geçirdikten sonra artık kırmızıda olmayacağınızı garanti edebilirim."

"Kırmızıda mıyız?" Grim tükürdü. Şoktan mı yoksa az önce ona servis ettiğim boğulmadan mı, bilmiyordum.

Ona kaşlarımı çattım. "Bu bir şaka mı yoksa ciddi bir soru mu?" Bana göz kırptı. "Ciddi bir soru."

Şaşkın olduğum için uzandım ve enseme ovuşturdum. "Etrafına bir bak. Her yer dökülüyor. İşlerin iyi gitmediğini fark etmedin mi? Herkesin MC dışında lanet olası işleri vardı. Siz salaklar bunun normal olmadığını biliyorsunuz, değil mi? Kardeşler MC şirketleri için çalışır, yabancılar için değil."

Acılarıma rağmen birkaç omuz silkme sesi duydum, tam o sırada Slayer'ın iç çektiğini gördüm. "Söyleyecek bir şeyin mi var avcı?"

Kardeşi yüzünü buruşturdu. "Butch'a hiçbir şeyi doğru yönetmediğini söylüyordum. Defterleri gördüğümde ve paranın kaybolduğunu fark ettiğimde konseye de bu konuda çıktım-"

"Konseyde miydin? Hepsinin kendi neşeli yollarına gittiğini sanıyordum." Bu elbette 'öldüler ya da şu anda ölmüş olmayı diliyorlardı' anlamına geliyordu.

"Yaptılar ve ben konseyde değildim. Sadece muhasebe işlerini yapıyordum çünkü hiçbiri benim gibi rakamlarla başa çıkamazdı." Omuz silkti. "Benim için fark etmezdi. Rakamlarla aram hep iyi olmuştur."

"Kitaplardan ne öğrendiniz?"

Retorik bir soruydu. Gördüklerimden zaten biliyordum. Konseyin yarısı rüşvet alıyordu.

Kardeş şubelerin çalışma şekli, her ay asıl şubeye bir ondalık ödemeleri idi. Bu, Rex'in şubeden ödemesini aldığı sürece, buranın işleyişini asla sorgulamayacağı anlamına geliyordu. Tabii kulübün tüzüğüne karşı gelmedikleri sürece.

Evet, tek merkezli bir kulübün bile uymamız gereken kuralları vardı, yoksa kaos çıkardı. Her bölüm kendi işini yapar, aidatını öder ama West Orange'a hesap verirdi. Onların düşmanları kardeş bölümün düşmanlarıydı. Aynı şey müttefikleri için de geçerliydi.

"Prez-" Boğazını temizledi. "Eski Başkan, Başkan Yardımcısı, Sekreter ve Yol Kaptanı da işin içindeydi."

"West Orange ile iletişime geçmeyi düşünmediniz mi?"

"Ve ne yapacaksın? İspyonculuk mu?" Alay etti.

"Evet, doğru." "Neden biliyor musun?"

"Kötü kokain alışkanlıkları vardı," diye huysuzca itiraf etti. "Neden bir şey söylemediniz?"

Avcı dişlerini sıktı. "Hangi kısmını anlamıyorsun Storm? Ben lanet olası bir muhbir değilim."

Buna muhtemelen onun anlayabileceğinden çok daha fazla saygı duydum, özellikle de azarlanmak için kendini hazırlıyormuş gibi görünürken. "Sekreterim olma konusunda ne düşünüyorsun?"

Geriye doğru çekildi, şaşkınlığı açıktı. "Ha? Ben mi?"

"Evet, sen." *Lanet olsun, aptallık edip teklifimi geri almamı* sağlama, diye düşündüm kendi kendime, bu sürecin bu kadar yavaş ilerlemesinden aniden bıkmıştım.

Yutkundum. "Emin misin? Eğitim falan almadım. Sadece bildiklerimi iş başında öğrendim."

"Daha da iyisi. Adından sonra harfler yerine lanet olası deneyimi tercih ederim." Bu tam olarak doğru değildi.

Cruz'a bakın - bir doktordan daha fazla diploması var ve sonuç olarak kötü bir kimyager.

Bazen, cesetleri yok etmek ve yetkililerin sık bulamaması için onları yapışkan hale getirmek söz konusu olduğunda mektuplara ihtiyacınız oluyordu.

Avcı gözlerini kırıştırdı. "Tabii o zaman. Yani, sekreter olmayı çok isterim." Elimi masaya doğru salladım. "Gel ve yerini al."

Bir grup adama dönüp baktığımda, beni daha fazla kızdırmadan bu işi bitirmeye karar verdim.

Ayrıca burada Keira ve Cyan vardı, zamanımı bu pisliklerle geçirmektense onlarla geçirmeyi tercih ederdim.

Tamam,
kardeşlerim.

Pislik değil.

Kardeşler.

Belki yeterince söylersem, o zaman böyle hissederim.

Dişlerimi gıcırdatmaktan zorlukla kaçınarak, Serçelerden bahsettiğimde onları tanımayan aptalları görmezden geldim. Sonra, geri zekâlı olup da buranın başlarına yıkılmakta olduğunun farkına varamayanları da göz ardı ettim.

Geriye on iki kaldı.

Dudaklarımı bükerek sordum, "Avcı, buradaki çocuklardan Butch'un ne yaptığını sorgulayan oldu mu? Peggy'nin MC üzerindeki otoritesiyle ilgili sesler çıkardı mı?"

Yeni koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. "Bunu söylemek bana düşmez, Storm." "Artık konseydesin, sikik. Sekreter olmak istiyorsan, rol yapmaya

başla.

Bir konsey üyesi gibi. Senin sadakatin önce kardeşliğe, sonra bireye. Eğer bununla başa çıkamıyorsan, bu senin sorunun ve tekrar ediyorum, lanet olası kapının nerede olduğunu biliyorsun."

Avcı dişlerini sıktı ama mırıldandı: "Mash, GIF, Techie, Sweet Lips, Picasso, DD ve Shadow. Boku sorguladılar."

Çenemi eğdim, bu isimlerin daha önceki değerlendirmemle uyumlu olması beni rahatlatmıştı. "Pekâlâ, hepiniz gelin ve konsey masasındaki yerinizi alın."

Gözleri şokla açılırken, Grim'in tepkisinin yanında bu hiçbir şeydi. "Ne oluyor lan? VP olmam gerektiğini biliyorsunuz!" Bir kez daha ayağa kalktı.

"Senin başkan yardımcısı olman hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bunu hak ettiğini düşünmekle hak etmek tamamen farklı şeyler," diye hırladım, sonra elimi kaldırdım ve "*Famiglia*'yı ya da Serçeleri bilmiyordun, Peggy hakkında bir bok bile sorgulamadın, Tanrı aşkına.

"Başkan Yardımcılarının işleyen bir beyne ihtiyacı var," diye alay ettim. "Eleştirel düşünme becerilerine sahip olmaları ve kulübün iyiliği için konuşmaktan korkmamaları gerekir - ki sen bunların hiçbirini yapmadın. Aslında, bu bölümün yıllardır doğru yaptığı tek şey hakkında konuştun.

"Şimdi kışını o sandalyeye geri koy ve son nefesini verdiğinden emin olmadan önce bir kedi gibi sızlanmayı bırak." Suratına tokat atmışım gibi kışını yere koydu. "Eğer söyleyecek bir bokun varsa, şimdi ya da burada değil, başka bir zaman ve yerde söyleyeceksin. Burası kilise. Bu meclis üyeleri için."

Odanın geri kalanına göz gezdirdim, tüm kardeşlere baktım ve çoğunlukla rahatlamış, biraz da şaşkın bakışlarla karşılaştım ama sadece Grim çok kızgındı.

Öfkesiyle ilgili sorun, zedelenmiş egosu ve aptal beyniyle karıştığında, yol boyunca sorun çıkaracağını biliyordum.

Ona göz kulak olmayı zihnimdeki yapılacaklar listesine eklerken elimi çeneme götürdüm ve mırıldandım: "Eğer bugün seçilmemiş olmanızdan hoşlanmayan varsa, bu zor bir durum.

"Eğer benden intikam almanın yolunun MC'ye zarar vermek ya da bölüme karşı hareket etmek olduğuna karar verirsen, bil ki Günahkârlara karşı alınan her türlü ihlale karşılık verdiğimde İspanyol Engizisyonu'nu dost canlısı göstereceğim." Bu tehdidi, Grim'in elini kaldırıp boğazını ovuşturmasına yetecek kadar uzun süre ona bakarak savuşturdum. Başını eğdiğinde, nihayet benimle göz temasını keserek diğer herkese, "Pekala, geri kalanınıza gelince, buraya geldiğiniz için teşekkür ederim ama şimdi gidip ailelerinizle takılabilirsiniz" dedim.

Beni yeni konseyimle baş başa bırakıp kaçışlarken ellerimi birbirine sürttüm, onlara döndüm ve "Açlık Oyunları başlasın" dedim.

BEŞ

FIRTINA

GEÇMİŞ - YIRMI İKİ YIL ÖNCE

"Böyle yapmaya devam edersen lanet elini kıracaksın evlat." Bear'a sırtıtmak için arkamı döndüm. "Bir bok kırmayacağım."

"Sana kaç kere söylemem gerekiyor? Başparmak dışarıda, içeri sokulmamış." "Coot başparmağını böyle kaybetti," diye karşı çıktım.

"Kaybetti çünkü o bir aptal, Asher. Başparmağını içeri ya da dışarı soktuğu için değil. İskeleti bantlanmış olsa bile çocuk kemiklerini bir arada tutamaz."

King güldü. "Babam haklı."

Ona ters ters baktım, sonra da yanından ittim. "Siktir git."

Sırıttı. "Haklı olduğumu düşünüyor muşsun gibi geldi."

Nyx, "Storm her zaman haklı olmalı, bu yüzden her zaman haksız olması çok yazık," diye karşılık verdi.

King kıs kıs güldü ama Bear iç çekerek yanıma geldi, elimi tuttu ve formumu düzeltti. "Unutma, elini uzat, parmakların düz, başparmağın eğik olsun. Parmaklarını içeri kıvrır, başparmağını kavislendir ve işaret ve orta parmağına doğru bastır. Elini ve ön kolunu düz tut ve parmak eklemlerine vurduğundan emin ol.

"Senin için büyük umutlarım var evlat. Elini kırıdığında tekrar çalıştırmak için ihtiyacın olacak ameliyatla ilgili sigorta kabusunu dahil etmiyorlar."

Tavsiyesini takdir etsem de, "Başparmağım yumruğumun içindeyken daha iyi hissediyorum," diye yakındım.

Sorunlarım vardı. Bunu ifade etmenin en nazik yolu buydu ve bir şeyleri dövmek beni daha dengeli bir hale getirdi.

Bu yüzden kardeşlerim ve ben hep buradaydık. Eğer çalışmazsam, kendimi kaybederdim.

Kırık bir el karşılayabileceğimiz bir şey değildi ve bunun

sağlık sigortası ile.

"Lanet parmağını kırdığında olmayacak," diye karşılık verdi. "Ama hey, sen kendini yapmaya devam et ve ben de bir bileşik kırık olduğunda ameliyatını karşılamayacağımdan emin olayım."

Ona doğru hamle yaparken homurdandım, ama kolumu tutup beni sarsmadan önce geri çekilecek kadar hızlıydı, sonra da kolumu sırtım boyunca büktü.

Küçümsedi. "Senden daha büyük ayılarla kavga etme."

Kulüp binasının bodrum katındaki spor salonunun aynasında ikimize bakarak, "Bir gün seni yere sereceğim ihtiyar," diye homurdandım.

Bana sırtıttı. "O lanet gün için sabırsızlanıyorum, evlat."

Tabii o sırada Nyx bir çılgılık attı ve kendini Ayı'ya doğru fırlattı. King alçaldı, babasının bacaklarını altından çekip kıkırdarken ben de aksiyona dahil olmak için etrafımda döndüm.

Bear deli gibi kükrerken, bir şekilde onu sıkıştırdığımız kol ve bacak karmaşasından kurtulmayı başardı.

Üçümüz de soluk soluğa yerde kalırken, üzerimize doğru geldi ve "Kaç kere?" diye çıkıştı.

Hep bir ağızdan "Senden büyük ayılarla kavga etme" şarkısını söyledik.

Sırtışı, kardeşi gibi güce aç bir hıyarın sırtışı değildi. Grizzly ahmağın tekiydi. Adaşından daha huysuzdu, sarhoş olduğunda tam bir pislikti. Ayı her zaman adil davranırdı.

Bazen bunu merak ederdim.

Bazen iki çocuğun aynı şekilde yetiştirilmesine rağmen nasıl bu kadar farklı olabildiğini merak ederdim.

Ben, uyum sağlamak istedim. Ait olmak istiyordum. Öfke sorunlarım, saldırganlığım bu konuda yardımcı olmuyordu ama bunlar benim kontrolüm dışındaydı.

Oysa Scarlet sadece sorun çıkarmak istiyordu. Bunun için yaşıyordu. Sabahları kalkmasının sebebinin bu olduğundan oldukça emindim.

Eğilip bana elini uzattığında, beni kendine çekme şekli beni gerdi. "Rene seninle bir şey konuşmak istiyor, evlat. Kendisi ofisimde." Bear, yerde vahşi hayvanlar gibi gürleyen Nyx ve King'in duyamayacağı şekilde kulağıma gürledi.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım ve yüz ifadesini okumaya çalıştım. Bear acımazdı. Bu onun doğasında yoktu.

Eski kafalıydı; güçlü, sert ve kararlıydı. Ayrıca çok da zekiydi. Demir yumrukla yönetmiyordu ama herkes ona saygı duyuyordu. Scarlet dışında.

Ama gözlerinde gördüğüm şey beni gerdi, çünkü hayır, Bear annem, kız kardeşim ve benimle ilgilenme zamanı gelmedikçe acımazdı.

Ne düşündüğümü biliyormuş gibi hafifçe başını salladı ve Nyx ile King duymadan bana söylediği için minnettar oldum.

Yaklaşan konuşmadan şimdiden korkarak geri çekildim, ama kulaklarım çok iyi çalışmıyor olsa da, adamların homurdanmasına neden olan bir şey bağırdığını duydum.

Kavga edeceklerini, meşgul olduklarını bildiğim için kendimi iki kat minnettar buldum çünkü belki de daha sonra onlarla berbat annem hakkında konuşmak zorunda kalmayacaktım.

Nyx, King, Matt, Jameson, Rob ve ben birbirimizden pek bir şey saklamıyorduk. Matt'in Cherry'ye nasıl aşık olduğunu ve V-kartını ona kaptırmayı nasıl umduğunu paylaştık, Jameson'ın yaraklardan olduğu kadar amlardan da hoşlandığını biliyorduk ve Nyx hakkında da bilgi sahibiydik - ailesiyle neler olup bittiğini.

Aslında bugün spor salonunda olmamızın nedeni Nyx'ti. Sinirini atmasına yardımcı olmak şarttı çünkü küçük kardeşi Caleb hastanede pek iyi durumda değildi.

Diğerlerine gelince, Matt büyükannesiyle birlikteydi, Jameson yarınki sınavına çalışıyordu ve Rob da Stone 'gözetiminde' bisikletini tamir ediyordu, aksi takdirde tam bir grup olurduk ve bu konuşmayı hepsinden saklamak zorunda kalırdım.

Küçük merhametlere şükrederek merdivenlerden Bear'ın ofisine doğru yöneldim, çıkarken bir havlu kaptım ve kurulanmaya çalıştım.

Saçlarımı ovalarken koridorda Grizzly'yi beceren Hot Lips'in yanından geçtim ve o kadar da sıra dışı bir görüntü olmadığı için bakma zahmetine bile girmedim.

Neyi fark ettim? Havadaki tatlı ot kokusu.

Annemle ilgili her şey bende esrar içme isteği uyandırırda ama Rene bundan hoşlanmazdı ve eve esrar kokarak geldiğimde Bear bana hep başını sallardı.

Sahip olduğum tek gerçek aile onlardı, bu yüzden hayal kırıklığına uğradıklarında bundan hoşlanmıyordum ama bazen başka nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum.

Ofisin kapısını tıklatıp içeri yöneldiğimde Rene'nin yumuşak sesi "İçeri gel" diye seslendi.

Bear'ın masasının kenarında sallanırken sakız patlatan Scarlet'i görünce kaşlarımı çatarak, "Orada öyle oturmamalısın," diye mırıldandım.

Rene koltukta oturduğu yerden, "Merak etme," diye cevap verdi.

Ona kısa bir bakış attıysam da görmezden geldim ve Scarlet'e doğru ilerledim, sonra onu masadan sürükledim.

Kolunu tuttuğum yerden çekti, yüzüme bir balon patlattı ve "Sen Bear'ın kışının dibinde olduğun için onun bokunun koktuğunu anlayamıyorsun diye ben de öyle değilim." diye karşılık verdi.

"Sözünü geri al," diye homurdandım ve ona doğru adım attım.

Scarlet ve ben birbirimiz için iyi değildik. Aramızda bir yaş varken, birbirimize bağlı olmalıydık, ama sanki o doğduğundan beri onunla anlaşıyor muydum gibi geliyordu.

Belki de bunun nedeni ikimizin de uyuşturucu bağımlısı olarak doğmuş olmamızdı?

Annemizin karnındayken bile, hayatımızda başka hiçbir şeye yer bırakmayan bir yükseklik için savaşıyorduk... bir kardeşe bile.

Gerçi bu saçmalıktı, değil mi? Kardeşlerim, Rene ve Bear'dan oluşan bir ailem vardı. Bana kan bağıyla bağlı değillerdi ama onlar için adam bile öldürürdüm. Scarlet gördüğü herkesi kendinden uzaklaştırırdı. Ben de dahil.

"Hiçbir şeyi geri almayacağım," diye alay ederek beni kenara itti.

Onun bir kız olduğunu zar zor hatırlarken, ağzını burnunu kırmamak için kendimi zor tuttum. "Ne yaptığın umurunda değil ama Bear ve Rene'ye saygısızlık etme."

"Beni durdurmak için ne yapacaksın?" diye hırladı, ona ters ters baktığımda sırtı, dilimden hiçbir cevap dökülmedi çünkü dürüst olmak gerekirse, bir cevabım yoktu. Onun söz konusu olduğu yerde hiç olmadı ve o da bunu biliyordu.

"Çocuklar, hadi gelin, ikinize de söylemem gereken bir şey var."

Scarlet gözlerini devirdi. "Yani, annem hapse geri döndü. Ne olmuş yani?" Gerildim. "Öyle mi?" Tekrar Rene'ye döndüm. "O haklı mı?"

Bana kendi annemden daha çok annelik yapan kadın iç çekti. "Evet, Asher, öyle."

"Bu sefer ne kadar sürecek?" Her şeyden çok sıkılmış bir halde homurdandım.

Annem sanki belinde bir bungee kordonu varmış gibi hapse girip çıkıyordu.

Bear'ın ona artık kefaletini ödemeyeceğini söylediğini biliyordum ve onu suçlamıyordum.

"Bu sefer biraz daha karmaşık Ash," dedi Rene bana sakince, ama gözlerindeki sempati farklı bir hikâyeye anlatıyordu.

"Neden?"

"Birkaç haftadan çok daha fazla hapis yatması muhtemel görünüyor. Bu gidişata göre, avukatımız cezasının sekiz yıl, belki de daha fazla olabileceğini söylüyor."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı ama içimi çok tatlı bir his kapladı.

Rahatlama.

Neredeyse masaya sırtımı yaslayacaktım, omuzlarım çöküyordu.

Be

n. Sekiz yıllık barış.

Sekiz yıllık özgürlük. Belki daha fazla.

Belki daha uzun.

"Aman Tanrım, buna seviniyorsun," diye haykırdı Scarlet, sonra da Be

n. Yüzüme tokat attığında, tırnakları yanağımı yakaladığında tısladım, lanet bir hayvan gibi kan çekiyordu.

"Scarlet!" Rene havlayarak ayağa fırladı ve suya atladı. "Kes şunu artık!"

Rene'nin incinmesini istemediğim için, karşılık vermeden önce küçük sürtükten hızla uzaklaştım, ama suçlamasına cevap vermedim, kan damlalarını yakalamaya bile zahmet etmedim. Onun yerine Rene'ye dönüp "Ne yaptı?" diye sordum.

"Dağıtma niyetiyle suçlandı." Yüzünü buruşturdu. "Kokain."

"Tabii ki." Scarlet'e bakarken çenem çalıştı, hâlâ bana **b a k t ı ğ ı n ı** gördüm, ellerini yumruk yapmış, sanki onu tekrar tasmaından kurtaracak bir şey yapmamı bekliyordu.

Annemden en az benim kadar nefret ediyordu, o yüzden neden onu savunduğunu anlayamadım.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim, Rene. Hepsi bu kadar mı? Spor salonuna geri dönebilir miyim?"

Rene tereddüt etti ama sonra, "Scarlet?" diye sordu.

Kız kardeşimin ağzı lanet bir erik gibi büzülmüştü ama cevap vermeyince, "Şimdi ne yaptın?" diye çıkıştım.

Anne gibi, kız gibi.

"Hamileyim," diye mırıldandı. "Bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum. Sadece kürtaj yaptıracağım-"

Rene başını salladı. "Tatlım, acele kararlar vermeni istemiyorum.

."

"Babası kim?" Gümbürdedim, öfkem beni nasıl da kamçıladi.

Bu konuda bıkkındı.

Scarlet'in sorunu buydu. Hayat büyük bir oyundu. Neredeyse şerifin arabasına binip gitmesini dileyecektim. Belki ıslahevinde başı bu kadar derde girmezdi.

"Sanki umurunda da," diye alay etti.

"Aslında biliyorum. Daha on dört yaşındasın Scarlet. Daha çocuksun. Seni kim becerdi?"

Sırıttı. "Bilmek istemez miydin?"

Rene iç çekti. "Bize söylemeyecek Ash. Belki onunla konuşabilirsin? Bakalım yapabilecek miyiz... Bilmiyorum, babasıyla bir şeyler ayarlayabilir miyiz?"

"Sadece kürtaj olmak istiyorum. Annem formu imzalayacağını söyledi. Sorun nedir anlamıyorum."

Hayır, çünkü tıpkı onun gibi bizim fahişe annemiz de

kürtajı aile planlaması olarak kullanmak. Prezervatiflerin var olmasının bir sebebi vardı.

Hiç çocuk istemedim. Asla. Eğer bir erkeğin alabileceği bir hap olsaydı, hiçbir orospuyu hamile bırakmamak için o boku yutardım. Ailemdeki amcıklar aynı felsefeyi paylaşmıyordu.

Kızgınlığımı bastırmaya çalışarak bir an çenemi oynattıktan sonra, "Prezervatif kullanmadın mı Scarlet? Senin derdin ne be? Neden hiçbir şeyi doğru yapamıyorsun?"

"Siktir git," diye tısladı.

"Evet, karşılık ver çünkü hatalısın ve bunu biliyorsun."

"Asher, tatlım, bu..." Rene derin bir iç çekti. "Bunun için kız kardeşini suçlayamazsın. O sadece bir çocuk."

"Birini becermek için yeterince yaşlı. Sınıftaki o dallama mıydı? Şu Alex denen hıyar mı?" Sakızını patlattığında homurdandım, "Tıpkı annem gibisin ve eğer bir gün çocuğun olursa, bahse girerim o zavallı piç kurusu da senin hapiste çürümene en az benim kadar sevinecektir." Başımı salladım. "Rene, bunun bir anlamı yok. Ona kimin tecavüz ettiğini bize söylemeyecekse-"

Scarlet, "Tecavüz değildi," diye karşılık verdi. "Ben istedim."

"Eminim öyledir," diye alay ettim. "Ama sen on dört yaşındasın. Bu yasal tecavüz, aptal herif. Muhtemelen babanın kim olduğu hakkında konuşmaman iyi bir şey çünkü o da şu anda hapiste oturuyor olurdu."

Bununla birlikte arkamı döndüm ve hayatımda ilk kez Rene beni geri çağırdığında onu görmezden geldim. Onun yerine, hâlâ Hot Lips'le sevişmekte olan Grizzly'nin yanından geçip ön kapıya doğru ilerledim.

Kaçmam

gerekiyordu. Lanet

Scarlet.

Neden her zaman Rene ve Bear'a bok atmak

zorundaydı? Kafamı boşaltmam gerekiyordu.

Neden her zaman Rene'yi endişelendirmek zorundaydı?

Neden bize kendi çocuklarıymışız gibi baktıkları için minnettar olamıyordu?

Tanrım.

Esrara ihtiyacım vardı.

Ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

Annem içerideydi. Sekiz yıl boyunca bizi unutacaktı. Ama Scarlet belaydı. Her zaman belaydı.

Koştum.

Ama arkadaşlarımla birlikte genellikle dayanıklılığımızı artırmak için yaptığımız gibi yerleşkenin etrafında koşmak yerine, King'in geçen yıl yaptığı zincir bağlantı çitindeki kırığı buldum ve içinden kaydım. Omzumu kesti ama umurumda değildi.

Sonra yıkarım.

Şimdilik Johnny Regis'i, yani Günahkârlar'ın bölgesinde marihuana satacak kadar aptal olan tek herifi bulmalıydım. Scarlet'ten daha az beyin hücresi olan ve bir Günahkârlar çocuğuna esrar satabilecek tek ahmak... Çünkü kaçmam gerekiyordu.

Gün, hayatım, dünya.

Hepsinin büyük bir bulanıklık olmasını istedim.

ALTI

KEIRA

HAZIR BULUNAN

Storm'un ofisine adımımı attığım anda burnum tiksintiyle kırıştı.

Burası leş gibi kokuyordu.

Sadece üzerlerine çok fazla şey dökülmüş eski yumuşak mobilyalar değil, sorgulamak bile istemediğim şeyler, aynı zamanda solmuş tütün ve otun hafif kokusu vardı.

Elbette, Storm'a kadar otun nasıl koktuğunu hiç bilmiyordum, ama o eve hastalıklı/tatlı notalarla sıırıslıklam bir halde geliyordu ve artık bunu fark etmemem mümkün değildi.

Ne aptalım, kardeşleri içiyor sanmışım. Onun da kafayı bulacağını hiç düşünmemişim.

Yaşamak için gerçekten çok aptalmışım.

Burayı ilk ziyaret ettiğimden bu yana geçen haftalarda, burada değişiklik yapmasını bekledim ama yapmadı. Belki duvarlara biraz boya sıçratmıştı ama o zaman ne kadar boksansa şimdi de o kadar boksandı.

Yetmişli yılların tarzına sahip olan bu yer pek de lüks sayılmazdı. Lüks sayılabilecek tek şey bir köşede çömelmiş duran bir grup ev bitkisiydi.

Bu manzara içimde bir şeylerin çalkalanmasına neden oldu. Storm hiç yeşil parmaklı olmamıştı ve onlarla ilgilenen bir erkek kardeş hayal edemiyordum. Bu da muhtemelen bir fahişenin yaptığı anlamına geliyordu.

Bir kulüp fahişesi buraya geldi, kışını onun yüzüne salladı, göğüslerini ona salladı ve o...

O, ne?

Ne olduğunu bilmiyordum. Ben de asla bilemeyecektim.

Storm'un yataktaki hünerlerine dair bir sürü şey duymuştum ama yine de West Orange'ın yarısıyla yatmış olan bu adam

penisini, içinde pahalı bir araba olan bir garajın kapısıymış gibi asma kilitle kilitledi.

Tüm bu asma kilit olayının amacının, sikini herhangi birine *sokmasını* engellemek olduğunu tahmin ettim.

İşe yaradı mı?

Boynumdaki anahtar gerçekten onu serbest bırakmanın tek yolu muydu? Buna inanmak için ona güvenmem gerekirdi.

Ona güvendiğim tek şeyin benim için değerli olan tek şey olması ironik değil miydi? Çocuğum.

Kulüp fahişelerini kıskanmamam gerektiğinin farkındaydım çünkü o artık benim değildi, müstehcen asma kilitli o uzun, şişman şaftın görüntüsünün ağzımın suyunu akıtacak bir şey olmadığının da farkındaydım, kendimi odak noktamı değiştirmeye zorladım.

Şu lanet ev bitkileri gözüme çarpıp duruyordu.

Bu kadar çok şeyle ne yapıyordu? Muhtemelen onu asla anlayamayacağımın bir başka işaretiydi.

MaryCat'e bakarken, onu yıkık dökük kanepede görünce irkildim. Kısmen iğrenç olduğu için, çoğunlukla da o boktan, eski şeyin üzerinde uyuyabiliyorsa ne kadar yorgun olduğunun bir işareti olduğu için.

Ancak Storm'un durumu yanlış anladığını görünce rahatladım. Pek de sürpriz olmadı. Ve bunu hiç gölge düşürmeden söyledim.

Her ne kadar bir baba olarak elini taşın altına koymuş olsa da bu, küçük bir bebeğin günlük bakımının bazı küçük ayrıntılarının ondan kaçtığı ve benim omuzlarıma düştüğü gerçeğini ortadan kaldırmıyordu.

Kanepenin yanında, belli ki Yaşlı Hanımlardan birine bir beşik getirtmişti ve önündeki cılız sehpanın üzerinde bebek bezi çantası açıktı ve içinde süt sağdığını gösteren dolu biberonlar vardı.

Onu gece boyunca idare edecek kadar değil, Maddox çok fazla telaşlanmadığı için onu birkaç saatte bir beslediğini düşündüm.

Şimdi uyuyor muydu? Yoksa sadece rol mü yapıyordu?

Maddox'u göğsüme sımsıkı sararak, tekrar göğüslerime sokulduğunda gülümseyerek, kanepeye yöneldim ve üzerine oturmak beni rahatsız etse de, ona yaslandım ve sırtını odaya dönmüş olan yüzünü görmek için ona baktım.

"Duş almak istiyor olmalısın," dedim ona usulca, gerginliğinden uyanık olduğunu anlamıştım.

Cevap vermedi. Maddox

daha çok telaşlandı.

Bir iç çekti ve sonra umutsuzca, "Keşke beni sevseydi," diye fısıldadı.

Kelimeler beklediğim gibi değildi ama Maddox'u kollarımda sallarken içimden mırıldandım. "Tabii ki senden hoşlanıyor."

"Göğüslerimi seviyor."

Homurdandım. "Bence bundan çok daha fazlasını sevdiğini göreceksin. Bebeklerin onun yaşındayken hâlâ anne karnında olduklarını düşündüklerini biliyor muydun?"

Bana bakabilmek için başını geriye doğru eğdi. "Gerçekten mi?" Başımı salladım. "Onu tutmak ister misin?"

"Onu hep kucağıma almak istiyorum," diye mutsuzca fısıldadı. "Ona sarılmamı istemeyen tek kişi o."

Dilimi şaklattım, sonra bebeği dikkatlice ona uzattım. Maddox ona yaslandığında hemen ağlamaya başladı ve MaryCat de hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Tanrım.

"Gerginliğini hissedebiliyor," diye onu yatıştırmaya çalıştım. "Rahatlaman gerek tatlım."

Sen onun annesisin. Tabii ki seni seviyor."

"Neden hep ağlıyor? Ağlamasından çok sıkıldım." Yumuşak, kederli bir hıçkırık çıkardı. "Durmayacak. Başka biri onu tutmadıkça durmayacak."

"Çünkü onun yanında gerginsin," dedim ona sakince, acısını kendi acım gibi hissetmeme rağmen. "Stresinle onu da strese sokuyorsun."

Gerçekten sebebinin bu olmasını umuyordum.

Ev ekonomisi dersi alıp bebekler hakkında bir şeyler öğrenmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve Cyan'ın bu yaşa gelmesinin üzerinden de bir o kadar zaman geçmişti.

Görünüşe göre, yumuşak ve yargılayıcı olmayan sözlerim işe yaramıştı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, sesindeki yalvarış o kadar güçlüydü ki duymak beni incitti. "Annem benden nefret ettiği için olduğunu söylüyor. Baktan bir anne olduğum için olduğunu söylüyor."

Gözlerim doldu. "Ne dedi?" MaryCat beceriksizce oturur pozisyona geçerken ağzı biraz titredi. Dik durmasına yardım etmek için kollarımı uzattım ve mırıldandım: "Nasıl hissettiğin konusunda çok hassaslar MaryCat. Storm annenin onu götürmeye çalışmasıyla ilgili bir şeyler söyledi mi?"

Ondan alaycı bir kakhaha hıçkırdı. "Evet, annelerin yardım etmesi gerekir, değil mi? Bebeğinizi sizden çalmaya çalışmaları değil." Maddox telaşlandı ama sonra gömleğini düzelterip onu beslemeye başladığında kıvranmayı bıraktı.

Başını kanepeye yaslayıp rahatlamış bir iç çekiş yaptığında, yumuşak bir kakhaha attım. "Yemin ederim, böyle bir acı yok, değil mi?"

Yüzünü buruşturdu.

"Hayır." "Daha iyi bir his de yok." "Katılıyorum."

Oksitosin FTW."

Gölümsedim ama sonra aklıma öyle bir düşünce geldi ki ölmek üzereydim.
"Annen bunu neden yaptı? Onu senden almaya mı çalıştı?"

"Paranoyaklaşmıyorum!" MaryCat bana havladı.

"Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim," diye cevap verdim sessizce, diğer kadının umutsuzca daha fazla uykuya ve biraz sakinleşmeye ihtiyacı olduğunu farkındaydım.

Tabii ki, yeni doğmuş bir bebekle, evden yüzlerce mil uzaktayken ve sevdiğiniz adam ülkenin n e r e s i n d e olduğunu sadece Tanrı bilirken bu o kadar kolay değildi.

Lanet olası motorcular. O günleri çok iyi hatırlıyorum.

VP olarak, Storm çok fazla koşuya çıkmamıştı, ama ilişkimizin ilk günlerinde, bir seferde günlerce gitmesinden nefret etmiştim.

Arkadaşlarım üniversiteye gitmişlerdi ama bundan aylar önce benimle konuşmayı bırakmışlardı; ailem beni hayatlarından çıkarmıştı; Günahkârlar'a uyum sağlayamıyordum ve bir motorcunun karısı olarak statüm, beni neredeyse tüm hayatım boyunca tanıyan insanların kasabada birdenbire bana sırt çevirmesine neden olmuştu... Yalnızdım.

O kadar izole ve yalnızdım ki o zamanları hatırlamak bile içimi ürpertiordu.

Her şey için Storm'a bağımlı hale gelmeme şaşmamalı.

İlişkimizin sağlıklı olmamasına şaşmamalı.

MaryCat sıkıntılı düşüncelerimin a r a s ı n a girdi: "Bana doğum sonrası depresyon t e ş h i s i kondu."

"Pek çok kadın öyle," diye sakın bir yanıt verdim.

"Anneme göre öyle değil. Benimle konuşurken sanki ona zarar verecekmişim gibi konuşuyordu." Sesi kırıldı. "Sanki öyle bir şey yapacakmışım gibi."

"Digger kaçıyor mu?" diye sordum. "Evet."

"Ne zaman döneceğini biliyor musun?"

"Dört gün dedi ama nasıl olduklarını biliyorsun."

Burnum kırıştı. "Zaman uçup gidiyor."

"Kesinlikle," dedi iç çekerek, çenesini Maddox'un başının tepesine doğru eğmeden ve ona nazıkçe sarılmadan önce. "Keşke burada olsaydı."

"Olabilir. Bahse girerim buraya gelecek ve diğer bölüme geri

dönmeyecek." "Öyle mi dersin?" diye umutla mırıldandı.

"Sen buradayken neden West Orange *ya da* Manhattan'a gitsin ki?" diye değiştirdim.

"Belki Rex onu orada istiyordur?"

"Eminim Rex bunu anlayacaktır." Uzandım ve bir parmağımla Maddox'un başının arkasındaki bulanık saç çizgisini usulca çizdim. "Eğer almazsa, ben ona aldıracağım."

MaryCat bana sulu bir gülümseme attı. "Yapacak mısın?"

"Taşaklı olanlar sadece erkekler değil. Ben de kendime bir çift büyütme zorunda kaldım." "Storm'dan ne zaman ayrıldın?"

"Çok cesaret gerektirdi." Tanrım, az bile.

"Ama sen yaptın."

"Ben yaptım." Ben de ona gülümsedim. "Yaptığım en iyi şeydi. Yine de onu çok şaşırttı."

"Cyan'a olanları duydum," diye fısıldadı. "Çok üzgünüm Keira, ama güvende olduğu için rahatladım."

"Kesinlikle öyle, ama... şu anda işler çok zor." Gülümsemem hüzünlüydü. "Maddox'tan farklı olarak, rol yapıyor. Bu kolay olmuyor. Anne olmak da öyle."

"İlk başta her şeyin normale döneceğini düşünmüştüm ama sonra normal diye bir şey olmadığını fark ettim. Storm olmadan olmaz ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Çözüm benim için mümkün değilken onun için işleri nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

MaryCat gözlerini kırptırdı. "Sizi tekrar bir araya getirmek mi istiyor?"

"Ve akşam yemeği için eve her gelişinde bunu açıkça belirtiyor." "Kendin için doğru olanı yapmalısın."

"Onun için de." Maddox'a gülümsedim. "Konuyu değiştirmek istememiştim, sadece... Sanırım çocuk sahibi olmanın ve anne olmanın bazı günler imkânsız gibi hissettirmesinin sorun olmadığını bilmeni istedim. Çünkü gerçekten öyle hissedebilirsiniz. Bende PPD yoktu ama bazı günler hüngür hüngür ağladım."

"Her iki durumda da bizden birisiniz. Siz bir annesiniz ve onların sizin bir parçanız haline geldiğini biliyorsunuz. Sadece kendi başına değılsin. Her zaman ikiye bölünmüş olacaksın."

"Ya da üçte bir. Ya da dörtte bir," diye kabul etti, "kaç kişi olduğunuza bağlı olarak." "Cyan yeterince ele avuca sığmıyor. Bir çocukla başa çıkabilir miyim bilmiyorum."

"Şu anda ondan birden fazla var," dedim ona, yalan söylediğimi bilerek. Daha fazla çocuk istemeyen Storm'du. Ben değil. "O baştan sona Storm'un çocuğı. Ben iyi bir kızdım."

MaryCat yüzünü buruşturdu. "Değıldim. Digger da iyi bir çocuk gibi görünmüyordu."

Kıs kıs güldüm. "Dört gözle beklenecek bir şey."

İkimiz de kıkırdamaya başlamadan önce gözlerimiz çarpıştı, birbirimizi tuttuk. Ortaya çıktığında sırtışı samimiydi ve içindeki gerginliğı kırdığım için mutluydum.

Kahkahalarımız dindiğinde ona "Burada güvendesin MaryCat" dedim. "Babamın kim olduğunu biliyor musun?"

"İrlandalı mafya, değil mi?"

Bu onun ağzını açık bırakmıştı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bir şeyler duyuyorum. Storm evdeyken iş konuşurdu." Düzelttim, "Benimle değil. Sadece telefonda. Eskiden dinlerdim."

"İrlanda mafyasının ne kadar güçlü olduğunu biliyor musun?"

"Tahmin edebiliyorum," dedim usulca. "Ama sen Ohio'dasın-"

"Burası dünyanın öbür ucu değil Keira," diye mırıldandı, Maddox'un beslenmesi bittikten sonra gazını çıkarmak için onu göğsüne doğru kaldırırken ve ben de ona bez çantasından yumuşak bir bez uzatırken. "Benim için her an gelebilirler."

"Ve eğer Günahkârların buna izin vereceğini düşünüyorsan, delirmişsin demektir." Ona sııttım. "Tatlım, Timbaktu'da da olabilirsin."

İkna olmuş görünmüyordu ama onu daha fazla rahatlatmaya çalışmadan telefonun çaldığını duydum.

"Bu senin mi?" diye sordum. Etrafımda dönerek sordum ama o başını sallayınca ayağa kalktım ve masanın üzerindeki sabit hat olduğunu fark ettim.

Elime almamam gerektiğini biliyordum ama Maddox'u daha fazla rahatsız etmek istemedim, bu yüzden büyük taşaklarıma sıkıca tutundum ve ahizeyi kaldırırken kendimi gülünç derecede cesur hissettim.

"Alo? Storm şu anda burada değil ama mesajınızı alabilirim."

"Keira?"

Sertleştım. "Rachel?"

Rachel Laker kulübün avukatıydı. Her zaman huysuz bir ilişkimiz olmuştu, çünkü Rachel'ın çoğu insan üzerinde böyle bir etkisi vardı.

Bazılar ı ona buz gibi bir kaltak diyebilirdi ama kızım kaçırıldığında, Cyan'la ilgili haber beklerken elimi tutan Rachel olmuştu. Dürüst olmak gerekirse, aklımı kaybetmemi engellemiştı.

Ayrıca bana Storm hakkındaki tüm gerçeği söyleyen tek kişiydi. Sadece kocam olarak değil, bir erkek olarak da. Bu da ona benim yanımda buz gibi bir sürtük diyen herkesin daha sonra benimle uğraşmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

"Evet. Ben-" Bir iç geçirdi. "Storm orada değil mi?"

"Hayır. Kilisede."

Kaşlarımın kalkmasına neden olan yumuşak bir ses çıkardı.

Rachel ağlıyor muydu?

Ne haltlar dönüyordu?

Kulübün yakın geçmişinde olan biten her şeyi düşündükçe içimde bir gerginlik ol u ş t u . Tanrım, ben-

Sonra aklıma geldi.

Gözlerimden yaşlar süzüldü. "Ayı mı?" Boğuk bir sesle söyledim. Bir hıçkırık çıkardı. "Evet."

Yumruğumu ağzıma bastırarak gözyaşlarımı tutmaya çalıştım ama bu imkânsızdı.

West Orange'ın son başkanını, eşini tanıdığım kadar iyi tanımıyordum,

Özellikle de onun ölümünden sonra uzun süre ortadan kaybolduğunda, Storm için ne ifade ettiğini biliyordum. Onun için bir baba gibi olduğunu biliyordum.

Tanrım, bu Storm'u mahvedecekti.

Önce Rene, şimdi de Bear.

"Rachel, umuyordum ki-" Sözlerim kederle soldu ve MaryCat'e bir bakış attığımda, Maddox'a eskisinden biraz daha fazla sarıldığını ve satır aralarını okurken onun da gözlerinin ıslandığını fark edince, elimle yüzümü kapattım.

"Hepimiz yaptık," diye fısıldadı, sesi çığ ve sertti, sanki saatlerdir ağlıyormuş gibiydi. "Noel günü oldu. Rex..." Yutkundu. "Kayıplara karıştı. Nerede olduğunu bilmiyoruz, o yüzden her şey bir anda-" Boğuk bir çığlık attı. "Storm'a üzgün olduğumu söyle."

"Rex döndü mü?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Henüz değil."

"Buraya geleceğini düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum. Her yerde olabilir." Yutkundu. "Storm'a söyler misin? Muhtemelen senden duyduklarını daha iyi karşılayacaktır."

Gözyaşlarıma rağmen yüzümü buruşturdum ama başımı sallayarak, "Söyleyeceğim. Ona söyleyeceğim." "Teşekkürler" diye fısıldarken sesi boğuktu.

"Sorun değil." Akan gözyaşlarımı toplamak için parmak uçlarımı elmacık kemiğimin kıvrımına bastırdım. "Cenaze ne zaman?"

"Sana haber veririm. Bir otopsi yapılacak-"

"Var mı? Neden? Onu neyin öldürdüğü belli değil mi?" Tanrım, kulüp binasındaki patlama onu lime lime etmişti.

"Onlar... onlar cinayet işlenmiş olabileceğini düşünüyorlar."

Bir an için ne dediğini anlayamadım, ama yankılandığında kelimelerimi tutamadım ve ağzımdan kaçırdım: "Polislerin Bear'ın öldürüldüğünü düşündüğünü mü söylüyorsun?"

SEVGİLİ GÜNLÜK

SENYÖR YILI

Kulağa çok aptalca geliyor ama bugün birbirimize baktık.

Onu tekrar görmek için bekliyordum, okula gelmesini umuyordum ve geldi.

Yine çok yorgun ve üzgün

görünüyordu. Bunu başka kimse

görmüyor mu?

Bunu fark eden tek kişi benmişim gibi hissettim.

Erkeklerin çoğunun ağzı sulanıyordu ve kızların da ağzı sulanıyordu. Beni yanlış anlamayın, ağzı sulanacak çok şey var ama onun üzüntüsünü nasıl göremiyorlar?

Keşke görmezden gelebilsem.

Sürekli onu düşünmeme neden oluyor.

Bana bu şarkıyı düşündürdüğünü fark ettiğim anda 'Love Story'yi indirdim. Aslında bu oldukça komik. Bir motorcunun bana Taylor Swift şarkılarını düşündürmesine imkan yok.

Sanırım karışık bir CD yapabilirim. Geçen gece çok eski bir film olan Say Anything'i izledim ve birine vermek için çok güzel bir fikir gibi geldi. Ona asla karışık CD vermem ama ne kadar üzgün görüldüğünü düşünmek yerine, belki onun için şarkılar düşünebilirim?

Kulağa aptalca geliyor. Çok aptalca.

Gülümsemesi... Keşke unutabilsem. Onu unutmak. Yine de bazı insanlar unutulmazdır.

SEVGİLİ KEIRA

Adın da senin kadar güzel. Araştırdım. Anlamı 'küçük karanlık olan'. Neden seni düşünmeden duramıyorum?

Bu gece seni izlediğimi gördün. Muhtemelen bir sürüngen olduğumu düşünüyorsun, lanet bir paçoz, ama değilim. Sana zarar vermek istemiyorum. O kadar safsın ki sana bakmak acı veriyor ve mazoşist olduğum için duramıyorum.

Seni her sabah ve her öğleden sonra göreceğim ve bu acı tatlı olacak.

Canın yanacak.

Belki de ihtiyacım olan acı budur. Bu tür bir istek alışık olduğum bir şey değil. Ben alıyorum.

Ben de öyle

yapıyorum.

Alırım ve alırım.

Sen bir vericisin. Bunu görebiliyorum. Senin için zehirli olacağıma dair kanıtla ihtiyacım olsaydı, zaten vardı ama artık bağımlıyım.

Evet, öyleyim.

Sana bağımlıyım.

Seni gülerken izlemek... Ne kadar kaygısız görüldüğünü biliyor musun? Mutlu olduğunda etrafındaki havayı nasıl dans ettirdiğini?

Seni ilk gördüğümde, sana baktım ve bu kadar mükemmel olmanın mümkün olup olmadığını merak ettim. Mümkün olup olmadığından emin değilim. Bunun bir yalan olup olmadığından da emin değilim. Umarım değildir. Bir melek olmadığını bilsem de, öyle olduğuna inanmak istiyorum.

Bu gece, daha sonra, sana sahip olamadığım için bir kulüp fahişesini becerdim. Bu ihtiyacı yutmak acı bir hap. Seni istiyorum ama sana sahip olamıyorum çünkü kirliyim. Ama seni istemekten kurtulmak için becerdiğim bu kulüp fahişeleri yüzünden kirliyim.

Seni yalnız bırakmalıyım çünkü yanıma gelen her şeyi lekeliyorum.

*Ben zehirliyim,
Keira. Ben yaşayan
ölümüm.
Senin için bunu istemiyorum.
Ama yine de sabahları orada olacağım, okula gidişini izleyeceğim, güvende
olduğundan emin olacağım.
Sevgiler,
Storm*

YEDİ

FIRTINA

HAZIR BULUNAN

Kilise bir saat sonra bittiğinde, biri hariç yeni konsey üyelerim hazırды.

Mash benim İnfazcım olmayı reddetmişti ama adamımı seçtiğimde onun altında çalışmayı ve her şeyi yoluna koymayı kabul etmişti.

Hepsi bu konuda mutlu değildi ama ben gerçekten mutluydum.

Diğerlerini bu şekilde eledikten sonra, yanımda en azından güncel olaylardan biraz haberdar olan adamlar olduğunu düşündüm.

Başkan Davidson tüm haberlerde Yeni Dünya Serçeleri'nin kökünü nasıl kazıyacağını anlatırken, bu kardeşlerin onları nasıl olup da hiç duymadıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Demek istediğim, bir kulüp evinde yaşamak vardı, sonra da lanet bir kayanın altında yaşamak vardı.

O lanet olası Davidson televizyondan hiç inmiyordu ve işin kötüsü onaylanma oranları hiç bu kadar yüksek olmamıştı. Bu da o ahmağın dört yıl daha yaşayacağı anlamına geliyordu.

Kollarımı önümde uzatırken yüzümü buruşturarak diğerlerinin dışarı çıkışını izledim. İçlerinden bir ya da ikisinin geride kalacağını biliyordum, bu yüzden Tatlı Dudak'a kaşlarımı kaldırarak bir soru yönelttim.

"Her şey yolunda mı SL?"

VP'ne nasıl Tatlı Dudaklar dendiğini bilmek istediğimden emin değildim ama lanet olsun, hepimiz yol isimlerimizi çok çeşitli ve rahatsız edici şekillerde kazandık... Ben kimdim ki yargılayayım? Ama ona böyle hitap etmeyeceğimden emindim.

Bir an için kirli sakalının uzadığı çenesini kaşdı ve sonra mırıldandı: "Beni başkan yardımcısı olarak istediğine emin misin?"

Omuz silktim. "Sana bir şans vereceğim. Zarar yok, faul

yok." "Bunu şimdi söylüyorsun. Ya beceremezsem?"

"Hepimiz ç u v a l l a r ı z," diye karşılık verdim, çünkü daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemişti,

Özellikle de benden geliyorsa. "Sana görevlerini

söyledim." Yüzünü buruşturdu. "Evet."

"Öyle mi?" Güldüm. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu, ne dediğinizi anladığım, ama tam olarak ne dediğinizi anlamadığım anlamına geliyor. Benden istediğin şeyi nasıl yapacağımdan emin değilim."

"Kardeşlerin çalışabileceği işlere yatırım yapmaya başlamalıyız."

"Evet ama onları yoktan var edemem ki." "Senden bunu istemiyorum."

"Hayır mı? Peki, onları nerede bulmam gerekiyor?"

"Yerel olarak mı?" Kıçımı masanın kenarına yasladım. "Başka nerede?" "Zaten açık olan işletmeleri devralmamı mı istiyorsunuz?"

"Şart değil."

"İşte bu yüzden kafam karıştı. Anladığım şeyler söylüyorsun ama nasıl çözeceğimi bilmediğim şeyler söylüyorsun."

"İşe ihtiyacımız var. Bize iş bulun. Bilirsiniz, her zamanki yerler. Bir garaj? Bir bar? Striptiz kulübü? West Orange'da lanet bir lokanta var. Hepsini kopyalayın, yeni bir şey bulun, umurumda değil."

"Noel'den önce Rex'le konuştum, işe başlamamız için Coshocton bölümüne kredi açmaya hazır. Bana sadece teklifleri getirmeniz gerekiyor."

SL ensesini ovuşturarak, "Ben emlak işiyle ilgilenmiyorum, dostum," diye mırıldandı. "Hayır mı? Olmak üzeresiniz. Satılık iş yerlerini bul, bir de Sıfırdan başlamanın ne kadara mal olacağını. Maliyeti yükseltmek için Slayer ile çalışın. Kârlı olup olmayacağına bakın."

"Ya yapmazsam?"

Gözlerimi ona diktim. "Ya lanet olası bir emre doğrudan itaatsizlik edersen?"

Başını salladı, ünümün bir şekilde Ohio'ya kadar gittiğini söyleyecek kadar hızlıydı.

Bana Fırtına denmesinin bir sebebi vardı.

Grim'le yaptığı 'göster ve anlat'ın da biraz yardımı olduğunu düşündü. "Ya boktan işler seçersek?"

"Yapmamaya çalış," diye karşılık verdim. "Son karar bana ait olacak. Yani sen paçayı kurtardın."

Sırıtsı şimşek hızındaydı. Bu yüzden mi ona Tatlı Dudaklar deniyordu? "Anladım. Eğer bir felaket olursa hatanın sende olduğunu kabul edebilirim. Seni hayal kırıklığına uğratmamaya çalışacağım."

Homurdandım. "Güzel. Şimdi siktir git."

Doğrulup ışıkları kapattıktan sonra onu takip ettim ve koridora yöneldim.

Keira'yı görmek istememe rağmen, MaryCat ile konuşacağını biliyordum ve

Dürüst olmak gerekirse, onunla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden işi karıma bırakmaktan memnundum.

Gidip Cyan'ı ziyaret etmeyi, belki annesi onu aramaya gelene kadar onunla takılmayı tercih ederek aile odasına döndüm. Ancak koridorun sonuna geldiğimde içeriden gelen yuhalama ve bağırma sesleri duydum.

Kaşlarımı çatarak köşeden baktım, sonra havladım, "Cyan O'Shea! Ne halt ediyorsun sen?"

Bir kedi kavgasıyla meşgul olduğu ve elleri GIF'in çocuğu olduğunu anladığım bir kızın saçlarına gömüldüğü için beni duymadı.

Toplanan küçük kalabalığın arasından dirsek atarak Yaşlı Hanımlara doğru homurdandım, "Neden bunu durdurmuyorsunuz?"

Tanrım, sanki bahis oynamaya başlayacaklarmış gibi görünüyorlardı!

Küçük Monopoly paraları konfeti gibi havada uçuşurken, sandalyeler inleyip gıcırdayarak kavgadan bir kenara itilirken, hepsi ellerinin arkasından konuşup söyleniyordu.

Bir hırıltıyla yere eğildim, her iki çocuğu da üzerlerindeki kapüşonlardan yakaladım ve çekiştirerek ayırdım.

Küçük pislikler onları ayırdığımı bile fark etmediler.

Kolları ve bacakları ekstra geniş daireler çiziyor ve vahşi hayvanlar gibi **b i r b i r l e r i n e** hırılıyorlardı.

"Neler oluyor?" Sesimde Cyan'ın ayırma işlemini kimin yaptığına dair farkındalığını tetikleyecek kadar öfke vardı.

Bana baktı, yüzümdeki kızgınlığı görünce yüzünü buruştururken yavaşça kucığıma düştü. Onun yanındayken öfkemi her zaman kontrol altında tutardım ama görünüşe göre yüz ifadem ona ne kadar kızgın olduğumu ortaya koyuyordu.

"O başlattı."

Yumuşak, korkmuş fısıltı, kendi çocuğuma dönmeden önce gözlerimi GIF'in çocuğuna dikmeme neden oldu. "Sen mi yaptın?"

Ağzı gerildi ve tuttuğum yerde kıpırdandı. GIF'in kızını bıraktım ama kendi ayakları üzerinde durmasına izin verirken bile Cyan'ın kapüşonunu sıkıca tutmaya devam ettim.

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye tersledi Cyan. "O yaptı-" Sözünü kesti ve burnu havaya doğru kalktı. "Ben ispiyoncu değilim baba."

Onunla gurur duymak garip miydi?

GIF'in veledi kim olduğumu anladığı anda pes etmişti. Benim çocuğum mu? Hayır.

Bir asi doğuracağımı bilmeliydim.

Onu yanıma çektim, kolumu omzuna d o l a d ı m ve "Yaptıkları pisliği temizleyin" diye bağırarak onu odadan dışarı çıkardım.

Onu bırakmadan ön kapıya doğru ilerledim ve bizi dışarı çıkardım. "Hava soğuk, baba!" Cyan kollarını omzuna sararken şikayet etti.

Ortada.

Bakışları tamamen bana ait olsa da, ben onun annesi değildim ve geri çekilmem için hiçbir şey yapmadı.

"Seni ofise götüremem. Annen MaryCat'le birlikte orada." Gözleri parladı. "MaryCat burada mı?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Onu tanıyor musun?"

Omuz silkti. "Elbette. Tüm kardeşleri ve Yaşlı Hanımları tanıyorum." Doğruldu, göğsü kabarak, "Onlar da beni tanıyor. Hepsini. Adımı ve doğum günümü biliyorlar."

"Kendini tanıtmaya zahmetine girdin, ha?" Bu düşünce beni biraz gülümsetti.

"Annem gibi olmak istemedim." "Hava soğuk!" diye sızlanmadan önce, sözlerinden irkildiğimi fark etmeden bir nefes çekti.

"O zaman hızlı cevap ver, çünkü görünüşe göre sakinleşmen gerekiyor." Az önceki ifadesine **y a k ı n l a ş t ı r d ı m**. "Ne demek istiyorsun? Annem gibi olmak mı? O iyi bir kadın. Neden onun gibi olmak istemeyesin ki?"

Cyan'ın küçük ağzı gerildi. "O MC'nin bir parçası değil. Ben öyle olmak istemiyorum. Motorcu bir prenses olmak istiyorum. Kararımı verdim."

"Yaptın, ha?" Şaşırmış bir halde çenemi ovuşturdum. "Annen senin gibi yetiştirilmedi."

"Hayır. Biliyorum."

"Öyle mi?"

Dişlerini sıktı. "İstiyorum."

Hâlâ kafam karıştı, "O kavga ne hakkındaydı?"

diye sordum. "Ben muhbir değilim."

'Ain't' kelimesini çok fazla kullanmama rağmen, "Ben ispiyoncu değilim" diye düzelttim. Dilbilgini düşürme, bebeğim."

"Bunu her zaman söylüyorsun," diye itiraz etti ters ters bakarak.

"Evet, ama ben MC'nin bir sonraki... her neyse. Avukat mı?" Parmak uçlarımla çenesini dikkatlice eğerken ona sııttım. "Doktor? Muhasebeci?"

"Sence MC için çalışabilir miyim?" Sanki ona lanet olası Six Flags'e gideceğimizi söylemişim gibi bana baktı.

"Neden olmasın?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Şimdi, iyi bir kardeş-"

"Kız kardeş olurum," diye düzeltti kaşlarını çatarak.

"Burada kız k a r d e ş l e r i m i z yok, değil mi? O yüzden size sadece tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim."

"Şimdi, iyi bir kardeş Başkan'ıyla ters konuşmaz. Başkan bilgi istediğinde de cevap vermekten kaçınmaz." İnatçılık onu germiş olsa da, nereye varmak istediğini anlamayacak kadar kurnazdı. "Çünkü MC'nin bir parçası olmak istiyorsan, benim senin babandan daha fazlası olduğumu hatırlamalısın, ben senin Prez'inim. O yüzden bana orada neden kavga ettiğinizi söyleyin."

Çenesi bir an çalıştı, bakışları benden botlarının altındaki kara ve arabaya kaydı.

Öfke sorunları olduğunu biliyordum. Bir süredir biliyordum. O şerefsiz onu kaçırmadan çok önce, kafasında bir şeyler döndüğünü biliyordum. Muhtemelen benim hatamdı.

Ben pisliktim, değil mi?

Keira'nın ruhunun, DNA'sının saflığı, masaya getirdiğim saçmalıklara karşı koyacak kadar güçlü değildi.

Aşağı inip biraz kar topladıktan sonra SUV'yi kartoplarıyla dövmeye başladığında şaşırdım mı?

Hayır.

Sadece onu izledim.

Öfkesini boşaltmasına izin verdim, on bir yaşındaki benliğinin içerebileceği tüm kızgınlık ve öfkeyi kapsayan sinirli bir çığlık attığında şaşırmadım.

Bana döndüğünde yüzü parlak pembeydi, gözleri sıvı zümrüt gibi ıslaktı ve sonunda itiraf ederken ağzı titriyordu, "Annemle bir daha asla bir araya gelemeyeceğinizi söyledi."

Keira'ya neden bu kadar kızdığından emin değildim ama o anda ona anne demesi bana bir ipucu verdi. Bazen tavırları berbat olsa da ve ben onun hâlâ bir ergen değil de çocuk olduğunu unutmuş olsam da, o bir bebektir.

Bu hayatta onu korumak hep bana düşecekti ve ben onu çoktan yüzüstü bırakmıştım. O kaçırıldığında, lanet olası Manhattan'daydım, bir NA toplantısını ziyaret ediyordum çünkü bağımlılığını çocuğunun önüne koyan zayıf bir amcıktım.

Yaşadıklarından sonra dünyaya öfke duymasına şaşmalı mıydı?

Onu nasıl hayal kırıklığına uğrattım?

Neden beni değil de Keira'yı hedef aldığını anlamıyordum.

Yani bunu düzeltmek bana düşüyordu. Kızımı düzeltmek.

Önünde çömelip bir elimi soğuk zemine dayadım, parmaklarımın arasında kar ezilirken mırıldandım, "Eğer yapmazsak, annen bilge bir kadın olduğu içindir. Umarım bir gün bir erkek sana benim ona davrandığım gibi davranırsa, o zavallı kışını terk edersin."

Cyan'ın gözleri de tıpkı ağzı gibi y u v a r l a k l a ş t ı . "Öyle söyleme baba! Neden böyle söyledin?" diye tersledi. "Sen en iyisisin!"

"Gerçekten değilim, tatlım. Ve bunu söylüyorum çünkü bu doğru." Ona hüzünlü bir gülümseme attım. "Kötü bir koca oldum. İyi bir babaydım, çünkü beni sevdiğini biliyorum, bu yüzden seni çok fazla hayal kırıklığına uğratmış olamam. Ama annene gelince? Hayır. Beni uzun zaman önce kapı dışarı etmeliydi."

Küçük eli ağzıma vurdu, acıtmak için değil, sadece beni susturmak için. Parmakları kardan dolayı ıslak ve soğuktu ve hafifçe Kool-Aid kokuyordu. En sevdiği çilekli kivi. "Öyle söyleme baba," di ye tekrarladı, bu sefer sesi daha sertti, sanki beni inandırmaya çalışıyordu.

Ancak bağımlılıktan uzaklaşmak, ona sırtınızı dönmek kadar kolay değildi. Sürekli bir gölgeydi, her şeye ve her şeye musallat oluyordu.

Nereye baksam pişmanlıklarım vardı.

Nereye baksam, özür dileyecek birileri vardı.

Nereye baksam, telafi etmem gereken şeyler vardı. İşte onlardan biri.

Uzandım, narin bileğini kavradım, sonra hafifçe sıktım. "Kim olduğumu biliyorum uğur böceği ve bu yüzden bunu söyleyebiliyorum, çünkü bunu değiştireceğim. Annenin ve senin hak ettiğiniz adam olacağım."

"Sen zaten-"

Öfkeyle sözünü kesmesi üzerine başımı sallayarak mırıldandım: "Hayır, hayır tatlım. Bunu söylemek zorunda değilsin. Kaç gece yemeğe gelmedim? Ha? Kaç gece seni yatağına yatırmadım, küçükken sevdiğin o hikâyeleri okumadım?" Başparmağımın elinin arkasında gezinmesine izin verdim. "İkinizi de hayal kırıklığına uğrattım. Bunu kabul etmek en zor kısmı. Bunu biliyor muydun?"

Alt dudağını ısırды, o sıvı zümrüt gözleri bana olan inancından dolayı ruhumun parçalandığını hissettirdi.

Ama ben böyle körü körüne bir inancı hak etmemiştim. Kazanmış biri varsa, o da Keira'ydı.

Burada kötü adam o değildi. Sadece akıllı davranıyordu. Akıllı başında hiçbir kadın beni bu halimle istemezdi. Berbat bir haldeydim. Ama zaman tüm yaraları iyileştirdi, değil mi? En azından öyle derlerdi. Bunun için dua etmeliydim.

"Yanlış yaptığın bir şeyi kabul etmek zordur," diye fısıldadı somurtarak.

"Özellikle de her zaman haklı olmayı sevdiğin zaman."

"Kim her zaman haklı olmak istemez ki? Bu normaldir."

H o m u r d a n d ı m . "Berbat bir tavırla arkadaş edinemezsin bebeğim. Günahkârlarla takılmak istiyorsan, onların yavrularıyla arkadaş olmalısın."

Gözlerinin ardında bir şeyler fısıldadı. "Benden hoşlanmamaları umurumda değil."

"Ama onların saygısını mı istiyorsun?" diye sordum. "Sonuçta ikisi arasında ince bir çizgi var. Kim olmak istediğimi biliyor musun?"

Gözlerini kırıştırdı.

"Kim?" "Rex."

Sırıttı aptalca bir hal aldı. "Rex Amca harika biri."

"Öyle."

"Onu özlüyorum. West Orange'daki herkesi özlüyorum." İç çekti. "Ama artık evim burası. Burası senin olduğun yer. Neden ayrılmak zorundaydın ki? Oraya dönmek istiyorum."

"Çünkü Rex Amca gibi olmayı istemek artık benim için yeterli değil, tatlım. Dışarı çıkmalı ve onun gibi davranmalıydım, sadece konuşmamalıydım. Ağzımı açmayı bırakıp bir şeyler yapmaya başlamalıydım."

"Birbirimize kardeş dediğimizi biliyor musun?" Başını sallayınca, "Bana göre Rex, Nyx, Link, Steel ve Maverick hepimiz aynı anneden doğmuş gibiyiz. Birlikte büyüdük, böyleydik." Orta ve işaret parmağımı birleştirdim. "Burada uyandığım her gün onları özlüyorum."

"Bu adamları tanımıyorum. Onları tanımıyorum ama onlara güvenmem gerekiyor. Onların Günahkâr olduklarına, bana saygı duyduklarına ve liderleri olmamı istediklerine inanmam gerekiyor."

"Beni sevmek zorunda değiller ama bana saygı duymak zorundalar. Siz de öyle olmalısınız. Çocukların saygısını kazanmalısınız çünkü siz Başkan'ın kızısiniz."

"Ben bir motorcu prensesim," dedi bana gururla.

Dudaklarım kıpırdadı. "Artık öylesin, orası kesin."

Bana baktı, o yeşil gözleri sözlerimi düşünürken kalbimi hem kırıyor hem de yapıyordu. Sonra ağzından kaçırdı, "Annem bir fahişe mi?"

Gözlerim büyüdü. "Ne? Bunu neden sordun ki? Tabii ki değil."

Cyan sert ses tonum karşısında sinmedi, sadece çenesini sıkılaştırdı. "Öyle olmadığını biliyordum."

Kafam karışmıştı, kaşlarımı çattım. "Neler oluyor, Cyan? Biri annene küfür mü etti?" İçerideki o küçük sürtük benim kadınıma fahişe demeye cüret mi etmişti?

Üst dudağı yukarı kıvrıldı. "Bununla başa çıktım."

Bir an için onun yetişkinlere özgü tepkisi karşısında şaşırıp neden bahsettiğini anlayamadım, sonra başımı salladım. "Sen neyle uğraştın? Kim annene öyle dedi?"

Kimi dövmem gerekiyordu?

"Jimnastik dersi aldığım toplum merkezindeki bir adamdı." Omuz silkti ama başını eğdiğinde gözlerinde saklayamadığı kargaşayı gördüm.

Londra'da o piçle ve bu ahmakla tanıştığını düşünürsek

Annesine fahişe diyen bir kızıñ bir daha asla jimnastik yapmasını istemem yanlış mıydı?

Yüce İsa.

Titrediğinde, adrenalinin azaldığını anladım ve soğuşu hissedemeyecek kadar öfkeli olsam da, bunu hızlıca sardım.

"Ona ne yaptın?" Dudağını ısırduğında ve spor ayakkabısı karın içine girmeye başladığında gülümsedim. "Sorun yok tatlım. Her ne yaptıysan, bunun için seni cezalandırmayacağım."

Burnunu çekti. "Martin beni bunu yaparken gördü-" Kalbim sıkıştı.

"-bana yaramaz olduğumu ve kötü bir kız olduğumu söyledi-" Öfkem kabardı.

"-o zaman benimle daha çok konuşmaya başladı."

O pedofil piçin çocuğumu hedef almasının nedenini istemeden de olsa ortaya çıkardığım için burun deliklerim alevlendi ve "Bebeğim, ne yaptın?" diye sordum.

"Tornavidalarından birini aldım, merkezin otoparkında arabasını görene kadar yanımda taşımaya başladım. Gizlice dışarı çıktım ve adamın lastiklerine soktum." Yüz ifadesi ciddileşti. "O bunu hak etti, baba. Kimsenin bir O'Shea'ya böyle demesine izin verilmemeli."

Uzanıp omzunu tuttum ve usulca sıkarak, "Doğru olanı yaptın," diye mırıldandım. Bizim dünyamız için öyleydi.

İçimi küçük bir gurur kapladı. Elbette, **b u n u** yapmanın yasal bir yolu yoktu ama misilleme nadiren kayıtlara geçerdi.

Annesine fahişe diyen adamın büyük olasılıkla Derek Miller olduğunu ona söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

Sadece Keira'ya ailesine asla zarar vermeyeceğime dair verdiğim söz, onu nasıl engellerlerse engellesinler, onu nasıl kötülerlerse kötülesinler, telefonumu çıkarıp Nyx'i aramamı ve o piç kurusuna sözlerinin bedelini ödetmek için Miller'ların evine bir grup Günahkâr göndermesini sağlamamı engelledi.

Çünkü Cyan farkında olmadan hayatında ilk kez büyükbabasıyla tanışmıştı ve bu tanışmayı kızına fahişe demek için kullanmayı seçmişti... Bu nasıl dayaağı hak etmiyordu?

SEKİZ

KEIRA

HAZIR BULUNAN

Onları soğukta dışarıda bulduğumda, gözyaşlarımı tutamayıp kaşlarımı çattım, dışarı çıkarken gözlerimi ovuşturdum, onlara doğru yürürken paltoma sarıldım.

"Neler oluyor? Neden dışarıdasınız? Hava buz gibi!"

Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Cyan gözyaşlarına boğuldu. Hareket etmeye başladı ve beni Storm'la yalnız bırakarak kulüp binasına geri döneceğinden oldukça emindim ama öyle olmadı. Bana doğru koştu, sıksa kollarını kalçalarımın doladı ve yüzünü boğazıma dayadı, sanki fırtınanın gözündeki sakinliğiymişim gibi dünyadan saklandı.

Tabii ki bu ifade normalde olduğundan daha fazla anlam taşıyordu.

Tek fark, bu Fırtına bir metreden uzun, muhteşem biriydi ve benim ayrı yaşadığım kocamdı.

Onu daha sıkı tutarken, bunu neyin tetiklediğini merak ederek şaşkınlıkla ona baktım.

Bu kadar uzun boylu ve kaslı bir adam için beni her zaman şaşırtan bir zarafetle ayağa fırladı ve ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim.

Genç yaşta evlendiğinizde size hiç söylemedikleri bir şey mi vardı? O kişinin yaşlanmasını izlemek asla yorucu değildi.

Bazen, birlikte yataktayken, işler kötü gitse ve tartışsak bile, Cyan ve benim onu günlerce görmediğimiz bir koşudan sonra eve döndüğünde, uyurken ona bakar, o zaman ve şimdi arasındaki farkların her birinin izini sürerdim.

Bu gri çizgi saçlarının geri kalanı kadar uzundu ve yelesinin geri kalanının saf siyahını dengeleyerek daha da lüks görünmesini sağlıyordu. İpeği üzerimde hissetmeyi seviyordum, üstümdeyken yüzüme bir perde gibi yayılmasını seviyordum.

Altın rengi teni soğuktan solgunlaşmıştı, güçlü çenesi sanki

Öfkeliydi, bu kısa sakalından da anlaşılıyordu. Güçlü burnu, bu yıl çıktığım birkaç randevudan sonra mükemmel öpüşme dudakları olduğunu anladığım sıkıca büzülmüş bir ağza götürüyordu. Yumuşaktı ama yine de vericiydi, hatta başka bir erkeği öptüğümde sakalının gıdıklanmasını özlemeye başlamıştım.

Koyu yeşil renkteki geniş gözleri, çocuğumuza bakarken öfkeden doğan bir ateşle gürlledi. Şakağındaki küçük sinirin titrediğini gördüm ve Cyan'ı etkilediği anlaşılan bir öfkeyle başa çıkmasını izlerken ifadesinin geri kalanını aldım.

Çocuğumu tanıyordum, eski kocamı tanıyordum. Şey... son ifşaatlar beni yalancı çıkardı ama onu bir baba olarak tanıyordum. Gözyaşları onun öfkesiyle ilgili değildi, yani onu ağlatmadığını biliyordum, ama bu beni daha fazla aydınlatmadı.

Buraya Ayı'yla ilgili haberleri paylaşmak için gelmiş olan Cyan'ın durumu, gerçeği ikisine de açıklamak istememe neden olmadı. Artık Ayı'yı o kadar da iyi tanıdığını sanmıyordum. Rene'nin ölümünden önce bir elmanın iki yarısı gibiydiler ama Rene öldükten sonra herkesten uzaklaşmıştı. Sadece yakın aileden değil, tüm MC'den.

Ne olursa olsun, şu an Bear'ın vefatını paylaşmak için doğru zaman olmadığı açıktı, bu yüzden onun yerine, "Bebeğim, ne oldu? Neyin var?" diye sordum.

Storm doğruldu. "Konuştuğumuz için üzgün."

"Neden? Ne yaptı ki?" Storm pek disiplinli biri sayılmazdı. Bu iş bana düşerdi. Sanırım bu yüzden evimizin Hans Gruber'ine dönüşmüştüm.

O piçten sonra artık daha katı olsa da, on bir yıllık ebeveynliği bir gecede değiştiremezsiniz.

"İçerideki çocuklardan biriyle kavga etti."

Yaşadığım şok beni neredeyse kırımın üstüne devirirken gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Cyan? Kızımız Cyan kavgaya mı karıştı?"

Söz konusu kız biraz daha hıçkırdı ve Storm'un zaten gergin olan ağzı biraz daha büzüldü. "İçeri girmeliyiz. Hava soğuk."

"Öyle," diye kabul ettim ama o bir hamle yapamadan usulca ekledim, "Storm, sanırım bu gece gelip evde kalman en iyisi olur."

Kaşlarını büzerek, "Neden?" diye sordu.

Yüzümü buruşturdum ama Cyan burnunu çekmeyi bırakıp yüzünü boynuma sakladığı yerden çevirdi ve fısıldayarak, "Baban bu gece kalabilir mi?" diye sordu.

Mırıldanarak, "Kesinlikle yapabilir." dedim.

İlk kez ona izin verdim ve bunu tek bir nedenden dolayı yaptım - Bear'ın ölümünü öğrenmek onu mahvedecekti.

Storm düşündüğüm gibi hiçbir şeyi sorgulamadı. Ama onun endişesi

"Eşyalarımı alayım." dediğinde kaşları çatılmadı.

Boğazımı temizledim. "MaryCat de benimle eve geliyor Storm. Kanepede uyumak senin için sorun olur mu?"

Sanki onun için hiçbir şey fark etmiyormuş gibi omuz silkti. "Tabii ki."

Yanımdan geçip gittiğinde, onu tanıdığımdan beri kullandığı tıraş losyonu da yanımda dolaşıyordu.

Tanrım, çok güzel kokuyordu.

Nasıl olur da değişmemişti, yüzünün temel düzeni de değişmemişti, şimdi çok daha yaşlı olmasına rağmen adam çok farklıydı.

Kendini beğenmiş bir sırtıyla karşılaşmayı bekliyordum, beni pantolonumdan çekip ç ı k a r a c a ğ ı n ı söyleyen bir sırtış. Bakışlarında bir sıcaklık ya da beklenti olacağını düşünmüştüm ama yoktu. Sadece bu gece evde ona ihtiyacım olduğunu kabullenmişti.

Cyan'ı sıkarken bu düşünce dudağımı ısırma nenden oldu. "İyi misin bebeğim? Neden kavga ettiniz?"

Bana bakarken biraz daha burnunu çekti. "Neden babamla tekrar bir araya gelemiyorsunuz anne? Babam akıllı olduğun için olduğunu söylüyor ama ben onu özlüyorum. Onun kulüp evinde olmasını istemiyorum. Neden hep bizimle kalamıyor?"

"Anne" hâlâ benim kriptonit kelimemdi. Kullanmayı bıraktığı bir kelimeydi, bu yüzden ne zaman ağzından çıksa hem bir kucaklama hem de bir kurşun gibi hissettiriyordu.

Yine de, beni durdurma gücüne sahip olmasına rağmen, en çok yankı uyandıran şey onun sözleriydi.

Babam akıllı olduğun için olduğunu söylüyor.

Bu da ne demek oluyor?

Ayrılmamızdan bahsetmişti ve Storm ona doğru şeyi yaptığımı mı söylemişti?

Soğuk bir cephenin sıcak bir cepheye çarpması kadar, bir kasırganın kıpırtılarını hissettim ama nedeninden emin değildim.

Anahtar boynumda ağır bir şekilde duruyordu, sanki bir ödölmüş gibi orada asılı duruyordu, sanki tam tersi olduğunda gösterebileceğim bir kolyedeki değerli bir mücevhermiş gibi. Gerçekte, hantal, ağır ve endüstriyeldi ama tüm bunlara rağmen garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Eğer onu terk etmekte haklı olduğumu kabul ettiyse, neden bu kadar çaba sarf etmişti?

Keira'nın malı.

Rachel'in West Orange'daki evinde bana gösterdiği dövme yi düşündüm. Aletini daha önce binlerce kez görmüştüm ama şimdi farklıydı. Çok farklı. Soğuk havaya, kederime ve içinde bulunduğum duruma rağmen,

İçimden biraz kıpırdandım.

Tanrı aşkına, sikini benim adımla damgalamıştı. Asma kilitle kilitlemiş ve anahtarı bana vermişti.

Bu, bana lanet olası çiçekler vermesi ve 'yanlışıklıkla' bir sürtüğün amına girdiğim için özür dilemesinden çok daha iyi bir jestti, değil mi?

"Anne?"

Cyan dikkatimi çekti ve ben de göz kırparak ona baktım. "Bir sır öğrenmek ister misin?"

Şaşkınlık gözlerinden okunuyordu. "Tamam."

"Babanı görür görmez ona aşık oldum." Anılar beni bombardımana tutarken dudaklarım kıvrıldı. "Okuldaki oditoryumdan çıkıyordum. Tiyatro grubundaydım ve bir oyun için prova yapıyorduk. *Bir Yaz Gecesi Rüyası*." Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne düşen bir tutam saçı çekiştirdim ve kulağının arkasına sıkıştırmak için kaydardım. "Girişten içeri girdim ve o oradaydı. Bir bisikletin üzerine tünemiş, çok sıkılmış görünüyordu.

"İlk başta onu gördüğümü bilmiyordu ama ben gördüm. Onun beni izlemesini izledim." Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "İki sınıf atlayana kadar okula her kesten büyük başladım. Yani bir süre etrafımdaki erkekler sadece olgunluk olarak değil, yaş olarak da gençti. Baban kıyaslandığında çok farklıydı. Gözüme bir başparmak gibi batardı.

"Bunca yıl içinde o kadar da değişmemiş. Hala Henleys ve kot pantolon giyiyor ve o kesimi var ama daha genç ve tehlikeliydi ve onu domuzunun üzerinde otururken gördüğümde, o güne kadar gördüğüm en korkunç güzellikteki adamdı."

Bana baktı, daha fazlasına aç olsa da şaşkın bir merak içindeydi. "Ne oldu?"

"Yok bir şey." Omuz silktim ama onu sıkıca kucaklayarak yumuşattım. "Ona gülümsedim. Gitmemi izledi."

"Bu kadar mı?" diye yakındı, bu da beni sırttırdı.

"Hepsi bu kadar." Okul yılının geri kalanında her gün orada olduğunu ona söylemedim.

Ona dışarıda oturduğunu, ne zaman çıksam havanın lanetlendiğini ve her seferinde birbirimize gülümsediğimizi söylemedim.

Ona bunları söylemek yerine sadece fısıldadım: "O n u o zaman da seviyordum, şimdi de seviyorum ama bebeğim, hayat basit değil. Keşke öyle olsaydı, keşke sana ihtiyacın olanı verebilseydim, ama veremem." Kendime bir an verirken nefesimi içime çektim. Bugün hiçbir şey beklediğim gibi gitmemişti ve yine de, aklım burada, orada ve her yerde olmasına rağmen, babasını kötülemek gibi bir isteğim yoktu. Hele ki hayatındaki bu kadar değişikliğin arasında sahip olduğu tek neşe kaynağı o gibi görünürken. "Baban ve ben, birlikte olmadan da birbirimizi sevebiliriz."

"Ama ben birlikte olmanızı istiyorum," diye fısıldadı, sesi duygusallıktan vıcık vıcıktı. "Geceleri babamın koridorun sonunda olduğunu bilerek uyumak istiyorum. Her zaman orada olmasını istiyorum. İstiyorum-"

Sözlerini bitirdiğinde, sözleri beni öldürse de, "Ne istiyorsun bebeğim?" diye fısıldadım.

"Güvende olmak istiyorum. Babam bizi güvende tutar. Eğer o oradaysa, kimse eve giremez."

İçimde bir gerilim oluştu, ama elimden geldiğince sakın bir şekilde, "O piçin adını söylerken neredeyse boğuluyordum," diye sordum. "-Martin evimize girdi mi?"

"Sadece bir kez." Gözleri ıslaktı. "Ben-ben hoşlanmadım, ama o..." Yutkundu. "Artık kendimi güvensiz hissetmek istemiyorum anne. Babam tekrar gelip bizimle yaşayamaz mı?"

Kafamın içinde milyonlarca düşünce canlandı.

Bazıları kötü, bazıları kötü, bazıları şeytani.

O şeytani herifin onu tam olarak ne kadar zamandır tımar ettiğini bilmek istiyordum. Benim haberim olmadan çatımın altında neler olduğunu bilmek istiyordum. Ve bundan da öte, ona ne olduğunu kelimesi kelimesine bilmek istiyordum. Detayları bilmem gerekiyordu.

Ona bedel ödetildiğini bilmem gerekiyordu. Acı çektiğini bilmem gerekiyordu.

Ancak bunların hiçbirini söylemedim. Sadece ona sıkıca sarıldım ve "Seni güvende hissettirmenin bir yolunu bulacağız, bebeğim" diye mırıldandım.

Ve eğer bu Storm'u kalıcı olarak boş odaya taşımak anlamına geliyorsa, o zaman yapacağım şey budur.

Bu beni yavaş yavaş öldürecek olsa bile bu yükü taşıyacaktım çünkü Cyan'ın yeniden güvende hissetmesini sağlamak benim en önemli önceliğimdi.

Benim *tek* önceliğim.

Şu anda o Storm'dan, benden ya da başka herhangi bir şeyden daha önemliydi ve onu yoluna sokmak, babasının neredeyse iki katı yaşında bir adamla teselli bulmasına neden olan yanlışları düzeltmek...

Belki de o piçin onun savunmasına nasıl sızdığını asla anlayamayacaktım ama doğrusu, dünyadaki tüm terapilere rağmen a n l a m a k zorunda değildim.

Sadece bunun bir daha asla olmayacağından emin olmalıydım. Asla.

DOKUZ

KEIRA

GEÇMİŞ

Storm'un kulüp binasında uyumasından nefret ederdim.

Dört yıldır birlikteydik ve ben buna o kadar alışmıştım ki onsuz asla doğru dürüst uyuyamıyordum.

Nedenini ben de biliyordum. Rene.

Yan döndüğümde nefesimi dışarı verdim.

Saat 17:00'de yol kenarında bir çöp gibi bulunduğu, bir vur-kaç kazasının kurbanı olduğu haberini aldık.

Kendimi her zaman Günahkârlar'dan uzak tutmuştum, onlara ya da kadınlara nasıl uyum sağlayacağımı, onların yanında nasıl davranacağımı hiçbir zaman bilememiştim ve Storm da beni hiçbir zaman bu işe bulaştırmamıştı. Rene'yi ise çoğu kişiden daha iyi tanıyordum. Bear'ı, kadını kadar değil ama sayılabilecek kadar. İkisini de Prez ve Yaşlı Kadın olarak değil, Storm'un aile olarak gördüğü insanlar olarak tanıyordum.

Elbette Nyx, Rex, Link, Steel ve Maverick onun kardeşleriydi ama Rene ve Bear farklıydı. Onları ailesi olarak görüyordu ve dürüst olmak gerekirse ben de Cyan'ı bu şekilde yetiştiriyordum. Onlar onun tek büyükanne ve büyükbabasıydı ve dün gece birisi Rene'yi hepimizden çalmıştı.

Storm'un yanında olmalıydım. Onun yanında olmalıydım ama arabama binmek, kulüp binasına gitmek... garip bir sosyal kaygı gibiydi.

O yerle ilgili her şey sinir uçlarımda ürperti yarattı.

Her zaman böyleydi, *her zaman*.

Keşke öyle olmasaydı, keşke orada rahatlayabilseydim, ama onlar tarafından hiçbir zaman kabul görmedim. Ziyaret ettiğim birkaç seferde bana hep tuhaf baktılar,

Sanki bir polismişim ya da kapılarından geiyormuşum, onların bölgesinde oturuyormuşum gibi... Orada kendimi tuhaf hissediyorsam, bu onların sürdürülmesine yardım ettikleri bir şeydi.

Yine de bugün farklıydı.

Bugün...

Rene lmşt.

Doğrulup yatağın boş tarafına bakarken titrek bir nefes aldım, keşke orada olsaydı, keşke dn olmasaydı diye düşündüm ama artık cesaretimi toplamam gerektiğini biliyordum. Bugün yardım etmek için kulüp binasına gitmem gerektiğini biliyordum.

Duş almak ve giyinmek olması gerekenden yarım saat daha uzun sürdü çünkü çok oyalandım.

Cyan'ın babasını görmek istediğini ve onun da kendisini özlediğini biliyordum ama Rene'nin ölümüyle ilgili gereğı henüz onunla paylaşmadığımız için bunun her açıdan daha kolay olacağına karar vererek onu bir komşuya bıraktım.

Bu yüzden, yerleşkeye giden yola çıktığımda tek başımaydım ve bu beni daha da gerdi.

Kapılar açıldı ve ben de tanımadığım ama beni tanıdığı anlaşılan bir Prospekt'e gülümseyerek sürünerek geçtim ve park ettiğimde kulüp binasına doğru bir sknet vardı.

Kederin bir binanın üzerine düşürdüğü puslu gölgeyi andıran tuhaf bir atmosfer.

Bear Günahkârlar'ın başı olabilirdi ama Rene onun kalbiydi, bu da Rene'nin buranın ruhu olduğı anlamına geliyordu.

Herkes onu severdi.

Herkes.

Çok tatlı, çok nazikti. Sevecen, verici ve...

O artık bunların hiçbiri değıldi. Birisi onu bizden almıştı.

Dudağımı kemirerek çantamı aldım ve arabamdan dışarı fırladım. Kapıların gıcirtısı, kapımın çarpması, avluda yankılanıyor gibiydi ve bu tuhaftı. Çok garipti. Kulüp binası her zaman sessizliğin tam tersiydi, ama şu anda ürkütücü bir şekilde yleydi.

Buraya nispeten az gelmiş olmama rağmen, Storm'un odasının nerede olduğunu biliyordum ve tartıştığımızda ya da geç saatlere kadar çalışmak zorunda kaldığında uyuduğı bir yatak odası olduğunu tahmin ediyordum.

Bir parçam hep bunu başka şeyler için kullanıp kullanmadığını merak etmişti - saftım ama o kulüp fahişelerinin bir amacı vardı- ama bana endişelenmem için bir neden vermemişti. Giysileri asla başka bir kadının parfümünün kokusuyla dolmamıştı ve morluklarla ya da buna benzer bir şeyle geri dönmemişti.

Annem bir keresinde bana erkeklerin, eşlerinin her zaman tatmin edemeyeceğı dürtüleri olduğunu söylemişti,

ve onları yatıştırmak için 'başka bir yere' gittiklerinde minnettar olması gerektiğini söyledi.

Eğer bu doğruysa, o zaman bunların ne tür dürtüler olabileceğini merak ediyordum. Storm hiç tuhaf bir şey yapmamıştı ve birlikte porno izlemiştik, bu yüzden sihirli numaralar çantasından bir fetiş çıkaracağını düşünmedim.

Kulüp binasına girdiğimde emin olduğum tek şeyin evliliğimin durumu olması ve bunun bile burada kendimi evimde hissetmem için yeterli olmaması ne kadar komik. Kabul edildiğimi hissetmek için.

Barda bilardo oynandığını duydum, alçak sesle mırıldanmalar işittim, hatta birinin ağlarken çıkardığı yumuşak gözyaşı seslerini bile duydum ve bunların hepsi beni endişelendirdi. Ama merdivenlerden yukarı çıktığımda Storm'un odasına odaklandım, içeri girdim ve onu yatakta buldum. Tamamen giyinikti, gözleri açıktı ve...

Kaşlarım çatıldı.

Sarhoş muydu?

İşte o zaman endişem arttı. Storm nadiren sarhoş olurdu.

"Keira?" diye gürledi ama başı bana doğru eğilmedi. "Keira?" diye tekrarladı.

Dudaklarımı yaladım. "Buradayım Storm," dedim usulca, ayakkabılarımı çıkarıp yatağa doğru ilerledim.

Bu sabahdan beklentim ne olursa olsun, kardeşler için bir sürü yemek yapmak ya da sadece Storm'un elini tutmak, hatta cenazeyi organize etmeye yardım etmek, onunla yatağa girecek olmam değildi.

Burası garip bir şey kokuyordu, ne olduğundan emin değildim. Meyvemsi bir şeydi.

Biraz tütün gibi ama korkutucu.

Ot mu?

Hayır. Storm ot içmezdi.

Yine de, dün gece üzüntüsünden dolayı mı içmişti? Kesinlikle içiyordu ama annesi gibi sevdiği bir kadının kaybıyla başa çıkmaya çalışırken ona kızamazdım.

Yatağın üzerine tırmanarak kollarımı ona doladım. İri yarı bir motorcuya göre çok dokunsal bir adamdı, her zaman bana sarılır ve sanki aramızda bir santim boşluk olmasına dayanamıyormuş gibi etrafımda kıvrılırdı. Onu arzuladığım kadar bunu da arzulamaya başlamıştım. Yağ ve su gibiydik, ama işe yaradığımızı düşünmek hoşuma gidiyordu.

Sonra beni şaşkına çevirdi. Ağzı benimkiyle çarpıştı ama alıştığım sabırdan eser yoktu.

Ne narin öpücükler, ne de beni ona aç bırakan yumuşak gagalar.

Bu çiğdi.

Acımasız.

Sinirli.

Dilini o kadar hızlı ve sert bir şekilde bana doğru itti ki nefesimi kesti, beni soluk soluğa bıraktı ve ağzımı sikerken -bunu tarif edecek başka bir kelime yoktu- hava almak için ona bel bağladım.

"Sana ihtiyacım var bebeğim, sana ihtiyacım var, her zaman sana ihtiyacım var," diye mırıldandı, çaresizliği o tuhaf koku gibi havaya nüfuz etti ve beni onunla uçurdu.

Elleri beni şekillendiriyordu ama alışkın olduğum şefkatten eser yoktu. Burada şefkat yoktu, sadece ham bir ihtiyaç vardı. Her zamanki dokunuşlarının yapmadığı bir şekilde beni dağladı ve onunla gerçekten bir şeyler olduğunu bu şekilde anladım. Sarhoşken bile bana hiç böyle dokunmamıştı.

Parmakları bacaklarımın arasına girdiğinde, keskin bir çığlık attım çünkü beni okşamadı ve beni kızdırmadı, yağmaladı. Çaldı. Ama iyi hissettirdi. Çok iyi. Uçları klitorisimin üzerinde alışık olduğum tüm incelikle hareket ediyordu ama bu farklıydı. Çok farklı ve çok harikaydı.

Hiç vakit kaybetmeden, sert dokunuşları ve üzerimdeki sahiplenici tutumu yüzünden orgazm olurken beni ağzına aldı. Daha önce hiç olmadığım kadar hızlı patlıyordum ve Storm yatak odasında pek de beceriksiz sayılmazdı.

Hiçbir şeye, her şeye tutunamadım, kıpırdandım ve hem kudurdum hem de kudurdum. Tavırları karşısında sersemlemiştim ama bunalmamıştım. Sadece fırtınanın gözüne savruldum ve adrenalinin tadını çıkardım.

Pantolonumu tuttu, bel bandını yırttı ve çekiştirdi, belden aşağım çıplak olana kadar durmadı, sonra yataktan çıktı.

İlk başta beni terk ettiğini, çok sert davrandığını düşündüğü için beni terk etmek üzere olduğunu düşündüm, sadece uzaklaşmadı.

Hayır, komodinden bir prezervatif kaptı ve sikini bana yaptığından daha agresif bir şekilde tuttu. Aletini sanki bir yılanmış ve onlardan korkuyormuş gibi tutuyordu ama üzerini örterken tekrar yatağa tırmandı ve kalçalarımın arasına düştü.

Aleti eve giden yolu bulduğunda, hızlı ve sert bir şekilde içime girerken yumuşak bir çığlık attım.

Aklımı başımdan alsa da aradaki farkı fark ettim: Storm benimle sevişmiyordu. Beni beceriyordu.

Kendimi kirli, kullanılmış hissetmeliydim ama bunun için fazla iyiydi. Bana bir melek yerine pagan tanrıçasıymışım gibi taparken utanç duymayacak kadar iyiydim. Tekrar haykırdım ama ağzı beni durdurdu, dili içime daldı, benimkine sürtündü, vücudum yanarken kalbimin daha da hızlı atmasına neden oldu beni ateşe verdiği anda.

"Sana ihtiyacım var, bebeğim, sana ihtiyacım var," diye bağırdı. "Evim, her şeyim."

Kelimeler ateşliydi, kalbimi uçuran bir coşkuyla doluydu. "Her zaman. Her zaman, bebeğim."

Parmakları klitorisimi tekrar buldu ve en lanet şeyi yapmadan önce beni orada çimdikledi - geri çekildi, kalçalarımı tuttu ve beni daha yükseğe çekti, bir damla tükürüğün aşağıya düşmesine izin verdi, böylece klitorisime sıçradı ve bunu beni daha hızlı boşaltmak için kullandı.

Sadece bu da değil, daha da zor.

Beni hiç sahip olmadığı bir yere götürürken tekrar yüksek sesle çığlık attım.

Beni kızışmış bir hayvan gibi çalıştırıyordu ve ben buna ihtiyacım olduğunu daha önce hiç bilmiyordum. Kırılmasına, kontrolünü kaybetmesine, rüzgâra savrulmasına ihtiyacım vardı.

İkinci kez boşaldığımda, adını aldığı elemental gücün gücüyle içim ürperdi.

Doruk noktam beni parçalara ayırdı ve tekrar bir araya getirdi, ama bu, başını geriye doğru eğdiğinde hiçbir şey değildi, tüm damarlar ve kıkırdak serbest bırakıldığını kükrerken görülebilirdi.

"Keira!"

Üstüme yığılmadan önce, dağlık bir vadinin ortasındaymışız gibi adım kafamın içinde yankılanıyor ve yankılanıyor gibiydi.

Aleti amımın içinde daha da derinlere indi ve beni onu yarıya kadar örtecek şekilde ayarladı, ama beni etrafında tutmaya yetecek kadar güç vardı. Sonra bana o kadar sıkı sarıldı ki gözlerim biraz şişti ve ağzı boğazıma yapıştı.

Sanki zevkten sonra, fırtınalı duygularının serbest kalmasına izin verebilirmiş gibi.

Ağladı.

Bu çılgın gösteriden sonra ağladı ve az önce yaptıklarımızdan dolayı kalbim hızla çarpıyor olsa da, kalbim onun için kırıldı.

Hiç ağlamazdı ama Rene'nin ölümü bunu tetiklemiş olabilir.

Kendi duygularımı bastırdım ve onu hırpalayan duygusal tufan boyunca ona sarıldım.

"Asher, bebeğim, her şey yolunda. Sorun yok," diyerek onu yatıştırdım, sıkıca sarıldım, bana karşı gardını indirdiği için onu sevdim, kederiyle başa çıkarken onu salladım.

Hiçbir şey söylemedi, sadece onunla ilgilenmeme izin verdi ve sonunda uykuya daldığında, neredeyse ben de uyuyordum, ama onun aksine, beynim bağlıydı, vücudum hala sonrasında uğulduyordu.

Kendi kendime neden onu ilk kez böyle davranırken gördüğümü sordum. Sonra, bu düşünce aklıma geldiğinde, onu tatmin edip etmediğimi düşündüm. Sevişme şeklimiz onu memnun ediyor muydu? Hiç şikayet etmezdi, ama eder miydi? Beni seviyordu. I

biliyordum. Ama bu...

Gece ve gündüz
gibiydi.

Bunu başka kadınlarda da aradı mı? O...

Düşünceleri uzaklaştırırken yutkundum.

Bilmek istemedim.

Annem erkeklerin kirli, ahlaksız dürtüleri olduğunu söylemişti ama ben bu dürtülerden hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim.

Onları isteyeceğimi.

Belki bana sorsaydı yapmazdım, ama görüp deneyimledikten sonra?

Daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyordum. Sadece bununla başa çıkabileceğimden emin değildim.

Becerilmek mi istiyordum? Yoksa benimle sevişmesini mi istiyordum?

O kapıyı açarsam hayatımıza neyi davet etmiş olurum? Bunu ona veremeyeceğimi fark edersem bu beni yıkar ve nihayetinde bizi ayırır mı?

Sonra, tabii ki, alt kattan gelen bir ses beni bencil hissettirdi. Birisi kapıyı çarptığında ve hıçkırık sesleri duyduğumda, beynim bir kez daha vites değiştirdi.

Rex ve Bear'ın neler yaşadığını sadece hayal edebiliyordum ve onların da bana ihtiyaç duyması beni çok etkiledi. Ben diğer yaşlı kadınlardan farklıydım. Ben Storm'un karısıydım. Benim çocuğum onların torunuydu. Hepimiz biyolojikmiş gibi davranıyorduk, sadece seçimle değil.

Zihnimin yarışmasına izin verdiğim iyi bir saatten sonra, Storm'un beni tutuşundan çekıştirdim ve o kadar derin uyuyordu ki, aslında bıraktı, diğer tarafına kıvrıldı ve ben yavaşça yataktan çıkarken rahatladı.

Pantolonumun çöp gibi yere saçıldığını görünce yüzüm kızardı, pantolonumu kaptım ve komodinin üzerindeki kutudan bir mendil almaya uzandım.

Duş alabilirdim ama onun uykuya ihtiyacı vardı ve benim de... benim de buradan gitmem gerekiyordu. Ben hâlâ etrafımdayken, zihnim bir kasırğa gibi dönerken onun uyanmasını istemişyordum.

Kendimi korkak gibi hissediyordum ama eski bir atasözünün var olmasının bir nedeni vardı - en iyisi *uyuyan köpeklerin yalan söylemesine izin vermek*.

Peçeteyi kalçalarımın arasına sıkıştırarak önce külotumu sonra pantolonumu giydim ve banyodaki makyaj masasında saçlarımla uğraştım. Saçlarım artık dağınıklıktan kurtulduğunda koridora çıktım ve Link'i merdivenin en üst basamağında otururken buldum.

Beni gördüğünde, bana hüzünlü bir gülümseme attı. "Hey."

Link, Storm'un kardeşleri arasında en iyisiydi. Eve ne zaman gelseler, Cyan'la oynayan, sehpanın üzerinde asla pislik bırakmayan, arkasını toplayan ve bir şekilde hizmetçi olmadığımı hatırlamayı başaran oydu. Yan tarafındaki basamağa kaydım ve ona dönerek, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

halledildi mi?"

"Bear sarhoş. Rex ofisi mahvetti ve dün gezintiye çıktı-" Nefesini içine çekti. "Rene olmadan ne yapacağımızdan emin değilim Keira. Bear'ı o bir arada tuttu."

Öyle miydi?

Ayı her zaman çok güçlü görünürdü. Tıpkı Storm gibi, sanırım. Yine de... az önce onun için ağlamıştı.

Rene bu kadar güçlü bir kadın mıydı?

Tüm bu adamların, Azrail Mürettebatı'nı gerçekten arkadaş canlısı gösteren bu acımasız motorcuların, Prez'in kadınına ağlayıp yıkılması ve yas tutması kafamı karıştırdı.

Rene'yi ailemden biriymiş gibi seviyordum ama bu daha derindi.

Link'in gözlerindeki keder, kocamın hıçkırarak ağlaması, buradaki sessiz atmosfer, Bear'ın hiç sarhoş olmadığı halde sarhoş olması... hepsi Rene için.

Daha azını hak etmiyordu, beni yanlış anlamayın ama yine de beni şaşırttı.

Onların ayrılmaz bir parçasıydı, onsuz dönmeyen bir çarkın dişlisiydi.

Ben sadece hareketli bir parçaydım.

Elbette benim hatamdı. Dışarıdan bakmaya devam ettim... Bir değişiklik yapmak için çok mu geçti?

Bunu istiyor muydum?

"Onu orada ölüme terk ettiler Keira. Onu gördüm. O..." Link başını salladı.

"Keşke bunu görmek için orada olmasaydın, Link," dedim ona yumuşak bir sesle. "Ona bunu yapan herifi öldürmek istiyorum."

"Şerifin arabayı kimin kullandığına dair bir ipucu var mı?"

"Tabii ki hayır. Aptallar bir gece kulübünde parti düzenleyemezler." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Bak, gitmeden önce seni yakalamak istedim."

"Tamam, neden?"

"Fırtına olabilir..."

"Yas tutuyor olacak," diye onun yerine ben bitirdim. "Biliyorum."

Link'in ağzı buruştu. "Anladığından emin değilim ama evet. Sadece... Bilmiyorum Keira."

Belki Rene'nin onun için bir anne gibi olduğunu

hatırlıyordur?" "Sana bir soru sorabilir miyim?"

İç çekti. "Neden olmasın?" "Öz annesi öldü mü?"

Bana dönüp "Yani sana söylemedi mi?" d i y e mırıldanmadan önce kaşlarımı çatmıştım.

"Hayır. Ailelerimiz hakkında pek konuşmayız." "Onun için ölü sayılır," diye onayladı.

"O kadar kötü, ha?" Üzülerek sordum.

"Daha da kötüsü. Storm zamanının yarısını Rene ve Bear ile geçirirdi, sonra Ellen serbest kalırdı ve onları ağına geri çekerdi. Bunu neden yaptığını hiç anlamazdım. Rene onlara her zaman göz kulak olurdu." Boğazını temizledi. "Storm'un annesi ve Rene kuzenlerdi."

"Gerçekten mi? Bunu bilmiyordum."

"Birbirlerini sevmezlerdi ama Ellen, çocukları koruyucu aileye bıraksaydı Rene'nin onu öldüreceğini biliyordu." Her zaman taktığı tespihin ucunu eline aldı ve parmaklarının arasında çevirmeye başladı, bir yandan da, "Onu hayatından çıkardığı zamanki kadar hiç mutlu o l m a m ı ş t ı m ," diye mırıldandı.

"O ne yaptı?"

"Ne yapmadı ki? Scarlet'in doğuştan bir amcık olduğunu mu düşünüyorsun?" Alay etti. "Daha çok yetiştirilme tarzı. Ellen Scarlet'in modeliydi. O sadece 2.0 ile her şeyi daha da kötüleştirdi."

Burnumun kenarı kırıştı. "Scarlet'ten nefret ediyorum."

"Herkes o sürtükten nefret ediyor. Storm bile." Bana bir bakış attı. "Uzun zamandır ortalıkta yok. Storm en son onu kurtarmaya gittiğinde ne olduğunu söyledi mi?"

Ne demek istediğini biliyordum. "Hayır." Yüzümü buruşturdum. "BEN..."

Link elimi okşadı. "Hatırlıyorum. Yine kaçmıştın."

Yüzümü buruşturdum. "Tanrım, beni filmdeki köpek yavrusu gibi gösteriyorsun." "İlk yıl çok fazla çıkardın Keira," diye azarladı.

"Çünkü korkuyordum! Çünkü anne olacaktım, çünkü Storm baba olacaktı ve günlerce kaçıp durdu ve nereye gittiğini bana söylemedi ya da-" Nefesimi verdim. "Hâlâ kaçıp gitmesinden nefret ediyorum ama en azından şimdi anlıyorum. Kendini açıklama konusunda o kadar da iyi değil Link," diye homurdandım.

"Sen gittin, sonra Scarlet tutuklandı, ertesi gün de apar topar hastaneye kaldırıldın, değil mi?" diye sordu. "Sanırım sıralama böyleydi. Belki arada biraz zaman vardı."

"Fark eder mi?"

Mırıldandı. "Sana ne söyledi? Scarlet'ti, değil mi? O zaman bu yüzden mi ayrıldınız? Yerleşmeye başlamıştın-"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Onun mutlu olduğunu hatırlıyorum," dedi Link alaycı bir ifadeyle. "Fark etmedin mi? Sen üzgün olduğunda, o da üzgün oluyor."

"O kadar basit değil."

"Öyle değil mi? Oğlum senin için çırpınıyor, tatlım," diye yumuşak bir şekilde alay etti Link. "Rene hiç sana bu kadar aşık bir erkek görmediğini söyledi."

Yanaklarım pembeleşti. "Ben de onu seviyorum," diye ilkel bir yanıt verdim.

"Bildiğin şeyi seviyorsun. Unutmamalısın Keira, durgun sular derin akar." Ona bunun ne anlama geldiğini sormadan - gerçi bunun bir kısmını kocamın yatak odasında hallettiğimi tahmin ediyordum - "İlk yıl onu neden bu kadar çok terk ettin?" diye sordu.

"Sadece uçarı olduğum için ayrılmadım. Bir şeyler oldu ya da ters gitti ve ben de korktum. O zaman Scarlet bana kürtaj yaptırmam gerektiğini söyledi." "Yani?

Storm'u terk etmek zorunda değildin. Senden kürtaj yaptıрманı istemedi ki. bir tane."

"Bunun hakkında konuşmak zorunda mıyız?" "Merak ediyorum."

"Neden?"

"Çünkü Bear Scarlet'in nerede olduğunu soruyordu. Cenaze için onu burada istiyor. Sadece Storm'un onu neden kaçırdığını merak ettim."

"Scarlet... o..."

"Kaltak mı?"

"Evet, ama o zalim. Beni korkuttu. Bana sanki beni merdivenlerden aşağı itip bebeğimi kaybetmeme neden olabilecekmış gibi baktı." Ürperdim. "O kadar gerçekçiydi ki-"

"Tanrım," diye mırıldandı Link. "Acaba çocuk sahibi olamadığı için mi?"

Bunu ilk kez duyuyordum. "Neden yapamadı?"

"Hamileydi ve onu kaybettiğinde çok kötü bir-" Sözleri zayıfladı. "Ne olduğunu bilmiyorum ama tüm o parçaları çıkardıklarını biliyorum."

"Aman Tanrım, bu korkunç!"

Homurdandı. "Olabilir. Eğer bir kadın anne olmak için yaratılmadıysa, o ve o sürtük Ellen'dır. Gerçekten sana zarar vereceğini mi düşündün?"

Başımı salladım. "Artık aptalca."

"Ama o zaman on dokuz yaşındaydın. Yeni hamileydin. Yeni mezun olmuşsun. Yeni evlenmiştin. Yeni yetişkin."

"Evet."

"Onu hayatından çıkardığı için mutluyum."

"Ben de." Yüzümü buruşturdum. "Bear cenaze için onu gerçekten yanında isteyecek mi?" "Evet. Rene onu yetiştirmek için yıllarını harcadı. Çocuk gibi olması onun suçu değildi.

bir korku filminden, değil mi?"

Kendime rağmen dudaklarım kıvrıldı. "Bu onu oldukça iyi özetliyor."

"Deccal." Sahte bir şekilde ürperdi, sonra kolunu omuzlarıma doladı. "Unutma Keira, Storm üzüntüsünden kendini geri çekse bile seni seviyor."

Kaşlarım çatıldı. "Beni korkutuyorsun, Link. Neden geri çekilsin ki?"

Beni sıktı. "Ne olur ne olmaz diye."

Endişeli ve şaşkın bir şekilde ona baktım. Ciddiydi. "Ne olur ne olmaz" demedi.

Ve beni uyarmasına rağmen, Storm sonraki üç haftanın çoğunu kulüp binasında geçirdiğinde, hala buna hazır değildim.

Onu çok az gördüm, ondan çok az haber aldım, sonra bir gün geri geldi.

Berbat görünüyordu, yüzü bembeyaz, teni solgundu. En az yirmi kilo vermişti ve hiçbir çürüğü olmamasına rağmen sanki dayak yemiş gibi yürüyordu.

Ama her şey normale döndü ve ben de korkak olduğum için baskı yapmadım.

Belki de Link durgun suların derin aktığı konusunda haklıydı ve belki de ben yüzeyin altına bakmak istemiyordum. Belki de her şeyi olduğu gibi seviyordum.

ON

FIRTINA

HAZIR BULUNAN

Keira'nın cipini yavaş bir tempoda takip ettim, onu izledim, önümdeki yolu izledim ve her şeyin yolunda olduğundan emin oldum.

Göz ucuyla, onu koruması için para verdiğim kardeşlerden birinin ikimizi de sürekli takip ettiğini gördüm ve burada olmama rağmen **o n u** geri çağırmaya zahmet etmedim. Artık Keira ve Cyan'ın karşısında yaşıyordu, ikisi de onun sadece onlar yüzünden orada yaşadığını bilmiyordu.

Neredeyse tüm evlilik hayatımız boyunca onu takip eden biri olmuştu ve o bunu hiç fark etmemişti. Yine de bu onun dünyası değildi. On bir yıllık evlilikten sonra bile, hala değildi.

Geriye dönüp baktığımda, bazı şeyleri zorlamam gerektiğini, kendi balonuna yerleşmesine izin vermemem gerektiğini, onu Günahkârların dünyasına çekmem gerektiğini biliyordum ama... Tanrım. MC'den uzak durması benim için en iyisiydi ve kulüp binasından ya da ailemden hoşlanmaması için hiçbir şey yapmamıştım.

Tek bir hata... tek bir hata evliliğimizin temellerini sarsmaya yetti.

Coshocton'ın diğer tarafındaki güzel bir alt mahallede bulunan evine doğru karla kaplı yolda ilerlerken ellerim arabamın gidonunu sıkıca kavradı.

Burası bir domuzun değil, SUV'unun ortak araç olduğu bir yerdi, ama yan gözle bakmama ve Jump'ın da bakmasına rağmen, henüz kimse bir şey söylememişti.

"Henüz" önemli bir kelime.

Sitenin kapısından içeri girerken, normalde böyle bir sitede güvenliğin üzerimize sinek gibi üşüşmesine rağmen bana ya da Jump'a gözünü bile kırpmayan güvenlik görevlisine başımı eğdim. Onu ve diğer güvenlik görevlisini mutlu etmek için ayda bin dolar verdiğim gerçeği, beni onun geliş ve gidişlerinden haberdar ettiğinden emin olmak için

Tabii ki.

Yirmi dört, yirmi yedi yaşında gözünüzün üzerinde olmasını istediğiniz bir karınız varsa, rüşvet vermenin yolu buydu.

Alt bölgeye doğru ilerlerken, çocukken kalıcı bir adres olarak arzuladığım evlerin yanından geçtim.

Para artık benim için bir sorun değildi, başkan yardımcısıyken de değildi ve kulüp o kadar para kazanmadığı için burada işler daha sıkışık olsa da, tam bir pislik değildim. Bir ton birikimim vardı ve bunun küçük bir kısmını bu adresi, piyasadaki en güvenli araçlardan biri olan SUV'u almak ve Cyan'ı yerel bir özel okula göndermek için harcamıştım.

Keira'nın babası yüzünden West Orange'da göze batmamıştım. Onu özel olarak göndermedim, adreslerimizi güzel ve orta sınıf tuttum.

Burada ne istersem yapabiliirdim. Tazeydim.

Ben yeniydin.

Yazılmaya hazır temiz bir sayfaydım ve kurtuluş hikâyemin ilk bölümüne doğru bir şekilde başlamak niyetindeydim.

Bu, Cyan'a ihtiyacı olanı vermek ve annesinin de mutlu olmasını sağlamak anlamına geliyordu.

Keira ve ben hala kendi okuluyla ilgili bir konuşma yapmamıştık, ama bunun planlar dahilinde olduğunu biliyordum. Ben de teşvik ederdim.

Daha önce de böyle bir aptallık yapmıştım.

Bir sürü lanet hata. Onların içine gömülmüş gibi hissediyordum. Sanki içinden çıkmam gereken boktan şeylermiş gibi.

Hiç özgür olabilecek

miydin? Hayır.

Ama bu denemeye devam etmek zorunda olmadığım anlamına gelmiyordu, değil mi?

BMW'si garaj yoluna girdiğinde yolun kenarına çektim. Yarım borularımın sesinden komşuların perdelerinin seğirdiğini hissedebiliyordum ama umurumda değildi. Bu evi seçmiştim çünkü köşe başı bir arsaydı ve arazinin her tarafında büyük bir bahçesi vardı.

Park ettiğimde, sırf ben geldim diye 911'i arayacak meraklı Karen'lerden uzaktaydık, en yakın evler boş bir evdi ve Jump'ın karısı ve çocuğuyla birlikte yaşıyordu.

Motosikletimden inerken gerindim, Jump'ın yarım borularının sesini de duymazdan geldim, sonra hazırladığım ve heybeme koyduğum küçük çantayı aldım.

Yoldan SUV'a doğru ilerlerken Maddox'un bebek eşyalarının toplanmasına yardım ettim, fazla bir şey yoktu ve çoğu ödünç alınmıştı, ama hepsini hiç düşünmeden aldım.

tek kelime etmeden bagajı açtı ve kadınları beklemek üzere ön kapıya doğru yürüdü.

Eşyalarını toplamak için kulüp binasına gittiğimden beri Cyan sessizdi, ama her ne söylendiyse, kızgınlıktan çok katartık olmuş gibi görünüyordu çünkü arabadan indiği anda annesinin gölgesi olmuştu.

Keira ancak bizi içeri aldıktan sonra aile odasına geçti, bu beni biraz şaşırttı çünkü Maddox'un üzerine atlayacağını sanıyordum ama öyle olmadı.

Kadınları takip ederek eşyaları boş odaya bıraktım, sonra mutfığa çekilip iki soda aldım ve televizyonu açan Cy'ı bulmaya gittim.

Yanındaki kanepeye yığılmıştı, onun alanına burnumu soktuğumda kıkırdadı, onu yan tarafa doğru ittim ve ona hiç yer bırakmadım.

"Beni eziyorsun!" diye yakındı kalbimi eriten bir başka kıkırdamayla.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Keira'ya duyduğum aşkın bir başkası tarafından alt edilebileceğini hiç düşünmemiştim ama Cy bunu yapmıştı. Beni de mahvetmişti. Bu yüzden başka bir çocuk istemedim. Başka bir çocuk için bu şekilde hissetmeyi göze alamazdım. Bu çok fazlaydı.

Çok fazla.

"Seni kesinlikle ezmiyorum," diye karşı çıktım soda kutusunun kapağını açıp onu daha da kenara iterken.

Öfkelendi ama kolumu tutup yukarı çekti, sonra da kolumun altına girerek yanıma sokuldu. Ondan sonra ikimiz de bir şey söylemedik, sadece Disney+'ı izledik.

Bunu anlamam bir saniye sürdü ama sonra "Neden her şeyi yeniden yapmak zorundalar?" diye mırıldandım.

Bana doğru baktı. "Ha?"

"Ben çocukken, *The Mighty Ducks* bir filmdi. Bu iyiydi. Neden değiştirmek zorundalar ki?"

Cy burnunu çekti. "Çünkü eski." "Evet, ben de öyleyim."

"Sen yaşlı değilsin."

Sırıttım. "Bu mantığın işe yaramadığını biliyorsun, değil mi?" "Benim mantığım mükemmel."

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim." Ona bakarken gözlerim parıldadı. "Sen oldukça yukarılardasın ama kimse mükemmel değildir, tatlım."

"Öyleyim." O da sırıttı. "Geçen hafta ne öğrendiğimi sana gösterdim mi?"

Ocak ayında okula başlamayı beklerken bir sürü kursa gidiyordu ve bunların çoğunda başka bir kardeş olan Peanut onu gölgeliyordu. Evlilik hayatımız boyunca sadece karımı takip etmiş olmam benim zararımaydı. Cy'la takıldım ama asla

Tekrar.

Asla.

Lanet

olsun. Bir

daha asla.

Otuz üç yaşındayken bu konuda sızlanıp sızlanmaması umurumda bile değildi. Lanet hayatının geri kalanında MC'nin gölgesinde kalacaktı. "Hangi sınıf?" İçkimi yudumladıkten sonra sordum.

"Jimnastik." Oturduğu yerden fırladı, sonra da "İzle!" diye bağırdı.

Jimnastik konusunda hâlâ bu kadar hevesli olmasına şaşırmıştım, çünkü o herifle -büyükbabasını da sayarsak iki herifle- orada tanışmıştı ama cesaretini kırarak değildim, bu yüzden bir tür garip amuda kalkma hareketi yapmasını izledim, bu hareket geriye doğru bir taklaya dönüştü, s o n r a onu yansıttı ve öne doğru yuvarlandı.

Alkışlayarak, "Şimdi başın mı dönüyor?" diye sordum.

Gülümsemesi tek kelimeyle ışıltı ışıltı. "Hayır." Sonra bunu dört kez daha yaptı, ta ki başı dönen ben olana kadar.

"Fırtına mı?"

Keira'nın seslenmesiyle arkamı döndüm. "Evet?"

"Gelip yemek yapmama yardım etmek ister misin?" diye sordu kapı aralığından. "Dışarıdan sipariş veremez miyiz anne?" Cy yalvardı ama

Keira sadece gülümsedi. "Hayır."

Ayağa kalktım, sonra ona göz kırptım. "Biraz sihir yapmama izin ver, ufaklık."

Cy ayaklarının üzerinde zıpladı ve sonra aile odasının zemininde daha fazla takla atmaya ve her türlü tuhaf şeyi yapmaya devam etti.

Ona başımı sallayarak, Keira'nın peşinden mutfığa gitmeden önce onu kendi haline bıraktım.

Bu evin sevdiğim tek odası burasıydı. Bir ahır kapısıyla kapatılmıştı. Tüm kötü kokuları içeride tutuyordu ve genellikle Keira'yla konuşmamız gerektiğinde, Cyan duymadan her şeyi kapatabileceğimiz anlamına geliyordu.

Kapıyı kapattığım anda onu mutfak tezgâhına yaslanmış, ellerini tezgâha dayamış, başını öne eğmiş bir halde gördüm.

İçimi bir korku kapladı. "Kızım? Ne oldu?"

Omuzları bir an gerildi, sonra başını kaldırdı ve yüzündeki gözyaşlarını gördüm, yeni gözyaşlarıydı ama bir şekilde onu pembeye, kırmızıya ve her ikisinin arasında bir renge büründürmüştü. Nedenini biliyordum - bunu içinde tutuyordu. Ama ne olmuştu ki?

"Storm, çok üzgünüm" diye fısıldarken gözleri kan çanağına dönmüş, yanakları kayganlaşmıştı.

Korku beni vurdu, ama gerçek şu ki, tüm dünyam bunun içindeydi.

Ev.

Kulüp binasında bir şey mi olmuştu? Kaltağın biri bir şey mi söyledi?
West Orange'a geri dönmek istiyor muydu?

Hayatım için savaşmaya hazırlanırken, "Kim o? Ne oldu?" Kim olduğunu biliyordum. Her zaman öyleydi.

"B-Ayı başaramadı, tatlım. O gitti."

Beynimin bu haberle patlaması için buraya bir bomba da atabilirdi.

On kurşun yemiş gibi sırtım kapıya çarptı. "Hayır, hayır, hayır.

Bunu bilemezsin!" Onu üzen tatlı bir popoydu.

Öyle olmalıydı.

"Ofiste telefonuna cevap verdim. Rachel'dı." Ağzı titreyerek, "Rachel bana gittiğini söyledi," diye fısıldadı.

Gözlerim artık görmüyordu, yavaşça kapıya doğru kaydım, bir kemik birikintisine batarken dizlerim ağırlığımı taşıyamadı.

Rasyonel olarak, bugünün geleceğini biliyordum.

Mantiken, Bear gibi bir adamın, Günahkârlar'ın kulüp binasını yok eden patlamada paramparça olduğunda asla yaşama isteğine sahip olmayacağını biliyordum.

Bildiğim kadarıyla hiç uyanmamıştı, ama eğer uyansaydı, bisiklete binemeyecek, en çok sevdiği şeyi yapamayacaktı - bir bisikletin arkasında olmak. Bu onun doğuştan sahip olduğu bir hayat değildi ama bu onu kaybetmek istediğim anlamına gelmiyordu. Biyoloji dışında her konuda benim babamdı.

Sikeyim.

Ölmüş olamaz.

Ancak Keira'nın yumuşak hıçkırıkları bana aksini söyledi. Pişmanlık beni vurdu.

Sonra

pişmanlık.

Ardından

suçluluk. Sonra

utanç.

Utanç. Her zaman utanç.

Başımı eğdim, dirseklerimi dizlerimin üzerine koyarken yüzümü ellerimin arasına sakladım.

"Ayrıldığımız gün onu görmedim," diye fısıldadım acımasızca. "Ona hiç veda edemedim."

Fayanslara vuran ayak sesleri duyuldu ve yanımdan yere kayarak kollarını beceriksizce bana doladığında, ona sarıldım.

Evime gömüldüm.

Benim cennetim.

İtiraf etmeliyim ki bundan faydalandım. Kucaklaması garipti, bu yüzden yere daha da kaydım, sonra onu kucağıma sürükledim ve kollarımı ona doladım. Bir an gerildi, sonra yüzümü boğazına dayadığımda hemen gevşedi.

Yetişkin bir
adamdım. Bir
motorcuydum.

Yetişkin motorcular ağlamazdı.

Ama onlar için bir baba gibi olan adam öldüğünde, kural kitabının fırlatılıp atıldığı, zehirli erkeklik saçmalığı gibi bir kenara atıldığı bir zamandı...

ON BİR

KEIRA

HAZIR BULUNAN

FIRTINA AĞLAMAYA BAŞLADIĞINDA, itiraf etmeliyim ki kendimi kaybettim.

Evliliğimiz boyunca iki kez gözlerinin yaşlarla ıslandığını görmüştüm ve her seferinde bu içimde bir şeyleri öldürmüştü. Bir şeyleri daha iyi hale getirmek istememe, sorunu çözmek istememe neden olan bir şey, ama bazı sorunlar düzeltilemezdi.

Cyan'ı doğurduğumda onu kucağına almış ve gözyaşları gözlerini cam gibi yapmıştı. Hıçkıra hıçkıra ağlamamıştı ama dudaklarını terli alnıma bastırmış ve mırıldanmıştı: "Teşekkür ederim bebeğim. Onun için teşekkür ederim."

O zamanlar çok korkmuştum, ona bir cankurtaran salı gibi sarılmıştım. İlk başta, ailemin tehdit ettiği gibi beni bebekle bırakıp kaçacağından korkmuştum. Onun yerine benimle evlendi. Babam beni evden attığı anda bana bir ev ayarlamıştı. Ama o kadar korkmuştum ki doğum yapmak gerçeklerle yüzleşmek için çok fazla olacaktı.

İronik bir şekilde, çocuğumun babası olarak beni hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Sadece bir koca olarak berbattı.

Ama o günü hâlâ hatırlıyorum. Kan kokusu, doğumun ne kadar zor geçtiğinin tuzlu teri, solan deodorantı, doğumhanedeki ozonun tadı, temizlik sıvılarının acı tatlı kokusu... hepsi teşekkür etmek için şakağımı öptüğü anı kadar güçlüydü.

Bir de Rene'nin öldüğü gün vardı. Parçalanmış bedeni bir çöp gibi yolda bulunduğu...

Bu anı beni ona sımsıkı sarılmama, beni nasıl tuttuğuna, kucağında nasıl oturduğuma itiraz etmememe neden oldu, sanki bu 'daha önceymiş' gibiydi, oysa kesinlikle öyle değildi.

Evliliğimizde üç kez oldu.

Üç.

Üç set gözyaşı.

İşimizin bittiğini söylediğimde ağlamış olmasını dilemem yanlış mıydı?

Bear ve Rene'nin ölümleri için yas tuttuğu kadar evliliğimizin ölümü için de yas tutmasını istemem yanlış mıydı?

Bu düşünceyi bir kenara ittim, çünkü çoğunlukla yardımcı olmuyordu. Hatta tam tersiydi. Aynı zamanda alakasızdı.

Bunun yerine ona sarıldım, o bana sarılırken ben de ona sıkıca yapıştım.

Tanrım, kollarımda iyi hissettirdi. Doğru hissettirdi. Neden bu kadar iyi hissetmek zorundaydı ki?

Neden *her zaman* bu kadar doğru hissetmek zorundaydı?

Omuzları sarsılırken, vücudu titrerken gözlerim yaşlarla doldu ve ona sarıldım. Yapabileceğim tek şey buydu.

Yaptığı tüm pisliklere rağmen o hâlâ benim bebeğimin babasıydı ve babasının eşdeğerini kaybetmişti. Onu reddedecek, acısıyla uğraşırken ona sırtımı dönecek kadar kaltak değildim.

Dakikalar, belki de saatler sonra kapı çalınıp biraz aralandığında, Cyan "Anne? Baba?" diye sorduğunda ikimiz adına da cevap verdim. Neler oluyor?"

"Babanın kötü haberleri var bebeğim. Bir dakika içinde çıkacağız." Sesim boğuk çıktıysa, öyle olsun. Storm için bir şeyleri düzeltebileceğimden daha fazla bunu durduramazdım.

"Ah." Sesi kısıldı. "Yapabileceğim bir şey var mı?" "Hayır

Cy. Söz veriyorum, yakında çıkacağız." Tanrım, Storm'un sesi yaşayan bir ölü gibiydi.

Buna verdiğim içgüdüsel tepki sanki karnıma yumruk atmış gibi oldu.

Onun için üzülerken daha sıkı sarıldım, ona cevap verdiği için minnettardım çünkü elinde işe yarar bir şey olana kadar soru sormayı bırakacağını sanmıyordum.

Kapının dışında öylece durdu, sonra yavaşça uzaklaştığını duydum, geri çekilirken ayakları fayanslara sürtünüyordu. Yürürken, eğer babasının sesi bu kadar harap olmasaydı, takla atarak aşağı ineceğini biliyordum.

Birkaç dakika sonra Storm geri çekildi ve ben de ona izin verdim. Başını kapıya yasladı ve bir an için o değerli taşa benzeyen gözleri benden saklandı, ta ki yavaşça açana kadar. Gözleri s ı r ı l s ı k l a m d ı , kırmızılıkla doluydu, gözbebekleri irislerinin kristal doğasına karşı silikti.

"Veda etmedim," diye tekrarladı.

Uzandım ve yanağını avuçladım. "Uyandığını bile sanmıyorum Ash."

Ağır bir iç geçirdi. "Bunun bir önemi yok. Sözleri ben söyleseydim, en azından o bilirdi-" Sözleri azalırken çenesi sıkıştı. "Rex... Onu aramam gerek." Çenesini eğdi ve istemeden de olsa elimi bıraktı. Nefes almak kadar doğal bir hareketle elimi yakaladı ve parmaklarımızı birleştirdikten sonra boştaki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Tanrım, bu onu kıracak."

"Rex-" Ne diyeceğimi bilemeyerek yüzümü buruşturdum ama gözlerini ovuşturup bana baktıktan sonra ona yalan söyleyemezdin. En azından tamamen değil. "Biraz ara verdi."

"Mola mı?" Storm tekrarladı, sanki Mandarin dilinde konuşmaya başlamışım gibi boş gözlerle bana bakıyordu.

Başımı sallayarak kendimi daha fazla suçlayacak bir şey söylemedim. 'Zaman aşımı' ve 'çekip gitmek' benzer bir tanıma sahipti.

Bana baktı, söylediklerimden kötü bir koku almış gibi gözleri kısılmıştı ama sonra iç çekti. "Cenaze töreni için gerekli ayarlamaları yapmamız gerekiyor."

Tanrım. Daha fazla karmaşıklık. Daha fazla açıklama.

Boğazımı temizledim. "Otopsi yapıyorlar."

"Otopsi mi? Zavallı piçin neden öldüğü belli değil mi? Lanet bir bomba onu paramparça etti!"

Altımda canlanmaya başlayan tedirginliğini hissettim, sanki onu etkisi altına almaya başlayan bir deprem gibiydi.

"Bu standart prosedür."

Ona yalan söylemek istemedim ama söylenecek en nazik şeyin bu olduğunu düşündüm. Kimse Bear'ı öldürmüş olamaz. Tanrım, Günahkârlar tarafından vahşice öldürülmek istemedikleri sürece.

Şerifin ofisiyle bir tür siyasi manevra ya da başka bir şey olabilir.

En azından öyle olmasını umuyordum, yoksa babası olarak gördüğü bir adam hakkında ona gerçekten yalan söylemiş olacaktım.

Onu nazikçe kırma arzumun beni kıcımdan ısırmaması için dua ederek, endişe beni boğmaya başladığında burada sadece özverili olmadığımı kabul ettim.

Sesi çok kırık

geliyordu. Yıkılmış.

Keder bir şeydi, ama o sıradan bir adam değildi, değil mi?

Sorunları vardı.

Bu yüzden fısıldadım, "Tekrar uyuşturucuya başlamayacaksın, değil mi Storm? Başlamayacaksın, değil mi?"

Gözleri benimkilere takıldı ve başını sallarken yaşadığı şok açıkça görülüyordu. "Hayır, Keira. Hayır."

Sesi çok emin geliyordu ama ben değildim.

Uzun zamandır anlayamadığım şeyler yapıyordu, pervasız şeyler, çılgınca şeyler ve ben bunun onun doğası olduğunu düşünüyordum. O Fırtına'ydı ve ben sevdiğim adamın fırtınalı ruhunun gözünde yaşıyordum. Motorcu olduğu için böyle olduğunu düşünmüştüm, çünkü bu yaşam tarzının bir parçasıydı, ama belki de

değildi.

Belki de uyuşturucu bağımlısı olduğu içindi.

Tüm evlilik hayatımız boyunca saflık ettim. Sonra Kendra bana bazı gerçekleri gösterdi. Sonra kızımız kaçırıldı. Sonra onun bağımlılıklarını öğrendim.

Artık içinde yaşadığım dünyanın acı gerçekliğini azaltmak mümkün değildi. O at gözlüklerini geri takmak yok.

Elini uzattı, çenemi kavradığında irkildiğimde tereddüt etti. "Uyuşturucuyu nereden biliyorsun?"

Bildiğimi ona söylememiştim. Cyan'ın eve dönüşünün ardından, özellikle de onu yakından izledikten sonra, açık gözlü, odaklanmış ve ailesine yaptığı yanlışları düzeltmeye niyetli olduğunu gördüğümde, buna gerek duymamıştım.

Kederli, tövbekâr -gözlerindeki ifade beni kırmaya yetmişti ama daha önceki Storm'dan çok farklıydı, bu yüzden temiz olduğunu anlamıştım.

"Rachel buraya gelmeden önce bana söyledi."

Ağzı hoşnutsuzlukla gerildi. "Bunu yapmaya hakkı yoktu." "Bana bir şey açıklamak istedi."

"Ne?"

"Önemli değil. Seni farklı bir gözle görmemi sağlamaya çalışıyordu-" "En kötüsünden mi?" diye acı bir karşılık verdi.

"Tam tersi. Gözlerimi gerçek sana açmaya çalışıyordu." Dişlerini sıktı. "Rach ve benim eskiden arkadaş olduğumuzu biliyor musun?"

Eskiden vurgusu." Burun delikleri alevlendi. "Lanet olsun. Bilmeni istemedim-"

Uzanıp omzunu sıktım. "Arkadaşlık ediyordu, Storm. Sen her zaman çılgınca şeyler yaptın, garip numaralar çektin ve ben neler olduğunu fark edemeyecek kadar kördüm. En azından artık biliyorum."

Bakışlarımız çarpıştı, tutuştu ve küçük bir zaman dilimi için birbirimize bağlandık. Sadece onunla hissedebileceğimi bildiğim bir şekilde bağlanmıştık.

Karanlık günlerimde buna öfkelenirdim. Bana böyle davranabilen bir adama beni bağlayan bir dünyaya, bir kadere veryansın ettim.

Şimdi burada otururken, kismetten nefret etmedim. Sadece üzgün ve biraz da yenilmiş hissediyordum. Sanki bunca zamandır onu suçluyordum ama belki de suçlamamalıydım. Belki de onun yerine bizi suçlamalıydım.

Şimdi bu konuşmanın zamanı değildi ama kendimi sormaktan alıkoyamadım: "Bilmediğim başka ne var Storm? Benden başka ne saklıyorsun?"

Ona bakarken dişlerim alt dudağıma gömüldü, gözlerindeki acıyı gördüm ve sakladığı pek çok gerçek olduğunu kabul ettim. I

sinirlenmedim, sinirlenmek hakkım olsa da. O anda karar verdim ki, eğer onunla düzgün, zehirli olmayan ve kızımın çocukluğunu lekelemeyen bir ilişki kuracaksam, gerçek erkeği öğrenmem gerekiyordu.

Kusurlar, zayıflıklar, bağımlılıklar ve hepsi.

Başını eğdi, bakışlarını benimkilerden saklayarak fısıldadı: "Yapamazsın-" Gerildim, bana sır olarak sakladığı her neyse onunla başa çıkamayacağımı söylemesini bekliyordum ama söylemedi. Bunun yerine devam etti, "- evliliğimiz boyunca olan biten her şeyi hatırlamamı bekleme, Keira. Bahsettiğin zamanlarda kafam iyiymek değil."

Kalbim sıkışsa da bunun beni etkilemesine izin vermedim. "Yapamaz mıyım?" Uzanıp çenesinden tuttum. Onu bana bakmaya zorlarken sakalları başparmağımı gıdıklıyordu. "Yapamaz mıyım?" Tekrarladım, sesim daha sertti. "Anlamayı hak etmiyor muyum Storm? Hak etmiyor muyum?"

"Cyan'ın iyiliği için bu işi yürütmeliyiz. Anlamadığım halde yaptığın şey için senden nefret etmeye devam edemem ve sen de senin hakkında daha kötü şeyler düşünmeme neden oluyorken benden bir şeyler saklayamazsın."

Ona dik dik baktım, şaşkınlığını içime çektim ve umursamadım. O kadar uzun zamandır itilip kakılan biriydim ki şaşırmış görünmesine şaşmamalıydım. Evde her şey huzurlu olsun diye başımı yorganın altına gömmeye o kadar hevesliydim ki.

Tıpkı annem gibi.

Lanet olası bir Stepford Karısı.

Bununla birlikte, omurgama sıkı sıkıya sarılmamın ve onu yeniden benim yapmamın zamanı gelmişti. Süreç onu kapı dışarı ettiğimde başlamıştı ama bu devam eden bir çalışma olmadığı anlamına gelmiyordu.

Ancak tek kelime etmedi, ben de ona "Şimdi günahlarını itiraf etmenin sırası değil Storm. Senden bunu istemiyorum. Ama önümüzdeki günlerde bunu aklında tutmanı istiyorum.

"Karşılıklı güven ve saygıya dayalı düzgün bir ilişkimiz olmasını istiyorsan, kendini tutamazsın, çünkü tek düşüneceğim senin hiç değişmediğin olacaktır."

"Beni asla geri almasan bile Keira, birlikte olmamız gerektiğine seni ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmeyeceğim," diye gürlledi sonunda.

"O zaman ne yapman gerektiğini biliyorsun." Öne doğru uzanıp şakağına bir öpücük kondurarak sözlerimin sertliğini yumuşattım. "Önümüzdeki birkaç gün burada kalabilirsin. Bununla uğraşırken tek başına kalmanı istemiyorum."

"Vagondan düşmeyeceğim, Keira. Düşmeyeceğim."

Gülümsemem hüzünlüydü ama acım ona inanamayacak kadar derindi. Öğreniyordum

Ama bu, sakladığı sırların daha az acı vermesini sağlamadı.

Ona bakarken, onu gerçekten tanıyıp tanımadığımı merak ettim. Her nasılsa, bu acıyı daha da acımasız hale getirdi.

Yalnız olsaydım, benden sakladığı her bir sırrın karnıma tekrar tekrar saplanmasını kabul ettiğimde nefesim kesilirdi.

Sesi boğuk ve ihanetinden dolayı kısıktı, ona "Sana inanmıyorum ve Cyan'ın iyiliği için güçlü kalmanı sağlamam gerekiyor" dedim. Belki de onu incitmek istemeliydim, hareketleriyle beni sendelediği gibi sözlerimle onu yaralamak istemeliydim ama o anda o benim çocuğumun babasıydı. Yas tutan bir evlat. Bu yüzden kucağından dikkatlice inerken omzunu sıktım. "Bu sana inanmadığım anlamına gelmiyor. Bu sadece Bear'ın senin için ne ifade ettiğini bildiğim anlamına geliyor ve bu, bırakın vekil oğlunu, herkes için büyük bir darbe olur."

Bana baktı, kocaman gözleri, kırılğanlığı, acısı, sıkıntısı ve ihtiyacı vardı.

Bana lazım.

Neden bana daha önce böyle bakmamıştı? Neden onun için hiç yeterli olamadım?

Neden bana böyle bakabiliyorken, neden beni bir tür kaideye koyarken, ona dokunmayı bıraktığımda ölüyormuş gibi bakabiliyor ama sanki evde onu yatağımızda beklemiyormuşum gibi rastgele bir fahişeyi kolayca becerebiliyordu?

Ağzım sıkı, "Ne oldu?" diye sordum.

"Daha önce kimse bana böyle seslenmemişti," diye itiraf etti usulca. Kaşlarımı çattım. "Sana hiç ne demedi?"

"Taşıyıcı bir oğul." Storm yutkundu. "Ama öyleydim. O benim babam değildi ama babam gibiydi." Bir elini yüzünde gezdirdi, sonra dikkatle ayağa kalktı. "Pek çok gece yatağa girdiğimde ertesi gün uyandığımda onun yanımda olmasını dilerdim."

"Biliyorum," dedim ona, bu yüzden burada kalmasına izin verecektim. Sadece ona göz kulak olmak için değil, Storm'un ailesi olarak gördüğü herkes için neler hissettiğini bildiğim için.

Elimi uzattığımda şaşkınlıkla baktı. "Neden-" Beni işaret etti.

"Çünkü bunu Cyan'a söylememiz gerekiyor. Birlikte."

Parmaklarımız birbirine dolanırken, bir hata yapmamak için dua ettim. Ama kalbimin etrafındaki bariyerleri biraz indirsem de temkinli olmaya devam ettim.

Belki de, diye düşündüm üzülerək, onun yanında hep böyle olacaktım.

ON İKİ

FIRTINA

GEÇMİŞ

"DÜN GECE YINE YAPTI."

Nyx'in mırıldandığını duydum ve ona bir kuş vurdum. "Siktir git."

"Gitmeyeceğim," diye karşılık verdi kollarını göğsünde kavuşturarak. "Nereye siktirip gidebileceğimi sanıyorsun? Ben burada yaşıyorum."

"O ne yaptı?" Link partiye her zaman geç kalan biri olarak sordu.

"Şu hiper şeyi yaptı." Nyx huzursuzca omuzlarını oynattı. "Jonny Laramie denen herifle uğraşıyorduk, kulübe borcu olan para için onu dövmeye çalışıyorduk ki bir anda yumrukları havada uçuşmaya başladı. Yemin ederim o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki sanki bir bulanıklık gibiydi."

"Kapa çeneni. O kadar hızlı değildi."

Nyx'in gözleri yuvalarından fırladı. "Çok hızlı değil miydi? Steel, ne zamandan beri abarttığımı biliyorsun?"

"Hiç mi?" Taşaklarını kaşdı. "Ama bu kadar çok konuşmana alışkın değilim, o yüzden emin değilim."

"Söyleyecek sözleri olması, durumun özelliğinin bir göstergesidir."

Kokladım. "Gösterge, değil mi Rex?"

Bana sıırttı. "Özür dilerim. Dün gece Rachel'la hukuk ders kitaplarını karıştırıyorduk."

"Ona ne zaman çakacaksın?" Link homurdandı. "O çirkin suratını gülümseten tek şey o."

Rex onu görmezden gelerek bana döndü, "Şimşek, neyin var senin?" Homurdandım. "Yok bir şey."

"Yine mi o boku yiyorsun?"

"Hayır."

"Kahretsin! yalancı,"
bir şey, Hıyar.

Nyx mırıldandı.
Mesela

"Sen alarak

bilimkurgu filminden bir şey."

"Senden daha hızlı ciyaklamasını sağladım, ne olmuş yani Nyx? Bana söyleneceğine minnettar olmalısın. Eve daha erken gidebildin. Ruj'la yattın, değil mi? Neden bana bu saçmalıkları anlatıyorsun?"

Öfkelendi. "Çünkü, sikik, bu doğru değil. Sen uçurtma gibi uçarken bir haraca giremezsin."

Sözleri beni bir kez daha en kötüsüne sürükledi.

"O haklı," dedi Link yumuşak bir sesle. "Sana güvenebilmeli."

"Güvenilmez olsaydım," diye karşı çıktım, "o zaman ben-"

"Güvenilmez" mi? Lanet olası hava kadar kararsızsın. Yıldırımdan bile betersin. Sen daha çok lanet olası bir fırtına gibisin.

"Bu saçmalığa bir son vermelisin. Dün seni neyin uçurduğunu bilmiyorum ama sistemini çok fazla bozmadan önce bunu almayı bırakmalısın."

Rex, Nyx'e azımsanmayacak bir şaşkınlıkla baktı ve ben de onu suçlayamazdım. Nyx on kelimeyle çok şey anlatan bir adamdı. Asla küçük konuşmalar yapmazdı. Hiçbir bok hakkında beyanat vermezdi.

Ürkmüş olması dün ne kadar gergin olduğumu gösteriyordu ama Prince bana East Orange'da uyuşturucu pişiren yeni çocuktan biraz uyuşturucu almıştı.

Damarlarımdan sıcak bir günde tereyağından bıçakla geçer gibi geçti. Sisteme sek viski kadar temiz bir şekilde girdi ve bütün gece bu heyecanı hissettim.

Saat sabah on birdi ve ben henüz aşağı inmemiştim. Yine de başlıyordu. Yoksunluğu hissedebiliyordum. Açlığın sistemimde gezindiğini hissedebiliyordum.

Henüz

değil.

Daha

değil.

Bu bizim ritüelimizdi.

Çoğumuz her gün sabah on birde birlikte kahvaltı etmek için kığımızı yataktan sürükledik.

Cherry bize kahvaltılarımızı **h a z ı r l a d ı** , birlikte yedik, sonra da siktir olup kendi işimize baktık.

Maverick'in son izninden beri yaptığımız tuhaf bir gelenektir bu.

Sabah on bir, Kabil'de akşam altı buçuktu, yani akşam yemeğini yediği saat. Her ne sebeple olursa olsun, o zaman yemeye özen gösterirdi ve başka bir aptalca sebepten dolayı biz de o zaman yerdik.

Hepimiz o pisliği özlemiştik. Bu geleneği takip etmek çılgıncaydı ama zamanında daha çılgınca şeyler de yapmıştık.

"Yemin ederim, viziteye çıktığımızda Sin'in soğukkanlı görünmesini sağlıyor."

Nyx homurdandı.

Rex'in kaşları yine kalktı, çünkü Sin'in öfke kontrolü sorunları olduğunu hepimiz biliyorduk. Ben asla öyle olduğunu söylemezdim.

"Hâlâ kafan güzel, değil mi?" Rex usulca mırıldandı, bana yaklaştı ve gözlerime baktı.

Onu geri ittim, o kadar da sert değildi ama Rex kahvaltı taburesinden uçtu. İsa.

Bunu nasıl yaptığımı anlamaya çalışırken ağzım açık kaldı. Rex pek de küçük sayılmazdı.

Neyse ki sadece kardeşlerimin bulunduğu mutfığa sessizlik çökerken Hulk'un yumruklarına dönüşmüş gibi ellerime baktım. Her iki durumda da, mahvolmuştum.

Nyx gürledi, "Ne demek istediğimi anladın mı? Ne halt yediğini bilmiyorum ama Marvel ona ilaç vermiş olmalı. Herif Peter Parker'a dönüşüyor."

Az önce kendimi Hulk'a benzetmem oldukça şiirseldi. "Parker'ın DC Çizgi Romanları-"

"Kapa çeneni Link. Örümcük Adam lanet olası Marvel," diye tükürdü Steel.

"Hangisi olursa olsun," diye karşı çıktı Nyx. "Onun hakkında bir şeyler yapmalıyız."

Rex ayağa kalktı, elindeki kesiği fırçaladı ve sanki onu sandalyesinden itmemişim gibi beni inceledi. İşte o anda kalbim çarpmaya başladı ve sistemime adrenalin salgıladı.

Rex'in ne düşündüğünü bilmiyordum ama gözlerindeki o bakıştan hoşlanmamıştım. Ayağa fırladım, tam da Rex "Yakalayın onu" diye bağırırken.

Sanki hepsi tasmalıydı ve Link ile Steel hâlâ çizgi romanlar hakkında tartışıyor olsalar da üzerime çullandılar.

Kahretsin, her biri iki yüz kilonun üzerinde dört adam üzerime çullanırken lanet olası bir bomba tarafından yere serilmek gibiydi.

Annemin erkek arkadaşlarının beni kum torbası olarak kullanmaya çalıştığı bir çocukluktan sonra, kirli kavgalara alışmıştım. Beni alt etmeye çalışsalar da sert ve hızlı bir şekilde dövüştüm, ihtiyacın durgun sürünmesi damarlarımda gezinirken bile, adrenalinin beklenmedik dalgalanmasıyla hızlandığını düşündüm.

Bear'ın bana öğrettiği numaraları kullanarak onları kenara ittiğimde kan fışkırdı ve kemikler çatırdadı - bazıları benimkiler de dahil - neredeyse oradan çıkmayı başarıyordum ki Rex "Geri çekilin" diye seslendi.

Link ona yumruk attığım tarafını ovuşturarak, "Kahretsin," diye nefes nefese kaldı. Çelik elini kanayan burnuna götürdü. "Orospu çocuğu hızlı."

"Gördün mü?" Nyx, biraz hava almak için eğildiği pozisyonda zorlukla nefes alıp veriyordu.

"Anlıyorum," diye mırıldandı Rex.

Hepsinden uzaklaştım ve "Beni rahat bırakın" diye mırıldandım.

Birdenbire içimi kemiren açlık diğer her şeyi bastırıp kemiklerimi kırarken, dizlerimin üzerinde doğrulmak zorunda kalmam için devrilmeme neden olurken bir nefes kaçtı.

Aldıkları darbelerin acısı, konuşmalarından duydukları endişe, hiçbir şeyin önemi yoktu.

Vücudumdaki çağrıdan başka hiçbir şey umurumda değildi. Daha fazla meth'e ihtiyacım vardı.

Kahretsin, onsuz ölürüm.

"Para çekme işlemlerinin güzelliği de burada," diye mırıldandı Rex acımasızca. "İşi senin için yaparlar."

"Sanırım bir şeylerin peşinde *olduğunu* doğruladım, ha?" Nyx nihayet doğrulurken homurdandı, nefesi düzene girmişti.

Beni durdurmamalarına şaşırarak odadan koşarak çıktım. Link'in şöyle dediğini duydum: "Neden onun lanet bir fırtına gibi olduğunu söylediğini anladım Nyx. Aman Tanrım. Sanki lanet olası bir kasırga tarafından süpürülmüş gibiyim."

Çelik, kan akışını durdurduğu için sesi genizden geliyordu, "Bu herif ne haltlar karıştırıyor?"

"Meth, muhtemelen."

Rex konuştuktan sonra sesimi kestim ve aceleyle koridora çıktım. Beklediğim gibi Prince yatak odasında idi ve Popsicle'a vuruyordu. "Dün geceki meth'ten biraz daha var mı?" diye sordum.

Bana sırtıttı. "İyi bok, değil mi? Hot Ice'ı hiç böyle tatmamıştım."

En iyisi.

Ama bunu ona söylemeyecektim.

Benden iki katını alırdı.

"Birkaç saat sonra işim var. Kendimi rahatlatmak için bir şeye ihtiyacım var."

İlerlemeyi bırakırken gözlerini bana dikti. "Bak ne diyeceğim, Şimşek.

Bana payının yüzde on beşini verirsen sana vururum."

Ona göz kırptım, tatlı bir rahatlamaya duyduğum ihtiyaçla burun deliklerim açıldı.

O anda, isteseydi ona böbreğimi teklif edebileceğimi fark ettim.

"Evet. Anlaştık."

Kesinin bulunduğu sandalyeyi işaret etti. "Pantolonumda bir şalvar var. Onu al ve defol git buradan."

Boku yedim, arkama bile bakmadan aceleyle çıktım. Prince'in sesini duydum.

Pençelerinde peynir olan lanet bir sıçan gibi koştururken kıkırdadı, ama ben hiçbir şey düşünmedim. Bu nektarı damarlarıma almaktan başka bir şey düşünmüyordum.

Etki altındayken savaşmamın bana kısa ömürlü yol ismimi yırtıp atacak ve yerine Nyx'in bulduğu bir isim koyacak bir ün kazandıracağını hiç düşünmemiştim.

Fırtına.

Öfkem. Yumruklarım. Öfkem.

ON ÜÇ

FIRTINA

Kanepede uyandığımda, bunun nedeni kemikli bir dirseğin bir şekilde karnıma girmesi ve bir dizin beni neredeyse hadım etmesiydi.

Şaşkınlık ve acı beni inletti, sonra Cyan gıcırdayıp neredeyse minderlerden yuvarlanacakken uzanıp onu tuttum ve düşmesini engelledim.

"Cy?" Uykulu bir şekilde geveledim. "Burada ne yapıyorsun?" "Uyuyamadım baba."

Sonunda uykuya dalmam altı saat sürmüştü onu nasıl azarlayabilirdim ki? İşte bu yüzden esrara ihtiyacım vardı. Ve kucağımdaki çocuk, koridorda uyuyan kadın, bunun artık bana açık bir seçenek olmamasının nedenleriydi.

Sakinleşmek için esrar, uyanmak için meth.

Başka bir şey söylemek yerine ayağa kalktım ve elimi uzattım. Sessizce elimi tuttu, ben yatak odasına doğru yürürken omuzları çökmüştü.

Gerçekten dekore edilmiş tek oda onunkiydi. Duvarları gözleriyle aynı renkte, mücevher gibi zengin bir yeşildi ve çocukluğundan beri biriktirdiği eşyalarla dolu kitaplıkları vardı. Yatağında bir gölgelik vardı ve Tanrı'ya şükür çift kişilikti.

Elini bırakıp diğer tarafa geçtiğimde ona "Atla" dedim. "Ama istemiyorum," dedi, sesi ağlamaklıydı.

"Cyan," diye gürledim, "bin."

Biraz ofladı ama dediğimi yaptı, sonra parlak mavi yorganı üzerine çektim, yatağının ayakucunda duran tüylü battaniyeyi kaptım ve kıcımlı yorganın üstüne koydum.

Bir an sustum, arkama yaslandım, sonra iç çekti. "Bu daha iyi."

Bu masum cevap karşısında dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve gözlerimi kapatıp kolumu kaldırarak yanıma sokulmasına izin verdim. Öyle bir kıvrıldı ki

ayak parmakları uyluğuma batıyordu.

Çocukların neden böyle kemikli ayak parmakları vardı?

Gerginliği azaldığında uyumaya yakın olduğunu düşündüm ve bugün olan birçok şeyi işlemeye çalışırken düşüncelerimin kovalamaca ve avının yeniden başlamasına izin verdim.

Tam uykuya daldığını düşünürken, "Baba?" diye fısıldadı.

Mırıldandım.

"Seni seviyorum."

Bunu bana hiç söylememiş gibi değildi, ama yaşadığım akşamdan sonra, lanet olsun, bu sözler beni çok etkiledi.

"Ben de seni seviyorum uğur böceği" derken sesim biraz boğuk çıktıysa, öyle olsun.

Birbirimize sokularak uykuya daldık, ancak her zamanki gibi, çocuğum bir şekilde vücudumun tüm yumuşak yerlerine tekme atmayı başarmasa bile, hala karanlıkken uyanımdım.

Kıpırdanırken üzerime attığı battaniyelerin boğuculuğundan kendimi kurtararak, onu rahatsız etmeden bir şekilde ayağa kalktım ve mutfığa doğru yürüdüm.

Burası evin şimdiye kadar yenilenmeye ihtiyaç duymayan en güzel odasıydı. Kremsi beyaz dolapları, mermer tezgahı, ortasında kahvaltı barı olan bir istasyon adası ile burada olmayı seviyordum çünkü çocukken sahip olduğum mutfaklardan çok farklıydı.

Bu bir dergiye aitti ve Keira ile Cy bunu hak ediyordu.

İki katlı buzdolabına yöneldim, bir şişe süt aldım, dolaptan bir bardak çıkardım ve cebimden telefonumu çıkardıktan sonra kıçımı tabureye dayadım.

Kulüp binasındaki birkaç kişiden mesaj aldım, sonra da son birkaç gündür şaşırtıcı derecede sessiz olan bir grup sohbetinde kardeşlerimden, gerçek ailemden mesajlar geldi.

Noel olduğu için hiçbir şeyden şüphelenmemiştim ama şimdi açtım ve okunmamış yüzlerce mesajı gördüm.

Bear'ın Noel günü gecesi öldüğünü ve herkesin en az benim kadar onun yasını tuttuğunu hemen anlayarak Nyx, Link, Steel ve Maverick'in yorumlarını okudum. Rex hiçbir şey söylememişti.

Bana daha önce söyleyebilirdin.

Bu bir suçlamaydı. Bunu biliyordum. Ama umurumda değildi.

Düne kadar bilmiyorduk.

Ben: Ne? Neden olmasın?

Rachel bize söylemedi. Rex hakkında sorular sormaya başladığımızda.

bizi kilitledi.

Peki ya Rex?

Ben: *Ne oluyor lan? Neden yapmadı?*

Bilmiyorum. Araştırıyorum.

Ben: *Bunu bizden saklamaya hakkı yoktu.*

Bağlantı: *Katılıyorum.*

Ben: *Uyanık ne yapıyorsun ki?*

Seninle aynı şey, salak.

Siktir git.

Keşke yapabilseydim diyorsun.

Şaka yapma, Nyx. Bu iş ciddi. Kahretsin, Bear öldü. Nyx:

Biliyorum, Storm. Biliyorum. Kötü bir rüya gibi. Link: Bu yıl ne zaman bitecek, ha?

Ben: *Sen de mi uyuyamadın?*

Bağlantı: *Hayır.*

Bağlantı: *Sence Rex nerede?*

Umarım Ohio'ya gidiyordur.

Ben: *Beni görmek için mi? Bunu neden yapsın ki?*

Noel gününden beri yok muydu?

Evet. Bu yüzden sorular sormaya başladık.

Nyx: *Bear'la yakındınız, eski zamanlardan konuşabileceğinizi düşündüm.*

Yani? Hepimiz Bear'a yakındık.

Farklı olduğunu biliyorsun. Neden seninle birlikte olmak istemesin ki?

Buraya gelmek sadece sekiz saat sürer. Eğer geliyorsa, Alaska üzerinden gitmiştir. Neden gitti ki?

Rene öldüğünde de aynısını yapmıştı, hatırladın mı? Her neyse, gittiği tek yerin sen olduğunu söylemiyorum, sadece son durağının sen olduğuna bahse girerim.

Mantığından emin olmadığım için cevap vermedim, sadece sordum:

Ben: *Cenaze ne zaman?*

Bağlantı: *Bunun için geri gelecek misin?*

Ben: *Ne düşünüyorsun? Tabii ki geleceğim. Sadece bir günlüğüne bile olsa, orada olmalıyım.*

Bağlantı: *Emin değildim. Rex kulüple sorunların olduğunu söyledi.*

Ben: *Dün bir konsey seçtim. Yakında işler yoluna girecektir. Nyx:*

Cesetle ilgili bir çeşit cinayet olduğunu söylüyorlar.

Ne?! Bu yüzden mi otopsiye devam ediyorlar?

Nyx: *Bu tam bir pislik, saçmalık, lanet bir delilik. O göt herif şerifin ne yaptığını bilmiyorum ama bu işi çabucak çözmezse, cebimize bir tane daha sokmak için çalışacağım.*

Ben: *Bu aptalca bir hareket olur. Soruşturmanın dikkate alınmadan devam etmesine izin ver. Hiçbir şey olmadı.*

Ben: *Lanet olası bir patlamaya karıştı ve aldığı yaralar sonucu öldü. Bunu en kısa zamanda anlayacaklar. Tanrım.*

Bağlantı: *Evet. En kısa sürede, biliyorsun. Ayı yakında kesilecekti. Tanrım. O öldü, çocuklar. Buna inanamıyorum. Ben de inanamıyorum.*

Uzandım ve bir bardak sütümü aldım. Derin bir yudum aldıktan sonra iç çektim.

Ben: *Digger'ın nerede olduğunu biliyor musun? Ona ulaşmaya çalışıyordum.*

Bağlantı: *MaryCat'i duydum.*

Ben: *Nasıl?*

Bağlantı: *Keira.*

Tanrım, yakın arkadaş olduklarını unutmuşum.

Bu nasıl olmuştu, hâlâ emin değildim ama Link'in etrafına sinek gibi üşüşen orospular vardı. Neden benim karım da öyle olmasındı ki?

Ben: *Tabii ki.*

Bağlantı: *Fırtına. Kapa*

çeneni. Ben: *Hiçbir şey*

söylemedim. Link:

Söylemene gerek yoktu.

Nyx: *Duygularımız hakkında konuşmaya falan mı başlayacağız?*

Ben: *Siktir git.*

Bağlantı: *Keira Posse'a söyledi, Lily de bana yemekte söyledi.*

Bunun beni daha iyi hissettirmemesini diledim.

Kanada'daki Digger'ı düşün.

Ben: *Neden?*

Nyx: *Rex biliyor...*

Ben: *Sen değil misin?*

Nedenini biliyorum, yerini değil. Makul inkar edilebilirlik ya da öyle bir şey.

Döngünün dışında olmaktan mutlu değilim. Güven bana.

Ben: *Neden?*

Bağlantı: *Evet, hiç söylemedin.*

Rex, Kuduz Kurtlar'ın kaçtığını düşünüyor.

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı doğru kalktı.

MaryCat ve Digger, İrlanda Mafyası ile Şeytan'ın Günahkârları arasında bir tür küçük bir birlik oluşturmuştu. Günahkârların İnfazcısı Sin'in aynı zamanda üvey kardeşi olması da bu ilişkiyi pekiştirmişti. Sin ve Rex kuzenlerdi,

Çünkü babası Bear'ın kardeşi Grizzly'ydi ve Sin, MC ile aynı yumurta donörünü paylaşıyordu.

Karmaşık, tabii.

Digger MaryCat'i damgaladığından beri, Beş Nokta Kanada sınırına kadar mal taşımak için Günahkârları kullanıyordu. Orada taşıma işini Kuduz Kurtlar devraldı.

Onlar acımasız puştlardı, çünkü aptaldılar. Aptalları silahla donatmak hiçbir zaman akıllıca bir denklem olmadı.

Ben: *Digger'in yanında kim var?*

Birkaç kardeş. Sadece bir keşif göreviydi.

Kıçını mı öldürtecek? Yeni doğmuş bir bebeğin babasını kan gölüne göndermek Rex'in yapacağı bir şey değil.

Nyx: *Dediğim gibi, detaylara sahip değilim. Sadece nedenini biliyorum. Ama haklısın. Rex'in bela beklediğini sanmıyorum.*

Bağlantı: *Elinde olan bu mu?*

Umarım değildir. MaryCat zaten burada harap olmuş durumda. Babasının vurulmasıyla başa çıkabileceğini sanmıyorum.

Nyx: *Bakın, Rex gittiğinde her şeyi izleyebilmem için hücrelerini geride bırakmadı. Ben de sizin gibi körüm.*

Maverick'i işin içine sok. Rex'in telefonunu kırsın.

Bağlantı: *Maverick şu anda her yerde.*

Ben: *Hala hastaneye girip çıkıyor musun?*

Bağlantı: *Evet. Yine de daha iyi görünüyor. Onu bir çeşit alternatif terapi kursuna gönderdiler. Alessa Lily'ye anlatıyordu. Bir servete mal oluyor. Onu iyileştirmeye çalışırken paralarını tüketecekler.*

Hayır, yapmayacaklar. Rex buna izin vermeden önce Günahkarlar'ın kasasını açacaktır.

Nyx: *Bunun doğru olduğunu biliyorsun.*

Bağlantı: *Umarım öyledir. Her iki durumda da Lily kendilerini iflas ettirmelerine izin vermez.*

O herifin böyle kaçtığına inanamıyorum.

Bağlantı: *Hepimiz onun için endişeleniyoruz.*

Ben: *Cenazeyi öğrendiğinde bana söyleyecek misin?*

Elbette.

Ben: *Teşekkürler. Ben biraz uyuyacağım.*

Ben de. Giulia şu anda her yerde. Bir de hamilelik hormonları eklenince, ihtiyacı olanın tam tersi oldu. İyi geceler.

Ben: *Bahse girerim. İyi geceler çocuklar.*

Bağlantı: *İyi geceler.*

Hepimiz imzalarımızı atarken içimde bir melankoli dolaşıyordu.

Ailem bu çatının altındaydı.

Benim ailem de West Orange'daydı.

İki yöne savrulduğumda gidebileceğim tek bir yer olduğunu biliyordum: Buzdolabı.

Keira'nın paket servisle aldığı turtayı çıkardım ve kendime kocaman bir dilim kestim. Tekrar tabureye çöktüğümde koridorda ayak sesleri duydum ve Keira'nın en sevdiği çilekli kafesli turtadan kocaman bir ısırık alırken gelen her kimse ona karşı kendimi hazırladım.

Dolap altı aydınlatması parladığında gözlerimi biraz kısarak baktım.

"Uyuyamadın mı?" Keira sordu.

"Cyan beni birkaç kez uyandırdı."

Kaşları çatıldı. "Hasta mı?"

Başımı salladım. "Sadece..." Çocuğumu neyin uyandırdığını gerçekten düşündüğümde bir nefes verdim. "Acı çekiyor." Yüz hatlarını kederli bir ifade kapladı. Buna izin vermek yerine, "Tatlı ister misin?" diye mırıldandım.

"Evet. Gerçekten istiyorum." Bana doğru geldi, yanımdaki tabureye oturdu. Ona çatalımı uzattım, sorgulamadı bile - sadece aldı, biraz pasta kesti, ağzına götürdü ve yedi. Sonra da bana geri uzattı.

O da sütümden bir yudum aldığı anda içimi sıcak bir his kapladı. Bir haklılık duygusu.

Birbirimize aittik.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Birkaç dakikalık sessizlikten sonra sordum. "Elbette," dedi omuz silkerek.

"Daha önce konuştuğumuz şeyle ilgili."

"Havayla ilgili olmadığını anladım."

Homurdandım. "Şımarık."

"Saat sabahın beşi, Storm. Başka ne olabilirim ki?" "Bu... hoş değil. Yani duymak."

"Eğer dürüstse, benim için sorun yok."

"Bunu şimdi söylüyorsun..."

Sözlerim azalırken bana döndü ve çatalımı kaptığı gibi turtaya daldı. "Storm, şu anda senin aldatan bir pislik olduğunu düşünüyorum. Ayrıca deli olduğunu da düşünüyorum.

"Beni takip eden bir motorcunuz var ve size göre on sekiz yaşımdan beri beni takip eden bir motorcunuz var." Çenesi sıkıştı. "Bu arada bunu hâlâ atlatabilmiş değilim.

"Sikine dövme yaptırdın, sonra da deldirdin ve hem sikinde hem de asma kilitte 'Keira'nın malı' yazıyor. Uyuşturucu bağımlısı olduğunu biliyorum, kokain bağımlısı olarak doğduğunu da biliyorum. Kulağa iyi gelen bir şey söyledim mi?"

"Hayır," diye boğuldum, Rach'in bu iğrenç gerçeği onunla paylaşmış olmasına, yani benim bir uyuşturucu bebeği olduğuma kızmıştım.

Allah kahretsin.

"Hayır," diye onayladı hışımla. "Ama yine de burada oturuyorsun. Mutfağında. Çocuğumu yatırdın. Önümüzdeki bilmem ne kadar süre boyunca burada kalacaksın. MaryCat kendine çeki düzen verdiğinde ve Digger kıcını kaldırıp buraya geldiğinde ve işleri yoluna koyduklarında, boş yatak odama gideceksin... Senin hakkında çoğu kötü olan pek çok şey biliyorum ama seni kıcının üstüne atmadım."

"Cyan yüzünden."

"Cyan yüzünden," diye onayladı. "Ama o benim kızım, Storm. Onun için adam öldürürüm. Onun için ölürüm. Sence onu seveceğine güvenmediğim birinin yanına verir miyim? Onu güvende tutmak için? Özellikle de yaşadıklarından sonra?"

"Hayır." Boğazım yine duygularla doldu. "Onu seviyorum Keira."

"İstedliğini biliyorum." Bir ısıruk daha almak için harekete geçmediğimde çatalı geri aldı. "Onu izleyen bir motorcu da mı var?"

"Evet."

İç çekti. "Keşke bu konuda rahatlamış olmasaydım."

"Okula başladığında, o zaman bir şeyler yapacaktım. Bir hademeye rüşvet falan verecektim ama yapmadım. Şimdi pişmanım. Onu takip edecek birini bulamadığım için pişmanım."

"Rüşvet size bir servete mal olmalı."

"Öyle."

"Umurunda değil mi?"

"İflas etsem bile umurumda değil."

"Bu evin büyüklüğüne bakarak iflastan çok uzakta olduğunuzu söyleyebilirim." "Öyleyim." Boğazımı temizledim. "Sen de öylesin."

"Bildiğim iyi oldu."

"Sana söyledim, okula hazır olduğunda, bunu karşılayacağım. Bedeli ne olursa olsun." Mırıldanarak sözlerimi duymazdan geldi. "Bana söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

Bütün gece onun sözleri kafamın içinde çalkalandı durdu. Bear'ın yol boyunca bana verdiği azarlar da öyle. Birbirlerine karışmışlar, gözlerimi kapatmamı zorlaştıran düğümler oluşturmuşlardı çünkü bu düğümlerin optik sinirlerimde olduğundan oldukça emindim.

Asıl soru şuydu... Tavşan deliğinin ne kadar derinine inmiştim?

"Seni kasıtlı olarak aldatmadım."

İlk başta gerilmiş olsa da sesi sert değildi, sadece soğuktu, "Sadece amına düştün, değil mi?" dedi.

Keira'nın küfrettiğini duymak garipti. Biz ayrılana kadar, onun hiç küfür ettiğini duymamıştım.

domates doğrarken kendini kestiğinde "lanet olsun" demekten daha kötü bir şey yapamaz.

"Bunu duymak istiyor musun, istemiyor musun? Senden af dilemiyorum, sadece gerçekleri söylüyorum."

"Hiçbir şey gerçek değildir. Her şey bakış açısıyla ilgilidir."

"Evet, ve senin zihninde, seni aldatarak kurtuldum. Aldatmadım."

"Yeterince yaptığına eminim."

Ağzım gerildi. "Bunu sana söylememi istiyor musun, istemiyor musun? Bir daha sormayacağım ve hayır dersin seninle hiçbir şey paylaşmayacağım."

Bana ters ters baktı ama başıyla onaylamak için çenesini eğdi.

"Çoğu gece uyumakta zorlandığımı biliyorsun. Gerginim ve sakinleşemiyorum. Daha gençken, on iki yaşında falan? Otun yardımcı olduğunu fark ettim." Süte uzandım, derin bir yudum aldım. "İşler kötüye gittiğinde, kendimi gerçekten kapatamadığımda kullanmaya başladım."

"Bebekken yaşadıklarımla bir ilgisi var mı bilmiyorum ama uyuşturucu bağımlısı olarak doğarsanız uzun vadede sizi mahveder derler."

"Mantıklı, sanırım. Anne karnındayken vücudunuzdaki tüm o kimyasallar... neden gelişiminizi bozmasın ki? Scarlet da aynı derecede kötüydü ama uyuşturmak için alkol kullanıyordu."

"Giderek daha fazla esrar kullanmaya başladım ve sonunda onsuz yapamaz hale geldim. Bir ağabey vardı, bir süre başkan yardımcısıydı." Başparmağımı alt dudağıma sürttüm. "Prince meth bağımlısıydı. Uyumam için gereken malı bana getirirdi. Bir gün bana malından biraz verdi ve yıllar sonra ilk kez uyanık hissettim. Gerçeküstü bir şeydi." Gözlerimi kapattım. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama yaşadığımı hissettim."

"Ve bu şekilde mi bağımlı oldun?" diye sordu, ses tonu sertti.

"Evet."

"Dürüst olmak gerekirse esrarı biliyordum ama bu kadar alışkanlık haline getirdiğinin farkında değildim. Seni ilk kez meth almaya iten neydi?"

"Scarlet."

Kadından bir hırıltı kaçtı. "Bilmeliydim."

Dudaklarımı yaladım. "O öldü, Keira. Yıllardır ölü."

"Rachel da bana bunu söylemişti." Sesi pek sıcak değildi ama uzanıp elimi kendi eliyle kapattı. "O bir sürtüktü."

Başımı salladım. "Öyleydi."

"Güneşin onun üzerinde doğup battığını hiç düşünmedin, değil mi?"

"Hayır. Yine de çoğu insanı bir süreliğine kandırdı. Bear ve Rene dışında tabii ki."

"Neden?"

"Çünkü onun en kötü halini gördüler. Gerçek yüzü ortaya çıkana kadar Rex'i serçe parmağına bile doladı." Bu düşünce hâlâ aklımı kurcalıyordu. Hep birlikte büyüdüğümüz için olduğunu tahmin ediyordum. Onu o kaltak zorbaya dönüşmeden önce görmüştü.

"Öldüğü için üzgünüm ama artık bizim için her şeyi mahvedemeyeceği için üzgün değilim." Elimi onun elinin içinde döndürdüm. "Başına gelenleri hak etmedi."

"Uyuşturucuya bağımlı olmanın sebebi o, Storm. Az önce bunu söyledin. Ayrıca onun bir sürtük olduğunu da kabul ettiniz."

"Ölümü gerekli değildi," diyebildiğim tek şey buydu.

Scarlet bir şekilde *Famiglia*'ya bulaşmıştı. Onu öldürten eski Don, Benito Fieri'ydi. Yıllardır West Orange'a dönmemişti, ama her nedense, vahşice öldürülmesine yetecek kadar uzun süre orada kalmıştı.

"Bana Cyan'ı aldırmamı söylediğini biliyor musun?"

Dişlerim öfkemle kenetlenirken elim onunkinin etrafında sıkıldı, ama hiçbir şey söylemedim. Scarlet'in kaltak ağzı onu hayatımızdan çıkarmamın nedenlerinden biriydi.

"Bu ondan gelen pek çok öneriden sadece ilkiydi. Bu yüzden siyahlar giymeye ve dünyanın onsuz daha kötü bir yer olduğunu söylemeye başlamazsam beni affedin çünkü bunu benden alamayacaksınız."

"Bunu beklemiyordum," diye karşılık verdim ve bunda ciddiye dim. Aile aileydi.

Onlara tahammül
ettin. Onların
pisliklerine katlandın.

Bunu Scarlet'le o kadar uzun süre yapmıştım ki, o yanıma geldiğinde kokusunu bile almamıştım. Ta ki kanın sudan daha kalın *olmadığını* ve hayatımın onsuz daha iyi *olduğunu* fark edene kadar.

"İyi ki, çünkü hayal kırıklığına uğratmak istemem." Çatalına tekrar uzanıp kendisi için biraz daha turta çıkarmadan önce elini çekti, bu da onun kaybına üzülmemeye neden oldu.

"İlk kez meth denemene neden olacak ne yaptı?"

"On dört yaşında hamile kaldı. Babasının kim olduğunu hiç söylemedi-" Hatırlayınca yüzümü buruşturdum. "-ama sırf ona yaptıklarından dolayı büyük bir adam olması gerektiğini biliyorum. Bize hiç söylemedi, onu neredeyse öldüresiye dövdükten sonra bile."

"Neredeyse ölene kadar dayak yemeyi alışkanlık haline getirmişti, ha?"

"Keira," diye sertçe azarladım, kız kardeşimin nasıl öldüğünü bile bilmediğinin ama yine de haklı olduğunun farkındaydım.

Bu Scarlet'in bir alışkanlığıydı. Tüyleri diken diken etmiş ve bunun sonucunda burnu birçok başka kadının yumruğuyla karşılaşmıştı.

Omuz silkti. "Ne? Bu doğru."

Ne yazık ki öyleydi.

"Scarlet ona şantaj yapmaya çalıştığını itiraf etti."

"İşte bu kadar. Böyle bir şey olacağını biliyordum," diye mırıldandı anlayışsızca.

"Nerede para kazanılacak bir yer varsa, orayı kokluyordu... bundan eminim," diye katıldım.

"Bebegi mi kaybetti?"

"Evet."

Nefesini dışarı üfledi. "Zavallı şey."

Scarlet'i değil, bebeği kastettiğini biliyordum.

Kız kardeşimle onun arasında kaybolmuş bir sevgi olmadığının her zaman farkındaydım, ama yine de, Keira *tatlı bir kalbe* sahip olduğu için zehri sürpriz oldu.

Yine de Scarlet'i onun adına gücenmeyecek kadar iyi tanıyordum. Bazı insanlar bu dünyaya tekmeleyerek ve bağırarak gelirler ve öyle de giderler. O benim kız kardeşimdi; başından sonuna kadar baş belasıydı.

Eğer sıradan bir kız kardeş olsaydı, ölümünün intikamını almak isterdim. Hal böyleyken, çoğunlukla bunu hak edecek ne yaptığını merak ediyordum ve sonunda biraz huzur bulmasını umuyordum.

"Link bana bir keresinde histerektomi olması gerektiğini söylemişti... Bu aynı hamilelik miydi? Yoksa tekrar mı hamile kaldı?" Keira düşüncelerimi bölerek sordu.

"Sahip olduğu tek çocuk buydu."

Yüzünü buruşturdu ama "Cidden adamın kim olduğunu hiç öğrenemedin mi?" diye sordu.

"Hiç söylemedi," diye geçiştirdim.

"Hiç şüphelenmediniz mi?"

İçimi çektim, çünkü bu k o n u d a konuşmak şöyle dursun, düşünmek bile istemiyordum. Yine de daha önce haklıydı. Daha az suskun olmamı hak etmişti. "Kevin olabileceğini düşünmüştüm. Nyx'in amcası."

"Kim..." Yutkundu, olduğu yerde donakaldı. "Biliyor musun?"

"Evet." *Biliyordum.*

Nyx'in kız kardeşini, onun pençelerinden kurtulmak için kendini öldürene kadar taciz eden kişi.

Nyx'in amcasının tüfeğiyle oynayarak kafasını uçurduğu ve Bear'ın cinayetinin örtbas edilmesine yardım ettiği kişi.

"Ona hiç sormadın mı?"

"Bana hiç söylemedi."

"Onu seviyor muydu? Yoksa sadece bunu ona karşı mı kullanmak istiyordu?"

"Scarlet ile kim bilebilir ki?" Yorgun gözlerimi ovuşturarak homurdandım. "Bildiğim tek şey, sadece o pisliğin on dört yaşında bir kızla oynaşp onu hamile bırakacağı ve sonra da döveceği."

"Tanrım, bu korkunç," diye homurdandı, hikâye sonunda kız kardeşime duyduğ u nefreti ortaya çıkarmıştı. "On dört... Cyan..."

Evet, öyle. O yaşa yaklaşan bir kızınız olduğunda sonuçları daha kötü oluyor.

Disney'i delirmiş gibi izleyen, hala gece lambasına ihtiyaç duyan küçük kız... nasıl olur da seks yapmaya ve hamile kalmaya birkaç yıl uzakta olabilirdi?

"Hastanedeyken, o ilk gece, çok kötüydü, K. Cidden. Öleceğini sandım. Bebek yüzünden kanaması oldu, acil histerektomi yapılması gerekti..." Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Çılgıncaydı. Günlerce uyumadım ve çok yorgundum. Prince, o zamanlar başkan yardımcısıydı, bana kancayı taktı."

"Uyanık kalmak için ilaç mı aldın?"

Başımı salladım. "Aptalca, ha? Eğlenmek için değil, kaçmak için değil, bütün gece parti yapmak için değil, sadece uyanık kalmak için."

"Bunun aptalca olduğunu söyleyemem. Üzücü ama aptalca değil. Neden biraz uyumadın? Her zaman uyanık olmak zorunda değildin, değil mi?"

"Scarlet ve ben, bilirsin, pek iyi anlaşamazdık. Nedenini bilmiyorum ama ne zaman gitmeye çalışsam hıçkır a hıçkır a ağlamaya başlardı. Ben de gitmedim. Onunla kaldım. Ama bip sesleri, gürültüler, hiç dinlenemedim.

"Ayrıca her saat uyanırdı ve çok ç ı l g ı n d ı. Bazen bana bağ ı r m a y a başlıyor, bazen de gözyaşlarına boğuluyordu. Bu yedi gün boyunca devam etti. Metamfetamin aldım, dört gün sonra taburcu olana kadar işleri çok kolaylaştırdı."

"Ve o zamana kadar çok mu geç olmuştu?"

"Tadını aldım." Tekrar başımı salladım ve bunca yıl sonra bile hala o ilk dorukların tadını çıkarıyordum.

Hiçbir şey o ilk vuruş u geçemez.

Diğer her seferinde, sonundaki altın küp için lanet bir gökkuşağının peşinden koşunuz.

"Hala dışlerin olduğ u için şanslısın."

Dudaklarım kıvrıldı. "Metamfetamin kullanmadım." "Hayır mı?"

"Prince öldü. Kaynak bulmak zorlaştı."

"Temizlendin mi?"

"Bir süreliğine."

"Yani?"

"Prince öldükten sonra Bear DEA'ya dönüşmüş olabilir. Onları itebilirdik ama alamazdık. Bu yasayı çiğnediği için birkaç kardeşini dışarı attırdı."

"MC ve uyuşturucu, at ve araba gibi birlikte gitmiyorlar mı?"

Kelime oyununa gülümsememe rağmen, sadece "Prens'in ölümü kötü oldu" dedim.

"Ne oldu?"

"Meta ile ilgili olmayabilir ama Bear yine de onu suçladı. Bu, dostum, ne olduğunu bile bilmiyorum ama beyinde patladı."

"Anevrizma mı?"

"Hayır. Sanmıyorum. Burnundan sanki bir çeşmeymiş gibi kan akıyordu." Homurdandım. "Oldukça iğrençti. Ne yazık ki, aile barbekülerinden birinde, tüm çocukların önünde oldu."

"Tanrım."

"Evet. Onu bir patates çuvalı gibi ızgaranın üzerine yığılırken görmek bende bir etki bıraktı."

"Sıcak ızgaranın üzerine mi düştü?"

"Uh-huh. Pastırma gibi kokuyordu." Öğürmesine neden olan bir ses çıkardım.

"Ewww."

Kendime rağmen, duruma rağmen sırtıtmak zorundaydım. Kısa bir süre sonra ölse bile gülümsedim. İşte Keira buydu. Beni her zaman daha hafif hissettirirdi.

Düzenli olarak kucağımıza düşen pislikler hakkında konuşmak da onunla yaptığım bir şey değildi. Belki ona güvenirsem bu yükü hafifletebilirdi.

Özür dileyerek düzelttim: "Gerçekten yapmadı," dedim. "Ama kan meselesi, burun meselesi, bunlar doğrudu."

"Yine de kulağa iğrenç geliyor."

"Öyleydi. Bear'ın MC'nin kişisel alfabe ajansına dönüşmesi için yeterli bir etki bıraktı." Omuz silktilim. "Belki bunun sebebi de bendim. Bana soğuk hindi yaptırdı."

"Nasıl?" "Sert

sevgi."

"Bunun işe yarayacağından emin değilim."

"Beni şerife tutuklattı."

"Hangi gerekçeyle?"

Bir el salladım. "Aptalca bir şey. Park cezası falan. Kefaletle serbest bırakılmadan önce iki hafta hapiste kaldım. Belli ki bir tuzaktı. Şerif her zaman cebimizde olmuştur. Çıktığımda para çekme işlemi bitmişti."

"Bu temizlenmek için zor bir yol," diye boğuk bir sesle konuştu. "En zoru. Yine de bana bir ders verdi." "Bir dahaki sefere gol atana kadar."

Yüzümü buruşturdum ama sesindeki suçlama eksikliği beni şaşırttı. "Annem hapisten çıktı. Bu bir sonraki seferdi. Benim için de bir şeyler yaptı. Sanırım ikimizin de zayıf olması hoşuna gitti."

Yutkundum. "Tanrım, onunla hiç tanışmadığım için çok mutluyum." "Ben de tatlım. Ben de."

"Nasıl temizlendin?"

"Rex."

"O ne yaptı?"

"Babası kadar nazik değildi. İşler kötüye gittiğinde beni buzdolabına kilitledi."

"Buzdolabı mı?"

"Burası..." Yüzümü buruşturdum. "...şeyler kayboluyor." "Oh." Gözlerini kırıştırdı.

"Ohhh."

Mırıldandım. "Yıllar boyunca sayamayacağım kadar çok kez oraya girdim."

"Seni orada öylece bıraktılar mı?"

Kızgınlığına biraz gülümseyerek, çünkü o zamanlar cehennem gibiydi, ona "Hayır, her zaman birileri benimle kalırdı. Sadece dışarıda kamp kurdular."

"Kaç kez temizlendin?"

"Dört. Ama son seferinde temizlenmedim. Bağımlılıklarımı transfer ettim." "Bu ne anlama geliyor?"

"Temizlendiğinizde ve on iki adımı uyguladığınızda, bağımlılıklarınızı değiştirme ihtimaline karşı seks yapmamanız, içki içmemeniz ya da buna benzer bir şey yapmamanız gerekir."

"Sanırım bu mantıklı."

"Mantıklı."

"Dinlemedin, değil mi?" Sesi kederliydi. "Hayır."

Dinlemedim."

"Seks bağımlısısın, değil mi? Çünkü seni içkiyle gördüm. O kadar çok içmiyorsun."

"Kulüp binasındaki barda evde içtiğimden daha fazla içtim ama asla aşırıya kaçmadım. Bu benim kötü alışkanlığım değil."

"Orospuları becermek de öyle, değil mi?"

Onun acısı beni Bear'ın ölümünden daha çok etkiledi. Gözlerimi kapattım ve "Onları istemedim Keira," diye itiraf ettim.

"Yine de onları becerdin."

"Onları istemedim. Ben hep seni istedim."

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?" diye hırladı. "Bunun her şeyi yoluna koyması mı gerekiyor? Ben oradaydım, Storm. Oradaydım." Öfkesi azaldı. "Neden yapmadın- Ben oradaydım." Yutkundü ve gözyaşlarını tutmaya çalıştığını anladım. "Oradaydım," diye tekrarladı. "Beni bir tür kaideye koydun. Bunu şimdi anlıyorum. Sadece anlamıyorum." Başını iki yana salladı. "O gece, Cyan'ı geri aldıktan ve dövmeyi gördükten sonra, benim bir melek olduğumu düşündüğünü söyledin. Değilim Storm.

"Ben sadece bir kadını. Mükemmel değilim, hatalar yapıyorum. Kanatlarım yok. Senden daha kutsalmışım gibi davranmıyorum. Ben öyle biri değilim. O etiketi bana sen yapıştırdın. Sen koydun. Başka kimse değil. Ben etten kemiktenim."

Ayağa kalktığında şaşırmadım, tabureyi geri iterken yere sürtüyordu.

Sözleri beni kötü hissettirmeyen, sadece kızdıran bir şekilde yankılandı. Bu onun hatası değildi. Hiçbiri değildi ama bu öfkemi azaltmadı.

Uzaklaşmaya başladığında elini tuttum ve onu kendime çektim. Şaşkınlıkla bağırdı çünkü ona *asla* öfkeyle dokunmamıştım ve yanıma doğru kaydığında diğer eli göğsüme geldi. O ittikçe ben bırakmadım. Daha sıkı tuttum. Kımıldamasına izin vermedim.

"Sen mükemmelsin," diye mırıldandım. "Sen bu dünyada güzel olan her şeysin. Sen bir tanrıçasın," diye hırladım. "Sakın benim yanımda daha azını söylemeye cüret etme."

Mutfak dolaplarının altından gelen loş ışıktaki, onun kocaman gözlerini gördüm, ağzının titrediğini gördüm ve dudaklarımı onunkilere bastırmak çok kolay olurdu.

Ben yapmadım.

Ama ben de bırakmadım.

"Ben bir tanrıça değilim. Mükemmel değilim. Ben bu dünyada güzel olan her şey değilim," diye cevap verdi sefilce. "Karıyla birlikte olmaktansa fahişelerden oluşan bir futbol takımını beceren bir adam için her şeyini feda eden aptal bir kızdım, kızının kendi isteğiyle bir pedofilin arabasına binmesine neden olacak kadar her şeyi berbat eden evde kalmış bir anneydim-"

Yaptığım şeye nasıl baktığını düşündükçe *beynim* dönmeye başladı. Bunu sanki kendi başarısızlığıymış gibi kabul ediyordu ama değildi.

Benimdi.

Bunların hepsi benim hatamdı.

Hem kadınının hem de çocuğumun beni değil de *onu* suçlamasına neden olacak ne yapmıştım?

"Keira, beni dinlemelisin," diye homurdandım, onun kendisi hakkında saçma sapan konuşmasına dayanamıyordum. "Cyan tımar edildi. Pedofiller böyle yapar. O arabaya senden ya da benden nefret ettiği için binmedi. O arabaya bindi çünkü o piçler zeki. Çok zekiler.

"Kevin yıllarca MC'nin radarı altında yaşadı. O kadar kibirliydi, kendinden o kadar emindi ki Günahkârların çocuklarına tecavüz etti. Sıradan bir çocuktan daha zeki o l a c a k biri varsa o da bizimkidir. Ama bir bok söylemediler. Çok geç olana kadar hiçbir şey söylemediler. Çünkü tımar edildiler.

"Bu pislikler yaptıkları işte iyiler çünkü öyle olmak zorundalar. Cyan kaçmak istemedi-"

"Seninle birlikte olmak istedi. Onu senin yanına götüreceğini sanıyordu. Sen istediğinde buraya gelseydin tüm bunları durdurabilirdim," diye fısıldadı ama gözyaşlarının geldiğini duydum. "Neden bağımsız olmak için o anı seçmek zorundaydım?"

"Çünkü ikiniz için de ayaktaydın. Beni kırımın üstüne fırlattığın gün, seninle gurur duymamı sağladığın bir gündü bebeğim. Çok ama çok gurur duydum. Acı çekiyordum, kederliydim ve dehşete düşmüştüm ama bunu yaptığın için mutluydum çünkü sen benden çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Ben sadece seni istedim" diye haykırdı ve bu kez hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. "Neden beni yeterince istemedin? Neden?" Yumruğunu göğsüne vurduğunda ona izin verdim. "Neden bizi ayırmak zorundaydın? Neden sadece bana gelemedin? Ben her zaman yanında olurdum. Her zaman."

Sözleri karşısında dişlerim kenetlendi, bu sözler sikime sihir gibi gelmişti ama tetiklediği acı beni gerdi, olduğum yerde donakaldım.

"İşleri yoluna koyamam Keira. Yaptığım şeyleri değiştiremem," diye gürledim, "ama daha iyi bir adam olmak için çalışabilirim-"

Eli sikime gitti ve kot pantolonumun üzerinden sikimi şekillendirdi. "Bunu kendine neden yaptın? Neden Storm? Becermek istemediğin tek kadın benken neden kendini damgaladın?" Ağzı titriyordu. "Sonunda, bana hiç dokunmadığın aylar oldu. Tanrım, o kadar emindim ki-"

"Sen değildin," diye mırıldandım acımasızca. "Bendim. Her zaman bendim. Sana dokunamadım Keira. Dokunamadım. Ben çok kirliydim ve sen çok temizdin.

"Sana bakardım ve Tanrım, senden büyük bir ısırık almak isterdim, ama -" Aletime dokunmamasını istiyordum ama alnımı onun alnına bastırmasına engel olamadığım gibi kendimi de engelleyemiyordum. "Bazı günler yirmi ila yirmi beş kez mastürbasyon yapıyordum Keira." Bunu hiç itiraf etmemiştim.

daha önce bir toplantı dışında. "Lanet olası aletimde nasırlar oluşmaya başlamıştı. Ama yine de yapıyordum. Bu bir zorlamaydı. Nasıl yapacaktım-" Ağzım çalıştı. "Ne yapmam gerekiyordu?"

"Bana gelebilirdin," diye mırıldandı sefilce. "Yardım edebilirdim."

"Nasıl?" Ben de karşı çıktım. "Çok saçmaydı. Çılgıncaydı." Geri çekildim. "Zayıf düştüm. Aptallaştım. Pervasızlaştım. İşler zorlaştığında ve kafayı bulmak istediğimde, onun yerine mastürbasyon yapardım. Seks..." Dişlerimi sıktım. "Düşündüğün kadar sık olmadı. Olduğu zaman, bir çöküşten sonra, kafam güzel olduktan sonra oluyordu.

"Senin affını asla kazanamayacağım Keira. Asla. Ve bu sorun değil." Titrek bir nefes aldım. "Bunu bu gece anladım. Beni affetmek zorunda değilsin ama bu denemekten vazgeçeceğim anlamına gelmiyor. Bırakmayacağım. Asla durmayacağım. Hayatımın geri kalanını geçirmek zorunda kalsam bile... Bunun bir önemi yok. Sen ve Cyan dışında hiçbir şeyin önemi yok."

"Acıyor mu?"

Kaşlarımı çattım. "Günde yirmi kez otuzbir mi çekiyorsun?"

"Hayır." Sesi kısıktı. "Sana daha önce sordum ve hayır dedin, ama sana inanmıyorum. Asma kilit... acıtıyor mu?"

O zamanlar yoktu. Ama başka bir özel yapım cihazla göstergeyi yükselttim.

"Evet." Orosu çocuğu gibi ağrıyordu.

"Yani uyuşturucudan kaçmak için mastürbasyon yapmak ya da sevişmek yerine kendine zarar mı veriyorsun?"

"İşe yarıyor."

"Kendine zarar veriyorsun," diye homurdanarak tekrarladı.

"Aylardır seks yapmadım. Ben de aylardır mastürbasyon yapmadım. İşe yarıyor, Keira."

"Bu sürdürülebilir bir çözüm değil."

"Bu alışkanlığı kırmak. Seni bir daha aldatmayacağım.

Aldatmayacağım. Aldatamam." "Seni asla geri almasam bile mi? Bir erkek arkadaşım olsa bile mi?"

Çenemi ne kadar sıkarsam sıkayım ağrıyordu. "O zaman bile."

Şok olmuş bir nefes aldı. "Bunu neden yapıyorsun? Neden şimdi?" "Çünkü sen beni terk ettin... Dibe vurdum. O kadar çok yaşadım ki

Lanet olsun, K. Çok fazla. Yerde olmaktan, yukarı bakmaktan bıktım. Hatalarımı düzeltmeye, işleri yoluna koymaya çalışıyorum. Bunu tekrar yapamam. Yapamam. Her şeyi tekrar bitirmek isteyemem-"

"İntihar mı?" diye araya girdi, sözlerine dehşete düşmüş bir soluk karışmıştı.

"Kaç kez neredeyse denediğimi bilemezsin. Bilmeni de istemiyorum. Ben sadece... Elimden gelenin en iyisini yaptım ve bu senin ailemize kattıklarının yanında hiçbir şeydi. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Cy'ı hayal kırıklığına uğrattım. Ama bunu bir daha yapmayacağım."

Bir motor sesi gümbürdeyerek canlandı, yarım borular da onunla birlikte ve tek bir ışık mutfak penceresini deldiğinde, motorcunun evimize gelmesine pek de şaşırmadım. Rex ya da Digger'ın gelme ihtimaline karşı güvenlik görevlisine bir kardeşimi kapıdan geçirmesi için haber vermiştim ama şu an uygun bir zamanlama değildi.

Sonunda Keira'nın beni gerçekte olduğum gibi gördüğünü hissettiğimde değil. Bir hiç olduğumu.

Bir hiç.

Bir

bağımlı.

Değersiz.

  p.

Ve yine de bana sarıldı.

Benden uzaklaşmadı.

Dokunuşum onu zehirlemiş gibi davranmadı.

Yutkundum, onun cömertliğinden,  zverisinden tahmin edebileceğinden çok daha fazla etkilendim.

Ne kadar mükemmel olduğunu nasıl fark etmedi? Ne kadar güzel bir insan olduğunu?

Canımı yaktı. Fiziksel olarak c a n ı m ı yaktı. İşte bu yüzden, o anda bunun da iyileşmemin bir parçası olacağına yemin ettim.

Kendimi d zeltecektim, bizi düzeltmeye çalışacaktım ama onu da d zeltecektim. O  ncelikliydi.

O her zaman öncelikliydi.

Kapı  alındığında, "Ben gidip getireyim," diye mırıldandı. "Hayır.

Sorun değil. Git ve MaryCat'i getir. Digger burada."

Gözlerini kırpıştırdı. "Nereden biliyorsun?" Omuz silktim. "Rex'in kapıyı çaldığını biliyorum."

Yumuşak, şok olmuş bir kahkaha attı ve aramızdaki gerginliği kırdı. "H a y a t t a olmaz."

Dudaklarım biraz kıvrıldı. "Evet,  yle."

Ondan uzaklaştım, alnımı onunkinden ayırdım ve sonunda sikimi b ı r a k t ı .

Geri çekilirken, kapıya varana kadar onu izledim. İşte o zaman omzunun üzerinden bana baktı, gözlerinde garip bir parıltı, yüzünde tuhaf bir ifade vardı, sonra gözden kayboldu.

Onun sonsuza dek ortadan kaybolmasını hak ettim.

Ama meleğimi tanıyordum. Hak etmiş olsam bile bana bunu asla yapmazdı.

ON DÖRT

KEIRA

HAZIR BULUNAN

Nothing Compares 2 U - Sinead O'Connor

Zihnim uğulduyor, beynim uğulduyor, kalbim çarpıyor ve vucudum titriyordu. Boş yatak odasının kapısına vardığımda kendimi duygusal ve fiziksel bir sıkıntıdan geçmiş gibi hissediyordum.

Storm'un koridorda ilerlediğini, kapıyı açtığını ve biriyle selamlaştığını duydum. Ellerini birbirlerinin sırtına vurduklarını duydum çünkü 'kankalar' böyle yapar.

Gözlerimi devirsem de biraz gülümsedim çünkü ev onsuz çok sessizdi. Kardeşleri uę r a m a d a n , o ve Cy yemekten sonra etrafta dolaşmadan.

Onu özlemiştim.

Ve bu sadece ondan ayrılmakla da ilgili değildi. Onu yıllardır özlüyordum.

Ve şimdi onun doğasının diğer yönlerini öğrenmeye başladığımda, onu iyi tanımadığımı da fark ediyordum. Benden o kadar çok şey saklamıştı ki, aklı başında bir kadın olsa geri çekilirdi ama ben Storm'un meleğiysem, o da benim şeytanımdı.

Günaha giriyorum.

Bir lütuf ve bir lanet. Beni

kötü olmaya

cesaretlendiren. Özgür

olmama izin veren.

Belli ki bunu fark etmemiş.

Nedenini ben de biliyordum... Benim hatam, benim özgürlüğüm onunkiyle kıyaslandığında acınacak haldeydi. Ama babası papaz olan bir evde büyüdüğünüzde, görevlere gitmiş biri olarak, köpek stili almak alışılmışın dışındaydı.

Acınacak haldeydim, çok acınacak haldeydim.

Elimi MaryCat'in kapısına vurduğumda, günde yirmiden fazla kez otuz bir çektiğini itiraf etmesinin çok edici olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Yirmi kere mi?

Nasıl oluyor da bu kadar sık sertleşiyor?

Doyduğunu hissetmek için ne sıklıkla sekse ihtiyaç duyuyordu?

Yoksa o noktada mesele yerine getirme değil de başka bir şey miydi?

Kafam karıştı ve garip bir şekilde tahrik oldum, seks bağımlılığını daha fazla araştırmam gerektiğine karar verdim. Bu konuda hiçbir şey seksi gelmiyordu, ama Storm... beni her zaman yakardı. Onu hiç mastürbasyon yaparken de görmemiştim. Bunu benim önümde hiç yapmamıştı.

Gerçek şu ki, son haftalarımı Ohio'ya alışmaya çalışarak, Cyan'ı okula kaydettirerek, Storm özel okula gitmesi için ısrar ettiği için ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olarak geçirmiştim.

Bu arada, yakacak çok enerjisi olduğunu, aktif olmaya alışkın olduğunu ve evde tıklıp kalmanın ona hiç de iyi gelmeyeceğini bildiğimden, onu bazı okul sonrası aktivitelere yazdırdım.

Taşındığından beri her şey Cyan'la ilgiliydi. Haklı olarak. Ama şimdi, kış tatili bitmek üzereyken, yeni yıl yaklaşırken, geriye değil de ileriye doğru birkaç adım atabilmemiz için kocam dediğim adamı anlamam gerektiğinin farkındaydım.

Storm haklıydı, benim affımı asla kazanamayabilirdi ama ben onun kendini affettirmek için çok çalışmasını hak ediyordum. Buna borçluydum. Ancak bu, anlamak istediğim gerçeğini ortadan kaldırmıyordu. Buna ihtiyacım vardı.

Sevişmek için sevişmek başka bir şeydi. Yıllarca arkamdan iş çeviren bir kız arkadaşına sahip olmak başka bir şeydi. Günde yirmi kez boşalması gerektiği için mi? Bu şehvetten çok bir hastalıktı.

İtirafı her şeyi değiştirdi ve o bunun farkında bile değildi.

MaryCat cevap vermeyince kapıyı açtım ve içeri girdim. Ödünç aldığımız beşik yerdeydi, ama yetersiz şafak ışığında, onun uyuduğunu, oturduğunu, Maddox'un göğüslerinin arasına sokulduğunu, her ikisinin de sabah erken beslendikten sonra dinlendiğini görebiliyordum.

Neden bu kadar telaşlandığından emin değildim, eğer annesiyle her şeyin yolunda olmadığını hissettiğinden değilse, ama o anda ikisi de çok tatlı görünüyordu. Ürkütücü olmasaydı, ona nasıl sarıldığını görmesi için fotoğrafını çekerdim.

Nedense MaryCat'in Maddox'un ondan hoşlanmadığına gerçekten inandığını öğrenmiştim. Bu tam tersinin kanıtıydı.

Dikkatlice ikisinin yanına gittim ve mırıldandım, "MaryCat? Digger aşağıda."

İçini çekti, "Ha?" diye mırıldanırken burnu biraz kıvrıştı.

"Digger burada."

Sadece tek kişilik bir yataktı, bu yüzden kalıp kalmayacaklarından ya da MaryCat ve Maddox yola çıkmaya hazır olur olmaz yola çıkıp çıkmayacaklarından emin değildim.

Gerçi... Digger bir bisikletin arkasında gelmişti. Onlardan birine araba koltuğu sığdıramazsınız.

"Digger burada mı?" MaryCat fısıldadı, sesi uyku yüklü, rahatlamış ve neşeli arasında gidip geliyordu.

Maddox dik oturduğunda ciyakladı ama doğrulurken onu biraz zıplattı, sonra da ayağa kalktı.

"Gömleğinin düğmelerini iliklemek ister misin, tatlım?" Gözlerini yorgunca kırıştırdı. "Oops."

Homurdandım. "Çıplak uyuyunca daha kolay oluyor."

"Tanrım, öyle," dedi iç çekerek. "Ama hoşuma gitmedi... tuhaf olabileceğini düşündüm."

"Bunun için endişelenmenize gerek yok. Eğer biraz daha kalırsanız, rahatınıza bakın." Yeri işaret ettim. "Ayaklarınız üşürse ayakkabılarınız orada."

İtaat etti, bu da beni gülümsetti çünkü bunu yarı uykulu olduğu için yaptığını söyleyebilirdim. Bir esneme çenesini kırdığında kolundan tuttum ve tekrar uykuya dalmadan önce onu sabitledim.

Çocuğunuz olduktan sonra erkeğiniz ilk kez koşudan döndüğünde nasıl **h i s s e t t i ğ i n i z i** biliyordum. Rahatlama gerçek dışıydı. Heyecan çok güçlüydü. Ama sonra o kadar yoruldu ki, çünkü onun ve dolayısıyla sizin ve çocuğunuzun güvende olduğunu biliyordunuz, gerçekten uzun bir şekerleme yapmak istediniz.

Ancak anlaşılan Digger onun aşağıya inmesini beklemek istemiyordu. Ayak sesleri duydum ve sonra MaryCat gözlerini ona dikti ve hemen hıçkırmaya başladı. Bu da tabii ki Maddox'u tetikledi.

Digger yine de güldü, kaba bir şekilde değil, sadece mutlu olduğunu belirten bir şekilde.

Ailesine döndüğü için mutluydu. Tekrar birlikte oldukları için mutluydu.

Öfkeyle ileri atılırken Maddox'u kollarının arasına aldı ve küçük adamı susturduktan sonra kadını göğsüne doğru sürükledi.

"Sakın bir daha beni böyle korkutayım deme, MC," diye **s e r t** bir sesle onu sıkıca kavradı. Kız onun içine gömülürken kolları adamın beline dolandı.

"Onu alıp götürecekti, Dig. Bir şeyler yapmak zorundaydım. O-" "Bir bok yapamazdı. Korkmana gerek yoktu. Buna asla izin vermezdim. olur."

"Sen orada değildin," dedim usulca, bu hassas ana müdahale etmek istemiyordum ama onun da gerçeği duymasını istiyordum.

Koşuya çıkması gerekiyordu. Anlamıştım. İş iştir ve faturaların ödenmesi gerekirdi ama onun yaşadıklarını göz ardı etmesini istemedim.

Gözlerimi yakaladı ve başını salladı. "Haklısın. Orada değildim." Dudakları MaryCat'in şakağına değdi, MaryCat ona sarılmıştı, hâlâ ağlıyordu ama onunla birlikte olduğu için mutluydu. "Gecenin... yani günün geri kalanında burada kalmamızın bir sakıncası var mı Keira?"

"İstersen bütün hafta kalabilirsin." Omuz silktim. "Benim için sorun değil." Kaşları çatıldı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

Gözlerini kırptırdığında ve şaşkınlığıyla birleştğinde, bunun nedenini tam olarak biliyordum. Bu yüzden homurdandım, "Kulüpten asla nefret etmedim, Digger. Sonunda, etkinliklerin yarısına hiç davet edilmedim ve orada hoş karşılanmadığımı hissettim."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı ama cevap vermesine izin vermedim.

"Tamam, sizi yalnız bırakayım. Sabah Cyan'ın sessiz olduğundan emin olacağım, böylece ikinizi de rahatsız etmeyecek. Odası evin diğer ucunda, o yüzden sorun olmaz. Banyo şurada, Digger," dedim ona, bir kapıyı işaret ederek. "Umarım biraz dinlenirsin."

Sonra sıvıştım ve kendimi koridorda dolanırken buldum. Ne konuştuklarını bilmek istediğim için değil, Storm'la konuşmaya devam etmek istediğim için. Daha fazla cevap istiyordum.

Ama öğrendiklerimi düşündüğümde, belki de bana verdiği cevapların bu gece için yeterli olduğunu fark ettim.

Zaten sindirmem gereken çok şey vardı. Doğrusunu söylemek gerekirse çok fazla. Ve gerçekten de, onun neler yaşadığını daha iyi anlayana ve önümüzdeki haftalarda onunla nasıl başa çıkacağım ile ilgilenene kadar konuşmayı uzatmamdan iyi bir şey çıkmayacağını b i l i y o r d u m .

Cyan'ın kapısını açıp içeriği gözetledikten sonra yatağına geri döndüm. Derin uykundaydı, örtüler dağılmıştı ve onları düzeltmek istesem de bunun onu uyandıracığını tecrübelerimden biliyordum.

İçeri girdiğim gibi sessizce geri çıktım ve odama yöneldim.

Yatağına girdiğimde telefonuma uzandım ve benim durumumdaki her kadının yapacağı akıllıca şeyi yaptım.

Google'da "Seks bağımlılığı" diye arattım. Gerçekler'

SEVGİLİ GÜNLÜK

SENYÖR YILI

Dün gece gizlice kaçmak çok iyi geldi ama dikkatli olmalıyım. Sanırım babam şüpheleniyor ve beni yakalamasını gerçekten istemiyorum. Son zamanlarda çok kaba. Ona ne olduğunu bilmiyorum, anneme de. Yine içiyor, yani bir şeyler döndüğünü biliyorum.

*Tabii ki bana
söylemeyecekler. Ben
sayılmam.*

En azından öyle hissetmeye başladım.

Keşke ailelerinin dikkatini çekmek için itaatsizlik eden kızlardan biri olsaydım, ama radarın altında kalmayı tercih ederdim. Tanrıya şükür yakında buradan çıkacağım.

Hala ne okumak istediğimden emin değilim. Babam aptal olmamam gerektiğini söylüyor - doktor olmak için gerekli notlara sahipken neden hemşire olayım ki? Ama ben doktor olmak istemiyorum. Birileri için ölüm kalım kararları vermek istemiyorum. Sadece insanlara yardım etmek istiyorum. Yapmak istediğim tek şey bu. Ama babam kendimi boşa harcamış o l a c a ğ ı m ı söylüyor.

*Yapar
mıydım?
Gerçekte
n mi?*

İnsanların iyileşmesine yardımcı olmak mı? Hastalıkların üstesinden gelmek için mi? Bu bir kayıp mı? Haiti'deyken hemşireler bana doktorlardan daha çok yardımcı oldu.

Adil davrandığını düşünmüyorum ama burs almadığım için bunu ödeyecek olan o. Artık spor yapmayınca böyle oluyor.

Neyse, ondan ve üniversiteden bu kadar bahsettiğimiz yeter, bu çok iç karartıcı ve dün gece harikaydı. Şehrin kenarındaki batakhaneye gittik. The Pig & Whistle. Neden böyle adlandırıldığına dair hiçbir fikrim yok ama pis ve karanlıktı ve gerçekten biraz iğrençti ama en iyi müziği çalıyorlardı.

Laurie, Josse ve ben saatlerce takıldık ve dans ettik. Laurie'nin kimlik kartı

Bu yüzden biraz tekila da almayı başardık.

Orada olmak sinir bozucuydu, biraz adrenalin patlaması gibiydi. Aynı anda hem çok genç hem de çok yetişkin hissettiğimi itiraf etmek garip olacak sanırım. Genç, çünkü etrafım hardcore içen, öpüşen ve sanki yatak odalarındaymış gibi birbirlerine dokunan yaşlı erkek ve kadınlarla çevriliydi. Ama yetişkin de çünkü gelecek yıl bunu istediğim sıklıkta yapabileceğim. Belki içmeyi değil ama kulüpleri. Dans etmek. Sabırsızlanıyorum!

Gecemin en önemli olayı bu olmamalıydı ama saçında gümüş çizgiler olan o adam ortaya çıktı. Nedenini bilmiyorum. Yalnızdı, kardeşleriyle birlikte değildi - Sons of Anarchy'yi izledim, böylece bazı kelimeleri öğrenebildim - ve beni izlediğinden emindim. Ama neden izlesin ki?

Onu izlediğim sürece bir kez bile bana bakmadı, ama ne kadar çok kadının onun üzerinde olduğunu gördüm. Sanki hakları varmış gibi ona dokunuyorlardı.

Beni kıskandırdı.

Çılgınca, biliyorum.

Kıskanacak bir şeyim yok.

Neden bir motorcuyla birlikte olmak isteyeyim ki? Onlar tehlikeli ve kötü şeyler yapıyorlar... Peki neden bu onu daha ilginç yapıyor? Haaaaalp!

ON BEŞ

FIRTINA

"ÇOK DRASTİK BİR HAREKET, DIG," diye işaret ettim ofisin bir tarafından diğerine volta atmasını izlerken.

"Başka ne seçeneğim var ki dostum? Ne zaman West Orange'a dönmekten bahsetsem MaryCat kendini kaybediyor." "Söyledikleri şeyi nasıl yapacaklarından bile emin değilim ama Maddox'u bizden alacaklarını kafasına koymuş." diye gürlerken dudaklarının arasından hava fişkırdı.

"Rex'in buna asla izin vermeyeceğini biliyorsun."

"Biliyorum, ama nerede o? Rüzgârın içindeyken Yaşlı Hanımımı ve çocuğumu nasıl güvende tutabilir ki?"

Yüzümü buruşturdum çünkü maalesef haklı olduğu bir nokta vardı.

Yedi gün geçti ve hala ondan bir ses çıkmadı, bu sadece onun yapacağı bir şey değildi, aynı zamanda endişe vericiydi de.

Bir elimi sakalımın üzerinde gezdirdim ve kaşımadan önce düzelttim. "Buraya kalıcı olarak transfer olmak istediğine emin misin?"

Yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun, Ohio pek bizim tarzımız değil."

"Benim de değil," dedim alaycı bir tavırla. "Ama saklanmak için iyi bir yer. Göze batmamak için."

"Tehdidi değerlendirmem gerekiyor ama öyle ya da böyle, tehdit olsun ya da olmasın, annesinden fiziksel olarak mümkün olduğunca uzak olmak istediğini biliyorum ve onu suçlamıyorum. Yani, eğer Buttfuck, Ohio kadınımı mutlu edecekse, kalmakla ilgili bir sorunum yok.

"Buraya geldiğinden beri daha iyi. Keira'ya gerçekten teşekkür etmeliyim, Storm. O bir şampiyon oldu." Çenesini ovuşturdu. "Maddox'la ihtiyacı olan her şeyi almasına yardım etti, onu sakinleştirdi, bu hafta daha az ağladığına da eminim."

O benim Keira'mdı. Lanet bir melek.

Ona bakarak, "Konseyde bir yerim var, Dig. Enforcer. Batı Turunculu bir kardeş yerine, arkamı kollayacak birini tercih ederim."

Digger bana bön bön baktı. "Benimle taşak mı geçiyorsun?" "Hayır. Henüz doldurmadığım tek yer orası." "Nasıl olur?"

"Teklif ettiğim adam istemedi ve ailesinin de kardeş olduğunu düşünmediğim tek kişi oydu."

Digger homurdandı. "Burada o kadar da kötü değiller." "Değil mi?" Gözlerimi devirdim.

"Sen öyle diyorsan öyledir."

"GIF ve Techie iyi. Şu Grim biraz hıyarın teki. Gerçek bir tavır sorunu var ve fahişelere bok gibi davranıyor." Homurdandı. "Şimdi sen söyleyince ben de neden bir İnfazcı görmediğimi merak ettim. Kimsenin bahsetmediği bir operasyon olduğunu düşündüm."

"Artık biliyorsun. Kimse bu işi kabul etmez."

Homurdandı. "Bu bir alışkanlık haline gelmeye başladı. Kimsenin yapmayacağı işleri bana yaptırıyorsun."

Biraz sırtıttım. "O zamanlar Keira'nın sevdiği tek Günahkâr sendin."

"Benden nikâhını kıymamı isteyecek kadar hoşlandığını sanmıyorum," diye karşılık verdi başını hafifçe sallayarak.

Jimmy o zamanlar sadece bir adaydı. Nikâhı Rex'in kıymasını tercih ederdim ama bizi o evlendirseydi Keira altına sıçardı.

"Tehlikeli mi?" Digger konuyu değiştirerek sordu.

"Günahkâr olmak tehlikeli değil mi?"

"Artık bir çocuğum var, Storm. Mezuniyette yanımda olacağından emin olmak istiyorum."

Başımı sallayarak cevap verdim, "Biliyorum dostum, biliyorum. Ne diyebilirim ki? Nyx bu işi West Orange'da yeterince uzun bir süre boyunca nalları dikmeden yaptı ve burası o kadar kaotik değil. Çoğunlukla işin yasal tarafını ayarlamaya çalışıyorum.

"İkimiz de biliyoruz ki Rex burayı daha çok kaçışlarda bir ara ev olarak kullanıyor."

Digger mırıldanarak onayladı. "Doğru. Bunu değiştirmek ister misin?"

Omuz silktim. "Muhtemelen. Neden olmasın, ha? Daha zorlu hale getirir ve Tanrı biliyor ya, kıyaslandığında sıkıcı." Kollarımı uzatarak parmaklarımı çıtlattım. "Yolun aşağısında kiralık bir ev olduğunu biliyorum. West Orange'dan daha ucuz. Paranızın karşılığını daha iyi alırsınız."

"Bu gösterişli alt bölgenin, aynı evde yaşayan üç kardeşle başa çıkabileceğinden emin değilim.

o."

"İstila alarmı," dedim sırtarak. "Bir şey yapabilirlermiş gibi değil. Sen orada yaşamak istiyorsan, yaşayabilirsin. İyi bir fikir olabilir. MaryCat ve Keira

iyi geçiniyorum ve karımı tanıyorum-" Orada duraksadım, çünkü öyle olmadığı halde ona böyle hitap etmek hâlâ çok kolaydı. Mutfaktaki konuşmamız bunu görmemi sağladı.

Dig yüzünü buruşturdu. "Ne demek istediğini anlıyorum dostum. Ve yemin ederim, Keira MC'nin gerçek MVP's'i oldu. Çok minnettarım."

"Eğer bundan memnunsanız Keira, MaryCat ve Maddox'a göz kulak olmaya devam edecek."

"MaryCat Maddox konusunda güvenilebilir," diye karşı çıktı kollarını göğsünde kavuşturarak. "Annesinin neden aksini düşündüğünü anlamıyorum, bu yüzden MC'nin kötü haberlerine inanma, tamam mı?"

"İstemiyorum, özellikle değil." Dudaklarım büküldü. "PPD'den bahsetmiyordum bile. Sadece Keira'nın ilk doğum yaptığında ne kadar yalnız olduğunu hatırlıyorum." Cy anaokuluna gidene kadar. Sadece Rene onu sürekli kontrol etmişti. "Arkadaşlığı teşvik et ya da etme, umurunda değil. Yine de onlar için iyi olur. En azından ikisi de birbirini tanıyor."

"Üzgünüm Storm," diye mırıldandı Digger iç çekerek. "Savunmaya geçmek istememiştim."

"Eğer kayınpalidem Cyan'ı bizden almaya çalışsaydı, savunmadan daha fazlasını yapardım, kardeşim. Anlıyorum.

"Sen yine de yaparsın. Kalmak istiyorsan, kalırsın. İnfazcı'nın pozisyonu sadece bir öneriydi. İkimiz de biliyoruz ki, Tanrı korusun, kardeşlerimden birinin başına bir şey gelmediği sürece West Orange'daki konseyde hiçbir hareket olmayacak."

Dig irkildi. "Kahretsin, hayır. Bunu istemiyorum. Bölümü bu haliyle seviyorum."

"Yani bu senin terfi için tek şansın." Onu inceledim. "Daha fazlasını istiyor musun?"

Cebinize daha fazla para mı girecek? Daha fazla otorite? Daha sabit bir pozisyon?"

"Arazinin yapısını bilmiyorum. Bölgede ana güvenliğinizi olarak bir çaylak bulundurmamak akıllıca mı?"

"Mash, işi almasını istediğim adam, kimi seçersem ona yardım edeceğini söyledi."

"Neden almak istemedi?"

"Yaşlı karısı hasta. Paraya ihtiyacı var ama sorumluluk alacak zamanı yok. Birkaç çocuğu var, biliyor musun?"

"Keira'yı da buna dahil edebilirsen iyi olur."

"Yardım etmek mi? Rene'yi hatırlıyor musun? Her zaman oradaydı, burnu herkesin işindeydi." Bu anıya gülümsedim. "Bear onun kışına katlandığı için çok şanslıydı."

"Keira da senin yanında olacak Storm. Sadece zaman alacak. İkiniz de ilk günden beri birbiriniz için deli oluyorsunuz," diye karşılık verdi Digger.

Bunu bilecek biri varsa o da kendisidir, çünkü her şeyi istemeden de olsa o başlatmıştır.

Bu.

Boktan bisikleti bozulmuştu.

"Hepimizin sahip olduğundan daha fazla zaman alabilir," dedim usulca. "Her şey yolunda. Her neyse, bugün Kuzey Canton'a gideceğini biliyorum. Cyan orada özel bir okula kaydoldu ve bugün derslerin ilk günü. Ama şehirde bir de devlet üniversitesi olduğu için iyi oluyor.

"Hemşire olmak istiyor ve ben de mutlu olmak için neye ihtiyacı varsa ona sahip olmasını istiyorum. Rene'nin yaptığı her şeyi yapmaya vakti olmayacak ve eğer buna hevesi yoksa onu suçlayamam."

Dig masaya doğru ilerledi ve kışını masanın kenarına yasladı. "Storm?"

"Evet."

"Gerçekten yapabileceğimi düşünüyor musun? Hiçbir zaman konseyi hedeflemedim çünkü Rex'in adamları orada durdurulamaz. Başka türlüünü istemezdim, biliyor musun?"

"Seni anlıyorum. İnfaz koruma senin için en iyi iş olmayabilir ama bir şans verebilirsin, değil mi?"

Başını salladı.

"Her neyse, şu an için herkes geçici bir pozisyonda. İşin inceliklerini öğrenmelerini, bu işin üstesinden gelip gelemeyeceklerini ya da gelemeyeceklerse bu işe alışıp alışamayacaklarını görmelerini istiyorum. Teklifim size de açık."

"Bunu takdir ediyorum dostum. Ama diğerlerinin yapacağını düşünüyor musun?"

"Umurumda değil," diye itiraf ettim kuru bir sesle. "Dürüst olmak gerekirse, sana güvendiğim için seni başkan yardımcım olarak tercih ederdim, ama o pozisyon alındı ve Tatlı Dudaklar adamları bir araya getirme konusunda iyidir. Onu iş başında gördüm. Bence bu işte iyi olur. Yine de göreceğiz. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca her şey havada kalacak."

Bana baktı, kafasında bir şeyler düşünürken ağzı sıkılaştı. "Ben varım ama MC'ye danışmam lazım." Elini kaldırdı. "Bunun için de bana bok atma."

Omuz silktim. "Yapmayacaktım. Diğer yarısını böyle bir karara dahil edecek kadar akıllı bir adama benziyor."

Kaşları çatıldı ama başını salladı. "Sağ ol dostum."

"Sorun değil. Başınıza gelen en kötü şey, sonunda en iyi şey olabilir."

Ayağa kalkan Digger, "Gidip onunla konuşacağım, böylece size en kısa zamanda bir cevap verebilirim," dedi.

"Buna minnettarım."

Veda etmek için çenesini eğdi ve ben de arkasından kapıyı kapatarak gidişini izledim.

Cep telefonuma uzandığımda, Sin ile olan mesajlaşmamı buldum.

Five Points'in mafyası ve West Orange'ın İnfazcısı ile irtibat halinde ve aynı zamanda çok iyi bir kardeş.

Five Points'te neler oluyor? MaryCat'i içeri almamız konusunda bize saçmıyorlar mı?

Onu içeri almak mı? O bir Günahkarların Yaşlı Kadını.

Ben: *Koroya vaaz veriyorsun, kardeşim. Sadece durum nedir demek istedim. İkimiz de bunun her şeyden çok bir hapishane kaçıışı olduğunu biliyoruz.*

Üzgünüm. Annemin MC'ye yaşattıklarını her düşündüğümde, boğazını parçalamak istiyorum.

Annelik sorunları olan tek kişi ben değildim.

Günah: *Aidan Sr. birkaç gürültü yaptı ama anladığım kadarıyla geri çekildi.*

Ben: *Neden?*

Günah: *Biliyorsam ne olayım. Belki Lodestar oradaki bağlantı noktasıyla bir şeyler ayarlamıştır.*

Ben: *Kim o?*

Tiffany, Savannah Daniels olduğunu söyledi.

Ben: *NWS ile ilgili işaatları yapan muhabir mi?*

Aidan Jr.'ın yeni nişanlısı.

Ben: *O.o Peki, bu bir şans.*

Günah: *Öyle değil mi? Tiffany, Savannah ve Lodestar'ın birlikte büyüdüğünü söyledi.*

Ben: *Günahkarları Beş Nokta'ya bağlayan bağların kaderde var olduğu hissine kapıldınız mı hiç?*

Günah: *Kadere inandığımdan emin değilim.*

Ben: *Hahaha. Siktir git.*

Günah: *:P*

Ben: *Tamam, yani bir grup Five Pointer'ın yolumu kesmesi konusunda endişelenmeme gerek yok mu?*

Hayır ve seni önce uyarırdım. O kadar hızlı inerdim ki başın dönerdi.

Günah: *Küçük kız kardeşimin çocuğunun elinden alınmasına izin vermeyeceğim.*

Ben: *Yine, din değiştirenlere vaaz veriyorsun, kardeşim. Bu arada, Digger'a yeni İnfazcım olmasını teklif ettim. Sanırım evet diyecek.*

Yapmazsa aptalın teki olur. Neyse, aferin ona. Rex çok kızacak. Yaptığı işte harikaydı.

Ben: *Kazma. Evet, bok bulma konusunda bu kadar yetenekli birinin konsey pozisyonunda olmaması büyük kayıp.*

Tartıştığımı duymayacaksın. MC yüksek rütbeli biriyle birlikte olmalı.

Ben: *Tamam, Beş ile ilgili bir değişiklik olursa beni haberdar edin.*

Puan mı?

Emin ol yaparım.

Ben: *Minnettarım kardeşim.*

Aynen öyle. Onu içeri aldığın için teşekkürler.

Kendin söyledin, o bir günahkar.

Orada işler nasıl gidiyor? Hala ayık mısın?

Ben: *Evet. Keira'yla aramız pek iyi değil ama bu beklenen bir şey.*

Ayıklık mı? İyiyim. Ben iyiyim.

Günah: *Yine batırma Storm. Kışın buzdolabından çok uzakta, Rex onu oraya taşıyamaz.*

O lanet olası cehennem çukurunda çok fazla gece harcadım.

Bu sefer işi batırırsam kaybedecek çok şeyim var Sin. Merak etme.

Günah: *Bütün gece sizin için endişeleniyorum. Bu benim işim.*

Birkaç saniye sonra kapı çalındı ve gözlerimi devirerek "Girin" diye seslendim.

Ben: *GTG. Sonra konuşuruz, kardeşim.*

Anladım.

Tatlı Dudak'ın başı kapıya doğru sallandı ve "Bir dakikan var mı?" dedi. "Var." Sandalyemde geriye doğru sallandım. "Benim için bir haberin var mı?"

Elindeki birkaç kâğıdı salladı. "Elbette." "Avcı onları da mı inceledi?"

"Evet. Bunu birlikte atlattık. Başından beri her şeyi berbat etmek istemedim."

"Gösterdiğiniz özen ve ilgi için teşekkür ederim."

Ben de onunla dalga geçmiyordum. Gerçekten yapıyordum. Maliyetlendirilmemiş ya da analiz edilmemiş yarım yamalak fikirlerden daha kötü bir şey olamazdı.

Zavallı Rex.

Çoğu zaman, kışım kıyıya yanaşmaktan fazlasını yapamayacak kadar gergindi. Tek tesellim, aptalın teki olmadığım gerçeği idi, bu yüzden benim yan gelip yatmam, başkasının sıcak boktan bir gün versiyonuydu.

Tatlı Dudaklar bana doğru yürürken kırıksık bir ses çıkardı ve masanın üzerine eğildiğinde kapüşonunun cebinden bir şey düştü.

"İnek Masalları mı? Gerçekten mi?"

Sırıttı utangaçtı. "Sence bu ismi nasıl kazandım?"

Ben de sıırıttım, çünkü burada onun yol adının öpüşme becerisiyle ilgili olduğunu düşünüyordum ve bunun nedeni herifin şeker bağımlısı olmasıydı.

İkramı kaptığı gibi dosyaları masanın üzerine bıraktı. Bir an tereddüt ettikten sonra, "İster misin?" diye sordu.

Kaşlarımı kaldırdım ama başımı sallayıp kabul ettim. Klasörlerden birini açtım,

Paketini açtım ve bir ısırık aldım.

İlk binanın detaylarını tararken, "Sahipleri neden satıyor?" diye sordum.

Görebildiğim kadarıyla lokantanın küçük bir cirosu vardı. Satmak için bir neden yok gibi görünüyordu.

"Çünkü geri dönüyorlar. Fred ve Wilma-"

Homurdandım. "Ciddi misin?"

Sırıttı. "Ciddiyim. Sanırım *Çakmaktaşılar*'dan önce *g e l d i l e r* .

Onlar lanet olası dinozorlar, bu kesin."

"Bahse girerim."

"Dediğim gibi, çok yaşlılar ve kimsenin onları satın alacak parası yok." "Neden olmasın?"

"İki yıl önce bölgeye hizmet veren üç fabrika vardı. İlçe için çok fazla istihdam sağlıyordu. Sonra ikisi iflas etti ve birçok insanı kış üstü bıraktı. Bu her şeyi mahvetti."

"Diner'ın cirosu aksini söylüyor." İki yıl önce bu fabrikaların kapandığını söylediğinde en ufak bir değişiklik bile olmamıştı.

"Onlar ünlü." "Ne için?"

"Food Network'teki şu sarışın, sivri uçlu adam beş yıl önce kasabaya geldi. Turtalarıyla meşhur oldular." Omuz silkti. "Buraya çok turist gelmesinin nedenlerinden biri de bu."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Onun yemek yediği tüm yerleri ziyaret eden insanlar var."

"Huh."

Başka bir sayfayı çevirdiğimde, Fred ve Wilma'dan *gelmediğini* varsaymam gereken bazı rakamlar buldum. Maliyet dökümleri ve aylık harcama tahminleri gibi şeyler.

Etkilendim ve "Bunu nasıl başardınız?" diye sordum.

"Bir sürü Google araştırması," dedi alaycı bir ifadeyle. "Avcı ve ben de bunu yapmaya çalışırken grileşmiş olabiliriz. Fred'den bilgi almaya çalıştım ama istediği zaman ağzı sıkı bir herif olabiliyor. Turta tarifleri devlet sırrı bile olabilir. Yani, beni yanlış anlamayın, efsanevi bir şey, o yüzden ketum davrandıkları için onları suçlayamam."

"Ama bu yüzden sana ne kadar şeker, tereyağı ve un aldığını söylemiyor, değil mi?" Biraz güldüm. "Eski moda endüstriyel casusluk. Pek çok şey olarak sınıflandırıldı ama turta tarifleri hırsız olarak değil."

"Biliyorum, değil mi? Ona dedim ki, 'Fred, senin altını oyacakmışım gibi mi görünüyorum, dostum?

Ama bir patronum var ve buranın kârlı olup olmadığını bilmek istiyor."

"Ne dedi?"

"Bana gidip bir dilim turtta almamı ve böylece neden haritada olduklarını hatırlayacağımı söyledi."

"İyi bir adama benziyor."

"Tam bir baş belası ama kasabanın bir kurumu. *Pies You Like It* de öyle."

"Bahse girerim." Sorulan rakama baktım, bankada ne olduğunu düşündüm hesabını ve Rex'in paramızı aklamak için yatırım yapabileceğimizi söylediği şeyi hatırladı ve başını salladı. "Meşgul olduklarından emin misin?"

"Her zaman. Her zaman meşguller. Bu yüzden geri çekiliyorlar." "Bekle. *Pies You Like It*? Bu 'As You Like It' için bir kelime oyunu mu?" SL gözlerini kırıştırdı. "Ha?"

"Shakespeare'i hiç duymadın mı?"

"Şu Bengals'ta oynayan futbolcu mu?" Gözlerimi devirdim. "Hayır. Boş ver."

Kollarını göğsünde kavuştururken çenesini yukarı kaldırdı. "Küçük yazıları gördün mü?"

"Ölene kadar tüm turtalarından yüzde beş kazanç bekledikleri ve sonrasında da yüzde beşinin seçtikleri bir hayır kurumuna gittiği kısmı mı?" Mırıldandım. Satış sözleşmesinde kesinlikle ilginç bir madde.

"Evet. Çok garipler. Hiç çocukları olmadı. Lokanta onların bebeği oldu." "Ne isterlerse isteme hakları var. İstediklerini yapacakları anlamına gelmez. al. Özellikle de bu fiyatla." Kulağa hıyar gibi gelsem de bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüyordum. "Yanılıyorsam düzelt SL, ama Günahkârlar buralarda pek popüler değiller, değil mi?"

"Hayır. Pek sayılmaz. Butch yerlileri kızdırmanın bir yolunu buldu." "Ne yaptı?"

Yüzünü buruşturdu. "Kardeşim hakkında kötü konuşmayı sevmem, dostum."

"O bir haindi, kardeş değil," diye düzelttim yumuşakça, ama SL'nin programa ayak uydurması için yeterince ısırarak - *beni kızdırma*.

SL iç geçirdi. "Biliyorum. Sadece kafamı toparlamakta zorlanıyorum."

"Çabuk etrafından dolaş. O piç kurusu kapınıza İrlanda mafyasını getirebilirdi."

"Kimse Aidan O'Donnelly Sr.'ın kapıyı çalmasını istemiyor," diye huysuzca itiraf etti.

"Aynen öyle." Günahkârlar ve Beş Nokta'nın müttefik olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Eğer O'Donnelly'ler bölümlerimizden birinin lanet *Famiglia*'ya yardım ettiğini öğrenseydi, bu ittifakı yok ederdi. Olmayı bekleyen bir felaketten bahsediyoruz. "Ve bu kartlarda vardı. Peki söyle bana, Butch ne yaptı?"

"Büyük bir şey değil, sadece birkaç küçük şey. Temmuz'un 4'ündeth belediye başkanının konuşması sırasında hepimizi kasabada gezdirirdi. Çoğunlukla bunun gibi çocukça şeyler.

"Lisedeki k o ç l a bir sorunu vardı, o yüzden arada sırada, maçtan önceki gece gelir, çimleri mahvederdik." Homurdandı. "En iyi zamanımız değildi."

"Bunun insanları neden kızdırdığını anlayabiliyorum." Onaylamadığım açık olmalı çünkü omuzları kamburlaştı. "Komşularınızı k ı z d ı r m a m a k için hassas bir denge vardır, böylece meşaleler ve dirgenlerle peşinize düşmezler.

"Burada olmanızı istemeliler çünkü çocuklarını uyuşturucu ve benzeri şeyler satmaya çalışan pisliklerden koruyacaksınız. Biz onların ilk savunma hattıyız. Lanet olası bir şerif ve yardımcılarından daha iyiyiz." Çenemi ovuşturdum. "Bu, onları kızdırmadan yerel halkla omuz omuza vermenin iyi bir yolu olabilir."

SL'nin kaşları kısa konuşmam boyunca giderek daha fazla çatıldı ve konuşmam bittiğinde "Huh" diye mırıldandı.

Ona bir bakış attım. "Bu da ne demek şimdi?"

"B u anladığım anlamına geliyor. Hiçbir zaman onaylamadım ama Butch tam bir baş b e l a s ı y d ı , bu yüzden hayır diyemezsiniz. Kokainin içine girdikçe daha da dengesizleşiyordu."

"Tek kötü alışkanlığı kokain miydi?"

Kar bağımlısı olduğu için o herifi yargılayamazdım, ben oradayken yargılayamazdım, ama yaptığı bok bana hayatı boyunca o aptal sporculardan biri olduğunu söyledi. Papatyaları koklayamayacak kadar eşek şakalarıyla meşguldü.

"Evet. Kafayı bununla bozmuş. Enfeksiyonu bir sürü kardeşe ve kulüp fahişesine yaydı. Bu yüzden sayımız düşük. İtlafta çok şey kaybettik."

"İtlaf mı? Siz buna böyle mi diyorsunuz?"

"Bu yüzden West Orange bölümü şu anda o kadar popüler değil." O zaman Digger'ı aramıza katmama bayılacaklardı.

Homurdandım. "Pekala, dikkat. Digger'a konseyde İnfazcı olarak yer almak isteyip istemediğini sordum. Zaten buraya taşınmak istiyor ve iyi bir adam. Harika bir burnu var."

SL, "Gürültüler olacak," diye uyardı ama söylediği bu kadardı. "İşleri yoluna koymak için sana ihtiyacım olacak."

"Kiliseyi arayın. Onları kendin uyar. Ben ancak bu kadarını yapabilirim çünkü sizden haber almak istiyorlar. Sen onların başkanıydın. Ben değil.

"Ayrıca, daha önce hiç kimseydim, dostum. Bana güvenmiyorlar ve beni sağ kolun olarak seçtiğin için sana da güvenmiyorlar, anlıyor musun?"

"O zaman kendimizi kanıtlamamız gerekecek gibi görünüyor." Dudaklarımı büzdüm. "Lokanta... Fred'i iyi tanıyor musun?"

"Coshocton'daki herkes Fred'i tanır ama evet, çoğu kişiden daha fazla. Çocukken onunla kapı komşusuyduk."

"Telefon et, istedikleri fiyatın tamamını ödeyeceğimizi söyle." "Peki ya sondaki şart?"

Omuz silktim. "Yüzde beş nedir?"

"Çok. Lokantaya gitmelisin. Nasıl bir yer olduğunu gör. Satın almadan önce turtaları deneyin. Seni inançlı biri yapacaklar."

Onun kuru cevabı beni gülümsetti. "Bu gece aileyi ben alacağım." SL başını salladı. "Seni diğerleriyle baş başa bırakayım."

"Üç iş mi? Sen ve avcı epey meşgulmüşsünüz," dedim diğer iki dosyayı açarken.

"Sanırım seni etkilemek istedim. Tatlı Dudak olmaktan bıktım, herkesin üzerine atladığı adam olmaktan. Sadece sana hesap vermek zorunda kalmayı tercih ederim, o yüzden bu işi berbat etmemeye çalışacağım."

"Hepimiz hata yaparız," dedim ona usulca. "Bizi tanımlayan hatalarımızı nasıl düzelttiğimizdir."

"Yogi Berra böyle mi demişti?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Çenemi kapıya doğru eğdim. "Bunun için teşekkürler SL. İyi bir iş çıkardın."

Bana sırtıttı, onaylamadan duyduğu memnuniyeti belli ederek şaka yaptı, "Bana henüz teşekkür etme. Turtaları denedikten sonra teşekkür edersin. Neredeyse sırf şeftalili turta tariflerini alabilmek için satın almayı umacağım."

"Adına yakışır şekilde mi yaşıyorsun?" "Tabii ki evet."

"Nereye koydun lan onu? Bir kürdan kadar zayıfsın." "Yüksek metabolizma. Kutsanmışım, ne diyebilirim ki?"

Veda etmek için elini sallayıp beni yalnız bıraktığında kıs kıs güldüm. Slayer ve onun derlediği bilgileri gözden geçirirken etkilendiğimi itiraf etmeliydim. Ayrıca Techie'nin bu işe karışıp karışmadığını da merak ediyordum çünkü bu rakamlardan bazılarının bir banka hesabından geldiğinden oldukça emindim ve IRS'ye sunulan kayıtların kesinlikle görmem gereken bir şey olmadığını biliyordum.

Yine de lokantanın gerçek bir anlaşma olduğunu anlamamı sağladı. Gemide iyi bir hackerımız olduğunu da bilmemi sağladı.

İkinci iş yeri yerel bir kuaför salonuydu. Kesinlikle MC bölgesi değil, ama bakmam için neden orayı seçtiğini anlayabiliyordum. Ciroları düşük ila orta düzeydeydi ama Yelp'teki sayfalarında bir sürü kötü yorum vardı. Ana cadde üzerindeydi, konumu harikaydı ama sahipleri berbattı.

Sonuncusuna gelince, bir motel vardı. Bunun dosyası biraz daha inceydi ve nedenini anladım - sahipleri işlerinin çoğunu masa altından yapıyordu çünkü

Eğer insanlar Wilma ve Fred'in lokantasını ziyaret etmek için şehre geliyorlarsa, geceyi burada geçirmemeleri pek olası değildi.

Bölgede altı otel/motel vardı ve bu otel Tarihi Roscoe köyü denilen bir yere yakındı, ayrıca bir parka ve birkaç göle de en yakın olanıydı. Yelp sayfaları yorumlarla dolup taşarken -hepsi de iyiydi- IRS kayıtlarında kesinlikle bir tuhaflık vardı.

Bu düşünceyle mırıldanarak telefonum çaldığında elime aldım. Hızlı bir bakışla arayanın Keira olduğunu anladım.

"Selam," dedim boğuk bir sesle, aramasına şaşırmıştım. Aylar sonra ilk kez bana ulaşmıştı, tam tersi değil. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece hayal kırıklığına uğradım."

Omuzlarım dikleşirken kaşlarım çatıldı. "Ne? Neden?"

Kayıt yaptırmak için devlet üniversitesine gideceğini biliyordum ama sesinin neden bu kadar yenik çıktığından emin değildim. Bu konuda neden bana geldiğinden de emin değildim.

Şikayet edecek değildim.

Bu tam da benim beklediğim ileriye doğru bir adımdı. Karı koca olarak olmasa bile, arkadaşlık da bir o kadar önemliydi. Onu çok özlemiştim.

"Sadece kayıt yaptırabileceğimi umuyordum, biliyor musun? Ama sadece sonbaharda başlamak için Mart ayında başvurmam gerekmiyor, kazanmam gereken bir sürü kredi var." İçini çekti. "Sanırım bu saçma fikri aklıma getirdiğimde yaşlandığım gerçeğini düşünmemiştim."

"Bu çılgınca bir fikir değil. İstiyorsan, git al." Sesi yumuşaktı. "Ya bu işte iyi değilsem?"

"Deneyene kadar bilemezsin, değil mi?" diye sakın bir cevap verdim. Beni bu konuda aradığı için mutlu olmamaya çalışarak koltuğumda geriye doğru sallandım.

"Doğrudan dalabileceğimi düşünmekle aptallık ettim."

"Neden aptalcaydı? Belki dar görüşlülük? Ama her zaman açılan kurslar var, değil mi? Sana uygun olup olmadığını görmek için deneyebileceğin bir şey var mı?"

Bir saniye sessiz kaldı ve alt dudağını ısırıldığını fark etmem için karşımda oturması gerekmedi.

"K?"

"Sanırım."

"Tahmin mi ediyorsun?"

"Sanırım," diye tekrarladı ama buna inanmış gibi görünmüyordu. "Cyan akademiye girmeyi başardı. Keşke daha yakın olsaydı ama olan oldu."

"Onu sırayla sürebiliriz." "Acaba nasıl yerleşecek?"

Keira boğazını temizledi. "U ğ u r s u z l u k getirmiyorum ama o kızları gördüm."

Onlar

bana onların yaşındaykenki halimi hatırlattı," dedi alaycı bir ifadeyle. "Cyan benim çocukluğuma hiç benzemiyor."

Burnum kırıştı. "Bunun iyi olup olmadığından emin değilim. İsyan için olgunlaşmıştın."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Doğru. Sen de bunun canlı bir kanıtısın, değil mi?"

Yüzümü buruşturdum ama ona sordum: "Pişman mısın K? Bunu sana hiç sormadım ama... Sanırım cevabı zaten bildiğimi düşündüğüm için sordum." Cyan olmasaydı üniversiteye gideceğinin ve onu bir daha asla göremeyeceğimin farkındaydım.

Çocuğuma bu kadar minnettar olmamın nedenlerinden biri de buydu.

"İkimizi de aptal yerine koyuyor," diye alay etti ama ben daha söylenmeden mırıldandı, "Tabii ki istemiyorum. Benim için planladıkları şeyi istediğimi mi sanıyorsun?"

"Üniversiteyi bıraktın-"

"Sana hiç Haiti'den bahsetmiş miydin?" "Genel olarak mı?"

Şaka yaptım.

Burnunu çekti. "Ben çocukken, West Orange'a gelmeden önce, babam bizi Haiti'ye bir göreve götürdü. Orada iki yıl kaldık ve sıtmaya yakalandığım için geri dönmek zorunda kaldık. Beni çok kötü etkiledi.

"Annem bir keresinde bunun beni öldüreceğini sandığını söylemişti ama tamamen iyileştim, Amerika'ya geri döndük ve babam West Orange'da okula başladığım yerde işe girdi.

"Geç başladım ama sınıf atladım, erken mezuniyet için hızlı bir yoldaydım, sonra *bum*, tekrarladı. Birdenbire her şeyden geri kaldım. Atletizm ve saha sporları geçmişte kalmıştı. Artık üniversite için burs almamın hiçbir yolu yoktu-"

"Tanrım, bana bunların hiçbirini anlatmamıştın!"

"Gerçekten ihtiyacım yoktu. On dört yaşımdan beri hiç alevlenmedim. Babam iyileşmem için dua ettiğini söyledi."

"Görünüşe göre işe yaramış," diye gürlledim.

"Ya öyle ya da burada bakım daha iyiydi. Her neyse, üniversiteyi önümde bir sopanın ucundaki havuç gibi sallardı. Burs olmayınca parasını ödemek zorundaydı ama kendi seçtiği dersleri almamı istiyordu.

"Hemşirelik benim mesleğimdi, çünkü yemin ederim, beni kurtaran doktorlar değil hemşirelerdi; beni ayakta tuttular, anlıyor musunuz? Ancak babam beni doktor olarak görüyordu. Hemşire olmanın anlamsız olduğunu ve istediği şeyi neredeyse her zaman elde ettiğini söyledi.

"Sadece, ben doktor olmak için yaratılmadım. Bunu hiç istemedim," diye itiraf etti usulca. "Yine de oradan çıkmak istedim. Buna devam edecek kadar mı? Bilmiyorum. I

Sanırım hayır diyeceğimi düşündü ve bir acil durum planı yaptı." Kaşlarım çatıldı. "Acil durum planı mı?"

"Ray Leinster'ı hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki?" Güldüğünde memnun oldum.

"Evet, hatırladığım kadarıyla senin yumruklarınla bir toplantısı vardı." K kış güldü. "Babam onunla *çıkmanı* istedi çünkü babası kilisede diyakozdu. Pisliğin teki olması ve Sally Jessop'u herkesin önünde tokatlaması önemli değildi, hayır, birlikte olmamı istediği kişi oydu."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Eğer Ray olmasaydı, başka biri olurdu. Peki pişmanlıklarım var mı? Nasıl sona erdiğimizle ilgili, elbette, ama nasıl başladığımızla ilgili değil." İçimdeki rahatlama kemiklerimi sızlatırken keskin bir nefes aldım ama ben bir şey söyleyemeden devam ettim: "Her neyse, bu okula devam edebiliriz ama onun için uygun olup olmayacağından emin değilim. Neden tamamen kızlardan oluşan bir akademi istediğini anlıyorum, ama bu biraz açık, değil mi?"

"Orada güvende olacağını düşünmüştüm."

"Ayrıca erkeklere karşı aşırı meraklı olarak büyüyecek," diye alay etti. "Şu anda korkuyor ama sonsuza kadar korkmayacak. Personelden ona göz kulak olacak birini buldun mu?"

"Evet."

İç çekti. "Bugün eyalette beni takip eden zavallı herif kimdi? Sıradan biri değildi."

"Peanut. Cyan okul sonrası işleriyle uğraşırken genelde onun peşine takılır. Sıradan adaminiz Jump. Doktorun ofisine gitmesi gerekti."

"Bence benzin harcamayı bırakıp benimle gelmesini sağlamalıyız."

"Artık seni takip eden adamları biliyorsun, saklanmalarına gerek yok. Artık insanlar senin bir maiyetin olduğunu görecek ve seni rahat bırakacaklarından iki kat emin olacaklar."

"Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğini biliyorsun, değil mi?" "Evet."

"Bu seni durdurmayacak, değil mi?" "Hayır."

Tekrar iç çekti. "Bu akşam terapi var." "Unutmamıştım. Orada olacağım." "Tamam. Sadece hatırlatmak istedim." "Akşam yemeği için dışarı çıkacağız."

"Öyle mi? Nerede?"

"Kasabada bir lokanta var. Tatlı Dudaklar eyaletteki en iyi turtayı yaptıklarını söyledi." "Kulağa hoş geliyor. Neden öyle diyor? Yoksa bilmek istemiyor muyum?"

Gölümsedim ve gerçek kirli olmasa da, ona "Emin değilim.

bilmek istiyorsun."

Kıs kıs gülmesi beni içten dışa doğru aydınlatmamalıydı, ama aydınlattı.

Gerçekten de öyleydi ve işin kötüsü, bunu bana yapanın sadece o olacağını biliyordum.

Bana yaşadığımı hissettiren.

Bu lanet olası dünyayı yaşamaya değer kılan kişi.

Geçmişimdeki yanlışları düzeltmek asla kolay bir iş olmayacaktı, ama bunun gibi daha fazla çalıntı an kazanma şansı için mi? Bektan bir günün sonunda onun yanında olan adam olmak için cehenneme bile giderdim.

ON ALTI

KEIRA

HAZIR BULUNAN

Lokantaya vardığımızda saçımı başımı yolmaya hazırdım.

Özel işlerimizi herkesin önünde yapma fikri ideal değildi ama yemek yapmak istemiyordum ve bulaşık yıkamak da istemiyordum. Ayrıca, çift dilim pasta gibi bir gündü.

Park yerine girdiğimde Cyan surat asıyordu. Yolculuk boyunca şımarıktı, mantıklı olmaktan çok tavrılıydı, ama sonra Storm'un motoru yanımızda gürledi ve "Ben yanlış bir şey yapmadım" diyerek söylenmesini bitirdi.

Storm'un onu yola getirme süper gücüne sahip olmayı dileyerek, "Sınıfından birine kafa attın, Cyan. Bunu görmen gerek, değil mi?"

"Giulia Teyze en iyi savunmanın hücum olduğunu söylerdi."

Oh.

Benim.

Tanrım.

Çocuğum Giulia Fontaine'den savunma dersleri almıştı.

Tanrım, agresifleşmesine şaşmamalı.

Giulia gezegendeki tüm kadınlardan daha fazla testosterona sahipti. Nyx'in kadını olarak harcanmıştı çünkü kendi başına MC'nin İnfazcısı olabilecek cesarete sahipti.

"Bu çocuk ne dedi?"

"Nasıl bilmiyorum ama babamın motorcu olduğunu biliyorlar." Gözlerimi ona diktim. "Ne olmuş yani?"

Burnunu çekti. "Bize isimler taktılar."

"Neden öğretmene gitmediniz?"

"Çünkü ben bir muhbir değilim." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu benim ilk günümdü anne. Ne yapmam gerekiyordu? Zayıf mı görünecektim?"

Oh, Tanrım. Şimdi bana Giulia'yı kanalize ediyordu.

Kendime engel olamayarak alnımı direksiyonun üzerine koydum. "Sana daha fazla ders bulmam lazım. Karate ya da başka bir şey."

"Kraft Magad yapmak istiyorum." "Kraft Magad mı? O da ne?"

"Bu çok havalı, anne. YouTube'da gördüm."

Ebeveyn kontrollerinin kontrol edilmesi gerekiyordu.

Storm pencereye vurduğunda başımı kaldırmadan indirdim. "Her şey yolunda mı?" diye sordu temkinli bir şekilde, sesi benim kadar yorgun geliyordu ama farklı nedenler.

Aile terapisi seansları hiç eğlenceli değildi.

Konuşma konusunda benden daha iyiydi ama işin büyük kısmı Cyan'ın omuzlarındaydı ve bu o kadar da kötü değildi çünkü terapist doğru soruları sorduğunda o tam bir geveze Cathy'ydi.

Ondan bu şekilde her türlü cehennemi şeyi öğrenmiştik.

London onunla nasıl konuşmuştu, ondan ne istemişti. Ona ihtiyacı olduğunda her zaman yanında olabilmek için elektronik cihazları nasıl gizlice ona verdiğini.

Düşüncesi bile kusma isteği uyandırdı.

Bebeğime sürekli erişim.

Bugün, adamın fotoğraflarını istediğini bile itiraf etmişti.

Turta arzusu azaldı ve kusma ihtiyacı arttı.

Bir el boynumun arkasına gitti ve ilk başta gerilmiş olsam da Storm'un başparmakları omzumla boğazım arasındaki düğüme girdiğinde yumuşadım.

"O kıza neden kafa attığını biliyor musun?" Mırıldandım.

"Neden?" Sesi kızgın değil, kızın maskaralıkları karşısında daha çok eğlenmiş gibiydi. Bu arabadaki tek normal insan ben miydim?

Aptalca bir soru.

"Çünkü Giulia Teyze," diye alay ettim, "en iyi savunma hücumdur der."

İçinden güldüğünü anlamam için gülmesi gerekmiyordu. "Haklı olduğu bir nokta var."

"Hayır," diye tısladım, "öyle değil." Ona ters ters bakmak için başımı yana çevirdim. Elini itip çekecektim ama çok iyi hissettirdi ve mide bulantımı uzak tuttu. "Cyan bunu yapmaya devam edemez." Kulüp binasındaki o kavgadan sonra, okuldayken sorun yaşayacağımızı bilmeliydim. "Okuldan atılacak."

"Annem Kraft Madag yapabileceğimi söylüyor."

"Bir dakika önce Kraft Magad'dı," diye homurdandım.

"Krav Maga mı demek istiyorsun?" Storm sordu ve bu kez sesi gıdıklanmaktan öte, düpedüz gülüyordu.

Tanrım, bu kahkahayı duymayalı ne kadar uzun zaman olmuştu? Çok kaygısız ve hafif. Ayrıldığımızdan beri olmadığı kesindi.

"Evet!" diye haykırdı Cyan coşkuyla. "Krav Maga. İşte bu kadar. Baba, gidebilir miyiz? Lütfen?"

"Neden olmasın, anlamıyorum," dedi omuz silkerek. "Bir dahaki sefere yaşlı bir sürüngen sana yaklaştığında, onu ikiye ayırırsan hoşuma gider."

Arabanın içine yumuşak bir sessizlik çöktü ve Cyan'ın buna tepkisinin ne olduğunu görmek için başımı diğer tarafa salladım.

Gözlerini kocaman açarak ona baktı ve alt dudağı titremesine rağmen yavaşça başını salladı. "Sanırım ben de bunu istiyorum."

Benim görmediğim bir şeyi görmesi için Storm'a güven. Benim anlamadığım bir şeyi anlayacağına.

Cyan öylesine agresif davranmıyordu. *İsyan etmek için*. Kendini savunuyordu. Daha önce korumadığı kendini şimdi koruyordu. Sadece biraz 'coşkulu' davranıyordu.

Alnında yuvarlak bir kaz yumurtasının bulunduğu bandaja baktım ve mırıldandım: "Sadece düşün?"

Başı bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "Hayır, biliyorum."

"O zaman bunu gerçekleştirek iyi olur," dedi Storm'un neşeli cevabı. "Jimnastik hareketlerine bakılırsa, beni kısa sürede alt edebilirsin."

Kıkırdadı. "Baba, ben bunu yapamam!"

"Neden olmasın? Büyük kötü dünya için hazır olduğunu bu şekilde anlayacağım uğur böceği. Beni kış üstü yere serdiğin an gurur duyacağım bir gün olacak."

"Gerçekten mi?" diye hevesle karşılık verdi çocuğumuz.

Konuşma daha fazla rahatsız edici bir hal almadan, "Şu bahsettiğin turtaya cidden ihtiyacım var," diye mırıldandım.

Storm güldü. "Ben de."

"Ben de üç!" Cyan cıvıldadı.

Son bir haftadır şaşırtıcı derecede neşeliydi. Bunun babasının bizimle kalmasından kaynaklandığını düşünmüştüm ve dürüst olmak gerekirse, bu lütufkâr kalışı takdir etmiştim.

Evde bir erkek olmasından hoşlanan tek kişinin ben olmadığımı da biliyordum.

MaryCat, Digger geldiğinden beri çok sakinleşmişti ve onun doğum sonrası depresyona çare olmadığından şüphe etmesem de, onu mutlu ediyordu. Bunu açıkça görebiliyordum.

Ağladığında onu azarlamadı, sadece sarıldı. Kızdığında, onu sakinleştiriyordu. Maddox telaşlandığında ise kontrolü ele aldı ve Maddox, Maddox'a baktığını gördüğüm önceki her seferden biraz daha az umutsuzca onu izledi

Sanki onu tanıımıyormuş, ona yabancıymış gibi.

Onu izlerken, böyle bir şey yaşamadığım için minnettar olduğumu itiraf etmeliyim. Cyan ve ben her zaman yakındık. Yakın zamana kadar. Umarım MC ve Maddox da bu hıçkırığı atlatırlardı.

"Anne? Geliyor musun?"

Cyan'ın cipten atladığını fark ettiğimde gözümü kırptım ve neden uyukladığımı anladım -Fırtına hâlâ enseme okşuyordu.

Başımı yana eğerek ona baktım ve "O kesinlikle senin kızın" diye mırıldandım.

Dudakları kıvrıldı. "Beni suçlamayın. Yapması gerektiği gibi kapkaççıya çantasını vermek yerine onunla kafasına v u r a n birini hatırlıyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Bunu unutmşum." Gülümsemesi derinleşti. "Ben unutmadım."

"Hatırlamana şaşırdım."

Kaşlarını kaldırdı. "Bunu hatırlamama neden şaşırdın ki?"

Her neyse, kısa bir süre sonra o adamla ilgilenecek birini buldum..."

Ağzım açık, "Halledildi mi?" diye fısıldadım.

"Evet." Tamamen özür dilemeden. Vay anasını.

Bunun çocuğumun Giulia'yı taklit etmesinden daha rahatsız edici olduğunu görünce konuyu değiştirmek gerektiğine karar verdim. "Nasıl oluyor da kafan iyiyken doğum günü partileri ve sınıf etkinlikleri gibi şeyleri hep hatırlıyorsun?"

"Çünkü bir telefonum ve bir hatırlatma uygulamam var," dedi. "Ve her zaman kafam iyi değildi."

"Başka pek çok erkekte de var ama unutuyorlar."

"Siz ikiniz öncelikliydimiz. Çarpık bir öncelik olsa bile." Ne demek istediğini anladım.

Fırtına tek kelimeyle tuhaftı.

Neden bunu gerçekten daha yeni anlıyordum?

Yani, onun James Dean'in yeniden doğuşu olduğunu hep biliyordum. Kırkınıc yaş gününe ulaşmadan öleceği fikrinden yarı yarıya şüphelenmiş ve dehşete düşmüştüm. Ama o n u n ne kadar tuhaf olduğunu, ideallerinin ne kadar sıra dışı olduğunu yeni yeni kabul ediyordum.

Bir çift olarak mücadele etmemize şaşmamalı. Benim mükemmel olduğumu düşünüyordu.

Yaptığı her yanlış için kendimi suçluyordum. Ne çift ama.

"Başından beri bana karşı dürüst olsaydın, bunu başarma şansımız daha yüksek olurdu."

Gülümsemesi hüzünlüydü. "Gerçeği bilseydin beni asla içeri almazdın."

Yatıştırmak için olduğunu sandığım bir hareketle enseme sıkı ama bunun yerine beni kendine çekmesini dilememe neden oldu.

Çok uygunsuz. Ama yine de. Storm'du.

Tüm yetişkin hayatım onunla iç içeydi ve bana doğasının uzun zamandır arzuladığım bir yönünü gösteriyordu.

"Hadi, Cyan patlamadan önce."

Lokantanın önüne bir bakış attım ve çocuğumun tuvalete gitmesi gerekiyormuş gibi hoplayıp zıpladığını gördüm. "Biliyorsun 'pasta' onun sihirli kelimesi."

Sırıttı. "Bu konuda kesinlikle bana çekmiş."

Şükran Günü'nde yaptığım, nefret ettiğim için hiç yemediğim ve bu ikisi turta düşkün olduğu için her zaman kaybolan üç balkabağı turtasını düşündüğümde güldüm. Özellikle de hamur işlerim için.

Bir kez daha hafifçe sıkınca iç çektim ama başımı kaldırdım, camın açılması için düğmeye bastım, sonra çantamı kapıp dışarı çıkarken anahtarları dikkatlice kontakktan çektim.

Beni bekledi. Bir centilmen gibi.

"Bu senin yeni taktiğin mi?" Yumuşakça sordum. "Beni etkilemek için mi?"

Başını salladı ama gülümsemesi hüzünlüydü. "Bebeğim, sana hep böyle davranmalıydım."

Boğazım düğümlenince gözlerimi kaçırdım, çünkü haklıydı, bunu yapmalıydı. Şimdi bunu biliyor olması içimde acı tatlı bir ıstırabı tetikledi.

Keşke zamanı geri alabilseydik. Keşke yol boyunca kırdıklarımızı düzeltebilseydik.

Lokantaya girerken ikimiz de bir şey söylemedik. Sıcağın şoku yüzüme bir tokat gibi inmişti ve bu kadar kalabalık olmasına şaşırmışım. İki masa dışında tüm masalar doluydu ve garsonların ayakları yerden kesilmişti.

Terli ve saçları alnına yapışmış olan bir tanesi bana gülümsedi. Storm'a baktığında bakışları biraz daha sıcaklaştı ama o ilgilenmedi.

Bunu biliyordum çünkü baktım, Cyan'a Kraft Magad hakkında cevap veriyordu. Onu tekrar düzeltmesine neredeyse homurdanacaktım.

"Üç kişilik masa mı?"

"Lütfen," dedim gülümseyerek.

Bizi bir masaya yönlendirdi ve kışlarımızı kabine yerleştirirken Storm'un Cyan'ın yanına geçmesi beni b i r a z etkiledi.

Ona yakın durmak için gerçekten çaba sarf ediyordu ve bunun Noel'den beri içinde bulunduğu garip düşünceli ruh halinin bir karışımı olduğunu biliyordum - dürüst olmak gerekirse Bear'ın vefatının bir habercisiydi - ama aynı zamanda geçen yılın çok farklı bir şekilde sona erebileceği gerçeği de vardı.

Çok, çok farklı.

Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak ikisini de izledim, sessizce Kraft Madag hakkında konuşmalarını dinlemekten memnundum - artık bunu onu kızdırmak için yaptığından oldukça emindim - menüye bakmaya bile gerek duymuyordum. Sadece onları bir arada, etkileşim halinde ve Cyan'ı da her zamanki gibi görmekten mutluydum.

Eskisinden biraz daha kana susamış, ama artık hırçın, acımasız ve doğrusunu söylemek gerekirse bir pislik değil.

Kana susamışlık kesinlikle on bir yaşındaki çocuğumla bağdaştırmak istediğim bir sıfat değildi ama elden bir şey gelmezdi sanırım.

Storm bana ayrıntıları anlatmayı reddetse de onun ne gördüğünü biliyordum: West Orange'daki İki Günahkârın Yaşlı Kadını Amara, Cyan'ı yetiştiren adamı öldürmüştü. Bebeğimin ve Rachel'ın kardeşi Rain'in önünde.

Çok fazla şiddet... Elimden gelse onu uzak tutacağım dünyanın bir yanını kesinlikle ortaya çıkarmıştı.

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" Storm düşüncelerimi bölerek sordu. "Her zamankinden mi istiyorsun?"

Ona gülümseyerek başımı salladım. "Eğer ellerinde varsa."

"Çilekli kafes pasta?" diye sordu garsona ama cep telefonu çaldı ve ona uzandı. Bunu yaparken, okuduğu şey onu sinirden hırlattı.

Tanrım. Şu
hırıltı.

O anda, beni arkadan kavrarken altında kıvrandığım yaz gecelerini düşündüm.

Göğsü önümü kapatıyor, elleri başımın üzerinde birbirine dolanıyor ve beni yatağa sabitliyordu.

Kaygan teni ve yumuşak fısıltıları, çilekli kafes turtayı gereksiz kılacak kadar enfes bir zevkin anısını düşündüm.

"Yirmi beş çeşit turtamız var ve bu kesinlikle onlardan biri," dedi garson beni anılarımdan sürükleyerek.

Bana gülümsediğinde, kocama baktığı için onu neredeyse affediyordum... Kahretsin. *Eski kocam*. O hırıltı hislerimi alt üst etti.

Yine de onu kim suçlayabilirdi ki? Adam çok ateşliydi. O uzun saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, gümüşün şok edici parıltısı zengin siyahla mükemmel bir tezat oluşturuyordu. Kaslıydı ve kalındı, deri ceketini çıkardığı için ekose gömleğinin kolları şişkinleşmişti.

Bunu tek başına giydiğinde seksi görünüyordu. Ama altındaki kesik ortaya çıktıığında onu değiştirdi. Onu başka bir şeye dönüştürdü.

Tehlikeli biri.

Lezzetli biri. O

hırıltı.

Beni bunca yıldır neden çıldırttığını ve garsonun ona neden yüzüne sürmek istediği bir kedi nanesiymiş gibi baktığını hatırlamakta zorlanmayarak alt dudağımı çekiştirdim.

Ona olan çekiciliğimin hiç ölmediğini itiraf etmem acı tatlı bir gerçektir.

'Yedi yıllık kaşınıtı' dönemine girip kocalarını değiştirmek isteyen pek çok kadın gibi değildim. Eğer aldatmasaydı, eğer... şey, saçmalık, Storm olmasaydı, o zaman hala birlikte olurduk ve ben hala gençken olduğum gibi ondan hoşlanıyor olurdum.

Onu Cyan'la birlikte izlerken, içimde alaycı umut kırıntıları canlanıyor, düpedüz aptal mıyım yoksa benimle oyun mu oynuyor diye düşünmeme neden oluyordu.

Eğer durum buysa, bu maskaralığı daha ne kadar sürdürebilirdi?

Sekiz haftadan biraz daha az bir süredir buradaydık ve o bir kez bile pes etmemişti. Tek bir akşam yemeğini bile kaçırmamış, bulaşıkları yıka mayı tek bir kez bile ihmal etmemişti. Ve kendi itirafına göre günde yirmiden fazla kez mastürbasyon yapmasına rağmen, asla üzerime gelmedi.

Aslında, sanki o duygulara hiç sahip değilmiş gibiydi.

Tabii o sırada göz göze geldik ve ben düşüncelerime dalmışken onun sadece Cyan'la ilgilenmekten vazgeçip bana bakmaya başladığını fark ettim.

İfadesine kısa bir bakış, içini kemiren çarpık bir açlığı ortaya çıkardı. Elmacık kemikleri gerildi, burun delikleri açıldı ve gözlerinde içindeki vahşiliği gördüm. İçimdeki en içgüdüsel parçayı çağıran bir vahşilik. Daha önce sadece bir kez, Rene'nin ölümünden sonraki gün canlanmış olan bir parçam.

Ancak gerçek Storm'un kanıtı, onu hatırlatması beni gerdi. Bu onun bir rol oynadığını mı doğruluyordu yoksa sadece benim çıkarım için kendini hadım ettiğinin bir kanıtı mıydı? *Bizim yararımıza*. Sadece onun ve benim değil, Cyan'ın da.

Ancak onu izlediğimi gördüğü anda ifadesi değişti, sakinleşti. Sakinleşti. Bana göz kırpmadı bile, sadece Cyan'a döndü ve "Kendini savunmanın küçük bir sürtüğe kafa atmaktan daha iyi bir yolu olmalı, bebeğim" dedi.

Terminolojiyi duyunca irkildim ama konuyu açtığı için minnettardım.

Mini-Giulia uğraşmam gereken bir şey değildi.

"Bunu hak etti," diye inatla karşılık verdi. "Motorcu prensesler kimsenin onları yıkmasına izin vermez."

Yüzümü buruşturdum, çünkü onun bu seviyede bir öz değere sahip olmasını istiyordum, ama şiddet bir Hristiyan özel akademisinde iyi karşılanmazdı. Sadece benim geçmişim, onun vaftizi ve babamın West Orange'daki kilisedeki konumu sayesinde girebildiği bir şeydi bu.

"Seni yıkmalarına izin verme-" diye onayladı Storm, ben boğazımı temizleyip ona ters ters bakana kadar. Gözlerimi yakaladığında, bu kez benim iyiliğim için eğlenmeye çalıştığını gördüm.

Öfkelendim. Tabii ki onun bir termaganta dönüşmesinden mutsuz değildi.

Masadaki tek akli başında insan ben miydim? Tanrım bana güç ver.

"-ama başını da belaya sokamazsın."

"Yani yakalanmamam gerektiğini mi söylüyorsun?"

İnledim. "Storm!"

Cyan kıkırdadı. "Anne, yüzünü görebilseydin!"

Yüzümdeki ifade nasıl olursa olsun, onun kıkırdama sesiyle değiştiğini biliyordum.

Bebeğim benim.

Bana geri dönüyordu. Ve

nedenini biliyordum.

Fırtına.

Tanrım.

Daima Fırtına.

Servis görevlisi siparişimizle birlikte geldi ve bu bana kahkahasının sesini takdir etmem için bir saniye verdi. Neşesinin içimde dönmesine izin vermek için.

Yine de, kontrolden çıkmadan önce bunu yumuşatmalıydım. "Kötü şeyler yaptığında her zaman yakalanırsın. Kimse sonsuza kadar sessiz kalamaz."

"İspiyoncular. Çok berbatlar."

"Belki ama bu insanları da korumak için. Yoluna çıkan herkese zarar vermeye devam edemezsin, Cyan."

Bu çok zordu, çünkü ona zarar vermeye niyetli piçlere kafa atmasını ama sınıfındaki çocuklarla barış görüşmeleri yapmasını istiyordum.

Anne olmanın kolay olduğunu kim söylediye aptalın tekiymiş.

Çatalını turtasına batırırken bir iç geçirdi. "Muhbirler insan değildir." Kaşlarım çatıldı. "Evet, öyleler. Amara bir muhb i r d i," dedim ona.

"Seni kurtardığına sevinmedin mi?"

Bana bakarken Cyan'ın gözleri büyüdü ve bunu hiç bu şekilde düşünmediğini biliyordum.

Yavaşça başımı salladım. "Seni bizim için kurtardı, bebeğim. O olmasaydı, burada oturuyor olmayabilirdin. Yani bazen bir muhbire ihtiyaç vardır. Bazen hepsi kötü değildir."

"Onlar MC'de," diye karşı çıktı.

Storm boğazını temizledi ve "Bebeğim, benim dünyam senin dünyanın değil" dediğinde rahatlamış bir şekilde gülümsediğimde neredeyse yüzümü kıracaktı.

"Evet, öyle! Ben bir motorcu prensesim!"

"Biliyorum, biliyorum," diye yumuşakça azarladı, "ve sen her zaman öyle olacaksın, ama benim yaptığım şey, bebeğim, yapmanı istediğim şey değil. Belki de hiçbir zaman, tabii büyüdüğünde gerçekten istediğin şey bu değilse."

"Neden olmasın? Bütün o erkeklere hükmediyorsun." Ona o kadar büyük bir hayranlıkla bakıyordu ki Storm kıpırdandığında şaşırmadım.

Kafasına silah dayasalar bile Storm'un iyi olacağını hissediyordum. Kendini bu durumdan kurtaracaktı.

Kızı onun hakkında takdire şayan bir şey söyledi mi? Şükran Günü'nde kasaptan kaçmaya çalışan bir hindiye benziyordu.

Bu üzücüydü, değil mi?

Kocam gibi bir adam nasıl bu noktaya geldi? Küçük kızından gelen bir iltifatı bile kabul edemeyecek duruma?

"Unutmamalısın ki senin okulun ve benim MC'm... yani aynı seviyede değiller, değil mi uğur böceği?"

"Hayır, MC çok daha iyi," diye inatla karşılık verdi ve Storm onun inatçılığı karşısında homurdandığında neredeyse gülecektim. "Orada olsaydım bugün başım belaya girmezdi. Bana evde eğitim veremez misin anne?"

Buradaki ironi, onun MC'den hoşlandığını hiç bilmiyor olmamdı. Motorcu balerin FTW gibi bir tütü giyerken bir kesim giymek istemesi vardı ama babasını taklit etmek istediğini düşündüm. Kulüp binasında vakit geçirmek istemesi ise tamamen başka bir konuydu.

Tanrı'ya, altı yaşındayken Pokémon dönemindeki gibi olması için dua ettim ve bir daha hiç bahsetmeden önce aylarca duyduğum tek şey buydu, "Ne? Seni kızdırdığımda bana kafa atabilesin diye mi? Sana her matematik yaptırdığımda?"

Bana sırtıttı. "Ben olsam bunu yapmazdım."

İnanmayarak dilimi şaklattım. "Seni ne kadar iyi tanıdığımı unutuyorsun, arsız maymun."

Gözlerinde görmekten mutlu olduğum bir pırıltı vardı. "Matematikten nefret etmiyorum."

"Ne zamandan beri?" Storm gülerek karşılık verdi.

Turtadan kocaman bir ısırığı ağzına atmadan önce bir ahududu üfledi.

"Annenin zaten yakında kendi sınıfları olacak," diye araya girdi Storm usulca. Sözleri karşısında irkildim. O da fark etti elbette. Kaşları çatıldı ama devam etti: "O yüzden idare etmen gerekecek. Orası senin için iyi olacak."

"Orada hiç erkek yok. Bu çok garip."

"Garip değil. Odaklanmanı sağlayacak." Gözlerini kırıştırdı. "Bu hiç mantıklı değil."

Gülümsememi gizleyerek, "Ne demek istiyorsun tatlım?" diye sordum. "Demek istediğim, erkekler dikkatimi kaybetmeme neden olmuyor." "Kim kaybettiriyor?"

"Kızlar." Homurdandı. "Kızlardan nefret ediyorum. Kaba ve iğrençler ve-"

"Katina'yı sevmiştin," dedim, West Orange bölümünün hacker'ı Lodestar'ın üvey kızı ve Yaşlı Hanımlar'dan Alessa'nın küçük kız kardeşini kastederek. "O bir kız."

"Yine de kız gibi bir kız değildi." Burnu kırıştı. "Bugün onları dinledim. Hepsi tırnaklarını boyamak ve lakros hakkında konuşmak istiyor." Alay etti. "Lakros ne tür bir spor?"

Storm'un dudakları seğirdi. "Kanada'nın ulusal sporu mu?"

Cyan burnunu çekti. "Onlarda kalabilir. Neden portatif bir ağla top yakalamak isteyesin ki? Ne anlamı var ki?"

"Bu geleneksel bir yerli oyunu değil miydi?" Storm'a sordum. Atletizm ve saha sporları daha çok bana göre idi.

"Öyleydi," diye kabul etti. "Eğer bu işte iyi olursan, eğlenceli olabilir. Hızına dikkat et, Cyan. Biraz dayanıklılık kazan ki elli takla yerine bin takla atabilesin."

Ona attığı düşünceli bakış ölümci ciddiyetle idi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Adam sırtı. "Belki bin değil."

"Kaç tane?"

Güldüm. "Öğrenmek için denemeniz gerekecek."

Mırıldandı ama turtasına dönerken dalgındı.

Jimnastik bizim evde kralıydı. Yakında rekabetçi bir seviyede başlayacağından oldukça emindim ve daha önce onu gerçekten zorlamazdım, ama şimdi? Bu mücadelenin sadece onun için iyi olmayacağını, beladan uzak durmak için de buna ihtiyacı olduğunu hissediyordum.

Cyan düşüncelerine daldığı için biraz daha sessizleşince Storm sordu: "Derslerden bahsettiğimden neden bu kadar hayal kırıklığına uğramış göründün? Konuşmamızdan sonra daha heyecanlı olacağını umuyordum."

"Sadece istediğimden çok daha karmaşıktı," dedim iç çekerek. "Bunu gerçekleştirmek için neye ihtiyacın varsa Keira, ben arkadayım."

Sesi çok ciddi idi.

Bu da maskaralığın bir parçası mıydı? Yoksa gerçekten ciddi miydi? "Teşekkür ederim," dedim sertçe, sözlerini nasıl karşılayacağımdan emin değildim.

Bir parçam onu olduğu gibi kabul etmediğim için kendimi sinsi hissediyordu ama o zaman da bana ona güvenemeyeceğimi kanıtlamamış mıydı?

Turtama yumuldum, hepimiz sanki bu bir aperatif, bir başlangıç yemeği ve bir tatlıymış gibi tıka basa yedik, sanki benim sessiz kalmam önümüzde duran yemeğin tadını çıkarmamız için bir tetikleyiciymiş gibi. Bu zor değildi. Hayatımda yediğim en iyi turta olmalıydı, o kadar iyiydi.

Sunucu kahvelerimizi doldurup Cyan'a bir meyve suyu daha getirdiğinde, Storm biraz daha sipariş etti ve hepimiz sağlıklı olmamasına rağmen tıka basa yedik. Ama o aile terapisi seansından sonra bir molaya ihtiyacımız olduğunu düşündüm.

"Gelecek hafta Dr. Janowicz'i ziyaret ettikten sonra buraya gelebilir miyiz?" Cyan bir ağız dolusu s'mores turtasının etrafında sordu ve bunun stresli bir akşamı bitirmek için iyi bir yol olduğuna dair inancımı doğruladı.

Storm bana baktı, ben de omuz silktim. "Neden olmasın anlamıyorum."

Hatta sonrasında bunu yiyeceğimizi bilmek tüm çileyi katlanılabilir hale getirebilirdi.

Storm çocuğumuza göz kırparak, "Bana evet gibi geldi," dedi.

Cyan, "MaryCat ve Digger'a gelip bizimle yemek yemelerini söylemeliyiz," diye cıvıladı. "Belki Maddox'u kucağıma almama izin verir."

"Yakında gidecekler ya da yeni bir eve taşınacaklar Cy," dedi Storm ona.

"Gidiyorlar mı?" diye sızlandı.

"Sanmıyorum. Bence kalacaklar ama eğer durum buysa kendi evlerine ve yeni bir rutine alışacaklar. Yeni bir bebekle bu çok zor. Onlara biraz zaman ve alan tanımalıyız," şeklinde konuştu.

Suratını asmış olsa da, çoğunlukla haberleri duyduğuma sevinmiştim. MC'yi gerçekten seviyordum ve onunla takılmak bir zevkti. Eğer kalırlarsa daha da yakınlaşacaktık ve Maddox'un ne kadar tatlı bir çocuk olduğunu kimse inkâr edemezdi.

İşimiz bittikten sonra tezgahın arkasından yaşlı bir adam çıktı. Elinde bir bulaşık havlusu vardı ve bize doğru yürürken başını yana eğmiş, boğumlu parmaklarını havluya kuruluyordu.

Yüzüm kapıya dönük olduğu için yaklaştığını ilk ben fark ettim ve masaya yaklaştığında ona temkinli bir gülümseme gönderdim.

"Bugün Jaime ile konuştum. Burayı satın almak istediğini söyledi."

Storm başını geriye doğru eğerek lokantanın sahibine baktı - MC lokantayı satın almak mı istiyordu?

Storm'un, Rex'in West Orange'da Sinners'in portföyünü çeşitlendirme planının ayrılmaz bir parçası olduğu düşünüldüğünde, yeni

Şehrin merkezinde striptiz kulübü, lokanta, garaj ve bardan oluşan mini alışveriş merkezi

-tuhaf olan hangisiydi tahmin edin- o girişimin başarısını burada da taklit etmek istemesine şaşırmadım. Beni şaşırtan şey, açıkça bir anne ve babaya ait olan bir mekânı devralmak istemesiydi.

"Sanırım sen Fred'sin?" Storm gürleyerek ayağa kalktı ve elini uzattı.

Fred başını salladı. "Benim." Elini tuttu, sıktı ve "Turtayı beğendin mi?" diye sordu.

Storm masadaki birçok tabağa bakarak gülümsedi. "Sanırım yaptığımızı görebilirsin." "Jaime sana dikkat etmemi söyledi." Fred'in bakışları Storm'un kesiğine kaydı. "Hayır.

bir Günahkar'ı özlüyorum. Bütün garson kızlar heyecanlanıyor." Bana özür dileyen bir bakış fırlattı ama ben sadece elimi salladım.

Birlikte olduğumuz zamanlarda bu yorumu kıskanırdım. Şimdi ise bunu bir gerçek olarak kabul ediyorum.

Ancak Storm yüzünü buruşturdu ve yüzü kızgınlıkla karardı. "Sana telif ücreti ödememi istediğin turtaları merak ediyordum."

Telif hakları mı? Ne?

Fred gözlerini kırptırdı, sonra gülümsedi. "Bunu ifade etmenin iyi bir yolu." Parmağını salladı. "Bunu emlak ilanına koyabilirim."

"İzleyiciler konusunda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum Fred. Çocuğum gelecek hafta gelmek istiyor, sanırım ihtiyacım olan tek onay bu." Çenesini eğdi. "Sabah emlakçıyla temasa geçeceğim."

"Bu kadar kolay mı?"

"Bu kadar kolay."

"MC'nin her zaman fakir olduğunu düşünmüşümdür."

Gözlerim büyüdü, özellikle de Storm savunmak için acele etmediğinde. "Başımızda yeni bir patron var."

"Butch'un kaçtığını duydum." Fred dilini şaklattı. "Kötü çocuk. Her zaman çürük bir yumurtaydı ve her zaman öyle kalacak." Gözlerini kısarak Storm'a baktı. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Ben iyi bir yumurta değilim, ama işinizi mahvetmeyeceğim."

Fred bana bir bakış attı, sanki beni kendisini destekleyecek bir referans noktası olarak kullanıyormuş gibi. Ama ben oyun oynamıyordum.

"Eğer MC ile iş yapmakla ilgili bir sorunun varsa, Fred, ikimizin de zamanını daha fazla harcamadan bana şimdi söyleyen iyi olur," diye uyardı Storm, yaşlı adama bakarken ses tonunda daha sert bir ton vardı.

Fred'in sürekli yaptığı hakaretlere öfkelenmemesine şaşırmıştım ama Storm'un değişken doğasının tartışmalarda kendini nadiren gösterdiğini kabul etmek zorundaydım. Pek çok kusuru, kontrolündeki pek çok çatlak arasında öfkesi bunlardan biri değildi. En azından

En azından bizimle değil.

Yol adı Fırtına olan, doğası gereği fırtınalı ve değişken bir kelime olan bir adamın öfkeli olmaması ne kadar olasıydı?

Yine de tartışmalarda sesi yükselen bendim. Asla o değildi. Sinirlenen, yüzüne bağırarak, duvarlarını yıkmaya çalışan bendim. Bendim. O değil.

Bu açıklamayı yapmak için garip bir zamandı. Fred'in başını sallayıp "Senin paran da herkesinki kadar iyi" dediğini gördüğümde daha da garipti.

Storm soğukkanlılıkla, "Sadece benim param satın alıyor," diye karşılık verdi. "Buranın birkaç yıldır satılık olduğunu gördüm."

Fred burnunu çekerek, "Kaliteye para ödüyorsun," dedi.

"Kalite var ve kendini piyasanın dışında fiyatlandırmak var."

Burada neler olduğunu anlayıp anlamadığını, ilgilenip ilgilenmediğini merak ederek Cyan'a bir bakış attım ve onu babasının müzakerelerini izlerken vişneli turtayı kaşıklarken buldum.

Tabii bu müzakere olarak kabul edilebilirse.

Storm fiyat konusunda tartışmıyordu ama Fred de bu konuda pek neşeli sayılmazdı.

"Her kuruşuna değeriz. Eğer beni fiyatı düşürmeye ikna edebileceğini düşünüyorsan-"

Storm başını salladı. "Tartışmıyorum." Fred

kaşlarını çattı. "Yapmıyor musun?"

"Hayır."

Fred ona şüpheyle baktı. "Yani yarın Sally Anne'den bir telefon bekleyebilir miyim?"

"Yapabilirsin."

"Bunun pastanın parasını ödemekten kurtulmanın bir yolu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bunun üzerine gözlerim doldu ve sonunda konuşmak zorunda kaldım. "Affedersin Fred, bu tamamen yersiz. Biz asla bedava yemek istediğimizi söylemedik! Biz kendi yolumuzu gayet iyi ödüyoruz, çok teşekkür ederim."

Omuzlarını oynattı. "Buralarda bir sürü beleşçi var," dedi sadece. "Biz öyle değiliz," dedim hışımla. *Bu ne cüret.*

Konuşmaya sırtımı dönerek Cyan'a baktım, beni şaşkınlıkla izlediğini gördüm ve Storm ile Fred arasındaki konuşmaya geri döndüm.

"Hesabı alabilir miyiz lütfen?" Rica ettim.

Fred dudaklarını büzdü. "Yapabilirsin. Sizinle iş yapmak için sabırsızlanıyorum."

Bununla birlikte, elini tekrar sıkılmak üzere uzattı, Storm da elini sıkı ve sonra mutfaka geri çekildi.

"Ne sefil bir ihtiyar," diye homurdandım nefesimin altında, o yerine otururken

Karşımda.

"Bırakmaya hazır olduğunu sanmıyorum," diye düşündü Storm, vişneli turtadan kalan son parça için Cyan'la mücadele ederken ve tabii ki Cyan'ın kazanmasına izin verdiğinde kıkırdadı.

Parçayı ikiye bölüp, "Yarımlar, baba" diyerek beni şaşırttı. "Teşekkürler uğur böceği," diye cevap verdi, parçayı aldı ve mırıldanarak çiğnemeye başladı. "Ne demek istiyorsun?" Turtayı yerken onu izlememeye çalışarak sordum.

Gerçekten de

seksi olmamalıydı. "Bırakmaya hazır değilse neden satıyor?" Storm omuz silkti. "Ellerini görüyor musun?"

Gözlerimi kırpıttım. "Sanırım. Havlu üzerinde kurutmasını izledim." "Artritin ne kadar kötü olduğunu fark ettin mi?"

"Hayır."

"Parmak eklemleri kaynaşmıştı. Hiçbir erkek sevdiği şeyi yapamadığını kabul etmek istemez."

"Sevdiğini nereden biliyorsun?"

Homurdandı. "İki sipariş aşçısı ve birkaç garsonu var, ayrıca saat neredeyse dokuz tatlım. Onun yaşındaki hiçbir adam işini sevmese bu kadar personelle burada olmazdı." Anlayışı beni duraksattı ama merakımı yanlış anladı çünkü şöyle dedi: "West Orange'daki lokantada çalıştığını biliyorum, o yüzden anlamayabilirsin. Giulia çok iyi olmasına rağmen yemek yapmaktan nefret eder."

"Hayır, anlıyorum," diye reddettim. "İnsanları rahatlatan yiyeceklerle beslemenin hoş bir yanı var. Yüzlerine bir gülümseme yerleştiren şeyler. Belki asgari ücret ve bahşiş için çalışırken değil ama en azından dürüst bir iş."

"Aynen öyle. Buranın sizin gurur ve neşe kaynağınız olduğunu ve kırk yıldır burada çalıştığınızı hayal edin."

"Ailemden kurtulmak gibi olur."

Başını salladı. "Öyle olurdu."

Ben şaşkınlıkla onu incelerken garson kız yanıma geldi ve "Yaşlı Fred'in üzerinde hangi mucizeleri yarattınız bilmiyorum ama hesabınızı ödemek zorunda olmadığınızı söyledi" dedi.

Storm sadece gülümsedi ve ona teşekkür etti ve hemen ayrılmadık, masadaki diğer turta dilimlerini bitirdik ve Cyan esneyip yatmaya hazır olana kadar etrafta takıldık, kalktığımızda Storm'un bakmadığını sandığında bir tabağın altına elli dolarlık bir not bıraktığını fark ettim.

SEVGİLİ KEIRA

Bugün okul piyesinde Helena'yı oynarken seni izledim.

Bence sana yanlış rol verdiler. En azından öyle umuyorum.

Senden önce hiç Shakespeare okumadığımı biliyor muydun? Ama Jimmy bana oyundan bahsettiğinde, okuldan sonra neden bu kadar geç saate kadar kaldığını söylediğinde, daha fazlasını öğrenmeliydim.

Garip olduğumu düşünüyor. Bir şey söylemiyor çünkü o sadece bir Prospect ve Rex ve ben kardeş gibiyiz, ama muhtemelen garip olmanın ötesinde bir sürüngen olduğumu düşünüyor.

Ne düşündüğü umurumda değil. Sadece Jackson Lisesi'ne gittiği için mutluyum.

Bunu bilmiyorsun ama seni kontrol etmesini sağlıyorum. Seni güvende tuttuğundan emin oluyorum. Kulüp fahişelerinin kızlarından biri senin sınıfında. Kendra'dan sana da göz kulak olmasını istedim.

Jamie Grier'in seni baloya davet edeceğini biliyor muydun?

Kendra onun arkadaşlarıyla senin hakkında konuştuğunu duymuş.

İçkine bir şey katacaktı, tatlım. Bunu bilmiyordun, değil mi? Sen de asla bilemeyeceksin. Bundan emin olacağım. Tıpkı senin her zaman güvende olmanı sağlayacağım gibi.

Hermia'yı oynamalıydın.

Güçlüydü. Helena kayıp bir köpek yavrusu gibi Lysander'ın peşinden gitti. Bu sen değilsin. Bunu biliyorum. Gözlerindeki ateşi görebiliyorum ama orada olduğunu bildiğini sanmıyorum.

Kendini benim gördüğüm gibi görmeni neyin sağlayacağını merak ediyorum.

Umarım bunu fark ettiğinde buralarda olurum. Eminim muhteşem bir manzaradır. Tıpkı sahnedeki sen gibi.

Muhteşem

.

Seninkiler

,

Firtina

SEVGİLİ GÜNLÜK

SENYÖR YILI

Tanrım, sahnede olmaktan o kadar nefret ediyorum ki. Midsummer Night's Dream bittiğine göre, sonunda tekrar nefes alabileceğimi hissediyorum.

Babamın bana böyle şeyler yaptırmasından nefret ediyorum. Johns Hopkins başvurumda bu olmadığı için beni gerçekten kabul etmeyecek mi?

Her iki şekilde de, bitti. Saçmalıktı ve o sürtük, Jilly Harlan, Hermia'ydı. Helena'yı oynamak zorunda kaldığıma inanamıyorum. Gerçi... Hermia babasına karşı koyuyor ve ben boktan bir oyunda rol almaktan kurtulacak kadar uzun süre ona karşı koyamıyorum, bu yüzden belki Bay Rogers bende lanet olası bir itici gibi görünmemi sağlayan bir şey gördü.

Helena'nın Hermia'nın artıklarını almasından nefret ediyorum. Demetrius onu sevmiyordu. Hermia'yı seviyordu. Ama saçma bir aşk büyüğü ona sonsuza dek mutlu son verdi. Bu nasıl bir son böyle?

Yine de her şeyin iki önemli noktası vardı. Artık bitti, babamı hayal kırıklığına uğratma konusunda endişelenmeme gerek yok ve performansın tüm endişesinin ortasında, Motorcu'yu orada gördüğümü söylemek istiyorum.

En azından onu koltuklarda gördüğüme eminim.

Belki de bu sadece benim yeni takıntımın konuşmasıdır. Belki de bir şeyler görüyordum. Belki de sadece aptalca bir hüsnü kuruntudur? Gerçi neden onun orada olmasını, aptal bir oyunda beni izlemesini, zayıf bir kadın kahramanı oynamasını diledim, bilmiyorum.

Onda beni çağıran bir şey var.

Demetrius'un Hermia'nın işine burnunu soktuğu ve Helena'nın tam bir moron gibi izlemekle yetindiği o aptal sahnenin ortasındaydım ve tiyatronun kapıları açıldı. Sahnede ışıklar çok parlaktı ama ben kapıların açıldığını görecektir şekilde eğilmiştim. İşte o zaman onu gördüğüme emin oldum. Yüz hatlarını yakalamak çok zordu, ama o saç çizgisi

ondan başka kimseyi görmedim.

Jackson Lisesi'nde çocuğu falan mı var? Yeterince yaşlı görünmüyor ve eğer olsaydı birileri onunla akraba olduğunu itiraf ederdi... Gözlerim bana oyun oynuyor olmalı. Evet, öyle olmalı.

Yine de onun orada olduğuna inanmanın karaktere daha fazla enerji katmamı sağladığından eminim. Bay Rogers bir sonraki oyunda bana rol vermekten bahsediyordu ve ben bundan vazgeçtim. Oyunculuk benim mesleğim değil. Asla ve asla.

Motorcunun adını merak ediyorum.

Jimmy'ye sorsam bana söyler mi acaba? Ne de olsa arkadaş değiliz. Ama bir isimde ne var?

YEDİ

FIRTINA

HAZIR BULUNAN

Godspeed - Frank Ocean

"ASHER?"

Başımı yana salladım, boynum çatlayınca rahatladım. "Selam." "Bir süredir senden haber alamıyordum," dedi yeni NA sponsorum Christopher Sakince.

Bu konuda bir ahmak olsaydı, muhtemelen telefonu kapatırdım ama adam Manhattan'da uzun süre katıldığım Adsız Narkotik toplantılarını yönetmişti, bu yüzden keşlerin nasıl çalıştığını biliyordu.

Yirmi yıl boyunca damarlarımda şeker ve aspartamdan daha kimyasal bir şey dolaşmamış olsaydı bile, her zaman bir bağımlı olacaktım.

Eski bağımlı olduklarını söyleyen insanlar yalancılardı.

Hepimiz iyileşme sürecindeydik.

Hepimiz o bir günü bekliyorduk, işler sarpa saracak ve sonunda kötü alışkanlıklarımızın içinde boğulacaktık.

Boynumu tekrar yana salladım, o çatlağı hissetmeye ihtiyacım vardı. "Storm?"

"Buradayım. Cevap verdiğin için teşekkürler. Meşgul olup olmadığınızdan emin değildim."

Christopher'ın sakın cevabı "Aradığına sevindim," oldu. Adam her zaman böyleydi. Sanki Gandhi'yi bütün olarak yutmuş gibiydi.

O lanet huzurdan biraz da kendim için istedim.

"Ailem Ohio'ya taşındı," dedim ona aniden, pencere kenarındaki bitkilere bakarak.

Yavaş ama emin adımlarla hem bu evi hem de kulüp binasındaki ofisimi ele geçirmeye başlamışlardı. Keira ya fark etmemişti ya da umursamıyordu.

Bir sardunya bitkisinin solan yaprağına bakarak düşüncelerimi toparlamaya çalıştım,

Christopher'ı en başta neden aradığımı anlamaya çalıştım ama zihnim bulanıktı.

Cyan jimnastik antrenmanındaydı ve üç saatlik bir antrenman olduğu için eve geldim. Ev boştu çünkü Keira bir randevuydu.

Lanet bir randevu.

Boynumu kırma arzusu beni bir kez daha vurduğunda çenem tekrar çalıştı, ama bundan gelecek tek rahatlamanın kafamı tamamen koparmak olduğunu hissediyordum.

MC, *Pies You Like It*'i satın aldığından beri Keira orada çalışmak istediğine karar vermişti. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ama tartışmayacaktım çünkü bir lokanta işletmek hakkında ne biliyordum ki? Bu işe dahil olmak istemesi içimi rahatlatmıştı. Yapılacaklar listemden bir şey daha çıktı.

Orada çalışmayı seviyordu. *Harika*. Bir müşteri bulmuş. *Hay sikeyim*.

"Bu iyi haber, değil mi?" Christopher temkinli bir şekilde sordu, kötü ruh halimi bir balyozla kırdı. "Yani, son konuştuğumuzda kızını göremeyeceğin için endişeliydin."

Doğrulduğumda çenem gerildi, cep telefonumu sehpanın üzerine koyarken dirseklerim dizlerime çarptı. Başımı eğerek daha önce süpürdüğüm halıya baktım ve mırıldandım: "Çok iyi koşullarda olmadı ama evet, burada olmalarına sevindim."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"O..." Nasıl tarif ettim? Bu konuyu terapide konuşmuştum ama hakkımda pek çok mahrem sırrı bilen bir adamla konuşmak nedense daha zordu. Ayrıca, gerçeği tam olarak söyleyemiyordum. Bu da durumu daha da zorlaştırıyordu. "İnternette bir adam onu kandırdı ve kaçırdı."

"Vay anasını!"

Christopher'ın küfür ettiğini hiç duymamıştım.

"Evet," dedim huysuzca. "İşler... kötüydü." "Öyle görünüyor. O iyi mi?"

"Ona zamanında ulaştık."

"Sevindim." Ses tonu içtendi, samimiydi ama sanırım bu Christopher'dı. Fedakâr insanlara pek sık rastlamazdım ama o böyleydi. Özverili.

Garipti.

İyi, hoş, nazik ama garip.

Bu yüzden onunla konuşmakta zorlandığımı düşünüyordum, bir kez açıldığımda içimi dökmek kolay olsa bile.

Boğazımı temizlemeden önce "Ben de," diye gürledim.

"Bu yüzden mi arıyorsun? Bir darbe mi almak istiyorsun?"

"Hayır." O görmese de başımı salladım. "Annesiyle hâlâ ayrınız ve bu gece ilk kez biriyle çıktı."

"Tamam mı?"

Ne düşündüğünü biliyordum. Çocuğum kaçırılmıştı, ama ben kafayı bulmak istememiştim, ama eski sevgilim bir randevuya gitmişti ve ben de gitmiştim?

Berbattı.

"Güçlü olmak zorundaydım." Bu bir gerekçe değildi. Bir nedendi. "Tereddüt yoktu, kararsızlık yoktu. Bir korkak gibi davranıp uyuşturucu ya da metamfetamini düşünemezdim. İkisi için de orada olmak zorundaydım. Bizi buraya getirmeli, yerleştirmeli ve sonra da telafi etmeye başlamalıydım."

"Peki neden şimdi tetiklendin?"

"Çünkü Keira'nın başka biriyle birlikte olmasının daha iyi olacağını bilsem de, içimdeki her şey başka bir piçin ona dokunması fikrine isyan ediyor."

"Anlaşılabilir." Durakladı. "Sana bir soru sorabilir miyim, Asher?"

"Elbette."

"Sadakatsizdin, değil mi?"

"Evet." Bu itiraf ruhumdan koparılmış gibi hissettirdi.

"Bu geceki randevuyu bir çeşit sadakatsizlik olarak mı görüyorsun?" "Hayır. Biz ayrıldık."

"Yani sadece sahiplenici mi davranıyorsun?" "Hayır."

"Ne o zaman?"

"Onun için en iyisini istiyorum. Keşke o ben olsaydım."

"Onu neden aldattın?"

Bu yüklü bir soru değil miydi? Ama nedense bunu ona itiraf etmek Keira'ya itiraf etmekten daha kolaydı. Bana inanmazdı. Christopher'ın inanmaması için bir sebep yoktu.

"İlk seferinde..." Nefesimi içime çektim. "Oldukça berbat."

"Neden?"

"Beni terk etti."

"Yani hile yapmıyor muydun?" diye sordu kafası karışmış bir halde.

"Hamileydi. Neydi... Dostum, ne olduğunu bile bilmiyorum. Ama beni terk etti ve ben de bir korkak gibi kafayı buldum."

"Bana geri döneceğini düşünmüştüm, bizi yürütmek istediğini düşünmüştüm, bu yüzden bana geldiğinde hiçbir şey düşünmedim. Sadece mutluydum."

"O değil miydi?"

"Hayır."

"Kimdi o?"

"Keira'nın hamileliği boyunca onu defalarca aldattığımı söyleyen kadın."

"Yalan mı söyledi?" Christopher'ın sesinde hiç şaşkınlık yoktu. Onun gibi bir adamın zamanında çoğu daha kötü olan milyonlarca acıklı hikâye dinlediğini tahmin ediyordum.

"O yaptı."

"Neden?"

"Çünkü beni uzun zamandır seviyor."

Burnunu çekti. "Bu kulağa aşk gibi gelmiyor." "Hayır, bana da öyle gelmiyor."

"Aşkınız aşka benziyor. Keira için en iyisini istiyorsun, bunun sen olmadığını bilmek seni incitse de bu hiçbir şeyi değiştirmiyor."

"Sanırım benimki aşk gibi geliyor." Bunun farkına varmak iliklerime kadar işledi. "Kendin hakkında pek de iyi şeyler düşünmüyorsun, değil mi Asher?" O

biraz güldü. "Aslında buna cevap verme. Bilmediğini zaten biliyorum ve bu konuda bana saçmalayacaksın. Yani, tecavüze uğradın-"

"Bu tecavüz değildi," diye alay ettim. "Aletim sertleşmişti."

"Bu tecavüzdü. Rızaya dayalı değildi," dedi Christopher sakın bir şekilde. Çenem gerildi. "Tecavüz değildi. Keira olmasını istedim."

"Ama öyle değildi. Seks yapmak için kandırıldınız ve sonra söz konusu kadın sizi ve karınızı ayırmak için işleri daha da manipüle etti."

"Gerçeği çarpıttı ve bana karşı kullandı." "Ne zaman aldattıysanız, kafanız iyi olduğu için mi yaptınız?"

"Evet." Çenemi sıkarak gözlerimi ovuşturdum. Tam bir pisliktim.

Birkaç saniye sessizlik oldu, sonra usulca sordu: "Ve her seferinde yattığın kişinin Keira olduğunu mu düşündün?"

Utanc beni vurdu. "Evet."

"İlginç."

Utanc acı bir öfkeye dönüştü. "Bu kadar büyüleyici olduğumu duyduğuma sevindim."

Dilini şaklattı. "Sadece anlamaya çalışıyorum Asher. Bundan zarar gelmez, değil mi?"

Omuzlarım kamburlaşırken, "Hayır. Zararı yok." diye kabaca itiraf ettim. Artık değil. Zarar çoktan verilmişti. Yıllar önce. Arkasında bıraktığı yıkım, bütünüyle affedilemezdi.

Yarım boruların gürültüsü beni kırmızı alarma geçirdi, bu yüzden ayağa kalktım ve mutfığa yöneldim. Pencereden dışarı baktığımda gelenin Jump olmadığını, Digger'in eve geldiğini görünce daha da sinirlendim.

Bu açıdan ön kapının açık olduğunu, MaryCat'in kucığında Maddox'la orada durduğunu görebiliyordum. Biraz solgun görünüyordu, ama Digger bisikletinin arkasından inip ona doğru yönelirken gülümsemesi gerçek ve samimiydi.

Onu kollarıyla sararken, tekrar orada olabilmeyi diledim. En başa. Lanet olası ilk güne.

"Asher? Hâlâ orada mısın?"

*Evet. Ben sadece kardeşimi, onu biftikle zehirlemek istemeyen karısıyla
öpüşürken izlemekle meşgulüm.*

"Ben hala buradayım."

Christopher iç çekti. "Ne yapıyorsun?"

"Keira'nın eve gittiğini sanıyordum."

"Saat daha yedi bile olmadı," dedi Christopher. "İyi bir randevu olmazdı, değil mi?"

*Aynen öyle. "Onun iyi vakit geçirmesini
istiyorum." "Sadece seninle mi?"*

"Hayır. Artık buna sahip olabileceğimizi sanmıyorum." Kaşlarım çatıldı.

"Tamam, bu saçmalık. Sanırım yapabiliriz, eğer beni içeri alırsa."

"Herkes affedilmeye layıktır, Asher. Kendine bu kadar yüklenme.

Herkesin hayatla başa çıkmasına yardımcı olan bir kötü alışkanlığı vardır." "Bazıları sadece bununla ailesini mahvetmez." "Onunla birlikte olmak istiyor musun?"

"Bu dünyada istediğim başka bir şey yok." "Ona kur yapmayı düşündün mü?"

"Hayır. Bir anlamı yok. Sonunun benimle olmasını istemiyorum." "Bu özveriyi çok ileri götürmek olur, değil mi?"

"Ben zehirliyorum, Christopher. Kendini kurtarmak için çok geç olmadan dışarı çıktı. Bu yüzden onunla gurur duyuyorum."

Christopher birkaç dakika sonra, "Bu şimdiye kadar duyduğum en iç karartıcı, rahatsız edici ve harika şey," dedi.

Homurdandım. "Eğlendirdiğime sevindim-"

Daha fazla yarım borunun gürültüsü vardı ve ben SUV'un görünmesini beklerken, onun yerine yeni bir domuz gördüm.

Parlak kırmızı bir tane.

Kaşlarım çatıldı ve Christopher konuşuyor olmasına rağmen mırıldandım, "Harika konuşmadı, Christopher. Teşekkürler. Gitmem gerek."

Sözlerini yarıda keserek bisikleti inceledim, kim olduğunu merak ettim, sonra kilitletiğim mutfak dolabına yöneldim ve bir on iki kalibre doldurdum.

Tüfeği sürükleyerek ön kapıya doğru yürüdüm, kapıyı açtım ve tüfeği ön koluma asarak piçin dönüp bana bakmasını bekledim.

Bunu yaptığında gözlerim büyüdü. "Rex? Hangi cehennemdeydin, seni salak?" Cehennem gibi görünseydi, muhtemelen onu affedebilirdim. Ama o

temiz traşlı, biraz bronzlaşmış. Gözleri kederden çılgına dönmüştü ama bunu anlıyordum. Geri kalanına gelince, kıyafetleri temiz görünüyordu, botları bile parlatılmıştı.

Hışımla  n kapıdan çıktım ve ne halt ettiğimi anlamadan omzuna bir yumruk attım. Muhtemelen buna hazırlıklı olmasına rağmen, onu kıcının üstüne geri götürecek kadar sertti.

U maya başladığında ona doğru yaklaştım ve şimdi bir tekme atmaya hazırlandığını ama dövüşmek istemediğini fark ederek hırladım, "Eee? Neredeydin lan sen?"

Ayağa kalkma zahmetine girmeyip öylece yatarak bana bakınca içimi çektim ve buradaki sıcaklık soğukluğu sıcak gösterdiğinden delice olsa da dönüp kıcımı onun yanına koydum.

Kar hemen hemen yok olmuştu ama donmuş çimlerin üzerine uzanıp gökyüzüne bakarken soğuk iliklerime kadar işliyordu.

Soğuğu siktir et, her şeyi siktir et, onun burada olması harikaydı.

Hepimiz çok endişelenmiştik, bu yüzden onun güvende olduğunu bilmek beni çok rahatlattı.

şimdiye kadar onun yokluğunun sırtıma nasıl bir yük bindirdiğini fark etmemiştim bile. Bu, onun işini kolaylaştıracadıım anlamına gelmiyordu ve sessizlik, canını sıkmanın işe yaramadığı yerde harikalar yaratıyordu. Sabırlı olursam açılacağını biliyordum.

Orada dinlenirken, saçma sapan şeyler söyleyip titrerken, sonunda, "Kendra benim üvey kız kardeşim" diye mırıldandı.

Ben bir şey söylemedim. İlk gittiği yerin orası olmasına şaşırmış olsam da, bu benim için yeni bir şey değildi.

"Biliyor muydun?" Rex birkaç saniye sonra gürledi, başı yana doğru sallanıyordu. "Birkaç yıl önce öğrendim."

"Bu yüzden mi onu dışarı atmama izin vermiyorsun?"

"Ona aşık olduğum için değildi." "Bu yüzden olduğunu sanıyordum."

"Biliyorum. Böyle d ş nmene izin vermek daha kolaydı."

Rex başını çevirip bana baktı. "Buna inanamıyorum."

"İnan bana, Bear da inanmıyordu-"

"Neden bana değil de sana sırrını açtı?"

"  nk  ona anneni hiç aldatıp aldatmadığını sordum ve bunu nasıl d zelittiğini öğrenmek istedim."

"Tanrım," dedi Rex tıslayarak. "Sanırım onun sadık olduğunu düşünmüştüm, ki bu delilik-"

"Neden bu  ılgınlık?"

"Annemi aldattığını düşünürsek bu konu tartışmalı."

"Hayır. İnsanların aldatması kaçınılmaz değildir. Nyx'in Giulia'yı aldatacağını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, onun aletini keserdi. Herkesin düşündüğü kadar deli değil."

Homurdandım. "Link Lily'yi, Sin Tiff'i, Mav Alessa'yı, Steel Stone'u aldatmaz... Onlar bu işin içindeler." "O" kelimesinin altını çizdim.

"Senin kadar her şeyi içine alan bir adam görmedim, Storm. Ama sen her şeyi berbat ettin."

Bu sözler, omzuna indirdiğim yumrukla hissettiklerinden daha çok canını yaktı.

"Evet," diye kabul ettim.

"Her neyse, en azından bu işi halletmiştir diye düşünmüştüm. Tanrım." Ellerin tersiyle gözlerini ovuştururken nefesinin altından homurdandı. "Bu yüzden mi beni hep ondan uzak tuttu? Onun zehirli amcığundan hoşlandığımdan değil. Zaten hep senin peşinde dolanıyordu. O lanet inek gözleri beni benden alıyordu."

"Ayrıca ben her zaman siz piçlerin çoğundan daha seçici olmuşumdur." Yüzümü buruşturdum. "Onu hiç becermedin mi? Hiç mi?"

"Hayır. Bir elektrik aldığımı falan söyleyemem, sadece o sürtükten hep nefret etmişimdir."

Tanrıya şükür, ha? Dostum, bu berbat olurdu. Günahkârlar için bile." "Doğru."

"Fırtına mı?"

"Öyle mi?"

"Bunu neden yaptın? Keira'yla neden her şeyi berbat ettin?"

Ağzım gerildi. "Öyle olsun istemedim."

"Kendra'nın üzerine mi düştü? X işareti lanet olası yeri mi işaretliyor?"

"Hayır. Herkesin düşündüğü kadar çok sevişmedim. Utanmamı gerektirecek kadar sık oldu ama hiçbir zaman sırf boşalmak için boşalmadım. Her zaman kafam iyiydi."

"Unutmayın, her zaman kullanmıyordum. Evliliğimin çoğu bir bulanıklık içinde geçip gitmedi."

"Hayır. Çünkü eskiden seni buzdolabına atardım," diye hatırlattı.

Yüzümü buruşturdum. "Teşekkürler mi?"

Gülüşü kısaydı. "İnan bana, bunu yapmaktan en az senin benden nefret ettiğin kadar ben de nefret ediyordum. Yine de hayatını mahvetmene izin veremezdim."

"Minnettarım kardeşim," diye mırıldandım, bunu MC gibi değil de kardeşçe söyledim.

Bunu biliyordu çünkü "Keşke Keira'yla işleri berbat etmeseydin" diye gürledi.

"Ben de."

"Onları neden becerdiğini bile bilmiyorum. O zamandan beri at gözlüklerin vardı."

Yine de onunla tanıştın. Senin kadar kafayı yemiş bir salak daha görmedim."

Bir an için sesimi kaybettim çünkü Christopher gibi bu yarışta hiçbir atı olmayan birine bu saçmalığı itiraf etmek, her iniş çıkışta yanımda olan Rex'e itiraf etmekten daha kolaydı.

"Eskiden Keira'yı becerdiğimi düşünürdüm," diye boğulmayı başardım. Rex sustu. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Keşke olsaydım." "Bu berbat bir şey."

"Biliyorum."

"Tanrım."

Sessizlik çöktü ve bana olan saygısını tamamen yitirdiğini anladım.

-Yine de hak ettim.

Çenem çalışıyordu, pişmanlığım yüzüme vuruyordu, "Annenin düşük yaptığı zamanı hatırlıyor musun?" diye mırıldandım.

Rex tıslayarak nefes verdi. "Evet. Hatırlıyorum. Hepimizi dondurmuştu." Evet, o yıl cehennem gibiydi.

Rene hayatımda önemli olan tek anneydi ama bebeğini kaybettiğinde kendi içine kapanmıştı. Depresyon mağarasına o kadar dalmıştı ki, sanki onu da kaybedecekmişiz gibi hissetmiştim.

Eskiden gidip onunla otururdum. Hiçbir şey söylemeden. Sadece odasına girer, yorganın üstüne uzanırdım. O zamanlar sekiz yaşlarındaydım. Muhtemelen o yaşta onun neler yaşadığını anlamam berbat bir şeydi çünkü ben de her zaman böyle hissediyordum.

Hala öyle.

Şimdi daha iyi bir maske taktım.

"Yaklaşık on bir ay sonra babanın bir kız arkadaşı oldu. Ona şehirde bir yer tuttu-"

"Lanet olsun," diye homurdandı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Aldatmak hakkında sadece bir kez konuştuk. Annen kendine geldikten sonra ondan kurtuldu. Gitmesi için para verdi. Kendra geri geldi çünkü bir kulüp fahişesinin kızı olduğunu söyledi. Rene ölene kadar ona söylemedi."

"Tanrım."

"Evet."

"Öğrendiğinizde kaç yaşındaydınız?"

Geçmiş düşündüm ve tahmin ettim, "Yirmi yedi mi? Keira doğum yaptıktan birkaç ay sonraydı."

"Keira seni tekrar terk ettiğinde mi?" İçimi çektim.

"Evet."

"Neden seni terk edip durdu?"

"Aklı başında olduğu için mi?"

"Saçmalık."

"Çünkü hayat onun düşündüğü kadar güzel değildi," dedim basitçe. "Ne oldu? Neden geri döndü?"

"Bilmiyorum. Her zaman yaptığı gibi geri geldi." "Her zamanki gibi."

"Kız arkadaşının hamile olduğunu biliyor muydu?"

Konunun değişmesine göz kırptım. "Hayır. Kendra ona doğum belgesini verdiğinde öğrendi. Sanırım bu haberin Yaşlı Hanım'ın etrafındayken gün ışığına çıkmasının iyi bir şey olmayacağını biliyordu. En azından ben öyle düşünüyorum. Onunla bu konuda hiç konuşmadım."

"Ona inandı mı?"

"Bence Kendra'nın annesi iyi bir kadındı."

"Tanrım, ironi."

"Evet. Bir engerek yetiştirmiş."

"Muhtemelen babamın müdahalesi. DNA'sı muhtemelen onu bir amcık yaptı." Ben homurdanırken, Rex yukarı doğru yuvarlandı, sırtı kavisli, dizleri yüksek ve kolları onların üzerinde olacak şekilde oturdu. "Babamın çocuğu olsun ya da olmasın, Keira'ya yaptıkları yüzünden kulüpten atılmayı hak etti."

"Yaptığını biliyorum." Evden kovulmak, evliliğimin b o z u l m a s ı , karımın kulağına *kimin* fısıldadığını öğrenmek... O sürtüğü öldürmek istemiştim.

Ama işin özüne indiğimde, hata bendeydi. Tüm bu bok benim üzerimdeydi.

"O zaman neden bana izin vermedin? Link konuyu açtığında neden bana gelip yapmamamı söyledin?"

"Gelecekteki Rex'i düşünüyordum. Öğrendiğinde, onu kovmuş olsaydın bunun kafanı karıştıracığını biliyordum."

"Belki," dedi yavaşça. Sonra başını salladı. "Üvey kardeşim olması ona zalim bir sürtük olma hakkını vermez, Storm."

"Bunu şimdi söyleyebilirsin," diye gürledim. "Ama daha önce söylememiş olabilirsin." "Neden bana söylemedin ki?"

"Çünkü Bear benden yapmamamı istedi."

Alay etmedi ama "Senin hakkında neyi anlamıyorum biliyor musun?" diye sorarken öfkesi kelimelerinde zonkluyordu.

"Ne?"

"Bu kadar onurlu biri nasıl olur da karısıyla bu kadar boka bulaşır?"

"Keşke buna bir cevabım olsaydı."

"Ben de," diye tersledi. "Rachel bana babamın vasiyetini okudu. Resmi değildi çünkü çok fazla vasiyeti vardı ama..." Bir nefes verdi. "Sana bir şey bıraktı."

"Ne?"

"Bilmiyorum. Rachel biliyor ama söylemedi." "Senin için cenaze törenini bekliyorduk."

Başını salladı. "K a ç m a k zorundaydım." Sessiz eleştirimi duymuş olmalıydı.

"Mesaj bırakamaz mıydın?"

"Zaman zaman Rachel'ı kontrol ederdi."

"Hiçbir şey söylemedi."

Bir elini çenesine götürdü. "Kulübün avukatı olarak onunla konuştum."

"Nerelerdeydin?"

"Fark eder mi?"

Gözlerimi devirdim çünkü onun beni oyaladığını duymuştum ve bu saçmalığa tahammülüm yoktu. "Seni dövmediğim için şanslısın."

"Onun yerine donduracağız, öyle mi?"

"Evet," diye karşılık verdim yuvarlanıp onun pozisyonunu taklit ederken.

Soğuk çok acıydı, gömleğimin altına giydiğim ekose gömleği yiyip bitiriyordu ama lanet olası kendinden nefret etmek ve yorgunluktan başka bir şey hissetmek güzeldi.

Telefonum çaldı ve arayan Cyan olabileceği için cebimden çıkarıp bildirimi kontrol ettim.

Atla: *Bunu başlamadan durdurmamı ister misin?*

Keira'nın bu gece çıktığı adamla öpüşmesine bakarken boğazım düğümlendi.

Adı Jared Ryker'dı. Büyük bir ilaç firmasının Ar-Ge bölümünde çalışıyordu. Evine üç yüz bin dolar borcu vardı, kokain alışkanlığı başlamıştı ve nafakasını üç ay geciktirmişti.

Bununla birlikte, boşanması dostane bir şekilde gerçekleşmişti ve eski karısı ondan övgüyle söz ediyordu; ona göre, nafaka meselesi dışında, adam sık sık ödemeyi geciktiriyordu, ancak parası bol olduğunda, genellikle özür olarak ona fazladan para veriyordu.

Jump'a sessiz kalması için ona alacağını vermesini söylemiştim, çünkü Jared'in açıkça mali sorunları olması çocuklarının suçu değildi. Jump onu biraz daha araştırıyordu ama kokainin yanı sıra kumar bağımlılığından da şüpheleniyordum.

İdeal biri değildi ama karısı hiç aldatmadığını, ona hiç vurmadığını ve işinde iyi yerlere geldiğini söylüyordu. İlk düzenli erkek arkadaşı için iyi bir adaydı, özellikle de yanında Keira gibi onu doğru y o l d a kalmaya teşvik edecek bir kadın varsa.

Rex ekranıma bakarken nefesinin altından homurdandı. "Hala onu takip ettiriyor musun?"

"Ne sanıyorsun lan sen? Elbette öyleyim."

"Zavallı Cyan," diye mırıldandı Rex. "Dur tahmin edeyim, onu da takip ettiriyorsun."

Biz konuşurken salonu izleyen bir ya da iki erkek kardeş olabilirdi ama bunu ona söylemeyecektim.

"Nerede yanlış yaptın, Storm? Tanrım. Diğer kadınları 'görüyor' bile değilsin. Sadece... Lütfen bana babam gibi olmadığını söyle. Lütfen prezervatif kullandığını söyle."

"Tabii ki. Her zaman prezervatif kullanırım."

Fotoğrafi yakınlaştırdığımda kaşları çatıldı. "Keira'yla bile mi?" "Özellikle Keira'yla."

"Huh." Bir süre bekledi. "Neden?"

"Çünkü onun tekrar hamile kalması riskini almak istemiyorum." Rex iç geçirdi. "Doğum sırasında ölmeyecek, Storm."

"Bunu nereden biliyorsun?" Gümbürdedim. "ABD'deki anne ölüm oranı gelişmiş ülkeler arasında en kötüsü."

"Sen her zaman büyük bir aile istedin," diye belirtti.

"Onun yaşamasını daha çok istiyorsun."

"Ya bir çocuk daha isteseydi?"

"İstedi. Bu konuda tartıştık. Hem de çok." "Belli ki sen kazandın."

"Beni altı ay boyunca dondurdu," dedim alaycı bir ifadeyle. "Çok acı vericiydi." "O zaman onu aldattın mı?"

"Hayır. Bunun için kafayı bulmama gerek yoktu." *Dışarı çıkmamıştı.*

"Keşke beyninden neler geçtiğini anlayabilseydim."

"Ben de." Bir an tereddüt ettim, sonra itiraf ettim: "Rachel'a karşı hissettiğin şey ... aşk mı?"

Cevap vermesi uzunca bir süre aldı. "Evet," diye huysuzca itiraf etti Rex.

"Keira'ya karşı hissettiklerim bir saplantının sınırlarında. Çılgınca olduğunu biliyorum ama bu

Nasıl olduğunu. Hamileliğinin yarısını Cyan'a kızacağımdan korkarak geçirdim. Keira'yı asla paylaşmak istemedim. Hiç. İkinci bir çocuk..." Sözlerim zayıfladı. "Nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

"Annen sana çok kötü davranmış, Storm." Rex başını salladı. "Bu beni neden şaşırttı bilmiyorum ama doğru. Aşk bu şekilde işlemez. Cömerttir, bencil değildir."

"Sen öyle diyorsan," diye mırıldandım ama endişem oradaydı.

"Cyan'la nasıl olduğunu gördüm, dostum. Tanrım, sen en iyi babalardan birisin.

Şimdiye kadar tanıdığım."

Omuzlarım kulaklarımın etrafında kamburlaştı. "Teşekkürler."

İçini çekti. "İster inan ister inanma, gerçek bu. Daha fazla çocuk yapmalısın. İçinde çok fazla sevgi var, senin sorunun bu. Her neyse, seni ikna edemeyeceğim, peki o adam hakkında ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey." Öpüşmelerine baktım. Benim olması gereken öpücüklere baktım. Bana ait olan ağızlarına.

Ben: *Bırak. Sadece işler derinleşirse ve o bunu durdurmaya çalışırsa, yardım etmek için orada olduğunuzdan emin olun.*

Atla: *Ciddi misin?*

"Ciddi misin?" Rex de aynı anda yanımda tükürdü. Ona bir bakış attım. "Mutluluğu bulmayı hak ediyor."

Ben: *Cidden. Sadece sağ salım çıktığından emin ol. Geceyi burada geçirmeyecek.*

Atla: *Yakaladım seni. Cenazen.*

Ağzım sıkıştı.

"Onur kurallarınız berbat durumda."

"Bunu zaten biliyoruz," dedim sıkıca.

"Çıkmak hakkında konuştunuz mu?"

"Ona beni terk ettiği için gurur duyduğumu söyledim, o da bana asla birlikte olamayacağımızı söyledi." Ona bir bakış attım. "Bunun hangi kısmının bana umut vermesi gerekiyordu?"

Dudaklarını büzdü. "Ya mutluluğu seninle bulması gerekiyorsa?" "Bunu benimle asla bulamayacak. Onun için zehirliyorum. Şanslıyım ki bana izin veriyor.

Şimdilik burada kalacağım."

Çizilmiş yüz hatlarına kazınmış bıkkınlığı gördüm. "Şehitler kızı elde edemez."

"Onun için en iyisini istiyorum."

"Bok herif," diye homurdandı. "Ona neden böyle davrandığını hiç anlamadım."

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek şimdi?"

"Ona çocukmuş gibi davranıyorsun demek. Sana geleneksel davranmanı söylemiştim, babacan davranmanı değil. Bahse girerim ona babasından ve yıllar boyunca çevirdiği oyunlardan hiç bahsetmemişsindir, değil mi?"

"Her şey kontrolüm altındaydı."

"Eminim," diye kuru bir karşılık verdi. "Bil diye söylüyorum, bu şehit saçmalığını yapmana bir yere kadar izin veririm. Kafan iyi olmasa bile, kafanı kışından çıkarman için seni Buzdolabı'na fırlatmaktan çekinmem." Ben cevap veremedim, "Neyse, Cyan nasıl?" diye sordu.

"Şimdi burada olmam daha iyi."

"Belki Keira onun yüzünden seni geri alır?"

"Almamalı."

Rex homurdandı ve benim ona yaptığım gibi omzuma yumruk attı. "Belki de onun başka erkeklerle yatmasını pasif bir şekilde kabullenmeni istemiyordur, Storm. Belki de sürünmeni istiyordur, ha? Belki de yüzüne bakıp onun senin olduğunu ve senin de ona ait olduğunu söylemeni istiyordur?"

Gözlerimi ona diktim. "Ben onun için iyi değilim."

"Yani Nyx Giulia için iyi mi?" diye karşılık verdi. "Herifin iç huzuru bulmak için insanları öldürmeye ihtiyacı var, Storm. Tanrım. Bu kadar uzun süre nasıl temiz kalabildi bilmiyorum. Bir noktada patlayacak. Bu sağlıklı mı?"

Yüzümü buruşturdum çünkü Nyx'in öldürmeye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bu bağımlılıktan daha derin bir şeydi.

Akıl sağlığı buna bağlıydı.

"Bazen bir şeyin doğru olması için sağlıklı olması gerekmez." Homurdandı. "Kahveye ihtiyacım var."

"Ne zamandır ata biniyorsun?" "On sekiz saattir."

"Tanrım. Batı Yakası'nda ne halt ediyordun?" "Önemli değil. Burada işler nasıl gidiyor?"

"Daha iyi. Bir lokanta, yerel bir motel ve bir garaj satın aldık. Bir fabrika da satın almayı düşünüyoruz. Otomobil parçaları üretiyorlar."

Rex kaşlarını kaldırdı. "Hızlı çalışıyorsun."

"Günahkârları West Orange'da meşrulaştırma planının çoğu benim fikrimdi," dedim kuru bir sesle. "Sadece yaptığımız şeyi tekrarlıyorum. Bozuk olmayan bir şeyi neden düzeltelim ki?"

"Kardeşler seni kabul ediyor mu?"

"Evet. Onu başkan yardımcısı yapmadığım için kızgın olan bir adamdan birkaç gürültü-" "O bir sorun mu?"

"Hayır. Hiç sanmıyorum."

"Peki ya kaçtığımız Günahkârlar? Orada herhangi bir sorun var mı?"

"Hayır. Bu iyi bir bölüm. Sadece birkaç çürük yumurta vardı. Çok aile odaklı."

Rex'in kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Konseyimin tamamı aile babasıdır. Geri kalan kardeşlerin neredeyse yüzde sekseninin çocukları ve yaşlı kadınları olduğunu söyleyebilirim."

"Tanrım. Yani Ohio Bölümü, *The Waltons*'ın Günahkârlar versiyonu gibi mi?" Bunun üzerine sırttım. "Evet, böyle düşünmeye devam et, John Boy."

Beni kolumdan itti, sonra soğuk iliklerimize kadar işlerken sessizliğe gömüldü. Tanrım, beni uyanık hissettirme konusunda meth'ten daha iyiydi.

"Fırtına?" diye sordu birkaç dakika sonra.

"Öyle mi?"

"Baba... Ben-"

"Ben de onu özlüyorum."

Rex boğazını temizledi ama sesi hâlâ boğuk çıkıyordu: "Ölmeden önce uyandı."

Doğruldu. "Ciddi misin? Ne dedi o?"

Yine sessizdi ve konuştuğunda nedenini biliyordum; gözyaşlarını tutuyordu.

"Benden anneme ulaşmasına yardım etmemi istedi."

Sözleri boğazıma düğümlendi.

Boğazımdan vurdular.

Beni karnımdan vurdular.

Kafama vurdular.

Ama en kötüsü, beni kalbimden vurdular.

Sesi tıkanmış gibi geldiyse de bu benim için bir şey ifade etmiyordu çünkü

"**K i m s e y e** söyleme" diye mırıldandım.

"Yapmayacağım."

Uzandım, omzunu tuttum ve "Onunla birlikte olmayı bekliyordu" diye fısıldadım.

"Biliyorum."

Ve iki korkak gibi karanlıkta, donmuş zeminde oturduk, kambur durduk, ikimiz de babamız olan adamın yasını tutarken ağlamamaya çalıştık.

Çok genç yaşta kaybettiğimiz annemizin yasını tutarken.

Ve eğer gerçekten bir Tanrı varsa, Bear'ı Rene'nin kollarına teslim etmesi için dua etti.

SEKİZ

KEIRA

HAZIR BULUNAN

JARED yatakta şaşırtıcı derecede iyiydi.

Klitorisin nerede olduğunu biliyordu, ki bu kesinlikle olumlu bir işaretti. Onu emmekten korkmuyordu ve boşalmadan önce benim boşalmamı beklemekten de korkmuyordu.

Temizdi, güzel bir evi, iyi bir arabası ve işi vardı ve harika kokuyordu.

Peki neden bu kadar hatalıydı?

Orgazm taklidi yaptım, çünkü beni boşaltmış olsa da bu çok küçük bir zirveydi ve bu onun hatası değildi. Gerçekten denemişti, bu yüzden ben de sancılar içindeymişim gibi inlemiştim ve o da bana inanmıştı çünkü sonrasında çok iyiymiş gibi hıçkıra hıçkıra ağlamıştım, zevkten değil ama pişmanlıktan nefes nefese kalmıştım. Kaybetmekten.

O Storm değildi.

Tanrım, çok acınacak haldeydim.

Jared gözyaşlarımı öperek uzaklaştırırken usulca kıkırdadı. "Hey, sorun değil," diye dalga geçerek dudaklarını kaygan elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi.

Yine de onun gururunu hissettim ve benim kusurlu olduğumu düşünmediği için rahatladım.

Ona sahte olmaması için dua ettiğim vıcık vıcık bir kahkaha attım.

Dudakları dudaklarımla buluştuğunda, geri çekilmemek, geri çekilmemek zordu. İyi biriydi. Nazikti. İyi bir randevuydu. Daha önce hiç biriyle çıkmamıştım çünkü hiç çıkma şansım olmamıştı ama şimdiye kadar iyi vakit geçirmiştım. Önce West Orange'da Dane'le, sonra da burada Jared'le... Ama ikisi de bana göre değildi.

Ne olduğundan bile emin değildim.

Dane yatakta iyi değildi ama Jared iyiydi. Kendine karşı cömertti, tatmin etmeye hevesliydi ve bedenim biraz zirve yapmış olsa da, aklım oyunda değildi. Ona bir cüzzamlıymış gibi davranmamı hak etmiyordu.

"Yemek için teşekkürler," diye mırıldandı yumuşak bir kahkahayla, dudakları benimkilere hafifçe değdikten sonra aşağıya, boğazıma, göğüslerime doğru ilerledi.

Deri kolyeyi takmamak, Storm'un asma kilidinin anahtarının ağırlığını göğüs dekoltemde hissetmemek garip geliyordu ama bu gece kolyeyi çıkarmıştım çünkü seks yapmaya niyetliydim. Şimdi neredeyse pişman olduğum bir şey.

Onu fırlatıp atma isteğimi bastırmaya çalışırken burun deliklerim alevlendi ve meme ucumu emerken alarmım çaldığında minnettar oldum. Ne olur ne olmaz diye alarmı kurmuştum. Bu Dane'le de olmuştu ve isteyeceğim son şey, onunla olduğum gibi burada sıkışıp kalmaktı.

"Kahretsin," diye homurdandı ama kaba değildi, sadece hayal kırıklığına uğramıştı. "Sanırım kızını alman gerekiyor, ha?"

İçimi çektim ve özür dileyerek mırıldandım, "Üzgünüm bebeğim."

Bana sırtıttı. "Endişelenme. Hey, haftanın geri kalanında bir konferans için dışarıda olacağım, bu yüzden beni lokantada görmezsen endişelenme. Seni hayalete çevirmedim."

Bu bana beni hayalet gibi göstereceğini düşündürdü. Kahretsin, rahatlamış olmam kesinlikle kötüye işaretti. Hatta bir parçam şu anda çalıştığım lokantaya gelmeyeceğini umuyordu... yoksa bu sadece hüsnükuruntu muydu?

Göz kırptım. "Tamam."

Ağzını tekrar benimkine yaklaştırırken başını salladı. "Cidden, bu sıkıcı bir takım kurma egzersizi. Döndüğümde tekrar dışarı çıkarız, tamam mı?"

Ona hevesli olduğunu umduğum bir gülümseme attım ve başımı salladım. "Dört gözle bekleyeceğim o."

Hızla yataktan kalktım, çantamı ve telefonumu kaptım. alarm verdi, sonra Storm'a bir mesaj attı.

Ben: *Cyan'ı almak için zamanında döneceğim.*

Fırtına: *Emin misin?*

Ben: *Tabii ki.*

Fırtına: *Çorba yaptım. Yoksa sipariş vermemi mi istersin? Rex geldi. Yarın gitmeden önce bir gece kalacak.*

Gözlerim şaşkınlıktan yuvarlandı. Ve rahatladım. Storm'un Rex için ne kadar endişelendiğini biliyordum. Kahretsin, ben de endişelenmeye başlamıştım.

Rex orada mı?

Fırtına: *Evet.*

Ben: *O iyi mi?*

Fırtına: *Olabildiğince iyi.*

"Her şey yolunda mı? Şok geçirmiş gibi görünüyorsun," diye sordu Jared, endişesi açıktı. "Hayır, her şey yolunda. Sadece kızımın spor yaptığı spor salonunu kontrol ediyordum."

sınıfı."

Fırtına: *Çorba mı, paket mi?*

Şu anda çorba ile ne işi vardı?

Yemek yaptığı için minnettardım ama bundan nefret ettiğini biliyordum. Onu kendinden kurtarmaya karar vererek, yazdım:

Ben: *Sipariş verin. Sizin seçiminiz.*

MaryCat'in bana mesaj attığı gibi o da bana bir başparmak işareti gönderdi. Son birkaç haftadır Jared'in bana çıkma teklif ettiği dedikodusunu paylaşacak kadar yakınlaşmıştık.

MC: *Randevu nasıl geçti?*

Sana sonra anlatırım. xx

MC: *Sadece onu tekrar görmek isteyip istemediğini söyle.*

Ben: *Hayır...*

Kahretsin.

Biraz gülümseyerek telefonumu çantama geri koydum ve kıyafetlerimi toplamaya başladım. Jared'in beni izlediğinin farkındaydım ama gözlerinin üzerimde olmasından rahatsızlık duymamaya çalıştım.

Storm... ona karşı aslında hiç böyle hissetmediğimi neden şimdi fark ettim?

Başlangıçta, Cyan'dan sonra, böyleydim. Ama yıllar geçtikçe, vücudumu o kadar farklı şekillerde kutladı ki, gerçekten kendimin bilincinde olamadım. Göğüslerimden zevk alıyor, kıcımlı seviyor ve bunu bana söylemekten çekinmiyordu.

Hayır, Keira. HAYIR! HAYIR! O senin için kötü. KÖTÜ.

Hazır olduğumda boğazımı temizledim ve garip olsa da yatağın etrafında döndüm ve yanağına hızlı bir öpücük vermek için eğildim.

Gülümsedi ve ardından, "Kapı kendi kendine kilitleniyor," dedi.

Onun hakkında ciddi olsaydım, bu kırmızı bir bayrak olurdu, ama sadece giderken ona el sallamak zorunda kalmayacağım için minnettardım.

"Sonra konuşuruz," dedim ona boğuk bir sesle, hâlâ istekli görüldüğümü umarak.

Yatak odasından dışarı fırlayarak ışık düğmesini bulmayı başardım ve merdivenlerden aşağı indim. Güzel bir evdi. Aslında, nafaka ödemesi gereken iki çocuğu olan boşanmış bir adam için çok güzeldi.

Onunla ilgileniyor olsaydım başka bir kırmızı bayrak.

Evden çıktığımda bir ışık yandı ve onu öyle gördüm.

Varlığı önce şaşkınlıkla geri çekilmeme neden oldu, sonra Jump'ı tanıdım.

Gözlerimiz çarpışıp birbirini tutunca boğazım sıkıldı.

Storm yakında

öğrenecekti. Ya da belki

çoktan öğrenmiştir.

Eğer bir adamla yattığımı bilseydi bana çorbayı sorar mıydı?

Lokantada tanıştığım mı? İşten sonra kim bana güzel bir yemek ısmarlamıştı, kim bana kur yapmıştı?

Jump önce göz temasını kesti ve bir ışık parıltısı gördüğümde telefonuyla konuştuğunu anladım, muhtemelen Storm'a gideceğimi haber veriyordu.

SUV'uma binip yola çıktığımda boğazım düğümlenmişti. Jared'in evi Ana Cadde'den birkaç sokak ötedeydi, bu yüzden yola çıkarken benim ve Jump'ın motorlarının gürültüsü yersiz değildi.

Cyan'ın spor salonuna giderken zihnim dönüp duruyordu, kendime suçlu hissetmeme gerek olmadığını söyledim. Utanacak bir şey yoktu. Yanlış bir şey yapmamıştım. Ben bekâr bir kadındım. Kiminle istersem onunla yatabilirdim.

Bunların hepsi doğruydu, hepsi gerçektir ama bu beni gergin olmaktan alıkoymadı.

Cyan coşkuyla köpürüyor, attan ve barre üzerinde nasıl amuda kalkmayı başardığından bahsediyordu ve ben de ona izin verdim, birazdan olacaklar için kendimi hazırlarken bile beyaz gürültü beni rahatlatıyordu.

Damarlarımda garip bir uğultu zonkluyordu. Heyecan değildi, korku da değildi. Sadece enerjidi.

Yaşadığımı hissettim.

Biraz midem bulandı ama hayattayım.

Evimin garaj yoluna girdikten sonra Cyan, yolda parlak kırmızı bir domuz gördüğünden ziyaretçimizin kim olduğunu bulmak için yarışarak önden fırladı ve ben de ona izin verdim.

Arkamda, Jump'ın kendi evine girerken çıkardığı yarım boru seslerini duydum, ardından Cyan'ın ciyaklaması bana kendini gösterdi. Bir an için onun sevincini o anki ruh halimle uyumsuz buldum ve dikkatlice sürücü koltuğundan indim.

Jared'in misk kokulu tıraş losyonundan arınmak için duş almam gerektiğinin aniden farkına vararak ön kapıya doğru ilerlerken, Rex onu kucağına alıp sarılırken ve aynı anda bir çemberin içinde döndürürken Cyan'ın neden ciyakladığını gördüm.

Storm mutfak kapısından olan biteni izliyordu, eğlendiği her halinden belliydi. Cyan da sarılmak için ona doğru koştuğunda gözleri yumuşadı ve ben dudağımı ısırdım, bekledim, bekledim...

Omzunun üzerinden bana baktı. Etrafına bakmadı, beni bulmak zorunda değildi. Beni kapının eşiğinde dururken gördü, sanki nerede olduğumu başından beri biliyormuş gibi gördü ve gözlerinde...

Hiçbir şey.

Öfke yok. Kıskançlık yok. Nefret yok. Acı yok. Gözlerimi kırptım. Şaşırdım. Ve sonra söndüm. Umurunda değil miydi?

Storm mırıldandı, "Pizza aldım, Cyan."

İlk sözlerinin her ne olmasını bekliyorsam, öyle değildi.

Onlar vınlayarak uzaklaşırken ben kapının eşiğinde kaldım ve o zaman Rex usulca sordu, "Hey Keira. Nasılsın, tatlım?"

Nezaketi sarsıcıydı. Bana karşı bundan başka bir şey yapmadığı için değil, Storm'un tepkisinin şiddetli olmasını beklediğim için.

Bunun yerine, pasifti.

Pasif bile değildi. Varolmayan bir şeydi. O

biliyor muydu? Jump ona söylememiş miydi?

Hayır, bu mümkün değildi. Kulüp binasında hiç arkadaş edinmemiştim, o halde ben hiçbir girişimde bulunmamışken Jump neden beni korusun ki? Kahretsin, lokantada kahve parasını bile ona ödetmiştim.

Yanlış mı anlamıştım?

Ben...

Suçluluk duygusu beni vurdu.

Bunu hiç düşünmemiştim, aktif olarak değil ama Jump'ın beni izlediğini biliyordum. Güvende olduğumu bilmek hem rahatsız edici hem de güzeldi. Ama aynı zamanda Storm'a rapor verdiğini de biliyordum. Bu da şu anlama geliyordu... Tanrım. Storm'a zarar vermek istemiş miydim? Onun tepki vermesini mi istemişim?

Onu kışkırtmak mı?

Bunu neden isteyeyim ki? Biz bitmiştik. Bitmişti. Bitmişti. Değil miydik?

Kafam karıştı ve Storm'un randevumu bir astım aracılığıyla öğrenmesine izin vererek ne kadar zalimce davrandığım için birden ağlamaya başladım, Rex'e titrek bir gülümseme attım ve mırıldandım, "Buna cevap vermesi gereken kişi sensin, Rex. Bear için çok üzgünüm."

Yavaşça bıraktığı nefesini içine çekti. "İçeri gelecek misin?" Garip bir şekilde sarsılarak girişe doğru ilerledim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Tam o sırada Rex aniden orada belirdi ve kollarını belime dolayıp beni sıcak bir şekilde kucaklayarak beni şaşırttı.

Bir adamın yatağından yeni çıkmıştım, kulüple aramdaki mesafe nedeniyle bana Jared kadar yabancı olan Rex'in şefkatine ihtiyacım yoktu ama ona sarılmak daha kolaydı. Bana sarılması ve benim de ona sarılmam. Bu Storm'un arkadaşıydı. Kardeşiydi.

"Ondan vazgeçme Keira," diye fısıldadı kulağıma, sanki aklımın, kalbimin ve ruhumun her yöne savrulduğunu biliyormuş gibi. "Storm'dan asla onun kendinden nefret ettiği kadar nefret edemezsin."

Yutkundum, çünkü Rex'in söylediklerindeki gerçeği anlamam için Bear'ın ölümü ve benim onun geçmişini öğrenmem gerekmişti.

Anlamadım.

Kendine güvenen, atılgan eski kocamın nasıl olup da özgüven sorunu yaşayabildiğini,

Ama yaşadın ve öğrendin.

"Bazı şeyler olması gerektiği gibi değildir," diye cevap verdim, çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Hâlâ Storm'un sorunlarını anlamaya çalışıyordum ve bunları kendi gözlerimle görmediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum.

Bunun için onu da suçlayamazdım. Çözmek için çok uğraştığı kişisel sorunlarım vardı, ama görünüşe göre, karşılık vermeye hiç zahmet etmemiştim.

Cyan'ı emzirdikten sonra göğüslerim değişmişti ve o her zaman onları kutlamıştı. Okul aile birliği toplantısında bir kadın bana bir Günahkârla birlikte olduğum için fahişe dediğinde, ailem yüzünden tetikleyici olduğunu bildiği *bir şey* yapmıştı, benimle asla paylaşmadığı bir şey ve kadın ertesi gün benden özür dilemişti. Karşılaştığım hiçbir sorun onun üstesinden gelemeyeceği kadar küçük ya da büyük değildi.

O hep oradaydı. Her zaman.

Yine de bir şekilde kocamın kendine zarar verme eğilimi vardı ve ben bunu bilmiyordum.

Bağımlılık sorunları vardı ve bana bak, her şey karanlıkta.

Tanrım, belki de ben ondan daha kötü bir eştim. Bu düşünce yanağımın içini çiğnememe neden oldu.

O kadınlar onun gerçek yüzünü gördükleri için mi yoldan çıkmıştı? Onun zayıflıklarını, kusurlarını anlamışlar mıydı? Kendini beğenmiş Keira evde kalmış anneyi oynamaktan ve kendi baloncuğunda yaşamaktan mutluysen, o kendi başına büyük duygusal ve psikolojik travmalarla mı uğraşıyordu?

Tanrım, onu uzaklaştırmış mıydım? Neden beni güvenli bir sığınak olarak görmedi? Onun hayatı olan fırtınada sakın bir liman? Neden benim tüm sorunlarımı çözmüştü de aynısını onun için yapmama izin vermemişti?

Yapabileceğimi düşünmedi mi?

Evliliğimizin başında aptaldım. Sürekli kaçıyor, onun beni kovalamasını sağlıyordum. Yine de korkmuştum ve şimdi itiraf edebilirim ki olgunlaşmamıştım. Bir eş ya da anne olmaya hazır değildim ve bunun yerine her ikisi de oldum.

Kendra bana Storm'un zayıf olduğumu söylediğini anlatmıştı. Başka bir çocuk için fazla zayıfmışım. Ama bunu hayatta da mı söylemek istemişti?

"Sanırım ikimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz," diye homurdanan Rex beni acıma partimden uyandırdı. Geri çekildi ama kolları etrafımda kaldı. "Yüz ifadeni gördüm. Sinirlerin gerilmişti."

Başımı salladım. "Hayır, ben-"

"İlişkinizi öğrenmesine vereceği tepkiyi bekliyordunuz ve aldığınız cevaptan memnun değildiniz..." Eğildi ve şakağıma garip bir şekilde babacan bir öpücük kondurdu. "Babam annemi aldattı Keira. Ölmeden yıllar önce. Tekrar bir araya geldiler, birbirlerine geri döndüler,

ve babamı tanıyorsam, ona yalan söylemezdi. Ne yaptığını bilirdi. Ama eskisinden daha güçlüydüler. Bunu biliyorum.

"Babam onun için yaşadı, o da babam için yaşadı ve rüya takımı gibiydiler. Noel günü öldü ama asıl öldüğü günün şerifin onu o yolda bulduğu gün olduğunu biliyorum."

Kederinden gözleri yaşararak, "Biz senin annen baban değiliz. Biz farklıyız."

"Bir kemik kırıldıktan sonra kısa bir süre için eskisinden daha güçlü olduğunu biliyor muydunuz? Sonsuza kadar sürmez, ama bu incelemeye değer bir lütuf dönemi, öyle değil mi? Belki de bu senin düşünmen gereken bir şeydir?"

"Fırtına'ya özlem ve pişmanlıkla bakmanıza neden olan erkeklerle takılmak yerine, gerçekten önemli olan şeye odaklanmalısınız - ona karşı hislerinize.

"Onu cezalandırmak istemeni anlıyorum. Oradaki ahmak bunu hak ediyor. Ama sana söylüyorum, Storm'un seni korumak ve bir koca olarak sana hizmet etmek için ne kadar uğraştığını *asla* anlayamayacaksın." Dudakları baskı altında bembeyaz oldu. "Bu onun suçu, çünkü ağzı sıkı bir pislik, ama bu konuda bana güven Keira."

Gözlerimi ona diktim. "Ne gibi? Aldattı, Rex-"

"Bu onun senin için yaptığı her iyi şeye karşı mı geliyor? Evliliğiniz için mi? Bir avuç hareket, yıllarca süren-"

"Bir avuç olduğunu nereden biliyorsun?" Öfkeyle ısırdım ve ondan uzaklaştım. "Gecede birkaç kez, daha çok. Kulüp binasında lanet olası bir kız arkadaşı vardı-"

"Hayır," diye karşılık verdi Rex başını sallayarak. "Sen onu terk ettikten sonra delirdi. Bunu sana söyleyebilirim. Ama sen bitmiştin. Bunun için onu sorumlu tutamazsın, hele de ayrıldığın için şu anda başka bir adamdan bir morlukla geri dönüyorken." Yüzüm kızarıırken elim boğazıma gitti. Ona ters ters bakarak elimi kapattım ama o devam etti: "Önceden hayır. Oldu ama aramızda bir ilişki yoktu."

Dudağımı kemirerek, "Sana inanmak istiyorum," diye mırıldandım. Ona inanmayı çok istiyordum ama o sürtük Kendra hâlâ kafamın içinde ciyaklıyordu.

Birlikte bir bebeğimiz oldu ama ben kürtaj yaptırmak zorunda kaldım. Bebek doğru değildi. Storm çok üzgündü ama o hep yanımdaydı. Çok destek oldu, elimi falan tuttu. Daha fazla çocuk istediğini biliyorum ama senin çocuk sahibi olmak için çok zayıf olduğunu düşünüyor. Denemeye devam ediyoruz ama henüz kutsanmadık.

Aldatmayla başa çıkabileceğimi itiraf etmek korkunç muydu? Babamın sadakatsiz olduğunu bilerek büyümüştüm - ikiyüzlülüğü beni daha çok rahatsız etmişti.

Ama Kendra'nın hamile kalması? Bu benim zor limitimdi.

"Öyleyse yap," diye gürledi Rex. "Yıllarca evde kalabilmen için çok çalıştım, sana ve Cyan'a sorgusuz sualsiz baktım-"

"Kocalar aileleri için bunu yapar!"

Kahkahası beni yaktı. "Tatlım, gerçekçi ol. Çoğu erkek çocuklarının nafakasını bile ödemiyor. Storm'un, ayrıldıktan sonra çalışmak zorunda kalmaman için lanet olası kazancının çoğunu sana verdiğini biliyorum.

"Eğer kabul etmediysen, bu senin suçun, ama çoğunu sana verdi çünkü yaşamak için fazla bir şeye ihtiyacı yok ve senin dünyaya sahip olmanı istedi." Omuz silkti. "Belki de sizin tuhaf kilisenizde, erkekler sağlayıcılardı ve bunun kötü bir şey olduğunu söylemiyorum, ama her iki durumda da, bunu hafife almamalısın.

"Bir de normal olmayan ama maliyeti olan şeyler var. Bu berbat bir şey, ama sizin için korumalara çok para harcıyor-"

"Ondan bunu yapmasını istemiyorum. Bu FBI tarafından gözetlenmek gibi bir şey."

"-ve o eski Harley'e binerken senin her zaman yeni bir SUV'un olmasına ne demeli-"

"Bu eski bir yolculuk!"

"Hayır, değil. *Eski*. Herifin bir yığın parası var ama kendine harcamadan önce sana ve Cyan'a harcayacak." Bana ters ters baktı. "Hazır konu açılmışken, babanın rutin olarak ATF'yi arayıp bizi ihbar etmesine ve sadece onlarla bir ilişkimiz olduğu için bu pislikten kurtulmamıza ne dersin?"

"Storm'un sana bu konuda hiçbir şey söylememesine ya da babanın o t u r m a y a çalıştığın her mülkün ev sahibinin sen daha imzayı atmadan kira sözleşmesini feshetmesini sağlamasına ve bu yüzden her zaman önce bir mülk satın almak zorunda kalmasına ne demeli... ve inan bana tatlım, bunu karşılamak için Chase Bank'a ipotek için gitmeyecek."

"Babam bizi evlerimizden mi attırıyor?" Nefes nefese kaldım.

"Hayır, West Orange'da başınızı sokacak bir eviniz olmamasını sağlıyor. Çünkü o böyle Tanrı korkusu olan bir beyefendi.

"Neden kenar mahallelerde, Verona sınırında olduğunu düşünüyorsun? Çünkü sevgili babacığımın oraya erişimi yok. İnsanların üzerinde nasıl bir etkisi var bilmiyorum ama bazı satıcıları sözleşmelerden bile caydırdı. Bu onun sürüsü üzerinde bir güç.

"İlk yıl dışında MC'deki bir aile pikniğine ya da bir partiye hiç gelmediğin ya da Asher Storm'u Asher yapan şeyin bir parçası olmaya çalışmadığın gerçeğini boş ver. Günahkârlar onun ayrılmaz bir parçası ve sen asla-"

"Cesaretimi kırdı! Orada olmamı istemedi, muhtemelen sevgilisiyle birlikte olabilmek için-"

Rex pışpışladı. "Bir çift büyü. Oradaki adam senin için yolun ortasına bile yatar. Senin için kurşun bile yer. Koyduğu bok

ve sen bana di y o r s u n ki, eğer ayağını yere bassaydın, yeterince umursasaydın, o teslim olmaz mıydı?

"Nyx, Giulia'ya partiye gidemeyeceğini söylese bile yine de oraya gitmeyeceğini mi söylemeye çalışıyorsun?" Rex başını salladı. "Sen farklısın Keira. Bunu anlıyorum. Farklı bir geçmişten geliyorsun ama burada gerçekliği gözden kaçırma. Senin geçmişin dindar, uzaylı değil." Bana ne söylendiğini anlamaya çalışırken ağzım açık kaldı ama Rex bana sırtlamakla yetindi. "Gördün mü? Kocanı tanıdığını sanıyorsun ama tanımıyorsun. Bu onun suçu ama aynı zamanda senin de suçun.

"Belki de ona ikinci bir şans vermelisin, böylece sırf geceleri seninle yatağa girebilmek için on bir yıllık saçmalıklara katlanan adamı daha yakından tanıyabilirsin."

Ona defolup gitmesini, bunun onu ilgilendirmediğini, yanıldığını, karakterimi bu şekilde incelemeye hakkı olmadığını söyleyemeden uzaklaştı, ama onun yerine haklı olduğunu bilerek kendimi kapıya yapıştırdım.

Bunu biliyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Storm'u tanımıyordum. Bu kadarı doğruydı. Sevdığım bir şampuanı kullandığı için paçuli koktuğunu ve şu anda her gün çorba yapmasına rağmen çorbadan nefret ettiğini biliyordum.

Annesiyle yaşadığı sorunların ve Rene ile Bear'ı gerçek ebeveynleriymiş gibi sevdiğinin farkındaydım.

Yatağın sol tarafında uyuduğunu biliyordum çünkü sağ tarafta uyuduğunda her zaman sırtı ağrıyarak uyanırdı.

Kişnişe alerjisi olduğunu ve takımını ne zaman kaybetse, özel olarak aldığım ve kurabiye gibi kemiren Cyan'la paylaşmak zorunda kalmasın diye çekmeceye sakladığım bir torba chicharrones'a somurttuğunu biliyordum...

Ama bu yeterli değildi, değil mi? Benden bu kadar çok şey saklamışken nasıl olabilirdi ki?

İçimde garip bir keder birikti ve kaçmak isteyen hıçkırığımı zapt etmek için yumruğumu ağzıma bastırmama neden oldu. Bu gece verecek cevabım yoktu ama mutfığa gitmek yerine banyoya gidip temizlendim.

Duşta ağlarsam bu beni ilgilendirirdi, başkasını değil. Ve eğer beş dakika boyunca duş duvarına bakıp Rex'in söylediği kadar boktan bir eş olup olmadığını düşünmeye çalıştıysam, bu da kimseyi ilgilendirmezdi.

Ama gerçekler gerçektir ve tek bir ana gerçekten kaçış yoktu - büyüme zamanım gelmişti. Ve otuz yaşında bir kadın için bu yutulması zor bir haptı.

Bir evliliği kurmak için iki kişi gerekirdi ve bundan kaçış yoktu, evliliği bozmak için de iki kişi gerekirdi.

SEVGİLİ KEIRA

Yarın senin doğum günün.

*Ne yapmam gerektiğinden emin
değilim. Seni izlediğimi gördüğünü
biliyorum. Korkmadığını biliyorum.*

Bana gülümsediğinde bunun gerçek olduğunu biliyorum.

Gelip seninle konuşmamı ister misin? Sanırım cevabı zaten biliyorum.

*Keşke daha genç olsaydım. Keşke lise son sınıfta dolaşan bir sapık gibi
hissetmeseydim. Eminim her sapık, s a p ı k olmadığını düşünüyordur.
Ellerinde olmadığını söylüyorlar. Ama bu saçmalık. Elimde. Ben sapık
değilim. Bu seninle yıllarca konuşamamak anlamına gelecekse, beklerim.*

*Her zaman bekleyeceğim. Çünkü beni çağıran güzelliğin ya da gençliğin değil,
gülüşün. Senin ruhun. Sanki seni gördüğümde kafamın içinde bir şarkı başlıyor ve
o şarkıyı duymaya ihtiyacım var, çünkü diğer her şeyi bastırıyor.*

Bunu size söyleyebilseydim, belki içimde daha iyi hissederdim.

*Yarın senin doğum günün. Sana mutluluklar dilemeye hakkım yok ama buna
ihtiyacım var. Seni önemsemişimi bilmeni istiyorum.*

Bunu yarın düşüneceğim.

*Bisikletimin üzerinde oturacağım ve senin okula girişini izleyeceğim, sonra da
gözlerim senin üzerinde olduğu için güvende olduğunu bilerek dışarı çıkışını
izleyeceğim ve bir karara varacağım.*

Doğum günü hediyen bende.

*Belki hiçbir zaman eline alamayacaksın ama onu gördüğümde aklıma sen
geldin.*

Hep seni düşünüyorum.

*Kendra bana Ray Leinster'ın doğum günü partinde bir şeyler deneyeceğini
söyledi.*

Jimmy bana diğer sporcularla senin donuna ilk kimin gireceğine dair iddiaya girdiklerini söyledi.

Bekaretini senden almasına izin vermeden önce onu ldrecekim. Umarım hayır dersin de buna gerek kalmaz.

İzliyor olacağım.

Her zaman seninle,

Storm

SEVGİLİ GÜNLÜK

On dokuz yaşında olmak bu kadar iyi hissettirmemeli. On sekiz yaş her şeyin değiştiği yaştır ve bu geçen yıldır, ama Josse ve Laurie on yedi yaşına girerken hiç eğlenceli değildi - doğum günleri için sabırsızlanıyorum. Çok eğleneceğiz!

Kendime yaşın sadece bir sayı olduğunu söylemeye çalışıyorum ama bu evden ayrılmaya bir adım daha yaklaştığım anlamına geliyor.

Mezun olduğum anda buradan gideceğimi düşünmek gerçekten korkunç.

Şükran Günü için geri dönmek bile istemiyorum. Döneceğimden hiç şüphem yok çünkü dönmezsem bunun sonunu asla duymayacağım, ama yine de... özgürlük köşede.

Son zamanlarda bunu çok düşündüm.

Saçmaladığım için olduğuna inanmak istemiyorum ve her gün otoparkta Jimmy'yi bekleyen motorcuyu izlemekten kendimi alamıyorum. Sadece, onlar giderken, o bu tarafa bakıyor.

Ücretsiz.

Hiç özgür olduğumu sanmıyorum.

Annemin öyle olmadığından eminim ve öyle olacağını da hiç sanmıyorum.

Onu ve Jimmy'yi bisikletlerinde, Kendra denen kızı da Jimmy'ninkinin arkasında görüyorum ve onları kıskançlıkla izliyorum.

Böyle hissetmeyi çok isterdim.

Bu muhtemelen benim aniden kanatlarımın çıkması kadar olası. Babam eve bir motorcu getirmemi kesinlikle onaylamazdı. Bu fikir bile onu kalp krizi falan geçirir.

Bunu eğlenceli bulmamalıyım.

Gerçekten yapmamalıyım. Bu çok kötü. Bıktım artık. Kurallardan bıktım.

sıkı disiplin. Artık on dokuz yaşımdayım! Tanrı aşkına, sokağa çıkma yasağım olmamalı. Tartışmaya çalıştığım da annem bana bağıırıyor. Artık hep bağıırıyor.

Üniversiteye gitmek için sabırsızlanıyorum. Tıp için olsa bile, her şey bundan daha iyidir. İyi bir kız olmak çok yorucu. Babamın sürüsü beni yargılamasın diye hayatımı yaşamak, onun onaylamamasına neden olur diye bana söyleneni yapmak, annemin beni cezalandırmak için tokat atmasını beklemek... Bir sonraki adım için çok hazırım.

Bu gece doğum günü partim var. Yılımızın en sessiz kişisi olduğum için bu kadar çok kişinin geleceğini s ö y l e m e s i beni şaşırttı ama sanırım iyi vakit geçirmek için herhangi bir bahane.

Kimsenin gelmeyeceğini düşünmüyorsun, değil mi?

Yetmiş kişi için hazırlık yaptık, ama... bu bir şaka olabilir, değil mi?

Ugh.

Umarım biri gelir.

On dokuz... özgürlük hemen köşede.

NINETEEN

KEIRA

GEÇMİŞ

"TEKRAR DENE!"

Annemin sert talebi karşısında hıçkıra hıçkıra ağladım, paketi açmayı başaramayınca bana tokat attığında daha da çok ağladım, hamilelik testini yırtıp elime sıkıştırmak için elimden kaptı.

"Tanrı yardımcım olsun Keira, eğer kendini hamile bırakmayı başardıysan, bu sefer seni ondan kurtaramayacağım."

Sözleri karşısında gözlerim doldu. "Beni ondan kurtarmak mı?" Yutkundum.

Kulağa saçma geliyordu ama daha önce hiç görmediğim bir saldırganlık sergiliyordu - bana tokat attığı anlardan önce ya da sonra - ve aileme hamile olduğumu düşündüğümü söylediğimde, babam sessizce odadan çıkmış ve anneme bununla 'ilgilenmesini' söylemişti.

"Sence beni öldürecek mi?" Kulağa çok aptalca geliyordu ama... Onun yanında dikkatli davranmam gerektiğini biliyordum.

Hoşuna gitmeyen bir şey yaptığımda beni azarlaması için annemi bırakarak sık sık ortadan kaybolurdu, ama cezaların arkasında o vardı. Onların arkasındaki itici güç oydu.

"Hayatının geri kalanında seni cezalandırmak varken neden böyle bir şey yapsın ki?" diyerek bana bir bardak su daha itti.

Bir elimde ikinci gebelik testi, diğer elimde boş bardak, bunun nasıl olduğunu merak ederek ona baktım. Ne zaman ters gittiğini merak ediyordum.

Prezervatif
kullanmıştı. Çıglık
atmak istedim.

*Prezervatif
kullanmıştı.*

Bardağı tekrar doldurdu, iki kez daha, ben de içtim. İki kez daha.

Sonunda işlemem gerektiğinde, kiti çışimin arasına sıkıştırırken ağzım titredi.

Bacaklarım, annemin önünde tuvalette olmaktan artık utanmıyordum, artık onun önünde işlemek zorunda kalmayı umursamıyordum çünkü bu üçüncü seferdi.

Son kez.

Makyaj masasının üzerinde kısa bir sıra pozitif test vardı ama yine de bana bunu yaptırmaya devam etti. Sanki banyodan çıkmama izin verilmesi için tek gereken bir negatif testmiş gibi.

Telefonundaki zamanlayıcıyı ayarladığında gözlerim yaşardı ama biliyordum.

Hamileydim.

Adet dönemim gelmediğinde anlamıştım. Okulda bize gösterilen Holokost fotoğraflarını gördüğümde hüngür hüngür ağlamaya başladığımda anlamıştım. Sadece üzülmekle kalmadım, gerçekten gözyaşlarına boğuldum.

Bu nasıl oldu?

Storm'u düşündüm. Beni öperken nasıl göründüğünü. Bana sarıldığında, bana dokunduğunda, beni okşadığında, benden zevk aldığımda gözlerinin nasıl yumuşadığını, gözlerindeki hüznün nasıl kaybolduğunu.

Daha önce hiç böyle bir şey

hissetmemiştim. Hiçbir zaman.

Bazen ben de bunu bir daha asla hissedemeyeceğimi biliyordum.

Kimse bana onun baktığı gibi bakamazdı. Bu sarhoş ediciydi, garip bir güç duygusuyla başımı döndürüyordu.

O bir günahkârdı. Kasabadaki herkesin insanları öldürdüğünü, uyuşturucu ve silah ticareti yaptığını söylediği bir MC'nin kardeşiydi.

Ama bana baktığında ve gözlerinde o keder olmadığında tüm bunlar, sinirlerim de k a y b o l d u .

Bunu ben

yaptım.

Ben

yaptım.

Sadece orada bulunarak.

Onu öperek, ona sarılarak, ona ihtiyaç duyarak, onu geri isteyerek.

Tuvalette oturduğumda bir kez seks yaptığımızı hatırlayınca yüzüm kızardı ve kendimi garip hissettim. Tuhaftı, tepemde dikiliyordu, ama içimden bir ses hamilelik testlerinden oluşan bir cephaneliğinin işlemem için beni beklediğini söylüyordu. Bunu nereden aldığımı düşündüğünü bilmiyordum ama sorun olmayacak kadar gergindim.

Storm burada

olmalıydı. O değil.

Korkmamalıyım. O burada olsaydı korkmazdım.

Güvende olurum.

Herkesten güvende. Dünyadan güvende.

"Tanrım," diye mırıldandı, alarmdan bir saniye önce düşüncelerime daldı.

gitti.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Bir başka olumlu şey.

Şok sessizlik, alt kattaki küçük banyoda gerilimi iki katına çıkardı ve tüm dualarını küçük bir teste bağlayacak kadar saf olup olmadığını merak ettim, ama... burada ne olduğunu bilseydim cehenneme giderdim.

Köfte yerken gerçeği ağzımdan kaçırmıştım. Pazartesi günleri hep köfte yerdik. Babam köftesini sosla ıslatırken, her şey bir yana, kendine izin verdiği tek kötü alışkanlık

-Cemaatinin eşleri bir yana, onlara içimde tutamadığımı, yardımlarına ihtiyaç duyduğumu ve ne yapacağımı bilemediğimi söylemiştim.

Bu yüzden buradaydım.

Köfte artık yemek odasındaki şakayıklı duvar kağıdını süslüyordu ve hayatımda ilk kez babam beni tokatlamıştı. Çocukken şaplak yemiştım ama tokat? Onun tarafından asla.

Tabii ki, annem bunu yaptığında, aynı yanağa vururdu. Yarın, morarmış olurdum.

O kadar uzun yaşasaydım, çünkü burada böyle bir hava vardı.

Çocukların söylediği o şey, 'Ailem beni öldürecek', şu anda şok edici derecede gerçek hissettiriyor.

"Bunu düzeltebiliriz," diye saçmaladı, kelimeleri kıvılcım gibi saçılıyordu. "Babana yanıldığını söyleyeceğiz ama yarın kliniğe gideceğiz. Newark'taki kliniğe, böylece kimse seni tanımayacak. Bilmek zorunda değil."

Aptalca göz kırptım. "Karnım görüldüğünde anlayacaktır."

Ağzı gerildi. "Saçmalama Keira. Doktor kliniğini kastetmiyorum."

Bir an için sadece ona bakabildim. "Kürtaj olmamı mı istiyorsun?" "Elbette."

Burun delikleri alevlendi. "On dokuz yaşındasın. Johns'a gideceksin

Hopkins. Baban şu anda senin için bunu istiyor."

Neden en çok yankı uyandıran son iki kelimeydi?

Şu anda.

Şu anda hep onun benim için istediği şey için mi yaşayacaktım? Ve eğer o değilse, kilisesinden bana ayarladığı yemeği yaktığında karısını tokatlayan onun gibi 'iyi' bir adam mıydı? Hayatımı şekillendiren kocamın *doğruları* mı olacaktı? Başkasının *doğruları* yüzünden annem gibi acılarımı içkide mi boğacaktım?

Boğazım düğümlenerek, "Ya kürtaj olmak istemiyorsam?" diye fısıldadım. "Bu çok zor."

"Ama... kilise? Diyorlar ki-"

"Baban öğrenirse," diye tersledi ve uzanıp çenemi tuttu,

"Bu bebeği doğurmaktan başka çaren kalmayacak ve o senin hayatını cehenneme çevirecek. Bunu istiyor musun?"

Yutkundum. "Hayır." Göğsümde garip bir his filizlendi. Nefret gibi hissettirdi. Öyle de yanıyordu. "Peki ya benim ruhum?" Tısladım. "Bana günah işlememenin ne kadar önemli olduğunu söyleyen sizlersiniz. Ama bu en kötüsü-"

"Beni dinle Keira. Baban..." Çenesi gerildi ama gözlerinde dehşetin fısıldadığını gördüm. "Bak, ona yanıldığını söyleyeceğiz-" diye mırıldanmadan önce bile titriyordu.

Kapıda bir patlama sesi duyuldu ve ikimiz de sıçradık. Kafalarımız yana savruldu, neden nefes nefese kaldığımız hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kalmıştık.

"Orada neler oluyor? Neden bu kadar uzun sürüyor?"

Hırıltısı tüylerimi diken diken etti. Onu kızgın görmüştüm ama hiç bu kadar kızgın olmamıştı.

Annem, "Burada bir şey olduğu yok Derek," derken ağzım titriyordu. Çubuğa işlemesi biraz zaman aldı. Keira hamile değil. Sanırım sana bahsettiğim PCOS yüzünden."

"PCOS?"

"Bu bir kadın meselesi canım, sen anlayamazsın."

"Hamile değil mi?" diye tekrarladı, sesi artık daha normaldi ama kalp atışlarım hızlanmaya devam ediyordu.

Kürtaj olmak istemiyorum.

Hiperventilasyon geçirmek üzere olduğumdan emin olsam bile görebildiğim tek şey Storm'un hüzünlü gözleriydi. Kapımın önünde elinde baltasıyla içeri girip bana korkunç şeyler yapmak üzere olan bir katil varmış gibi hissediyordum ama Storm vardı.

Beni güvende tutacaktı.

Bebeğimizi güvende tutacaktı.

Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim. Johns Hopkins'e gitmek istemiyordum ama babamın üniversite masraflarını karşılamasının tek yolu buydu ve ben-

"Bana testi göster."

Annem keskin bir nefes çekti. "Derek! Neden bunu görmek istedin?"

"Çünkü sana inanmıyorum, Marilyn." Bir elini kapıya vurdu. "Göster onları bana."

Burun delikleri alevlendi ve gözlerimiz buluştuğunda daha önce hiç görmediğim bir şey gördüm.

Terör.

Ondan korktuğunu biliyordum ama düpedüz dehşete mi kapılmıştı?

Onun gözlerine o bakışı yerleştirmek için ne yaptığını merak ederken ağzım açık kaldı. Birlikte mutlu olduklarını hiç düşünmemiştim, her zaman onun bir

Stepford Karısı, ama ondan korktuğunu hiç fark etmemiştim.

Yutkunarak doğruldu. "İdrarla kaplanmış, Derek." "Yıka onu."

"Bir dakika. Keira iyi değil. İki dakika içinde çıkacağız."

Sessizlik mırıldandı ve tam kalbimin patlayacağından emin olduğum anda gürlledi, "Çabuk ol. Aile odasında bekliyor olacağım."

Ağır ayak seslerini duyduk, sonra kolumdan tutup beni tuvaletten çıkardı. Tam o sırada bir kit buldu, çubuğa işedi ve sonra onu makyaj masasının üzerine itti.

"H a y d i , haydi, h a y d i ," diye mırıldandı nefesinin altında, eteğini düzeltirken, manşetlerini çekiştirirken ve kendine çeki düzen verirken.

Burada neler olduğunu anlamak için Einstein olmaya gerek yoktu. İkimiz için de korkuyordu.

Giysilerimi düzelterek, korkmuş, şok olmuş ve kaybolmuş bir şekilde onu izledim ve sonunda negatif görüldüğünde, artık bekleme sona erdiği için yumuşak bir nefes v e r d i .

"Yarın," diye mırıldandı. "Yarın." Başını sallarken kelimeleri kendi kendine söylüyordu, sanki yüksek sesle söylerse öyle olacaktı gibi. "O zaman düzeltiriz. O asla bilmeyecek."

Bana dönüp bakmadı bile, istediğimin bu olup olmadığını sormadı bile.

Sadece davrandım.

Çünkü o benim bilmediğim bir şekilde bunun sonuçlarını biliyordu.

Hayatım boyunca beni ondan korudu da ben mi göremedim?

Ev büyüktü. Benim yatak odam bir tarafta, onlarınki diğer tarafta olacak kadar büyüktü. Müziğimi istediğim kadar yüksek sesle çalabilirdim ve onlar asla duymazdı.

Boğazım düğümlendi, duygularım yoğunlaştı, buradan çıkmam gerektiğini bilerek ayağa kalktım.

Tek bir şansım vardı ama o da Storm'a bağlıydı.

Banyodan gizlice çıkarken, kollarımdaki morluklar kendilerini bana belli ettiler.

Babam beni sarsmış, babanın kim olabileceğini öğrenmek istemişti ve ona söylediğimde bana fahişe demişti. Beni tekrar tokatladı. Beni bir çöpmüşüm gibi yere fırlattı.

Ağzım titreyerek dikkatlice koridordan aşağı kaydım, ön kapıyı açtım, çok yüksek sesle tıklama ihtimaline karşı kalbim boğazımda kapattım ve kaldırıma çıkana kadar temkinli adımlarla yürümeyi bırakmadım. İşte o zaman koşmaya başladım.

Parmak arası terlikle kaplı ayaklarım yere çarptı ve ancak o zaman

bir ara sokağa girebileceğimi düşündüm ve telefonumu çıkardım.

Babam bir sürtük olduğumu söylemişti. Günahkârlar kadınları kişisel fahişeleri gibi kullanırlarmış ve ben de onlardan biri tarafından kirletilmeme izin vermişim.

Onların hapishaneye ait olduklarını, onurlarının ve saygılarının olmadığını söyledi ama Storm bana öyle bakmadı.

Bana değerliymişim gibi baktı.

Tanrım, aptal mıydım?

Sokağın aşağısında saklanabileceğim bir köşe buldum. Çöp ve sidik kokuyordu ama içimde babamın peşimden geleceğine dair tuhaf bir his vardı. Bu işin peşini bırakmayacaktı.

Söz konusu olan onun itibarıydı.

Tanrım, gerçekten tehlikedeydim.

Storm'u aradım. Cevap

vermedi.

Tekrar denedim.

Bu sefer aramayı kesti.

Gözlerim büyüdü, ekrana bakarken gözlerimden yaşlar süzüldü, babam *haklıydı*.

Artık seks yapmıştık ve benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Kaçmak zorunda olduğunu söylemişti. Bu bir yalan mıydı?

Annemin dediğini yapmak zorundaydım.

Yapmak zorundayım- Cep telefonum çaldı.

Fırtına: *Bebeğim, kilisedeyim. Neyin var?*

Rahatlama o kadar büyüktü ki midemi bulandırdı. Eğildim ve kustum ama midemde hiçbir şey yoktu, regl dönemimin geciktiği gerçeğiyle uğraştığım için üç gün boyunca da olmamıştı.

Bir mesaj daha geldi.

Fırtına: *Keira? Her şey yolunda mı?*

Gözlerim yanarak cevap yazdım:

Ben: *Sanırım tehlikedeyim.*

Tepkisi anında oldu. **Fırtına:**

Neredesin?

Fırtına: *Neler oluyor?*

Fırtına: *Geliyorum, yerinizi bildirin.*

Ben: *Hamileyim, Storm.*

Sessizlik.

Sonra telefonum çaldı ve açar açmaz hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım. Dehşetle iç içe geçen rahatlama, sevinçle birleşti çünkü o beni önemsiyordu.

Önemsedi.

Babam yanıltıyordu. Çok yanıltıyordu. "Neredesin? Güvende misin?"

Sesi güçlü, sakın ve korkusuzdu - neden korksun ki? Babam Storm'a göre sidikli bir kilise papazıydı. Bir hiç, bir hiç. O bir günahkârdı ve o anda benim kara şövalyemdi.

"Kız bebek mi?" diye sordu.

"Annem yarın kürtaj olmamı istiyor," söyleyebildiğim tek söz buydu.

"Kürtaj olmak istiyor musun Keira?" diye sordu yumuşak bir sesle, sanki akşam yemeği için KFC isteyip istemediğimi sorar gibiydi. Ses tonunda ne bir yargılama vardı ne de başka bir şey.

Vermemem gereken bir kararla karşı karşıya kaldığımda zihnim allak bullak oldu. Kadınlar bunu nasıl yapıyordu? Nasıl karar veriyorlardı? Hemşire olmak istiyordum, üniversiteye gitmek istiyordum... Anne olmaya hazır değildim ama kader bunun benim yolum olmadığına karar vermişti.

Sesindeki duygusuzluğu duyduğumda bir elimi karnıma koydum.

Nedenini ben de biliyordum.

Ne istersem, benim için yapardı.

Bu benim seçimimdi çünkü bu benim bedenimdi, benim geleceğimdi ve biliyordum ki hangi yolu seçersem seçeyim hayatım sonsuza dek değişecekti.

Birden kendimi inanılmaz derecede genç, aptal, bırakın başka bir canlıyı, kendimi bile yetiştiremeyecek kadar olgunlaşmamış hissettim ve sonra, "Bebeğim, sorun yok. Deli gibi nefes alıyorsun. Benimle birlikte nefes al ve ben verdiğimde ver."

Kirli bir sokakta duruyordum, arkamda kirli bir tuğla duvar, önümde bir zincir bağlantı çiti vardı. Bok ve kendi kusmuğumun kokusunu alıyordum ve birkaç metre ötede birkaç gündür yağmur yağmadığı için şüpheli görünen bir su birikintisi vardı, ama dinledim.

Onunla birlikte nefes aldım.

O nefes verdiğinde ben de nefes verdim.

O beni sakinleştirdikçe bunu yapabileceğimi anladım.

Bunu yapmama yardım edeceğini biliyordum.

"Kürtaj olmak istemiyorum."

Aldığımız sakinleştirici nefeslerden sonra aceleyle verdiği keskin nefes bana her şeyi anlattı.

Benim de bir tane olmasını istememişti. "Seni seviyorum Keira."

Şu anda duymaya gerçekten ihtiyacım olan bu sözler karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı ve dudaklarımdan dökülmelerine izin vermek çok kolay oldu: "Ben de seni seviyorum Asher."

YİRMİ

FIRTINA

Gözlerimin beni yanıltmadığından emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırpıştırarak ÇAMAŞIRLARA BAKTIM.

"Neden her şey pembe?"

Ben o adam değildim. Kendime nasıl bakacağımı biliyordum, lanet olası çamaşırları nasıl yıkayacağımı biliyordum ve beyaz bir karışımın içine kırmızı bir şey atmak tamamen aptallıktı.

Nefesimin altında hırlayarak, yeni neon pembesi olan çarşafı sürükledim ve suçluyu buldum.

"Cyan!" Bağırđım.

Ona sesimi yükseltmeyi sevmezdim ama bu lanet evde ve televizyon açıkken beni başka türlü asla duyamazdı.

Birkaç saniye sonra koridorda bir gümbürtü duydum ve kapıdan hızlıca baktığımda bana ulaşmak için üç takla, iki takla ve bir öne yuvarlanma hareketi yaparken gözlerimi devirmiştim.

Bu çocuk.

Bir sonraki Simone Biles olsa iyi olur diyordum.

Mükemmel bir şekilde yere indiğinde bana gülümsedi ve ben de sanki lanet bir rock yıldızıymışım gibi bana baktığında huysuz kalamayarak iç çektim. Bana neden öyle baktığından emin değildim ama bakıyordu ve ben de bunu değiştirmek istemiyordum.

Bu yüzden, kızgın olmama rağmen sakinleştim ve "Cy, sana çamaşırlar hakkında ne demiştim?" diye sordum.

Gözlerini kırpıştırdı. "Giysileri yığınlar
ayrmak için." "Hangi yığınlar?"

"Koyular ve beyazlar."

Parlak pembe bir mayo çıkardım, pamuklu bir mayoydu ve görünüşe göre rengi akmıştı. "Onları ayırdın, peki neden bunu diğerlerinin yanına attın?"

yük?"

Pembe çamaşırları görünce gözleri büyüdü ve yüzünü buruşturdu. "Temiz olması gerekiyordu."

"Neden?"

Dudaklarını dişlerinin arasında emdi. "Kirliydi."

"Yarın koyu renkli bir yükleme yapacağız, Cyan," diye homurdandım. Çamaşır suyu pembe çarşafı tekrar beyaz yapar mıydı? Tanrım, tamam, belki *de* o adam bendim. "Bekleyemez miydi?"

"Orada-" Başını eğdi. "-Üzerinde kan vardı."

Kaşlarım kalktı. "Nerede?" Onun yanakları pembeleşince *benimkiler* de şişti. Ve... Anladım.

Tabii ki annesinin lokantada çalıştığı gün regl olması gerekiyordu. Kader benimle dalga mı geçiyordu ne? Regl olduğu gün dün ya da yarın olamazdı.

Hayır.

Bugün.

Hay

sikeyim.

"Tampona ihtiyacın var mı? Ya da ped?" Boğulmuyor gibi görünmeye çalışarak sordum. Sanki küçük kızımın on bir yaşında bu saçmalıklarla uğraşmaması gerekirken bunu sorun etmiyormuşum gibi.

Kıpırdandı. "Hayır. Annem bana bir şeyler aldı ve ihtiyacım olursa diye hazırladı."

Saçmalık.

"Mayodaki kan..." Ona mahcup bir gülümseme attım. "Her şey yolunda, değil mi?"

Bir keresinde Keira'nın pantolonu kanamıştı ve bunun bir kadının isteyeceğinden daha sık olduğunu biliyordum ama bu çocuğumun ilk regliydi ve bunu annesi olmadan yaşıyordu...

Ambulans falan çağırmak zorunda kalmadım. Öyle değil mi?

Tam terlemeye başlamıştım ki çenesini eğdi. "Sığdırdım."

Tamam, bana bir kürek getir de kendime bir çukur kazayım.

"Sığdırdım.

Tanrım.

Erkekler 'ses kırma' ve 'ıslak rüyalar' saçmalığıyla çok kolaydı. Onun adına yüzümü buruşturarak, "Advil ister misin?" diye sordum.

"Hayır."

"Sıcak su torbasına ne dersin?" Keira'yı daha önce bunlardan birini kullanırken görmüştüm. Kusarken bile görmüştüm. Cyan'ın midesi bulanmış gibi görünmüyordu.

"Hayır." Bana utangaç bir gülümseme attı. "Ama teşekkür ederim."

Sonra olimpiyatlardaymış gibi koridordan nasıl yuvarlanarak geldiğini düşündüm ve kendime aptal dedim. Tabii ki, o iyiydi.

"Bana sadece regl olduğunu söyleyebilirdin, tatlım," diye yumuşak bir şekilde azarladım. "Ben ısırmam. Bunu sen de biliyorsun. Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Herhangi bir
şey?" Başımı
salladım.

"Çarşaflar için üzgünüm."

"Sanırım bir süreliğine pembeye dönüyoruz,
ha?" Dudakları büküldü. "Pembeyi severim."

"Sana öyle demeliydim, Cyan değil." Kırda ması, onu bir suç işlemiş gibi buraya getirdiğim için kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. "Sen git ödevini bitir. Ben bunu hallederim."

Çamaşır odasından çıkmadan önce bana gülümseyerek baktı ve beni bir ton pembeye baş başa bıraktı. Bunu nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrim olmadığı için arka cebimden cep telefonumu çıkardım ve Keira'yı aradım.

"Hey. Cyan'ı sen al tamam mı?"

Sesi neden içime bir şeyler yapıyordu? Açlık beni kamçılıyor, aletim kendi kendime uyguladığım iffetimden dolayı tam, acı verici bir ereksiyona giriyor.

Bir saniyeliğine nefes alamadım, çünkü sıkım ağır piercing'in boğucu etkisiyle zonkluyordu. Yumruklarımı sıkarak acıyı kontrol etmeye çalıştım ama zayıflığım bir kez daha ona layık olmayan bir bok parçası olduğumun kanıtıydı.

Çok zayıfsın.

Çok acınası.

Ben yetişkin bir adamdım. Seks bağımlısı ya da değil, sırf beni sözlerinde nefret olmadan selamladı diye aletim seğirmemeliydi.

Varilin dibini kazımaya istekli olmak hakkında konuşun.

Pislik. Sen busun evlat. Hep öyle olacaksın. Sen de bunun için bir miknatıssın. Neye dokunursan dokun, kirletiyorsun. Tıpkı benim gibisin. O güzel burnuna bakıp farklı olduğumuzu sanma. Farklı değiliz. Biz pisliğiz.

Anı kafamda yankılandı ve şaşkınlıkla sarsılmama neden oldu. Annemi uzun zamandır düşünmemiştim ama o anda düşünmemek çok zordu. Anılarla, pişmanlıklarla ve vicdan azabıyla boğuşmamak zordu.

Bağımlılıkla ilgili olan şey mi? Size hiç söylemedikleri şey mi? Acı çektikten, bıraktıktan, yoksunluktan ve beraberinde gelen diğer sefaletten sonra özür dilemeyi asla bırakmadınız. İşleri yoluna koymaya çalışmaktan hiç vazgeçmedin. Yaptığın şeyler için affedilmeye çalışmaktan asla vazgeçmedin.

sarhoşken yaptığın gibi.

Tekmelenmek isteyen kayıp bir köpek yavrusu olmak gibiydi. Elbette tekmeyi hak ediyordunuz ama bu hiç kolay olmuyordu. Çürükler hâlâ derindi. Acı azalmıyordu. Ve en kötüsü de sevdiklerinize yaşattıklarınızın, baş etmek zorunda kaldığınız her şeyden on kat daha kötü olduğunu bilmektir.

"Storm? Her şey yolunda mı?" diye sordu, sesi artık değişmiş, uzun süren sessizliğim karşısında endişeye kapılmıştı.

"Özür dilerim. Her şey yolunda." Kıyafetlere tekrar baktım, sonra yüzümü buruşturdum. "Regl oldu."

"İşte ikinci masanın siparişi" dedi birine, ama bana göre, o uzaklaşırken arka plandaki gürültünün dağıldığını duyduğumda, "Sizi doğru mu duydum?" diye sordu. Pardon, yakındaki fabrikadan birileri geldi. Cyan regl mi oldu?"

"Evet."

"Sana söyledi mi?"

"Şey, hayır." Pembeler benimle alay etti. "Çamaşır yıkıyordum-"

"Oh, teşekkür ederim! Tanrım, bu gece bunu yapmam gerekiyordu."

"Bana henüz teşekkür etme," diye mırıldandım, minnettarlıktan rahatsız olmuştum. "Neden?"

"Cyan beyazların arasına pembe bir mayo atmış." Keira homurdandı. "Oops."

"Evet."

"Ne kadar kötü?"

Bir fotoğrafını çektim ve ona gönderdim. "Kendin gör."

Nefesinin altında ısıklık çaldı. "Yani kanıtlarla yüzleşirken sana bundan bahsetti?"

"Evet. Ama ona Advil ya da sıcak su torbasına ihtiyacı olup olmadığını sordum ve pedleri ve... şey, tamponları var, biliyor musun?"

"Seviyorum." Biraz güldü. "Zavallı Storm. Toplama görevi için yanlış gün, ha?"

"Hey, iyi idare ettim. Buradan taklalar atarak çıktı."

"Takla mı? O zaman kesinlikle ağrı kesiciye ihtiyacı yoktu." İçini çekti. "Bebeğimiz büyüyor."

"Hayır, değil."

"Evet, öyle." Keira kıkırdadı. "Buna alışın. Bundan sonrası daha da kötüleşecek."

İnledim. "Hatırlatma bana."

"Benim yapmama gerek yok. Bunu kendisi yapar." Kıs kıs güldü. "Bu gece onunla regl dönemleri hakkında biraz daha konuşacağım. Zaten bir yıl kadar önce konuşmuştuk."

"Neden? Bunu okullarda öğretmiyorlar mı?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Alay etti. "Asla yeterli değil ve bana bu tür şeyler sorarken rahatsız olmasına izin veremezdim."

"Onunla seks konuşması yapacağım."

Açıklamam üzerine sessizlik çöktü, sonra

"Ha?" dedi.

"Beni duydun. Ona erkeklerden nasıl uzak d u r a c a ğ ı konusunda bilmesi gereken her şeyi anlatabilirim."

"Bir an için kulaklarımın beni yanılttığını sandım," dedi alaycı bir ifadeyle.

Pembe çarşaflara bakarak, "Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye açıkladım. "Ama lanet olsun, o da benden utanmamalı."

"O bir kız. Sen de erkeksin. Utanacak."

"Bu klişeyi kırmamız gerekiyor. Ayrıca, bunu a r a ş t ı r d ı m . Ohio bir perhiz eyaleti."

"Biliyorum." Yüzünü buruşturduğunu anlamak için onu görmeme gerek yoktu.

"İdeal değil." "Çok aptalca. Ne gibi? Azgın gençlere seks yapmamalarını söylüyorsun, yani

Dinleyecekler mi? Ne zamandan beri çocuklar söz

dinler oldu?" "Tartıştığımı duymayacaksınız."

"Ona her şeyi öğreteceğim, böylece asla yapmak istemeyecek." Keira güldü. "Onu travmatize etmek mi istiyorsun?"

"Bu çok sert bir kelime. Daha çok onu doğru yolda tutmak gibi." "Bunu muhtemelen o piç yaptı."

Çenem sıkıştı. "Belki," diye kabul ettim. "Eğer öyleyse, onu korkutmak zorunda kalmam, sadece bilgilendiririm." Fikir kafamda süzülürken, yalvardığımın farkında olarak sordum: "Bunu bir süre yapmam gerekmeyecek, değil mi?"

"Belki birkaç ay içinde?" "Tanrım.

Bu kadar erken mi? Daha on bir yaşında."

"Daha sonra cinsel olarak aktif olabilir. Çocuklar genç yaşta seks yaparlar." Benim dehşet içinde i n l e m e m üzerine, ki bu inleme gerçektir, çünkü ben ilk kez on üç yaşında seks yapmıştım, Scarlet ise bir yıl sonra yapmıştı, içini çekti. "Biliyorum, biliyorum. Ben de senden daha fazla hoşlanmıyorum."

"Yapacağım. Belki yazın, altı aylık iyi bir terapi yaptıktan sonra, tamam mı?"

"Yapmak zorunda değilsin," diye kuru bir karşılık verdi. "Onunla bu konuyu konuşacağım." "Hayır. Bu hiç adil değil."

"Eğer bir oğlumuz olsaydı, onlarla seks hakkında konuşmana izin verirdim. Ve ıslak rüyalar.

Ve başına gelen diğer tüm iğrenç şeyler."

Dudaklarım kıvrıldı. "Çok naziksin."

"Biliyorum," diye karşılık verdi. "Ona benden bir öpücük ver, ama gitmem

gerek." "Evet." Arka plandaki koşuşturmayı duydum. "Ne yapmam gerekiyor?"

çarşaf?"

"Çamaşır makinesinin üzerindeki d o l a p t a bir renk akıntısı giderici poşet bulunmalıdır. Sadece talimatları izleyin."

"Üzgünüm,

Keira." "Ne için?"

"Bunu

mahvettiğim için."

Gülüşü yumuşaktı. "Sanırım Cyan son dakikada araya sıkıştırdı?" Ben bir şey söylemeyince kahkahası derinleşti. "Senin hatan değil Storm. Teşekkür ederim. Gerçekten. Bu dünyanın sonu değil."

"Sonra görüşürüz," dedim huysuzca.

"Dikkatli sür." "Kullanacağım."

Telefonu kapattı ve kapatırken kahkahası kafamın içinde yankılandı.

Lanet bir rahip gibi yaşamaya çalışıyordum ama bir günahkârdım. Bundan saklanmak yoktu. Kaçmak yok.

Çamaşır makinesinin kenarlarını kavrarken başım öne eğildi.

Bu lanet şeyi duvardan söküp odanın öbür ucuna fırlatabilecekmişim gibi hissediyordum, özellikle de sikim kendini belli ettiğinde.

Onu yakalamak çok kolay

olurdu. Tutmak.

Mastürbasyon yapmak.

Sadece bir dokunuş...

Lanet olsun, yemin ederim, hepsi bu kadar.

İhtiyaçtan canım yanıyordu. Uyarılmaktan ağrıyordu. Ama yumruğum işe yaramazdı. Sadece Keira'nın amı bu açlığı dindirebilirdi.

Yıllarca onunla savaştım. Sadece kırıntılarla beslenen aç bir adam gibi, onun peşinden nefes nefese koştum, ona asla her şeyimi vermedim çünkü bunu kaldıramayacağını biliyordum.

Düşüncelerim bana ne kazandırmıştı?

Cennetin kapılarına kilit vurdum.

Benim gibi pisliklere sadece davetiye ile izin verilirdi ve ben de geri zekâlı bir orospu çocuğu gibi o daveti geri çevirmiştim.

Çenem sıkılıyor, sikim ağrıyor, asma kilidin ağırlığı kan dolaşımımı keşiyormuş gibi hissetmeme neden olsa da ucundan döl sızıyordu, nefesimin altında homurdandım.

Bunu yapabilirim.

Onu daha önce birçok kez hayal kırıklığına uğrattım.

Neler yaşadığımı bilmesede, asla anlamasa da, o fedakârlığa değerdi.

Acı çekmeye değer.

Nefesimi içime çektim ve aklım yavaş yavaş başıma gelirken bir şey de aklıma geldi

Başka.

Kafamın içindeki canavar hiç durmadı. Onun güvenliğini düşünen lanet hayvan.

Ne demişti?

Yerel bir fabrikadan bir grup adam mı gelmişti?

Ağzım gerildi.

Eminim pasta için oradaydılar ama kadınımı da görmek istiyorlardı.

Lokantanın etrafında salınırken her tarafı pırıl pırıl ve pembeydi, bana zar zor baktığı o piçlere gülümsüyordu.

Jared denen adamdan beri başka biriyle **ç ı k m a m ı ş t ı** ama bu başka birini aramadığı anlamına gelmiyordu. MaryCat'le birlikte MC'nin doğum gününü kutlamak için yerel bir bara gitmişlerdi ama Jump başka biriyle dans ettiğini söylememişti.

Kırıntılar için yalvarmayı hak ediyordum ama hizmet ettiği her piçten nefret ediyordum. Onlara bahsettiği her gülümseme, onları onurlandırdığı her lanet bakış için onlardan nefret ettim.

Dick sadece öfkeyle kontrol altında, çamaşır makinesini bıraktıktan sonra cep telefonuma uzandım, dürüst olmak gerekirse onu ezmediğime şaşırdım. Ama içimdeki açlık beni sık sık Hulk gibi hissettirse de, o kadar da güçlü değildim.

Ben: *Her şey yolunda mı?*

Atla: *Lokanta meşgul.*

Ben: *Ona bir bok veren oldu mu?*

Atla: *Hayır. Öyle değil, Storm. Sakinleşmelisin.*

Ben: *Öldüğümde sakınleseyeceğim.*

Atla: *Prez, bu senin paran. Eğer kıcımlı lokantada oturtmak için para ödemek istiyorsan, yapacağım şey bu.*

Beni haberdar et.

Atla: *Her zaman.*

Nefesimin altında homurdanarak çamaşır makinesinin üstündeki dolaba baktım, bahsettiği paketleri buldum, talimatları okudum ve kıyafetleri tekrar yıkamaya koydum. Erkekliğimle ilgili bir endişem yoktu, ama orada birkaç atletim vardı, bu yüzden bir an önce beyaz olmalarını umuyordum.

Oradan çıkıp, daha önce yaptığım çorbanın f o k u r d a d ı ğ ı mutfağa gittim ve tiksintiyle baktıktan sonra telefonumu tekrar çıkardım.

Çorbadan nefret ederdim.

O boku yemek bana Scarlet'le yaşadığımız zamanları hatırlattı.

Annemle birlikte. Campbells çorbasının taklit versiyonlarıyla hayatta kalmıştık, bu yüzden tam olarak güzel bir anı değildi, ama yapması kolaydı.

Ben bile berbat edemem.

Ayrıca, takip ettiğim tarifler Giulia'nındı. Okuldan sonra Cyan'ı beslemek için yardım istediğimde bana göndermişti ve güzellerdi, sadece bana daha kötü zamanları hatırlatıyorlardı.

Mutfakta birkaç sinyal sesi duydum ve nedenini anladım. Lanet olası grup sohbeti beni çıldırtıyordu. WO'daki aktifti ama bu seferki çılgıncaydı. Bu iyiydi, hevesliydim ve buna ihtiyacım vardı ama yine de bu kadar çok konuşmaya alışık değildim. Sanırım bu, etkileşime girmek zorunda kalmadan birlikte okuyabileceğim anlamına geliyordu, bu yüzden oldukça güzeldi.

Rex'in itirafından sonra içimi rahatlatan bir haber olan otopsinin ardından Bear'ın ölümünün resmi olarak doğal nedenlerden kaynaklandığı açıklanmış olsa da, cenaze töreni için henüz resmi bir tarih belirlenmemişti.

Bu kapanış eksikliğinden muzdarip olan tek kişi ben değildim ve WO sohbeti sık sık kederli yorumlar, nostaljik anılar ve kardeşlerin eşyalarını gözden geçirdikten sonra buldukları fotoğraflarla doluydu.

Hayatıma devam edememem sadece cenazeden değil, hepimizin kaçırdığımızı hissettiğimiz şeylerden kaynaklanıyordu.

Son sekiz yıl içinde, Rene'nin ölümünden bu yana, Bear kendini hepimizden koparmıştı. Uzun süreler boyunca ortadan kaybolurken varlığımızın dokusunda devasa parçalar oluşturdu.

Rex'in onu aradığını ve bu konuşma yüzünden West Orange'a geri döndüğünü ve nihayetinde orada öldüğünü biliyordum. Gerçekte ne olduğunu bilip bilemeyeceğimizden emin değildim. Yüzde yüz değil.

Yerleşkenin bombalandığı gece o kadar çok insan ölmüştü ki, patlayıcıların Bear'ın bisikletine nasıl yüklendiğini hâlâ bilmiyorduk. Bu kesinlikle bir gizemdi.

Bildiğimiz şey, keskin nişancının yerleşkeye nasıl girdiği - Steel'in Yaşlı Kadını ile sorun çıkardığı için Günahkârlar'dan atılan acımasız bir kulüp fahişesi aracılığıyla.

Bela derken, Stone çalıştığı hastanede bir Ölüm Meleği tarafından kaçırıldığında aldığı yaralar nedeniyle iyileşme sürecindeyken onu feci şekilde dövmesini kastetmişim.

Grup olarak, Rene'nin cinayeti yüzünden Bear'la çok fazla zaman kaybetmiştik. O zamanlar bunun bir vur-kaç olayı olduğunu düşünmüştük ki bu yeterince kötüydü. Bear'ın kayınbiraderinin işlediği suçları araştırmasını engellemek için Serçeler tarafından hedef alındığını öğrenmek ise b a m b a ş k a bir cehennem dozuydu.

Darbeler gelmeye devam ediyordu ve ben bir şekilde güçlü kalmaya devam ediyordum. Rahatlama ihtiyacı sürekli vardı ama ben bundan kaçmayı başardım.

Keira için.

Cyan için.

Yine de kederim her yanıma sarmışken bir nefes aldım ve mesajları kimin gönderdiğini kontrol etmeye karar verdim.

Konseyn benim konseyim olduğunu ve Bengals hakkında konuştuklarını görünce hıçkırarak gözlerimi devirdim ve daha da kötüsü, çocuğumun iyiliği için vejetaryen olan çorbaya geri çekildim.

Ben koklarken Cyan mutfağa girdi ve "Bugün ne tür bir çorba içiyoruz?" diye sordu.

Yüzümü buruşturdum çünkü bu boku telaffuz edemiyordum. "Giulia ona Whoreso dedi."

Kahvaltı taburesini sürükleyerek dışarı çıkaran Cyan dudak

büktü. "Orrrrr-Zoh." Dönüp ona baktım. "Ha?"

"Orzo. Böyle telaffuz ediliyor. Evde benim için yapmıştı."

West Orange'ı 'ev' olarak sınıflandırdığını fark etmedim değil. Onu da suçlayamazdım. Ondan daha uzun süredir buradaydım ve Jersey beni hâlâ bir siren şarkısı gibi çağırıyordu.

Garden State'i bu kadar özleyeceğimiz kimin aklına gelirdi ki?

"Giulia ile çok takılır mıydınız?" Ev özleminden ziyade buna odaklanarak şaşkınlıkla sordum.

"O pişirdi, ben yedim."

"Sana kafa atmayı gerçekten o mu öğretti?"

"Evet." Bana gülümseyerek baktı ve duş aldığını anladım çünkü saçları ıslaktı, yüzü firçalanmıştı.

Gözlerinin etrafında biraz gerginlik var mıydı? Acı çekiyor muydu? Ve alnındaki morluk muydu yoksa sadece buradaki ışık mı?

"Yani onu suçlayabilir miyim?" Onu aldığımdan beri gergin olduğu için başka bir kavgaya karıştığından giderek daha emin olmama rağmen hafifçe takıldım. Okul hiçbir şey söylememişti... bu olmadığı anlamına gelmiyordu elbette.

Suratını astı. "Hayır. Hoşuma

gitti." "Çorbayı mı yoksa kafa

atmayı mı?" "İkisi de."

Homurdandım. "Umalım da annen de çorbayı sevsin. Yoksa bunu yapmak için bir ton sebzeyi z i y a n ettim."

Birazını kaselere boşalttım ve o da içine baktı. "Giulia Teyze'ninki

böyle görün."

"Bakalım tadı iyi mi?"

Marketten aldığım bir paket istiridye krakerini alıp ona doğru ittim.

Biraz aldı, tadına baktı ve mırıldandı. "Aynı değil ama çok güzel baba.

On üzerinden sekiz."

Kendime rağmen sırttım. "Teşekkürler, Gordon Ramsey."

Kıkırdadı. "Bir şey değil. Gerçekten çok güzel. Beğeneceksin."

Bunu yiyebilmemin tek yolu istiridye krakerlerini içinde boğmaktı, bu da onu bir çorbadan çok soslu vıcık vıcık kraker haline getirirdi.

"Sen öyle diyorsan," diye homurdandım, bir ayağımı onunkinin yanındaki tabureye doladım, kasemi onunkinin yanına bıraktım, sonra da kamburumu çıkarıp toplamaya başladım.

Yemek yerken bir an sessiz kaldık ve sonra "Baba?" diye mırıldandı. "Hmm?"

"Yarın başım belaya girebilir."

Gerginleşmedim. "Başındaki morluk mu?"

"Uh-huh."

"Yine birine kafa mı attın?"

"Yaptım," dedi fısıltıyla. "Öğretmenin haberi yoktu ama..."

"Herkes muhbirlerin kötü olduğuna inanmıyor. Anlıyorum." İçimi çekerek ona, "Yarın seni okula bırakırım." dedim.

"Yapacak mısın?"

"Yapacağım." Ona bir bakış attım. "Seni gerçekten şu Krav Maga derslerine götürmeliyiz." Onu kaydettirmeye çalışmışım ama Akron'daki tüm dersler jimnastikle aynı gün ve saatlerdeydi. "Bir şeyler yapmalıyız tatlım. Öfkeni kontrol altına almalısın."

Omuzlarını kamburlaştırdı.

"Biliyorum." "Ne oldu?"

"Bana çöp dedi."

Bunun üzerine donup kaldım, içimi kırmızı bir öfke dalgası kapladı. Bunu kaç kez duymuştum?

Bunu bana kaç kez söylediler?

Öz annem hepsinin en kötü zorbasıyken mi? Dişlerimi birbirine geçirdim. "Yaptılar, ha?"

Başını salladı.

"İlk defa mı biri sana böyle sesleniyor?"

"Hayır. Ama ilk kez misilleme yaptım. Başımı belaya sokmamaya çalıştım. Gerçekten denedim!"

"Sana inanıyorum, bebeğim." Ona bir bakış attım. "Çöp olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Sen?"

O benim Keira'mın aynadaki yansımasıydı. Onu lekelediğim tek şey ortak göz rengimizdi, ama onunki o kadar güzeldi ki ne zaman gözlerine baksam, tamamen başarısız olmadığımı hatırlıyordum.

Cyan omzunu silkti. "Sanırım öyle." Bunun için onu yerden yere vurmadım, sadece söyleyeceklerini söylemesine izin verdim, çünkü a ç ı k l a y a c a ğ ı başka şeyler de olduğunu çok iyi biliyordum. Tabii ki, beklemediğim bir yola girdiğinde beni şok etti. "Bazen, hissediyorum..." Yutkundu. "Sanki yeterince düş almak beni temizlemeyecekmiş gibi, anlıyor musun?"

"Sen yanlış bir şey yapmadın," dedim kararlılıkla, gözlerinin içine bakarak. "O suçluydu."

Kaşları çatıldı. "Onu neden dinlediğimi bilmiyorum."

"Çünkü o çok zeki bir adamdı ve Uğur Böceği, sen daha gençsin. Seni kandırmak için oynayacağı tüm numaraları biliyordu." Yanına uzandım ve elimi omzuna bastırdım. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim, Cyan. Benim yerime ona gitmene neden olduğum için özür dilerim."

Yanağının iç kısmını çiğnedi. "Seni gönderdiği için anneme çok kızmıştım. Evde, okulda, Günahkârlar yüzünden benimle dalga geçiyorlardı ama ben, bilmiyorum, bununla başa çıkabiliyordum. Sen oradayken. Sonra sen gittin ve kendimi yalnız hissettim. Annem bir Günahkar değil. Senin ve benim gibi değil. O bunu anlamıyor."

Onun bir yetişkin gibi konuştuğunu duymak acı veriyordu. Annesini bu şekilde dışladığını duymak daha da acıttı.

"Annen bir Günahkâr, Cyan. Öyle olduğunu düşünmeyebilirsin ama benimle birlikte olmak için çok şeyden vazgeçti.

"Ona fahişe diyen adam senin büyükbabandı, tatlım. Annen benimle birlikte olmaya karar verdiğinde, tüm ailesini kaybetti çünkü benimle ilişki kurduğu için onu sevmediler."

"Ben sadece öldüklerini sanıyordum. Onlar hakkında hiçbir şey söylemiyor." Yanağının içini kemirdi. "Hiçbiri onunla konuşmuyor mu?"

"Hayır." Konuyu pekiştirmek için başımı salladım. "Ve biliyor musun? O da onlarla konuşmak istememeli. Sana böyle davranan insanlar seni hayatlarında tutmayı hak etmiyorlar." Yüzümü buruşturdum. "Öfkeli olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim tatlım. Bende de bir tane var-"

"Bana kızma." Hayır.

Kızmadım. En azından nadiren.

İkisine de sesimi çok az yükselttim, o da sadece acil durumlarda.

En son Keira'nın West Orange'daki eski evimizin kilitlerini değiştirdiğini hatırlıyordum. O zaman bile, bu sadece sesimi duyurmak içindi. Ben asla

onlara öfkeyle bağırdı.

"İkiniz de benim her şeyimsiniz," dedim basitçe. "Her şeye kızamam, değil mi?" Gözlerini kırıştırıp sonra gülümseyince devam ettim: "Büyükbabanın burnunu kırdım."

"Ne zaman?"

"Anneni dışarı attığı zaman." Bu anıyı hatırlayınca çenem gıcırdağı ama parmağımı dudaklarıma bastırarak, "Bu seninle benim aramda bir sır uğur böceğı. Tamam mı?"

Bana bakakaldı ama başını salladı.

"Mecbur kalana kadar sana hamile olduğunu bana söylemedi. İyi bir kız gibi önce annesine ve babasına söyledi, ama öğrendiklerinde i y i tepki vermediler.

"Beni aradığında hıçkır hıçkır ağılıyordu. İşleri y o l u n a koymak için yanına gittim ama bütün eşyalarını toplayıp bahçelerine atmışlardı. Biliyor musun, Cyan? O günü asla unutmayacağım. Asla. Ve ne berbat biliyor musun?"

"Ne?"

"Onu en az onlar kadar hayal kırıklığına uğrattım."

Başını yana doğru eğdi. "Neden yaptın? Neden bizi terk etmene izin vermesini sağladın?"

"Çünkü aptaldım. Çok, çok aptal. Bencildim de. Bazı hataları telafi edemezsin tatlım. Onları doğru yapamazsın. Bunu hatırlamalısın ki hayatını yaşama zamanın geldiğinde benim yaptığımı yapmayasın.

"Affedilmeyi hak edebilirsiniz ve hak etmelisiniz de, ancak bazı lekeler vardır ki temizlenmez.

"Bence sen de kendi çapında benim gibi küçük bir zırdelisin. Senden daha büyük olana kadar jimnastik yapmadım, böyle bir şey yapmadım ve Bear-" Sesim boğulduysa, öyle olsun. "-Biraz enerji yakmam gerektiğine karar verdi. Tıpkı senin Krav Maga'da yaptığın gibi."

"Ne yaptın sen?"

"Link, Nyx, Rex, Steel, Mav ve ben kulüp binasının bodrumunda birbirimizin ağzını burnunu kırardık."

Bana ters ters baktı. "Buna izin var mıydı?"

"Oh, evet. Biz kimseyi korkutmuyorduk. Sadece öfkemizi bu şekilde kontrol ediyorduk." Omuz silktim. "Steel, Rex, Link ve Mav için işe yaramıştı."

"Ama Nyx Amca ve sen değil misiniz?" "Hayır. Bazıları kazanır, bazıları kaybeder."

"Krav Maga'dan sonra hala çok sinirli olursam ne olur?"

"O zaman bir yolunu buluruz. Gitmek için jimnastik dersini atlamak ister misin?"

Başını küçük ama kararlı bir şekilde salladı. Ona gülümsediğimde, elini

Elini elime koydu ve küçük parmaklarıyla beni sıkıca kavradı.

"Baba?" "Evet, tatlım?"

"Annem seni seviyor."

Ona gülümsedim ama bu üzücüydü. "Biliyor musun bebeğim, büyüdüğünde ve onun yaşına geldiğinde, onun yaptığını yapman için dua ediyorum. Bir erkek sana doğru davranmadığında o kapıdan çıkıp gidecek güce, özgüvene ve özsaygıya sahip olman için."

Gözleri yuvarlaklaştı. "Ama-"

"Ama hiçbir şey." Ona doğru eğildim ve alnına bir öpücük kondurdum. "Kendine inan bebeğim. Annen ve ben inanıyoruz ama sen de inanmadığın sürece bunun bir anlamı yok."

"Sabah okula gideceğiz ve işleri yoluna koyacağız. Oradan nefret ediyorsun, değil mi?"

Başını salladı ve başının tepesi çenemin alt tarafına çarptı.

"Seni buradaki okullardan birine naklettirmeye çalışacağız." İçimi çektim, çünkü onun karma bir okula gitmesini gerçekten istemiyordum, ama eğer kavgalara karışıyorsa... "Burası çocuklarla daha iyi olmayabilir," diye uyardım, sözlerime pişmanlık karışmıştı.

"En azından normaller. Sırf zengin oldukları için kakalarının kokmadığını düşünen büyük züppeler olmayacaklar."

Biraz gülümsedim. "Bu gece annenle konuşacağım. Onu da ikna ettikten sonra bu işi halledeceğim."

Bana baktı, yanağıma bir öpücük kondurdu ve sonra "Çorba nefis olmuş" dedi.

"Teşekkürler, uğur böceği."

İşe koyulduğumda, çabamın tamamen berbat olmadığını kabul etmek zorundaydım. Birden fazla açıdan.

SEVGİLİ GÜNLÜK

Parti pek iyi gitmedi.

Garipleşene kadar hoşuma gitti.

Nereye dönsem Ray Leinster oradaydı. Asla geri çekilmiyor gibiydi ve dans ettiğimizde bana sürtünmeye devam ediyordu, elleri kıcımda falan. Bundan hoşlanmıyordum. Beni gerçekten rahatsız ediyordu ama onun umurunda olmadığı belliydi.

Ray yüzüme bakıp beni öpmeye çalışmadan önce babalarımızın bir araya gelmemizi istediğine dair bir şeyler söyledi ama ben onu ittim. Yaklaşık yarım saat sonra özür dilemeye çalıştı ve beni aptal yerine koydu, ellerini kıcıma koymadan, beni ellemeye cüret etmeden ve bacaklarımın arasına dokunmadan önce dinledim.

Taşaklarına diz çökmeme gerek kalmadı çünkü bir anda motorcu orada belirdi. Saçında gümüş çizgiler olan. Benim evimdeydi.

EVİM!

Ray'i götürdü.

Nereye götürdüğünü bilmiyorum.

Kimsenin onu durdurmadığını ve motorcu onu yerden kaldırıp gömleğinin yakasından tutarak dışarı taşıırken Ray'in sadece ciyakladığını biliyorum.

Bunun mümkün olabileceğini bile düşünmemiştim ama yakından bakınca motorcunun tahmin ettiğimden çok daha kaslı olduğunu gördüm. Tanrım, onun gibi erkeklerin filmler dışında var olduğunu düşünmezdim.

İnsanlar okulun oyun kurucusunun öldürülüp öldürülmediğini merak ederken parti sönmeye başladı ve ben herkese, hatta partinin dağınıklığını toplamama yardım edecek olan Josse ve Laurie'ye bile veda ettikten sonra arka kapı çalındı.

Yine Ray olacak diye korkuyordum ama değildi.

Motorcuydu. Bana adının Asher olduğunu söyledi.

Her neyse, orada duruyordu, eskisi gibi temiz görünüyordu, ama parmakları

dağın ıktı. Uçları olmayan deri eldivenler giyyordu, bu da bana daha önce çıplak eliyle yaptığı gibi eldivenleri pisliği örtmek için kullandığını düşündürdü. Her ne olduysa, Ray karşılık vermemişti.

Bunu düşünmek bile beni kıvrandırıyor.

Asher benim yüzümden Ray'i incitti.

Jimmy onu aramış olmalı. Mantıklı olan tek şey bu. Yoksa Asher süvari gibi geleceğini nereden bilebilirdi?

"Sadece Ray'in seni bir daha asla incitmeyeceğini bilmeni istedim," demişti, kapımın eşiğinde kara bir şövalye gibi dururken. O kadar güzeldi ki ona bakmak acı veriyordu.

Sonra arkasını döndü. Uzaklaştı. O.

Yürüdü.

Dışarı.

Ne yapmam gerekiyordu?

Gitmesine izin mi

verseydim?

Hiç sanmıyorum.

"Adın ne?" diye seslendim. Yoksa sadece Beyaz Atlı Prens'e mi cevap veriyorsun?"

Şimdi bunu düşününce kendimi aptal gibi hissediyorum çünkü o bir Günahkâr, tam olarak Disney tipi değil ama gitmesini istemedim. Gerçekten istemedim.

Yolda durdu, bana doğru döndü ve sesi o kadar derin, o kadar gürültülü ve çakıllıydı ki, "Ben kimsenin Beyaz Atlı Prens fikri değilim," dedi.

"Bu gece beni kurtardın," dedim ona. "Ve belki Pazartesi günü okulda ya da başka bir zaman bir partiye gittiğimde. Kaç kere hayır dediysem de gittikçe azıyordu." Kızlar Ray'e hayır diyemezdi. Bu yüzden korkmuştum.

"Sana bir daha zarar

vermeyecek." "O öldü mü?"

Ciyaklamıştım.

O gülümsemeyi düşünmek bile içimi parçalıyor. Bu bir cevap değildi, başka bir şeydi. "Bir daha asla onun için endişelenmene gerek kalmayacak." Asla mı? Tanrım, o zaman onu öldürmüş müydü?

Ben daha açıklama isteyemeden uzaklaştı ve gitmeye başladı. "Lütfen gitme," diye seslendim.

Tekrar durakladı.

"Lütfen? En azından bana adını söyle?"

Arkasını dönmeden, "Asher" dedi. Adını

böyle öğrendim.

Dün gece kendime dokundum. Üzerimdeki o elleri düşündüm. Beni güvende tutmak için başka bir adamın canını yakan elleri.

O bir motorcu. İlgilenmem gereken erkek tipinin tam tersi. Babam bu dünyada Ray Leinster gibi biriyle olmamı istiyor. Oyununun zirvesinde, burslu mühendislik okumak için MIT'ye gidiyor. Bir suçlu değil.

Ama Ray bana dokunduğunda, sürünerek bir yere saklanmak istedim.

Asher'ın bana dokunduğunu düşünmek bile beni azdırıyor.

Pazartesi günü onu görmek için sabırsızlanıyorum. Umarım yine okulun dışında bekliyor olur.

SEVGİLİ KEIRA

Ray seni bir daha rahatsız etmeyecek. Çenesine tel takıldı ve aleti ikiye bölünmediyse beyzbol sopam çöpe atılmayı hak ediyor demektir.

*Bunu yaşamak zorunda kaldığın için
üzgünüm. Seni korkuttuğu için
üzgünüm.*

Bir daha kimsenin seni korkutmasına izin vermeyeceğim.

Sana söz veriyorum Keira. Çok fazla onurum yok, çoğu kişi benim gibi pisliklerin hiç onuru olmadığını söyler ve belki de haklıdırlar, ama sahip olduğum şeyle, sana her zaman güvende olacağına söz veriyorum.

Jimmy ve Kendra sana göz kulak oluyordu ama artık tanıştığımıza göre bu değişecek. Bir şeyler ayarlayacağım, partilerde gizlice kaçtığında yanında olabileceğimden emin olacağım. Aileni gördüm. Onaylamadıklarını biliyorum. Haksız da değiller. Senin gibi melekler saat ondan sonra evden çıkmamalı.

Benim olsaydın...

Kimi kandırıyorum

ki?

*Her zaman benim olacaksın; sadece bunu asla
bilemeyeceksin. Her zaman senin olacak,*

Fırtına

YİRMİ BİR

KEIRA

HAZIR BULUNAN

Okula daha kısa sürede gidip gelmeyi sevdiğim için kötü bir anne mi oldum?

Cyan'ı yakındaki okula bırakmak, akademiye giden uzun yola kıyasla cennet gibiydi ve daha mutlu görünüyordu. Gerçekten mutluydu.

Arabada daha az zaman, evde ya da benimle lokantada ya da babasıyla kulüp binasında daha fazla zaman.

Her gece basmak zorunda olduğu üniforma yok, daha az kavga, daha fazla çürük ya da öğretmenden telefon yok, artık okuldan atılma ve bunun kalıcı siciline işlenmesi konusunda endişelenmek yok...

Ayağımı daha önce yere basmalıydım ama çocuğum için en iyisini istedim.

Özgeçmişinde Aziz Angela Kız Akademisi'nin olması yerel devlet okulundan çok daha etkileyici görünebilirdi, ama lanet olsun, daha mutlu bir kız için bunu kabul ederdim.

Bana el sallamak için arkasını döndüğünde ona gülümsedim ve el salladım, ancak içeri girdiğinde geri döndüm. Otoparktan çıkmak için sırada beklerken, cep telefonumu kontrol ettim ve MC'ye kahve içmeye gelmemin sorun olup olmadığını soran bir mesaj göndermeden önce Link'in bana gönderdiği bir meme'e sııttım.

Sıra çekilip yola çıktığımda memnun bir iç geçirdim. Bu onun buradaki onuncu günüydü ve ben bu yeni rutini seviyordum.

Aklımın bir köşesinde, karar vermek için iki haftadan az bir süre kaldığını biliyordum. Kuzey Canton'daki yerel uydu kolejinde kayıt zamanı yaklaşıyordu ve bunun da ötesinde Storm'un kulüp binasına geri dönmesi gerekiyordu...

Onun evde olmasından hoşlandığımı itiraf ederek kadınları hayal kırıklığına mı uğrattıyordum?

Çamaşırları o yıkar, yemekleri o yapardı. Hiçbir şey bozulduğunda endişelenmeme gerek yoktu çünkü o tamir ediyordu ve gece geç saatlere kadar Cyan'ın yanındaydı.

ve tüm bunları yaparken boş zamanlarında aile odasını eski tarzdan daha çok benim zevkime göre yeniden dekore ediyordu.

Dışarı çıkmak zorunda kalmadan yaşayan bir bakıcıya sahip olmak gibiydi. Tamam, bu kulağa kötü geliyor.

Sanki onu kullanıyormuşum gibi.

Bu düşünce karşısında alt dudağımı ısırdım ama Storm'un istemediği sürece bir şeyler yapan bir adam olmadığını kabul ederek vicdan azabımı yatıştırdım. Bu da yaptığı her şeyin onun seçimi olduğu anlamına geliyordu. Onun kararıydı.

Nu Breed'in "Welcome To My House" şarkısı yüksek sesle çaldığında sırtarak radyoyu açtım. Bu bana her zaman Storm'u hatırlatırdı ve belki birkaç ay önce olsa değiştirdim ama şimdi okulun bulunduğu West Lafayette sınırından uzaklaşıp Coshocton'un merkezine dönerken k a r a m s a r şarkı sözlerine eşlik ettim.

Buralar gerçekten yeşildi, West Orange'dan çok daha yeşildi. Vıcık vıcık görünen ekinlerle dolu bir sürü tarla, yola bakan evlerin arasına serpiştirilmiş bir sürü ağaç. Evimizin uzakta, daha fazla mahremiyete sahip olmasını takdir etmemi sağladı.

Yetersiz kış güneşi yüzümü ısıtırken, gelen çağrıyı kabul ettim ve yol boyunca uzanan bir nehrin yanından geçerken parmağımı gösterge paneline vurdum. Kıyıları biraz dolu görünüyordu ve bir sonraki yağışla birlikte taşarsa hiç şaşırmazdım.

Gösterge panelinde Storm'un adı yazılıyken ben de sesi kıstım ve "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"O *Nu Breed* mi?"

Güldüm. "Evet. Bu şarkıya bayılıyorum."

"Benim favorim olduğunu biliyorsun." Kıkırdadı ve o yumuşak, eğlendirici, boğuk ses bana muhtemelen çocuklara perhizin öğretildiği bir eyalette yasadışı olan şeyler yaptı... Kahretsin, bazı eyaletlerde anal seksin yasadışı olduğunu biliyordum. İşin eğlencesini kaçırmaktan bahsediyorum.

Kıkırdaması kesildiğinde, boğuk sesi hâlâ en iyi yerlerimin karıncalanmasına neden oluyordu. "Açıldı ve beni gülümsetti."

Bir saniye durakladı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" O daha fazla a n l a m a d a n ben sordum, "Bir şeye mi ihtiyacın var? Yoksa sadece Cyan'ı mı kontrol ediyorsun?"

"Hayır, sormama gerek yok. Orada daha mutlu. Ayrıca daha çok uyuyor. Bunun beni daha az huysuz yaptığını biliyorum," dedi alaycı bir tavırla.

"Ben de," diye itiraf ettim. "Kahretsin, bunu itiraf ettiğim için kendimi çok kötü hissediyorum ama o kadar uzağa gitmek zorunda kalmamayı seviyorum."

"Yalnız değilsin." Tekrar güldü, bu sefer o kadar boğuk değildi, daha çok

Daha hafifti ama yine de beni yanlış yerimden vurdu.

Uyarılmanın kapatılabilecek bir şey olmadığını biliyordum ve Storm her zaman beni tahrik etmişti. Ama onu evin içinde tozlu, paslı, yanağında biraz boya ya da elinde aletlerle dolaşırken görmek? Bu zihinsel görüntüler ergenlik fantezilerimin hayata geçmesi gibiydi.

O kahkahayı tekrar duymak istediğim için, ona biraz daha sataşmak yerine, ki bu daha tehlikeli kahkahalara yol açacaktır, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Kulüp binasına gelebilir misin?"

Yüz ifademi göremediğine sevinerek yüzümü buruşturdum.

"Neden?" "Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

"Neyle?" "Birkaç
şeyle."

"Ne gibi?" Tekrar ettim.

İçini çekti. "Kötü bir şey değil. Sadece kulüple ilgili bazı konularda tavsiyene ihtiyacım var."

Sözleri karşısında neredeyse fren yapacaktım ama lanet olası bir kazaya neden olmak yerine, "Tavsiyemi mi istiyorsun? Kulüp meseleleri hakkında ne bilirim ki?"

Homurdandı. "Evet. Kulağa geldiği kadar çılgınca
değil." "Değil mi? Daha önce hiç sormamıştın."

"O farklıydı. Ben sadece başkan
yardımcısıydım." Gözlerimi kırpıttım.

"Bu bir fark yaratır mı?"

"Konseyde karısı ve çocuğu olan tek adam bendim, bebeğim. Ne düşünüyorsun? Gelip tozunu alsaydın çok mu hoşlarına giderdi?"

"Giulia'yı kabul ettiler."

"Giulia ile aranızdaki farkı gerçekten göremiyor musun?"

"Bu da ne demek oluyor?" Sözlerini hakaret kabul ederek sordum. "Seni aşağıladığımı düşünmene gerek yok tatlım. Ben değilim. Aslında bu bir İltifat. Giulia sokak zekasını koluna takıyor. Sen... takmıyorsun." "Benim sokak zekam var," diye yakındım.

"Size zorbalık yapan birine kafa atar mıydınız?"

İrkildim. "Hayır." Gözlerim kısıldı. "Yine de London'a zarar verebilirim. Ona ne olduğunu bana hiç anlatmadın."

"Çoğunlukla sana kabuslar yaşatacağı için."

Alay ederek ona dedim ki, "Bundan şüpheliyim. Bence yağda kaynatılsa, katranlansa ve tüyleri yolunsa yine de bebeğimize yaşattıkları için yeterli olacağını sanmıyorum."

"Katılıyorum," dedi huysuzca, ama sesinde daha derin bir şey vardı.
Daha karanlık.

Dudaklarımı yalamama neden oldu ve dışarısı otuz dereceden daha az soğuk olmasına rağmen, bu ses tonunun bir sonucu olarak beni çalkalayan, yuvarlanan arzu dalgalarından şok etmek için acı soğuğa gerçekten ihtiyacım vardı.

İçindeki şiddeti duydum.

Öfkeyi duydum.

Çocuğumuza zarar verebileceğini düşünen adama acı verme arzusunu duydum.

Ve buna bayıldım.

Ellerim direksiyonu sıkıca kavrarırken, "Bir gün bana neler olduğunu anlatmanı istiyorum," diye mırıldandım.

Sonra da anlaşılmayı imzaladı.

Nefesinin altında

homurdandı. Lordum.

Şu ses.

Bir kadeh votka gibi damarlarımda dolaştı.

"Amara'ya sormalısın. Eminim sana anlatacaktır. Kelimesi kelimesine."

O hırıltı içimdeki her şeyi eritirken bile bu düşünce çenemi kaldırmama neden oldu. "Senin için sakıncası yok mu?"

"Kız arkadaşlarınızla ne konuştuğunuz sizi ilgilendirir," diye gürültülü bir şekilde karşılık verdi. "Bunu sadece güvenli bir hat üzerinden yapmaya çalışın."

Buna biraz dudak büktüm çünkü. Ben bile bu kadarını biliyordum.

"Keşke ona adaleti sağlamış olsaydınız, ama o da bunu yaptığı için memnunum. Bu biraz karışık çünkü muhtemelen onu öldürmeyi bizden daha çok hak ediyordu."

"Bu, her şeyin farklı olmasını dilediğimiz gerçeğini ortadan kaldırmıyor."

İçimi çektim. "Evet." Gerçeklerden başka bir şey değildi ve bundan utanmıyordum bile.

o.

"Kulüp binasına gelecek misin, tatlım? İhtiyacım olmasaydı sormazdım. yardım et."

Kaşlarım çatıldı ama mırıldandım, "Elbette. Ama harcadığım zamana değse iyi olur. Bugün izin günüm."

"Öyle olduğunu biliyorum. Ama yarın da izin alabilirsin. Patronu tanımanın avantajları mı?"

"Adam kayırma insanların sizden nefret etmesine neden olur."

"Başkan olmanın bazı avantajları olmalı," diye homurdandı. "Kulüp binasından ne kadar uzaktasın?"

"On beş dakika mı?"

"Tamam. Ben garajda olacağım. Benimle orada buluşur musun? Sen gelene kadar kulüp binasından uzak duracağım."

"Ne? Neden?"

Cevap vermedi, sadece aramayı kesti, bu da beni kızdırdı. Özellikle de ben onu geri aradıktan sonra açmayınca.

Olmak istediğim son yer olmasına rağmen neden kulüp binasına gittiğimi merak ederek homurdanarak oraya gittim, Cyan öğrenirse kıskanacağının farkındaydım.

Neden ya da nasıl olduğunu bilmiyordum ama Cyan kulüp binasında olmayı seviyordu. Jersey'de her zaman somurtkan olduğu için daha önce hiç fark etmemiştim ama burada her zaman oraya gitmem için beni rahatsız ediyordu. Sanki hayvanat bahçesinde bir gün geçirecekmişim gibi.

Bir dahaki sefere kızlarla mesajlaştığımda, Giulia'ya kızımı mahvettiğine ve onu motorcu prenesten çok motorcu kaltak yaptığına dair bir şeyler söylemem gerekecekti. MC lokantayı ele geçirdiğinden beri işler o kadar çığırından çıkmıştı ki sohbet etmek için bile fazla zamanım olmamıştı. Dürüst olmak gerekirse, bu berbat bir şeydi.

MaryCat ve ben boş vaktim olduğunda birlikte takılıyorduk ama West Orange'daki kendini Posse ilan edenleri özlemiştim. Onlar iyi kadınlardı, sadık ve gerçektiler ve ben bir Yaşlı Kadın olmadığım zamanlarda beni de aralarına aldıkları için şanslıydım.

Bu gece onlara mesaj vereceğime karar vererek, kulüp binasına giden dar, çalılarla kaplı yollardan yukarı doğru sürdüm. Tek yönlü bir yoldu, bu da motorcudan başka biri aşağı iniyorsa elinizin kolunuzun bağlı olduğu anlamına geliyordu ki bana göre bu, iki tekerlekli araçlar dışındaki her şeye kesin bir 'siktir git' demekti.

Bu biraz da kalenin etrafına hendek inşa etmenin modern versiyonu gibiydi. Buraya giriş ve çıkış trafiğini daraltmak, muhtemelen adamların kanundan kaçmasına izin verecekti.

Eğer bu gerekli olsaydı.

Kimi kandırıyordum? Günahkarlar'dan bahsediyorduk. Onlar bir binicilik kulübü değildi. Onlar yüzde bircilerdi.

Garaj yoluna geldiğimde rahatlamıştım, kapıları açık buldum ve doğruca bahçeye girdim. Kapılar ile ön giriş arasında neredeyse hiç yer yoktu, bu yüzden park ettiğimde kapının açık olduğunu ve kulüp fahişelerinin -AKA kevaşelerinin- salonda bir şeyler hakkında ciyakladıklarını gördüm.

Onları görmezden gelmeyi tercih ederek binanın yan tarafından bisikletler üzerinde çalıştıklarını bildiğim alana doğru ilerledim.

Orayı çok fazla keşfettiğimden değil.

Buraya birkaç kez gelmiş, MaryCat'e yardım etmek için geldiğimde yaptığım gibi asgari düzeyde kalmış, sonra da kulüp fahişeleriyle başa çıkamayarak eve çekilmiştim.

Onları becermediğini söylediğinde Storm'a inanmıştım. Bunun lanet anahtarı

Asma kilit, içinde bir söz barındıran bir tür madalyon gibi boynumdaydı. Onları ya da temsil ettikleri şeyi sevmemi sağlamadı. Onların yanında rahat olmamı sağlamıyordu. Onlarla oksijen paylaşmak istememi de sağlamıyordu.

Park edip Storm'u elinde bir bezle parmaklarını silerken gördüğümde bu düşünce keyfimi kaçırdı. Cipin sesini duyunca arkasını döndü ama *iyi* olduğu gerçeğini değiştirecek bir şey yoktu.

Ekose gömleği açıktı ve dişlerime çok iyi gelen tıknaz kaslarını ortaya çıkarıyordu. Göğüs kaslarında Cyan'ın adını gördüm -her seviştiğimizde izini sürdüğüm harfler- ve kot pantolonuyla botlarına baktım. Giyinikti ama soğuğa rağmen üzerinde ter vardı, ayrıca birkaç gres ve motor yağı lekesi de vardı.

Tek kelimeyle, gür görünüyordu.

Onunla ilgili her şey beni içine çekiyordu ve kendimi aleve yaklaşan bir pervaneden çok daha aptal hissediyordum. Bu çok yoğundu, dokunma ihtiyacı, ona sarılma arzusu - azalacak gibi görünmüyordu.

Kendime kızarak cipten atladım ve ona doğru yürüdüm.

Gülümsemesi sıcak ve davetkârdı. Gözlerine çarptı, yıllar önce başımı belaya sokan o hüznü, kederli gözlere ve şimdi bile kendime kızarken kendimi tutamıyordum.

Gülümsememe karşılık verirken mutluluk o hüznü delip geçti ve bu, kalbe saplanan bir bıçak gibiydi. Cidden. Bunu bana nasıl yapabildi? Aynı anda nasıl bu kadar kırık ve güzel görünebiliyordu?

Onun sevincini görmek kalbimi mutlu ettiği için gülümsemem hiç bozulmadı ama bu buluşmayı kısa tutmaya kararlıydım.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet."

Sinir bozucu bir şekilde, bazen az konuşan bir adamdı.

Rex'in Storm'un ailesine sürüşten daha fazla öncelik verdiği için eski olduğunu söylediği bisikletine baktım - ki bu bazı bisikletçilerin bunu yaptığı anlamına geliyordu, ahmaklar - ve "Bozuk mu?" diye sordum.

Başını salladı. "Sadece yağı değiştiriyorum."

Onu, o yağ lekelerini ve yağ izlerini kabul ettim ve kendimi çamaşırları yıkamayı üstlendiği için minnettar buldum.

Bu gibi şeyleri çıkarmak çok zordu ve ben bu işlerde hiç iyi değildim.

Annem bir profesyonel gibi her şeyi ayıklayabiliyordu, ama benim beyazlarım hızla sararıyordu, lekeler ürün çıkarıcı ile aşırı dozda yüklemsem bile asla çıkmıyordu ve beni kurutuculardan başlatmayın - asla bir saatten fazla dayanmıyorlardı.

ve bu süre içinde her zaman en az iki kez tamir edilmeleri gerekti.

Başımı yana eğdim ve neden soğuğu hissetmiyor gibi göründüğünü merak ettim. Dışarısı buz gibiydi ama o sanki hava otuzların altında değil de yetmişlerin üstündeymiş gibi giyinmişti.

"Neler oluyor?" Biraz manzaranın tadını çıkarmaya devam etmek istediğimden, çokça da doksan yaşında gibi görünmek istemediğimden, ölümüne yakalanmadan önce bir kazak giymesini istemekten zorlukla kaçınarak, arkasındaki kulüp binasına baktım ve "Buraya gelmeyi sevmediğimi biliyorsun" dedim.

Başını salladı. "Biliyorum. Bunu değiştirmeyi umuyordum. Cyan burayı seviyor gibi görünüyor."

"Cyan burada dövüşmeyi seviyor," diye düzelttim hışımla.

"Çocuklar kavga ediyor," diye itiraf etti utanmadan omuz silkerek. "Belki de sistemlerinden atmaları gerekiyordur?"

Çenem bir an çalıştı ama yavaşça başımı eğdim. "Haklısın. Burayı çok seviyor. Her zaman gelmek istiyor."

"Ve sen onu durdurdun mu?" Başını salladı. "Anlıyorum Keira. Gerçekten anlıyorum." "Bundan şüpheliyim," dedim ona sıkıca.

"Hayır, yanılıyorsun, ciddiym. Hayatımı bölümlere ayırarak işleri bizim için çok zorlaştırdım ama senin bu dünyaya dahil olmanı hiç istemedim. Seni her zaman bundan ayrı tutmak istedim-"

"Böylece beni aldatabilirsin," diye acı bir karşılık verdim, istesem de bunu saklayamazdım.

Sadece başını salladı. "Hayır, o yüzden değil. Gelmeye ilgi gösterseydin, bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulurdum."

"Neden o zaman?"

"Çünkü bir keresinde biri bana senin oraya uygun olmadığını söylemişti."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı ve içimi kaplayan acı, Kendra sürtüğünün en kötü korkularımı doğruladığı günkü kadar acımasız ve çiğdi.

"Ne?" Nefes nefese kaldım.

Utanmadan başını salladı. "Onlar olumsuz a n l a m d a söylediler ama ben olumlu olarak algıladım. Ve sen hiç sormayınca, seni cesaretlendirmek için zahmet etmedim."

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım ve sözlerinin ikinci yarısından ziyade ilk yarısına odaklandım. "Bunu olumlu bir şey olarak mı algıladın?"

Gülümsemesi bir kez daha ortaya çıktı ve az önce açtığı yarayı bir şekilde kapattı.

Kendimi hep yersiz hissedirdim.

Evde dindar ailem bir şey isterken ben başka bir şey istiyordum. Herkesin sorgusuz sualsiz 'anlıyor' gibi görüldüğü kilisede, ben sadece daha fazla bilgi istiyordum. Okulda, nerede

Babamın kim ve ne iş yaptığı ve sıtmanın alevlenmesi nedeniyle farklıydı. Sonra, nihayet, kulüp binasında.

Bana kendimi doğru hissettiren tek yer onun yanında durmaktı ama o bunu da mahvetmeyi başardı.

"Evet," diye onayladı. "Çünkü hayat tarzı olan birini **i s t e s e y d i m**, bir kulüp fahişesiyle evlenirdim Keira. Seni yalnız bıraktırdım ama bunu yapamazdım. O zaman bana seslendin ve bugün hâlâ sesleniyorsun."

Aptalca gözyaşlarımı yutarak, "Bunu sana kim söyledi?" diye sordum.

"Bunun bir önemi yok. Günahkârlardan nefret etmek için başka bir nedene ihtiyacın yok," dedi alaycı bir tavırla. "Zaten onların fikirleri benim için bir sik ifade etmiyor.

"Kardeşlerim seni hiç tanıma fırsatı bulamadılar, K. Eğer tanısalar seni ne kadar sevgi dolu bir insan olduğunu anlardı." Ona sadece göz kırptığımda, "Seni buraya çağırdım çünkü burayı düzeltmemeye yardım edeceğini umuyordum. Daha iyi hale getir... *daha* iyi hale getir işte."

Yer yıkık döküktü, bu yüzden ne sorduğunu anlayamadım.

"Ben mi? Sizin neye ihtiyacınız olduğunu ben nereden bileyim?" Rahatsızca sorguladım, kulüp yaşam tarzına bu kadar girmek isteyip istemediğimden emin değildim.

Belki bir kısmı ilgimi çekmişti. West Orange yerleşkesine taşındığımda ve Old Ladies'in yakın çevresine girdiğimde olayların farklı bir yönünü görmüştüm. Orada bile Storm'dan ayrıldığım için bir yabancıydım ama bana hiç öyle hissettirmemişlerdi.

Çoğunlukla, diğerlerinden farklı olarak lokantada vardiyalı çalıştığım içindi. Yine de beni çoğu şeye dahil etmişlerdi - en azından ben öyle olduğunu sanıyordum - bu yüzden yepyeni bir Posse kurmak kesinlikle ilgimi çekecek bir şeydi... eğer hala Storm'un karısı olsaydım.

Ki öyle değildim. Değil miydin?

Storm'un kuru cevabı "Sen benden daha iyi bilirsin," oldu.

Ama ona bakarken yavaşça başımı salladım. "Lokantada bir sürü işim var, Storm," dedim rahatsız bir şekilde. "Ayrıca okul da var. Yakında bir karar vermem gerekecek."

Yağlı ellerini kaldırdı, saçma olsa da ellerini gördüm ve onun eve kirli tırnaklarla geldiğini daha önce hiç görmediğimi fark ettim.

Bir kere bile.

Ve Rex'e göre motorunun eski olduğunu biliyordum, bu yüzden çok fazla tamir gerektiriyordu...

"Seni daha önce hiç kirli tırnaklarla görmemiştim."

Ellerine baktı. "Hayır, tabii ki hayır. Onları yıkıyorum. Sana pis pençelerimle dokunacak değilim." Dudakları gerildi. "En azından daha pis."

Sinirlenerek, "Bu da ne demek oluyor?" diye sordum. Yıllar boyunca dokunduğu sürtüklerden mi bahsediyordu? Evliliğimizi lekelediklerinden mi?

"Önemli değil."

Ellerimi kalçalarımına vurarak, "Sanırım öyle olduğunu göreceksin," diye homurdandım.

Başını yana eğerek kaşlarını çattı, şaşkınlığı açtı ama yavaşça açıkladı, "Sana dokunacak kadar iyi olamadım hiç. Elbette ellerim kirli."

Bir an için sadece ona bakabildim.

"Hiçbir zaman sana dokunacak kadar iyi olamadım."

Her kelimesi sanki biri kalbime bir çivi çakmış gibiydi. Böyle mi hissetti?

Şaşkınlıkla ona baktım, sonra da "İlk tanıştığımızda da böyle mi hissettin?" diye sordum.

Duvarlarımın yıkıldığını hissedebiliyordum, savunmalarımın da. Tanrım bana yardım et.

"Elbette." Hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silkti, sanki kendine değer vermemesi beni şaşırtmamalıymış gibi. "Her neyse, anlıyorum. Bu büyük bir girişim, ama ben sadece bunun stilini üstlenmek istersen, belki kendini daha rahat hissedersin diye düşündüm."

"Sanırım burada rahat etmek için yeni perdeler ve halılardan daha fazlası gerekecek, Storm."

Dudakları kıvrıldı. "Erkeklerin 'perdeler' hakkında ne hissedeceğinden emin değilim." Sırıttım. "Gördün mü? İşte bu yüzden bu iş için yanlış kişiyim."

Esprilerini kaçmak için bir fırsat olarak değerlendirdim. Sadece kulüp binasından ya da az önce söylediklerinden değil, kendisinden de.

Onun solumadığı havayı solumam gerekiyordu çünkü Fırtına benim en büyük zayıflıklarımdan biriydi ve artık zayıf olmayı göze alamazdım.

Aracıma doğru geri geri giderken, "Yemekte görüşürüz," dedim.

Başını salladı. "Görüşürüz o zaman."

"Cyan'ı alma sırası sende," diye belirttim.

Geri çekilmemi izlerken sakın bir şekilde "Biliyorum," dedi. İşte böyle hissettim.

Bir geri çekilme gibi. Sanki kaçan benmişim gibi.

Onun dinginliği karşısında kendimi kaotik hissediyordum. Sinirlerim, kafa karışıklığım ve ona olan aptalca çekimim savaştaydı.

İşin kötüsü, ben ona bakarken, onun da bunu gördüğünü biliyordum ve bu düşünce içimde bir şeyleri kırmış olsa da, geri çekilirken beni alkışladığını biliyordum.

Onu terk ettiğim için benimle gurur duyduğunu söylerken gerçekten ciddiye. Ciddiydi.

Direksiyona geçer geçmez veda etmek için elimi kaldırdığımda çenem çalışıyordu ama kapıdan çıkar çıkmaz ayağımı gaza bastım.

Benim şeytanlarım beni bu tehlikeli yolda kovalamadı -Fırtına'nınkiler kovaladı ve her nasılsa benimkilerden daha korkunçlardı.

Ama tüm kanatlarına rağmen, eve geldiğimde, MaryCat'lere takılmak için gitmeden önce, telefonumu elime aldım ve kulüp binasını düşünürken, barın aile odasının hemen yanında olduğunu düşünürken telefonumla oynadım... ve sonra Giulia'nın bir keresinde söylediklerine kulak misafiri olduğumu düşündüm. Çocukken, kendi deyimiyle... "sakso çekmeyi ve sevişmeyi öğrenmişti, çünkü erkek kardeşlerin salonda ve barda karıları becerdiğini görmüştüm."

Cyan için bunu istemedim. Gerçekten istemiyordum. Sadece Storm'un küçük bir tamirattan mı yoksa büyük yapısal değişikliklerden mi bahsettiğinden emin değildim.

Cyan'ın hala seks konuşmasına ihtiyacı vardı, biraz daha yerleştikten sonra *bunu* öğrenecekti. söz konusu bile olamazdı.

Bu düşünceyle, dahil olmam gerektiğini biliyordum. Sadece çevresel olarak olsa bile.

Ben: *Barın kulüp binasının diğer ucunda olması gerekiyor. Aile odasından uzakta. Cyan'ın orada olup bitenlerden kuşları ve arıları öğrenmesini istemeyiz, değil mi?*

Bir dakika bile geçmeden bana mesaj attı.

Fırtına: *Evet. Bunu düşünmemiştim. SL'yi bunun nasıl y a p ı l a c a ğ ı n ı bulması için görevlendireceğim.*

Gergin bir şekilde, yazmadan önce yanağımın içini kemirdim:

Ben: *Çok f a z l a dahil olamayabilirim ama her zaman bana danışabilirsiniz.*

Fırtına: *Tamam. Seni ne rahatlatırsa.*

Şu anda hiçbir şey beni rahatlatmıyordu. Rex'in sözleri bunca hafta sonra hâlâ aklımda dolaşıyordu, öğrendiklerim hâlâ her şeyi sorgulamama neden oluyordu ama iş başa düştüğünde, bugün olduğu gibi, içgüdülerim hâlâ geri çekilmek yönündeydi.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, nefesimin altında homurdandım.

Bu durumun etrafında bir aptal gibi dans ediyordum ve Storm'un bana yardımı dokunmadı çünkü bir asırdır bu şekilde devam etmeme izin veriyordu.

Adamın kendine olan saygısı üzerinde ciddi bir şekilde çalışması gerekiyordu. Ona bu konuda yardım eden kişi olmak ister miydim?

İnledim ve başımı direksiyona vurdum çünkü cevap, beni aptal, zavallı, anti-feminist ve zayıf, çok, çok, çok zayıf yaptığı gibi, evetti.

Yorulmadan, *evet*.

YİRMİ İKİ

FIRTINA

GEÇMİŞ

Kızlar, Kızlar, Kızlar - Motley Crue

BONFIRE yanımda gürledi, müzik ağır ve yüksek sesle çaldı, Whitesnake Motley Crue ile savaştaydı, ben orada yatıp gökyüzüne bakarken.

Uzaktaki havai fişekler tam olarak gerçek değildi ama bu yine de onları görmediğim anlamına gelmiyordu. Arada bir havaya uçuyorlardı, bana havaya uçmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu hatırlatıyorlardı, havai fişek gösterisi geçen her saatle birlikte daha da sessizleşiyordu.

"Babam seni burada böyle görürse öldürür."

Rex'i görmezden geldim ve 'Girls, Girls, Girls' şarkısını mırıldanarak kendimden geçtim.

Cehennem gibi bir gün geçirmiştim. Odaklanıp odaklanmamayı hak ettim.

Çelik şapkalı bir ayak parmağı yan tarafıma vurdu, beni sarsacak kadar sert değildi ama ona bakmamı sağladı.

"N'aber?" Homurdandım ve rahatsız edici bacağıma vurdum. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü Bear seni görmeden harekete geçmelisin." Elim yere düştü. "Beni terk etti."

Rex yanıma çömelirken "Yine mi?" diye alaycı bir karşılık verdi. "Bu sefer ne yaptın?"

"Bir çit istedi." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Lanet babası yüzünden ona çit yaptırıyorum-"

Rex bana sırıttı. "İstediği şeyin bu olduğunu sanmıyorum, Storm." "Bir çit istiyorum" dedi. Bunu nasıl yanlış yorumlayabilirim ki?"

Ağzımda geveledim.

"Yanlış yorumluyorsun, ha? Bir bakayım. Sanırım çocuğunu büyötmek için daha geleneksel bir yer istediğini söylüyordu. Ona hangi evi gösterdiniz?"

"Maryland Caddesi'ndeki apartman dairesi."

"Bir evden çok daha uzakta olamazdın, değil mi?" Rex gülererek yorum yaptı, kıkının üzerinde geri sallanarak yanıma oturdu, sonra o da geri yuvarlandı ve yanıma uzandı. "Siz ikiniz yağ ve sirke gibisiniz. Onu nasıl hamile bıraktınız ki?"

"O mükemmel."

"Kimse mükemmel

değildir."

"Öyle." İçimi çektim. "O kadar temiz ki."

"Duş almayan hangi sürtüklerle birlikte oldun?" "Öyle temiz değil." diye homurdandım.

"Tamam, ne gibi temiz?" Ben sessizleşince mırıldandı, "Bu yaşam tarzından mı?"

"Sanırım."

"Yoksa anneni ya da kız kardeşini mi kastediyorsun?" Cevap vermeyince yan tarafıma dirsek attı. "Geçen gün Scarlet'i hapishanede ziyaret ettin, değil mi? O nasıl?"

"Bence o kötü biri."

Rex homurdandı. "Bu konuda 'düşünmek' yok. O kaltak şeytan'a zevk için sakso çekiyor." Benden bir kıkırdama kaçtı. "Dişlerinin neden kötü olduğunu açıklıyor."

Rex güldü. "Birinin diğeriyle ne ilgisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok-" "şeytan'ın dölünün asidik olması gerekir."

"Sanırım asidik demek istedin, kardeşim." Homurdandı. "Yemin ederim o kız kardeşin bir manastıra k a p a t ı l a b i l i r . Baba olacağını öğrendiğinde ne dedi?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Bunun için sana bok mu verdi?" "Uh-huh."

"Bunun acısını Keira'dan mı

çıkardın?" "Neden yapayım ki?"

"Bilmiyorum. Kadınınla birlikte olmayı tercih ettiğin halde neden bu akşamki partide olduğunu anlamaya çalışıyorum. Nerede o?"

"Bir motelde."

"Ne?" Rex ağzından kaçırdı.

"Ailesine gitti ama annesi kapıdan içeri girmesine izin vermedi. Arkadaşlarının da onunla hiçbir şey yapmak istememesinin bir faydası yok. Lanet olası kilise müdavimleri. Daha az Hristiyan olan bir grup piçle hiç tanışmamıştım.

Hristiyanlar." Şaşkınlıkla, "Onun hayatını gerçekten mahvettim" diye fısıldadım. Bu düşünce istediğimden daha ayıltıcıydı.

"Onu neden karınız yaptınız? Neden onu yaşlı bir kadın yapmadın?" "Onun yasal olarak güvende olmasını istiyorum."

"Yasal olarak güvenli mi? Bunu ifade etmenin garip bir yolu."

"Onun gibi biri için değil. Ona eş olmama rağmen ailesini kaybetti. Onu yaşlı bir kadın yapsaydım ne yaparlardı?"

"Doğru. Sence kulübü idare edebilir mi?"

"Hayır. Keşke yapabilseydi, ama geçen gece küçük parayı çaldığı için Junker'ın ağzını burnunu kırdıktan sonra eve parmak eklemlerim kırılmış olarak geldim ve o da ağlamaya başladı."

"Junker'ı gördüm. Berbat haldeydi. Sanırım kırılmış eklemlerden daha fazlasıydı." "Ne yapmam gerekiyordu? Isıtılmış ölüm gibi etrafta mı dolaşsaydım?"

Evim iki sokak ötedeydi. Temizlemem gerekiyordu." İçimi çektim. "Geceleri yalnız kalmayı sevmez."

"O zaman neden onunla değil de buradasın?"

"Çünkü beni terk etti. Dinlemiyor musun?"

"İkiniz evlendiğinizden beri seni altı kez terk ettiğini biliyorum," dedi Rex dalgın dalgın. "Sizi anlamıyorum çocuklar. Onu rahat bırakmalıydınız. O iyi bir kız."

"Öyle," diye kabul ettim, sesim hülyalı çıkıyordu.

"Ve ben yutup yutmamasından bahsetmiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Karım hakkında böyle konuşma."

Rex homurdandı. "Kendine gel dostum. Beni dövmek için ayağa kalkmayı bırak, şu anda sertleşebileceğini bile sanmıyorum."

"Lanet olsun. Haklı olmandan nefret ediyorum."

"O zaman benden her zaman nefret ediyor olmalısın," diye şaka yapan

Rex beni kıkırdattı. "Seni seviyorum kardeşim."

"Ben de seni seviyorum." Homurdandı, "Kafan güzel olduğunda nefret ediyorum. Duygusallaşıyorsun."

"Yapma."

"Sen de yap." Ofladı. "Scarlet'i hapisanede ziyaret ettikten sonra kafayı bulmuşsun. Sana ne söyledi?"

"Pislik olduğumu. Boktan bir baba olacağımı. Daha boktan bir koca olacağımı. Bisikletimi Summit Ridge'den sürmem gerektiğini."

"Tanrım, bunu o mu söyledi?"

"Kafayı buldum. Burada uyudum. Ertesi sabah eve gittiğimde Keira çitlerden bahsetmeye başladı. Ben de apartman dairelerine bakmaya gittim."

"Buradaki mantık nedir? O çit istedi, sen de yüksek bina mı yaptın?"

"Dinlemiyor musun? Babası ev almamı imkânsız hale getiriyor."

Ayrıca geceleri yalnız kalmayı sevmiyor. Ben ve Nyx Grizzly için çalışıyoruz, Rex. Geceleri çalışıyoruz."

"Yani?"

"Bir apartman dairesinde olduğu için geceleri yalnız kalamazdı."

"Storm, nasıl oluyor da sen tanıdığım en zeki adamsın ve bu kaltağın söz konusu olduğunda en büyük aptal oluyorsun?"

"Hey!" Elimi omzuna vurabilmek için oturur pozisyona geçtim. "Ona kaltak deme."

Rex beni yakaladı, yanıma ve sırtıma doğru itti. "Sakin ol Storm," diye homurdandı. "Neden Verona'da bir ev almadın? Neden ona çitlerle çevrili bir ev almadın? Yani, bu daha mecazi bir şey ama bunu gerçekleştirebilirdin. Peki neden yapmadın?"

"Bir ev için depozito yatırabilmem için seksen bin dolara daha ihtiyacım var." "Sadece kiralayamaz mısın?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Babası. Kilisesinde beni geri çeviren o lanet olası iyilikseverler var. İkiyüzlüler."

"Yani satın almak zorunda mısın?" "Evet."

"Peki bir daire satın almak daha mı ucuz?"

Mırıldandım. "Öyle. Bir sonraki seksen bini bulana kadar. Tepelerde güzel bir yer gördüm ama tek başına kalmak isteyeceğini sanmıyorum. Dışarısı karanlık oluyor."

"Her yer karanlık oluyor," diye dikkat çekti.

"Hayır. Yani gerçekten karanlık. Sokak lambası falan yok. Çok korkardı."

"Ona bunlardan bahsettin mi?"

"Tabii ki hayır. Onu korumak benim işim." "Korunmak istediğinden emin misin?"

"Kesinlikle."

Homurdandı. "Madem öyle diyorsun. Ne hakkında konuşuyorsunuz?" "Bilmek istemezsin."

"Elbette biliyorum," dedi alaycı bir ifadeyle. "Bu melek bu günahkârın ortak noktasını merak ediyorum."

"Politika." İçimi çektim. "Felsefe. Etik. Adını siz koyun." Rex homurdandı. "Konuştuğun şey bu mu?"

"Evet. Tartışıyoruz. Hem de çok. Çok sıcak."

"Bahse girerim," dedi. "Peki, bu sefer ne oldu? Özellikle de çitle ilgili."

"Çok farklı olduğumuzda asla yürüyemeyeceğimizi söyledi." Gözlerimi kısarak ona baktım.

"Bu hiç mantıklı değil."

"Anlamsız olan sen ve onun regl dönemi."

Alay ettim. "Birlikte sihir yapıyoruz."

"Eğer sakinle konuşacaksan, ben gidiyorum." "Neden çıkmaya başladığımızı bilmek ister misin?"

"Konuşmayı sakin yaptığı için mi?"

"Hayır. Şey, biraz."

"O lanet olası bir hapisane yemi, kardeşim. Bu biraz ürkütücü." "On dokuz yaşında. Her neyse, Keira yaşlı bir ruh."

"Öyle olmalı. Ehliyetinde yirmi bir yaşından küçük olduğu yazıyor."

"Ürkütücü hale getiriyorsun. Yedi yıl nedir ki?"

"Çok mu?" Rex çizdi.

"Siktir git. Öyle bir şey değil."

"Hayır mı?" Homurdandı. "Peki. Nasıl bir şey?"

"Lisedeki şerefsizler onun üzerine bahse girmişler."

"Tanrım, liseyi bitirdiğime çok memnunum."

"Evet, ben de. Her neyse, onunla yatmaya çalışacaklardı. Oraya ilk kim varırsa, onun bekaretini kim alırsa, büyük kazanacaktı."

"Onları eşek sudan gelinceye kadar dövdün mü?"

Homurdandım. "Emin ol öyle yaptım."

"Yani onun yerine sen gelip bekaretini mi aldın?"

"Siktir git, ben bir bok yapmadım. Esas oğlanı kızıdan uzaklaştırdım, sonra da ağzını burnunu kırdım."

"Şu anda ciddi misin?"

"Çok ciddiyim." Gözlerimi ona diktim. "Bana baksana. Ciddiymişim gibi görünmüyor muyum?"

"Kafan iyi görünüyor. Uyuşturucuyu gerçekten bıraktığını sanıyordum, dostum." "Bıraktım."

"Tamam, öyle görünüyor," dedi iç çekerek. "Sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey. Çekip gittim."

"Sen tam bir Beyaz Atlı Prens'sin."

"Onu kurtardığım için bana teşekkür etti. Sana söyledi. O lanet bir melek." "Yani meleğini becerdin mi?"

Ona kaşlarını çatıttım. "Beni kötü göstermeye mi çalışıyorsun?" "Hayır. Bunu kendi başına yapıyorsun."

"Biz ruh eşiyiz."

"Yine de on dokuz yaşında bir ruh eşin olabilir mi?"

"Olabilir. Yaşıma göre olgun değilim."

Bunun üzerine bir kahkaha attı. "Storm, eğer bir şey varsa, yaşına göre yaşlısın, genç değil."

"Belki o da aynıdır?"

"O bir kilise papazının kızı. O da Rockefeller sayılmaz, yani o kadar da ilgisiz olamaz."

"Apa-ne?"

"Bu sefer ne kadar çektin?" "Çok fazla."

"Aklın oldukça başında. Babam öğrenirse seni fena benzetir, biliyorsun."

"Annenle meşgul. Daha önce tartışıyorlardı." "Annem Scarlet'in tutuklanmasına çok kızdı."

"Ben boktan bir kardeşin tekiyim."

"Neden? Kızının bir süreliğine kilitli kalmasını istediğin için mi?" "Evet."

"Ben de." Yüzünü buruşturdu. "Eskiden... yani, biliyorsun onu severdim. Ama gittiğinden beri tam bir kancığa dönüştü."

"O lanet bir engerek. Tıpkı annem gibi." "Sen söyledin."

"Ben yaptım." Başımı iki yana salladım. "Benim onu sevdiğim gibi onun da beni sevmesini nasıl sağlayabilirim?"

"Sen de mi içiyordun?" Rex homurdandı. "Ne zamandan beri bana randevu tavsiyesi için geliyorsun?"

"Sıçır batırdığımdan beri ve o n u n bu çit saçmalığıyla ne istediğini biliyorsun."

"Bir şairin kelime dağarcığına sahip olmadığınızın söylenmesine asla izin vermeyin." "Beni Arthur Miller olarak düşün."

Rex kıs kıs güldü. "Ondan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Evet, çünkü o senin kafana giriyor. Bu yüzden Hayvan Çiftliği'ni sevmedin."

"O Orwell'di."

"Dostum, biliyorum. Kafam o kadar iyi değil."

"Sadece ona istediğini ver. Her kadının bir erkekte aradığı şey bu değil midir? İkimiz de onu düşmüş Madonna gibi dinlediğini biliyoruz. O yüzden bunu eyleme dök." Durakladı. "Annesi onu gerçekten kovdu mu?"

"O yaptı. Onu öldürmek istedim."

"En iyisi kaynanayı öldürmemek. Mutlu bir gelecek için iyiye işaret değil."

Homurdandım. "Ben yapmadım. Hâlâ sağlam. Ama Keira nasıl görünüyordu? Lanet olsun. Onu kucaklayıp eve götürmek istedim."

"İkinizin arasında işler her zaman zor olacaktı. Siz farklı dünyaların insanlarısınız. Romeo ve Juliet, Juliet'in zengin olmaması dışında."

"O kadar da farklı değiliz. Önemli olan yerde değiliz."

"O geleneksel istiyor. Seninle ilgili hiçbir şey geleneksel değil." "İstedğini sanıyor."

"Hayır, o böyle yetiştirildi ve şimdi hamile olduğu için bunu taklit etmek istiyor. Ona ihtiyacı olanı verin. Daha mutlu olacaktır."

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" "Öyle olduğunu biliyorum."

"Bu şekilde olmamızı istemedim. O benim-"

"O senin neyin?"

"Eşit. Benim astım değil. Ailesinin etkileşimini izledim. Annesi kelimenin tam anlamıyla her zaman kocasının birkaç adım gerisinde duruyor. Ondan talimat alıyor, ona itaat ediyor."

"Keira'nın hamile olduğu konusunda ona yalan söyleyeceğini söylememiş miydin?" "Söylemeyecekti, söyledi. Her şeyi ayarlamıştı. Bir sopanın üzerine işedi."

Ona o testi gösterdim." "Bunu sayamazsın." "Neden sayamayayım?"

"Anne ayı genleri yüksek vitesse geçti." "Bugün neden yapmadılar?"

"Çünkü yavru ayı kendini aile yuvasından dışarı attı."

"Eğer çocuğum kendini aile yuvasından dışarı atarsa, onu yuvaya geri döndürmek için elimden gelen her şeyi yaparım. Onu soğukta dışarı atmazdım."

"Bu dinci manyakların nasıl olduğunu bilirsiniz. Bir kere çıktın mı, bir daha çıkamazsın. Benim için hepsi lanet bir tarikat."

"Katolikliğin bir tarikat olduğunu düşünüyorsun."

"Dışarıdakilerin en büyüğü," diye onayladı. "Hepsi kafadan çatlak. Bu kadar acımasız bir Tanrı'yı kim neden desteklesin ki?"

"Sen bir ateistsin," diye kestirip attım. "Ve seninle varoluşsal meseleleri tartışmak için kafam çok iyi."

"İşte bu yüzden uyuşturucu kullanmandan nefret ediyorum. Benimle tartışan tek pislik sensin, nokta. Her türlü bok hakkında konuşabilirdik, bunun yerine sana aşk hayatın hakkında tavsiyeler veriyorum."

"Yine de iyi bir tavsiye mi?"

"Bu mantıklı bir tavsiye. Bilmen gerekenler bu kadar. Ona her zaman bildiği şeyi verin, o zaman kendini daha güvende hissedecektir."

"O hamile, Storm. Liseden yeni mezun oldu. Evlendi. Eminim bu onun beş yıllık planının bir parçası değildi. Onun dünyası havada, yukarı aşağı"

ve sol sağıdır. Hamile kadınların yuvaya ihtiyacı vardır." "Ama ben o tür bir adam değilim."

"Onu seviyorsun, değil mi?"

"Seviyorum. Gerçekten istiyorum. Nasıl başa çıkacağımı bildiğimden daha fazla."

"O zaman onun için en iyi olanı yapacaksın. Annesinin yaptığı gibi küçük Stepford baloncuğunda yaşamak istiyor, o zaman bunu ona ver. Üniversiteye gitmek istiyor, bunu ona ver. Sadece bebek annenin istediğini yap ve emin ol, kafayı bulmana gerek kalmayacak çünkü seni terk etmeyecek." Homurdandı. "Eğer babamın senin bağımlı olduğunu öğrenmesini engellemek için seni yine buzdolabına tıkmam gerekirse-"

"Bu tek seferlik bir anlaşma." İçimi çektim. "İki kez, geçen günü de sayarsak." "Bu piliç senin ayıklığının ona bağlı olduğunu biliyor mu?"

"Bağımlı olduğumu bilmiyor." "Siktir.

Neden ona söylemedin?"

"Ne zaman yapmalıydım?" Ben karşı çıktım. "Onu kimin daha önce becereceğine dair bahse giren bazı piçlerin elinden kurtarmakla bebeğimi taşıdığını söylemesi arasında mı?"

"Tanrım, bunun sonu iyi bitmeyecek Storm. Bir şeyler yapmalısın." "Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Kafayı bulmaya devam edemezsin. Baba olacağın zaman olmaz."

"Haklı olduğunu biliyorum. Sadece..."

"Hayır, *sadece*. Ne zaman öğreneceksin, sikik? Ben her zaman haklıyım." Gece gökyüzüne bakarken, "Her zaman değil" diye fısıldadım.

"Her zaman," diye karşılık verdi. "Dediğimi yap ve bana güven, mutlu eş, mutlu hayat..."

YİRMİ ÜÇ

FIRTINA

Her Sen Her Ben - Placebo

"ANLAŞTIK MI?"

Tony Myers masamın üzerinden uzanıp elini uzatırken bana sıırttı. "Bir anlaşmamız var."

Koltuğumda geriye doğru sallanırken çenemi eğdim, ofisimde domuzlarla uğraşmak zorunda kaldığım için her santimim kızgındı ama bu Bear'dan öğrendiğim bir dersti.

Yerel Şerif ile her zaman dost kalın.

Tabii bir yandan da dolabında şantajı değer bir şey olup olmadığını anlamının bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Bear'ın cenazesinden bu yana iki gün geçmişti, bu yüzden zihnim bana oyunlar oynamaya devam etti ve yıllar boyunca bana öğrettiği tüm rastgele şeyleri hatırlamamı istedi. Bu ders en üst sıralardaydı çünkü hem Rex'i hem de beni liderlik için eğitmişti. Rex'in general olacağını her zaman biliyor olsa bile, bu bana hayat dersleri vermekten kaçındığı anlamına gelmiyordu.

"Belediye başkanının içki ruhsatı konusunda bize sorun çıkarmaması için bunu yapmanızı istiyorum."

Myers başını salladı. "Bunun olmasını sağlayabilirim. Burası bölgedeki en popüler bar, bu yüzden insanlar şimdiden buranın kapatılmasından şikâyetçi."

"Güzel." Ellerimi birbirine sürttüm. "Belediye meclisi Günahkârlar hakkında ne isterse düşünebilir, ama onları yasal olduğumuza ikna etmelisin. Cehennem Melekleri'nin yaptıklarına **b a k** . Onları örnek alın."

"Ne yapacağımı biliyorum." Myers sıırttı. "Başkan'la bir süre önce anlaşmıştık. Top oynamak istemeyen Butch'tı, ben değil."

"Aptal." Başımı salladım. "Aynı fikirde olduğumuz sürece

iyi bir ilişkimiz var."

Myers ayağa kalkarken sinsi bir gülümsemeyle, "Bunu dört gözle bekliyorum," dedi. Şapkasını başına yerleştirerek, "Görünüşe göre bu ödüllendirici bir arkadaşlık olacak, Storm" dedi.

"Katılıyorum." Ayağa kalktım. "Seni geçireyim." "Teşekkürler."

Koridorda yürürken hiçbir şey konuşmadık ve barın önünden geçerken, kardeşlerin üniformasını görmesiyle ortaya çıkan zonklayıcı sessizliği duydum. Myers'ın içeriye bakıp adamlara göz atmasına rağmen yaptığı gibi onları görmezden gelerek kapıya doğru yöneldik ve ona aracına kadar rehberlik ettim.

Ekip arabasının kilidini açtıktan sonra bana dönerek mırıldandı, "Söylentiye göre Butch gittiğinde çürük yumurtaların çoğu peşinden koşmuş."

"Geride kalan kardeşlerin aileleri var." Little'la göz göze geldik, meraklı bakışları benim ve şerifin üzerinde geziniyordu, ta ki benim de onu izlediğimi fark edene kadar. "Biz sadece zengin olmak ve kasabayı daha da zenginleştirmek istiyoruz Myers. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Hayır, dürüst olmak gerekirse belediye meclisinin de bunu yapacağını sanmıyorum. Birkaç fabrikayı Çin'e kaptırdığımızdan beri işlerimiz iyi gitmiyor."

"Bakalım ne mucizeler yaratabileceğiz, ha?"

Myers biraz sırtıttı, sonra başını eğdi. "Ben olsam onu izlerdim."

Arkamı döndüğümde Grim'in de kapı aralığından bize baktığını gördüm. "Oh, öyleyim."

Grim benim başkan yardımcım olmamasını pek iyi karşılamıyordu. SL harika bir iş çıkarıyor olsa da Grim en büyük muhalifti.

"Butch'un kayınbiraderiydi."

"Öyle miydi?" Buradaki insanların eski Başkan'ın Konfederasyon'dan daha ölü olduğunu bilmediğinin farkında olarak sordum.

"Ne dersiniz deyin. Son kadını değil, ondan önceki. Evli olduklarını sanmıyorum ama bir fahişeyi sahiplendiğinizde bunun sizin gözünüzde bir evlilik de olabileceğini biliyorum."

Küçümsemenin yanı sıra hakareti de duydum, ama o herifin bizim yaşam tarzımızı anlamasını beklemiyordum; sadece masasına gelen ve failin bir Günahkâr olduğu küçük suçları görmezden gelmesini istiyordum.

"Yakın mıydılar?" Yumuşakça sordum. "Bildiğiniz kadarıyla mı?"

"Butch'un kimseye yakın olduğunu sanmıyorum. Huysuzluğuyla ün salmıştı. Çok dengesizdi. Kaba bir sarhoş olduğu için birçok geceyi yerel hapisshanede geçirdi.

"Onu o kadar çok içeri tıkmak zorunda kaldım ki, siktir olup gittiğini duyduğumda çok sevindim.

-" Kaşlarını bana doğru kaldırdı, şehirdeki dedikodu trenine inanmadığını gösteren bir kaş. "Yine nereye gitti?"

Gülümsedim. "Bilmiyorum. Bize bir kartpostal bile yazmadı." Little ve Grim'in dikkatinin üzerimde olduğunu hissedebildiğim için konuyu kapattım. "Tarih dersi için teşekkürler."

"Rica ederim." Gözlerimiz buluştu ve birbirini tuttu. "Birçok şeyi temizleyebilirim Storm, ama her şeyi değil. Ben mucize yaratan biri değilim."

Direksiyona geçtikten sonra elimi kapının üzerine koydum ve ona doğru yaklaştım. "Sana yeterince para verdiğim sürece mucizeler yaratacağsın. Bu konuda kendini kandırma." Geri çekilirken bir elimi tavana vurdum.

"İkimiz de mucizelerin çok pahalı olduğunu bildiğimiz sürece," diye seslendi ben kapıya doğru yürürken, dönmeden elimi kaldırarak selam verdi.

"Bir sorunumuz mu var?" Grim yoluma çıkarken homurdandım.

"Neden bir domuzla konuşuyorsun?"

"Sen ne zamandan beri Prez oldun ve ben ne zamandan beri sana cevap vermek zorundayım?" Yolumdan çekilmeyeceğini açıkça belli ederken gözlerimle onu süzerek homurdandım.

Herifin benden kırk kilo daha ağır olmasına aldırmadan ölçüsünü aldım. Yaklaşık aynı boydaydık, ben biraz daha üstteydim ama piç baldan sarhoş olmuş lanet bir ayı gibi hantal hantal yürüyordu.

"Bırak artık, Grim," diye seslendi biri bardan. "Lanet olası yerleşkemize domuzları getiriyor-"

"Akıllı bir Başkan tam da bunu yapar, seni salak. Uyuşturucu bulundurmaktan tutuklanmak istiyorsan sen bilirsin ama şahsen ben yerel şerifle bir anlaşma yapmayı tercih ederim." Şakağıma vurdum. "Ama sen de iki beyin hücrenden daha fazlasına sahip olmadığını açıkça ortaya koydun." Göğsünü ittim, sendeleyerek geri çekilince şaşırdım; göbeği üzerinde çalışması gerekiyordu. "Şimdi geri çekil."

Grim yüzünü kişisel alanıma doğru iterek, "Buraya gelip, işler yolunda gitmezken bir şeyleri değiştirebileceğini sanıyorsun," diye homurdandı.

"Bozuk değil mi?" Gülererek tekrarlardım. "Şu bok çukuruna bak. Ve şimdi aldığınız paraya bakın ve bana işlerin daha iyiye gitmediğini söyleyin."

"O haklı," diye seslendi Little.

Grim o kadar genişti ki kapının çoğunu kaplıyordu, ama arkasında gösteriyi izlerken başlarını sallayan kardeşler gördüm. Yardımına gelmiyorlardı, bu da bana endişelendiğim konuda kararsız olduklarını gösteriyordu.

Ben hallederim.

Onlarla içki içmedim, parti yapmadım. Sadece ofisimde oturdum, lanet olası ev bitkilerimle ilgilendim, rakamlarla çalıştım, eve dönene kadar işleri yoluna koydum.

Başkan olmak için sahip olduğum her türlü dürtü West Orange'da kalmış gibi görünüyordu.

Aklımda hiç şüphe yoktu, ama bu salağın beni sorgulaması için en ufak bir şansım yoktu, bu yüzden barış için pazarlık yapmak yerine kızımın istediği gibi davranmaya karar verdim.

Eğilerek yukarı doğru çıktım ve başımı yüzüne çarptım.

Çok acıttı ama buna değdi. Haftalardır, bu piç kurusu yaptığım her hareketi sorguluyor, sanki sağda solda kötü kararlar veriyormuşum gibi bana şüpheyle bakıyordu, bu yüzden acıya değdi.

Lanet olsun, acı iyi hissettirdi.

Acı, lanet olası kırık bir piç gibi hissetmeden yaşayabileceğim tek şeydi.

Grim'in burnundan fişkıran kan, kesiğimi ve gömleğimi kapladı. Elimini uzatıp yumruğumu tekrar vurdum ve derisindeki yarığın daha da genişleyerek güneşin kavurduğu çöl zemini gibi çatlamasını acı bir memnuniyetle izledim.

Geriye doğru sendelemeden önce bir çılgılık attı, kolları havaya kalktı, kendini savunmaya çalışırken yumrukları havaya kalktı.

"Bana soru sorma lan," diye hırladım ona, uzaklaşmaya çalışsa da ona doğru yaklaştım.

Bacağına botumun düz kısmıyla tekme attım, sonra ayağımı dizinin arkasına doğru kıvırdım ve kendime doğru çektim. Güç altında bükülürken, yere çarpışını daha da büyük bir memnuniyetle izledim.

"Bu bir demokrasi değil. Ben sizin lanet olası başkanınızım ve siz de size söyleneni yapıyorsunuz."

Grim yarım saniye dizlerinin üzerinde yalpaladı, sonra yere düşerken başımı salladım. Önce yüzüstü. Bir çatlak daha bana bu herifin burnunu sıfırlatmak için gün bitmeden bir kliniğe gitmesi gerektiğini söyledi. En azından öyle olmasını umuyordum. O piçin olduğundan daha da çirkin görünmesine dayanabilir miydim emin değildim.

"Hafif sıklet," diye mırıldandım nefesimin altında, kızgındım çünkü bundan iyi bir dövüş bile çıkaramadım.

Ölen yoldaşlarını bir şaka gibi inceleyen kardeşlerime bakarak kollarımı göğsümde kavuşturdum ve şöyle dedim: "Başkan olmamla ilgili başka bir sorunu olan var mı? İşimi nasıl yaptığım konusunda şikayet eden başka biri var mı?"

"Kıçlarınız hapiste değil, cebinizde paranız var, ailelerinizin karnı doyuyor ve başlarını sokacak bir çatıları var. Senin derdin ne lan?"

Kimse bir şey söylemeyince başımı salladım ve Grim'in yanından geçtim. Sinsi piçin kolu dışarı fırladı ve bacağıma dolanarak beni geri çekmeye çalıştı ama ben gerçek kardeşlerimle kirli dövüşlerle büyüdüm, bu yüzden bağlarından kurtulmak için zıpladım, sonra aynı ayağımı kafasına vurdum.

Önce çelik parmaklı şapka.

Bu sefer gerçekten sayım için dışarı çıktığımda, "Lanet olası amcık" diye homurdandım. Ofisime dönerken, "SL, beni takip et." diye seslendim.

Kimse gıkını çıkarmadı ve kapıma ulaştığımda küçük kalabalığın kaybolduğunu, Grim'in hâlâ yerde olduğunu ve SL'nin dediğimi yaptığını gördüm.

"Bir dahaki sefere yumruk yumruğa kavgaya neden olacak kadar muhalefet olup olmadığını sen söyle, duydun mu beni?"

SL ellerini kaldırdı. "Sorun çıkaran tek kişi Grim."

Gözlerimi ona diktim, ona güvenip güvenemeyeceğimden emin değildim.

"Digger nerede?" "Striptiz barının güvenliğini ayarlıyor." En son edindiğim şey.

Homurdandım. "Tamam." İşini yaparken ona bir bok veremezdim.

Başkan yardımcımı inceleyerek, "Maaşından memnun musun?" diye sordum.

"Elbette." Omuz silkti. "Yaşlı kadın daha da mutlu. Önümüzdeki hafta dört yatak odalı bir eve taşınıyoruz."

"O zaman kıcıımı kollasan iyi edersin. Teke tek bir dövüşte arkamı kollamanı beklemiyorum ama Grim gibi bir aptalın sinsi hamleleri olduğunda haber vermen ileride iyi olur."

SL yüzünü buruşturdu. "Sessiz kalmak sana daha iyi hizmet etti." "Sonunda kıcıımın üstüne düşseydim olmazdı." "Grim her zaman böyle boktan hareketler yapar." "Evet, dediğim gibi, bir uyarı iyi olurdu."

Başını sallayarak mırıldandı, "Üzgünüm, Prez. Orada iyi görünüyordun. Güçlü. Size hiçbir bok vermezler."

"Yapmasalar iyi olur. İki saat içinde bir kilise planlayın. Konseyden daha geniş. Bu işi nasıl yürüttüğümle ilgili bir sorun olup olmadığını gerçekten görmeliyiz."

"Bunun bir demokrasi olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Ve yalan söylemiyordum. Ama siz sikikler cüzdanınızdaki paradan bu kadar nefret ediyorsanız, memnuniyetle maaşlarınızdan kesinti yapmaya başlayacağım."

SL homurdandı. "Toplantı çağrısı yapacağım." "Çağır."

Dört saat sonra kulüp binasından çıkıp bisikletime doğru ilerlerken sırtımı gerdim ve gerginliğimi attım.

O şerefsizlerden herhangi birini işten çıkarmakla tehdit etmemiştim ama her türlü saçmalığı ortaya dökmek, saflarda Grim gibi başkalarının da olup olmadığını görmek istiyordum.

SL olmadığını söyledi ama Grim hakkında da bir şey söylememişti ve ben de anladım.

Sadakat, tüm hayatın boyunca tanıdığın adamlara gitti.

Moron değillerse tabii.

Elma arabasını altüst etmedikleri sürece. İyi

bir şeyi tehdit etmiyorlarsa.

İşte o zaman o salakları kenara çekip kendi güvenlikleri için yaptıkları hatayı görmelerini sağladınız.

Noel'den bu yana portföyümüzü o kadar çeşitlendirmiştik ki kasabada ses getirmeye başlamıştı. Gümbürtüler vardı, ancak yabancıları işe alıyorduk ve listemdeki bir sonraki fabrika, kapanışlarıyla yerel ekonomiyi çok fazla harap eden bu fabrikalardan biriydi.

Şerif bizim tarafımızdayken ve belediye başkanı da yanımızdayken, insanların Günahkârlar hakkında mırıldanması, onlara övgüler düzmesi uzun sürmezdi, ki ben de tam olarak bunu istiyordum. Bu şekilde, diğer bölümlerden motorcular Coshocton'dan geçerken, kışımıza tekmeyi yemek konusunda endişelenmemize gerek kalmayacaktı. Bu şekilde, üye toplamaya ve büyümeye başladığımızda, bu fikir yerel kilise müdavimleri için çok sarsıcı olmayacaktı.

Kasabanızı daha iyi hale getirmeye niyetli bir binicilik kulübüne benzeyen bir şeye kızmak zordu.

Bir son oyunum vardı ve bunu gerçekleştirmek için kulübümdeki her piyonu devirmekten korkmuyordum.

Sadece Coshocton kandırıldığında bölümden en iyi şekilde yararlanabilecektik. Bu ister Rex'in öncelikli olarak istediğı gibi aklama yoluyla olsun, ister kardeşlerin West Orange'a gitmek için bu ilçeden geçtiğı koşular yoluyla olsun.

Yerleşkeden ayrılırken Little'a başımla veda ettim. Yolda gümbürdeyerek eve doğru ilerlerken, bu gece yemek yapmak zorunda olmadığım için minnettardım.

Keira son zamanlarda biraz yumuşamıştı. Nedeninden emin değildim ama bu, kulüp binasının yenilenmesi için ona fikirler sunduğum ve onun da bunları yüzüme vurmadığı anlamına geliyordu.

Çıktığı o randevu yüzünden miydi? Şubat ayında olmuştu ama...

Onu o kadar iyi sıkmış mıydı ki, bu onun yüzünde aylar süren bir gülümseme yaratmıştı? Sanmıyordum çünkü onu bir daha görmemişti. Jump bana söylerdi.

Şu anda yaptığı tek şey işe, ortaokula, Cyan'ın spor salonuna, dükkâna ve eve gitmekti - MaryCat ve Digger'ın evine giderek bunları karıştırıyordu. En azından son altı hafta boyunca durula, köpürt ve tekrarlar.

Onu yumuşatan şeyin ne olduğunu bilmesem de buna minnettardım. Hatta bekçinin benim için kapıları çoktan açmış olduğu alt bölüme doğru at sürerken yüzüme bir gülümseme yerleştirdi ve minnettar bir şekilde geçerken onu selamladım

Gecikme için özür dilerim çünkü bir an önce eve gitmek istiyordum.

Günler biraz daha uzuyordu ama gökyüzü kararmaya başlamıştı, ben de kalan ışıktan yararlanarak garaja gittim ve çim biçme makinesini çıkardım. Belki de bu, Grim'le olan ve bir türlü başlamayan kavgadan sonra hala içimde kalan saldırganlığı biraz olsun atmamı sağladı.

K ve Cy kırk dakika kadar sonra arabaya bindiklerinde, Keira'nın sürücü koltuğundan beni incelediğinin, beni önemsiz işler yaparken izlemeyi her zaman sevdiğinin farkındaydım.

Bu yüzden mi böyle şeyler yapıp duruyordum? Onu ıslatmaya mı çalışıyordum? Birlikte geçirdiğimiz güzel zamanları hatırlamaya mı çalışıyordum?

Bakışları bu kez uzun ve ağırdı. Aramızda canlı bir tel gibi yayıldığını hissettim.

Cy bir çığlık atıp çantasını yere bıraktıktan sonra çimlerin üzerine koşarak atlamadan önce bana el salladığında başka tarafa baktım. İkili bir saltoya sıçradı, ikincisi yere inmeden önce iyi bir dönüşe dönüştü, ardından hemen yana doğru bir saltoya sıçradı.

Bahçenin bir ucundan diğer ucuna dans ederken biçilmiş çimen parçaları ayaklarının etrafında uçuşuyordu ve ben de onun maskaralıkları karşısında başımı sallıyor, savaş alanındaki bir savaşçıya yakışır bir çığlık attığında gülüyordum.

Biçme makinesini kapatırken, "Koçun sana bu hareketleri spor salonunda yapmamı söylediğini sanıyordum," dedim. "Engebeli zeminde bileğini burkabilirsin."

Bana sıırttı. "Mükemmel onluklar kolay elde edilmiyor baba."

Homurdandım - çocuğum vücudunu bir akrobatı bile ürkütecek şekillere sokarken özgüven sorunu yaşamıyordu.

Belki *de* bir terapistle lanet olası bir koltukta geçirilen tüm o saatler bir halta yaramaz.

Keira, diğer elinde kocaman bir kese kâğıdıyla kapıya yönelmeden önce yolcu koltuğunun ayak boşluğundan çantasını alıp yere bıraktı.

Çim biçme makinesini olduğu yerde bırakarak ona doğru ilerledim, kucağından aldım ve ilerledim.

İkimiz de birbirimize selam vermiyorduk ama bazen söyleyecek bir şey bulamıyorduk. Bugün o günlerden biriydi.

Mutfağa yöneldim, tüm eşyaları adaya boşalttım, sonra mırıldandım, "Dışarıda olacağım. Sadece kenarları bitirmem gerekiyor."

Cyan aile odasına atladı, son hedefi televizyondur ve ben koridora doğru ilerlerken Keira'nın eli kolumu yakaladı. Parmakları bileğime dolandı ve beni durdurmak için çekiştirdi. Durduğunda ona baktım.

"Ne oldu?"

Parmak uçlarına doğru kaydı, sonra uzandı ve parmaklarını başımın tepesinde gezdirdi. "Orada bir çürük var."

Cevap vermedim ama gözlerimi kapatmamaya çalışarak çenemi sıktım, böylece parmak uçlarının narin bir okşayışla çürüğün üzerinde yumuşamasının tadını çıkarabilecektim.

Tanrım, Bear'ın ölümünü öğrendiğim günden beri bana hiç dokunmamıştı.

Ellerimi yumruk yaparak gürledim: "Bazen erkekler bir boku ancak yaralandıklarında anlarlar."

Kaşları çatıldı. "Kavgaya mı karıştın? Lanet olsun Storm, sen de yaparsan Cyan'ı kavgaya karışmaktan nasıl vazgeçireceğiz?"

"Kıçımдан vurulmamı mı tercih edersin?"

Gözleri parladı. "Bunun şakasını bile yapma."

"Değildim," diye karşı çıktım, bir yanımda ölsem bile umurunda olup olmayacağını merak ediyordu.

Bunu söylediğimden değil, sadece "Kulüpteki pozisyonum pek de istikrarlı değil" diye itiraf ettim. "Neden? Her şeyin yolunda gittiğini sanıyordum. MaryCat, Digger'in

çocuklar tarafından kabul edildi."

"Ben Digger değilim. Erkekleri tanımak için de fazla çaba sarf etmiyorum.

"Bardan uzak duruyorum ve partilere falan da katılmıyorum. Ayrıca ailem de kendi halinde yaşıyor." Omuz silktim. "Şikayet etmiyorum, sadece onlar için yabancı olduğumuzu hissetmemenin zor olduğunu söylüyorum, oysa biz tam olarak öyleyiz."

Yüzünü buruşturdu. "Sence kulüp binasına gelmeli miyiz? Çocuklar için bir parti ya da başka bir şey yapalım mı?"

"Bunu yapmaya istekli misin?" Başımı şaşkınlıkla yana eğerek sordum.

"Evet, yapardım," dedi boğuk bir sesle, bakışları benimkilerin üzerindeydi.

Ona bakarken kaşlarım çatıldı. *Gerçekten* ona baktım.

Gözlerinin altında uyumamış gibi gölgeler vardı ve elmacık kemikleri her zamankinden biraz daha çelimsizdi.

Keira, Cyan doğduğundan beri aynı kilodaydı, her zaman bebek öncesi kilosuna dönmeye çalışıyor ve her zaman başarısız oluyordu. Bazen bu konuda söyleniyordu ama kilosu ne artıyor ne de azalıyordu, sadece o kıvrımlı halini koruyordu ve ben de bundan şikâyetçi değildim.

Zayıfken ona aşık olmuştum ama hiçbir zaman kıvrımlarla sevişmemiştim, hiçbir zaman zayıflarla sevişmemiştim - sadece Keira'da kendimi kaybediyordum. Önemli olan tek şey oydu.

"Neyin var senin?" Elini, Grim'in burnuyla arpışmamdan dolayı dokunulmaya karşı hassas olan başımın tepesinden çekmesine izin verdiğinde şaşırarak h o m u r d a n d ı m , ama tamamen çekmek yerine omzuma bıraktı.

"Hiçbir şey," dedi titreyerek, sesi gerçekten ikna edici geliyordu. Hayır.

"Lokantada bir şeyler mi oluyor? Bu kadar çok çalışmana gerek yok Keira. Hatta orada çalışmak zorunda bile değilsin."

Bir an için öylece bana baktı. Ona neler olduğundan emin değildim ama "Neden bana karşı bu kadar iyisin?" diye sorarken yüzü buruştu.

Ağzım gerildi. "Bebeğim, biri sana zarar verdiyse bana hemen söylesen iyi edersin."

"Hayır," diye mırıldandı, iki eli de gğşmn üzerine kaydı. "yle bir şey değil."

"O zaman ne oldu?" Bahçeyi temizlerken Jump'ın bana mesaj atıp atmadığını kontrol etmek için telefonuma uzandım. "Neyin var senin?"

Keira çok büyük bir baskı altında olmadığı sürece pek duygusal bir kadın değildi. Bunun yetiştirilme tarzından kaynaklandığını düşünmüştüm, bu yüzden beni endişelendirdiğine emin olabilirsiniz.

Alnı göğüs kaslarımın arasına geldi ve bana yaslandığında, yemin ederim, cennetin kapılarının menteşeleri biraz gıcırdadı gibi hissettim.

Kollarımı ona dolamamı isteyip istemediğini merak ettiğimde kollarım titredi, sonra erkek gibi davranmaya karar verdim ve yapmam gerekeni yaptım.

Onu kucaklarken, bunu neden yaptığına dair endişem, ne kadar iyi hissettiğiyle savaşıyordu.

Oraya uyuyordu, hep uymuştu. Her zaman da uyacaktı. Başka hiçbir sürtük onun yerini alamazdı çünkü Keira benim meleğimdi. O benim her şeyimdi.

Çenemi başının tepesine yasladım ve bana sarılmasına izin verdim. "Bana kimi öldüreceğimi söyle, ben de öldüreyim."

Yutkundu. "Söz veriyorum, öyle bir şey değil." Gerilmemesine bayıldım.

Birkaç yıl önce bunu asla söyleyemezdim, ancak Giulia'nın etrafında takılmak çocuğumuzu kafa atma konusunda gerçekten iyi hale getirirken, karımın ufkunu da genişletti.

Günahkârların ne olduğunu ilk elden biliyordu ve bundan korktuğundan şpheliydim. Özellikle de kızıma zarar vermeye çalışan piç kurusu artık l olduğu için, ülkenin kanunlarının tercih ettiği gibi bir hapislane hücresinde rmyordu - sadece sokaklara geri dönmeyi bekliyordu, böylece başka bir kk kıza zarar verebilirdi. gelecek.

Hawk ve Quin'in Yaşlı Hanımı Amara cinayetin arkasında olabilirdi ama

o pisliğin ölümünün örtbas edilmesini sağlayanlar Günahkârlardı. Yaptığı şey için kutlanmasını, domuzlar gibi aşağılanmamasını sağlayanlar da onlardı.

"O zaman nasıl bir şey Keira? Bana sorunun ne olduğunu söylemezsen nasıl düzeltebilirim?"

Yutkundu, sesi duyulabiliyordu. "Seni hayal kırıklığına uğrattım, Storm." Söylemesini beklediğim şey bu değildi.

Öyle şaşırmıştım ki, eğer bu kucaklaşmamızdan kopmak anlamına gelmeseydi, geri çekilirdim.

"Ne?" Aptalca havladım.

"Seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Neden? Ne yaptın sen?" Onu yatıştırmak için başının arkasını okşamak üzere uzanarak dikkatlice sordum.

Zihnim koşturmaya başladı, acaba lokantada bir şey mi yaptı di y e merak ediyordum; yeterince uyarılırsam çoğu sorunu rayından çıkmadan çözebilirdim.

"Ben hiçbir şey yapmadım ve sorun da bu. Bugün eve geldim ve sen çimleri biçiyordun. Dün Cyan'ı okuldan aldın ve onu jimnastiğe götürdü.

"Bir aydan fazladır banyoyu temizlemedim çünkü sen yaptın. Çorba yapıyorsun ve geçen hafta kurutucuyu tamir ettin-" Nefesini içine çekti. "Sen çok *buradasın* ve ben sadece... ben sadece-" Kollarımdan çekilmeden, sadece gözlerindeki savaşı görmeme yetecek kadar geri çekilirken ağzı çalıştı. "Beni neden seviyorsun?"

Bu soru beni şaşkınlıkla ona bakmaya itti. "Seni neden sevmeyeyim ki? Sen-"

"Öyle deme! Ben mükemmel değilim," diye tersledi.

Öfkesine sırttım. "Sen sordun, ama cevabımı beğenmediysen bu senin sorunun."

"Ben mükemmel değilim Asher," diye mırıldandı ve gerçek adımı kullanarak iş yaptığını düşündüğünü biliyordum. "Ben tam tersiyim."

"Senin mükemmellik anlayışın benimki gibi değil." Parmağımı çenesine bastırdım. "Sen bir Stepford Karısı tarafından yetiştirildin." Burnu kırıştı ama aynı fikirde olduğunu biliyordum. "Sana okulda başarılı olman, uslu durman, sana söyleneni yapman gerektiği söylendi ve yapmadığın anda, evin kurallarına karşı geldiğin anda baban annene seni dövdürttü.

"Sizin için mükemmellik, kiliseye gidebilmek için bir çürüğü gizlemek üzere makyaj yapmak anlamına geliyor.

"Benim için mükemmel olan farklıdır." Elimi göğsünün düz kısmına koydum ama dokunuşum cinsel değildi. "Mükemmel, mükemmelliğe karşı savaşan kişidir

bebeğimizin doğmasına izin vermek için yetiştirildi." Hamile olduğunu öğrendiğim günü hatırlayınca ağzım bir karışık açık kaldı. Onun dehşeti bunca zaman sonra beni öfkeyle dolduracak güce sahipti. Babası, onu rahat bırakmam için bana yalvardığı için şanslıydı, çünkü istediğim olsaydı o piç kurusu şimdiye kadar yerin dibine girmiş olurdu. "Mükemmel, beni gören ve hala beni isteyen kişidir. Mükemmel, bir kavgadan yaralı döndüğümde yaralarımı temizleyecek biri."

"Bunun benim karakterimle hiçbir ilgisi yok," diye fısıldadı sefilce. "Muhtemelen hayatım boyunca omurgasız olduğum içindir."

"Bu da nereden çıktı Keira?"

Yutkundu ama uzanıp şakağına dokundu.

Bununla nereye varmak istediğini, bunu düzeltip düzeltemeyeceğimi, bunu bilmek isteyip istemediğini bile bilmiyordum ama mırıldandım: "Seni ilk gördüğümde gülümsüyordun ama beni gördüğünde gülümsemen kaybolmadı. Bana gülümsemeye devam ettin. Değişti, gerginleşti elbette ama bana gülümsedin."

"Bana bön bön bakmadınız, bisikletime aval aval bakmadınız. Bana bir suçluymuşum gibi bakmadınız, kabul edelim ki o zaman da öyleydin, şimdi de öyleyim ve ailenize ve yetiştirilme tarzınıza göre tam da bunu görmeniz gerekirdi."

"Babanla sorunların olduğu ve vahşi tarafta yürümek istediğin için çekingen davranmadın. Sadece bana gülümsedin. Çok temizdin ve hayat seni kirletmiş olsa da benim için hâlâ safsın."

"Ben saf değilim," diye mırıldandı.

"Öylesin. Ama kendini benden farklı bir yerden yargılıyorsun." Sulu gözlerle bana baktığında gürledim: "Çocukluğum Rene ve Bear'ın evi ile annemin evi arasında geçti."

"Ne zaman hapisten çıksa, bizi yaşadığı batakhaneye götürürdü ve etrafımız pislikle çevriliydi, Scarlet ve ben açlıktan ölmeyelim diye açtığım kutulardan SpagettiOs yedik."

"Adamları geri getirdi, böylece sevişmeden önce ateş edebileceklerdi ve-" Yüzündeki dehşet ifadesine bakarak iç çektim. "Cyan'ın annesi olduğun için seni sevdim - evin temiz olduğundan emin olan, kızıma göz kulak olan, onu koruyan, ona değer veren bir kadın. Ama ben pis bir motorcuya pislik değilmiş gibi gülümseyen bir kadına aşık oldum."

Nefesi donmuş gibiydi, ama sonra küçük bir fısıltıyla sordu: "Peki ya şimdi? Beni neden şimdi seviyorsun?"

Ona ihtiyatla baktım. "Seni sevmemi istiyor musun?" "Evet," diye nefes aldı.

Bunu düşünürken çenem çalıştı.

Tanrım, söylediğini sandığım şeyi mi söylüyordu? Umut var mıydı?

"Çıktığın bir adam sana kötü davrandığı için mi-?"

Başı bir o yana bir bu yana savruldu. "Rex'in geldiği geceden beri kimseyle çıkmadım."

Ağzım sıkı, başımı salladım. "Emin misin?"

Haftanın herhangi bir günü onun güvenini tazeleyebilirdim ama kimin güvenini sarstığını da bilmek istiyordum. Sırf ben de onların bir şeylerini kırabileyim diye.

"Eminim." Keira uzandı ve elini yanağımın üzerinde kaydırды. "İkimiz de hatalar yaptık. Ben..." Yutkundu. "Bunu itiraf etmek zor ama büyümem gerekiyor."

İşte bu beni şaha kaldırdı. "Bildiğim kadarıyla sen kesinlikle çocuk değilsin."

"Hayır. Bir bebek gibi davranıyorum. Cehennem gibi olgunlaşmamış. Ben bir anneyim, ama daha çok

Daha da önemlisi, ben bir eşim.

"Yıllardır bağımlılıkla uğraşıyormuşsun ve ben bunu bilmiyordum. Bunu benden sakladın, bu da seni bir ahmak yapıyor, ama bunu görmeliydim. Bilmem gerekirdi. Neden anlamadım? Çünkü bakmadım."

"Çünkü bakmayı akıl etmedin," diye gürledim, sözlerinden memnun olmamıştım.

"Yapmalıydım. Beni uzak tuttun çünkü saf olduğumu düşünüyorsun. Belki de artık saf olmak istemiyorumdur. Belki de kirli olmak istiyorumdur."

Aletim seğirirken burun deliklerim aynı anda alevlendi ve alt yarımaya acı tatlı bir acı yağdırdı.

Elinin beni kavraması, boynunda taşıdığını bildiğim o anahtarı alması - hangi tişörtü giydiğine bağlı olarak bazen hafif şişkinliği görülebiliyordu - ve beni lanet kafesimden kurtarması için neler vermezdim...

Ama bu gibi düşünceleri bir kenara ittim.

Beni bu duruma getiren de böyle şeylerdi.

"Ne dediğini bilmiyorsun. Seni aldattım Keira."

"Kaç kere? Sayabilir misin? Ayrı olduğumuz zamanları kastetmiyorum. Eğer o zamanları da sayarsak, seni iki kez aldatmış oluyorum."

Sinirden çenem titrerken, "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," diye mırıldandım. "Zor. Günde yirmiden fazla kez mastürbasyon yapmaktan bahsettin." Yutkundu.

"Bilmek istiyorum. Günde yirmiden fazla kez farklı kulüp fahişeleriyle de mi oldu?"

İçimdeki her şey yalan söylememi söylüyordu ama söylemedim. "Beş kereden az." Yüzümü buruşturdum. "Ama tam olarak saymadım Keira ve bazen *aklım başımda* değildi."

Titrek bir nefes aldı. "Gerçekten mi? Beş kez mi yoksa beş kadın mı?"

"Farklı kadınlar." Yumruğumla olan ilişkim tamamen başka bir konuydu. Ama dürüst olmalıydım... "Başka zamanlar da olabilirdi."

Gözlerini bana dikti. "Olabilir mi?" Kafan iyiyken ve hatırlamıyorken mi?"

Utanç beni bir şimşek gibi çarptı. "Evet."

Başını yana eğdi ve gözlerinde bir şey canlandı. "Kendra bana yıllardır süren bir ilişkiniz olduğunu söyledi."

Bu saçmalığı düşünürken çenem gerildi. "Kendra West Orange'a geldiğinden beri benim peşimde. Eğer onun saçmalıklarına inanacak olsaydın sikimin yeşil olduğunu söylerdi."

Eli omzumda kenetlendi. "Her aldattığında kafan iyi miydi?"

"Bu yaptığım şeyi mazur göstermez." "Öyle demiyorum, ama öyle miydin?"

Başımı eğdim. "Evet. Ya da aşağı iniyorum."

"Kafayı bulmanı ne tetikledi?"

Yutkundum, buna cevap vermek istediğimden emin değildim.

"Her seferinde mi?" "Evet. Her seferinde."

"Evliliğimiz boyunca kafayı buldum Keira. Her olay için sana bir sebep gösterecek değilim," diye mırıldandım, her kelimedenden utanç süzülüyordu.

"Neden?"

"Çünkü bazen uyanık hissetmeye ihtiyacım oluyor. Bazen de sadece uyumam gerekiyor. İkisi el ele gider.

"Her zaman bir tetikleyici vardır, ancak bu sizin tetikleyici o l a r a k gördüğünüz bir şey olmayabilir."

"İlaçlar her zaman uyanık hissetmenize ve her zaman uyumanıza yardımcı olur mu?" "Evet."

"Özlüyor musun?"

"Evet." Burun deliklerim alevlendi. "Senin ve Cyan'ın benim dünyamda olmanızı ilaçlardan daha çok istediğimi söyleyebilirim ama bazı günler bunu yapamıyorum.

"Bazı günler, ayakta uyuyormuşum gibi hissetmemeye çalışıyorum. Bazı günler, sadece biraz daha az kırık olmaya çalışıyorum. Beni ayakta tutan tek şey sen ve Cy. Bu asla değişmez."

"Daha önce işe yaramadı."

"Seni daha önce hiç kaybetmedim. Beni daha önce hiç evimden dışarı kilitlememiştin. Bu bir uyandırma çağrısıydı." Ellerim yumruk oldu. "Dibe vurdum. Beni mahvettin, tatlım. Beni mahvettin, öyle bir noktaya getirdin ki günlerce ağladım..." Bir nefes bıraktım. "Sanki biri ölmüş gibi. Sanki *biz ölmüşüz* gibi."

Gözleri yuvarlaklaştı. "Ağladın mı?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Boğuluyormuşum gibi hissettim Keira."

Ayrılmış dudaklarından fısıltılı bir nefes kaçtı ve gözlerinde huşu gibi görünen bir şey vardı - ama bu mantıklı değildi. Sonra başını salladı. "Senin bir bağımlı olduğunu nasıl fark etmedim anlamıyorum."

"Olmadığından emin olmak için çok çalıştım."

Hayatımda pek çok kez dibe vurmuştum ve o günlerde her şeyi bitirmek istermişim. Keira ve Cy beni biraz fazla yürüyen toz almaktan alıkoydular, ama beni tamamen dışarı attığında işler değişti.

Duvardaki yazıyı görmüştüm.

Onu kaybetmişim ve böylece ne kadar büyük bir uçurumun içinde olduğumu fark ettim. Sadece uçurumun kenarında durup karanlığa düşmek üzere değildim. Ama onun içinde yaşıyordum.

Her gün, o uçurumdan santim santim daha uzağa tırmandım. Yavaş yavaş ilerledim ama sonunda onlar oradaydı, ışığın içinde duruyorlardı. Karanlığın beni tamamen yutmasına izin vermemi engelleyen tek şey.

"Bu yüzden mi kulüp binasında çok kalıyordun? Koşmak için çok fazla uzaktaydın ama ben öyle olduğunu düşünmeyi tercih ettim." Yutkundum.

"Aptallığıma verin." "Aptalca değil," diye homurdandım. "Ama evet. Orada ağır uyuşturucu kullanmamamız gerekiyordu ama Rex ben kullanırken görmezden geldi-" Burnumdan kabaca nefes verdim. "G-string'le her şeyi becerebileyim diye değildi Keira. Bunu bilmeni istiyorum. Uyuşturucu ve seks ihtiyacı iki ayrı sorun.

Kulağa öyle geldiğini biliyorum.

Çılgınca ama doğru. Bu konuda yalan söylemeyeceğim, şimdi olmaz."

Yavaşça başını salladı. "Daha önce a n l a m a z d ı m , daha önce sana inanmazdım ama sanırım şimdi anlıyorum."

Elini uzattım ve göğsüme bastırdım. "Anladığımı sanmıyorum." "Anlamak zorunda değilsin. *Ben anlamak* zorundayım. Ayrılmak isteyen sen değildin. I

Ben."

"Fikrini değiştirdiğini mi söylüyorsun?"

"Seni yeniden tanımak için çalışmak istediğimi söylüyorum." Dudağını ısırdı. "Kendi lanet çingırağını beşikten fırlattığı için mızızlanan omurgasız bir velet yerine, olduğumu düşündüğün kadın olmak için çalışmak istiyorum."

"Keira, bunun nereden çıktığını bilmiyorum ama sen omurgasız değilsin. Beni dışarı atacak, hayatını yaşayacak ve kendi yolunu çizecek cesaretin vardı. Tepki gösterdin. Annen yapmazdı. O bununla yaşardı. Bu yüzden seninle gurur duydum. Örnek alarak öğrendiklerinin tam tersini yaptın."

"Güçlü olduğumu düşünmeni seviyorum ama kendimi bir sahtekâr gibi hissediyorum. Seninle bu konuda konuşmak istedim, beni övmeni istediğim için değil, neden benim hakkımda böyle hissettiğini anlamak istediğim için.

"Anladığımı sanmıyorum ama belki de sorun değildir. Belki de anlamamam gerekiyordur. Belki de aşk her zaman mantıklı değildir." Yutkundum. "Arkadaş olmak istiyorum, Storm." Hayal kırıklığına uğradım, ama bir sonraki nefesimi alamadan

"Eğer tekrar bir araya gelirsek, her şeyi bilmek istiyorum. Seni tanımak istiyorum. Gerçek seni. Kusurlarını, güçlü yanlarını.

"Kendini ne zaman zayıf hissettiğini, ne zaman nüksedebileceğini düşündüğünü bilmek istiyorum. İnişlerini ve çıkışlarını istiyorum.

"Karanlık günlerde kulüp binasında saklanmak yok, bir sonraki düzeltmenizi arzuladığınızda saklanmak yok - ister kimyasal ister..." Dudaklarını yaladı. "*Fizyolojik* olan.

"Size bir sorunla geliyorum ve siz onu çözmeye çalışıyorsunuz. Ben de senin için öyle olmak istiyorum. Evliliğimizin bazı konularda, pek çok şeyde tek taraflı olduğunu fark etmem çok uzun zamanımı aldı ve ileriye dönük olarak, eğer bu işi yürüteceksek, bu şekilde devam edemeyiz.

"Daha güçlü olmamızı istiyorum, kırılan şeyleri birleştirmek ve daha iyi hale getirmek istiyorum."

Kolumu beline doladım ve onu kendime çektim. "Bunu ben de istiyorum."

Tanrım, onun bilebileceğinden çok daha fazla.

Bu bir rüya mıydı? Bu sonuca varmasına neden olan ne olmuştu? Hiçbir fikrim yoktu ama bunu sorgulamaya da niyetim yoktu.

Hiçbir şey çıkmayabilirdi, ama eğer sevdiğim kadına sefil, yara bere içinde, çarpık ruhumu göstermek birlikte bir geleceğin bedeliyse, o zaman hayatımın geri kalanında her gün bunu öderdim.

YİRMİ DÖRT

KEIRA

HAZIR BULUNAN

Onu çimleri biçerken görmek her şeyi değiştirdi. Belalı bir motorcu gibi giyinmiş, hala tıraşlı, saçları dalgalanıyor ve acı, soğuk rüzgarda dans ediyordu. Cyan'ın maskaralıkları karşısında başını sallarken bile gülüyor ve alkışlıyordu...

Normal hissettirdi.

Normal olmasını istedim.

Bunun bizim normalimiz olmamasından bıkmıştım.

Ben de cesur olmaya karar verdim ve bir teklifte bulundum.

Sıkışmıştı ama yine de birbirimizin yanında temkinliydik.

Hâlâ geceleyin geçen iki gemi gibi yan yana kayıyorlardı ama bu sefer bu gemiler yemekten sonra da oyalanıyordu. Cyan'dan başka şeyler hakkında konuştular.

Ve bir gemi diğer gemiye çiçek aldı, sırf 'Rengi bana gözlerini hatırlattı' diye.

Bayıldım.

Lanet çiçekleri bana vermedi bile. Onları yatak odamın kapısının yanındaki koridor konsoluna bıraktı, böylece onları kaçıramazdım, tıpkı temiz çamaşırlarımı bittiğinde oraya koyduğu gibi.

Yalakalık yapmaması daha samimi görünmesini sağlıyordu ve sanırım buna ihtiyacım vardı. Bu yeni normali başlatan ben olsam da ona inanmaya ihtiyacım vardı. Ama o ortaya çıkıyordu. Tekrar ve tekrar. Nasıl olur da ona inanmaya başlayamazdım?

Veli toplantısı için Cyan'ın ortaokuluna giderken, bu inanç kemiklerime bir kurşun ağırlığıyla yerleşti. Bu gece ihtiyacım olacak bir şeydi çünkü hepimiz bunun kolay olmayacağını biliyorduk.

Cyan'ın zarafet dönemi uzun zaman önce sona ermişti. Yeni okul ya da değil, yeni insanlar ya da değil, sınıftayken öfkesi yine iş başındaydı.

Zihinlerimiz senkronize olmuş gibi Storm homurdandı, "Cyan, ikimiz de biliyoruz ki saldırganlığın için çağrılacaksın."

"Ben agresif değilim! Onlar zorba."

Storm'un gülümsemesini saklamaya çalıştığını görünce içimi çektim. "Bu tür durumlarda arabuluculuk yapmanın yolları var."

"Rachel gibi mi? Rachel bir arabulucu."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu sana kim söyledi?"

"Katina. Rachel'ın Giulia ve Kendra arasında arabuluculuk yaptığını söyledi." Hem Storm hem de ben aynı anda gerildik. "Kendra kim?"

"Onu kulüpte hiç görmedin mi?" O kaltağın hayatlarımıza daha da fazla zarar vermek için çocuğumu aramaya çalışıp çalışmayacağından emin olamadığım için temkinli bir şekilde sordum.

"Hayır."

Gerçi neden yapsın ki? Orospu her zaman kardeşinin yatak odasında, muhtemelen sürtük motorcunun sikiyle öğürüyordu.

Tamam, belki de sinirleri tepesinde olan tek kişi Cyan değildi. Oops.

"O sadece kulüp binasının temizliğine yardım eden kadınlardan biri." "Ah. Şu kadınlar. Neden çok fazla kıyafet giymiyorlar?"

"Çünkü özgüvenleri düşük ve baba sorunları var," diye tersledim.

Storm bir ilişkileri olmadığını, kaltağın iddia ettiği gibi olmadığını söylese bile, bu gerçeği saklamak mümkün değildi. Ondan nefret ettiğim gerçeğinden de saklanamazdı.

"Dr. Janowicz özgüvenimin düşük olduğunu söylüyor ama çok fazla kıyafet giyiyorum," diye belirtti Cyan. "Jimnastik dışında."

Storm boğazını temizledi. "Kendine nasıl bu kadar az güveniyorsun anlamıyorum. Yanılıyor olmalı. Gök gürültüsü kadar utangaçsın."

Cyan kıkırdadı. "Bu benim yol adım olabilir! THUNDER!" diye gürledi.

"Leydi Thor," diye takıldım, ona gülümsemek için geri döndüm, bu kıkırdamayı sevdim ve

durumu göz önünde bulundurarak onu mutlu gördüğüm için rahatladım.

İlk veli toplantısı için gergin olduğunu biliyordum ve açıkçası ben de gergindim. Önce kafa atıp sonra soru soran kızım hakkında öğretmenlerin ne diyeceğini ancak Tanrı bilirdi.

Dr. Janowicz Cyan'ın iyileşmekte olduğunda ısrar ediyordu ve en son bir ay önce birine kafa atmıştı. Bu iyiye işaretti, değil mi?

"Rachel ne zaman doğuracak anne?"

Okulun otoparkına girdiğimizde Storm ve ben bakıştık. "Eylül dedi."

Bear'ın hayatını ancak 'olaylı' olarak tanımlanabilecek bir cenaze töreniyle kutladığımız iki günlük bir hafta sonu için West Orange'a döndüğümüzde

Bebek yumrusu olan Rachel, patlamaya hazır gibi görünen Giulia ve yeni inşa edilen kulüp binasına damgasını vurmaktan çekinmeyen bir grup Posse karşısında...

Doğal olarak bu, aile odasının pembeye boyandığı anlamına geliyordu - Posse'un pasif agresif davrandığından oldukça emindim çünkü aklı başında hiçbir kadın, bebek odası için olmadığı sürece bebek pembesinin o özel tonunu sevmezdi - ve her yerde sıcak pembe mumların yanı sıra kırlentler vardı.

Aslında oldukça eğlenceliydi.

Oraya döndükten sonraki bir hafta içinde ancak bu kadar revizyon yapabilmişlerdi. Yıl sonuna kadar ne yapacaklarını sadece Tanrı bilirdi.

"Eylül ayında ziyaret edebilir miyiz?"

"Duruma göre değişir, tatlım. O zaman okula gideceksin, unuttun mu?" Ofladı pufladı. "Bebekle tanışmamız gerek."

"Eminim yapacağız. Bunu zamanı geldiğinde çözeceğiz," dedi Storm ve yorumundaki sonlu not için minnettar oldum çünkü Cyan benden bir şeyler koparmaya meyilliydi ama bunu babasına karşı nadiren denerdi.

Arabayı onun kullanması da oldukça güzeldi. Yolculuk kısa olsa da, bahardaki bu korkunç kar fırtınasında bizi sürmesini takdir ettim -küresel ısınmanın var olmadığını kim söyledi?

Çoğunlukla, onun yanında oturmak güzeldi. Paçuli traş losyonunu koklamak. İlk Babalar Günü'nde ona hediyem olan boynundaki haçla oynamasını izlemek için. Direksiyonu gevşekçe tutuşunu, kova koltuğunda arkaya yaslanışını, tek elle, kendinden emin ve ukala bir şekilde araba kullanışını takdir etmek...

Bakışlarım kasıklarına doğru kaydı.

Asma kilidin göstergesini değiştirmiş olabileceğini düşündüm çünkü bazı ışıklarda lanet şeyin kot pantolonunun üzerinden çıkıntı yaptığını görebileceğinize yemin edebilirdim.

Bu beni neden kıvrandırdı?

Görseller... ilginçti. Bunun ilgimi çeken bir şey olduğunu asla düşünmezdim, ama o kadar tuhaf bir şekilde müstehcendi ki içimdeki her şey ayağa kalktı ve dikkatimi çekti.

Güzel bir aleti vardı. Uzun, kalın. Her zaman sıkı bir uyum sağlamıştı. Her ne kadar kendine zarar vermesinden hoşlanmasam da, bekarete tutunuyor olması bir şekilde daha da ateşliydi.

Ellerimiz birbirine değdiğinde onu görmüştüm ya da lavaboda bir şey yıkarken arkamdaki dolaba doğru eğildiğinde onu hissetmişim; asma kilit canını yaktığı için tıslamıştı. Bu yanıltı.

Garip bir şekilde sıcak ama yanlış.

Bu şekilde boşalmaması için hiçbir neden yoktu. Hatta mastürbasyon bile yapabileceğini tahmin ediyordum, çünkü asma kilit onun ereksiyon olmasını engellemezdi, sadece canını yakardı. Ayrıca diğer orospuların sikinin tadına bakmasını da engellerdi.

Kendimi garip bir şekilde vahşi hissediyordum, sanki en yakındaki fahişenin saçını köklerinden kurtulana kadar çekebilirmişim gibi -özellikle de hedefimin adı Kendra ise- yolumu değiştirmeye çalıştım, mümkün olan en kötü anda içine düştüğüm garip agresif ruh halinden uzaklaşmaya çalıştım.

Bu düşüncelerden sıyrılıp arabadan çıktım ve Cyan, Storm'la benim aramda sıkışmış bir halde okula doğru ilerlemeye başladım.

Tüm ebeveynler ve çocuklar soğuğa karşı sıkı sıkıya sarınmış, kötü havanın geri gelmesini beklemeden herkesin bir kenara koyduğu kışlık montların içinde duruyorlardı.

Ancak çocukların kendi aralarında sohbet etmeleri, Cyan'ın ise aramızda titreyerek durması dikkatimden kaçmadı; bunun son zamanlardaki korkunç kar fırtınasıyla hiçbir ilgisi yoktu ve tamamen endişeyle ilgiliydi.

Sınıfına yönlendirildiğimizde elimi omzuna koydum. Öğretim görevlilerinden biri bize gecenin nasıl işleyeceği hakkında bilgi verirken, kısa bir süre sonra kendimizi öğretmeniyle karşı karşıya bulduk.

Geçen süre içinde Cyan'ın omuzları öyle çökmüştü ki simit gibi görünüyordu. Çocuğum düğümlenmişti.

Gördüğüm manzara karşısında irkilerek kaşlarımı çattım ve öğretmenim Mr. Caldwell.

"Bay ve Bayan O'Shea, bize katıldığınız için teşekkürler."

Storm yanıma yerleşti, Cyan aramızdaydı ve o başını sallarken ben de "B i z i m için bir zevk," dedim.

"Hepimizin bildiği gibi," diye mırıldandı, bize hoşnutsuz bir bakış fırlatarak, "Cyan buraya iyi uyum sağlayamadı ve tam olarak yerleşemedi."

"Notları düşmedi," diye belirttim, onun A türünden bir öğrenci olduğunun farkındaydım.

"Okulda notlardan daha fazlası var."

"Keşke ben okuldayken de böyle olsaydı," diye karşılık verdi Storm, eli Cyan'ın omzuna geldi. Cyan ona sokulduğunda gerginliğinin biraz azaldığını gördüm ve kendimi onun bu kadar stresli olmasına kızarken buldum. "Bildiğim kadarıyla okulun tek amacı, o aptal Scantron testlerindeki tüm o küçük kutuları işaretlemesi ve böylece hayatının geri kalanında kendini bir güvercin deliğine güzelce sığdırabilmesi."

Caldwell gözlerini Storm'a dikti, sonra bana gergin bir gülümseme fırlattı, anlaşılan yorumunu yöneltmesinin daha iyi olacağı ebeveynin ben olduğumu hissetmişti. "Cyan'ın gelişimine de yardımcı olmaya çalışıyoruz. O inanılmaz derecede

agresif, diğer çocukları terslemeye eğilimli ve açıkçası bir sınıfı inanılmaz derecede zorlaştırabilir-"

"Yani bana bir çocukla başa çıkamayacağını mı söylüyorsun?" Mırıldandım. "Açıkça zorbalığa uğrayan küçük bir çocukla mı? Okuldan çıkar çıkmaz çok mutlu olan ama bu duvarların içine girdiği anda simit gibi bükülen çocuğumla mı?"

Caldwell'in ağzı daha da gerildi. "Zorbalığa uğradığına dair iddiaları asılsız."

"Bunu nereden biliyorsun?" İtiraf etmeliyim ki annelik radarım kırmızı alarmdaydı ve saçmalık kokusu **a l ı y o r d u m** .

"Cyan isimleri açıklamadı ya da sözde nasıl zorbalığa uğradığından bahsetmedi."

"Ben muhbir değilim," diye mırıldandı Cyan, omuzları kamburlaşmıştı.

Fırtına kaşlarını çatı. "İpucu, ona zorbalık yapan çocuğun kafa attığı çocuk olması değil mi?"

Caldwell sert bir sesle, "B ö y l e bir durumu çözmenin makul bir yolu bu değil," dedi.

"Aynı fikirde değilim. Eğer sonuç onu rahat bırakmaları olmayacaksa," diye karşılık verdi Storm.

"Eğer onu koruyamıyorsanız, o zaman kendini savunmaktan başka çaresi var mı?" diye sordum.

Caldwell başını salladı. "Birlikte dövüştüğü çocuklarla konuştum. Onun saldırgan olduğunu söylüyorlar-"

"Söylerler, değil mi?"

"Kızınızın sicilini gördüğüm için St. Angela'da da benzer sorunlar yaşadığını biliyorum Bayan O'Shea." Gülümsemesi küçümseyiciydi. "Orada da zorbalığa maruz kaldığını mı varsayacağız?"

Ona göz kırptım. "Ciddi misin sen?"

Caldwell sertleşti. "Bunun uygun bir soru olduğunu sanmıyorum."

"Eğer bu değilse, o zaman kızımın zorbalığa uğramadığını söylemen de uygun değil." Bana kocaman gözlerle bakan Cyan'a döndüm, ama onun takdirini gördüm, bu lanet olası duvarların içinde olmadığımız zamanlarda görmeye alıştığım sıcaklığın bir titreşimini gördüm. "Tatlım, seni bir aydır yalnız bıraktılar, değil mi? Bir süredir kavgalara karışmıyorsun."

"Beni yalnız bırakıyorlar," diye onayladı endişeyle.

Caldwell, "Zaten ona saldırmıyorlardı," diye tersledi. "Bakın, Günahkârların çocuklarıyla sık sık sorun yaşıyoruz. Kavga etmenin bir şey olmadığını anlamak onlar için bir öğrenme eğrisi-"

"Pardon?" Sözüünü bitirmesine izin vermeyerek homurdandım. "Sen

Bana küçük kızımın hatalı olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz? Zorbalığa uğradığı için suçlanacak kişi o mu?" Sözünü bitiremeden tekrar ona döndüm ve sordum: "İspiyoncu olmak istemediğini biliyorum ama baban haklı. Onlarla kavga ederek oyunu ele verdin. Onlar ne yaptı?"

Bir an tereddüt etti ama ben uzanıp elini tuttum. Bana sarıldı. Kahretsin, küçükken yaptığı gibi bana sarıldı ve ben onun fırtınanın gözündeki sakinliğiydim.

"Bana isimler taktı." Dudaklarını yaladı. "Sana ve babama da isimler taktı."

"Cyan, 'Sopalar ve taşlar beni kırabilir' sözünü hiç duymadın mı?"

Ama kelimeler beni asla incitemez."

Storm homurdandı. "Ciddi misin sen? Kelimeler de yumruklar kadar acıtır."

Caldwell burnunu çekti. "Okul bahçesinde olmaz. Onu sorun yaşadığı birkaç çocuktan ayırmak zorunda kalıyoruz."

"Bu sizin için uygunsuzsa özür dilerim," diye karşılık verdim. "Çocuğumu yeterince koruyamadığınız için üzgünüm. Olaya karışan diğer çocukları azarladınız mı?"

"Yanlış bir şey yapmadılar. Haksız yere saldırıya uğrayan bir çocuğu azarlayamam."

"Anneme fahişe dediler!" Cyan bağırdı, ayağa fırladı, öfkesinden titriyordu. "Benim annem fahişe değil. *O evli*. Evliysen fahişe olamazsın. Bunu bana babam söyledi." Cyan'ın bu konuda Storm'a gittiğini ve onun da benim fahişe olmadığımı açıkladığını öğrenmenin yankılarıyla uğraşırken yumrukları sıkıca yumak haline geldi. "Babamın hapse girmesi gerektiğini ve benim bir piç olduğumu söylediler. Ben piç değilim! Annemle babamın bir düğünü ve her şeyi vardı."

"Görünüşe göre buradaki çocuklar yasal olarak evli bir çiftin gayrimeşru bir çocuğa sahip olabileceğini düşünüyorsa okul sisteminizi geliştirmeniz gerekiyor," dedim ayağa kalkmadan önce soğukkanlılıkla. "Hadi Storm, Cyan, burada işimiz bitti."

Storm bana kaşlarını çatı ama Caldwell homurdandı: "Burada işimiz bitmedi. Daha yeni başladık bile. Aslında, durumu istikrara kavuşturmak için bir plan yapmak üzere yeni bir toplantı planlamamız gerektiğini düşünüyorum."

"Durumu istikrara kavuşturmak için bir planım var," diye hırladım. "Çocuğumu bu 'durumdan' çıkarıyorum -" tırnak işareti falan kullandım, "- ve ona evde eğitim vereceğim."

"Onu korkuyla dolduran, kendini güvende hissetmediği, ailesine -güvenlik ağına- küfür edilen bir yere götürmüyorum. Kendini savunması gerektiğini hissettiği ve bu olduğunda cezalandırılan tek kişinin kendisi olduğu bir yere."

"Şiddetin çözüm olmadığını anlıyorum ve bunun üzerinde çalışıyoruz, ancak azmettirici o değildi." Çenemi sıkarak, "Eğer o

bir Günahkar olduğu için haksız muamele görecek, o zaman-"

Caldwell, "Sınıfta başka Günahkârlar'ın çocukları da var," diye karşılık verdi. "Onlar kavgaya karışmıyor."

"Sana göre öyle," diye dalga geçtim, masanın üzerinde yükselirken daha da fazla tırnak işareti yaptım. "Günahkârların çocuklarıyla sık sık sorun yaşarsınız. Kavga etmeyi bırakmaları için bir öğrenme eğrisi bu.

"Belki de küçüklüklerinden beri bu tür saçma sapan konuşmalara maruz kaldıkları ve artık ezilmekten başka bir şey yapamayacak kadar korktukları içindir." Doğrudum. "Benim kızım nazik, düşünceli küçük bir kızdır. Çok çalışır, kendini işine adanmış ve kararlıdır ve son zamanlarda yaşadığı sorunlara rağmen köşeye sıkıştığını hissetmediğı sürece kimseye saldırmaz.

"Çocuğumu güvenli olmayan bir duruma soktunuz Bay Caldwell, misilleme yapması gerektiğini düşündüğü bir duruma.

"Bence onu korumakta defalarca yetersiz kalman burayı onun için tehlikeli bir yer haline getiriyor." Çocuğuma ve kocama baktım, Storm'un gözlerinde açıklamam hakkında tam olarak ne düşündüğünü söyleyen öfkeli sıcaklığı gördüğümde kendimi güçlü hissettim ve gürledim, "Gidelim."

"Bayan O'Shea! Öylece gidemezsiniz!"

"İzle beni," diye homurdandım, Cyan'ı omzundan tutup dışarı yönlendirirken, hâlâ çırpınan Bay Caldwell'i arkamızda bırakırken Storm'un arkamı kolladığını farkındaydım.

Storm nefesinin altından, benim de duyabileceğim kadar yüksek sesle, "Kalem itici herif," diye homurdandı ama ben bir şey söylemedim. Konuşamayacak kadar sinirlenmiştim.

Şimdi bile, koridorda yürüdüğümüz anda, Cyan'ın omuzları neredeyse kendi üzerine katlanıyordu.

Fırtına arabadayken haklıydı; Dr. Janowicz'in Cyan'ın evde kendini beğenmiş küçük bir şeyken özgüveninin düşük olduğundan bahsetmesi hiç mantıklı değildi. Oysa burada huysuz ve endişeliydi!

Bunu kabul edemezdim.

West Orange'da da aynı nedenlerden dolayı işler pek iyi gitmiyordu. Okuldayken Günahkarlar'ın çocuklarına nasıl bakıldığını hatırladım. Yabancılar, asiler. Çürük yumurtalar. Onlardan hep uzak durmuştum, çünkü babam onlardan biriyle arkadaş olduğumu öğrenseydi, onları bir kenara atmamı isterdi.

Buradaki çocuklar kadar kötü olduğumu fark ettiğimde omuzlarım kamburlaştı.

Günahkârların çocuklarını dışarıda bıraktım, asla yaklaşımlarına izin vermedim, ebeveynlerinin çocukları olmaları onların suçu olmadığı halde onlara tepeden baktım...

Bunun yerine, aileleri babamın sürüsünde olan çocuklarla arkadaş oldum ve bakın nasıl sonuçlandı - Storm'la ilişkim Cyan'ın varlığına yol açtığı anda beni terk ettiler.

Cyan'ın bu tür saçmalıklarına katlanacak değildim.

Okuldan çıkıp otoparka doğru ilerlerken zihnim hızla çalışıyordu. Botlarımın altında kar çığırıyor ve eski bir hurda bir boşluğa girdiğinde havada benzin kokusu vardı. Arabadan bir kadın fırladı, sonra da kışının üzerine düşerken ciyakladı. Beton zemine çarpan vücudunun çıkardığı ses beni irkiltti.

"Bayan Shawnee!" Cyan, acı içinde inleyen kadına doğru karların üzerinde tepinirken sesi dehşet içinde çıkıyordu.

Storm ve ben onun ardından topallayarak yürüdük ama Cyan çömelip "Bayan Shawnee, hemşireyi çağırmanı ister misiniz?" diye sordu.

Nefes nefese kalan kadın öksürdü. "Hayır, sorun değil Cyan. Yine de teşekkür ederim." Storm elini uzatıp dik oturmasına yardım ederken inledi.

"Buralar kaygan," diye uyardı Storm hepimizi. "Petrol gibi görünüyor." Tısladı. "Sadece benim şansım."

"Ayağa kalkmana yardım edeyim."

Bayan Shawnee yüzünü buruşturdu. "Sanırım bütün gece burada oturamam. Zaten geç kaldım." Storm'un elini tuttu ve ayakta durmak için kıvranmaya çalıştı ama her seferinde nefesi kesildi, ta ki "Ah, sırtım!" diyene kadar.

Endişeyle önüne çömeldim. "Acil yardıma ihtiyacın var mı? Oldukça sert düştün."

Bayan Shawnee başını salladı. "Hayır. İyi olacağım. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var." Gülümsemesi sıkıydı, acıyla buruşmuştu. "Sorun değil, sen git, ben idare edebilirim. Hava soğuk."

Storm homurdandı. "Haklısın, öyle. Cyan, git ve arabaya otur." Cipin anahtarlarını ona uzattı. "Sen de bebeğim."

"Hayır. Ben kalacağım. Ama Cyan, sen git. İçeri girdikten sonra kapıları kilitle, olur mu?" "Ama anne! Ben de yardım etmek istiyorum."

"Üşütürsen bir işe yaramazsın. Şimdi git hadi. Git."

Cyan oflayıp pufladı ama koşarak uzaklaşırken, "Umarım sabah kendinizi daha iyi hissedersiniz Bayan Shawnee," diye mırıldandı.

Öğretmen bir kez daha yüzünü buruşturarak, "Teşekkürler Cyan," dedi.

Küçük kızımın bir tavır sorunu olduğunu biliyordum, çünkü çoğunlukla onunla uğraştım, inatçı olduğunu biliyordum, ama aynı zamanda iyi bir kalbi olduğunu da biliyordum ve bu onu doğruladı.

"Suyunuz var mı? Çantamda Advil var."

Bayan Shawnee'nin gözleri yuvarlaklaştı. "Öyle mi? Kahretsin, bu harika olurdu. Çok teşekkür ederim." Kendi çantasına uzandı, bunu yaparken acı içinde kıvrandı ve içinden bir şişe su aldı. "Sadece sırtımın alt kısmı, biliyor musun?" diye mırıldanarak Advil'i aldı ve iki tane içti.

"Kuyruk kemiğinin üzerine düştüğünde deli gibi acıyor," diye onayladı Storm, sonunda ikimizin de üzerine çıkmayı bırakıp yanıma çömeldi. "İhtiyacın var mı?"

Sizi içeri taşıyayım mı, hanımefendi?"

Spotlarla aydınlatılmış otoparkta bile, öğretmenin Storm'u içine çekerken yanaklarının kızardığını gördüm. "Çok naziksiniz ama hayır. Yine de çok teşekkür ederim."

Onu ve payını kontrol ettiğini biliyordum, ancak bunun bir Günahkâr olduğu için yardım kabul etmekte tereddüt ettiğini düşünmüyordum.

"En azından sizi arabanıza bindirmeme izin verin," d i y e gürledi Storm ve ilk başta tereddüt etse de öğretmen başını salladı.

"Çok naziksiniz."

Kollarını kaldırırken yutkundu ve onu kaldırması için dikkatlice manevra yaparken kollarını yakalamasına izin verdi.

Yere düşürdüğü anahtarları almak için öne atıldığında acı dolu nefesler aldı, sonra kapının kilidini hızla açtı, böylece Storm onun oturmasına yardım edebilecekti.

Sürücü koltuğuna oturduktan sonra ikimize de baktı ve "İkinize de çok teşekkür ederim. Çok tatlısınız."

"Memnuniyetle," dedim omuz silkerek ve onun yerine cevap verdim. "Yapabileceğimiz başka bir şey var mı?"

Koltuğunda kıpırdanırken yüzünü buruşturdu. "Hayır.

Teşekkürler." "Seni eve bırakmamızı ister misin?"

"Gerçekten oraya gitmeliyim. Planlanmış konferanslarım var."

"O zaman okulun otoparkı daha iyi tuzlaması gerekirdi." Storm'un gülümsemesi acımasızdı. "Ben olsam o ahmakları dava ederdim."

Bayan Shawnee bir kahkaha attı ve bu kahkaha bir iniltiye dönüştü. "Eminim bu onları gerçekten bana aşık eder. Zaten benim öğretmenlik tarzımı sevmiyorlar." Merak etmeme rağmen ona ne öğrettiğini sormadım çünkü telefonu çaldı. "Lanet olsun. Yönetici arıyor. Tekrar teşekkürler Bay ve Bayan O'Shea. Bana yardım ettiğiniz için gerçekten minnettarım."

"En azından seni ön kapıya kadar götürmeme izin ver," d i y e karşı çıktı Storm ve belki de sözlerindeki amansız duruşu duydu çünkü arabasıyla kapı arasındaki mesafeyi ölçer gibiydi, sonra da Storm'un cüssesini, sonunda başını sallamadan önce.

"Sadece rahatsızlık vermeyecekse."

Storm homurdandı. "Bunun için benimle tartışman daha büyük bir rahatsızlık olurdu."

Onu kollarının arasına alırken gülümsedim. Arabayı arkasından kilitledim, sonra kaygan zeminlere dikkat ederek onun yanında yürüdüm, sonra onu ön kapıya bırakırken çantasını ve anahtarlarını ona uzattım.

İnsanlar onu taşıırken gördüklerinde etrafta toplandılar ve Günahkârlar kesimindeki birkaç adamın şaşkınlıkla Prez'lerine baktığını gördüm. Bayan Shawnee

Storm onu hayal kırıklığına uğrattıktan sonra kalabalığın içine çekildi.

"Bu beni sakinleştirdi," diye mırıldandım kuru bir sesle, ön salona bakarken.

Storm'un kolu omuzlarıma dolandı ve itiraf etmeliyim ki ona sarıldım. Tanrım, çok sıcaktı. Sanki dışarıda durmuyormuşuz gibi sıcacıktı, oysa ben donuyordum.

Yanına sokulduğumda, "Orada harikaydın" dediğinde irkilmedim.

Burnum kırıştı. "Pek sayılmaz. Cyan'ın zor biri olabileceğini bildiğim için ona bok attım."

"İkimiz de o kapıdan içeri girdiğimizde ondaki değişimi gördük," diye belirtti. "Bu doğru değil."

"Hayır, değildi," diye kabul ettim.

"Evde eğitim hakkında söylediklerini mi kastediyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. "Bu kesinlikle anlık bir karardı... Özür dilerim. Sana danışmalıyım."

"Bence harika bir fikir olurdu."

"Öyle mi?"

"Biliyorum. Ona bir şeyler öğretmekte her zaman

iyiydin." "O daha küçük bir çocukken," diye alay ettim.

"Lokantada çalışmaktan mutlu musun?"

Dudağımı ısırdım. "Hoşuma gidiyor. Beni evden dışarı çıkarıyor ve arkadaş edinmeye başlıyorum."

"O zaman bunu yapmayı tamamen bırakmana gerek yok. Eğer bu işi gerçekten yapmak istiyorsanız Cyan her zaman bir kulübede oturabilir ve bazı derslerini orada yapabilir. Ya da kulüp binasına gelebilir. Benimle birlikte ofisimde oturup ders çalışmaması için bir neden göremiyorum."

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. "İnsanlar kulüp binasında seks yapıyor."

"Her zaman değil," dedi kısa bir kahkaha atarak. "Ayrıca burası West Orange bölümü gibi değil. Partiler olduğunda, serbest saltanat var. Ama burada değil. Etrafta dolaşan çok fazla Yaşlı Kadın var. Ayrıca, düzeni değiştiriyoruz. Birinin tavsiyesi üzerine..."

Yanaklarım pembeleşti ve bunun soğukla hiçbir ilgisi yoktu. Sonra aklıma bir düşünce fısıldadı. "Neden seninle şu 'fahişe' meselesi hakkında konuştu? Neden bana gelmedi?"

Yüzünü buruşturdu. "Bunu fark ettin, değil mi?" "Evet," diye onayladım boğuk bir sesle.

"Buradan gitmeliyiz" diye mırıldanırken dudaklarından bir nefes fırladı ve arkasında bir buhar bulutu bıraktı.

Ceketinin kolunu ekiştirdim. "Hayır. Bunu konuşmamız gerek."

Yüzünü buruşturdu. "West Orange'da biri sana böyle demişti. Sanırım bu onun için tetikleyici bir kelime oldu. Seni savunuyor-"

"Bunu biliyorum. Ama kim-" Ağzım alıştı. "Babam mı? Anne?"

"Özür dilerim, tatlım."

Yutkundum, konuşmadığımız onca yıldan sonra bana hâlâ böyle hitap edebilmesini kabullenmeye çalıştım. Bunca yıllık evlilikten sonra beni tanımlamak için kullandığı tek isim buydu.

"Diğer Günahkârların çocukları buraya yerleşti," dedi Storm usulca, konuyu değiştirerek. "Eğer şimdi fikrini değiştirdiyse-"

"Cyan diğer çocuklardan değil," diye sertçe cevap verdim. "Sanmıyorum-" Nefesimi içime çektim. "Ben farklıyım, Storm. Eskiden hemşire olmak istediğimi düşünürdüm, bu yüzden tüm kursları araştırdım ama o kadar karmaşıktı ki aklımlı başımdan aldı. Kayıt için son tarih haftalar önceydi, bu yüzden kendime düşüneneğimi söyledim, ancak hala ne yaptığımı bilmiyorum-"

"Bunun erteleme olup olmadığını mı merak ediyorsun?"

"Evet mi? Hayır mı?" İçimi ektim. "Bilmiyorum. Belki de? Hiçbir zaman öğretmen olmak istemedim ve Cyan'la sürekli tartışıyoruz. Ona evde eğitim veriyor olsaydım muhtemelen hiçbir şey öğrenemezdi."

Kolumu sıktı ve tacıma bir öpücük kondurdu. "Keira, senin hakkında öğrendiğim bir şey var, aklına bir şey koyduğun zaman onu gerçekleştirmenin bir yolunu buluyorsun. Bu hemşire olmak da olabilir, çocuğumuza evde eğitim vermek de." Burnu saç izgime sürtündü. "Yine de farklı bir insanken hemşire olmak istediğini hatırlamalısın.

"Sen on sekiz yaşında tanıştığım Keira değilsin, tıpkı benim aynı Storm olmadığım gibi ve bu gayet normal. Değişmene izin var. Hedeflerinin rotasını değiştirebilirsin."

"Hemşirelik bir meslektir, Storm. Vazgeçmek isteyeceğin bir şey değildir."

Bir kahkaha attı. "Okulu bitiren her hemşirenin sonsuza kadar hemşire olarak kalmayacağından eminim."

"O bir A öğrencisi. Ya onu daha kötü yaparsam?"

"Ona öğretirsen belki de A+ bir öğrenci olur. O kapıdan içeri girdiğimizde onu saran endişeyi gördün. Bu onun derslerini etkiliyor olmalı. Belki de sürekli stresli olduğu için yapabileceği kadar iyi yapamıyordur?"

Beni nasıl güçlendirdiğini biliyor muydu? Beni kandırmadığını biliyordum, bana inanıyordu. Benden daha çok inandığı kesindi.

"Sence bunu yapabilir miyim?"

"Bunu sadece düşünmüyorum, biliyorum ve bunu tek başına yapmazdın." Ona baktığımda gülümsedi, sonra başını eğdi ve dudaklarını burnuma bastırdı. Yutkundum, bu şefkatli jest karşısında gözlerim yaşardı. "Eskiden coğrafyada patron bendim. Fen bilimlerinde," dedi yüzünü buruşturarak, "daha az. Tarih, ben senin adamıyım. Matematikte çok iyiydim ve İngilizcede de harika bir hikâye yazabilirdim."

Gülümsemem arttı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" diye gülerek onayladı. "Bayan Keira, Shakespeare'i takdir ettiğimi bildiğiniz halde beni klişeleştiriyor musunuz?"

Gözlerimdeki parıltıyı kelimenin tam anlamıyla 'hissettim'. "Olabilir. Yani, çok zeki olduğumu biliyorum ama İngilizce dersinin sana göre olduğumu hiç düşünmemiştim. Hele de o 'ain't'lerden sonra."

Burnuna dokundu. "İkimiz için de hâlâ keşfedilmemiş bir sürü su var tatlım. Bu iyi bir şey."

Onun rahatlığı, kabulü, desteği, bana olan inancı, hepsi birleşti ve beni artık bana benzemeyen ama doğru hissettiren bir uçarılıkla tepki vermeme neden olan bir kısıpaca zorladı.

Okulun otoparkında olmamız umurumda değildi. Arkamda, topluluk içinde ebeveynlerin olması umurumda değildi. Cyan'ın bizi cipten görebileceğini umursamadım. Dudaklarını dudaklarımda hissetmekten başka hiçbir şey umurumda değildi.

Ben de parmak uçlarımda yükseldim ve onu öptüm.

Ve kahretsin, on dokuz yaşımıdayken beni ilk kez öptüğünde o l d u ğ u gibi şimdi de doğru hissettirmiyorsa.

YİRMİ BEŞ

FIRTINA

HAZIR BULUNAN

Evime Hoş Geldiniz - Nu Breed

Neredeyse beni öldürecek olmasına rağmen onu iffetli tuttum.

Ya uslu duracaktım ya da aletim düşecekti ve her ne kadar o organ Ağustos'a kadar görevde olmasa da, bu arada düşmesini istediğim anlamına gelmiyordu.

Ereksiyonum ortaya çıktığında asma kilidin verdiği acı beni tıslattı, dudaklarının dudaklarıma yaptığı baskı cennet gibi olsa da geri çekildim. Yerinde kalırken dudakları ayrılmıştı, başı arkaya eğikti, gözleri kapalıydı, böylece nefesim ağzının üzerinde geziniyordu.

"Seni çok istiyorum tatlım," diye mırıldandım, alnımı onunkine yaslayarak. "Ama yapamam. Henüz değil."

"Henüz değil mi?" diye sordu biraz titreyerek. "Ağustos'a kadar değil."

Aptal aptal bana baktı. "August?"

Kafası karışmış gibi görüldüğü için onu suçlayamazdım. İyileşme sürecini onunla hiç paylaşmamıştım. Ne kadar içine kapanık olabileceğim konusunda haksız da sayılmazdı. Ona daha fazla açılmaya başlamam gerekiyordu.

Onu arsada ilerlemesi için çekiştirirken, kapılardan uzaklaşana kadar bana izin verdi, böylece biraz yalnız kalmak istediğimi anladığını biliyordum.

Lafı dolandırmaya zahmet etmeden mırıldandım: "Seks bağımlısı oldum çünkü bağımlılıklarımı değiştirdim. Kafayı bulmak yerine mastürbasyon yapıyordum. Çünkü ayık kaldığınız ilk on iki ay boyunca seks yapmamanız gerekiyor."

Bana göz kırptı. "Tamam."

Tek kelimeydi ama ciddiye. Kelimede tuhaf olduğumu düşünmesine neden olacak bir çağrışım yoktu ya da aptal olduğuma inandığını gösteren bir ton katmıyordu.

Hayır, bu olumlu bir
cevaptı. Bekleyecekti.

"Sen-" Geri çekildim, iç çektim. "Boş ver."

Eli benimkine takıldı. "Hayır. Ne oldu? Anlat bana. Unutma, iniş ve çıkışları bilmek istiyorum."

Başımı eğdim. "Sana dokunmak istiyorum."

"Bu konuda tartışacağımı mı sanıyorsun?"

"Sadece bana dokunmazsan. Tüylerim diken diken oldu, tatlım. Acı tatlı bir ızdırıp olacak ama sen benim karımsın ve seni tatmin etmek istiyorum."

Yumuşak bir ses çıkardı ve duraklayıp kollarıma gömölüp bana sıkıca sarıldığında şok mu oldum yoksa rahatladım mı emin değildim.

"Asher'in orgazmlarını geri çevireceğimi sanıyorsan, kafayı yemişsin," di y e mırıldandı ekose gömleğime karşı, homurdanmama neden oldu.

Bir şeyde iyi olduğumu bilmek güzel.

Onu sıktım. "Cyan izliyor." "Bırak izlesin."

Biraz gerginim.

Ciddiydi.

Etrafta sinsice dolaşmak falan istemiyordu. Beni tanıma arzusunda samimi davranıyordu, ancak görünüşe göre bu sadece tırmanmıştı ve onunla iyiydi, bu yüzden benim de olmamamın bir yolu yoktu.

"Evde eğitim hakkında sorular soracak."

Beni sıktı. "Gerçekten yapabileceğimi düşünüyor musun?"

Bu sefer sesi farklıydı. Yapabileceğini biliyordu, yapabileceğini söyleyeceğimi de biliyordu ama sadece güvenceye ihtiyacı vardı ve ben de ona bunu vermeye fazlasıyla istekliydim.

Cy'ın oradaki tepkisi korkunçtu. Dahası, onun yaşadıkları bana kendi okul zamanlarımdaki cehennemi hatırlattı.

Benim kardeşlerim vardı ama o yalnızdı. K'nin ev okuluna gitmeye istekli olması omuzlarımdan bir yükü ve hata değildi.

"Olur. Ve eğer yürümezse, bunu nasıl yapacağımızı bulacağız, tamam mı?" Tereddüt ettim. "Peki ya okul? Senin okulun yani."

Nefesini bıraktı. "Artık hemşire olmak istediğimi sanmıyorum."

"Belki şu anda böyle hissediyorsun ama üniversite hiçbir yere gitmiyor ve hastanelerin her zaman hemşireye ihtiyacı var. Bu seçenek sana her zaman açık olacak bebeğim."

"Bana karşı çok iyisin," diye homurdandı ve beni daha sert sıktı.

"İhtiyacın olan ve istediğin her şeye sahip olman için her zaman elimden geleni yapacağım," dedim ona yumuşak bir sesle, bunu söylediğimde nasıl hissedeceğinden emin değildim.

Kendimi sıcak bir teneke çatıdaki kedi gibi hissediyordum, yine de keşke hava sıcak olsaydı. Burada hipotermi yüzünden taşaklarım morarmak üzereydi.

"Teşekkür ederim Asher," dedi bana.

Arabaya döndüğümüzde Cyan bizi soru yağmuruna tuttu, lanet otoparkın ortasında sarılmamızla ilgili değil, evde eğitimle ilgili.

Sacred Heart Ortaokuluna dönmek zorunda kalmak istememesi her şeyi anlatıyordu ve konuştukça daha da heyecanlanıyordu, bunun Keira'yı cesaretlendirdiğini biliyordum.

Öğretmenin eleştirilerine cevap vermişti, içgüdüsel olarak hareket etmişti ve bunu yapacaktı. Cyan neredeyse konudan konuya atlarken yüzündeki kararlılığın arttığını görebiliyordum.

Konuşmalarına izin verdim, sadece dinlemekle yetindim, hak etmesem de aileye geri kabul edildiğimi hissettim.

Site kapısından geçtikten sonra evimizin önünde durdum ve yavaşça garaj yoluna döndüm. Bunu yaptığım sırada cep telefonum çaldı ve aynı anda düz boru seslerini duydum. Jump'tan sadece bir set değil, birkaç set.

İçimde bir gerginlik oluştu ama kadınının ve çocuğumun iyiliği için bunu kontrol ettim. Yine de ikisi de bunu hissetmiş gibiydi, çünkü Cy gevezeliği kesti ve Keira onun için doğal olmayan bir hareketsizlikle beni izledi.

"Motorcular, gelen var," diye bağırdı Jump telefonu açarken.

"Onları duyuyorum." Keira'ya, "Eve gir, K. Cy ile yatak odana gitmeni istiyorum," diye emrettim. Arabasının anahtarlarını ona doğru iterken çenem sıkıştı, ihtiyacı olanı ayırmıştım. "Sana gösterecek vaktim yok ama bakarsan dolabın arka duvarı sahte. Sadece bir anahtar deliği var."

Kaşları çatıldı. "Bize güvenli bir oda yaptın ve bana söylemedin mi?"

"Seni korkutmak istemedim." Eğilip dudaklarına bir öpücük kondururken ağzım sımsıkıydı. "Git ve oraya gir. Lütfen."

Bir milisaniye boyunca beni inceledi, göze alamayacağım bir milisaniye, sonra "Cyan, kımıl da" dedi.

İkisi de arabadan atladılar ve eve doğru koştular. Onların gidişini izlerken Digger'ı aradım. "Evde misin?"

Evinin arka tarafında bir ışık yanıyordu ama iş için dışarı çıkmış olabilir.

"Evet. Neden?"

"Şu düz boruları duymuyor musun? Misafirimiz var."

"Müzik dinliyorum. Bir bok duymuyorum. İki dakika içinde çıkacağım."

"Silah
getirin."

"Duh."

Daha sonra kapıdaki güvenliği aradım ve cevap gelmeyince, her kim geliyorsa Paul'ü ya bayıltmış ya da öldürmüş olduğunu düşündüm.

İçimi pişmanlık kapladı ama bunun için zamanım yoktu. Bunun yerine baldırıma bağladığım tabancayı ve arka cebime sıkıştırdığım bıçağı çıkardım.

Kendimi biraz kovboy filmlerindeki John Wayne gibi hissettim ama yolun ortasında durup şerefsizlere bakmaya niyetlendim.

Üç motorcu bana birkaç santim kala durdu ve Jump arkamdan kükreyerek yanımda durdu, sessizce onların değil benimle olduğunu söyledi.

Ve onlar derken, artık kesinlikle Günahkâr olmayan ama yine de bizim lanet olası kesiklerimizi giyen piçleri kastetmiştim.

"İzinsiz girmek suçtur," dedim, sesim yumuşak, duruşum rahat, tabancam elimde gevşekçe duruyordu. Etrafta sallamaya başlamayacaktım ama kolay bir hedef olduğumu düşünmelerine de izin vermeyecektim.

Çevresel görüşümde, Digger'ın ortaya çıktığını gördüm, her iki elinde de birer silah vardı, sessizce bize doğru yürüyordu, her bir adımı en az gürültüye neden olacak şekilde mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti.

"Buraya izinsiz giren biz değiliz. Burası bizim toprağımız. Bizi buradan atan piç kurusu sensin-"

"Korkaklar gibi kaçan sizlersiniz," diye karşılık verdim. "Ben bir bok yapmadım, sadece son Prez'inizin pisliğini temizlemek için buraya geldim." Onlara sıırıttım. "Eğer gerçeği kaldıramıyorsanız, o zaman siktirip gitseniz iyi olur."

"Bu hıyarın tarafını tuttuğuna inanamıyorum Jump."

"Kulüp için iyi biri," diye karşılık verdi Jump ama o bir adım öne çıktı ve yanıma geldi. "Siz şerefsizler MC'yi hiç düşünmediniz. Sadece burnunuza bok tıkamakla ilgileniyorsunuz. Artık işimiz var, kasabada kardeşlerimizin çalıştığı işletmeler var. Butch faturalarımızı hiç umursamadı-"

"Biz lanet olası motorcularız," diye kükredi içlerinden biri.

"Yani elektrik faturalarını ödemiyor musunuz?" Düşündüm. "Yine de yüzünüzü gösterin. Karılar siperlik takar."

Hırıltılar benim cevabımdı, ama dediğimi yaptılar, kasklarını çıkardılar ve yüzlerini hızla taradım, bir çiftini barın duvarındaki fotoğraflardan tanıdım.

"Siz Doc, Sticky ve Hook'sunuz," dedim sakince. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Gözlerim var, değil mi? Ve siz salakların aksine kafamın içinde bir beyin var." Onlarla alay ettim. "Derdiniz ne sizin? Ne sikime buradasınız?"

"Bizim olanı geri almak üzereyiz. Seni Başkan olarak tanımıyoruz ve -"

"Artık Günahkar olmadığınıza göre iyi bir şey."

Digger, açıklamamı doğrularcasına silahını çekti ve adamlar Sarsılıyor, olduğu yerde donuyor.

"Pek akıllı değilsin, değil mi? Ne olacağını sanıyordun ki? Buraya gelip beni eşek sudan gelinceye kadar dövecektiniz, sonra da beni ölüme mi terk edecektiniz?" Onlara sırtarak bir adım öne çıktım ve tabii ki ortalık karışana kadar onların alanına girdim.

On iki kalibrelik tüfeğimin kusursuz horoz sesini duydum, ardından "Mülkümüzden defol git!" diye bağırdı.

Gıcırtilı olmasını bekliyordum.

Korkmuş olmasını, onu dolapta, güvenli odada sinmiş bulmayı bekliyordum.

Giulia ve lanet olası ekibiyle geçireceğim ayların kadınının içindeki canavarı ortaya çıkaracağını tahmin etmemiştim.

Arkamı dönmedim, ona bakmak için hareket etmedim, ama o piçler yaptı.

Tam kıs kıs gülmeye başladıklarında, kadınının tam bir anne ayı modunda olduğunu fark etmeden ortaya çıkmayıyla eğlenirken, o bir kabuk saldı.

Eğer nişan almasaydı, küçük saçmaların kıcıma saplanması beklerdim ama yere ateş ettiğini anladım çünkü bilyelerin betona çarparken çıkardığı şangırtıyı duymadım.

"Sanırım sayıca azsınız çocuklar," diye bağırdı Jump, ama sinirlerini duydum ve yüzleşmek istemediğini anladım.

"Bir daha evime bok getirdiğin gün, annen seni morgda cesetleri teşhis ederken göreceksin."

"Şimdi, burası halka açık bir yer, polisler birazdan yolda olacak ve bu ikimizi de koruyor. Yani ben seni balık gibi doğrayamam, sen de bana bir şey yapamazsın."

"Burası benim toprağım, benim evim. Sen buraya geldin. Sanırım bu, yerinde durma ve kale doktrininin bir karışımı. Ve yerel kanunlar sizin Günahkârlar markanızdan pek hoşlanmadıkları ama benim cebimde oldukları için, sanırım bu gece kimin hapse atılacağını biliyorum."

Kalkışa geçtiklerinde motorları kükredi ama kontağı kapatmadan önce Hook, "Daha sonuncumuzu duymadınız," diye bağırdı.

"Siz sikiklerin kapımı karartmanızı bekliyordum," diye karşılık verdim. "Uyarıldığım kadar aptalsınız."

Piçin gözlerinde nefret parlıyordu, karanlıkta bile hiçbir şey yoktu.

Bu parıltıyı yanlış anlayarak biraz tükürük kustu, ayaklarımın dibine tükürdü, sonra gecenin sessizliğini yırtan düz borularla a t ı n ı sürdürdü.

Onların gidişini izlerken Digger ve Jump'a döndüm ve "Arkamı kolladığınız için teşekkürler kardeşlerim" dedim.

Jump yutkundu. "Burada yüzlerini göstereceklerini düşünmemiştim." "Özellikle onlar mı yoksa sadece kaçan Günahkârlar mı?"

"İkisinden de biraz mı?" Dikkatsizce kelepçelerini çekiştirdi. "Yapışkan Kanada'daki bir cinayet suçlamasından kaçıyor. Yapışkan parmaklar adını böyle almış. Biri onu kolye falan çalarken yakalamış, o da sessiz kalsınlar diye öldürmüş. İşine yaramadığı sürece ortalıkta dolaşacak türden biri değil."

Bu haber karşısında gözlerimi kırptım. "Kanada mı? O bir Günahkar değil mi?" "Eskiden..." Jump kaşlarını çatı. "Kurt mu? Kuduz Kurt mu?"

Ağzım gerildi. "Öyle mi?" Uzakta, motor seslerinin arasında siren sesleri duydum. "Bu geceyi unutmayacağım, kardeşlerim."

"Ben sizin İnfazcınızım, değil mi?" Digger karşılık verdi ama silahının emniyetini geri alırken sırtıyordu.

"Bundan biraz fazla zevk almışa benziyorsun," diye takıldım.

"Hey, az önce oturma odasında Barbie Girl'le dans ediyordum. Bir doz testosterona ihtiyacım vardı."

"Bunun bir nedeni var mı?"

"Maddox onunla uyuyakalıyor."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Dudaklarım anılar bana saldırırken kıvrılrsa da kükredim

-Oradaydım, bunu yapmıştım. Motown Cyan'ın t e r c i h i y d i . "Dur, Bak, Dinle" her zaman işe yaramıştı.

"Keşke. Bunun için TikTok'u suçlayabilirsin. Onu Whitesnake'e bağlamaya çalıştım ama olmadı." Yüzünü buruşturması her şeyi anlatıyordu ama bir el salladı. "Bana ihtiyacın olursa buradayım Prez." Keira'ya baktı. "Gerçi artık seninle birlikte savaşa girecek bir Yaşlı Kadın'ın var gibi görünüyor." Kaşları çatıldı. "Çok etkilendim."

Ben değilim.

Ona elimi sallayarak kaybolmasını söyledim ama Jump'a, "Kapıdaki Paul'ü kontrol edebilir misin? İyi olduğundan emin olur musun? Eğer o-" Yüzümü buruşturdum. "Umarım ölmemiştir. Ölürse beni ara. Eğer başından yaralanmışsa, onu acil servise götür ve faturasını öde."

Jump bisikletine doğru 'zıplayarak' yürümeden önce "Olur, Prez," diye onayladı. Sanırım neden bu ismi aldığını anlamıştım; yeni doğmuş bir köpek yavrusu gibi duruyordu.

Bunu elime aldıktan sonra arkamı döndüm ve hışımla kadınımın yanına

gittim. Şimdi bu iş bitmişti, titreyeceğini, gergin olacağını düşünmüştüm ama öyle değildi.

Ayrı geçirdiğimiz zaman onu değiştirmişti. Bundan hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değildim.

Kaşlarımı çatarak tüfeği aldım, kullanılmış fişeği attım ve dolu fişeği cebime koyarken "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordum.

Yüzüme bakarken çenesi yukarı kalktı. "Ailemizi koruyabilecek tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

"Bu benim lanet olası işim Keira," diye gürledim, sıcaklığı bir duvar gibi üzerime çökmesine rağmen.

Daha önce ateşe karşı koymaktan hiç hoşlanmamıştım, ama lanet olsun, aletim bile asma kilidin acısını tatmadı, sadece öfkesini takdir etti.

"Artık yalnız değilsin, değil mi?" Burun delikleri alevlendi. "Kendinizi öldürtebilirdiniz. Sizi kulüp binasında kötü göstermeden polisleri arayamazdım ama bir komşunun ateş edeceğini biliyordum.

"Senin kışını kurtardım, böylece küçük kızıma babasının sokak ortasında öldürüldüğünü söylemek zorunda kalmayacağım."

Sözleri kafamda yankılandı ve onu şaşırtan, sıçramasına neden olan bir yumuşaklıkla çenesini tutmama neden oldu, ama onu yukarı kaldırdım, sonra dudaklarımı onunkilere çarptım.

İnledi, elleri yukarı kalktı, tırnakları saçlarımda gezinirken kendini içime itti, dilleri birbirine karıştı, kendi dilini ağzıma soktu, ben onu değil o beni becerdi.

Öfkeli, ateşli ve korkmuştu ve her duygunun en iyi kokainin saflığıyla içime aktığını hissettim.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığım için, hareketsiz kalan tüfeğin dirseğimin kıvrımına takılı kalmasına izin verdim, diğer elimle onu daha yakına çektim, elim kışındaydı, aletimi içine sokarken olgun kıvrımı yoğuruyordum.

Geri çekildiğimde acı çok lezzetliydi, aşağı inmeden önce alt dudağını ısırdım, ağzım boğazının kıvrımında gezinirken emdim, yaladım ve öptüm.

"Lanet olsun, o tüfeği ateşlemenizi izlemek için sol taşığımı verirdim," diye homurdandım. Elim kışında sıkılaştı. "Benim kadını. Benim yaşlı kadını."

Sertçe emerken inledi, tekrar dudaklarına doğru ilerlemeden önce boğazını ısırdı.

Ondan destek almadım, her zaman yaptığım gibi ona nazik davranmadım.

Onunla sevişmedim, öpüşüp koklaşmadım, ona taptım. Aldım.

O verdi.

Onu dilimle

becerdim. Karşı

koydu.

Onun tadına baktım, ondan zevk aldım ve onun tadını çıkardım.

İnledi ve derimi tırmalamaya çalıştı, sanki içime girmek istiyormuş gibi bana daha da yaklaştı ve ben anladım. Anladım amına koyayım.

Ağzı benimkini yırtarken siren seslerinin yaklaştığını duydum ve arkamdaki ışıkların titrediğini hissettim.

Ekip arabası, aracın biraz çalışmaya ihtiyacı olduğunu söyleyen bir gıcırtyla fren yapıp durduğunda, temkinli bir "Storm?" sesi duydum.

Geri çekilerek, "Benim" diye hırladım. Çenesini geriye yatırmadan önce çenesinin kalın kısmını ısırdım, yüzümü boğazı ile omzu arasındaki kuytuya soktum ve orayı da ısırdım.

Ondan bir inilti kaçtı, ama ben uzaklaşınca iniltiye dönüştü.

"Şerif Myers," diye gürledim, Ağustos ayına kadar kadınımı beceremeyeceğimi unutmadan önce etrafımda döndüm. Arazimde bir Şerif olduğunu **u n u t m a d a n** önce.

Unutmayacağım bir şey var mı?

Eşimin gerçekten benim yaşlı hanımım olarak mezun olduğu gün.

YİRMİ ALTI

FIRTINA

GEÇMİŞ

Acı Tatlı Tatlı Senfoni - The Verve

Tavana baktım, tepemdeki ışık gösterisinin ne zaman duracağını merak ediyordum.

Yüzlerce renk birleşti ve birlikte aktı, dikkatimi başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde tuttu.

LSD en sevdiğim şey değildi, genellikle kusmamla ve gece terörü görmemle sonuçlanırdı ama bulabildiğim tek şey buydu.

Artık kafam iyiydi, bunun getirdiği iç huzur başka hiçbir şeye benzemiyordu çünkü zihnim o kadar çok farklı yöne dağılmıştı ki bir düşünce diğerini getiriyordu.

Keira olmadan, odaklanmaya çalışmanın ne anlamı vardı?

Keira olmadan işimi yapamazdım.

Bu şekilde, zihnim ve bedenim uyum-kaos içindeydi. Her düşünce bir kelime çağrışımı oyunu gibi hareket ediyordu.

Fotoğraf makinemin lensinde sorunlar vardı - bebek doğduğunda kullanmak üzere yeni bir taneye ihtiyacım vardı.

Baba olacaktım.

POS sperm donöründen daha iyi olmalıydım.

Kahretsin.

Pislik.

Pislik.

Pislik.

O bendim.

Annem öyle
söyledi. Scarlet
da söyledi.

Çöp. Değersiz.

Keira daha iyisini hak
ediyordu. Çocuğum
daha iyisini hak
ediyordu. *Buna bir son
vermeli miyim?*

Onları benden
kurtarmak mı?
Zehrimden mi?

Renkler bükülüp şekil değiştirerek bana yeniden huzur verdi, dalgın düşüncelerimi biraz olsun teselli etti ve tam o sırada yatak, üzerine birinin tırmanmasıyla sarsıldı.

"Keira?" Umut, o yanımdayken her zaman olduğu gibi beni vurdu, bana daha parlak bir gelecek, daha temiz bir dünya için bir şans sundu. "Sen misin o?" Hevesle hırıldadım, gölgelerin arasında körü körüne onu arıyordum.

Mırıldandı.

"Geri mi döndün?" İçimi çektim. "Neden beni hep terk etmek zorundasın bebeğim?"

Cevap vermedi, sadece ağzını benimkine bastırdı, bana doğru yerleşti ve sanki kırık parçalarımın daha da parçalanma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu biliyormuş gibi bana sarıldı, beni tutuşu değişmeden, dönüşmeden önce...

Öylece uykuya daldım, o yanımdayken uykuya daldım. Bir şekilde doğru ve yanlış. Bir şekilde farklı. Bilinçaltım beni temkinli tuttu, bu da yolculuğumu kötü bir yolculuğa dönüştürdü.

Kabuslar çok fazlaydı.

Scarlet ve benim, küfün bizimle konuştuğu yeşil sıçramış ekmekli ketçaplı sandviçler yediğimiz anılar.

Rene ve Bear'la birlikte olmanın keyfi, hapisten çıkıp bizi bir sonraki sefil çukura götürdüğünde, kapıyı arkasından kilitleyip Scarlet ve beni yalnız bıraktığında bozuldu.

'Amca' demek zorunda kaldığım erkek arkadaşlarım fişlerini çaldığım için beni dövüyorlardı, yumrukları normal ellerinin on katı büyüklüğündeydi-

Beynim çalışmıyordu.

Çalışamazdı-

Hayatımın her yılını makaradan makaraya geçirirken, annemin bana yaşattığı sefalet

Be

n. Ve babamı da.

Sarsılarak

uyandım.

Kesinlikle Keira'ya ait olmayan yumuşak bir horlamayla sarsıldı. O horlamazdı.

Kei
ra
uyk
usu
nda
kon
uşu
yor
du.
Gö
ğsü
mü
n
üze
rin
e
dök
üle
n
kıp
kır
mız
ı
saç
ları
n
gör
ünt
üsü
ben
i
öfk
ele
ndi
rdi.

içimde seken kusma ihtiyacı bile beni tam karnımdan vurdu. "Kendra?" diye bağırdım, onu iterek uzaklaştırdım, daha önce uyanması için umutsuzca Keira geri geldi. "Burada ne halt ediyorsun?"

Şaşkın gözleri açıldı ve uykulu bir şekilde bana gülümsedi. "Günaydın, bebeğim."

"Ben senin bebeğin değilim," diye tersledim ve onu tekrar kendimden uzaklaştırdım.

Perdelerin arasından içeri sızan ışık başımı ağrıtıyordu ama bu ruhum için bir şey ifade etmiyordu.

"Yatak odamda ne halt ediyorsun?"

Keira neredeydi?

"Beni buraya sen çağırdın." Ondan hiç hoşlanmamıştım.

Şu anda saçlarını kızıl yapıyordu ve bu ona çok yakışıyordu. Scarlet Lady. Tıpkı kız kardeşim gibi.

Kedi gözleri parlıyordu, ağzı somurtacak şekilde kıvrılmıştı ve onunla ilgili her şey beni tahrik etmeliydi ama asla etmedi. Asla da olmayacaktı.

"Ben istemedim," dedim ona, ses tonum beton gibiydi. Onu hiç istememiştim. Keira'dan önce de, sonra da. "Odama gizlice mi girdin?"

"Beni buraya sen çağırdın," diye tekrarladı sinsi bir gülümsemeyle. "Seni daha iyi hissettirmemi istedin bebeğim." Bana doğru sürünmeye başladı, hareket ettikçe göğüsleri sallanıyor, saçları omuzlarının üzerinden kayıyor ve kıvrılıyordu ama umurumda olsa bana doğru yürüyen bir zombi de olabilirdi.

"Benden uzak dur," diye tısladım ve onu yataktan yuvarlanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde ittim.

Kadınlara bok gibi davranmazdım, ama yatağıma tırmanıp beni düşündürdüklerinde-

Hayır, tek kelime etmemişti.

Bunu hatırladım. Hafızamın kırıkları bir araya gelerek, sonsuza dek atmak istediğim hareketli bir resmi ortaya çıkardı.

Keira olduğuna inanmayı seçmiştim. Öptüğüm Keira. Sevdiğim Keira.

Elimi yüzümde gezdirdim, yorgunluk üzerime çökmüştü. Yorgunluk ve keder. Sonra gözlerim sikime takıldı. Bir prezervatif onu örtüyordu.

Keira'yı aldatmıştım.

Benim için önemli olan tek kişiydi ve ben onu aldatmıştım.

Suçluluk, tatlı lanet, suçluluk. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Kafam iyiyken yaptığım her hatadan daha kötüydü, beni uyuşturucuyla yakaladığında Bear'ın gözlerindeki hayal kırıklığından daha kötüydü.

Bu karnıma saplanan bir bıçak gibiydi-

"Beni sen istedin!" Kendra tükürdü. "Kendini başka türlü ikna etmeye çalışabilirsin ama sen istedin."

Seni Keira sanmıştım.

"Beni sen istedin, Storm."

"Seni Keira sanmıştım!" Her birinin onu öldüren bir mermi olmasını dileyerek kelimeleri ona haykırdım.

"Sanki kulüp binasını varlığıyla şereflelendirecekmiş gibi," diye hırladı Kendra. "O bunun için fazla havalı. Tanrı korusun, buraya gelip de köylülerin yanında kendini rezil etmesin."

"Onunla birbirinize uygun olmadığınızı ne zaman anlayacaksınız?"

"Odamdan çık."

"O senin için çok yanlış. Bu hayat tarzı için fazla iyi, Storm. Okuldayken de hep böyleydi." Üst dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Bokunun kokmadığını düşünmeyi seviyor."

"Çık dışarı."

"Gitmesine izin vermelisin. Onun için her şeyi mahvedeceksin Storm. O bu hayat için yaratılmamış," diye yalvardı, elleri yorganı kavırıyordu. "Ben öyleyim. Ben senin için mükemmelim. Bunu neden göremiyorsun?"

Fısıltıyla söylediği sözler sık sık düşündüğüm şeylere çok yakındı.

Onun için yeterince iyi değildim.

Keira bu hayat tarzı için fazla saftı. Çok temiz.

Onu sadece kirletirdim. Onu kirletirdim. Onu kirletirim.

Pislik.

Pislik.

Pislik.

Bu kelime, tıpkı annemin bana tükürdüğü zamanki gibi bir litanyada tekrarlandı, ama ben bağırdım, "Benimle uğraşmayı bırak, bana b a k t ı ğ ı n a bile pişman olmadan önce defol git buradan."

Omuzları dikleşti, gözlerine korku girdi ama bana titrek bir gülümseme attı. "Sen beni asla incitmezsin Storm," dedi bana usulca. "Sadece birbirimiz için mükemmel olduğumuzu görmelisin-"

"Dünyadaki son amcık olsaydın ve buzul çağına girmiş olsaydık seni sıkmezdim Kendra.

"Aslında, o frijit kışına dokunmam için bundan daha fazlası gerekir. Şimdi seni tehdit etmekten daha fazlasını yapmadan siktir git yanımdan ve bir daha sakın yanıma yaklaşmaya kalkma yoksa seni pişman ederim."

Söylediğimi yapmak yerine yatağa tırmanıp bir kez daha bana doğru sürünmeye başladığında şaşkınlıkla izledim.

Aptal mıydı o?

Şilteden sıçradım, onun da sıçramasına neden oldum ve sonra onu elinden tutup şilteden çektim.

Ağlayarak yere bir gümbürtüyle düştüğünde onu dinlemedim. Onu uyarmıştım ama geri çekilmeyi reddetti. Ben de onu sürükleyerek odadan çıkardım ve kapının önüne attım.

"Ne oluyor lan?" Link gürledi.

Karımı aldattığıma dair gerçek bir kanıtlı yakalandığıma inanamayarak gözlerimi kapattım ama Kendra'ya, "Beni rahat bırak," diye çıkıştım.

Gözyaşlarına boğulduktan sonra kendini Link'in kollarına attı, o da kadınlar söz konusu olduğunda bir aptal gibi ona sarıldı ve onu teselli etti.

Lanet gösteriyi izlemek için burada kalmadım. Kesigimi aldım, çektim, prezervatifi çıkardım, bunu yaptıktan sonra kustum, ne yaptığımın daha fazla kanıtı olarak, sonra kot pantolonumu ve ardından botlarımı sürükledim.

İnsanlar hıçkırarak ağlayan Kendra'nın etrafında toplanmışken ve Keira'yı aldattığıma dair haberler yayılırken, onun beni aldatan koca olarak satmasını beklemedim.

Hafifletici sebepler vardı ama gözlerindeki nefret parıltısını gördüm.

Sevgi ve nefret arasında ince bir çizgi vardı ve ben az önce onu aşmıştım.

Keira'nın hangi cehennemde olduğunu öğrenmek, korkunç gerçeği açıklamak ve beni affetmesi için ona yalvarmak için aniden çaresiz bir şekilde motoruma doğru koştum, ama tam motorumu çalıştırdığımda telefonum çaldı.

Adını gördüğümde rahatlama ve pişmanlıkla gözlerimi kapattım. Pişmanlık da. Ama bunu bir kenara ittim, onun yerine telefona cevap verdim, "Keira, bebeğim, biliyorum

Scarlet seni üzdü ama ona artık hoş karşılanmadığını söyledim-"

"Storm," diye hıçkırdı ve kalbim göğsümde sarsıldı. "Sanırım bebeği kaybediyorum!"

İşte o zaman günahlarım için cezalandırılmanın ne demek olduğunu anladım.

Gökyüzüne bakarken, güneşin parlak mavisi uyuşturucu etkisindeki kafamın çarpmasına neden olacak kadar deliciydi, gözyaşlarım gözlerimi ıslattı ve gürlemeden önce uzanıp onları ovuşturdum, "Hiçbir yere gitmiyor, bebeğim. Neredesin sen? Hemen geliyorum. Bunu da atlatacağız."

Yapmak zorundaydık.

YİRMİ YEDİ

KEIRA

I See Red - Everybody Loves an Outlaw

"MARYCAT, tuzu uzatır mısın lütfen?"

MC'nin hâlâ küçük gözyaşı nöbetleri ve dalgınlık anları geçirmeye eğilimli olması ve Cyan'ın Fransızca öğrenmek yerine Maddox'la oynamak istemesi nedeniyle Cyan ve MC'ye göz kulak olsam da, on bir yaşındaki çocuğumun sebzeli hamburger ve patates kızartması yemeye çalışırken bir yandan da bebeği kucakladığını görünce gülümsemek zorunda kaldım.

"Vazgeçmiyor, değil mi?"

Sesi tanıdım, sonra Jared olduğunu görünce şaşkınlıkla irkildim. Rahatsız bir şekilde ona gülümsedim ve "Jared! Merhaba." dedim.

Gülümsemesi daha utangaçtı. "Biliyorum, aramadım. Özür dilerim. İşler çığırından çıktı."

Ah canım, dürüst olmak gerekirse onu hatırlamıyordum bile. Rex'in benimle yaptığ1 küçük sohbet onu hafızamdan silmişti.

"Sorun değil. Umarım konferansta her şey yolunda gitmiştir." *Beni hayalete çevirdiği konusunda yalan söylememişt1.* Yaslandığı tezgâhla aramda biraz mesafe bırakmaya özen gösterdim. "Kahve ister misin?"

Başını salladı. "Lütfen. Bu senin kızın mı?"

"Evet." Gülümsedim.

"Okulda değil mi?"

"Ona evde eğitim vermeye karar verdim."

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Bunu neden yapasın ki?"

"Benim seçimim olduğu için mi?" Ben de alaycı bir şekilde karşılık verdim.

"Çünkü okul onu endişelendiriyordu ve şu anda ihtiyacı olan son şey bu mu?"

"Okul zihinleri şekillendirir," diye karşı çıktı.

Kim onun fikrini sormuştu ki?

"Öyle olduğuna itirazım yok, ama ben sadece kızım için farklı bir yol istedim." Eğer 'benim' kelimesine vurgu yaptıysam, öyle olsun.

Ellerini kaldırdı. "Özür dilerim. Beni ilgilendirmez."

"Hayır," dedim ona tatlı bir şekilde. "İlgilendirmez."

"Bak, aramadığım için gerçekten üzgünüm-"

"Dürüst olmak gerekirse, kırgınlık yok," diye cevap verdim ciddiyetle, kelimeleri söyleyebildim çünkü ortada sıfır kırgınlık vardı.

Kahretsin, hiçbir şey hissetmedim, sadece buraya gelmesinden rahatsızlık duydum, o kadar, açıkça benimle tekrar birlikte olmayı umuyordu. Bunun nedenini bilmiyordum.

"Başka bir randevuya çıkmak ister misin diye merak ediyordum?" Başımı salladım. "Çıkamam."

"Hadi ama," diye yalvardı. "Cuma gecesi mi? Bizi Columbus'ta bir kulübe götüreceğim."

Saçlarını serbest bırakabilirsin ve ciddi bir eğlence yaşayabiliriz."

"Teşekkürler Jared, ama aslında kocamla döndüm." Kocanla.

Eski kocam değil.

Bunu ilk kez yüksek sesle söyledim ve tadı çok güzeldi.

Kaşları kalktı. "Ciddi misin? Evli olduğunu bile fark etmemiştim." "Ciddiyim."

Ona gülümsedim. "Bir şeyler üzerinde çalışıyoruz."

"Ah." Alt dudağı somurtarak dışarı fırladı ve mırıldandı, "Kahveyi tutar mısın? İşe dönmem gerektiğini şimdi hatırladım."

Bu saçma geçiş karşısında gözlerimi devirdim ama öğle yemeği telaşından tezgâhı temizlemeye geri döndüğümde kendimi başka bir yerde olduğu için rahatlamış buldum.

Lokantada çalışmayı tamamen bırakmak istemiyordum. Sadece normal insanların arasında olmayı, normal şeyler yapmayı rahatlatıcı bulduğum için değil, aynı zamanda Cyan ve benim birbirimizden uzaklaşmamız için bir şans olduğu için.

Evde eğitim şaşırtıcı derecede iyi gidiyordu, özellikle de Storm'un bazı dersleri yapmasıyla ve şimdi ona Fransızca öğretmesi için MC'ye para ödüyorduk, bu işleri çok daha kolaylaştırdı çünkü diller hiçbir zaman benim güçlü yanımla olmamıştı.

Bu dersler devam ederken buraya gelip Keira olmak için biraz zaman ayırdım, gerçekten. Anne, yaşlı kadın ya da eş değil, aşçı ya da süpürgeci değil, matematik öğretmeni ya da... liste sonsuzdu. Sadece Keira.

Ferahlatıcıydı.

Mekanı yönetmek için garsonlarla birlikte çalıştım, programları oluşturdum, stok siparişlerinin verilmesine yardımcı oldum ve perde arkasında pek çok şey yaptım. Bugün Franny hastaydı, bu yüzden MC'ye ben onun vardiyasında çalışırken yarınki dersi bugüne alıp alamayacağımızı sordum.

Kapı bir kez daha açıldı ve yavaş yavaş kaybolan bir gülümsemeyle girişe döndüm.

Sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi. Tabii ki öyleydi.

Tanrım, ondan nefret ediyordum.

Hayatımda hiç kimseden bu kadar nefret etmemiştim.

Her ne kadar Storm'un sözleri beni rahatlatmak için orada olsa da, Rex'in sözleri de öyle ve onun bir yalancı olduğunu çok iyi biliyor olsam da, bu onun dünyamı parçalayan kişi olduğu ve bunu rahatlatıcı bir gülümsemeyle yaptığı gerçeğini ortadan kaldırmıyordu.

Kendra.

"Geldiğin yoldan geri dönebilirsin," dedim ona sakince. "Burada istenmiyorsun."

Kendra sıırıttı. "Sanırım Storm benimle aynı fikirde olmazdı." O benim olmadığım her şeydi. Her zaman öyleydi.

Lisede popülerdi, bir şekilde Günahkârlar ve normal çocuklar arasındaki çizgiyi aşmayı başarmış, Jimmy'nin sadece dışlandığı yerde bir şekilde kabul görmüştü.

Tabii ki, şimdi nedenini biliyordum.

Muhtemelen onu partiye sokacak her erkeğe sakso çeker, düzüşür ve domalırdı.

"Bence yapmazdı. Benimle aynı fikirde olmaması için deli olması gerekir." Tezgâhta oturarak beni daha fazla görmezden geldiğinde öfkem yükselse bile ona sakın bir gülümseme gönderdim.

Etkilemek için giyinmişti -eğer bir fahişeyseniz- ayaklarında en az yedi inç yüksekliğinde bebek pembesi platformlar, dışarıdaki havaya tek saygısı bilek hizasında olması olan dar beyaz **b i r** etek vardı. Kabarık pembe bir ceketin altında pembe bir kazak gövdesini örtüyordu.

Fahişe Barbie.

Özellikle de yeni saçlarıyla; başını her hareket ettirdiğinde bir o yana bir bu yana savrulan, yüksek bir at kuyruğu yaptığı parlak, beyaz sarı saçlarıyla.

İstese bile daha göz alıcı olamazdı. En azından ülkedeki her eyaletteki her odadaki her erkeğin dikkatini çekmek isteseydi.

"Kahve istiyorum," diye mırıldandı, beyaz cüzdanını masanın üzerine koyarken. "VD'ye yakalanıp ölmeni istiyorum." Gülümsedim. "Her zaman istediğimizi elde edemeyiz.

İstiyoruz, değil mi?"

"Tsk, tsk. Seni son gördüğümünden beri birilerinin omurgası büyümüş. Muhtemelen o aptal kızınla uğraşmak zorunda kalmıştır.

"Çok yazık. Storm bensiz nasıl idare etti bilmiyorum." Bana acıyan bir bakış fırlattı. "Beni buraya çağırdı Keira. Bana ihtiyacı olduğu için yalvardı."

Cüretkârlığı başımı sallamama neden oldu. "Daha önce bile buna inanmazdım. Nasıl biliyor musun?"

"Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?" diye alay etti.

"Öyle olduğunu biliyorum. Çünkü eğer Cyan'ın aptal olduğunu ima edersen," diye tısladım, Kendra ve benim yemek sonrası kalabalığın dikkatini çektiğimizi bilsem bile kızımın duyamayacağı kadar alçak sesle, "Fırtına seni mahvederdi."

Utanmadan, bir yalanın içinde yakalandığı için özür dilemeden, at kuyruğunu bir şekilde savuran ve bir yandan diğer yana sallanmasını sağlayan bir omuz attı.

Bir sarkaç gibi beni büyüledi ve ellerimi yumruk haline getirerek, "İkimiz de ebeveynlik becerilerinizin oldukça zayıf olduğu konusunda hemfikiriz. Size söz verebilirim ki Storm'un çocuğu bana bahşedilmiş olsaydı, onunla ilgilenir, kirli yaşlı adamlarla kaçmayı tercih etmediğinden emin olurum. Keşke o kadar şanslı olsaydık, ama

."

"Burada istenmiyorsun Kendra. Gitmelisin." Bunu sahip olduğum kadar sakın bir şekilde söyledim ama kontrolümün kırılmaya başladığını hissedebiliyordum.

Kenarlarının yıpranmaya başladığını hissedebiliyordum.

Giulia, Kendra'nın çirkin yalanları karşısında diplomasi göstermezdi. Ona bir tabak fırlatırdı. Bu, kaltağın Coshocton'a gelme cüreti içindi.

Indy muhtemelen yüzüne bir yemek bıçağı saplar ve ona siktirip gitmesini söylerdi. Sırf lokantaya geldiği için.

Stone ona bir neşterle yapabileceği milyonlarca şey olduğunu ve Hipokrat yemininin onu engellemesine izin vermeyeceğini söyleyecekti. Cyan'a aptal demesinin karşılığı bu olurdu.

Ve Amara'nın neyle tehdit edeceğini sadece Tanrı bilirdi. Belki yukarıdakilerin bir karışımı?

Hepsi de Cyan'ın boktan bir anne olduğum için tacize uğramayı *tercih ettiği* düşüncesinin intikamını almak için.

Bir de Lodestar vardı. Tanrım, onun neler yapabileceğini düşündükçe ürperiyordum.

of.

Beş kadın. Her biri benden daha güçlü. Her biri benden daha sikimde bile değil. Hepsi de geleceğin Stepford ev kadınlarına dönüşecek narın, küçük kızlar olma m a l a r ı için yetiştirildiler.

"Sanırım burada arandığımı anlayacaksın Keira. Hayatının aşkı onu aradığında ve ona yardım etmesi için yalvardığında bir kadın ne yapmalı?"

ihtiyaç anında."

"İhtiyaç saati mi?" Asma kilitten bahsedip bahsetmediğini merak ederek sordum. Bunu biliyor muydu? Neyi temsil ettiğini biliyor muydu?

"Okulda pek iyi olmadığını duydum."

Bunun Storm'un bağımlılıklarıyla ne ilgisi olduğunu merak ederek sordum: "Bunu nasıl öğrendin? Rex, Storm ile telefonda konuşurken onu dinleyerek mi?" Sözlerimi çarpıtacakmış gibi sırttı ama ben sadece "Eminim Rex özel konuşmaları dinlediğini bilmek isterdi" dedim.

Sonunda sinirlendirmişim gibi gözleri kısıldı ve bu özel yorum bana tam on ikiden vurduğumu söyledi.

Soğuk bir ifadeyle, "Eğer buradan hemen gidersen, Storm'u arayıp seni buradan çıkarmasını söylemem-" dedim.

"Şu haline bak. Hiç değişmemişsin," diye homurdandı Kendra, tezgâha doğru eğilmişti, göğüslerini oraya dikerken öfkesinden titriyordu. Umarım silmeyi atladığım bir ketçap sıçraması olmuştur. "Hâlâ arkandan temizlik yapmak için Storm'a koşuyorsun.

"Yolunu şaşırması şaşırtıcı mıydı? Evliliğiniz boyunca küçük bir kız çocuğu olmanız şaşırtıcı mıydı? Fırtına kışımı hiçbir yere sürükleyemez, kaltak.

"Gerçek bir kadına ihtiyacı var. Kendini ona hissettirebilecek, onunla eşit olacak, dört adım geride durup, ailesi öyle yaptığı için kafasının arkasına bakmakla yetinmeyecek bir kadın.

"Beni iğrendiriyorsun," dedi alaycı bir ifadeyle. "Fahişe olan benim. En azından ben sahibim. En azından değerimi biliyorum. Ya sen? Sen sadece yetişkin bir çocuksun, onun müdahalesi olmadan kendi başına hiçbir şey yapamıyorsun. Cyan'ın seninle kalmaktansa yaşlı bir sürüngenle birlikte olmayı tercih etmesi şaşırtıcı mı?"

İşte bu, bardağı taşıran son damla oldu. Onun karakter suikastıyla başa çıkabilirim.

Son birkaç hafta içinde, evliliğimiz boyunca takdir ettiğimden daha fazla anneme benzediğimi kabul etmeye başlamıştım.

Ama ben ondan daha iyi bir anneydim. Öyleydim ve hep öyle kalacaktım.

Kontrolümün sınırları artık yıpranmamıştı. Geri fırladılar, artık gerginliği kaldıramayan kırık helezon yaylar.

Tek gördüğüm sallanan atkuyruğuydu ve elim dışarı fırladı. Onu yakaladım ve yüzüstü tezgâha yatırdım. Ağır gümbürtü herkesi sarstı.

Daha sonra kızımın beni bunu yaparken görmesinden, ona okulda uygulamaya devam edemeyeceğini söylediğim şiddete tanık olmasından utanacaktım, ama ben

kenara çekildi.

Son birkaç aydır yaşadığım yoğun duyguların ardından sinirlerim bozuldu. Bu kindar cadının yalanlarının beni kızımın kaçırılmasına yol açacak bir eylem rotasına sokmasına izin verdikten sonra kontrolüm paramparça oldu.

Kan fışkırırken çığlık attı, bana vurmak için bir şey aradı ama bulamadı, ben de tekrar yaptım. Ve tekrar. Her vuruş o kadar tatmin ediciydi ki Storm'u dışarı attığımda neden ona yumruk atmadığımı merak ettim. Orada öylece oturmuştum, tıpkı annemin yapacağı gibi, tüm olay boyunca bir oyuncak bebek gibi davranmıştım.

Şimdi anladım.

Sonunda Storm'un onu terk ettiğinde neden benimle gurur duyduğunu anlamıştım.

Çünkü bu benim büyümemdi. Hayatımı tekrar kontrol altına alıyordum.

Ben, ben, ben.

Bir yetişkin, artık çocuk

değil. Olgun, olgunlaşmamış

değil.

Güçlü, artık zayıf değil. Bağımlı

yerine bağımsız.

İnsanlar ne yapacaklarını bilemeden ayağa fırladılar, bazıları yanlardan seslendi ama karışmadılar. Ya hissettiğim kadar öfkeli görüldüğüm için ya da Şeytan'ın Günahkarları MC'sinin Başkanının karısı olduğum için.

O lanet olası atkuyruğunu bileğime doladığımda kollarını açtı, bu işin yalan olmasına izin vermeyeceğimi anlamış gibiydi. Onunla dövüşeceğimi biliyordu ve haksız da sayılmazdı.

"Keira!" Jump seslendi.

"Sen karışma Jump," diye homurdandım, çünkü çırpınan ellerinden biri sonunda bir şekerlik yakaladı ve bana doğru fırlattığında omzuma çarptı ama gerçekten fazla zarar veremeyecek kadar yakındı.

Misilleme olarak onu öne doğru sürükledim, yüzü tezgâha değil, tüm benliği tezgâhın üzerine düştü. Onu saçlarından tutup çektim, o acı çığlığını duydum, bunu duymaya ihtiyacım vardı. Öfkeyi beslemesine izin verdim, *beni* beslemesine izin verdim. Yalanlarının içimi yakıp kavurduğu, her birinin ucunda asit varmış gibi beni yok ettiği yerde beni beslemesine izin verdim.

"Çocuğum hakkında ileri geri konuşabileceğini mi sanıyorsun? Yanılıyorsun," diye homurdandım ona bir yumruk atarken.

Saçlarını tutuşum bana fazla güç vermedi ama bu onun da karşılık vermesini engelledi çünkü tutuşumu sıkılaştırdım ve o da çığlık attı.

Dizlerine tekme attım, ö n ü m d e eğilmesini, bana bakmasını istedim ve o da bunu yaparken karnıma bir yumruk indirdi.

Benden daha iyi bir dövüşçü olacağını düşünmüştüm ama yılların birikimi olan bebek karnımı içeri çekmek yardımına koştu. Gergin kaslardan oluşan bir duvarla karşılaştı ve ciğerlerimdeki havanın bir kısmını alsa da beni etkisiz hale getirmedi.

Başını geriye doğru çekerek, çığlık atacak kadar geriye doğru, yüzüne baktım ve hayal edebileceğim en kadınsı olmayan, en kadınsı olmayan şeyi yaptım.

Ona
tükürdüm.
Kelimenin tam
anlamıyla
tükürdüm.

"Sen bir adamla karısının arasına giren bir pisliksin. Tek değeri kaç sik emerek parasını çıkarabileceği olan bir fahişesin.

"Bu kararı sen verdin, Kendra. Başkasına ait olan bir adamı beklerken kendini fahişeleştirme kararını sen verdin çünkü kabul edelim, ikimiz de lisedeyken Storm'u kokluyordun.

"Bir keresinde cennetimizdeki yılan olmuştun. Daha önce işe yaramıştı ama bu sefer yaramayacak."

Beni ileri doğru itmeye çalışırken kolları dizlerime dolandı ama beni hareket ettirmedi. Bir an için nedeninden emin olamadım, sonra bir elin karnımın etrafında kaydığını hissettim ve sırtımda bir ısı duvarı belirdi.

"Yaşlı Hanımefendi konuştu, Kendra. Sanırım ikimiz de onun haklı olduğunu biliyoruz."

Storm'un sesi küçük bir ev yangınına çarpan Niagara Şelalesi büyüklüğünde bir şelale gibiydi. Görünürdeki her şeyi, öfkemi, incinmişliğimi, korkularımı ıslattı ve beni güçlendirdi.

Arkamı kolladı.
Gerçekten.
Mecazi anlamda.
Aradaki tüm yollar.
Ve bana yaşlı kadını derdi.

Korumasını hissettim, gücünü hissettim ama buna ihtiyacım yoktu. Tamamen değil. Kendi ayaklarımın üzerinde durabilir ve kendimi koruyabilirdim. Daha da fazlası, Cyan'ı ve *bizi* koruyabilirdim.

Yine de bana destek olması harikaydı. MC'nin işletmelerinden birinde olay çıkardığım için bana öfkelenmemesi, kızımız asla görmemesi gereken bir şeye tanık olmasına rağmen Kendra'nın önünde duruşumu zayıflatmaması.

Coshocton'da ilk defa kendimi değerli hissettim.
Kendimi başarısız hissetmedim.

"Sorun yok bebeğim, artık saçını bırakabilirsin."

Çizmeli ayaklar çevresel görüşümde belirdi, ama kırılmadı.

Kendra ve benim aramdaki çıkmaz, hissettiğimiz tüm nefretle birbirimize bakarken.

Eğer bakışlar öldürebilseydi, ikimiz de doğrudan morga giderdik, ama bir elin Kendra'nın saçlarını bileğimden açmak için uzanışını izledim.

"Yavaş ol, Digger," diye yatıştırdı Storm, sanki huysuz bir hayvanmışım gibi. Sanki evcilleştirilmesi gereken bir canavarmışım gibi.

Giulia böyle mi hissediyordu?

Kontrolden çıkmış ama aynı zamanda da kontrollü mü?

Hayranlık uyandırıcı, göz açıcı, gerçek bir ifşaydı.

Saçlar avuçlarımdan kayarak kaybolurken, Storm karnımdaki eliyle baskı uygulayarak beni yavaşça destekledi.

Kendra tabii ki aptallığını ortaya koydu. Digger'ın dizlerinden kalkmasına yardım etmesini beklemedi -muhtemelen çok rahat bir pozisyondaydı- Cyan'ın çok sevdiği o lanet Naruto dizisinden fırlamış gibi ileri atıldı ve kendini bana doğrulttu.

Ama ben buna hazırdım.

Ve kızımın aksine, Giulia'yı kanalize ettim. Ona kafa attım.

Ne yazık ki bu harekette o kadar usta değildim ama kendimi bayıltırken Kendra'nın önce yere düştüğünü görmenin mutluluğunu yaşadım.

Bunu bir zafer olarak değerlendirdim.

YİRMİ SEKİZ

FIRTINA

HAZIR BULUNAN

Grim'in emziğini ve diğer her şeyi beşiğinden fırlatmaya karar verdiği, Günahkârlar'ı nasıl tek merkezli bir MC yerine bir binicilik kulübüne dönüştürdüğümünden, şerifle nasıl işbirliği yaptığımdan, görev sürem son beş ayını sanki daha iyisini yapabilirmiş gibi kömürlerin üzerine sürdüğümünden yakındığı CEHENNEMDEN BİR KİLİSEDEN SONRA, kulüp binasını terk etmek ve akşam yemeğine gitmek rahatlatıcı olmuştu.

Digger da gelmişti, çünkü MaryCat orada olacaktı, çocuğuma Fransızca dersi veriyordu ve içeri girdiğimizde bizi karşılayan ilk şey Keira'nın Kendra'nın yüzünü tezgâha çarpması oldu.

Bir an için nerede olduğumdan emin olamadım. Sanki hepimizin West Orange'a geri döndüğü bir *deja vu* anı gibiydi. Ama hayır. Burası Coshocton'dı. Ohio. Jersey değil. Peki Kendra'nın burada ne işi vardı?

Şaşkınlığıma rağmen karımın kendini savunduğunu görmek beni çok mutlu etti.

Bizi savunuyor.

Bizi yumruklarıyla koruyor.

Kendini, evliliğimizi ve ailemizi savunuyordu çünkü Kendra Cyan hakkında bir şey söylememiş olsaydı bunu yapmasına imkân yoktu. Onun ne kadar kötü biri olduğunu bildiğim için hiçbir şeyi göz ardı edemezdim.

Ancak Kendra'yı tezgâhın üzerine çektiğinde araya girmeye karar verdim.

Keira hayatı boyunca hiç kavga etmemişti. Bundan eminim. Bir Günahkâr onu tehlikeden kurtarmadan önce bir kez soyulmuştu ve birkaç kez daha neredeyse oluyordu, ama bir kardeşim o farkına bile varmadan durumu onun için halletmişti. Tehlikeye en fazla bu kadar yaklaşabilmişti. Öte yandan Kendra aynı türden değildi, bu yüzden kadını zarar görmeden önce bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum.

Onu geri çekerken, Kendra'nın bir sonraki hamlesini öngörmem gerektiğini biliyordum ama Keira'nın sözleri kulaklarımda çınlıyordu ve tatlı popo ileri atıldığında, Keira'yı ve beni döndürme şansım olmadı, böylece kulüp fahişesinin yapacağı her şeyin yükünü ben aldım çünkü kadını önce davrandı.

Kendra'ya kafa attı.

Kör gümbürtü, çatırtı, lokantanın etrafında çıldırmış bir mermi gibi yankılandı ve her iki kadın da yere yığılırken herkes bir boks maçındaymış gibi tısladı, biri kollarımda, diğeri nakavt olmuş halde yere yığıldı.

Kameralar vızıldıyor, bahis oynayan adamlar seçtikleri kaybettiğinde homurdanıyordu ve kendimi Coshocton kasabasının ilk düşündüğümünden daha ilginç olup olmadığını merak ederken buldum.

K'yi kollarımın arasında geriye yatırdım, Digger'a "Temizle onu," derken kafasına dikkat ettim.

Başını salladı ama sonra bana yaklaşarak "Onu ne yapayım?" diye mırıldandı. "Rex ile konuşmam gerek."

Digger kaşlarını çatı. "Neden?"

"Öyle işte." İçimi çektim. "Onu moteldeki odalardan birine sakla. Üzerine bir kardeş koy." Düşünceli düşünceli gözlerimi kıstım. "Hangisinin aldatma olasılığı daha düşük?"

"Techie."

Çenemi kaldırdım. "Onu davaya ver."

"Olur. Onun bir yere gitmesini istemiyor musun?"

"Önce ben ona *sayonara* demeden olmaz."

"Anladım." Anlamadı. Kafasının karıştığı belliydi ve onu kim suçlayabilirdi ki? Ben olsam karımın yaptığı gibi yüzüne tükürmektense onu daha hızlı dışarı atardım.

-Bu onun yapabileceğini bilmediğim acımasız bir hareketti ve onunla olan gururum bin kat artmadı ama o Bear'ın kızıydı.

Bear'ın lanet kızı.

Dünyadaki onca kötü şans arasında Kendra, Günahkârlar kraliyet ailesindendi. Yaşlı bir kadın olmak yerine nasıl olup da bir döl çöplüğüne dönüştüğünü aklım almıyordu.

Çenem gergin, MC ve Cyan'ı bulmak için döndüm. İkisi de kocaman gözlerle beni izliyordu. MC daha etkilenmiş görünüyordu, Cy ise sadece dalgındı. Sanki Sünger Bob'u beklerken televizyonu açmış ve onun yerine canlı bir kafes dövüşüne denk gelmiş gibiydi.

Onu suçlayamam, gerçekten.

Kadını kollarımda, lokantanın ortasında bir daire çizen tezgâhın arkasından çıktım.

Jump'ın yanından geçerken, "Aferin Jump," diye homurdandım.

"Bana bu işe karışmamamı söyledi! Ne yapsaydım yani? Kedi kavgasının ortasına mı düşecektim? Bir gözümü kaybederdim."

Digger, "Lanet olası amcık," diye homurdandı ve ben de itiraz edemedim.

Kalabalığın içinden geçerken erkekler yolumdan çekildi, bazıları Keira'ya karşı kumar oynayan adamlara para aktarıldığını gördüğümde şikayet etti ve Cyan'ın masasına vardığımda, sormadan ayağa fırladı, eşyalarını hızla bir araya topladı, sonra MC'ye "*Au revoir*" diye mırıldandı.

Lokantadan çıkarken, Keira hala sayım için dışarıdaydı, Keira'nın çantasının bende olmadığını fark etmeden önce SUV'a doğru ilerledim.

"Uğur Böceği, gidip annenin eşyalarını getirebilir misin?"

Cy hızla başını salladı, kitap çantasını yere bıraktı, sonra lokantaya koştı ve birkaç dakika sonra çantayla geri döndü. K'nın alnındaki kaz yumurtasına, teninin narin ipeğine, kirpiklerinin elmacık kemiklerine nasıl değdiğine, ayırık dudaklarının nefes alırken nasıl kiraz kırmızısı olduğuna baktığım anlar.

Tanrım, çok güzeldi.

Onu dondurma gibi yemek istedim.

Ona nasıl dövüşüleceğini öğretmeyi aklıma not ettim çünkü bir dahaki sefere bu hareketleri yaptığını gördüğümde onu becermek istiyordum, alnına bir öpücük kondurdum.

Uyuyan Güzel'den farklı olarak, öpücüğümle uyandı ve "Onu yakaladım mı?" diye mırıldandı.

Sırıtmak zorunda kaldım. "Onu yakaladın, bebeğim." Kükredi. "Güzel.

Acıtıyor."

"Biliyorum. Cy çantayı alıyor."

Keira başını salladı, sonra tısladı.

"Ahh."

"Evet, bir süre acıyacak," diye yatıştırdım.

Cy arabayı açtığı anda onu dikkatlice yolcu koltuğuna yerleştirdiğimde biraz homurdandı ama içinde olacağını bildiğim ilaçları bulmak için çantasını karıştırırken küçük bir cüzdanla karşılaştım. Bir fotoğraf defterinden başka bir amaca hizmet ediyor gibi görünmüyordu, ancak ilaçları bulma kisvesi altında, hızlıca göz attım ve Cy ve benim birlikte bebeklik fotoğraflarımızı buldum.

Cy ve benim sevdiğimiz müzik eşliğinde lanet olası oturma odasında dans ettiğim birçok turda onları aldığını bilmediğim için gülümseyerek, bir sürüngen olmayı bırakmaya karar verdim ve ilaçları buldum.

Bardaklıkta yarısı boş bir su şişesi vardı, ben de ilaçları dudaklarının arasına yerleştirip şişeyi de dudaklarına bastırdım.

İç çekti. "Buna değdi."

Homurdandım ve cevabımın bu olmasına izin verdim.

"Anne? İyi misin?" Cy fısıldadı, sesi beklediğimden çok daha fazla sarsılmıştı.

Keira kendini nakavt ettiği için mi yoksa annesini dövüşürken gördüğü için mi bu kadar gergindi emin değildim. İkincisi olmasını umuyordum çünkü Cy, K'nın bir Günahkâr olmadığını ilan etmişti ama az önce tanık olduğu şey aksini kanıtlıyordu.

Çocuğuma bakarak mırıldandım, "O iyi, tatlım. Onu eve götüreceğiz, uyuyacak ve yarın... Yani, birkaç gün içinde eskisi gibi olacak."

Keira'yı uyuşturup gözlerini kısıarak bilincinin gidip gelmediğini anlamamı sağladıktan sonra SUV'yi çalıştırdım ve bizi eve götürdüm. Her tümsekte inledi ve saatte kırk mili geçtiğimde inledi ve kusacakmış gibi karnını tuttu.

Arabayı yavaş kullandığım için geri dönmemiz normalden yaklaşık yirmi dakika daha uzun sürdü ve oraya vardığımızda hepimiz rahatlamıştık.

Çamurluğun etrafından dolanırken, onu taşımam için kollarını uzattı ve "Kendim yapabilirim" diye homurdandı.

Sırıttım çünkü gözleri kapalıydı ve beni göremiyordu. "Elbette görebilirsin bebeğim, ama ben buradayken neden göresin ki?"

"Aynen öyle," diye mırıldandı ve onu kucağıma almamayı başardığımda iç geçirdi.

"Evi aç, uğur böceği," dedim Cy'a, itaat ettiğinde memnun oldum ve bir adım daha ileri gittim - içeri daldım ve ben sormadan Keira'nın yatak odasının kapısını açtım.

Buraya hiç girmemiştim, Keira'nın çamaşırlarını bırakmak için bile, bu yüzden taşındığımızdan ve güvenli odayı kurdurduğumuzdan beri ilk kez görüyordum. Ondan hiç beklemediğim renkleri seçerek dekore etmişti.

Geçmişte yatak odamız hep lacivert, yatakta ekose, duvarlar koyu, mobilyalar daha koyu olurdu. Elbette umurumda değildi ama bu renkleri, bu tarzı benim için seçtiği açıktı.

Lanet olası programlaması.

Ayrılanaya kadar bu kadar yaygın olduğunu bilip bilmediğimden bile emin değildim, ta ki kendi hayatını sürdürdüğü ve her şeyi kendi bildiği gibi yaptığı şu ana kadar.

Bu oda daha farklı olamazdı.

Yatak örtüsü, üzerinde lanet olası tukanlar ve palmiye yaprakları olan tropikal bir çiçek türüydü. Duvarlar bir tür şeftali turuncusuydu ve üzerlerine güzel resimler dizmişti. Bazıları büyük ve ortadaydı, diğerleri küçüktü ve onları bir araya getirmişti. Çoğunda ailemizin fotoğrafları vardı ama büyük olanlar dekoratifti.

Şeftali rengi halı daha fazla palmiye yaprağıyla desenlendirilmişti, komodinler rattandı ve üzerlerinde altın lambalar ve birkaç çerçeveli fotoğraf daha vardı ve bir köşede o kadar da iyi durumda olmayan büyük bir saksı bitkisi vardı, çünkü çoğunlukla daha fazla güneş ışığına ihtiyaç duyuyordu.

Onu yatırmaya yardım ederken Keira iç çekerek, "Buna göz kulak olmalısın," dedi.

"Ha?" Ne demek istediğinden emin olamayarak sordum.

"Seni palmiyeye bakarken gördüm. Yeşil bir parmağın var. Senin hakkında bunu nasıl bilemedim?"

Kapıya bakmak için arkamı döndüm, Cyan'ın ortadan kaybolduğunu görünce şaşırdım ama sonra kapının kapandığını duydum ve kilitlemeye gittiğini fark ettim.

O olmadığı için mırıldandım: "Eskiden hiç yapmazdım ama bu bir iyileşme süreci."

K'nın gözlerinden biri açıldı ve gözlerini kısarak bana baktı. "Sorumluluk gibi bir şey mi?"

Utangaç bir şekilde başımı salladım.

"Demek bu yüzden ofisinizde bu kadar çok var!" diye mırıldandı. "Ben de bunu merak ediyordum."

"Fark etmene bile şaşırdım," dedim alaycı bir ifadeyle.

Omuz silkti, sonra hemen yüzünü buruşturdu ve başını ovma için uzandı. "Bu kadar çok kişi görmek sürpriz oldu. Bir sonraki aşama ne?"

"Bir köpek ya da bir kedi."

Kadından bir mırıltı yükseldi. "Cy bundan hoşlanacak." "Köpeklerden ve kedilerden nefret ediyorsun," diye belirttim.

"Biliyorum," diye huysuzca karşılık verdi. "Kendi kafamı tanıyorum, değil mi?" Huysuzluğunun tadını çıkararak güldüm. "Bunun mantıklı olması mı gerekiyor?"

"Neyi sevip sevmediğimi biliyorum yani. Ama o hep bir köpek istedi." "Ve sen hep hayır dedin."

"Yaptım. Ama sana yardımcı olacaksa, tartışmayacağım." Dudaklarımı yaladım.

"Bunu benim için yapar mısın?"

İki gözü de hafifçe aralandı ve "Biliyorsun yapardım" diye mırıldandı.

Burun deliklerim alevlendi ve ona "Sana nasıl dövüşüleceğini öğreteceğim" dedim. Gözleri daha da açıldı ve başının fena halde acıdığını gösteren bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Böylece bir dahaki sefere kendini bayıltmazsın ve ben de ikimiz de adrenalinin etkisindeyken seni sikebilirim."

Şok olmuş bir nefes aldı ve tam onu sersemlettiğimi düşündüğüm anda, "Bu hoşuma giderdi," diye mırıldandı.

"O zaman bu bir randevu," dedim ona.

"Öyle."

"Bugün çok ateşliydin Keira."

Dudaklarının kenarları seğirdi. "Şu anda sıcak hissetmiyorum."

"Benim için öylesin." Ona doğru eğildim ve kaz yumurtasıyla süslenmemiş şakağına bir öpücük kondurdum. "Ne dedi?"

"Cyan yakınlarda mı?"

Etrafıma bakındım ve çocuğumuzu göremeyince "Hayır" dedim.

"Çok boktan bir anne olduğum için Cyan'ın Londra'yı bana tercih ettiğini." Ağzım düzleşti. "Onunla ben ilgilenirim."

"Yapmak zorunda değilsin. Ben yaptım." Kendini beğenmiş gibi konuşması beni hafifçe güldürdü. "İyi hissettirdi. Bunu daha önce yapmalıydım." İçini çekti. "Artık Cyan'a dövüşmenin çözüm olmadığını asla anlatamayacağız."

"Bir dövüş seni Cassius Clay yapmaz, bebeğim."

Suratını astı. "Aksini düşünmeyi seçiyorum."

Ona doğru eğildim ve şakağına bir öpücük daha kondurarak mırıldandım: "Biraz dinlen. Biliyorum başın muhtemelen ağrıyordur."

"Cy'ın dersleri var," diye

karşı çıktı. "Bir yolunu

bulabilirim."

"O öğretmenin yanıldığını kanıtlamak istiyorum Storm," diye homurdandı, "Cyan çok zeki."

"Öyle olduğunu biliyoruz." Mırıldandım. "Bu gece Krav Maga var zaten. Tek başına iyi olacak mısın?"

"Evet." Yan döndü ve mırıldandı: "Hep seni istedi ve hamile kaldığım için beni seçmiş olmana asla dayanamadı."

Bunun üzerine kaşlarım çatıldı. "Hamile kalsan da kalmasan da sen hep benim olacaktın Keira. Gitmene izin vermeyecek kadar bencildim."

Gitmesine, üniversiteye gitmesine izin verirdim ama o zaman bile onu takip ederdim. Onun gibi bir kız için üniversite şehirleri tehlikeliydi. Başka kim onu güvende tutabilirdi ki?

İç çekti. "Kendra notu hiç almamış."

Devam edip etmeyeceğimden emin olamayınca bir an tereddüt ettim ama sonra söylemeye cesaret ettim: "Gitmeme izin verir miydin? Eğer hamile olmasaydın?"

Durgunluğu başlı başına bir cevaptı ve bir ömür boyu kendimi pislik gibi hissetmek şakaklarıma vurmaya başladığında, "Seni ilk gördüğümde başımın belada olduğunu biliyordum. Farklı olduğunu biliyordum. Ailemin seni asla kabul etmeyeceğini biliyordum. Beni korkuttun çünkü seni düşünmeden edemiyordum. O zamandan beri de seni düşünmeden edemiyorum."

İçime umut dolmaya başladı. "Beni ilk gördüğünde muhtemelen diğer tarafa doğru yürümeliydin."

"Şimdi de iltifat bekliyorsun," diye homurdandı. "Bence böyle bir sorun yaşamamızın en büyük nedeni kadınların senden uzaklaşmaması."

"Gerçi istediğim tek kişi bunu yaptı," dedim ona usulca.

Gözlerini dikip bana baktı. "İstedim, değil mi?"

Dudaklarım biraz kıvrıldı.

"Döndün." "Yine de döndüm, değil mi?"

"Öylesin," diye onayladım, kelimeler mırıldanıyordu. "O zaman cevabını aldın, değil mi?" Ve aldım.

Şu anda hak ettiğim tek şey buydu ama zamanı geldiğinde, bunu hak ettiğimde, bana duymam gereken sözleri söyleyeceğini biliyordum.

Başının ağrıdığını bildiğim için birkaç dakika sonra odadan çıktım ve Cyan'ı aile odasında otururken buldum. Yere uzanmış, dizlerini göğsüne çekmişti ve ben de yanına gittim.

"İyi misin, uğur böceği?" diye sordum. "Annemi kavga ederken görmek hoşuma gitmedi." "Hoşuna gideceğini düşündüm."

"O her zaman çok sakın-" Dudağını ısırdı. "Sanırım bu yönünü seviyorum."

Anladığım için mırıldandım: "Sanırım ikimiz de onun kontrolünün kırılmasının alışılmadık bir durum olduğunu biliyoruz. O ve Kendra..." Tereddüt ettim.

"Onlar arkadaş değil."

"O bayanı hatırlıyorum. Kendra'nın kim olduğunu bildiğimi sanmıyordum ama biliyorum. Neden buradaydı ve neden kavga ettiler?"

"Okula birlikte gittiler." Başının tepesini okşadım, terli şakaklarındaki dağınık bukleleri süpürdüm. "Birbirlerini hiç sevmediler."

"Senin için kavga mı ediyorlardı?"

Başımı salladım. "Durum biraz karışık tatlım. Bence bu dünyada annenle kavga etmemesi gereken tek bir kişi varsa o da Kendra'ydı. Bugün onun şanssız günüydü."

"O iyi mi?"

"Evet. Sadece uyuması gerekiyor. Yanlış bir kafa darbesi aldığında çok acıyor." Gözleri parladı. "Bunu bilemezdim."

Sırıttım. "Sen doğuştan kavgacısın, değil mi?"

"Belki de. Bu gece hâlâ Krav'a gidiyor muyuz?" "Eğer istersen."

"İstiyorum."

"O zaman Krav olsun. Bir şeyler yemek ister misin?" Yüzünü buruşturdu. "Çorba olmak zorunda mı?" Sırıttım. "Hayır."

"Lokantada yedim ama hala açım."

"PB&J sandviç ister misin?"

"Evet, lütfen."

Ayağa kalktım ve onu çizgi filmiyle baş başa bıraktım ama kapıdan çıkmadan önce, "Annen her zaman senin annen olacak ve her türlü sorunun için ona gidebilirsin ama unutma tatlım, o da bir kadın."

"O sadece senin annen değil. O benim karım, MC'nin arkadaşı. Hepimiz pek çok şapka takıyoruz ve onu sadece 'Anne' olarak görmeniz normal. Yine de o güvercin deliğinden çıktığında şaşırmayın."

Kafasını daha fazla karıştırmak istemediğim için bu konuyu kapattım. Terapi zamanı geldiğinde Dr. Janowicz'in ailemizle ilgili daha fazla saçmalık duyacağının farkındaydım, paylaşmaktan nefret ettiğim ama Cyan bundan yararlandığı sürece paylaşacağım saçmalıklar.

Keira'nın hamile olduğunu öğrendiğim an, annemden daha iyi olacağıma, ebeveynlik konusunda Bear ve Rene kadar iyi olacağıma dair kendime söz vermiştim. Onların standartlarına uyup uymadığımdan emin değildim ama denemek zorundaydım.

Bu hayatta yapabileceğin tek şey buydu, değil mi?

Elinden geleni yapmak ve bunun yeterli olmasını ummak.

YİRMİ DOKUZ

KEIRA

GEÇMİŞ

"AMAN TANRIM, KEIRA!" Ben ön kapıdan içeri dalarken annem elini göğsüne vurarak "Aman Tanrım!" dedi. "Ödümü kopardın."

Babama sandviç götürmek için kiliseye gitmemi istemişti. Bu akşam geç saatlere kadar çalışıyordu ve o geceler en güzel gecelerdi çünkü yarım saat daha geç yatıp annemle televizyon izleyebiliyordum.

Daha önce memnun olmuştum ama şimdi sadece... Midem bulanıyordu.

"Tövbe et, Marjorie. Günahlarından tövbe etmelisin!"

Bu sözler, onun inlemeleri... Ona göre zina kötü bir şeydi. Daha kötü olan neydi?

Zina.

Babamdan hoşlanmıyordum ve bu uzun zaman önce, bu geceden önce başlamıştı. Bunun büyük bir kısmı onun karakterinden kaynaklanıyordu, ancak diğer yönleri onun ikiyüzlülüğüyle ilgiliydi.

Diğer yanağını çevirmekle ilgili vaazlar verirdi ama yemek masasında cemaati hakkında kötü konuşan ilk kişiydi.

Cömert olmaktan bahsederdi ama kasabadaki kafenin önünde oturan evsiz adama hiç bozuk para vermezdi.

Öfkeli olduğunu, Dolphins maçlarında çok fazla viski içtiğini ve bu olduğunda, ertesi gün annemin genellikle makyajla kapatacak morlukları olduğunu biliyordum, ayrıca vaaz ettiği şeyi uygulamadığını da biliyordum.

Ama bu işlemek için çok fazlaydı.

Bir süre ona baktım, sonra muhtemelen akıllıca olmasa da ağzımdan kaçırıldım, "Babam..." Yutkundum, sonra fısıldadım, "...Marjorie ile zina yapmak

Winters."

Gözlerinde hiçbir şaşkınlık belirtisi yoktu ama hışım ile ileri atıldı ve beni kolumdan yakaladı, canımı acıtacak kadar sertti, parmak uçları beni sıkıca kavrarken sıkışacak kadar sertti. "Seni onu gözetlerken mi yakaladı?"

"Hayır!" Kolumu tuttuğu yerden çektim. "Ve ben casusluk yapmıyordum. Sadece kulak misafiri oldum."

Bir parmağını dudaklarına bastırdı. "Bu kelimeleri bir daha yüksek sesle söyleme Keira. Ne bana ne de başkasına, anlıyor musun?"

Ses tonundan dolayı şaşkın ve kırgın bir şekilde ona baktım. "Anlamıyorum. Nasıl yapabiliyim? Sen gitmiyor musun-" Ağzım çalıştı ama soruyu bitirmenin pek bir faydası olmadığını fark ettim. Annem ondan boşanmazdı. Babam buna izin vermezdi. Annem onu terk etmezdi. Babam önce onu döverdi. Alt dudağımı ısırđım, sonra "Bu yanlış" dedim.

Uzanıp omzumu okşarken eli daha yumuşaktı. "Erkeklerin dürtüleri vardır, tatlım. Bunu benim dışımda birinden çıkardığı için minnettarım." Gözlerim iri iri açılmıştı, bu da onu tutmaya itti. "Bana öyle bakma Keira. Söz konusu olan onun ruhu, benim değil." Dudaklarını sertleştirdi. "Evlendiğinde anlayacaksın. Erkeklerin kirli yönleri vardır, seni kirli hissettiren yönleri. Onları katledecek başka birini buldukları gün kutlanmaya değer bir gündür. Şimdi, bizim için köfte yaptım. Hadi yiyelim."

Boş boş, koridordan aşağı süzölüşünü izledim, istediğiniz kadar sakın, varış noktası akşam yemeğı.

Sözleri beni içgüdüsel düzeyde rahatsız etti ama en büyük endişem haklı olup olmadığıydı.

Seks iğrenç miydi?

Videolarda dağınık görünüyordu.

Anısı bile burnumun direğini sızlatacak kadar dağınıktı. Ve kadınların çıkardığı sesler... Acı mı çekiyorlardı? Erkekler onlara zarar mı veriyordu?

Belki de annemin dediğı gibi, bir kocanın karısından 'bunu' istemeyi bırakması bir lütuftu?

Annem, "Keira, acele et!" diye havladığında tedirgin bir şekilde montumu çıkardım. Hava soğuyor" diye bağırdığında UGG'lerimi çıkarıp mutfağı doğru ilerledim.

Akşam yemeğı beni bekliyordu, babamın geç saatlere kadar çalıştığı gecelerde izleme eğiliminde olduğumuz ve bu yüzden bizi onaylamadığını söyleyemediğı bir dizi vardı: *Private Practice*.

Bölüm oynarken kendimden geçtiğimde, babamın kurgusal dizideki karakterlerden daha kötü davranırken bir TV şovunu nasıl yargılayabildiğini merak ettim.

Ama sanırım adamın ölçüsü buydu. Ona güvenmemekte haklıydım.

OTUZ

FIRTINA

HAZIR BULUNAN

TAKİP EDEN HAFTA BOYUNCA Keira benden uzaklaşmadı ki Kendra ile yüz yüze geldikten sonra en büyük korkum buydu.

Yakınlaşmadık ama bu da sorun değildi. Zamana ihtiyacı vardı, bazı şeyleri kabullenmek için zamana, kendini farklı bir ışıktaki görmek için zamana.

Hayat her zamanki gibi yoğundu. Şimdi Cy'a evde eğitim vermek, sonra kulüp ve onun birçok işi derken, Kendra çekilmesi gereken bir dış kadar sorun olmaya devam ediyordu.

Rex, Giulia sakinleşene kadar birkaç hafta burada kalmasını istediğinden beri onun amcıyla sarhoş olmayacak ve aklını kaçırmayacak birkaç adam onu izliyordu.

Görünüşe göre, çok hamile bir Giulia, normal bir Giulia'dan daha asabiydi, ki bu hiç de korkutucu değildi.

Kendra buraya kaçmıştı, ziyarete gelmemişti, Giulia onu Nyx'in üzerine çıkmaya çalışırken bulduğunda.

Nyx'in onu aldattığını düşünmüyordum, hatta başka bir sürtükte gözü olduğunu bile sanmıyordum. Kahretsin, Yaşlı Kadın için benden daha fazla kırbaçlanmıştı, bu yüzden Giulia'nın bir süredir Kendra'dan kurtulmak için can attığını düşündüm, muhtemelen Keira'nın iyiliği için ve kapının Coshocton'a koşacağını asla tahmin etmemişti.

Yaşlı Leydim bunu kendisi söylemişti-Kendra Cennet'teki yıldı.

Rex birkaç hafta burada kalmasına izin vermemi istemiş olsa da, bunu istemenin çok boktan bir şey olduğunu düşündüm ve kardeşlerime onu Pittsburgh'a götürmelerini söyledim. Bir eyalet uzakta olduğu için, ona göz kulak olmalarını istediğim için birkaç kardeş eksik kalsak da kendimi daha iyi hissediyordum.

Yine de, Keira'nın onun yakınlarda olduğunu öğrenmesine tercih ederim. İstediğim son şey onun benden şüphe etmesiydi. Zaten Kendra'yı sikmeyi hiç istememiştim ama bu Keira'nın bu konuda hassas olmadığı anlamına gelmiyordu - haklı olarak öyle

durumumuzu göz önünde bulundurarak.

Tüm bu saçmalıklar yaşanırken, onarılması gereken bir şeyi elime almak beni rahatlattı.

Ne diyordu bu? Boş eller şeytanın aletleri miydi? Çok çalışmak beni doğru yolda tuttuğu sürece buna aldırmıyordum çünkü bazı geceler uyumak imkânsızdı.

Yumuşak bir kurt ıslığı ne kadar yorgun olduğumu düşünmemi engelledi ve mutfağa giren söz konusu kadına bakarak gülümsedim.

"Merhaba yakışıklı," diye alay etti, sanki iki lokmada yutmak istediği bir Butterfinger'mışım gibi ağzının suyu akarak.

O yumuşak mırıltı sikimin tepki vermesine neden oldu, ama dürüst olmak gerekirse, onun yanındayken neredeyse her zaman bir yarı sallanıyordum. Asma kilit çok acıttığı için artık tam olarak şişme şansı yoktu.

Ona sırtıttım, sonra çöp öğütücüyü tamir etmeye geri döndüm. Ta ki gözlerini üzerimde hissedene kadar. Sırtışıam derinleşt i ve "Şovu izliyor musun?" diye sordum.

"Senin gibi bir adamın politika hakkında tartışmakta nasıl bu kadar iyi olduğunu ve aklına koyduğun her şeyi düzeltebildiğini hiç anlamadım." Başını iki yana salladı. "Hiçbir zaman klişelere uymadın."

"Homurdanmak yerine bundan memnun olman gerekir," diye karşılık verdim.

"Homurdanmıyorum. Pek sayılmaz." Kahvalt ı barına oturdu. "Her neyse, sizi rahatsız etmeme izin vermeyin."

Tezgâhın üzerindeki meyve kâsesinden bir elmaya uzanıp yerleşt iğinde homurdandım. Dişlerinin gevrek eti ısırırken çıkardığı sesler beni acıtmamalıyd ı ama gerçekten acıt ıyordu. Bedenim darmadağ ın olmuştu. Zihnim daha da çok.

İşin kötü taraf ı, eski günlerdeki gibiydi.

Bunu sık sık yapardı, beni evin içinde bir şeyleri tamir ederken izlerdi. Bunun onu tahrik ettiğini biliyordum. Biliyordum ve bunun sonuçlarıyla baş a çıkmak istiyordum ama nasıl yapabilirdim? Çok mu baş tan çıkarıcı olurdu? Sikimin kilidini açması, kalçalarının arasındaki cennete kaymama izin vermesi için ona yalvar ır mıydım?

Seksten sonra her zaman uyumayı baş arırdım ve buna şiddetle ihtiyacım vardı. Ama hayır.

Güçlü kalmak zorundaydım.

Bozuk üniteyi tamir ederken, ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalıştım.

Bu yaptığı ilk teklif değildi, ama yalnızken yaptığı ilk teklift i ve olaylara bakıldığında oldukça masumdu.

Tamam, ilgisi masumane değildi ama şikâyet edecek değildim, değil mi? Annem pek çok şey yetiştirmişti ama lanet bir aptal bunlardan biri değildi.

"Sözümü geri alıyorum."

"Neyi geri alıyorsun?" Sonunda birim parçalarını bir araya
g e t i r i r k e n sorguladım.

"Paket olduğun için kızgın olduğumu." Gözlerini kısarak bana baktı. "Bu kadar haklı olman yanlış. Bir dergide falan olmalısın."

Homurdandım. "Ne tür bir dergi? Addicts Unite mı?" Kaşlarını çatı. "Kes şunu."

"Neyi durdurayım?" Üniteyi ayarlamaya başlarken sordum. "Kendine karşı bu kadar katı olmayı."

Dikkatimi parçalardan ayırarak ona bir bakış attım. "Tatlım, seni hayal kırıklığına uğrattığım için her zaman bir pislik olduğumu düşüneneğimi kabul etmelisin."

"Ve bilmelisin ki bunu yapacağına inanmak kalbimi acıtıyor, Storm."

"Belki de seninle barıştığım gün, kendim hakkındaki düşüncelerimin değişeceği gündür."

Nefes nefese kaldı ama basitçe şöyle dedi: "Bunu değiştirmek için yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum. Seni sevmek dışında yani."

Bu iyiye işaretti, değil mi?

"Cyan nerede?" O sustuktan sonra ben sordum. "MaryCat'in evinde."

Birime kaşlarımı kaldırdım. "Fransızca için onun günü değil." "Cyan Maddox'la oynamak istedi."

Keira'nın MC'nin kişisel canavarları konusunda yardıma ihtiyacı olmadığını düşündüğünü fark ettiğimde kaşlarım çatıldı, aksi takdirde çocuklarla birlikte ona göz kulak olmak için orada olurdu.

"İyi bir gün mü?"

Dudaklarında bir gülümseme dans etti. "Hayır. PPD... şu anda iyi. West Orange'da aynı anne ve bebek grubunda bir kız tanıyordum, bir anda girip sonra çıkmıştı. Umarım onun için de böyle olur.

"Ben oradayken çok fazla kontrol etmiyor ve her şeyin daha kolay olduğunu biliyorum. Digger çok destekleyici oldu ve bunun çok yardımcı olduğunu biliyorum."

"Bunu yaşamak zorunda kalmadığına sevindim." Yüzünü buruşturdu. "Ben de öyle."

"Cy'in Maddox'la oynamayı bu kadar sevmesine şaşırdım. Onun bez değiştirmek istediğini hayal bile edemiyorum."

Keira güldü. "MC'ye ona tüm deneyimi yaşatmasını söyledim." "Ouch."

Keira, "Pürüzlü olanla pürüzsüz olanı birlikte götürmek zorunda," diye şaka yaptı. "Bebekler elbette çok tatlı. Sadece onların her zaman sevimli olmadıklarını unutmalarını istemiyorum."

"Bu onun ilk cinsel eğitim dersi olabilir. Bebek sahibi olmanın ne kadar zahmetli bir iş olduğunu bilmesi için ilk etapta nasıl bebek sahibi olunduğunu bilmesine gerek yok."

Bir vida gevşeyince homurdandım ama ona "Sen ve MC iyi arkadaş olmaya başladınız, değil mi?" diye sordum.

"Çok tatlı biri." Birkaç somun ve cıvatayı sıkarken kollarım gerildiği için onu duyabileceğim ve tanıyabileceğim kadar yüksek bir sesle yumuşak bir nefes aldı.

Bu nefes nefese soluk bana aklının tam olarak nerede olduğunu söyledi. MaryCat.

Taburenin fayanslara sürtündüğünü duydum, işimden başımı kaldıramadan ayak seslerinin yumuşak titreşimini hissettim. Baktığımda, daha önce binlerce kez yaptığı gibi diz çökmüş pozisyona geçerken bir ayağını iki yanıma yerleştirmesini izledim.

Onun bende kendini kaybetmesini izlemeyi çok istiyordum. Tanrım, kendimi onun içinde kaybetmek istiyordum. Hiçbir şey, ama hiçbir şey, onun içine girmekten daha iyi hissettiremezdi. Eve gitmekten. Tanrım, hayatım boyunca oraya geri dönmemiştim.

"Ne yapıyorsun, bebeğim?" Cevabı bildiğim halde mırıldandım ve bakışlarımı onun sunduğu cazibeye değil lavaboya odakladım.

Adam'ın nasıl hissettiğini biliyordum.

Elleri karnıma gitti ve gömleğimin kalktığını fark ettim. "Seni özlüyorum" diye mırıldanmadan önce parmakları göbeğimin ortasındaki yumuşak mutlu izi süzerek boşluğu takip etti.

"Ben de seni özlüyorum," diye gürledim. "Kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını."

Biraz titredi. "Neden gidip bir şeyleri tamir etmek zorundaydın? Terli terli _."

"Çöp öğütücünün sıkışmaya devam etmesini mi tercih edersiniz?" Ben çizdim, Başımı öne eğip gözlerini yakaladım.

"Hayır. Ama o l a b i l i r d i , bilmiyorum..." Kıs kıs güldü. "...Kocaman bir kapüşon falan giymiş. Tüm bu inceliği saklamak için örtünmüş."

Sırıttım. "Bunun tersine cinsiyetçilik olduğunu hissediyorum."

"Nasıl tersine çevirirseniz çevirin, burada kesinlikle seksle ilgili bir şeyler dönüyor."

"Üzerimde oturduğuna göre, bebeğim, bunu hemen anladım."

Sırıttı. "Hızlı düşünen sensin."

"En hızlısı."

"Sadece her şeyle değil."

Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım. "Bu bir şikâyet mi?" "Hayır." P harfini patlattı. "Hiç fark etmedim-"

Sözleri azaldı ve yanakları pembeleşti. "Neyi hiç fark etmedin?" "Hiçbir şey."

"Keira," diye homurdandım. "Sadece söyle bana."

Omuz silkti ama yanakları pembe olmaktan çıkıp parlak kırmızıya dönüştü.

"Keira?" Tekrar ettim. "Bana her şeyi anlatabilirsin." Söylemediğim bir şeyi bile

duymak istiyorum. "İlişkimizde yeni bir aşama, değil mi? Daha iyi, daha farklı bir şey üzerinde çalışıyoruz?" Anne babasının yaşadığı evlilik modeline daha az benzeyen bir şey.

Mırıldanarak, "Beni her zaman iki kez indiriyorsun. Anlıyor musun? Minimum mu?"

Sikim yarı sertlikten kaya gibi sertliğe geçti, acıya lanet olsun.

Tanrım, onu boşaltmaya bayılıyordum. Kadın sikimde boğulurken bir vampire dönüştü.

"Ve bir süre zorlanıyorsun..." Bunu boğuk bir şekilde söyledi. "...yani, ben de bu şekilde gelebilirim."

"Sikim için şımarıyorsun, ha?"

"Fırtına!" diye melodramatik bir şekilde ilan etti ve eli göğsüne doğru yükselirken beni güldürdü.

"Yemin ederim, sen Güneyli bir dilber olmak için doğmuşsun, bebeğim."

Burnunu kırıştırdı ama mırıldandı: "Sanırım senin için şımartıldım. Böyle şeyler hakkında konuşmamalıyım ama sen beni her zaman eşitinmişim gibi hissettirdin. Bunu şimdi anlıyorum. Beni yukarı kaldırdığında sana boyun eğmek benim hatamdı."

"Bunu ne zaman yaptım?"

"Bunu Cyan'la çok yapıyorsun. Ben o kadar asil değilim."

İngiliz anahtarını yere bırakıp karnıma dayadım, bunun parmaklarımızı birbirine birkaç santim yaklaştırdığının farkındaydım. "Sadece seni takdir ettiğinden emin olmak istiyorum bebeğim. Senin gibi bir annesi olduğu için çok şanslı. Benim gözetimimdeyken sana kötü davranmasına izin vermeyeceğim."

Bana utangaç bir gülümseme attı. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Gerçek bu. Sen kendin için savaşmasan bile ben her zaman senin yanında olacağım."

Dudağı dişlerinin arasına çekildi ve "Şu anda seninle gerçekten sevişmek istiyorum," demeden önce dudağını kemirdi.

"Bunun olması için canımı verirdim, tatlım. Ama Tanrım, Ağustos. Ağustos'a kadar beklemek zorundayım."

Eli sikime giderken suratını astı. "Bu aksini söylüyor."

"Eminim öyledir." Dişlerimi sıktım. "Sana o lanet sözü verdiğimi bilmiyordun ama verdim. Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Kaşları çatıldı ve ben onun garipliğini, tereddütünü hissettim. Bu bende her şeyi daha iyi hale getirme isteği uyandırdı. Tüm endişelerini ortadan kaldırmak için. Ama bu eski Storm'un konuşmasıydı. Yenisi değil.

Benim gelip her şeyi daha iyi hale getirmeme ihtiyacı yoktu. Kendi duruşunu sergilemesine izin vermeme ihtiyacı vardı. Kendi sesine sahip olmak için. Kendi bokunu yapmasına.

Bundan da öte, verdiğim sözlerin bir anlamı olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Evlendiği adam olmadığını, daha güçlü olduğumu kabul etmek zorundaydı. Şeytanlarıma boyun eğmek yerine onlarla savaştım.

Nefesimi içime çektim ve bekledim. Ve bekledim. Ona ateşli gözlerle baktım, benden onu boşaltmamı istemesi için ihtiyaç duyduğu güvenli alanı sağladım, ama o sadece daha da pembeleşti ve daha da utandı.

Ayağa fırladığında dolaptan çıktım, zıpladım ve ona doğru yürüdüm.

Kocaman gözlerle bana baktı, sırtı kahvaltı tezgâhına dönüktü ve "Kuralımız ne?" diye gürledim.

Yutkundum. "Ne istersem sahip olabilirim." "Bu değişmedi Keira."

Dudaklarını yaladığında, aletim döl akıtmaya başladı. Kelimenin tam anlamıyla hissettim. Kahretsin, acı o kadar saftı ki, kafamın iyi olduğunu hissettirdi. Ki bu çok büyük bir sorundu.

Ürperdim, ellerimi tezgâhın üzerinde iki yanına koyup onu yerine sabitlerken kendimi zor tuttum. "Sana her zaman ihtiyacın olanı vereceğim."

Ağzı titredi. "Ya o sensen?"

"O zaman beni alabilirsin." Başımı eğdim. "Bu yüzden mi bana karşı bu kadar utangaçsın, tatlım? Yirmi yaşındayken bana karşı pembeleşmeyi bıraktığını sanıyordum."

Burnunun köprüsü bir kez daha kırıştı. "İçine döl kaçtığı için gözüm morardığında mı? Evet. Bu beni tüm utançtan kurtardı. Orada çıplak dururken, Cyan onu uyandırdığımız için göğsüme yapışmışken, sen gözüme serum fizyolojik dökerken."

Dudaklarım kıvrıldı. "Yanlış hatırlamıyorsam adet görmemiş miydin?" "Evet, çünkü Tanrı o akşam bana karşı nazikti."

Kıs kıs güldüm. "Yine de bunu atlattık, değil mi? Yine de bir daha yüzüme bakmayacağından emin olduğumu itiraf etmeliyim."

Homurdandı. "Çok utandım."

"Benimleyken asla böyle hissetmek zorunda değilsin."

İçini çekti ve bana yaklaşarak alnını göğsüme dayadı. "Senden nefret ederek aylarımı geçirdim Asher. Bu... Kendimi hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyorum ama sonra sana bakıyorum ve 'Kızım, neden onun sikinin üstüne atlamadın? Bana kaşlarını çatmak için geriye doğru sallandı. "Beni orgazm konusunda mahvettin."

Dudaklarım kıpırdadı. "Öyle demek istemedim."

"Bu evlilikte hedeflenen bir şey değil, değil mi?" Ofladı pufladı. "Bir eşin seks yüzünden mahvolması mı?"

"Her erkek bunu hedeflemeli," dedim kuru bir sesle, ama eğildim ve başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Bunu senin hızında yapacağız, K."

"Bunu biliyorum," diye homurdandı. "Bunu başlatan bendim ve şimdi yine on dokuz yaşındaymışım gibi geri çekiliyorum." Gözlerini devirdi. "Büyüyor olmam gerekiyor-"

"Evet, bunu kafana koymuşsun. Senden bunu yapmanı hiç istemedim. Seni olduğun gibi seviyorum."

Kaşları çatıldı. "Ya kendimi olduğum gibi sevmezsem? Ve bu kulağa mızımızca geliyor. Tanrım. Ben mızımız değilim. Mızımız olmayı reddediyorum-"

"Orgazma ihtiyacın var. Zor birkaç hafta geçirdin. Cy ile olan dersler ve Dr. Janowicz ile olan her şey yüzünden streslisin." 'Her şey' çünkü çift terapisine başlamamız yönündeki tavsiyedir. "Bir de lokanta ve kulüp var-"

Başını salladı. "Belki de First Lady olmak için doğmamışımıdır."

Sırıttım. "Sen benim olmak için doğmuşsun. Yani First Lady olmak için doğmuşsun."

"Böyle şeyler söylemene bayılıyorum." Kadın ürperdi. "Ama aramızdaki sorun hiçbir zaman bu olmadı, değil mi? Ben hep senin oldum, sen asla benim olmadın."

Sözler acı veriyordu çünkü doğru değillerdi. Onunla bir şeyler paylaşma ihtiyacıyla dudaklarımı yaladım. "Bu durumu daha iyi hale getirmeyecek Keira. Ama her aldattığımda, onların sen olduğunu düşündüm. Sana ulaştığımı sandım, birlikte olduğumuzu sandım..." Ağzım burkuldu. "Ben sadece seni gördüm. Bunu bu kadar gülünç yapan da bu.

"Asla ama asla aldatmamalıydım ama yaptım çünkü ben lanet bir aptalım. Çünkü sen mükemmelsin ve ben senin özgüvenini ve özsaygını yerle bir ettim ve tüm bunların sebebi kafamın güzel olması, bazı kulüp fahişelerinin şanslarını denemeleri ve-"

"Şansları mı?"

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım, fark ettiği tek şeyin bu olmasına şaşırmıştım. "Nasıl olduklarını bilirsin. Onları damgalayacağımı umuyorlardı."

Ağzı gerildi. "Bir de kulüp hayatından neden nefret ettiğimi merak ediyorsun."

"Burası daha iyi," diye yatıştırdım. "Bence burayı seversin. Kulüp fahişelerinden çok yaşlı kadınlar var ve bence Cyan'ın jimnastik ve Krav dışında daha fazla sosyal hayata ihtiyacı var. Belki orada daha fazla arkadaş edinebilir.

"Onu çocuklardan tamamen koparamayız ve kendileri de Günahkârken, Günahkârların çocuğu olduğu için ona zorbalık edecek değiller."

"Doğru. Deneyebiliriz." Dudakları aralandı. "Bence artık birbirimizden sır saklamayacağımıza söz vermeliyiz.

"Kulüp binasına gelme sebebin kafayı bulmaktı. Eğer kafayı bulman gerektiğini bilseydim, yapabilirdim-" Kalın kalın yutkundu. "Orada olurdum. İhtiyacın olan şey ben olurdum, Storm."

"Seni bununla lekelemek istemedim."

"Yine de beni lekeledin." Aniden solgunlaşan yüzünde gözleri irileşmişti. "Her zaman saf kalmamı istedin ama sanırım ikimiz de artık bunu istemediğimi biliyoruz."

"Rachel'ın evinde bir şey söyledin. Benden sakladığımı düşündüm-"

"Yaptım," diye itiraf ettim. "Seni asla korkutmak istemedim."

"O zaman bunu yapmanı istemiyorum. Gerçek Storm'u istiyorum."

Çenem gerildi. "Bunu sana veremem. Ağustos'a kadar olmaz. Ama elimden geldiğince sana kendimi verebilirim."

"Sana verdiğim söz benim zevkimin üstündedir, ama *senin* zevkinin üstünde değildir."

Benden ne istersen alabilirsin-" "Sadece penetrasyon değil."

"Evet. Penetrasyon yok."

"Bu sözün benim iyiliğim için olması ve acı çekenin ben olmam ne kadar komik."

"Güven bana bebeğim, acı çeken sen değilsin."

Bunun üzerine burun delikleri alevlendi. "Bana aletini göster," diye talep etti.

Bu otoriter ses tonuna gözlerimi kıstım, şaşırdım ve biraz da **t a h r i k** oldum. O kadar ki geri çekildim ve "Ellerimi yıkayayım." dedim.

Başıyla onayladı. "Çabuk ol."

Küstahlığına kıkırdayarak geri çekildim, arkamı dönmeden önce onları sabunladım, onun yanına döndüm ve pantolonumu açarak sikimi serbest bıraktım.

Yakın zamana kadar hiç boxer külot giymemiştim, bu yüzden Calvin'lerime uzanıp şaftımı çıkardığımda ve kafeslenmeye öfkeli görünen bir horozu ortaya çıkardığımda **ş a ş k ı n l ı ğ ı n ı** gördüm.

Parlak kırmızı, ipeksi beyaz prekum ucun etrafına bulaşarak asma kilidin ışıktaki parlamasına neden oldu. Temiz tutması zor bir şeydi ama bunu da başka bir ceza olarak görüyordum.

O piçle uğraşmak dünyada cehennem gibiydi.

"Aman Tanrım, Storm," dedi kalın bir sesle, ona bakarken tezgâha doğru yalpaladı. "August?" diye homurdandı.

"August." Kendime izin verdiğim tek dokunuşu yaptım; uzandım, taşaklarımı tuttum ve sertçe çektim. Kıcımlı sıkacak kadar sert, tıslayacak ve acıyla ayak parmaklarımda üzerinde sallanacak kadar sert.

"Neden kendine zarar vermek zorundasın?" diye inledi. "Bunu kendine yapmandan nefret ediyorum."

"Çünkü alışkanlığımı kırmam gerekiyor. Topraklanmaya ihtiyacım var ve bu işe yarıyor." Yutkundum. "Muhtemelen bunu hep takacağım, K-"

Gözleri yuvarlaklaştı. "Ciddi olamazsın. Sonsuza kadar mı?"

"Seni aldatmadan önce o pisliği kesip atacağım ve bu şekilde sana sadık kaldığımı her zaman bileceksin çünkü anahtar sende olacak."

Bakışlarında bir şey titreşti, sıcak ve muhtaç bir şey, *arzuya* çok benzeyen bir şey. Bu fikir hoşuna gitti, ben de daha da artırdım.

"Bu sik senin, K. Her santimi senin. Senin lanet oynucağın, başkasının değil-"

En yumuşak iniltileri çıkardı ve ucundan mutfak zeminine precum damladı. Dudaklarını yaladığında, erkekleşmeden ve ona doğru adım atmadan önce taşaklarımı tekrar çektim.

Yerçekimi aletimin ağırlıkla sallanmasına neden oluyordu, bu da ekstra bir acı veriyordu ve her sallandığında gözleriyle takip ediyordu.

Bakışlarını ucumu yalıyormuş gibi hissettim ve ona verdiğim sözü mahvetmeden önce hikayeyi değiştirmem gerektiğini bilerek, "Amin ıslak mı bebeğim?" diye gürledim.

"Senin etrafın hep ıslak."

Kulaklarıma müzik gibi geldi. "Seni tezgahın üzerinde yiyerek bu mutfağı vaftiz etmeme izin verecek misin?"

Ağzını büzdü ama beni şaşırtarak kıcını üzerine çekti, kendini yere bıraktı ve gözlerini bana dikti. "Eee?"

Ona sıırıttım, sonra yoga pantolonunun kemerine uzandım. "Bunları kesmemi ister misin?"

Gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Hayır! Ben bu pantolonu seviyorum."

"Ben de istiyorum. Kıçın onların içinde güzel görünüyor. Yine de onları keserdim-" "Hayır. Kesmek yok," diye tısladı, eli göğsüme çarptı. "Ben alırım" "Bir dahaki sefere şortunu mahvedebilirsin."

Bir *dahaki sefere*.

İhtiyacı olanı verebileceğimden emin olarak lastiği karnına dayadım, sonra aşağıya doğru yuvarladım. Bir ayağını tabureye koydu, sonra sağ ayağını diğerinin üzerine koydu ve onları kıcının üzerinde sürükleyebilmem için bir köprü yaptı.

Amcığı bana çıplak kaldığında, bir başkasının dokunuşunu asla bilmemesi gereken ama kendi aptallığım sayesinde bilen sulu amcığa burun deliklerim alevlendi.

Her şeyi berbat etmiştim. İkinci bir şans için yalvardım. Ama Storm 2.0 aynı hatayı asla ikinci kez yapmazdı.

Onları sürükleyerek çıkarırken, "Kaç tane istiyorsun?" diye sordum.

Bir inilti duyuldu. "Bunu yapmak zorunda mıyız?"

Onunla göz göze geldim. "Ne kadar. Kaç kişi?"

Yutkundu. "Üç."

Başımı salladım. "Üç orgazm o zaman."

Ben ona doğru yaklaşırken titrek bir inilti duydu ve parmağım kıvrımlarının üzerinde gezinirken tiz bir hıçkırık çıkardı ve yumruğunu ağzına götürerek tezgâha geri yaslandı.

Elimi uzattım, yumruğunu tuttum ve "Cyan burada değil, bebeğim. İsteddiğin kadar bağırabilirsin."

"Siktir," dedi kalın bir sesle. Tanrım, keşke.

En ufak bir dokunuşla kalçaları sallanmaya başladı ve neden üç tane istediğini anladım.

Gerginliği azaltmak için bir tane. İyi hissetmek için bir tane.

Tadına varılacak bir şey.

Amı kadar ağzı da sulanmıştı, onda hâlâ bu tür bir ihtiyaç uyandırabildiğim için, bizi o kadar da bozmadığım için rahatlamıştım, parmağımın kaygan klitorisinin üzerinde gezinmesine izin verdim.

"Bu amcığı çok seviyorum, K," diye gürledim, "çok ıslak ve sıcak ve benim için her zaman çok sulu. Sikim evini o kadar çok özlüyor ki.

"Seni çok fena becermek istiyorum bebeğim. Seni bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum." Klitorisine daha sert bastırdığımda yumuşak bir miyavlama çıkardı. "Bunu mu düşünüyorsun?

"İçine kaymam hakkında mı? Seni doldurmamı mı? Yoksa aletimin sadece sana ait olacağını mı düşünüyorsun? Ona nasıl sahip olduğunu, anahtarın *sende* olduğunu ve kilidini sadece senin açabileceğini mi-"

Kalçaları yukarı doğru kalkarken inledi.

Varsayımım doğrulandı, gelecekte en müstehcen konuşmanın onun sikime sahip olması etrafında döneceğini biliyordum.

Not edildi.

Leğen kemiği ileri geri sallanırken, parmaklarımı aşağı doğru kaydırarak içine girdim. Elimin tabanını klitorisine dayadığımda kasları sıkıca yapıştı, boş hissettiğini ve şimdi orada biraz baskıya ihtiyaç duyacağını biliyordum.

İçini çekti, kıcı hâlâ havadaydı, bana doğru bastırdıkça daha da sert sallanıyor, benim kadar kendini de tatmin ediyordu.

"Sikine sahip olmak istiyorum," diye fısıldadı, sesi şiddetliydi, beni şaşırtmıştı çünkü hiçbir zaman çok sözlü bir sevgili olmamıştı. Gıcırdadı ve inledi, ama Cyan'ın yanında olmasının onu yatakta doğal olarak sessizleştirdiğini biliyordum.

Tanrım, ona o kadar çok çılgılık attırmak istiyordum ki.

Çekingenliğini bir kenara bırakmanın, bu kadına tapınmanın zamanı gelmişti.

her zaman hak etmişti.

"Sen sahipsin."

"Orada olmandan nefret ediyorum, ama bu anahtarı istiyorum-" diye inledi, uzun ve alçak sesle, parmaklarımla onu becerirken kalçaları daha hızlı ve daha hızlı sallanıyordu, ona ihtiyacı olanı elimden geldiğince veriyordum.

Bir dahaki sefere dildo alırdım.

Kadınımın tatmin olduğundan emin olmak benim için bir numaralı öncelikti. "Ağzına ihtiyacım var, Storm. Lütfen, aşkım. Lütfen. Sana ihtiyacım var-" *Aşk.*

O anda nasıl olup da patlamadığım başlı başına bir mucizeydi.

Boştaki elimle kıcını tuttum, sert kıvrımlarını kavradım ve parmaklarımın olgunluğunu ısırmasına izin verdim. Onu tekrar tezgâha doğru ittim ve nefesimin amının üzerinde gezinmesine izin verdiğimde inledi.

"Harika kokuyorsun, Keira. Benimki gibi kokuyorsun."

Dudaklarım klitorisinin üzerine düştüğünde ciyakladı ve ben onu sert ve ağır bir şekilde emdikçe ciyaklaması değişti, tiz ve aç bir hale geldi. Yalvarmadı ama yüzümü okşadı, pasif bir şekilde öpücüğümü almadı, aktif olarak daha fazlasını talep etti.

Bu yeniydi.

Bayıldım.

Bana karşı kıvrandı, ihtiyacı olan her şeyi aldı ve güç yolculuğu onu içten dışa zevk bombardımanına tuttuğunda şaşırmadım.

Amcığı parmaklarımı sertçe sıkı ve daha hızlı hareket ettim, onları genişçe makasladım, onu daha dolgun hissettirmek için o sıkı sıkışma ile savaştım, büyüdüğünü bildiğim ihtiyacı tatmin etmek için ona elimden geldiğince çok şey vermek istedim.

Büküm.

İçinde kıvranıyor.

İki yılı aşkın bir süredir tatmin olmamıştım çünkü sıcıp batırmıştım.

Amcığını atıştırdım, sularını höpürdeterek içtim, tadına baktım, onun tadına baktım çünkü bunu bir daha asla tadamayacağımdan o kadar emindim ki.

Onun içinde boğuldum, gerçekten böyle boğulabilmeyi diledim çünkü bu lanet olası bir ölüm olurdu.

Tekrar boşaldı, ama toplam üç isteğini görmezden geldim ve onu dördüncüye kadar göturdüm. Oraya ulaşmam bana ne kadar azgın olduğunu gösterdi ve beşinci kez zirveye ulaştığında, onu bir daha asla bu kadar uzun süre bekletmeyeceğime yemin ettim.

Boğuk bir çığlık atarken, elleri saçlarıma geldi ve kopardı, bir eli beni amına doğru çekerken, diğeri beni uzaklaştırdı.

Daha fazlası için açgözlü olduğunu ama hala hassas olduğunu fark ederek çekmeye başladım.

geri. Klitorisine öpücükler bıraktım, dudaklarını kemirdim, parmaklarımı geri çekerken dilimin yarığının etrafında dolaşmasına izin verdim, yavaşça ayakta durma pozisyonuna geçmeden önce iç uyluğuna ısıricı bir öpücük bastırdım.

Cehennem gibiydi.

Tamamen, mutluluk
dolu bir cehennem.

İrademin güçlenmesinden başka nasıl gelmediğimden emin değildim ama Yaşlı Hanımına bakarken, yüzündeki o aralıklı ifadeyi gördüğümde, bu işkenceye Ağustos'a kadar her gün katlanacağımı biliyordum çünkü bazen olabileceğin en iyi erkek olmak, takım için bir tane almayı ve hayran olduğun kadının hataların yüzünden acı çekmemesini sağlamayı içerir.

OTUZ BİR

FIRTINA

GEÇMİŞ

"Bu sefer ne yaptın?"

Scarlet bana ters ters bakmadan önce kaşlarını çattı. "Hapishaneye gelmeni ben istemedim."

"Şansına küs, kulübün avukatı numaramı biliyor." Daha da şanssız, Scarlet'in burası için sezonluk kartı varmış gibi görünüyordu. "Her neyse, buraya bunun için gelmedim. Keira için buradayım."

"Orospu karının bununla ne ilgisi var?"

Nefesimin altında homurdandım. "Sana kaç kere daha ona öyle dememeni söylemem gerekiyor?"

"Ne yapacaksın Storm?" diye alay etti. "Ona olduğu gibi hitap etmekten beni nasıl vazgeçireceksin? Kafası o kadar büyük ki, senin sikini yalamadan emebilmesi bile mucize-"

"Kapa çenenin Scarlet. Seni buradan çıkarmamı istiyorsan, kapa çenenin," diye hırladım.

Gülümsemesi hiç ölmedi ve bu beni onun hakkında çılgına çeviren şeydi. Asla pes etmezdi. Acımasızdı. Çiviler ve sert kelimeler tüküren çılgın bir Energizer tavşanı gibiydi.

"Belki beni hapisten çıkaracak başka insanlarım vardır, ha? Belki de beni kefaletle çıkarması için korkak ağabeyime ihtiyacım yoktur. Unutma, seni arayan ben değildim."

Alaylarını duymazdan geldim ve onun yerine "Burada ne işin var?" diye sordum.

"Seni ilgilendirmez."

"Seni kurtarması gereken diğer piçler nerede, ha?"

"Yakında onlar da gelecek."

"Kim onlar?"

"İşverenlerim."

"Patronların mı?" Gözlerim doldu. "Patronlarının seni kefaletle hapisten çıkarmasını mı bekliyorsun?" Tanrım, ben de daha önce onun deli olduğunu düşünüyordum.

"Bu seni ilgilendirmez," diye tekrarladı. "Şimdi siktir git. Bugün senin saçmalıklarınla uğraşmak istemiyorum."

"Keira'ya ne söyledin Scarlet?" Onu görmezden gelerek sordum. "Beni yine terk etti."

Scarlet homurdandı. "Sen bir ipucu bulana kadar seni daha kaç kez terk edecek Storm? Onun için yeterince iyi değilsin."

"Bütün piliçlerin n e f e s nefese kalmasına neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama lanet olsun, onunla uğraşmayı bırak, bırak yaşadığı o fildişi kuleye geri dönsün ve senin kadar umutsuz biriyle sevişsin."

"Burnunu sokmazsan Keira ve ben iyi anlaşıcağız. Sen sadece sorun çıkarmak için geliyorsun. İnan bana, orada olsaydım, ön kapıdan geçmene izin vermezdim."

Scarlet sahte bir esnemeyle, "Bu senin için kardeş sevgisi," diye alay etti. "Senin için ondan kurtulduğum için minnettar olmalısın."

"Minnettar mısın?" Kalbim çarpmaya başladı ve yemin ettim ki, eğer bir metre ötemde ve parmaklıklar ardında olmasaydı, onu boğazlayacaktım.

Scarlet bana bir vajinaya sahip olduğunu unutturan tek kadındı.

Onu eşek sudan gelinceye kadar dövebilseydim, döverdim. Ama bir kadını asla dövmezdim.

Asla.

Sadece onun yanındayken bu mantrayı tekrarlamam gerekiyordu.

"Neden benden bu kadar nefret ediyorsun Scarlet? Neden hayatıma girip ortalığı karıştırabileceğini sanıyorsun? Sorun çıkarmak için etrafta dolaşmadığın sürece seni hiç görmüyorum."

Bana sırtıttı. "Prens eskiden ne derdi?"

"Eğer bir erkek olsaydın, yol adın Baş Belası olurdu." Homurdandım. "Nedenini anlamak zor değil. O herifi ne diye getirdin ki zaten?"

Sırtışı derinleşti. "Annem sana hiç söylemedi mi?" "Bana neyi söylemedi?"

"Ha! Etmedi. Tanrım, senden benden nefret ettiğinden daha fazla nefret ediyordu, ki bu gerçekten bir şey söylüyor."

Sözleri beni bir zamanlar olduğu gibi sarsmıyordu. Ancak o yaşlı kaltağı hayatımdan tamamen çıkardıktan sonra annemin nefretini sevgisine tercih edebileceğimi fark ettim.

Scarlet'in saçları kül bloklarına rağmen doğal rengindeydi; zengin, parlak bir siyah. Onda benim gibi bir çizgi yoktu ama zengin obsidyen rengi kaba betona karşı ipek gibi görünüyordu.

Turuncu bir D.O.C tulumu giymişti ve bu tulumu daha önce defalarca giymiş biri gibi gösterişli bir şekilde giymişti. Ayaklarını bileklerinden çaprazlamış, duvara yaslanırken ellerini ceplerine sokmuştu.

Yüzünde sıkılmış bir ifade vardı, sanki onu sıkıyormuşum gibi. Sanki varlığımın onun için hiçbir önemi yokmuş gibi.

Doğru olduğunu bildiğim halde acıtmadı. Aslında biliyordum ve bundan memnundum.

Her zaman kedi köpek gibi kavga ederdik. Beni yıkmaya çalışsa da, kulüp binasında bir ailem olmasının ve ona zar zor tahammül edilmesinin bir nedeni vardı.

"Keira'ya ne dedin?" İşleri rayına oturtmaya çalışarak tekrarladım. Çoğunlukla bu yüzden buradaydım.

Keira telefonuna cevap vermiyordu ve nerede olduğunu öğrenmeye çalışmaktan bıkmıştım. Arkadaşlarını aradım ama bir şey söylemediler - çaresizlikten aradım çünkü mezuniyetten önce hamilelik haberi okulda yayıldığında onu terk ettiklerini biliyordum. Ailesinin onu içeri almayacağını biliyordum. Kaçtığı son birkaç seferde saklandığı motelde bile değildi.

Artık okuldan ayrılmıştı ve çoğunlukla evde kalıyordu, onu takip etmek için Jimmy'yi kullanmayı bırakmıştım ama yine de gözümün üzerinde olması gerektiğini biliyordum. Bir koşucu olduğunu kanıtlamıştı ve bu onun ayrıcalığı olsa da -bir meleğin uçmasını engelleyemezsiniz- nerede olduğunu bilmek zorundaydım.

Onun güvende olduğunu bilmem gerekiyordu.

Bu da demek oluyordu ki, ben kulüp işleriyle meşgul olduğum için onu takip edemediğim zamanlarda Jimmy'nin de onu takip etmesi gerekecekti.

Grizzly ile aramızdaki sorunlar giderek artıyordu. *Famiglia*'nın Jersey'de parsel parsel arazi satın alması ve bunun sonucunda krallığın anahtarlarına sahip olduklarını düşünmeleriyle ilgili sorunlar yaşıyorduk.

Bölge böyle işlemiyordu.

"Söylenmesi gerekeni söyledim," diye karşılık verdi elini sallayarak ve düşüncelerimi böldü. "Hayatında sen olmadan daha iyi olacağını söyledim tabii ki. Görünüşe göre seni terk ederse kabul edecekmiş. Yine." Kıs kıs güldü. "Şimdi ne oldu? Dört kez mi?"

"Alışmaya çalışıyor."

"Sizin için fazla iyi olan birini hedeflediğinizde böyle olur. Kendi gölet balçığının arasında kalmalısınız. Hayal kırıklığına uğramayacaksınız."

yol."

"Fikirlerinizi bana bırakın. Söyleyecek bir şeyiniz varsa, söyleyin."

"Onda ne buluyorsun?" Scarlet şaşkınlığını belli ederek sordu. "Anlamıyorum. Hiç de senin tipin değil ve Bay Doğru'yu bulana kadar bakire kalacak türden sıkıcı bir kaltak, bu yüzden yatakta iyi olamaz ve seni amcıyla parmağında oynatamaz. Seni bir şaka gibi gösterdiği için onu affetmeni sağlayan şey ne?"

"Sen anlamazsın."

Ayağa fırladı ve ava ç ı k m ı ş bir yırtıcı hayvanın tüm zarafetiyle bana doğru ilerledi. Bu ifadeyi tanıdım, fark ettim ve onu boğmaya çalışmamak için ellerimi parmaklıklara kenetledim.

"Öyle değil mi?" diye mırıldandı usulca, bana bakıyordu, gözleri merakla parlıyordu.

"Sen hiç kendinden başka birini ya da bir şeyi sevdin mi Scarlet?" Ben de karşılık verdim.

"Bu dünyada bana göz kulak olacak tek kişi benim Ash."

"Çok yanılıyorsun. Eğer bir sürtükten başka bir şey olsaydın, kışının hapiste olmasına sevinmek yerine seni severdim." Alay ettim. "Annem buraya düştüğünde ne kadar mutlu olduğumu hatırlıyor musun? Evet, şimdi de senin hakkında öyle hissediyorum. Parmaklıklar arkasındayken benim lanet olası hayatımı mahvedemezsin."

"Oh, bana meydan okumaya kalkma. Meydan okumayı ne kadar sevdiğimi bilirsin," diye alay etti. "Hadi ama Asher. Bayan Goody-Two-Shoes'da sikini düğümleyen şeyin ne olduğunu söyle bana. Bilmek istiyorum."

"Neden? Bana karşı kullanmak için mi?"

"Bilmek istiyorum," diye bağırdı. "Ne oldu? Ona karşı hissettiklerinden utanıyorsun, öyle mi? Sence-"

Ağzım bir hırıltıya dönüştü. "O senin tam tersin," diye tükürdüm. "Annemin tam tersi. Kulüp binasında bir sürtük değil. Fahişe ya da yaşlı kadın değil. O iyi biri, Scarlet. *İyidir*. Sen de onun tam tersi olduğun için bunu anlamalısın.

"Sokakta evsiz bir adam gördüğünde ne yapar biliyor musunuz? Ona para verir, kahvesini onun çeyreklik fincanına dökmez. Bağırsaklarını kusan arkadaşının saçını tutar, yüzünü tuvalete sokmaz. Uyuşturucu kullanmıyor, sigara içmiyor, fahişelik yapmıyor.

"O normal, Scarlet. O normal. Ve iyi biri. Nazik, tatlı ve lanet olası bir sabıka kaydı yok." Ona doğru eğildim, gözlerinin şaşırtıcı derecede büyük olduğunu ve ilk kez çenesinin kapalı olduğunu fark ettim. "Yani evet, onu seviyorum. Bunu itiraf etmekten korkmuyorum. Korktuğunda peşinden gitmekten de korkmuyorum çünkü akli başında olan herkes ona sunabileceğim şeylere gözlerini diker.

"Beni isteyen, bir Günahkâr isteyen, bana bağlanmak isteyen bir kaltak, bir eşte istediğim şeyin tam tersidir, bu yüzden bu beni lanet olası kırbaçlanmış yapıyorsa, kabul edeceğim.

"Ama her ne yaptıysan, her ne söylediyse, gelecekte evliliğimi *mahvetmek* için her ne yapmayı düşünüyorsan, bunları aklında tut, çünkü bir daha Keira ile aramıza girersen seni öldürürüm.

"Gördün mü, bunca zaman sanki kardeşimmişsin gibi davrandım. Sanki seni önemsemeliymişim gibi. Sanki sana göz kulak olmalıymışım gibi. Ama kendin söyledin, bana öyle bakmıyorsun. Herkesin senin peşinde olduğunu düşünüyorsun, ama bil bakalım ne var Scarlet? Senden nefret ediyorlar çünkü sen Tri- State bölgesindeki en büyük amcısın.

"Sen kuduz bir rakundan daha kötüsün ve herkes senden nefret ediyor. Hep nefret ettiler ve bu senin suçun. Hep senin yüzünden oldu. Keira'yla aramıza bir daha girersen seni bitiririm ve kimsenin umurunda olmazsın. Muhtemelen öldüğün için mutlu olurlar.

"Sana şimdi ve burada söylüyorum, seni tekrar görürsem? Pişman olacağından emin olacağım. Artık benim kardeşim değilsin, Scarlet. Sadece bağları kopar, çünkü sürük, senin zavallı kışından bıktım. Sen de annem gibi bir yüksün ve ondan yıllar önce kurtuldum, minyatür bir versiyonunun hayatımı mahvetmesine ihtiyacım yok. Hele ki yolda bir çocuğum varken. Seni tanımak güzeldi Scarlet, ama bir daha görüştüğümüzde umarım cehennemde olursun."

"Eğer öyleyse, sanırım hepimiz aşağıdayken annem ve babamla mutlu aileler oynayabileceğiz." diye gürlemek için ben kapıda durana kadar bekledi.

Bir aptal gibi kaşlarımı çattım ve ona bakmak için döndüm. "Sanki bizi doğurmak için kimin sperm bağışladığını biliyormuş gibi konuşuyorsun."

Ağındaki bir sinek, çok geç fark ettim. "Oh, biliyorum. Bana o söyledi."

Parmaklıklara dönerken gözlerimi ona diktim. "Kim?" Sonra alay ettim. "Sanki biliyorsun da. Sen ve senin lanet olası oyunların, Scarlet-"

"Dur tahmin edeyim, Bear olduğunu umuyorsun, değil mi? Bizi bu yüzden içeri aldığını umuyorsun." Kendini beğenmiş ve erken gelişmiş bir şekilde sırtıttı çünkü benim bilmediğim bir şey biliyordu.

Her zaman Bear'ın biyolojik babam olmasını umduğumu itiraf etmeyi reddettim, gerçek bu olsa bile.

"Sanki onu kimin hamile bıraktığını biliyormuş gibi."

"Görünüşe göre bir süre oldukça sıkı fıkı olmuşlar. Özel. Asla onun yaşlı kadını olmadı, ama kesinlikle onun kaltağı."

"Sen kimden bahsediyorsun lan?" Bana gülümsedi. "Prens."

"Prens bizim babamız mı?" Diye sordum.

"Evet."

Buna inanıyordu. Bu çok açıktı. Gözlerindeki kötülük hevesli ve açtı. İçindeki avcı avının kokusunu alıyordu ama onun şamar oğlanı olmaktan bıkmıştı.

"Buradaki son oyun nedir, Scarlet? Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Seni meth bağımlısı yapan o değil miydi?" Çenesine vurdu. "Aynı adam olduğundan oldukça eminim."

Çenem çalıştı. "Bunu bana neden anlatıyorsun? Babamızın kim olduğu umurumda mı sanıyorsun?"

Omuz silkti. "Hayır. Sadece sevgili yaşlı babanın Bear olduğuna dair umutlarını ve hayallerini yıkmak istedim... onun yerine seni de onunla aynı şeylere alıştıran keş VP oldu." Bir kahkaha attı. "Zavallı çocuğun. Babası için gerçek bir ödülü var, değil mi?"

Parmaklarım parmaklıklardan onun beklediğinden daha hızlı geçti ama yıllarca Grizzly için çalışmak, kardeşlerimle kavga etmek beni pek de yavaşlatmamıştı. Bileğini yakaladım, parmaklıkların arasından çekip çıkardım, sonra geriye doğru ittim, daha da bükmek için bir çubuğu dayanak noktası olarak kullandım.

Bir çığlık atıp gözlerini kocaman açarak diğer eliyle beni pençelemeye çalıştığında, "Öldüğünde Scarlet, umarım beni hatırlarsın. Umarım aklına gelen son kişi ben olurum. Seni kayıtsız şartsız sevecek tek adam. Hayatında olmanı istemeyecek biri. Seni sadece sevecek ve yaptığın saçmalıklara rağmen senin yanında olacak bir adam.

-" Bileğine daha fazla baskı uyguladım, öyle ki kemik neredeyse kırılmak üzereydi.

-" bunun yerine sen bana bok gibi davrandın, ben de sana bok gibi davranmalıyım..." Daha derine, eşiğe kadar götürdüğümde acıyla inledi, sonra eğilip fısıldadım, "Ailemi rahat bırak Scarlet. Eğer yapmazsan, seni bitiririm."

OTUZ İKİ

KEIRA

ŞİMDİ - HAZİRAN BAŞI

I Promise - Radiohead

Storm'un en sevdiği film olan *Zor Ölüm*'ü onuncu kez izlediğim bir akşamı geride bıraktığımda, derin bir uykuya dalmıştım ve Storm yatmadan önce beni uyuttuktan sonra bir şampiyon gibi dinleniyordum. Sonuç olarak, tiz çığlık rüyalarım girmedi ama çığlık girdi.

Sarsılarak uyandım, dik oturdum, ayaklarım yere çarptığında gözlerim fal taşı gibi açıldı ve yatak odasından dışarı fırladım. Storm çoktan oradaydı, Cyan'ın odasına açılan kapıdan geçerken sırtı bana dönüktü ve işte o zaman onu bir kavganın ortasındaymiş gibi çırpınırken gördüm.

Bir uluma kaçtı.

Öleceğim güne kadar aklımdan çıkmayacak bir uluma.

Lanet olası kapıda donup kalan benim aksime, Storm oradaydı. Ona dokunmadı, sakinleştirmeye çalışmadı, sadece havladı, "Cyan. O öldü! Öldü ve gitti ve sana zarar veremez."

Söylemesini beklediğim şey bu değildi. Yardım etmek için ileri atıldım ama beni tuttu ve geri çekti.

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve dehşet sesleri beni Dr.'a küfrettirdi. Janowicz.

Bu hafta cehennem
gibiydi. Gerçek bir
cehennem.

Ve bu o sürtük terapistin hatasıydı.

Londra'nın onu kaçırdığı günü tekrar hatırlıyorlardı ve en zoru da neydi? Cy'a bunu atlatmak için bir terapistle konuşması gerektiğini söylemek, ama bunu yapamazdı. Bunu yaparsa, Amara'yı cinayet suçlamasına dahil edecekti.

Hiç bu kadar suçlu hissetmemiştim ama Amara Cyan'ı kurtarmıştı.

ve çocuğum anlamayacak kadar zekiydi ama bu onunla dalga geçmediği anlamına gelmiyordu.

Hasta ayrıcalığı onu koruyacaktı ama... Storm'un neden işleri bu kadarla bırakmayacağını anlıyordum. Otorite sahibi hiç kimseye güvenmemek üzere yetiştirilmişti ve bir psikiyatriste gitmesi bile kızına duyduğu sevginin bir göstergesiydi.

Huh.

Bunu nasıl fark ettim?

Fırtına'nın MC'deki kardeşlerin güç konumundaki kimseyle paylaşmadığı şeylerden bahsederek yaptığı büyük fedakârlığı fark edemediğim için kendime biraz kızarak Cyan'ı bir kez daha inceledim. Bu dördüncü kâbustu ve her biri giderek daha da kötüleşiyordu, sanki bilinçaltı reddedilmekten memnun değildi.

"Cyan!" Storm havlayarak beni düşüncelerimden uyandırdı. "Cyan, ben baban! Okul vakti geldi."

Bu taktik karşısında şaşırmıştım ama onu sakinleştirirken kendimi hayretler içinde buldum. "Okul yirmi dakika içinde başlıyor, uğur böceği. Uyanmalısın yoksa

geç kalacağım." Konuşurken onun yanına oturdu. "Okula geç kalmak istemezsin. Başımız belaya girer."

Kalbim boğazımda geçirdiğim birkaç dakikadan sonra, sersemlemiş bir ses çıkardı. "Baba?"

Mırıldandı. "Evet, tatlım."

Uykulu bir şekilde gözlerini kırptırdı. "Saat kaç? Okula geç mi kaldık?" "Hayır, Cy. Yine kâbus görüyordun."

Sessizlik, sonra... keskin bir hıçkırık kaçtı. "Hatırlıyorum."

Öne çıkarken dudağımı ısırdım. "Artık bitti, tatlım. Her şey bitti."

Ağlamaya başladığında, kendini babasının göğsüne atıp onu kucakladığında, onunla birlikte ağlamak istedim ama bunun ona bir faydası olmazdı.

Bunu daha iyi bir hale getirmem gerekiyordu, ama içinden atması gereken tek şey konuşamadığı tek şeyken bunu nasıl yapabilirdim?

Tedirgin, kaybolmuş ve kalbi kırılmış bir şekilde, "Bebeğim, baban ve benimle o gün hakkında konuşur musun?" diye sordum.

Cevap vermesi birkaç dakika sürdü ve cevap verdiğinde sesi vıcık vıcık ve acı doluydu. "Sana söylersen benden nefret eder misin?"

Storm'un sesi hırıltılı ve vahşiydi: "Senden asla nefret etmeyeceğiz. Asla. Beni duyuyor musun, Cyan? Bir adamı öldürsen bile senden nefret etmem. O piçin mezarını kazmana yardım ederdim.

"Nefretimi asla kazanamayacaksın. Ne yaparsan yap, ne söylersen söyle seni seveceğim.

Ve ölene kadar annenle benim yanımda güvenli bir yerde olmanı sağlayacağım. Anladın mı?"

Gözyaşları yanaklarını ıslatmıştı, gözleri hâlâ gördüğü rüyanın etkisindeydi. "Anlıyorum. Seni seviyorum baba."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim."

"Anne-" Bana böyle seslenmesine bayılıyordum çünkü bu kelimeyi çok nadir kullanıyordu ama en savunmasız olduğu anda geldiği için buruk bir sevinçti. "-Ben de seni seviyorum."

"Tatlım, seni seviyorum," dedim ona, tıpkı babası gibi şiddetle.

Storm onu kollarına aldı ve ben ne yaptığını biliyordum, bu yüzden geri çekildim ve üçümüz için yeterince büyük yatağı olan tek oda olan yatak odama doğru ilerlerken onu izledim.

Yorganı hızlıca düzeltmek için etraftan dolandım ve o içeri girerken, odasındaki ve salondaki ışığı kapatmak için geri döndüm.

Geri döndüğümde o yatağın kendi tarafındaydı, solda, Cy ortada, ben de kendi tarafıma geçerken kapıyı arkamdan kapattım. Çarşafların arasına uzanırken ışığı kapatan Storm, çarşafı üzerimize çekti.

Bunu yapmak zorunda kalmayalı uzun zaman olmuştu ama tamamen doğru bir karardı.

Cyan yüzünü bana döndü. "Amara'nın hapse girmesini istemiyorum anne." Amara'yı korumak için susturulmak zorunda kalmasından nefret ediyordum ama ben-Tanrım.

Bu konuda kendimi kaybetmişim.

"Sen onu koruyorsun, tıpkı onun seni koruduğu gibi," dedi Storm ona huysuzca, bir şekilde tam olarak ne söyleyeceğini biliyordu. O da yan döndü, vücudunu küçük kızımızın etrafında kıvrarak mırıldandı, "Keşke gerçeği söyleyebilseydin Cy, ama burası güvenli bir alan. Seni yargılamayacağız ve bize istediğin her şeyi anlatabilirsin."

Biraz zaman aldı, o kadar uzun sürdü ki yanımda bir tahta kadar gergin olmasaydı uyuyakaldığını düşünebilirdim. Tam bir şey söylemeyeceğinden korkmaya başlamıştım ki titrek bir nefes verdi.

"Motele giderken bana dokunmaya başladı. Bunu daha önce de yapmıştı ama bu şekilde değil ve konuşmak istemediğim şeylerden bahsetmeye başladı.

"Oraya vardığımızda tüm kıyafetlerini çıkardı ve bana kestirmem gerektiğini söyledi, ama ben istemedim-" Yutkundü. "Bana dokunmaya başladı ve ben çığlık attım, çok yüksek sesle çığlık attım." Bir hıçkırık kaçtı. "Bir eliyle ağzımı kapattı ve bana yumruk attı."

"Tanrım, seni incitmiş olmalı sevgilim," diye fısıldadım, ona yaklaştım, ona sarılmak istedim ama Storm kadar onun da bunu istemediğini biliyordum

Dokunulmak. Dokunma mesafesindeydik ama tenin tene degeceği kadar yakın değildik.

"Yaptı," diye inledi. "Bacaklarımın arasına yumruk attı."

Storm'un ağzından bir hırıltı kaçtı ama kız gerildiğinde sonlara doğru yumuşattı. "Çığlık atarak iyi yaptın bebeğim."

Sadece başını salladı ve fısıldayarak, "O kadar canım yandı ki çığlık atamadım ve yatağın üzerinde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım ama beni yalnız bıraktı.

"Daha iyi olduğumda, gerçekten çığlık atmaya başladım ve işte o zaman biri kapıyı çaldı." Cyan ürpertici bir nefes çekti. "Amara sanki Wonder Woman gibi içeri girdi. Bir anda kontrolü ele geçirdi ve adam ne yapacağını bilemedi.

"Ona vurdu, ona vurdu ve ona vurdu, sonra Rain oradaydı ve ona vurmaya devam ederken beni tuttu. Bana o kadar sıkı sarıldı ki artık o kadar korkmuyordum.

"Aklım karmakarışıkta ama bana sarıldığında sanki tüm düşüncelerimi tekrar bir araya getirmiş gibiydi. Amara... Benim yüzümden başının belaya girmesini istemiyorum."

"Yapmayacak," diye söz verdi Storm.

Eğilip alnına bir öpücük kondurduğumda gözlerim ıslanmıştı. "Bu konuyu istediğin zaman bizimle konuşabilirsin." Sonrasında bir litre votkaya ihtiyacım olabilirdi ama bu onun sorunu değildi, sadece karaciğerimin sorunuydu.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Böyle söylüyorsun ama zihnin aksini söylüyor. Eğer bunu düşünmüyorsan neden kötü rüyalar görüyorsun?"

Yatağın üzerinde kıpırdanarak bana doğru yaklaştı. Ağzı kulağıma gitti ve nemli eliyle kulağımı kapatarak fısıldadı: "Oraya dokundum. Onun yaptığı yere."

"Tamponla mı? Yoksa iyi hissettirdiği için mi?" Storm yataktan yuvarlanıp banyoya doğru giderken kapıyı açık bırakarak Cyan'ın açıkça istediği ama nasıl isteyeceğini bilemediği mahremiyeti bize sağladıktan sonra fısıldadım.

Cy başını salladı. "İsteyerek yapmadım ama iyi hissettirdi."

Titrek bir iç geçirdim. "Bunu Dr. Janowicz'e söylemelisin bebeğim. Kendine dokunmakla ilgili kısmı."

"Neden?" diye sızlandı. "İstemiyorum."

"Çünkü orada kendine dokunduğunda, kafanda bir şey o gün olanlarla... arasında bir bağlantı yarattı. Bu bağlantıyı koparman gerekiyor çünkü gelecekte bunu özgürce yapmak isteyeceğin bir zaman gelecek.

"Kötü şeyleri bununla bağdaştırmak istemezsin, çünkü bu harika bir duygu ve onun bunu senin için bozmasını istemem." O burada kaldığında

"Bu konuyu Dr. Janowicz ile konuşacağınıza söz verir misiniz? O günle ilgili konuşabileceğiniz bir şey var."

"Nasıl kaçtığım hakkında hiç konuşmam." "O soruyor mu?"

"Evet. Ama hatırlayamadığımı söylüyorum."

Başımı salladım. "Keşke doğruyu söyleyebilseydin bebeğim."

"Amara'nın gitmek zorunda kalmasını istemiyorum. Onun mutlu olmasını istiyorum." "Mutlu zaten. Şu anda Quin ve Hawk'la birlikte," dedim ona rahatlıkla. "Neden iki erkek arkadaşı var?"

Dudaklarım kıvrıldı. "İstediği için mi?"

Bir 'hıh' sesi duyuldu, sonra banyonun kapısı açıldı ve ikimiz de Storm'un ayak seslerini duyduk. Yatak odasına döneceğinden emindim ama dönmedi.

"Lütfen babama kendime dokunduğumu söyleme."

"Yapmayacağım. Sen istemezsen yapmam ama o bu tür konularda her şeyi bilir. Onunla her şey hakkında konuşabilirsin. Asla utanmayacaktır. İlk kez regl olduğunda komik davrandı mı?"

"Hayır," diye kabul etti. "Peki o zaman."

Storm koridorun ışığını kapattı, kapıyı tekrar kapattı, sonra sessizce onun yanına tırmandı.

"Bu gece burada kalabilir miyim?" "Elbette kalabilirsin."

"İkinizle birlikte mi?"

"Elbette," diye tekrarladım.

Bir an için hiçbirimiz bir şey söylemedik, sadece kıpırdandık ve gece için **y e r l e ş t i k .**

Zihnim vızıldarken asla uyuyamayacağımdan oldukça e m i n d i m .

Sonra fısıldadı, "Anne?" "Evet, bebeğim?"

"Bana babamla nasıl yeniden evlendiğinizi anlatacak mısın?"

Storm homurdandı ve ben hafifçe kıkırdamaktan fazlasını yapamadan mırıldandı, "Yine mi uğur böceği? Bunu kaç kere duymak istiyorsun, ha?"

Sesi yumuşak, alaycıydı ve onun ifşaatlarından dolayı ruhumda oluşan sızıyı hafifletti.

O piç kurusu onun bacaklarının arasına yumruk atmıştı. Onu kendim öldürmek istedim ve Amara'nın benim adıma onu bir domuz gibi katletmesine minnettar oldum.

Yine de detayları bilmek istedim, sadece bilmek istediğim için değil

kızımın o gün neye tanık olduğunu anlamak istedim. Onun acısını yeniden yaşamak istedim, kızıma yaşattıkları için acı çektiğini bilmek istedim...

"En sevdiğim hikâyelerden biri!" Cyan, babasıyla yüzleşmek için kıvrılmadan önce oflayıp pufladı. "Pleeeassee," diye yalvardı.

Tek kelime etmedim çünkü pes edeceğini biliyordum, hep öyle yapardı.

"Annene ilk kez evlenme teklif ettiğimde pek romantik değildi, bu yüzden ikinci kez kollarımı karnına dolayarak yaptım, böylece sen de biraz sevgi görebildin-"

"Hissettiğimi sanmıyorum," dedi Cyan suratını asarak.

"Denedim," diye karşılık verdi. "Evet dedi ama ağlıyordu." "Mutlu gözyaşları mı?"

"Gergin gözyaşları," diye ekledim çünkü bu benim isteğimdi. "Baban içimde hep bir gerginlik hissettirirdi." Cyan'ın karnımdaki varlığı da pek yardımcı olmamıştı.

"Tek seferde üç ileri saltos yapmam gerektiğinde olduğu gibi mi?" Storm güldü. "Onun gibi bir şey."

Dudaklarım kıvrıldı. "Büyüdüğünde anlayacaksın, tatlım." "Sen öyle diyorsan."

Ona bekâr ve evlenmemiş bir anne olduğum için gergin olduğumu söylemedim... Bunu bilmesine gerek yoktu.

"O gün ona beyaz giydirdim-"

Fahişeler beyaz giymezdi.

Bu bizim ilk tartışmamızdı.

"-ve her zaman buluştuğumuz şu tepeye gittik."

"Buketim için kır çiçekleri topladım," diye fısıldadım usulca, onları toplarken güneşin saçlarıma nasıl vurduğunu hatırladım ve gülümsedim. Tıpkı o zamanlar yaptığım gibi. Gergin, hatta *korkmuş* olsam bile yine *de* gülümsemek zorundaydım.

"Yaban gülleri ve papatyalar, değil mi?" Mırıldandım.

"Doğru."

"Onları yarın görmek istiyorum."

"İncil'i bulacağım. Muhtemelen şu anda bodrumda, paketleri açılmış diğer kutularla birlikte." Yapraklarının arasına iki çiçek sıkıştırmıştım.

"Digger Amca seninle gerçekten evlendi mi?" "Evlendi ve bundan hiç memnun değildi." "Digger'ın gerçek adı ne?"

"Bunu zaten biliyorsun," diye azarladım. "Anne! Bunu mahvetme."

"O zamanlar Jimmy'ydi," diye yanıtladı Storm onu. "Sadece Jimmy."

"O bir Prospect'ti, değil mi?"

"Evet, işte bu yüzden Günahkârlar'ın Müfettişi olmak için uzun uzun düşünmen gerekiyor uğur böceği, çünkü senden her türlü tuhaf işi yapman isteniyor."

"O işi ben yaparım. Bütün Günahkârlarla evlenirim," diye ekledi.

Boğazını temizledi. "Günahkârların evlenmesine gerek yok, bebeğim.

Hatırladın mı?" Bunun üzerine tereddüt etti. "Bu Yaşlı Hanımların fahişe olduğu anlamına mı geliyor?"

Gerildim ama bunun nereden geldiğini biliyordum, lanet olası okuldan. Tanrım, çocuklardan nefret ederdim.

"Hayır, öyle değil," diye gürledi Storm. "Ve eğer bir Yaşlı Adam, Yaşlı Hanımlarına böyle seslendiğini duyarsa, bunun bedelini cehennemde ödeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Çünkü Günahkârlar kendilerinden olanları korur," diye ilan etti, sesi gururlu çıkıyordu.

Dudaklarım kıvrıldı, o iç çekerken gerginliğim azaldı. "Ben de sizin gibi evlenmek istiyorum."

Tanrım, onun evlilik koşullarının bizimkinden daha iyi olmasını umuyordum.

Ailemin evinden bir daha dönmek üzere atılmamdan, hamileliğim yüksek riskli hale geldiği için yatağa mahkum olduğum güne kadar, o aylar gerilimle doluydu.

Çoğunu kendim yaptım.

Hatırladıkça yüzüm buruştu.

Başından beri Storm'a zor zamanlar yaşatmıştım ve o da benim için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştı.

Bizim tarafımızdan.

Storm havayı, ne giydiğini ve elbisemin rüzgârda nasıl dalgalandığını anlatırken, onu kendine hayran bırakan hikâyeler anlatmakta oldukça başarılıydı

-Bir iç çekti ve yavaş yavaş gerginliğinin azaldığını hissettim, ta ki uykuya dalana kadar.

"İyi geceler bebeğim," diye mırıldandı Storm sakinleşirken, bu sevgi sözcüğü bana aitti. Sadece benim için kullanırdı.

"İyi geceler Storm," diye fısıldadım, o günü, havanın ne kadar sıcak olduğunu ve o sabah bunu yapmayacağından korkarak dört kez nasıl kustuğumu düşündüm.

Tüm bunlara rağmen, bunu özel kılmıştı.

Tepedeki evimiz... Sıcak ve güneşli, anılarla dolu, işler kötüye gitmeden önceki güzel zamanlarla. Huzurlu ve sakin-Cyan haksız değildi. Pastoral bir ortamdı. Mükemmel bir yerdı.

Evlendikten sonra bir kez bile ziyaret etmemiştik. Bu düşünce beni üzdü ve West Orange'a bir sonraki gelişimizde tekrar gitmek istememe neden oldu.

Sonunda, aklım başımda, uykuya daldım ve her ikisi de yanımdayken aylardır hiç olmadığım kadar iyi dinlendiğimi fark ettim. Evet, bir ton yer kaplıyorlardı ama iyi hissettiriyordu. Sanki yeniden birleşmiş, bu odanın dışında paylaşmayacağımız sırlarla bağlanmıştık.

Uyandığımda Cyan'ın aramızda olmadığını farkındaydım ama evin diğer ucundaki televizyonun belli belirsiz tiz sesi, kapı kapalı olsa bile, bana onun uyanık ve aile odasında olduğunu söylüyordu.

Esneyerek ve gerinerek yan döndüm ve Storm'un güneş ışığı havuzunda uyuduğu muhteşem manzarayla karşılaştım. Saçlarındaki gümüşü ortaya çıkarıyor, parlak bukleleri başının etrafında bir taç gibi gösteriyordu ama yüzündeki yorgunluğu, dinlenirken orada olmaması gereken gerginliği görebiliyordum ve bunu iliklerimde hissediyordum.

Cyan'ın acısı bizim acımızdı.

Tanrım, ebeveyn olmak asla pes ettirmez. Yaşadıkları muhtemelen ondan çok bizim peşimizi bırakmayacaktı. Öyle bir gün gelecekti ki, onun zihni kendini korumak için bazı şeylerin üstünü örtecekti, oysa biz asla unutmayacaktık. *Asla.*

Onun kollarında rahatlama dürtüsü beni vurduğunda titrek bir nefes aldım.

Uzun zamandır aynı yatağı paylaşmamıştık.

Ben onu kovmadan önce bile yapmıyorduk. Kulüp binasında giderek daha fazla zaman geçiriyordu ve eğer sözüne güvenilecekse, sevişmiyordu, kafayı buluyordu.

Her şeyin büyük planında, ikisi de o kadar büyük değildi, değil mi? Yine de artık buradaydı. Bulaşık makinesini yerleştirdi, çamaşırları yıkadı, eşyaları tamir etti ve bahçeyle ilgilendi. Yemek bile yaptı!

Deniyordu.

Ama aylardır burada olmasına rağmen hâlâ deniyor muydu?

Bunu defalarca yaptığında mı? Beni etkilemekten, gözüme girmeye çalışmaktan ziyade bir koca olarak onun bir işareti haline geldiğinde mi?

İlk defa West Orange'dan uzakta olduğumuz için minnettardım.

Arkadaşlarımız ve ailemiz oradaydı ama bu yerin Storm için iyi olup olmadığından emin değildim. Kötü alışkanlıklara hızla geri döndüğümüzü hayal edebiliyordum, oysa burada her şey için birbirimize güvenmek zorundaydık. Yabancıların arasında yalnızdık ve bu duvarların dışında güvende olacağımız bir liman yoktu. Bu bir fark yaratıyor olmalıydı.

Dudağımı kemirerek ona doğru yuvarlandım ve gerinip kollarını bana doladığında iç geçirdim, ona sokuldum, bunun ne kadar doğru bir his olduğunu, ne kadar iyi hissettirdiğini sevdim. "Günaydın."

"Günaydın," diye gürledi.

"Fırtına mı?"

Uykulu bir şekilde mırıldandı ve bu ses içimi sıcaklıkla doldurdu.

Belki dün günümüzden bahsediyorduk, belki de onunla bu şekilde uyanmaktı, ama kelimeleri tutamıyordum. İçimden fırladılar ve onları içimde tutmak için hiçbir isteğim yoktu.

"Seni seviyorum."

Gerildi, sonra uzun bir nefes verdi. "Ben de seni seviyorum."

"Ben de seni özledim."

"Ben de seni özledim."

Yanıtlarının dolaysızlığı içimdeki bir şeyi yatıştırdı.

"Seni seçiyorum Keira," diye fısıldadı, beni şaşırtarak. "Bundan sonra hep seni seçeceğim. Uyuşturucuyu sana tercih etmeyeceğim; seni hayal kırıklığına uğratmama izin vermeyeceğim."

"Her şeye sahipsin. Tıpkı en başından beri sahip olman gerektiği gibi. Seni hayal kırıklığına uğrattım ama bunu bir daha yapmayacağım ve Cyan'ı da kesinlikle hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Gözlerimi kapattım, sözlerinin gücü sesindeki uykulu boğuklukla daha da arttı. "İstedim ki-"

"Biliyorum." Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Biliyorum. Amara'yı kıskanıyorum. O piçi doğrama şerefine nail olmak için hapis yatardım."

Onu sıkarak, "Burada olmanı tercih ederim" dedim. Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden, "Bence günü kulüp binasında geçirmeliyiz" dedim.

"Çok kalabalık olacak," diye uyardı beni. "Aileler için bir barbekü partisi olacak." "Biliyorum. MaryCat söyledi. Sanırım... haklıydın. Cy'ın Arkadaşlar. Aklını başına toplaması gerekiyor ve kavgaya karışırsa en azından okuldan atılmasından endişe etmemize gerek yok."

"Annemle babamın okulu," diye hafifçe dalga geçerek sırtıtmama neden oldu.

Beni öpmesine izin vermekten, önceki geceyi aklımdan çıkarmaktan, kollarına gömülüp yarım saatliğine dünyadan kaçmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu ama beni seçtiğini söylerken kastettiği buydu ve buna saygı duymalıyım.

Özellikle de her gece, kızlarla ayrılık sonrası alem yapan bir bardak Ben & Jerry's gibi beni yiyip bitirirken.

Orada uzandık, konuştuk ve iyi hissettirdi.

Cyan'ın matematikteki becerilerinin üstesinden gelmesi gereken bir şey olduğu gerçeğini tartıştık, çünkü o sıçramalar ve sınırlar içinde ilerliyordu ve lokanta hakkında konuştuk ve lokantacıların hayran olduğu görünen tuzlu turtaları tanıttığımdan beri her zamankinden daha iyi durumda olduğunu konuştuk. Kulüp binasının tadilatını konuştuk ve bana sokağımıza gelen o piçlerden haber alamadığını söyledi ve hayat hakkında konuştuk.

Sadece hayat.

Pişmanlık yok, geçmiş yok, sadece şimdiki zaman var.

Ve çok güzeldi.

Daha sonra, yanımdaki SUV'de vızıldayan bir Cyan'la, arkamda Storm'la kulüp binasına doğru yola çıktım.

Sanki dün gece uzak bir anı gibiydi, ama olmuştu ve bundan kaçış yoktu. Ona ne olduğunu biliyordum, Storm da biliyordu ama Cyan sanki göğsündeki ağırlık başarıyla bize aktarılmış gibi neşeli ve rahattı. Bu yükü haftanın her günü kaldırılabildim, özellikle de uzun vadede ona yardımcı olacaksa.

Kulüp binasına vardığımızda kendimi garip hissettim. Bunu inkâr edemezdim. Ama MC'nin orada olmasına çok sevindim, Maddox kucağındaydı ve ikimiz de güneşin altında, birinin yere sapladığı bir şemsiyenin altında oturmuş, yeni kulübün kaosunu izliyorduk.

MC birkaç dakika sonra, "Burası farklı," dedi.

Kulüp binasında benim geçirdiğimden bile daha az zaman geçirmişti - ki bu gerçekten önemli bir şeydi.

Storm'un yirmi dakika önce bana verdiği Bud Light'tan bir yudum alırken "Aile odaklı," diye onayladım. Ortadan kaybolmuş, birayla geri dönmüş, bana ayak parmaklarımı kıvırtan bir öpücük vermiş ve sonra tekrar ortadan kaybolmuştu.

"Evet. Yine de kulüp fahişelerini fark edebiliyorsun."

"Jersey'dekinden daha iyi giyinmişler."

"Fahişeler gibi yerine değersiz."

Kıs kıs güldüm ve bira şişemi onun meyve suyu bardağına vurdum.

MC, "Tanrım, alkolsüz bir bira için adam öldürebilirim ama hiç yok," diye itiraf etti. Ardından, biraz savunmacı bir tavırla, "Bira süt üretimini teşvik eder. Bilginiz olsun."

"Merak etme tatlım. Ben Karen değilim. Her neyse, geçmişine bakınca beyaz şarabı çok seveceğini düşünmüştüm," diye takıldım.

"Öyleyim ama Digger beni bozdu."

"Bu güzel olmalı. Bozulmak." Burnum kırıştı. "Storm yirmi bir yaşına gelene kadar alkol almama izin vermedi. Bu onun üzerimde ne kadar yozlaştırıcı bir etkisi olduğunu gösteriyor, değil mi?"

Bana göz kırptı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedim yumuşak bir kahkaha atarak.

"Yani bana **o n u n** güneşin altındaki tüm yasaları çiğnediğini, ama seninle birlikte onlara uymanı sağladığını mı söylüyorsun?"

"Evet."

"Neden şaşırdığımı bilmiyorum," diye mırıldandı kendi kendine ve bir sonraki saniye güldü. "Bu adam senin için deli oluyor."

Evet. Öyleydi.

Sırıttım, bu durumdan mutsuz değildim ve bunu ona söylemenin eşiğindeydim ki, kocamın çarpık ahlak anlayışını savunamadan biri yanımıza çökuverdi. Onun söz konusu olduğı yerde çarpıktı, benim için katıydı.

Sanırım beni nasıl el üstünde tuttuğunu daha önce görmeliydim.

Miyopluktan bahsediyorum.

"Pekala hanımlar, beni tanımadığınızı biliyorum ama sormak zorundayım... Sizin İhtiyar'ın tüm bu ev bitkileri ile derdi ne?"

Gökkuşuğunu andıran saçlarını kabartarak modern ve vintage görünümü birbirine karıştıran, kedi gibi gözlere ve hayatımda gördüğüm en parlak kırmızı ağza sahip olan kadına göz kırptım. "Affedersiniz?"

"Özür dilerim," dedi kadın mahcup bir ifadeyle. "Adım Darla. İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum."

Ona bir gülümseme attım. "Ben Keira. Bu da MaryCat." MC mırıldandı, "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Aynen öyle." Darla bana gülümsedi, sonra masanın üzerine eğildi. "Cidden Keira, ofisi orman gibi."

Kaşlarını çatarak sadece "Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Benim İhtiyar, o Jump... O adam...?" Yüzünü buruşturdu. "Biz komşuyuz. Sadece gelip merhaba diyecek cesaretim yoktu. Ama Jump bana oraya her gittiğinde başka bir bitki olduğunu anlatıyordu."

"Storm iyileşmekte olan bir bağımlı," dedim ona sakince.

Paylaşacak bir sırrım yoktu ama kocamın partilere katılmadığı, barda takılmadığı için başının derde girdiğini biliyordum. Belki babasına söylerse, Jump bunu etrafa yayabilirdi.

"Ev bitkileri onun başka bir şeyin bakım sorumluluğunu üstlenme şekli."

"Bu bir şey mi?"

"Elbette öyle."

Bu konuyu en son konuştuğumuzda araştırma yaptığımdan emin olmuşum. NA hakkında pek çok şey öğrenmişim. Seks bağımlılığı ise daha zordu.

Saatler süren araştırmadan sonra, asma kilit gibi sert bir şey bulmasına şaşırmadım.

Ortaçağ'a özgü bir doğası vardı ama çaresizlik çoğu zaman dramatik açılımlara yol açıyordu.

"Neden?"

Ona internette okuduklarımı anlattım. "Bitkiye bir yıl kadar bakıyorlar, sonra evcil hayvana geçiyorlar. Sanırım bu, kendilerinden başka birine bakmak ve özverili olmakla ilgili."

"Bitki satın alma bağımlısı olmadığına emin misin?" Darla sordu, ama ben cevap veremeden bağırđı, "Kelly O'Bryan! Ne yaptığını sanıyorsun sen? O kızı rahat bırak."

Bağırması üzerine ne olup bittiğini görmek için arkamı döndüm ama tek gördüğüm Cyan'ın kendi yaşlarında bir çocukla karşı karşıya olduğuydu.

Darla mırıldandı, "Bunun için üzgünüm, onun sorunları var." Yönü Cyan'dı, bu da bana Kelly'nin kız değil erkek olduğu gerçeğini gösterdi.

Ancak onlara ulaşmadan Cyan Kelly'ye yumruk attı.

İnleyerek bir an için biramın arkasına saklandım, sonra Storm'un bir anda ortaya çıkıp kavgaya doğru ilerlediğini görünce biraz daha saklandım.

"Onun bununla uğraşmasına izin mi vereceksin?" Kelly ve Cyan sanki bir bar kavgasıymış gibi yerde yuvarlanmaya başlayınca MC kıs kıs gülerək şaka yaptı.

Görünüşe göre, dün geceki konuşma öfke sorunlarını hafifletmemişti.

"Emin ol öyleyim," dedim hışımla, sonra Bud Light'ı geri çektim, kıcımı sandalyeden kaldırdım ve kendime ikinci bir şişe buldum.

Aile partisi de büyük umutlarla başlamıştı.

OTUZ ÜÇ

AYI

GEÇMİŞ

"Neyin var senin evlat?"

Storm yirmi yedi yaşına kadar Rene ve benim sayemde gelmişti. Bunun doğru olduğuna dair en ufak bir şüphem yoktu. Sadece, hayatta kalmak vardı, geçinmek vardı ve yaşamak vardı.

Keira denen kızla tanışmıştı ve birdenbire sanki yaşamaya başlamıştı. Ama son zamanlarda bir şeyler değişmişti ve ben bundan hoşlanmamıştım.

Hiç de bile.

Storm başını yana eğdi ve gözlerinin içinde, derinlerinde, doğduğundan beri onu rahatsız eden o eski kederi gördüm.

"Hiç o kadar kötü çuvalladığın oldu mu ki, yaptığın hiçbir şey onu tekrar düzeltemiyor?" "Hepimiz hata yaparız," dedim ona sessizce. "Önemli olan hatalarımızı nasıl düzelttiğimizdir. bizi tanımlar."

Şenlik ateşine bakarken dudakları içe doğru kıvrıldı. Geçen hafta birkaç kez vurulduğunu biliyordum, bu vurulmalar ona biraz esrar çektirmişti. Bu da genellikle kokain ya da meth'e yol açardı. Onu izliyordum çünkü eskiden yaptığı şeyleri yapamıyordu.

O artık bir babaydı.

"Bazı hatalar düzeltilemeyecek kadar büyüktür."

"Hayır," diye karşı çıktım. "Sadece yükü omuzlayacak kadar büyük bir adam gerekiyor." Biradan derin bir nefes çektim ve "Ne yaptın?" diye sordum.

"Zaten bildiğinden oldukça eminim."

Homurdandım. "Kendra'yla olan sorun mu?"

O kızdan hoşlanmıyordum ama onu dışarı atacak da değildim. Erkekler arasında popülerdi ve hiçbir kulüp fahişesi bir isyana neden olacak kadar önemli olmasa da, şu anda saflarda muhalefete ihtiyacım yoktu.

Lanet olası *Famiglia*'nın satın almaya başladığı parsellerle değil.

topraklarımıza tecavüz
etmek için.

Bir savaş yaklaşıyordu.

Lanet olsun, bu bok için çok yaşlıydım.

Bazı günler domuzuma atlayıp, Rene'yi de arkama alıp Florida'ya gitmeyi düşünüyordum ama Rex henüz liderlik etmeye hazır değildi.

Zamanımız vardı.

Storm, "Bu bir hata değildi," diye mırıldandı. "Tam bir felaketti." "Seninle aynı fikirde değilim."

"Becerdiğim kişinin o olduğunu bile bilmiyordum," diye fısıldadı kırık bir sesle, eli tuttuğu teneke kutunun etrafında sıkılaşıarak onu avucunun içinde ezdi.

"Kafan iyiydi," dedim açıkça. "Lanet olası uyuşturucular, Asher. Ne zaman bırakacaksın bu boku?"

"Deniyorum-"

"Denemek yeterince iyi değil. Bir şeyleri düzeltmekten bahsediyorsun ama önce bunu düzeltmelisin." Omzunu tuttum. "Bu hastalık doğduğundan beri içinde. Bu yüzden seni rahat bırakıyorum, ama Tanrım, artık büyümelisin. Artık bir çocuğun var. Sen bir babasın."

Nefesini içine çekti. "Biliyorum." Bana bakmak için döndü. "Öyle olduğumu biliyorum."

Tanrım, keşke benim oğlum olsaydı. Eğer öyle olsaydı, o zaman bu kadar kırılmazdı.

Ellen'ı öldürmeliydim. İçerideyken birinin onun işini bitirmesini sağlamalıydım, o zaman onu zaten olduğundan daha fazla lekeleyemezdi.

Onu bu dünyaya kafayı bulmak için getirmişken, nasıl olur da onu biraz rahat bırakamazdım?

"Ona ne yaptığını söyledin mi?"

"Hayır." Çenesi gerildi. "Yapacaktım ama sonra neredeyse düşük yapıyordum." Yüzümü buruşturdum. "Kahretsin."

"Evet." Teneke kutuyu yolun karşısına fırlattı. "Şimdi, Cy yeterince kilo almıyor ve babası bazı torpiller yapmayı başardı, böylece ona tepelerde alacağım lanet olası evin sahibi geri çekildi."

"Başka bir yer için paran var mı?"

"Evet, ama ona bunu gösterdim. Bayıldı. Kocası olarak yaptığım ilk şey onu mutlu etti ve bunu ona veremem.

"Ona verdiğim bir sözü daha bozamam, Bear. Kahretsin, yapamam."

"Tepelerdeki ev ne kadardı?" Bana miktarı söylediğinde, "Onu ara ve istenen fiyatın elli bin fazlasını teklif et" dedim.

Kaşlarını çattı. "Ha? İstedğin fiyatı zar zor karşılayabilirim, Bear, boş ver-"

"Bunu Rene ve benden bir hediye olarak düşün." "Ne?" Yutkundu. "Hayır-"

"Evet." Omzunu sıktım, sonra da "Evet" diye vurdum. "Sana ne kadar teşekkür etsem az Bear."

"O zevk bana ait evlat."

"Keşke gerçek babam olsaydın. Belki sen olsaydın bu kadar berbat olmazdım. Onun yerine, o piç Prince'in DNA'sı sistemime giriyor-"

"Prince senin baban mı?"

Kekeledim. "Bilmiyor muydun?"

"Emin ol bilmiyordum." Elimi yüzümde gezdirdim. "Seni meth bağımlısı yaptı."

"Biliyorum," diye karşılık verdi. "Şerefsiz."

Ayağa fırladım, kırımın üzerinde oturduğu çim sandalyeyi bahçenin diğer tarafına fırlattım ve ateşle çarpışmasını, temas ettiğ i anda yanmasını izledim.

Tatlıbuttalardan bazı ciyaklamalar geldi, kardeşler bana baktı ama kimse yaklaşmadı.

"Teşekkür ederim Bear," diye fısıldadı Storm ve bana baktığını gördüm. "Kızgın olduğun için teşekkür ederim."

Kızgın olmaktan daha fazlasıydım. Çok öfkeliydim.

Prince'i hiç sevmemiştim ama konsey onu başkan yardımcısı olarak oylamıştı ve Grizzly de o herifin arkadaşıydı, bu yüzden onu sürgüne göndermem gerekirken ben göndermiştim.

"Ölmüş olması iyi bir şey," diye tersledim, "yoksa bu gece yaratıcısıyla buluşmak üzere olurdu."

Storm'un kahkahası soğuktu. "Bana kalsa bundan çok daha önce ölmüş olurdu."

Ç en e m i sıkarak onun yanına çömeldim, alevlerin uğultusunu, tatlıbuttonların ve adamların fısıltılarını duymazdan gelerek, "Storm, sen ondan daha iyi bir adamsın. Onun DNA'sının senin sistemini bozması gibi saçmalıkların kafanı karıştırmasına izin verme. Sen kendinin adamısın. Kendi kaderini kendin çizersin, evlat."

"Her şeyi berbat etmeye devam ettiğimde kaderimin bir anlamı kalmıyor. Başka bir kadını becerdim, Bear. Bunu nasıl telafi edebilirim?"

"Bir daha asla yapmayarak." Boğazımı temizledim. "Ben de batırdım, Storm. Rene'nin ikinci çocuğumuzu kaybettiğ i

zamanı hatırlıyor musun?" "Evet, hatırlıyorum."

"O..." Utanç beni vurdu. "Beni dışarı itti, ben de pes ettim. Bir tane

kız arkadaşım, ona şehirde bir yer buldum. Evliliğimin bittiğini sanıyordum ama bu bir bahane değildi. Pişmanım. Her seferinde pişman oluyorum."

"O biliyor mu?" Rene'nin gözlerinde onun adına bir öfke gördüm ama aynı zamanda bir rahatlama da hissettim.

Mükemmel değildim.

Az önce ona kanıt verdim.

Ve Yaşlı Hanımım hâlâ yanımdaydı.

Ona umut vermiştim.

"Biliyor ve beni affediyor. Zamanla, Keira'ya söylediğinde, o da seni affedecek. Ama bunu tekrar yapamazsın, Storm."

"Düzeltilmem gereken o kadar çok şey var ki Bear, bazı günler beni boğacakmış gibi geliyor. Uyuşturucular, uyku, Keira'nın babasıyla olan bu boktan durum, ama beni mutlu eden tek şey o-"

Ona takıntılı olduğunu biliyordum, ama onun da uyuşturucu ve esrar gibi bir bağımlılık olduğunu söylemekten hoşlanmıyordum.

Kahretsin, bu evlilik gerçekleşmeyi bekleyen bir felaketti.

Asla işe yaramayacağını biliyordum. Uyuşturucu çok güçlü bir siren çağrısıydı ve Storm'un bir ortağa ihtiyacı vardı. Masum birine değil.

Ona saçmalıklarını söyleyecek, arkasını kollayacak, onun için Hades'in içine girecek birine ihtiyacı vardı, doğduğundan beri kaşıkla cehennem ateşi ve lanetle beslenen birine değil.

Bu yüzden kelimelerimi dikkatli seçtim, çünkü bunu değiştirmek zorundaydı. Saf yetiştirilmiş olması, öyle kalması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Kızdan hoşlanmışım ama ona uygun değildi. Olduğu gibi değildi.

"Storm, bir vuruşa ihtiyaç duyacağın başka bir gün gelecek, ikimiz de bunu biliyoruz. Seni ele geçirmesine her izin verdiğinde, Keira ile olan geleceğinden bir adım uzaklaşıyorsun.

"Şimdi, hayat olur. Kötü şeyler olur ve her zaman güçlü olamazsınız.

Sorun değil, evlat. Ben her zaman güçlü değilim. Ama o duvarları yıkmalısın-

" "Bunu yapamam, Ayı. O bizim gibi değil. O bizden biri değil."

"Onu da aralarına katmalısın."

"Yapamam," diye tekrarladı. "Rex haklıydı. Çitlere ihtiyacı var. Annesi ve babasının sahip olduklarına ihtiyacı var."

"Evet, olabilir, ama ya sen evlat?" Ağzı gerildi.

"Onun ihtiyacı olan şey ben olacağım." Başımı salladım. "İlerlemenin yolu bu değil." "Öyle olmalı," diye homurdandı.

"Sen öyle diyorsan Asher," dedim usulca, umuyordum ki o gün gelip çattığında

Evlilik ayaklarının dibine düştü, Rene ve ben parçaları toplamak için etraftaydık.

OTUZ DÖRT

KEIRA

HAZIR BULUNAN

Bulanık - Puddle of Mudd

Direksiyona atlayıp lokantanın otoparkından hızla çıkarken nefesimin altından "Cehennemin dibine kadar yolun var!" diye bağırdım.

On dakika önce terapistte gitmem gerekiyordu ve MC Cyan'la ilgilenirken Franny bugün bizi ektiği için geç kalmıştım. Bu onun kötü bir alışkanlığı olmaya başlamıştı.

Ter içinde ve hâlâ üniformam üzerimdeyken, arabamla şehrin kenarına, Dr. Janowicz'in ofisinin bulunduğu yer.

Kırmızı ışıktaki durduğumda, cildimdeki yağları temizlemek için çantama makyaj mendili almak için eğildim ve dönerken bir kafenin vitrinindeki bir yüze gözüm takıldı.

Bir an için gözlerimin çalışmadığından emin oldum. Hatta birkaç kez gözlerimi kırıştırdım, bu acayip ve mevsimsiz sıcak günde gözlerimden akan terin bir şeyler görmeme neden olduğunu düşündüm ama hayır.

O Kendra'ydı. Bir
kafede oturuyordu.

Coshocton'da.

Benim lanet kasabamda.

Hâlâ burada ne işi vardı?

Yemin ederim, ne haltlar döndüğünü görmek için cipten inip içeri girecektim ama biri arkamdan korna çaldı ve o ya da yanındaki adam beni fark edemeden oradan uzaklaştım.

Adam motorcuydu, kesimi tanıdım. Onun hakkında başka bir şey yakalayamamıştım.

Uzun saçlı olmamasına sevinmem aptalca mıydı? Storm'dan değil.

Aynı anda iki yerde birden olabilirdi, çünkü şu anda terapistteki çiftler seansında tek başına olduğunu biliyordum.

Alnımı ovuşturdum, hâlâ kasabada ne işi olduğunu merak ediyordum. Başından beri burada mıydı? Eminim Storm onu West Orange'a geri göndermiştir? Posse onun dönüşünden bahsetmemişti ama olanlardan sonra neden ondan bahsetsinlerdi ki?

Kaltağı barbeküde görmemiştim, bu yüzden kulüp evinde kalmadığını biliyordum ve inanın bana, Kendra partide yüzünü gösterecek kadar kendine zarar veren biriydi. Otoriteyi umursamayan, sadece kendi amacına hizmet etmek için istediğini yapan küstah bir inektir.

Terapistin ofisine doğru koşarken hızlıca bir yer buldum, sonra içeri daldım ve randevuya yirmi dakika geç kaldım. Resepsiyon görevlisi onaylamaz bir tavırla dudak büktü ama doktorun bir sonraki hastasının yanından geçmeme izin verdi.

Sandalyeye çöktüm, telaşlı ve aşırı sıcak, sinirli ve kocam için sorularım varken incelenme havasında değildim, özür diledim, "Çok özür dilerim geciktim, Doktor. Yoğun bir sabahtı."

Dr. Janowicz kaşlarını bana doğru kaldırdı, bu da tabii ki daha da telaşlanmama neden oldu. Kırklı yaşlarının başındaydı, manolya dekoruna bir şampiyon gibi uyuyordu ve Storm'a aşık olduğundan oldukça emindim.

Sonuç olarak, beni çok sinirlendirdi, ancak Cyan'la arası iyiydi.

Coshocton'da çocuk psikiyatristi yoktu ama şimdiye kadar Cyan'a yardım ettiği için Cleveland ya da Columbus'a gitmeye henüz gerek görmedim. Belki Cy, Dr. Janowicz'i aşarsa konuyu tekrar ele almamız gerekebilirdi ama Storm'a aşık olduğundan şüphelenmem psikiyatrist değiştirmek için yeterli bir sebep değildi.

Ve evet, kulağa deli gibi geldiğimin farkındaydım. Belki de öyleydim.

Belki de hep öyle olacaktım.

Eğer Storm beni neredeyse on iki yıl boyunca takip ettirebildiyse ve kendini bana kanıtlamak için aletine kilit vurdurabildiyse, vajinası olan her şeyin kocama aşık olacağını düşünebilirdim çünkü o kadar seksiydi.

"Hâlâ lokantadaki pozisyonunu beğeniyor musun Keira?" diye sordu bana sessizce, ne kadar geç kaldığıma değinmeden.

Storm'a bir bakış attım. Bakışları botlarının üzerindeydi, ki bu alışılmadık bir durumdu. İçeri girdiğimde bana bakmıştı ve geç kaldığım için bana kızgın olduğunu düşünmesem de, kesinlikle bir şeye surat asıyordu.

"Öyle yapıyorum. Cyan'ın eğitimi için endişelenmem gerektiği için daha zor oluyor ama bu beni çıldırmaktan alıkoyuyor."

Başını salladı. "Storm ve ben de az önce Türkiye'deki son gelişmeleri tartışıyorduk.

ilişkiniz."

"Ne gibi gelişmeler?"

Aklım Kendra'ya gitti. Tanrım,
ondan nefret ediyordum.

Lokantada yüzünü tezgâha çarpması bile onun hakkında daha iyi hissetmemi sağlamaya yetmedi.

Burnunu kırmış mıydım? Kafede biraz eğri mi duruyordu? Gerçekten öyle olmasını umuyordum.

"Artık kendinizi bir çift olarak tanımladığınız gerçeği mi?" Dr. Janowicz kana susamış düşüncelerimin arasına girerek açıkladı. "Bağımlılığa olan yatkınlığı ve bunun hala ilk günlerinde bir iyileşme olduğu düşünüldüğünde, bir kez daha karışmasının ne kadar akıllıca olmadığını açıklıyordum."

Kaşlarımı çattım. "Dolaşık mı? Biz evliyiz."

"Uzun süredir ayrı yaşıyorsun Keira," dedi bana sakince. "Bu yeni bir ilişki anlamına gelebilir. Storm'un iyileşmesi şu anda onun önceliği olmalı. On iki adımı araştırdın mı?"

"Yaptım." *Seni kibirli kaltak, diye* devam ettim.

"O zaman haklı olduğumu bileceksin."

"Bir ayı aşkın süredir çift terapisine gidiyoruz ve sen şimdi çift olamayacağımıza mı karar verdin?" Tersledim.

"Cyan'ın ebeveynleri olarak katılıyordunuz. Arada fark var."

"Öyle olduğunu sanmıyorum," diye karşı çıktım ve Storm'a bakarak onun da tartışmaya dahil olmasını bekledim.

Gerçekten de kızımızın psikiyatristi tarafından azarlanıyor muyduk? Cidden mi?

Terapiyle aram pek iyi değildi. Ailemde her şeyi bir topun içinde sımsıkı tutar, elli yaşına geldiğimizde ülser olana kadar içimizdeki cehennemi bastırırdık. Benim için sorun yoktu. Storm'un da öyle olduğunu sanıyordum. Şu anda bu kadar proaktif olmamızın tek nedeni Cyan'dı.

Çocuğum için her şeyi daha iyi hale getirmek için pek çok şeyle başa çıkabilirim, ancak bizi ayırmaya hakkı olduğunu düşünen bu mülayim kaltak tarafından azarlanmak beni çok kızdırdı.

Ama o sessiz kaldığında öfkem daha da arttı.

Tekrar bir araya gelmek gibi büyük bir adım attığımız için bizi azarlarken tek kelime bile etmedi.

Bizi savunmadığı için ve görünüşe göre Kendra şehre geri döndüğü ve bana söylenmemesi gerektiğini düşündüğü için ben de sessiz kaldım.

Ama daha da sinirlendim, daha da sinirlendim, daha da sinirlendim.

Kalan yirmi dakika boyunca ikimiz de ona tek kelimelik cevaplar verirken, öfkem patlayacağımı sandığım ana kadar kaynadı ve fokurdadı

Yaramaz çocuklar gibi otururken verdiğimiz cevapların hiçbirine açıklık getirmedi.

Romantik birlikteliklerin On İki Adım'ın bir parçası olmadığına farkındaydım. Ev bitkileri ile ilgili bölümün tamamı buna bağlıydı. Bir yıl boyunca bitkileriniz vardı, sonra onlar gelişmeye başlayınca bir köpek aldınız ve köpekle bir yıl geçirdikten sonra bir ilişkiye hazır oldunuz.

Ama Storm ve ben farklıydık.

Çoğu erkek karısı için aletini bağlamazdı, değil mi? Ben geç kalırken baş başa geçirdikleri zaman boyunca bu önemli kısmı onunla paylaşmadığına dair bir his vardı içimde.

Çoğu erkek de kadını ve çocuğunu her an takip eden bir motorcuya sahip değildi.

Storm'un büyük güven sorunları vardı, ama seanslarımız sırasında bunların hiçbirini konuşmadık. Pek çok şey hakkında konuşmadık.

Sonuç: Terapistinize tüm gerçeği söylemediğinizde terapi saçmalıktı.

Bir saati tamamladığımızda, havada birçok sorun varken derinlere daldığımız için bizi bir kez daha azarlarken, kötü fırtına bulutlarının oluşmakta olduğu pencereden dışarıya daha fazla bakarken öfkem kabardı. Bu çok mükemmeldi. Kendi öfkemin şekillenmesini izlemek gibiydi.

Bulutlar büyük ve karanlıktı ve kasabanın üzerinde belirerek her yere görünür gölgeler düşürüyordu. Güç çok yoğundu ve içimde kaynadığını, patlamak için beklediğini hissediyordum.

Aşırı sıcaktan sonra, bize doğru gelen bir yağmur fırtınasına şaşırmamam gerektiğini tahmin ettim - gerginlik baş ağrımı bile açıktıyordu - ve seans bitip Storm yerleştiğinde, kapıya doğru yöneldim ve büyük, şişman yağmur damlalarının SUV'umun çamurluğuna inişini izledim.

Storm bana doğru ilerledi; başımı çevirmeme gerek kalmadan bunu anladım. Kokusu göğsümün tam ortasına çarptı. Normalde kokuyu ve onu içime çeker, halka açık bir yerde onu olabildiğince özümserdim. Ama az önce tribünlerin arkasında öpüşürken yakalanmış azgın gençler gibi azarlandıktan ve o da buna *izin verdikten* sonra, hiçbir şeyi içime çekecek durumda değildim.

"Keira, ben-"

Sözünü bitirmesini beklemedim, kapıyı iterek açtım ve SUV'a doğru fırladım. Onu bekleme zahmetine girmeden direksiyonun arkasına atladım ve bana katılamayacağı kadar hızlı, Jump'ın takip edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde yola çıktım.

Mahalleye dönüş yolculuğu çok uzun sürmedi ama yağmur ona olan kızgınlığımı kırarak şekilde yağmaya başladı. Sağanak o kadar şiddetliydi ki, Storm eve varana kadar sıırıslam olacağından korkuyordum. Beni takip etmiyordu, çünkü tek bir ışık huzmesi bile yoktu.

dikiz aynamdaki bulutlu gökyüzünün gölgeleri arasından ışıldıyor, bu da içime vuran endişeyi artırıyordu.

Lanet olsun, yine çocuk gibi davrandım.

Seans sırasında konuşmak yerine içime attım. Ona nasıl hissettiğimi söylemek yerine kaçtım.

Cidden, şu anda Cyan benden daha fazla olgunluk gösteriyordu.

Görüş mesafesi düşük olmasına rağmen, yolda U dönüşü yapabileceğim bir yer buldum ve onu yağmurda bulmaya karar verdim. Tanrı'ya, bir sürtük olduğum ve benimle gelmesine izin vermediğim için kaza yapmamış olması için dua ederek, lastik patladığında geri dönmek üzereydim.

Nadiren küfredirdim, bu kadar kötü değil, ama "Orospu çocuğu!" diye hırladım. Lastiğin patlayacağı o kadar zaman varken, şimdi mi olmalıydı?

"Gerçekten mi, evren?" Ne yapacağımı bilemez bir halde kendi kendime hırladım.

Islanmak istemiyordum ve itiraf etmekten utanıyordum, zaten lastik değiştirmeyi de bilmiyordum.

Aptallığım yüzünden alnımı direksiyona çarpmak isteyerek, Cyan ve benim kendi başımıza temel işleri nasıl yapacağımıza dair bir ders almaya karar verdim. Elbette Storm'un bize öğretmesi gerekecekti ve bu konuda mızızlanabilirdi çünkü ona bağımlı olmam adamın çok hoşuna gidiyordu ama bir kriz anında gerçekten de bu kadar işe yaramaz olmamam gerekiyordu.

Tekrar hırlayarak telefonumu aldım ve Storm'un torpido gözüne koyduğu kâğıtları aradım. Orada kullanmamı isteyeceği bir tamircinin numarası olduğunu biliyordum, bu yüzden bir tane aramaya başladım.

İşte o zaman duydum. Bir motorun gürültüsü.

Yukarı baktım, birlikte at sürerken güvenmeye başladığım o tek ışık huzmesini gördüm ve onun SUV'un yolcu tarafına doğru koştuğunu gördüm. Kilidi açmam için kapıyı çarptı, ben de yüzünü görür görmez açtım, sonra da içeri atladı.

İyi olduğu için Tanrı'ya şükrederek onu içeri aldım ve duştan çıkan kurutucu insanlar gördüğümü kabul ettim.

Benim hatam olduğu halde onun için yaygara koparmak yerine, o saçlarını arkaya tararken ben de ocağın altını açtım. Bir yanım öfkelenmesini bekliyordu ama tabii ki öfkeli değildi.

Bu adam.

"İyi misin?" diye sordu ve bana öncelikli endişesinin şu olduğunu hissettirdi

Be

n. Her zaman ben.

Bazen çok bencil oluyordum.

Ona dönüp yanağını okşamak için uzandığımda suçluluk duygusu şakağıma iki çarpı dört gibi çarptı. "Islanmana izin verdiğim için özür dilerim."

Başını yana doğru eğdi. "Bu yüzden mi durdun?"

"Hayır. Lastiklerden biri patladı." Ofladım. "Gelip seni bulmak için geri dönüyordum."

Yüzündeki suyu sildi. "Neden?"

"Çünkü seni bırakmak istedim. Doktorun muayenehanesinde yapmam gerektiği gibi." Sinirlenmesine hazırlıklı olarak yüzümü buruşturdum ama anlamamıştım.

"Arabaya ihtiyacım yoktu." Burnunu çekti. "Yağmurda ilk kez ata binmiyorum. Sadece Jump peşinde değilken sana yetişemediğim için kızgınım." Dudağını ısırđım. "Çok özür dilerim Storm. Bebek gibi davranmayı bırakmalıyım."

"Sen bebek değilsin," diye alay etti. "Bisikletimi kasabanın kenarında bırakacak değildim. Zaten binmezdim de. Jump gibi korkak değilim." "Herif fırtına çıktığında eve dönmek üzere olduğunu bildirmek için bana mesaj attı," diye homurdandı.

Her halükarda bisikletiyle eve gideceğini itiraf etmesi suçluluk duygumu bir nebze yatıştırsa da, hareketimin ardındaki kötü niyet, oyunumu hızlandırmam gerektiğini fark etmemi sağladı. Ayrıca bu kötü niyetin neden orada olduğu konusunda da ona karşı dürüst olmalıydım.

"İyileşmene zarar veriyor muyum?"

Homurdandı. "Seni bu kadar sinirlendiren bu mu? Janowicz'in söylediği saçmalıklar mı? Bebeğim, sen olmasaydın iyileşemezdim. Yıllar önce aşırı dozdan ölmüş olurdu-

İçimi dehşet kapladı. "Bunun şakasını bile yapma!" Susturmak için elimle ağzını kapattım.

Bileğimi çekiştirirken parmakları bileğimi kavradı. "Şaka yapmıyorum. Gençken aşırı doz almayı çok denedim. Erkekler bana asla izin vermezdi."

"Onlara minnet borcum var." Genelde onlara dilediğim gibi değil. "Gerçekten intihara meyilli miydin?"

"Bir parçam hâlâ öyle." Her şeyim olduğu halde hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti. Ben itiraz edemedim, "Sabahları uyanma sebebim sensin, bebeğim. Janowicz çürük yumurta emmeye gidebilir. Tartışmaktan daha kolay olduğu için saçmalamasına izin veriyorum." Gözlerini devirdi. "Böyle kaltaklar Tanrı'nın sözünü vaaz ettiklerini sanırlar. Alışveriş kanalları ve kahve dışında hiçbir şeye bağımlı olmamışlardır. Benim de bir sponsorum var. Bu konuyu artık her gün konuşuyoruz. Onu ondan daha çok dinleyeceğim."

"Sponsorun var mı?"

Mırıldandı. "Evet."

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü sen-" Gözlerini kırıştırdı. "Dürüst olmak gerekirse, sadece senin bileceğini düşünmüştüm. Sponsorlar insanların televizyonda gördüğü şeylerdir, bilirsin. İkisini bir araya getirirsin diye düşünmüştüm."

"Benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Elbette, ama bir sponsor farklıdır. Bağımlı olarak hayatımızı mahvettim. Programın söylediği şekilde işleri düzeltmek benim sorumluluğumda."

"Storm," diye mırıldandım, "duruma hiç yardımcı olmadım. Bazı şeyleri biliyorum... Yol boyunca işleri zorlaştırmış olmam gerektiğini biliyorum."

Kaşlarını çattı. "Hayır."

"Evet." Bir nefes verdim. "Kendi ihtiyaçlarımın yanı sıra senin ihtiyaçlarını da karşılama konusunda daha iyi olmam gerekiyor. Bunun üzerinde birlikte çalışmalıyız. Bunun hakkında konuştuk, beni dışlarsan bunu yapamam." Omuzlarımı dikleştirdim. "Elimi taşın altına koymalıyım."

Tartışmaya başladı, "Sen çok adım attın-"

"Hayır, yapmadım. Hâlâ çok tek taraflı." Çenemi yukarı kaldırdım. "Günahkârlarla daha rahat olmam gerekiyor. Seni temizlemek için ne gerektiğini öğrenmeliyim." Sonra yüzümü buruşturdu. "Lanet olası bir lastiği nasıl değiştireceğimi de bilmem gerekiyor."

Dudakları kıvrıldı. "Ben yanındayken hayatında asla lastik değiştiremeyeceksin."

Sözleri beni korkuya sürükledi. "Kendini bu dünyanın dışına çıkarırsan onları değiştiremezsin."

"Sen ve Cyan burada benimle olduğunuz sürece buralarda olacağım. Bu konuda endişelenmene gerek yok." Başını yana doğru eğdi. "Bunun için endişelenme. Seninle tanıştığımdan beri o kadar da kötü değildim. Geçen yıl oldukça riskliydi..." Yüzünü buruşturdu. "Gurur duymadığım şeyler yaptım."

"Sen de gurur duymam gereken şeyler yaptın. Lily ve Tiffany bana onları nasıl kurtardığını anlattı, Storm. Kendini ortaya koyuyorsun. Sen..." Yutkundum. "Yaralanabilirdin."

Tek söylediği "Onları kaptırmak istemezdim" oldu. Sonra **u z a n ı p** çenemi kavradı, başparmağı alt dudağımda gezindi. "Kendime bir şey yapmayacağım."

O kadar gerçekçi söyledi ki.

"Kızacağımı biliyor musun?"

Biraz sırtıttı. "Kızacağımı biliyorum. Küfür ettiğinde çok sıcak oluyor."

Burnumu çektim. "Alışsan iyi olur. Bir ara büyümek zorundaydım."

"Büyük kızlar için büyük sözler," diye şaka yaptı ve ben de ona sırtıttım.

"Onun gibi bir şey." Pencereden dışarı baktım ve "Bu kadar şiddetli yağmur yağarken lastiği değiştirmeni istemiyorum. Bir süre burada kalabiliriz."

"Benim için sorun yok. Cyan güvende ve sen de benim dünyadaki en sevdiğim insansın."

Başka nerede olmak istiyorum?"

Sözleri, arkasındaki anlam, duygu derinliği, hepsi beni ateşlendirdi ve kıpır kıpır yaptı.

Onun bağlılığını daha önce nasıl
görmedim? Nasıl oldu da bunu hakkım
olarak kabul ettim?

Onun beni hayal kırıklığına uğrattığı kadar ben
de onu hayal kırıklığına uğratmışım. Sadece
farklı şekillerde.

Ona döndüm ve "Sen de benim en sevdiğim insansın" diye mırıldandım.

Sırtışı, eline üç kiloluk bir paket şekerleme tutuşturulmuş bir çocuk gibiydi.

"Gerçekten mi?"

Sesi aynı anda hem çok şaşırmış hem de çok mutlu geliyordu. Lanet olsun. Bu
kalbimi iyileştirdiği kadar acıttı da.

"Gerçekten," diye onayladım.

"O yaşlı kaltağın ofisine girdiğinde neden tüylerinin diken diken olduğunu
bana söylemek ister misin?"

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Senden birkaç yaş büyük olduğunu
biliyorsun, değil mi?"

Sadece kokladı.

"Randevuya giderken yolda bir şey gördüm." "Ne?"

"Kendra. Kennedy Caddesi'ndeki kafede."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve "Ne?" diye gürlediğinde beni şaşkına çevirdi.

Okaaaay.

O da benim kadar şaşırmıştı.

Cebinden telefonunu çıkardı, ıslanıp açılmayınca yüzünü buruşturdu, sonra
benimkini ön paneldeki eller serbest ünitesinden aldı ve bir numara çevirdi.

"SL? O amcığın neden Coshocton'da olduğunu söylemek ister misin?"

VP'sine hırlarken onu inceledim, dudaklarının kıvrılışını, nefretle alay edişini
merak ettim.

Kendra'dan nefret

ediyordu.

Gerçekten nefret

ediyordu.

Gözlerimi boyamayı nasıl başarmıştı? Bilerek kör olduğum için miydi? Yoksa
Fırtına söz konusu olduğunda kendi güvensizliğime dokunduğu için miydi?

Uzun zamandır iki hayat yaşıyordu ve bunun sorumlusu bendim. Hayatının bir
kısmı Günahkârlar, diğer kısmı ise Cyan ve ben olmuştuk. Bunların birleşmesine
izin vermek yerine, ayrı kalmalarına izin verdim ve bu, bizim hayatımızda fesatlık
ve kargaşa çıkarmak isteyen herhangi bir kaltak tarafından kolayca istismar edilen
bir zayıflıktı.

Evlilik.

"Pittsburgh'da olması gerekiyordu. Lanet olsun, bir eyalet uzakta olması bile yeterli değil-" Neden Pittsburgh?

"Kuyruğunu nasıl kaydırıldığını bulsan iyi olur SL, yoksa bunun bedelini ödeyeceksin. Yuvada bir engerek var ve şu anda burada olmaya hakkı varmış gibi kasabamızda vals yapıyor." SL cevap verdi, ardından Storm mırıldandı, "Bunu sen yap."

Telefonu bıraktığında, "Ona kötü davrandın" diye mırıldandım.

"O benim başkan yardımcım, bunu kaldırabilir." Elini gösterge paneline vururken üst dudağı biraz daha kıvrıldı. "Lanet olsun, bu kaltak ne zaman bırakacağını bilmiyor."

"Neden Pittsburgh'daydı?"

"Onunla aynı durumu paylaşmak istemediğim için mi?" Nefesinin altında 'amcık' diye h o m u r d a n d ı . "Ve Rex onun kışını West Orange'da istemedi."

"Neden onu artık orada istemiyordu? Ahırın bir parçası olduğunu mu düşündü?"

Homurdandı. "Onları inek gibi gösteriyorsun."

"Öyle değil mi?" Alay ettim. "Burada da kulüp fahişeleriniz var-"

"Onları becermeyi düşünmek şöyle dursun, göğüslerine bile bakmadım," diye savundu. "Aletimi öyle her şeye sokmam Keira. Sana söyledim, bu çok özel koşullar altında olur."

"Onların ben olduğumu düşündüğün zaman," dedim alaycı bir şekilde, kelimelerdeki acımasızlık eksikliği beni şaşırttı.

Yüzü buruştu. "Siktir, kulağa çok kötü geliyor."

"Kulağa pek iyi gelmiyor," diye gülererek onayladım.

Şok olma sırası ondaydı. Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Beni tokatlamak için falan mı bekliyorsun?"

"Hayır. Ama ölü bir atı kırbaçlamaya da devam etmeyeceğim. Seni tekrar hayatıma aldığım için şanslı olduğumu **b i l i y o r s u n** . Seni affettiğim için şanslı olduğumu **b i l i y o r s u n** . Aletinin kokusunu bile başka bir kadına yaklaşıırken alırsam, seni bir daha asla evimize almayacağımı biliyorsun."

"Evimiz mi?" diye tekrarladı usulca, sanki söylediğim tek önemli şey buymuş gibi.

"Öyle olduğunu biliyorsun."

"Ben de öyle hissettim, ama yapmadım... Sadece varsayımda bulunmak istemedim," diye gürledi, sesi derin, karanlık ve Tanrım, kışkırtıcıydı.

Artık onun ayıklığına da dikkat e t m e m gerekiyordu ve Ağustos hiç bu kadar uzak görünmemişti.

Ağustos-Bir takvim üzerinde geri sayım yapmam gerekiyordu, böylece

günler.

Ayın ilk günü müydü? Ya da
belirli bir gün?

"Senden başka hiçbir kadını becermek
istemiyorum." "Biliyorum."

"Öyle mi?"

"Kendra, Rex'i kızdıracak ne yaptı? Onun konuşmalarını dinlediğini biliyorum-
"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Cyan'ın okulda sorun yaşadığını biliyordu. Bunu ona senin söylediğini söyledi
ama söylemeyeceğini biliyorum."

"West Orange'a en son gittiğimden beri o kaltakla konuşmadım, o zaman bile
benden uzak durmasını söylemiştim."

"Biliyorum."

"Güzel." Homurdandı. "Giulia her zamankinden daha huysuz. Görünüşe göre
Kendra'ya bakmak bile kusmasına neden oluyor."

Benden bir kahkaha kaçtı. "İyi arkadaşlarım var."

Burnu köprüsünden kırıştı. "İsteğe bağlı kusma mı? Hiç sanmıyorum-"
Kaşlarını kaldırarak aksini söyledim. Gözlerini devirdi. "Şu lanet olası Posse."

"Arkadaşlarım," diye düzelttim.

"Arkadaşların," diye homurdandı. "SL Kendra'yla
ilgilenecek." "Eminim halledecektir."

"Bir daha kapımızı çalmayacak."

"Güzel." Islak giysilerini inceledim. "Sana daha kuru bir şeyler giydirmeliyiz."

"İyi olacağım."

Tabii ki değildi.

Sonraki birkaç gün içinde soğuk algınlığına yakalandı ve ateşi çıktı. Ağrı kesici
veya öksürük ilaçlarını kabul etmediği zaman, onun ayıklığına olan bağlılığını
gerçekten fark ettim, onun benim için yaptığı kadar benim de ona dikkat etmem
gerektiğini kabul ettim ve aynı zamanda Dr. Janowicz'in yanıldığını o zaman
anladım.

Storm kendi programına, kendi zaman çizelgesine göre çalışıyordu ve ben de
bunun nedenini biliyordum.

Beni hayatından çıkarmak sadece zarar verirdi, çünkü uyuşturucudan, seksten,
bu dünyadaki her şeyden daha fazla, *ben* Storm'un bağımlılığıydım. Onsuz
yaşayamayacağı tek şey. Ve işin özüne indiğinde, benden vazgeçmek ona her
şeyden daha fazla zarar verecekti. Başka her şeyin verebileceğinden daha fazla
zarar verirdi.

Ateşli poposunu yatak odama geri götürdüğümde bunu gördüm.

Canlı bir oyuncak ayıymışım gibi etrafımda kıvrıldı.

Benim gözüme tekrar girip normale d ö n d ü ğ ü n d e bile çamaşır yıkamayı, çimleri biçmeyi ve çöpü dışarı çıkarmayı bırakmadığını gördüm.

Geldi. Her gün.

Ve biliyordum ki, artık bu sorunu aşmıştık, o her zaman aşacaktı.

OTUZ BEŞ

FIRTINA

GEÇMİŞ - İKİ YIL ÖNCE

Comin' Home - City and Colour

"Sana bir daha benimle iletişime geçme demiştim."

Anneme baktım, gözlerimde nefret vardı çünkü ruhumu yakıyordu. Asit gibiydi. Her şeyi parçalıyor, dokunduğu her şeyi mahvediyordu, yaklaştığı şeyi yok ediyor.

"Kız kardeşin cep telefonuna cevap vermeyi bıraktı."

Ona baktım, bunun beni doğuran güzel kadın olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Böylesine şeytani bir kaltağın bu kadar güzel olabilmesi her zaman çok çılgınca gelmişti. Ancak şimdi tam bir cadı gibi görünüyordu. Ne kadar da uygun. Belki de evrende biraz da olsa adalet vardı.

"O zaman mantıklı biri." Gidonuma yaslanırken bir kahkaha attım. "Neden yıllar önce seninle ilişkisini kesmediğini anlamıyorum."

"Ondan da benden nefret ettiğin kadar nefret ediyorsun, ama aradaki fark, onun aradığını düşündüğünde gelmen."

"Ona siktirip gitmesini söyledim, ama Scarlet'in itaat ettiğini ne zaman gördün?" Ağzım gerildi.

Scarlet'in zayıflıklarımından biri olması hoşuma gitmiyordu ama ondan ne kadar nefret etsem de onu sokakta göremezdim. Bu yüzden evsiz olduğunu ve hiç parası olmadığını bildiren bir mesaj aldığımda harekete geçmek zorunda kaldım.

Bu kaltağa gelince, ben aynı sadakati paylaşmadım.

"Buraya gelmemi istediğinde bu buluşmada bir terslik olduğunu anlamalıydım." Gözlerimi kısarak ona bakmama neden olacak kadar karanlık olan dar sokağa baktım. "Planın ne? Kafama vurup bisikletimi alıp kaçmak ve sonra da satmak mı?"

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor, evlat."

"Olabilir diye düşündüm. Ölmüş olmanı umuyordum."

"Sadece iyiler genç ölür, Asher," diye alay ederek bana yaklaştı, derisinin yüzünde nasıl asılı kaldığını, kemiklerinin nasıl belirginleştiğini, gözlerinin nasıl çöktüğünü görebileceğim kadar yaklaştı.

Çürümenin ortasında bir ceset gibi görünüyordu. Hoş bir manzara değildi.

"Bu doğru. Rene'nin öldüğünü duydun mu? Neden onun götürüldüğünü ve senin götürülmediğini bilmiyorum ama görünüşe bakılırsa yakında öleceksin."

"Rene öldü mü?" Kıkırdadı. "O sofı kaltağı hiç sevmedim. Her zaman burnunu sokardı. Onu ilgilendirmeyen şeylerden asla uzak duramazdı."

Ellerim parmaklıklara sıkıca yapıştı. "Sen hapiste çürürken o çocuklarını hayatta tuttu." Gerçi bu yeni bakış çürümeye bambaşka bir tanım getirmişti. "Başka hiçbir şey için minnettar olmamalısın. Tabii eğer çocuklarını önemseyen sıradan bir anne olsaydın." O yüzünü buruştururken ben de alay ettim.

"Tıpkı onun gibi. Sen de her zaman kendini beğenmiş bir pisliktin Asher. Zeki olduğun için her zaman daha iyi bir şey olduğunu düşünürdün-"

"Bu lanet olası bir yalan," diye söyledim. "Hiçbir zaman daha iyi bir şey olduğumu düşünmedim."

Sen ve sevgili babam benim için her şeyi berbat ettiğiniz için teşekkürler." Bunun üzerine sustu. "Scarlet sana söyledi mi?"

"O yaptı. Prens." Başımı salladım. "Siktiğimin piçi. Beni bu boka bulaştıran oydu." Biraz güldüm. "Sanırım benim de acı çektiğimi görmek istedi. Her bağımlı acı çeken bir arkadaşını sever."

Annem dişlerini birbirine geçirdi. "Bunu sana söylemesini istemedim." "Neden istemedin? Benim için hiçbir şey fark etmez."

Burnunu çekti. "Çünkü bu benim işim. Babanın kim olduğunu bilmeni isteseydim, sana kendim söyledim."

"Bunun neden büyük bir sır olduğundan emin değilim, ama sen kendin yapıyorsun anne. Sanki bunu her zaman yapmıyorsun da." Homurdandım. "Bütün gün bekleyemem. Seni ilgilendirmeyen işler yapmam lazım. O yüzden konuşmaya devam et. Bana ne istediğini söyle ki ben de sana git kendini becer diyebileyim."

Kıkırdadı. "Şimdi kim daha iyi bir şeymiş gibi davranıyor." Gözleri keşiğimdeki VP yamasına kaydı. "Bunu yapmadığını sanıyordum?"

"Ben yetişkin bir adamım. Tıpkı senin yetişkin bir kadın olduğun gibi. Uzun zaman önce yollarımızı ayırdık-"

"Kanserim, Asher. Fazla ömrüm kalmadı."

Onu inceledim, gerçekten inceledim. Bir yığın boku iyi gösteriyordu ama

Dürüst olmak gerekirse, madde bağımlılığından kaynaklanan hasardan başka bir şey görmedim. Bu, her ikisine de sahip olmadığı anlamına gelmiyordu elbette.

"Benden ne istiyorsun?"

"Bir kızın olduğunu biliyorum. Scarlet söyledi."

Gerildim. "Eğer istediğin buysa onunla asla tanışamayacaksın."

"Anneni tek torununu görme şansından mahrum mu bırakacaksın?"

"Cehenneme kadar yolun var. Sakın ailemin yanına yaklaşayım deme, Ellen. Yoksa seni doğduğuna pişman ederim," diye tersledim. "Şimdi, eğer işimiz bittiyse, yapmam gereken şeyler var."

"Artık başkan yardımcısı olduğunu duydum. Söylentiler doğruymuş gibi görünüyor." Nefesinin altında mırıldandı. "Baba gibi, oğul gibi, birden fazla şekilde. Çöp her zaman kendini gösterir. Bunu asla atlatamayacaksın. Yine de itiraf etmeliyim ki konseye girmeni beklemiyordum."

"Bear ve Rene yüzünden. Seninle hiçbir ilgisi yok." Bir elimi çeneme götürdüm. "Scarlet'in nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır." Başını yana eğdi. "Manhattan'da bir şeyler yaptığını duydum."

"Çok şey duyuyorsun, ha?"

"Kulağım her zaman yerededir, evlat."

Scarlet'in neden Manhattan'da olduğunu merak ederken bile tiksintiyle, "Öyle görünüyor," dedim.

Onu bir lokantada hindi servis ederken ya da bir ofiste masa başında oturup bir patron için sıkıcı e-postalar yazarken veya inşaatta çalışırken göremezdim. Basit işleri çok iyi yapan bir kadın değildi ama liseyi bombaladığı için önünde çok fazla seçenek de yoktu.

"Bırakamıyorsun, değil mi?" Annem küçümseyerek mırıldandı. "O benim kız kardeşim." Hak ettiği tek açıklama buydu.

Uzun zaman önce onunla ilişkiyi kesmiştim ama bir kulağım hep yerdeydi, sadece hayatta olduğunu ve hapse girmediğini duymak istiyordum. Şu an itibarıyla, yıllardır ondan tek bir fısıltı bile duymamıştım. Manhattan'da olduğunu da bilmiyordum.

"Ben senin annenim," diye tısladı. "Ben de biraz sadakati hak etmiyor muyum?"

"Lanet olası bir şenlik ateşinde yanmayı hak ediyorsun. Lanet olsun, eğer yanıyor olsaydın, alevleri söndürmek için üzerine işemezdim."

Homurdandı, sonra da en lanet şeyi yaptı.

Geri çekilir sanmıştım. Sözlerimin onu geriye doğru iteceğini, yaşadığı bok çukuruna geri çekileceğini düşünmüştüm.

Ama yapmadı.

Bana vurdu.

Acımadı.

Pek sayılmaz. Acıya toleransınız, canınıza okudukça değişiyordu ve Grizzly'nin yönetiminde bunu pek çok kez yaşadım.

Bir iğneydi.

Ön kolumda titriyordu.

Ona baktım, gördüklerime inanamıyordum, onun yaptıklarına inanamıyordum.

"Eğer öleceksem, cehennem zebanilerimi neden yanımda getirmemem gerektiğini anlamıyorum."

Onu duymadım. İlk başta duymadım. Sadece iğneye baktım. Kolumdaki o pis çubuğa. Ne taşıdığını sadece o biliyordu. İşte o zaman beni buraya bu yüzden getirdiğini anladım.

Bu.

Çoğu eksik, siyaha çalan sararmış dişlerini göstererek bana kıkırdadı. Tel tel saçları kahkahalarıyla biraz dalgalandı ve "Yüzünü görmelisin, evlat-" diye bağırdı.

Elim tahmin ettiğinden daha hızlı bir şekilde dışarı çıktı. Boğazına dolanırken iğneyi kaptım, bir kenara fırlattım ve sonra domuzumdan indim. Yere düşmesi umurumda değildi, bir çöp yığınının üzerine düştüğünü bile fark etmedim.

Tüm odağım ondaydı.

Her parçasına sahipti.

Boğazını sıkıp onu boğarken bana karşı koymadı. Tırnakları ön koluma sürtünmedi ya da pençe atmadı, hayır, yetersiz ışıktaki gülümsediğini gördüm.

Ellen O'Shea olan kemik torbası, onu duvara doğru ittiğimde sarsıldı ve gülümsemesi bana ışık saçıyor gibiydi. O kadar parlaktı ki gölgeleri yarıp geçerek karanlık ara sokağı aydınlatıyor, neşesiyle benimle alay ediyor gibiydi.

Az önce yaptığı şeyi kabullenirken donup kalan çenemin acımasız diktasını hissettim.

Be

n. Bana bir şey bulaştırdı. Beni bir şeyle öldürdü.

Ona bunu neden yapmak zorunda olduğunu, beni neden mahvettiğini sormak istedim,

ama o benim annemdi.

Zehir.

Başından sonuna kadar. Beni zehirlemişti.

Önce çatlak, sonra da bu.

"Neredeyse şiirsel," diye fısıldadım, gözlerine bakıyordum, ayna gibi gözlerine

Onu öldürecek kadar değil, sadece yerinde tutacak kadar sıkıyordum.

"Torunumu görmeme izin vermeyeceğini biliyordum," diye boğuk bir sesle konuştu.

"Yani ona da bulaştırabilirsin?" Benden bir kahkaha kaçtı, en az onun kadar acı ve çarpık bir kahkaha. İşte o zaman ikinci elimi kaldırdım ve boğazına götürdüm. Bu sefer öldürmek niyetiyle sıkıttım.

Ama tam bunu yaparken, Keira'nın zil sesi ara sokakta çınlarken bir ışık parıltısı kasveti delip geçti.

Beni sarstı. Sadece onun orada olduğunu düşündürdüğü için değil, o ışık annemin gözlerindeki çaresizliği görmemi sağladı.

Onu öldürmemi istedi.

O zaman kanser olduğunu kabul ettim.

İşte o zaman onun yalan söylemediğini, ölmekte olduğunu gerçekten kabul ettim.

Ölmek istiyordu ama kendi elleriyle değil. Kanserinin bedenini yiyip bitirmesiyle değil.

Benim yapmamı istedi.

İşte o zaman onu bıraktım. Yere yığılışını izlediğimde. "Hayır!" diye bağırdı ama sesi bir vıraklamaydı. "Hayır! Ölmemi istiyorsun, ben

Biliyorsun."

"Evet," diye kabul ettim, kalbim kulaklarımda çarpıyor, ciğerlerim on mil koşmuşum gibi yanıyordu. "Ama sanırım içinde ne bok yiyorsan onun işini yapmasına izin vereceğim.

"Korkak olduğunu hep biliyordum. Kaç kez yanlışlıkla aşırı doz aldın ve bize ölme şerefini bahşetmedin ama bu sefer yapamıyorsun, değil mi?" Alay ettim. "Umarım acı içinde ölürsün. Umarım acı içinde ve yalnız ölürsün-"

Konuşmayı bıraktım, dinlemeyi bıraktım, desteklediğim gibi görmeyi ve hissetmeyi bıraktım

Ka

palıBelki de acı içinde ölen tek kişi o değildir? Dehşet

. damarlarımda dolaşıyordu.

Bana ne bulaştırmıştı?

Geri çekildim, bisikletimi dik bir pozisyona getirdim ve tekmelediğim gibi ayağa kalktığını gördüm. Kendini önüme attığında, direksiyonu kırıp yoldan çekildim.

"Acı içinde ölen tek kişi ben olmayacağım!" diye haykırdı, düşüncelerimi yansıtıyor ama onları seslendiriyor, bunu benim için diliyordu.

Motoru çalıştırırken, bir klinik bulmam gerektiğini, beni zehirlediği her ne haltsa ortaya çıkarmam gerektiğini biliyordum. Sanki onun yüzünden uyuşturucu bağımlısı olarak doğmak yeterince kötü değilmiş gibi, ölümümü de lekelemek istemişti.

Bir alay, bir siren şarkısı gibi, Keira beni birkaç kez aradı.

Ed Sheeran'ın "Thinking Out Loud" şarkısı, o bana ulaşmaya çalışmaktan vazgeçene kadar benimle birlikte çaldı.

İşte o zaman onun yaşlandığını göremeyeceğimi kabul ettim. Yetmişinde dudaklarının tadına bakamayacaktım.

Yürüyen bir ölüydüm.

Ve bu düşünce zihnimden süzülürken, nefesimin altından "Mutlu yıllar bana" diye fısıldadım.

OTUZ ALTI

KEIRA

GEÇMİŞ - YEDİ HAFTA SONRA

Yerleşkenin dışında durduğumda, Prospect, Jaxson, SUV'u gördüğünde ve direksiyonda kimin olduğunu anladığında kapılar açıldı. Teşekkür etmek için ona el salladım ve dikkatlice garaj yoluna yöneldim.

Kulüp binasından gelen müzik sesini bu mesafeden bile duyduğumda yüzümü buruşturdum. Partilerden nefret ederdim ve burada gece ya da gündüz her zaman bir parti oluyor gibiydi. Şu anda saatin on bir olması, çoğu insanın işte ve çocukların okulda olması fark etmezdi, parti hiç bitmezdi.

İçeri girip Storm'u bulmayı ve son zamanlarda ona neler olduğunu sormayı planlamış olsam da, gürültü beni büzüştürdü ve oraya girmekten ç e k i n d i m .

Burada kendimi hiç rahat hissetmemiştim ve Rene'nin buraya nasıl bu kadar kolay uyum sağladığını hiç anlamamıştım. O da benim gibiydi. Sessiz, utangaç. Emekli oluyor. İğne oyasını çok severdi ve saatlerce süren çok güzel boncuk işleri yapardı...

Onu düşündükçe onu özlüyorum.

Onu düşündükçe kendi annemi ne kadar az özlediğimi fark ettim.

Rene'nin mezarını ziyaret etme dürtüsü beni SUV'u park etmeye ve yerleşkenin özel mezarlığına gitmeye zorladı.

Buraya asla Storm olmadan ve etrafta yüzlerce kadın ve erkek olmadan gelmedim, bu yüzden kulüp binasından gelen gürültüye kıyasla ölü sessizlik beni rahatlattı.

Kulübün kuruluşundan bu yana geçen yıllar boyunca vefat eden kardeşlerin ve Yaşlı Hanımların mezar taşları arasında dolaşırken Rene'ninkini buldum.

Her yer tertemizdi, çimler kesilmişti, hiçbir yerde çöp yoktu. Ama Rene'ninki bir şekilde parlıyordu. Sadece bu yüzden bile Rex'in buraya geldiğini, burayla bizzat ilgilendiğini biliyordum.

Bu düşünce beni dudağımı ısırmaya itti, düşündükçe suçluluk duygusu içime fısıldadı

Onu ne kadar seyrek ziyaret ettiğim hakkında. Dizlerimin üzerine çökerek orada oturdum ve sadece mezar taşındaki kelimelere baktım.

Şefkatli Anne, Yaşlı Hanımefendi ve orijinal First Lady.

Öne doğru uzandım ve fısıldarken bile parmak uçlarımla kazınmış sözcüklerin izini sürdüm, "Rene, sanırım Storm'u kaybediyorum."

Bir ay önce bir şey olmuştu. Doğum günü civarında. Ne olduğunu bilmiyordum ama değişmişti.

Koşu için evden uzakta uyudu. İşte bu kadar. Birdenbire evde zorlukla duruyordu.

Cyan onu özledi, ben onu özledim. Evimiz onsuz bomboş hissediyordu. Yıllarca onun hep yanımda olmasından sonra yatakta boş bir alana uyanmak cehennem gibiydi. Etrafımda kıvrılmıştı.

"Ben sadece..." Yutkundum. "Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum."

Elbette bana cevap vermedi. Ama bunu dile getirmek yardımcı oldu.

Dün, veli toplantısını kaçırdıktan sonra, artık bir tavır almam gerektiğini biliyordum. Buraya gelmeliydim, onunla yüzleşmeliydim ama korkuyordum.

Tıpkı annem gibi.

Başımı sıkıca kuma gömdüm. Ne de olsa böylesi daha güvenliydi.

Bilmediğin şey seni incitmedi, ama ne olursa olsun inciniyordum, bu yüzden bu doğru değildi.

Hafif bir yağmur serpintisi tepemde püskürdü, beni sıırıslıklam etti ama buna ihtiyacım vardı. Çimenlerin kokusunu daha güçlü, daha keskin hale getirdi ve burada serili çiçekler parfümlerini tüm alana yaydı.

Durduğunda hareket etmedim ama ani bir sesle irkildim.

Birkaç dakika sonra çimenlerin arasından gelen ayak sesleri duydum ve tam kalbim Storm'un cipi fark etmiş olabileceği umuduyla yerinden fırlayacakken arkamı döndüm ve Kendra'nın bana doğru yürüdüğünü gördüm.

Onu kesiklerle gördüğümde kaşlarımı çattım, çünkü Storm bana onun bir Yaşlı Hanımefendi olduğunu söylememişti. Kardeşler kesiklerini asla çıkarmazlardı ve eğer biri kesik takmaya cüret ederse, ancak o kişi Yaşlı Hanımlarıysa hayatta kalabilirdi.

Tanrım, onunkine hiç dokunmadım bile. Cooperstown'da Babe Ruth'un formasıymış gibi hep onun bıraktığı yere bıraktım.

Kendra ve ben hiçbir zaman dost olamamıştık. Yıllar boyunca bir Yaşlı Kadın olmaya çalıştığını, ama bu işe yaramayınca, bunun yerine bir kulüp fahişesi haline geldiğini hissettim. Bu yaşam tarzının etkileri yüzünde ağır bir şekilde hissediliyordu ama ben kimdim ki onu yargılayayım? Belki bundan zevk alıyordu. Belki eğleniyordu?

"Merhaba Kendra."

O da bana selam vermedi. "Cipini gördüm, sonra seni burada otururken gördüm... Neler oluyor?"

"Sadece Rene'yi ziyaret ediyorum." Dudağımı ısırđım, Storm'un kulüp binasında da evde olduğu kadar tuhaf davranıp davranmadığını onunla yüzleşmek zorunda kalmadan öğrenme şansım olduğunu düşündüm.

Herkes zaman zaman küçük bir çöküş yaşar, değil mi?

"Neden?"

"Öyle hissettim. Onu özlüyorum."

Kendra burnunu çekti. "Kaçırarak ne vardı bilmiyorum. O yaşlı kaltakla birlikte olmak pek de keyifli değildi."

Şok oldum, nefesim kesildi. "Öyleydi! Çok tatlı bir insandı."

"Belki sana göre," diye alay etti. "Kulüp fahişelerine ikinci sınıf vatandaşmışız gibi davranırdı."

Buna inanmakta güçlük çekiyordum ama aynı zamanda bunun ihtimal dışı olmadığını da biliyordum. Rene bana bir keresinde Bear'ın bir kulüp fahişesiyle aldattığını söylemişti, yani rutin olarak partnerleri olan erkekleri hedef alan ve sırf damgalanmak için onlarla birlikte olmaya çalışan kadınlar gibi değildi.

Köpeklerin birbirini yediğı bir ortamdı; nefret etmemin birçok nedeninden biri de buydu.

"Buna söyleyecek bir şeyin yok mu Keira?" Kendra hırladı.

"Hayır, size nasıl davrandığını bilmiyorum," diye itiraf ettim, saldırganlığı beni şaşırtmıştı. "Onu hiçbirinizle etkileşim halinde görme şansım olmadı."

Burnunu çekti. "İnan bana, hiç de tatlı ve sevecen değildi."

Ona kaşlarını çattım ama sonra kes i ğ i ne baktım, gerçekten baktım ve ön taraftaki yamalardan birini okşamaya başladığında ağzım gerildi.

Kalbim boğazımda, Başkan Yardımcısı'nın yamasına baktım ve Storm'un kesimini giydiğini fark ettim.

Dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı, o kadar kediye benziyordu ki, bir an için beni incitmekten bu kadar zevk aldığına inanmakta zorlandım.

"Neden Storm'un kesimini giyiyorsun Kendra?" Yumuşakça sordum.

"Yatak odasının zemininde bulabildiğim ilk şeyi aldım," dedi bana, utangaç olmaya çalışıp başaramayarak.

Çenemi kaldırdım. "Storm'la mı yatıyorsun?"

"Uyumanın tam tersini yapıyoruz tatlım." Mezarlığın çevresini çevreleyen çitlere yaslandı. "Doğum gününden beri garip davranıyor. Bunu fark ettin mi?"

Yutkundum. "Evet."

"Ne olduğunu biliyor musun? O..." Tekrar gülümsedi. "..."

yaygın."

Bu sıfat başka bir zaman olsa beni kıs kıs güldürürdü. Onun yerine, kalbime inen bir çekiç gibiydi.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım boş boş, uzanıp parmak uçlarımı şakağımın ağrımaya başladığı yere bastırdım.

Parmağının ucunu tekrar yamanın üzerinde gezdirmeye başladı. "Sanırım onun karısı olarak geçirdiğin günler sona erdi Keira. Bunu sana söylemek zorunda olduğum için üzgünüm ama yerinde olsam kendimi 'hoşça kal, çok eğlenceliydi' konuşmasına hazırlardım."

Tahammülsüzce ona baktım. "Ne zamandır devam ediyor?" Birden soğuşun iliklerime kadar işlediğini, yağmurun neminin tenime kadar süzüldüğünü ve sanki içten dışa doğru donuyormuşum gibi hissettirdiğini hissederek homurdandım.

"Ah, yıllar," dedi Kendra havalı bir şekilde, boştaki elini sallayarak.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Yıllar mı?" Öfkem kıpırdandı, cesareti karşısında kor alevlere dönüşmeye başladı, ama sonra başını salladı ve bana anlatırken sesi kederli ve sinsî olmanın şaşırtıcı bir bileşimiydi:

"Evet. Sen yatakta koca kıcını dinlendirmekle meşgulken, ben erkeğimi tatmin ediyordum. En azından ona sakso çekebilirdin, ama hayır, bunu bile yapamadın. Merak etme, sen bunu yapmaya üşenirken ben onun için yaptım."

Koca kıcım yatakta mı?

Yatak istirahatine alındığım zamandan mı bahsediyordu? Hamileliğimin yüksek riskli olduğu zamandan mı?

"Seni yıllar önce terk etmeliydi. Birlikte bir bebeğimiz vardı, biliyor musun? Hayır, bildiğini sanmıyorum, değil mi?" Gülümsemesi sempatikti ama gözlerinde küçümsemesini gördüm. "Kürtaj yaptırmak zorunda kaldım. Bebek doğru değildi. Storm çok üzgündü ama o her zaman yanımdaydı. Çok destek oldu; elimi falan tuttu.

"Daha fazla çocuk istediğini biliyorum ama senin çocuk sahibi olmak için çok zayıf olduğunu düşünüyor. Denemeye devam ediyoruz ama henüz kısmet olmadı." Sonra karnını okşadı ve mırıldandı, "Belki son bir aydır denedikten sonra şansımız yaver gider."

Ayağa kalkarken ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. Çitlere yaslanmayı bıraktı, ani bir farkındalık sanki kendini bir saldırıya hazırlıyormuş gibi formuna bir gerginlik kattı, ama ondan uzaklaştım ve koştum.

Bir çocuk gibi, kafasını kuma gömmüş o lanet olası devekuşu gibi kaçtım ama ben kaçarken o güldü. Kafamın içinde yankılandı, etrafımda sekti ve dehşetimi karşısında neşeli eğlencesiyle beni sağır etti.

Ayağım yerdeki bir şeye takıldığında, onu bükerken hırlayarak çektim. Acı, içimdeki ıstırabın yanında hiçbir şeydi.

Aldatmak... bu bir şeydi. Ama onu
hamile mi bırakmıştı?

Onu tekrar hamile bırakmaya mı çalışıyordu?

Beynim sistemime aldığı darbeleri hesaplayamıyordu ama bir gerçek vardı ki o
da başka bir çocuk sahibi olmamızı istemiyordu. Doğum gününden birkaç hafta
önce bu konuda tartışmıştık!

Başka bir çocuk sahibi olmamı istemiyordu ama çok zayıf olduğum için
Kendra'nın hamile kalmasını sorun etmiyor muydu?

Çok mu zayıf?

Cyan'ı taşımanın sonlarına doğru yatalak olmuştum ama...
zayıf değildim.

Küçük kızımı bu dünyaya getirmiştım. Onu kurtarmak için aylarca yatakta
yattım.

Bu bir zayıflık işareti miydi?

Hayır.

Bu bir güç göstergesiydi. Sevginin. Umudun. *İnancın*.

Topallaya topallaya arabama dönerken, mezarlığa varana kadar iki kat daha
uzun süren bu yolculuğun ayak bileğimle hiçbir ilgisi yokmuş gibi görünürken,
beynim uğuldadı.

Storm zayıf olduğumu düşünüyordu.

Kendra'nın çocuğunu taşıyacak doğru kişi olduğunu
düşünüyordu. Çünkü ben çok kırıldım. Çok narindim.

Seviştığımız zamanları, bana nasıl değer verdiğini ve bana k a r ş ı ne kadar
dikkatli olduğunu düşündüm. Topuklarımı kışına gömüp ona karşı hırladığımda,
saçlarını çekiştirip dudağını ısırduğım, Rene'nin ölümünden sonra bana
gösterdiği şeyi tetiklemeye çalıştığımda bile... Ama o her zaman her şeyi
sakinleştirdi.

Her zaman.

Çünkü ben zayıftım.

Çünkü onu alabileceğimi düşünmedi.

Hepsini.

Belki de haksız değildi, ona kulüp binasında aramızda olanlardan hiç
bahsetmemiştim. Onun farklı bir yönünü gördüğümü hiç paylaşmamıştım.

İçimden haklı bir öfke akarken ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. İkimizi de
hedef alan bir öfke. Beni küçük ve zavallı hissettiren bir öfke - tıpkı annem gibi.

Ona dönüşmüştüm.

Fırtına'yı bilmek başka bir şeydi, anlatıma uymadığı için gerçeklerden
tamamen k a ç ı n m a k başka bir şeydi.

O bendim.

Storm babamdı. Hile. *Yalan söylüyordu.*

Her şey tersine dönmüştü. Bir şekilde, eş olarak onlara dönüşmüştük.

Ebeveyn olarak onlara benzeyip benzemediğimizi kendime sorarken, zehirli lekenin Cyan'ın DNA'sına çoktan girip girmediğini merak ettim.

Benimkinden daha iyi bir anne olmak istiyordum, ama... Kendra'nın ağaçları görmemi sağlaması gerekmişti. Belki de *daha kötü* bir anneydim. Başka ne için kafamı kuma gömüyordum?

Cyan'ın benim hatalarımı tekrarlayabileceği düşüncesi içimi dehşete düşürdü.

Aldatmayı, bir erkeğin ona ikinci sınıf vatandaş muamelesi yapmasını kabullenebileceğini-

"Hayır. *Hayır,*" diye fısıldadım kendi kendime, cipe atlayıp araba yolundan hızla uzaklaşırken, Storm'un beni görüp görmediğini umursamadan. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim, Cyan, bunun olmasına izin vermeyeceğim."

OTUZ YEDİ

FIRTINA

Kendra'nın bir hayalet gibi ortadan kaybolmadan önce Coshocton'da ortaya çıkmasından İKİ HAFTA sonra, Giulia ve Hawk'ın kardeşi North ortaya çıktı.

İlk başta, kapımda duranın gerçekten Hawk olduğunu düşündüm, Little onun arkasındaydı, sanki ona musallat olmuş gibi onu gölgeliyordu. Ama sonra Hawk'ın asla olmayacak bir şey giymediğini fark ettim. Okuldaki veli toplantısında ben de benimkini giymiştim.

"Burada ne işin var?" Onu gördüğüme pek de memnun olmadığım için sordum.

Piç kurusu babasının yaşlı karısıyla kaçmıştı. Eğer bu en karanlık şey değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyordum.

"Onu tanıyor musun, Prez?" Little gürledi.

"Onu tanıyorum." *Ne yazık ki.* Kaşlarımı çatarak elimi salladım. "İçeri gelin."

Kuzey masanın önündeki koltuklardan birine kayarken Little homurdandı. Little kapıyı kapatırken kapının yanındaki palmiye yaprağına takılınca bir iç çekti, onu itti ve sonra tekrar kapattı. Neredeyse gülümseyecektim ama çocuklar zaten yeşil bir başparmağım olmasının -Büyük Hanım'ın aksine- çok tuhaf olduğunu düşünüyorlardı, bu yüzden daha fazla ün kazanmama gerek yoktu.

"Oturabileceğini söylemedim ama sanırım sorun değil," diye homurdandım. "Tekrar ediyorum, burada ne halt ediyorsun Kuzey?"

"Tekrar günahkar olmak istiyorum."

"Yani Günahkârlar'ın Müfettişi olmak istiyorsun," diye tersledim ve onu izlerken koltuğuma geri yaslandım.

Başını salladı. "Anlıyorum."

"West Orange'ı terk eden sendin, sik suratlı. Şimdi Hawk gibi bir kardeş olacaktın."

Gözleri ilgiyle parladı ve öne doğru eğildi. "O nasıl?"

"Onu kendin arayabilirdin."

Kuzey başını salladı. "O asla anlamaz. Cidden, o nasıl?" "Artık yaşlı bir hanımefendi var."

North'un ağzı açık kaldı. "Ne? Ne oluyor lan? Bir kadını mı var?" "Ve bir köpeği," diye alay ettim. "Muhtemelen birkaç düzine evcil hayvanı da vardır."

"Anlamıyorum." Başı sanki sersemlemiş gibi yavaşça bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "Yuva kurmaya hazır değildi."

"Doğru kadın gerekir. Senin de ç o k iyi bildiğin gibi" dedim. "Dog's Old Lady'ye ne oldu?"

Omuz silkti. "İşe yaramadı."

"Onun için aileni geride bıraktın," dedim, sonra dudaklarımı büzdüm ve "Artık bir amcasın. Bunu biliyor muydun?"

"Tanrım. Giulia'nın çocuğu mu vardı?"

"Vardı."

"Siktir."

Bu her şeyi özetliyordu. "Senin gibi bir aptalı kulübüme neden alayım ki North? Ailesini umursamayan birini mi?"

"Ailem umurumda bile değil. Ben sadece..." İç çekti. "Ben baştan aşağı bir Günahkârım Storm, ama MC hayatının nasıl olduğunu biliyorum. Babam onu çok fena dövüyordu." Omuzlarını oynattı. "Her şeyi berbat ettim ama bunu iyi nedenlerle yaptım. Sadece onu güvende tutmak istedim ve MC'den kimsenin ona yardım edeceğini düşünmedim."

"Nyx'i hatırlıyorsun, değil mi? Eğer ona gitseydi, Dog'un saçmalıklarına bir son verirdi."

"Korkmuştu."

Biraz inanmayarak mırıldandım. Bir aile içi şiddet mağdurunu yargılamak bana düşmezdi ama bu olayda başından beri beni yanlış yönlendiren bir şeyler vardı.

"Kulübün çoğunun Dog'u senin öldürdüğünü düşündüğünü biliyorsun-" North'un gözleri bunun üzerine daha da büyüdü, işte o zaman babasının öldüğünü bilmediğini anladım.

"Baba... öldürüldü mü?"

Ona bu işin arkasında Lodestar'ın olduğunu söylemedim, çünkü Dog'un karısını dövdüğünü de biliyordu. Ne yazık ki North kaçtığında günah keçisi olarak o seçilmişti.

Bu Rex'in planını büyük ölçüde mahvedecekti. İhtiyacımız olan son şey North ya da Hawk'ın Lodestar'ın suratına o boktan babalarını yerin dibine sokmakla ilgili bir şeyler söylemesiydi.

Ah, lanet olsun.

Çenemi kaşıdım, Coshocton'un bir yıl içinde

Rex'i kızdıran ya da hiçbir şeyi doğru yapamadıkları i ç i n kusurlu kardeşler olan tüm Günahkârların çöplüğü.

Harika.

"Kalabilirsin ve Prospect yapabilirsin, ama benden özel bir muamele görmeyeceksin," dedim ona hoyratça.

Kaşları çatıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten."

"Soru sormak yok mu?"

"Ben zaten sorular sordum. Bana vasat cevaplar verdin. Bu yüzden en başa dönmene izin vereceğim. Benim gözüme girmek için çalışmalısın," dedim alaycı bir tavırla, parmaklarımı birbirine geçirerek eklemelerimi çıtlattım. "Kalacak bir yerin var mı?"

"Hayır."

"Arkada bir yatakhane var. Pek hoş değil. MC'nin moteline kalmak isteyebilirsin. Kardeşler için daha ucuz bir fiyat var." Çoğunlukla çevre sağlığına zararlı olduğu için ranzayı yıkmak istediğimden.

Sadece duvarlardaki asbest yüzünden de değil - kardeşlerin kulüp fahişelerini sikişmeye götürdükleri yerdı ve Cyan'ın arka tarafta oynamasını ve onların sevişmelerini duymasını kesinlikle istemiyordum.

Başını salladı. "Tamam, kulağa harika geliyor. Bana yolu tarif edebilir misin?"

Telefonumu aldım ve "Numaran?" diye sordum. Girdim, sonra ona bir bağlantı gönderdim. "İşte."

North metne bakarken bir an dudağını çiğnedi ve ardından, "Sticky adında birini tanıyor musun?" diye sordu.

Merakla başımı yana eğdim. "Evet. Sticky adında birini tanıyorum. Neden?"

"Pittsburgh'dan geçerken bir barda senin hakkında konuştuklarını duydum. Coshocton'daki yeni başkan hakkında konuşuyorlardı. Bu yüzden bu tarafa kaydım."

"Sadece benimle tanışmak için mi?" diye kuru bir karşılık verdim.

"Olabilir. Beni Rex'ten daha fazla rahat bırakacağını biliyordum." "Neden böyle düşündün?"

"Sen ikinci, üçüncü, dördüncü şansları takdir eden bir adamsın. Rex o kadar mükemmel ki, sanki hiç hata yapmıyor. Bir Prez olarak ona saygı duyuyorum ama ondan herhangi bir hoşgörü istemekten daha iyisini biliyorum. Ya sen?" Omuz silkti. "Sen insansın. Muhtemelen seni ondan daha iyi bir Başkan yapacaktır."

"Bana yağ çekmene gerek yok," diye homurdandım. "Seni içeri alacağımı söyledim zaten." "Evet ama ben buna değerim," diye mırıldandı. "Ben sadece... Hawk olmadan büyümek zorundaydım."

yukarı. Berbattı. Ama başardım. Bir iş buldum, onu korudum ve kadınının başını sokacak bir çatı yaptım ama yine de yeterli olmadı, anlıyor musunuz?"

"Ne yanlış gitti?" Ben sorguladım.

"Bir şey olduğunu sanmıyorum. Bence babamdan uzaklaşmak istedi ve ben de onun çıkış yoluydum. Kızamıyorum bile. Ona bok gibi davrandı, tıpkı anneme d a v r a n d ı ğ ı gibi... O böyle biriydi. Bir ahmak." Ağzı gerildi. "Sticky'nin sana karşı bir kini var."

"Biliyorum. Bu aptalca bir kin. Ben ona hiçbir şey yapmadım."

"Fark etmez. Onu kızdırdınız ve o da bu konuda ağzını açmaktan çekinmedi."

"Onun ne zaman sızlandığını duydun?"

"Dün."

"Nerede?"

"I-70'deki Jimmy's Bar & Grill." Bana dik dik baktı. "Yakınlarda bir motelde kalıyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Onları takip ettim. Kokarcılar kadar kızgındılar. İçeri girmelerini izledim. Her birinin bir odası vardı ve çöplük gibiydiler, kontrol ettim. Bir süredir orada yaşıyorlardı."

İstihbarat şaşırtıcı derecede yardımcı oldu.

"Bilgi için teşekkürler, North." O şerefsizlerin ne planladığını düşünürken dudaklarımı büzdüm, bunun iyi bir şey olmayacağını farkındaydım.

"Storm, West Orange'da çuvalladığımı biliyorum, yani kendimi kanıtlamam gerektiğini biliyorum. Yine de bunu yapmaya hazırım. Ne boktan iş olursa olsun, ben senin adamınım, tamam mı?"

Biraz güldüm. "Bir kesime girmenin yolunu satın almaya çalışıyorsun, ha?" Yüzünü buruşturdu. "Belki."

Alt dudağımı ovuşturarak ona "Zehrini seç" dedim.

"Ha?"

"Zehrini seç. Önceden Hawk'ın senin için her şeyi yapmasına izin verirdiniz. Burada öyle olmayacak, North. Peki, nerede çalışmak istiyorsun?"

"Bana bir seçenek mi sunuyorsun?"

"Kız kardeşinden hoşlanıyorum diyelim."

"Giulia mı?" Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Birden fazla kız kardeşin mi var?"

"Hayır, ama dostum, kimse ondan hoşlanmıyor."

"Sanırım Nyx aynı fikirde olmazdı. Ayrıca Yaşlı Hanımefendisi hakkında ileri geri konuştuğun için seni yumruklayacağını da düşünüyorum."

"Doğru." Islık çaldı. "Tamam, eğer bir seçeneğim varsa... Yol Kaptanı'nın altında."

"Bu her zaman koşulara çıkıp ikramiye alacağın anlamına gelmiyor," diye alaycı bir şekilde belirttim. "Son bir teklif North, istediğin bir şeyi seç yoksa istediğin gibi sana buradaki en boktan işleri vereceğim ve bunlar senin boktan işler fikrini eğlenceli hale getirecek."

Gözleri yine irileşti ama sonra sırttı. "Tamam. Enforcer'ın altında." "Buradaki İnfazcı Digger. Ona ekstra yardım aldığımı söylerim." Ayağa kalktım. "Git ve motele taşın, sonra Dig ile tekrar kontrol et. Senden ne i s t e d i ğ i n i söyleyecektir."

Kuzey başını salladı, sonra ayağa kalktı. "Teşekkürler, Storm. Minnettarım."

"Yolunuza çıkan diğer bilgilerin de bana ulaştığından emin olun, tamam mı?"

"Kesinlikle."

Beni selamladı, bu da gözlerimi devirmeme neden oldu ve onun gidişini izlerken cep telefonum çaldı ama seslendim, "Bu gece bir parti var, North. Bize katılabilirsin."

Sırttı. "Orada olacağım."

Ona başımı sallayarak arayanın kimliğine baktım ve gülümsedim. "Selam, bebeğim."

Her şey yolunda mı?"

"Köpeğin az önce halıya işedi. Yine."

Yüzümü buruşturdum. "Siktir." Oradaki 'senin' kelimesini de fark etmemiş değildim. Sevimli olduğunda Fraction *bizim* köpeğimizdi. Ne zaman itaatsizlik etse, o benimdi.

"Evet. Siktir. Bunu düzeltmen gerekecek Storm. Bunu yapmayı bırakmayacak!"

Bu bana küçük şeylerin neden bu kadar can sıkıcı olduğunu hatırlatıyor." Kendime rağmen gülmek zorunda kaldım. "Küçük şeyler mi?"

"Evet. İnsanlar, hayvanlar. Neden daha yaşlı bir köpek sahiplenmedik ki?"

Halıya işememeyi bilen bir köpek?"

"Önceden programlanmış olarak geldiklerini sanmıyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Öfkelendi. "Sen ve Cyan küçük bir tane seçemez miydiniz?"

Her tuvalete gittiğinde fiskiye işemeyen birini mi?" "Fraction'ı seçti, beni değil." Durakladım. "Bu gece için hazır mısınız?"

"Olabileceğim kadar hazırım," diye karşılık verdi. Sesi o kadar da heyecanlı gelmiyordu ve hayal kırıklığına uğramama fırsat vermeden homurdandı: "Fraksiyon! Sakın bir daha

."

Dikkati dağılmıştı.

Güzel.

Bunu gergin olmasına tercih ederim.

Bu, yıllardır kulüp binasında katılacağı ilk partiydi. Diğerlerinden kaçındığım için bu benim Prez olarak ilk partimdi ama Ağustos yaklaşıyordu ve daha iyi

entegre olmaya başlamalıydım. Bunu daha önce kabul etmişim Kuzey

eski muhafız Günahkarlar'ın arka planda dolaştığını söylemişti.

Çenemi kaşıyarak köpeğe havlamasını dinledim ve ardından "Onu bahçeye atın" dedim.

"Yapamam. Cyan onu tekrar içeri alır." "Onu seviyor."

Keira inledi.

Sırıttım ama kabul ettim, "Hafta sonu onu biraz daha eğitmeye çalışacağım. Bu hafta imzaların atılması ve lokantanın genişletilmesiyle ilgili inşaatın başlaması nedeniyle çok yoğun geçti."

"Yandaki arsayı ben önerdim diye aldığına inanamıyorum," dedi ama beni saksılı asplenium'uma kaşlarımı kaldırmaya iten kelimeler değil, ses tonuydu.

"Kaçıyor musun?"

"Hayır, halıyı fırçalıyorum," diye homurdandı.

"Ah. Neden seni dinlemeyeyim ki? Bana hesapları gösterdin, istatistikleri gösterdin... Haklısın. Lokantanın genişlemeye ihtiyacı var. Fred ve Wilma Çakmaktaşlar'dı. Zamanla birlikte hareket etmediler."

"Bu kelime oyununu kullanmak için ne zamandır bekliyordun?" "İsimlerini öğrendiğimden beri."

Hafif bir kahkaha attı ama yine de onayladı: "MC, Cyan'ın yatıya kalabileceğini söyledi, yani bütün gece seninim."

"Bu bana iyi geliyor. Digger'ı İnfazcım olarak almamın bir nedeni olduğunu biliyordum."

"Ne? MC'ye bebek bakıcımız olması için güvendiğim için mi?" "Evet ve artık arkadaşsınız."

"Doğru. Öyleyiz." Sesindeki gülümsemeyi duydum. "Ne yazık ki partiye gelmiyor."

"Yarın barbeküye geliyor." "Digger ile araları iyi mi?"

"Oh, evet. Çok destekleyicidir. Aslında bana seni hatırlatıyor. O partilere gitmek istemediğim için bana hiç kızmazdın."

"Doğru kadınla tanışırsanız partiler sadece birlikte giderseniz eğlenceli olur." "Eskiden bu kadar romantik olmadığına eminim."

"Daha önce aptal olmadığımı hiç söylemedim."

Kafamı kıcımdan çıkarmam gerektiğini anlamam için onu kaybetmem gerekti. Ama annemin beni suçladığı onca şey arasında, lanet bir aptal olmak eksiklikler listemde yoktu. Şimdi ikinci şansım vardı, işleri berbat etmeyecektim.

North haklıydı. İnsanların birbirlerini sevmediklerini anlayabilen bir a d a m d ı m .

mükemmeldi, hatalar yaptılar, ama hatalarını nasıl düzelttikleri onları hatalarından daha çok tanımladı.

Küçümsedi. "Kendine isim takmandan hoşlanmıyorum."

"Her şey yolunda, bebeğim."

"Hayır, değil. Öz güvenin üzerinde çalışmamız gerekiyor."

Biraz sııttım. "Cyan gibi mi? Bana güzel görünmek için makyaj yapmama gerek olmadığını mı söyleyeceksin? Ve kısa eteklerin kendimi daha iyi hissetmemi sağlamayacağını mı?"

Kadıından bir kakhaha kaçtı. "Kapa çeneni sen. Her neyse, Ağustos'a kadar özgüvenini iyileştiremem."

Bu nefesimi kesti. "Bu düşündüğüm anlama mı geliyor?" Kakhahası boğucu bir hal aldı. "Öyle."

Ayrılmış dudaklarımdan bir hırıltı yükseldi. "Seni çok sert boşaltacağım bebeğim."

"Muhtemelen iki saniye dayanırsın," diye alay etti ama titrek nefesini duydum. "Bunu ben de görmek istiyorum. Seni tekrar bir araya getirebilmek için milyonlarca parçaya ayrıldığını görmek istiyorum."

Aletim zonklamaya başladı. "Siktir," diye homurdandım, eğildim, sonra geri sallandım.

Her iki pozisyon da işe yaramadı. "Seni bu masanın üzerine öyle bir yatırmak istiyorum ki-" İç çekti. "August."

"Sekizinci," dedim ona sessizce.

"Sekizinci. Güzel bir gün olacak."

"Evet." Boğazımı temizledim. "MC'nin Cyan'a tekrar bakacağını düşünüyor musun? İki gece için, belki? Corkscrew Falls diye bir yer gördüm-"

"Tesadüfen gördüm, ha?"

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Şey, bilirsin işte. Google'da aratmış olabilirim." Kıs kıs güldü. "Sorabilirim."

"Çok güzel bir yer. Bence bayılırsın. Geceyi orada geçirebiliriz. İki saatten daha kısa bir mesafede olduğu için acil bir durumda yakınlarda oluruz ama... ne d e r s i n ? "

"Sanırım bu hoşuma giderdi," diye onayladı, memnuniyetini fısıldayarak.

Kapı çalındı ve bir an için ofisimin dışında biri olduğunu sandım ama değildi.

"Geliyorum!" Keira seslendi. "İki saniye tatlım," dedi, bu da beni gülümsetti. Kilidin klik sesini duydum, kapının açılma sesini duydum, "MaryCat, sana arkadan gelmeni söylemiştim-" diye seslendi.

Birinin pompalı tüfek pompalamasının inkar edilemez sesi hattan aşağı geldi.

Bir gümbürtü duyuldu ve ayak sesleri kulaklarımda yankılandı.

Bir çift, üç. *Beş*. Kahretsin.

Ayağa kalkarak hırladım, "Bu da kim? Neler oluyor?"

Keira'nın telefonunu düşürdüğünü düşündüğüm için bir cevap beklemiyordum ama biri almış olmalıydı çünkü kulağıma bir mırıltı fısıldadı. "Tahmin et kim?"

Kendra.

"Ne istiyorsun?" Tükürdüm.

"Sanırım bunun cevabını biliyorsun."

Sonra da telefonu kapattı.

OTUZ SEKİZ

FIRTINA

GEÇMİŞ

Kardeşlerim beni yerime mıhlarken "BIRAKIN BENİ" diye hırladım.

Maverick bile iş in içindeydi, o izinleyken ona yardım etmişlerdi.

Nyx bir kolumu, Steel de diğerini tuttu. Link ve Rex ayaklarımla ilgilendi, Maverick ise ellerini belime doladı ve üçe kadar sayınca hepsi beni havaya kaldırdı.

Ellerinden kurtulmak için kıvranırken bir çığlık attım ama işe yaramadı. Bırakmıyorlardı. Sıkıca tutuyorlardı.

Birkaç Günahkâr maskaralığımızı gördü, bunun ciddi bir şey olduğunu anlamadan şaka yapar gibi güldü ve alay etti.

Kardeşlerimin beni yine buzdolabına atmaya niyetli olduklarını.

Beni para çekmeye zorlayacaklardı.

Nefes nefese beni bekleyen bir kafese doğru çektiler. Rex'in suratına tekme atmak için bir dizimi büküm -bu tamamen onun fikriydi ve işe yaradığını görünce bunu yapmaya devam ettiler- ama b u n u yaparken yumuşak bir nefes dikkatimi çekti.

Orada bir kadın duruyordu. Gençti. Gözleri üzerimizdeydi. Durumu anlıyordu.

Onu görmezden gelirken ağzım gerildi, ateşli olması pek umurumda değildi, sadece özgür kalmaya ihtiyacım vardı.

"Sen kimsin, tatlım?"

Bağlantı.

Her zaman lanet bir flört.

"Ben Kendra," diye yumuşak bir sesle cevap verdi kadın. "Ben- ben sadece-"

"Parti barda," dedi Rex, ses tonu düzdü ve Link'in onun peşinden gitmesini engellerken onu sözsüz bir şekilde başından savdı.

Kolumu geri çekmek için dikkatimin dağılmasından faydalandım ve bunu başardığımda

Nyx'in kafasının yan tarafına bir darbe indirince homurdanarak yere düştü ve dizlerinin üzerine çöktü.

Bir çığlık atarak düştüğümü hissettim, ama sonra Maverick oradaydı, karnımın altındaydı, diğerkleri beni kafese doğru savurmayı başarırken beni tutuyordu.

Arkaya fırlatıldığında başım metal çerçeveye çarptı ve inleyerek kafese tırmandıklarını, bazılarının benimle birlikte bagaja atladığını fark etmedim bile. Motor sadece tıkırdıyordu ve garaj yolundan kükreyerek çıkıp mezarlığı geçip kulüp binasını Buzdolabı'ndan ayıran araziye girdiğimizde ağırların sistemime çarptığını hissettim.

Çocuklar konuşuyor, gülüyor, söyleniyorlardı.

Bu artık sıradan bir olaydı. O kadar travmatik değildi. En azından onlar için. Peki ya benim için?

Cehennem gibiydi.

Ayağa kalkmaya çalıştım, kamyonun yanından tırmanabilmek için dizlerimin üzerine yuvarlanmaya çalıştım ama vücudum buna izin vermedi.

Orada yatarken, bir topun içinde kıvrılmışken, aracı sarsan kötü bir tepenin üzerinden geçerken inledim ve Maverick tıslayıp beni saçlarımdan yakalayana ve sonra beni ondan uzaklaştırıp sırt üstü yatırana kadar neredeyse boğulacak şekilde kustum.

Bu yolculuk on yıl da sürebilirdi ama yeterince uzun olmazdı.

Oraya vardığımızda, korkak gibi görünmeyi umursamadan ağlamaya başladım. Beni kafesten çıkarıp düşmanlara işkence yaptığımız, onları öldürdüğümüz ve kanıtları saklamak için cesetlerini kestiğimiz yere götürdüklerinde hıçkıra hıçkıra ağladım.

Beni bir çöpmüşüm gibi oraya attılar, ileri atılıp kaçamadan kapıyı kilitlediler.

Duvarların zifiri karanlığı gözlerimi kapatmama neden oldu ve sonunda kapıya doğru sürünecek, ona yaslanacak, dizlerimi göğsüme çekecek kadar güç topladım. Sonra başımı kapıya dayayıp *dinlemeye* başladım. Hep dinledim.

Ateş yaktıklarını, gülüşüp şakalaştıklarını, Link'in Kendra'dan, onun ne kadar ateşli olduğundan ve daha sonra ona nasıl dokunacağından bahsettiğini duydum. Yiyecek kutularını açtıklarını ve bira şişelerini patlattıklarını, yaz kampındaki izci çocuklar gibi oturduklarını duydum.

Ve başıma gelecekleri beni korkutsa da; acı beni tamamen tüketmeyi bekleyen bir hayalet olsa da; yoksunluklar akıl sağlığımı paramparça edecek olsa da, onlar için minnettardım.

Gözlerimi kapatarak, bir dakika bile yalnız kalmayacağımı, haftalarca burada kalacağımı, günlerce konuştuğum tek insanların onlar olacağını, bana

Yiyecek ve içeceğimi, değiştirmeyeceğim şeyleri kabul ettim.
Soğuk hindi beni orospu yapmak üzereydi.

OTUZ DOKUZ

FIRTINA

HAZIR BULUNAN

O SİLAH SESLERİ, Kendra'nın sesi, evimde olup bitenlerin ima ettikleri, beni bir kuyruk dönüşüne göndermedi.

Aslında, beynime yerleşen mantık, kokain aldığım zamanki mantığa benziyordu. Uyanıklık, aşırı odaklanma, çok güzeldi. O kadar b e r r a k t ı ki, yoğun konsantrasyon yeteneği olmadan hayatın ne kadar zor olduğunu fark ettim.

Ama mantıklıydı.

Kadınım tehlikedeydi.

Çocuğum tehlikedeydi.

Her şeyim tehlikedeydi.

Beynim harekete geçerken ellerim masanın kenarına doğru kıvrıldı. Erkeklerle ihtiyacım vardı.

Silahlara ihtiyacım vardı.

Kana ihtiyacım vardı.

Yumruğumu masaya vurdum, parmak eklemlerime doğru yükselirken acıyı hissetmedim bile. Kardeşlerime ihtiyacım vardı. Lanet olası insanlarıma. Rex, Nyx, Sin, Steel, Maverick, Link, Cruz.

Tünel görüşü diğer her şeyin önüne geçerken, North ile konuşmam sırasında aldığım bildirim telaşını görmezden geldim ve içinde iki kelime olan bölüm çapında bir mesaj gönderdim:

Kırmızı Kod

Adresimi yazdıktan sonra telefonumu kot pantolonumun arka cebine soktum ve topuklarımdan üzerinde dönerek silahlarımı sakladığım dolaba doğru ilerledim.

Kendimi taşıyabileceğim kadar silahla donatarak kapıya yöneldim ve koridora çıktım, birlikleri cephaneliğe yönlendirmeye hazırdım, böylece

kendilerini silahlandırabilirlerdi.

Koridorda ilerlerken kulüp binasındaki sessizlik sert bir şekilde yankılandı.

Kırmızı Kod'a bu kadar çabuk tepki vermeleri mümkün değildi ama bara ulaştığımda boş olduğunu gördüm, çenem sıkıştı, gözlerim büyüdü ve karnıma bir kurşun yemiş kadar etkilendim.

Piçler iltica etmişti.

Tanrım, odanın sessizliğinde bir iğnenin düşüşünü duyabilirdiniz, hoparlörlerde çalan müziğin üzerinde vızıldayan bir sessizlik.

-En yüksek seste bile düzinelerce kardeşin ateş etmesinden zar zor duyulabiliyordu.

Kahretsin, kulüp fahişeleri bile kaçmıştı.

Dışarı koştum, kapıları ardına kadar açık buldum ve North kapının yanında şaşkın bir şekilde duruyordu. Sürekli seğiriyor, bir şey yapmak istiyormuş ama ne yapacağını bilmiyormuş gibi bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

"Herkes nerede?" Zihnim toplantımıza geri dönerken tersledim. Gittiklerini duymuş muydum?

Lanet olası günün ve gecenin her saatinde motorlar girip çıkıyordu. Bir düzine motosikletin gürültüsünü duymak dikkatimi çekmezdi çünkü bu noktada beyaz gürültü haline gelmişti.

Tanrım, West Orange'da düzinelerce bisikletin gelip gitmesine alışmıştım. Artık dikkatimi bile çekmiyorlar.

Kuzey, "Ben de gidecektim ama kapılar ardına kadar açıkken gitmemem gerektiğini düşündüm-" diye mırıldandı.

"İyi iş çıkardın," dedim ona sertçe. Çünkü öyle yapmıştı. Pislik herif, tuhaf bir şeyler döndüğünü bildiği halde gitmemişti. Piç kurusu az önce tüm bölümden daha sadık olduğunu kanıtlamıştı. "Sana yanımda ihtiyacım var."

Ben bisikletime doğru koşarken "Neler oluyor?" diye bağırdı.

"Keira..." Kelimeleri çıkaramadım, onun yerine "Evim kaçırıldı" diye bağırdım.

Şaşkınlıktan gözleri faltaşı gibi açılmıştı ama tek kelime etmeden domuzunun yanına koşup onu çalıştırarak kendine bir puan daha kazandırdı.

Her halükarda arkamda bu serserinin olmasını konseyime tercih etmem berbat bir şey miydi?

Siktiğimin Coshocton pislikleri. West Orange kardeşler zaten önemli olan tek kişilerdi.

Yine de, Digger hangi cehennemdeydi? İnfazcım hangi cehennemdeydi?

Ana yola çıkan tek patikadan aşağıya doğru koşarken, engibeli zeminden kurtulduktan sonra gaza bastım ve alt mahalleme doğru yöneldim.

Cehennem köpekleri ayak bileklerimi ısıırıyormuş gibi aralarından geçerken trafik yön değıştirdi, kornalar çaldı, ama ben o piçleri görmezden geldim, onları tersleyecek kadar bile dikkatimi vermedim.

Rüzgâr kulaklarımda ıslık çalıyordu ama beyaz gürültü temizleyiciydi. Sonraki adımlarımı düşünmemi sağladı. Günün sonunda ailemin ve benim, Kuzey'in de ölmüş olması muhtemelken bu berbat durumu nasıl çözeceğimi.

Eğer tüm bölüm bize karşıysa, sadece kulüplerini geri almak için bekliyorlarsa, o zaman mahvolmuştuk. Hem de birden fazla açıdan. Cyan o piçten sırf bugün ölmek için kurtulmamıştı ve o piçlerden hiçbirinin Yaşlı Leydime dokunmasına imkân yoktu.

Öfke içimi doldurdu, beni temizledi, güçlendirdi. Beni daha da uyandırdı. Bu aynı anda bir doz meth ve kokain gibiydi, sadece ölümcül sonuçları yoktu.

Parmaklarımı gidonun etrafında sıktım, ölüme doğru sürüyordum, onlar yaşadığı sürece buna hazırdım. O şerefsizler beni istiyordu. Kadınımı ve çocuğumu değil. Nihai hedef bendim. Bununla başa çıkabilirdim, onların güvenliği için kendimi kolayca feda edebilirdim.

Onları bu şekilde canlı çıkarabileceğimi fark ettim. Bir takas.

Çok basit.

Kalbim duruldu. Bir takas. Burada ihtiyacımız olan tek şey buydu.

Kapılara doğru koşarken, birdenbire rüzgârın ıslığı değışti, kayarak kalbimi yeniden çarptıran bir kükremeye dönüştü. Tenimin üzerinde titreyerek vücudumdaki her bir sinir ucunu canlandırdı.

Yanılmadığıma dua ederek, trafiğe girmemeye dikkat ederek başımı çevirdim ve yeni işlenmiş eroinden daha saf bir rahatlamanın içimden geçtiğini hissettim.

Bölüm oradaydı.

Uzakta.

Düzinelerce bisiklet, adam... kardeşlerim.

Bana doğru geliyorlardı, evime gelmemişlerdi. Ailemi ve beni öldürmek için beklemiyorlar.

Yerdeki gümbürtü hayatım boyunca yaşadığım tüm yükseklerden daha tatlıydı. Bana karşı değil, benimle *birlikte* savaşa girdiklerinde uzuvlarıma vurdu, kemiklerime battı.

Kendra'nın sesini duyduğumdan beri ilk kez derin bir nefes aldım ve şimdi kendime daha çok güveniyordum, her ne kadar hepsinin nerede olduğu konusunda hâlâ kafam karışık olsa da, alt bölüme ulaştım.

Geçit evindeki kan görüntüsü burun deliklerimi öfkeyle alevlendirdi. Bunun olası olduğundan şüphelenmiştim ama bu haklı olduğum için mutlu olduğum anlamına gelmiyordu.

Kabinin arka duvarından aşağı damladı, kan ve beyin maddesi bir tür modern sanat eseri gibi oraya sıçradı.

Çenemi sıkarak açık kapılardan geçtim ve geçerken yerde buruşmuş bir Paul gördüm.

Bunun arkasındaki şerefsizlerin aptallığı bana, bırakın bir MC'nin liderleri olmayı, angarya işçilerden başka bir şey olamayacaklarını söyledi.

Silahsız bir güvenlik görevlisini kim öldürdü?

Sonra, bu yeterince kötü değilse, cesedi ve kanıtları geride bıraktı ve polislerin aranmasını beklemedi mi?

"Ne büyük kayıp," dedim içimden, Paul için üzüliyordum çünkü bu alt bölümü seçmemiş olsaydım hâlâ hayatta olacaktı.

Korktuğum başka biri mi?

Atla.

Sokaklarda hızla ilerlerken, ne kadar hızlı sürdüğümün ve arkamda kükreyen kardeşlerimin sayısının komşuların dikkatini çektiğinin farkındaydım, şerifin lanet olası bir an önce bize doğru gelmesini umuyordum. Onları asla aramazdım ama yaşlı yarasalar ne zaman tek başıma geçsem bir parmakları '9' ve '1'in üzerindeyken buna gerek duymazdım.

Sokağıma geldiğimde, gözlerimin önüne serdiği tüm bilgileri özümstedim. Digger'ın evi kapalı görünüyordu, orada yaşam belirtisi yoktu, ama Jump'inki? Ön bahçede yüzüstü yatıyordu. Dişlerimi sıktım, bir canın daha kaybını vicdanımda kabul ettim, sonra kapıda birini gördüm.

Kadını.

Adının Darla olduğunu

sanıyordum. O da ölmüştü.

Lanet piçler onun yaşlı karısını öldürmüşlerdi.

Okulun kapanması için çok mu erken? Gerçekten saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama Tanrı'dan öyle olmamasını umuyordum, yoksa onun çocuğu da ölebilirdi.

Her hafta biçtiğim çimlerin üzerine park etmiş bisikletler dışında, evimde her şey sessiz görünüyordu. Pencerelede kimse yoktu, kapıda kimse yoktu. Yola çıktığımda, inip bu öğleden sonraya kadar evim olan yere baktım.

Kuzey arkamdan yanaştığında ellerimi iki yanıma kenetleyerek yürüyüş yoluna çıktım.

"Storm? Nereye gidiyorsun lan?" diye seslendi.

"Beni istiyorlar," diye sakın bir şekilde cevap verdim, ama sesim yeterince kısıktı.

Kardeşlerimin domuzlarının kükremesi onu boğacaktı.

Binanın ön cephesini taradım, mutfak penceresindeki bir gölgeden başka bir şey bulamadım, bu da bana birinin beni izlediğini düşündürdü.

Ateş etmediklerinde, istediklerinin bu olduğunu anladım, ancak planlarının ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Arkamdan gümbür gümbür ayak sesleri geliyordu ve biri kolumu sürükleyerek beni döndürdü ve durmamı sağladı. Onlar bunu yaparken burun deliklerime duman kokusu çarptı ve kaşlarımı çatarak isle kaplı Digger'a baktım.

"Lafayette'teki depoda yangın çıktı. Olabildiğince çok kardeşimi çağırdım. Daha erken gelebilirdik-"

"Buraya çok hızlı geldin."

Digger hırıltılı bir nefes verdi. "Neler oluyor dostum? Kırmızı Kod nedir?"

"Kendra ve o eski günahkârlar içeride. Ailemi rehin tutuyorlar."

Nefesini içine çekti. "Oraya giremezsin. Onları senin için kullanıyorlarsa olmaz. Seni yakaladıkları an, hepinizi havaya uçuracakları andır. Paul'e ne yaptıklarını gördün."

"Zıpla ve onun yaşlı hanımını da."

Digger'ın ağzı gerildi ama başını salladı. "Lanet olası piçler."

"MC nerede?" Homurdandım.

"Lokantada." "Emin misin?"

"Olumlu. Giriş yaptı."

"Bugün ne olursa olsun, Digger, bana bir söz vermeni istiyorum." "Ne olursa, dostum. Herhangi bir şey."

Kendra'yı düşünmek bile kalbimin çarpmasına neden oluyordu. "O kaltağı öldür. Kendra'nın öldüğünden emin ol-"

Kolumu tuttu. "Bu işi sana bırakıyorum."

"K ve Cy'ın güvende olduğundan emin olmak için ne isterlerse yapacağım, Digger. Bunu başarabileceğimi sanmıyorum-"

"Kapa şu lanet çeneni." Homurdandı, omzuma bir yumruk indirdi, sonra hırladı, "Buradaki son oyunları ne?"

"Bilmiyorum. North bana şu Sticky piçi hakkında bilgi verdi. Beni başkanlıktan düşürmekten bahsediyorlardı. Kulüp binasını geri istiyorlar. Savaşı neden evime getirdiklerini bilmiyorum, Kendra yüzünden değilse tabii."

"Onlar üzerinde o kadar gücü var mıydı?" "Belki, belki değil."

Arkamı döndüm ve birkaç metre ötede duran kirli bir SL gördüm.

uzakta. Yangının bu piçler tarafından dikkat dağıtmak için çıkarılmamış olması çok büyük bir tesadüf gibi görünüyordu ve ben bunu anlamamıştım.

"SL, Kendra'ya ne oldu?" Telefonumu kontrol ederken konseyin grup sohbetinde Bengals hakkında konuşarak beni deli ettikleri için sesini kısıtığım birkaç mesaj buldum.

Eğer bundan sağ çıkarsam, bir daha asla lanet olası bir sohbeti sessize almayacağım.

SL sorum karşısında ellerini birbirine kenetledi, bu da sinirlerimi hiç bozmadı... Etmedi. "Onu Pittsburgh'a geri gönderdim ve üç farklı kardeşi onu korumaları için görevlendirdim."

"Grim'le buluşuyordu, değil mi? O gün ben aradığımda?" SL başını salladı. "Evet."

"Ne hakkında konuştuklarını öğrendin mi?"

"Grim ona kahve ısmarladığını söyledi."

"Buna gerçekten inanıyorum," diye alay etti Digger.

"Kendra Coshocton'a gelerek risk aldı. Bunun bir nedeni olmalı."

"Grim'e bir şey vermek için mi?" SL sordu.

"Belki." Kaşlarımı çattım. "Lütfen bana onun koruma olarak kullandığın lanet olası kardeşlerden biri olmadığını söyle-"

Bana kaşlarını çattı. "O kadar büyük bir aptala mı benziyorum?"

"Bilmiyorum dostum. Şu anda gerçekten bilmiyorum." Elimi yüzümde gezdirdim. "Daha fazla bulaşmadım çünkü onun bir tehdit olduğunu düşünmedim. Pittsburgh'da bile benimle uğraşmanın bir yolunu bulacağını bilmeliydim."

Tek yaptığım, Keira'nın o gün lokantada onu feci şekilde dövdükten sonra onu tıktığımız motel odasında olup olmadığını kontrol etmek için SL'yi kontrol etmektir.

"Grim bütün hafta garip davrandı," dedi Digger huysuzca. "Ve onun muhafızlarının planlamasında ben de vardım, dostum. Grim ona ulaşamadı ama biz de onu tutsak etmedik. Telefonu vardı. Grim isterse gardiyanlarından birinin o numarayı vermemesi için bir neden yok."

Öfke içime işledi ama North'un söylediklerini düşündüm. "Jimmy's Bar & Grill'i duydu mu SL?"

Eliyle kirli yüzünü ovaladı. "Evet, onun kaldığı motelin yakınında. Birkaç mil boyunca iyi yemek yiyebileceğiniz tek yer orası."

Çığlık atmak istedim ama bunun yerine kadere ve tesadüflere lanet okudum. "North o piçlerin aynı barda konuştuklarını duyduğunu söyledi. Muhtemelen böyle tanıştılar."

"Eğer konuşmalarına kulak misafiri olduysa, Kendra'nın da olmaması için bir neden yok." Gözlerimi başkan yardımcıma diktim. "SL, böyle bir şey olup olmadığını sen öğren."

Omuzları kulaklarının etrafında kamburlaştı. "Yapacağım, Prez."

Eski günahkârların neden bize talepte bulunmadıklarını merak ederek eve bakmak için geri döndüğümde Kendra'yı yatak odasının penceresinde Keira'nın kafasına silah dayamış halde gördüm. Ağzını koli bandıyla kapatmış ve bileklerini de sarmıştı.

İçimi dolduran öfke bana aşırı dozda meth aldığım zamanı hatırlattı. Ölümü kucaklamanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum, bedenimdeki yaşamın çekilip gitmesine izin vermenin nasıl bir duygu olduğunu anlıyordum ama bu farklıydı.

Onu güvende tutmak için binlerce kez ölürüm.

K'nın gözleri benimkilerle çakıştı ve gözlerindeki korkusuzluk kalbimi yerinden oynattı.

Kızgındı.

Bununla başa çıkabilirdim. Öfke onda uyandırmaya alışık olduğum bir şeydi. Onun korkusu beni kırabilirdi.

"SL, on adam seç ve komşumun evinin arkasından dolaşmalarını sağla," diye gürledim, bir plan devreye giriyordu. "Keira köpek yüzünden Fransız kapılarını açık tutuyor." Tanrım, eğer Fraction hayatta kalsaydı-

"Tamam Storm, bunu yapacağım." "Gizlice girdiklerinden emin ol."

"Yapacağım."

"Oyun planı nedir?" Digger talep etti.

"Keira'ya ulaşabilmemiz için oradaki şerefsizlerin odağını değiştir-"

Pencere yana yatarak açıldı ve Kendra'nın hırıltılı sesi duyuldu: "Storm, her ne planlıyorsan, kes şunu. Ne istediğimi biliyorsun."

Kaltağa bir bakış attım. "Senin neye ihtiyacın olduğunu biliyorum - bir akıl hastanesine tıklmaya, seni çılgın amcık." Bakışlarım onun arkasındaki odaya kaydı. "Kardeşler nerede?"

Sırıttı. "Çocuğunu bulmaya çalışıyorum."

"Bir çocuğu bulmak için beş adam mı gerekiyor?"

Digger alay etti. "Sadece dört tane var-"

Digger sözlerini geri alırken güldü, bize somut rakamlar verdiği için küfretti ve telefonda duyduklarımı doğruladı.

Zaten bildiğim kadarıyla aptalın teki olmasına rağmen yine de içimde öfke kabardı. "Kendra, senin oyunun ne?"

"Yeniden Günahkâr olmak istiyorlar, Storm."

"Burası izci kampı değil. MC'ye istediğin gibi girip çıkamazsın." Dişlerimi sıkarak, "Neden onlarla birlikte hareket ettin?" diye sordum.

"Onları bir barda konuşurken duydum-" İşte, orada benim onayım vardı.

Doğru. "-Adınızı duydum, ben de eşlik edeyim dedim." Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Merak etme Asher, sana zarar vermelerine asla izin vermeyeceğim."

"Dört motorcuyu parmağında oynattığını mı söylemek istiyorsun? O amına ne koydun Kendra? Molly mi?"

Ağzı buruştu. "Parmağımın etrafında döndüremeyeceğim bir erkekle hiç tanışmadım - sen hariç, Storm."

Alay ederek, "Son on iki yılı yeniden mi yazıyorsun Kendra? Her gün o sürtük amcığı West Orange bölümündeki istekli herhangi bir kardeşe sattığın yeri mi?"

"Bunu sadece senin için yaptım!" diye bağırdı, çenesini öfkeyle dışarı çıkarırken yüzü pembeleşti.

"Bunu benim için mi yaptın?" Ben de karşılık verdim. "Ne zamandan beri senden benim için bir şey yapmanı istiyorum? Tanrı aşkına Kendra, babanın kim olduğunu bilsen bile yaşamam ya da ölmen umurumda değil. Seni istemediğimi açıkça belirttiğim halde burada kalan sendin-"

"Beni istedin," diye hırladı ve silahı Keira'nın şakağına, sendelemesine ve dizlerinin bükülmesine neden olacak kadar sert bir şekilde dayadı. "Seni kandırmasına, o çocukla tuzağa düşürmesine izin verdin. Ben seni kurtardım bebeğim. Bana minnettar olmalısın." Sonuncusu bir çığlık olarak çıktı.

"Onu sakın tut, Storm, Tanrım. Yakında onu tabancayla kırbaçlayacak."

Digger'ın tavsiyesini göz ardı etmedim, çünkü Keira'nın zarar görmesini ondan daha az istiyordum, ama burada çok garip bir şeyler oluyordu ve bunun ne olduğunu bulmam gerekiyordu.

Kardeşler, eski MC olsun ya da olmasın, kulüp fahişesi amcık tarafından kapılmadı. İşler böyle yürümezdi.

Fahişeler, kendilerini damgalayacak bir erkek kardeş bulma umuduyla kulüp fahişesi oluyorlardı ama bu nadiren oluyordu.

"Ne yaptın Kendra? Onlara ne teklif ettin?" Kişisel konulara odaklanmadan homurdandım. Aramızda hiçbir şekilde kişisel bir şey yoktu.

Beni canlı istiyordu, bunu biliyordum. Ama kardeşler ölmemi isterdi. Onun ve kardeşlerin amaçları ayrıydı.

"Hiçbir şey," diye karşılık verdi, kadınımın yüzü alacalı bir kırmızıya dönene kadar kolu Keira'nın boğazını sıktı.

Ellerim iki yanımda yumruk oldu. "Bırak onu. Sana bir şey yapmadı."

"Seni benden çaldı," diye öfkelenildi Kendra. "Sen benimsin. Sen her zaman benimdin."

"Hiçbir zaman senin olmadım." Gözlerimi ona diktim. "Birlikte olduğumuza dair bir tür hayal yaratman bunu g e r ç e k yapmaz. Ben hiçbir zaman

Seninki ve ben de asla olmayacağım."

"Sakin ol Storm," diye mırıldandı

Digger.

"On kardeş senin arka bahçene ulaştı," diye fısıldadı SL arkamdan usulca.

"Benim olacaksın. Bu kaltak öldüğünde!" Kendra hırladı, silahı daha sert itti içine Keira'nın Tapınak. "I gerekir var öldürüldü sen yıllar önce, Seni sofu kaltak," diye tükürdü ona. "Onu yalnız bırakmalıydın. O sadece

Benim. *Benim*, beni duyuyor musun?"

Keira'nın gözlerini yakaladım, onu çağırıyordum... Tanrım. Ne yapacağını bilmiyordum. Ona kendini savunmayı hiç öğretmemiştim, onu benim yerime koruması için hep kardeşlerine güvenmiştim.

Vay anasını.

Krav da yapması gerekiyordu.

Eğer bu cehennemden kurtulabilirsek, o da Cyan ve bana o derslerde katılacaktı.

Varlığımın her zerresiyle bu umuda sarıldım. Bunun olması için dua ediyor, beni dinleyen her kim olursa olsun bunun olması için yalvarıyordum.

Keira'nın dizleri büküldüğünde, Kendra'nın dikkati bir anlığına dağıldı ve ben de fırsattan istifade pencereye yaklaştım, ama yeterince hızlı olamadım.

Kendra Keira'yı pencereye doğru itti ve camı onu desteklemek için kullandı. Yüzünü cama dayadığında nefes almasının zor olduğunu biliyordum ama bu kadar yaklaşmışken Kendra'nın iğrenç parfümünün kokusunu alabiliyordum ve yeterince hızlı olursam onu vurabileceğimi biliyordum ama bu sorunun sadece beşte birini çözmüştü.

"Buradaki son oyun nedir, Kendra?" Gürledim, artık şakağındaki ter damlacıklarını görebilecek kadar yaklaşmıştım, küçük damlacıklar gözlerine doğru yuvarlandı ve iki kez kırpmasına neden oldu. O iğrenç böcek kirpikleri boğazındaki nabız kadar hızlı çırpındı ve devam etmemi istedi, "Sen sadece amcıksın, Kendra. Sadece amcık. Kendini neye bulaştırdığına dair hiçbir fikrin yok."

Silahı kavrayışının baskısı altında parmak eklemleri beyazlaştı. "Teslim olmanı istediklerini biliyorum. Bunu yapmanın tek yolunun bu siktiğimin amcığının tehlikede olması olduğunu biliyordum. Neden bu kadar tahmin edilebilir olmak zorundaydın Storm?"

"Eğer aşk beni tahmin edilebilir kılıyorsa, öyle olsun." "Onu sevmiyorsun. Ona takıntılısın-"

"Bana takıntılıymışsın gibi mi?" Herhangi bir hareket olup olmadığını görmek için arkasına bir göz attım.

Burası Keira'nın yatak odasıydı, daha yakın zamanda *bizim* odamızdı, bu yüzden Cyan'ın güvenli odada sıkışmış olması için dua etmek zorundaydım.

"Seni seviyorum, Storm. Seni her zaman sevdim ve sen bu kaltakla göz göze geldiğinde beni hiç görmedin."

"Bir sır öğrenmek ister misin, Kendra?" Pencereye bir adım daha yaklaşarak homurdandım, o kadar yaklaştığımız ki neredeyse dokunma mesafesine gelmiştik.

Odamız zemin seviyesinde değildi, yarım kat yukarıdaydı, bu yüzden yaklaşık bir metre yükseklik farkıyla ona baktım. Bu Keira'ya zarar vermeden kendimi odaya atamayacağım anlamına geliyordu ama bu Kendra'nın kafasını karıştıramayacağım anlamına gelmiyordu.

"Bana söyleyeceğin her şeyi bilmek istiyorum," diye fısıldadı, köpek yavrusu sesi içimde fırlama isteği uyandırdı.

"Bana süper yapıştırıcı gibi yapıştın çünkü kardeşlerimin en zayıfı olduğumu düşündün-"

"Hayır," diye sızlandı.

"Evet," dedim. "Kasabaya geldiğin o günü hatırlıyor musun?"

"Hayır. Elbette bilmiyorum. Bu yıllar önceydi. Ve bebeğim, bu bir yalan, senin zayıf olduğunu hiç düşünmedim-"

Sevgi sözcükleri karşısında tüylerim diken diken oldu. "Kıçımı sürükleyerek buzdolabına götürdüklerini gördüğünü biliyorum. Biliyorum çünkü beni izlediğini gördüm." Burnuma dokundum. "Yalan söylemeyeceğim, seni kontrol ettim. Ama sen kolay bir sürüş gördün ve ben asla yuvarlanmadığımda, kolay bir skor fikrine daha fazla bağlandın. Ama benimle ilgili kolay bir şey yok Kendra ve en büyük sır ne mi?"

"Senden nefret ediyorum," dedim usulca, ona olan nefretimin kelimelerime zehir gibi süzülmesine izin vererek, onu öldürmesini isteyerek, onu boğmasını umarak. "Senden her zaman nefret ettim. Seninle ilgili her şeyden."

"Bu yüzden kıçına dokunmamın tek yolu, kafam o kadar iyiiken seni gerçekten istediğim tek kadın sanmamdım."

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandı, söylediğim her kelimeyi kendi kelimeleriyle noktaladı. "Beni seviyorsun, sadece birbirimiz için ne ifade ettiğimizi anlamıyorsun."

"Anladığım kadarıyla sen kafayı yemişsin," diye karşılık verdim ve tam o sırada evin diğer ucundan gelen bir gümbürtü ve cam kırılmasıyla kardeşlerimin aile odasından içeri daldığını duydum.

Kendra gürültü üzerine arkasını döndü, silahlarımdan birini kaptım ama ben bir şey yapamadan Keira kollarını yana savurdu ve yumruklarını Kendra'nın şakağına indirdi.

Bu hareket Kendra'yı sarstı ve tam Doktor içeri girerken onu itti. Bir saniye bile düşünmeden, daha iyi nişan alabilmek için geri çekildim, sonra tetiğe bastım, alından kan fışkırtmasını ve dizlerinin üzerine düşmeden önce uzayda ve zamanda donup kalmasını memnuniyetle izledim.

Başka bir kardeş içeri girdiğinde, Doc'un yere düşmüş bedenini gören Sticky

bağırđı,

"Seni orospu çocuğu!" İşte o zaman tekrar nişan aldım ve herifi boğazından yakaladım. Kanlar içinde boğulurken, vücudu can çekişen bir balık gibi sağa sola savrulurken, Keira'nın dişleri ve pençeleriyle karşı koyan Kendra'ya vurmaya başladığında attığı savaş çığlığını duydum.

Oraya girmem gerekiyordu, kendimi pencereye attım, pervazı tuttum ve vücudumu boşluktan içeri fırlattım. Sıkı bir geçişti ve Keira silahı Kendra'nın elinden alıp patlattığında neredeyse bir kurşunu ısıırıyordum.

Patlama dayanılmaz derecede gürültülüydü çünkü silah dolabın yanına düşerken atış geniş bir alana yayıldı ve pencerenin altındaki tuğlalara isabet etti. Tozlar havalanıp patladı ve ben bir tonunu yutarak göğsümden çıkardım.

Kulaklarımdaki çınlamayı durduramadan ve gözlerimdeki tozu silemeden, birdenbire Cyan ortaya çıktı.

Öksürerek şok içinde ona baktım, güvenli odadan çıktığını görmemiştim ama odanın ve dolabın kapıları ardına kadar açıktı.

"Aşağıda iki kişi var," diye bağırdı bir kardeş evin diğer ucundan. "Grim ve Hook," diye bağırان bir başkası da herkesin burada olduğunu doğruladı. için.

İşte o zaman Cyan elindeki silahın emniyetini açtı ve Keira ve Kendra'nın olduğu yerde donup kalmasıydı.

"Uğur Böceği, ne yapıyorsun?" Giulia'yı bir dahaki sefere eve döndüğümde öldürmeye kararlıydım. Çocuğuma nasıl silah tutulacağını mı öğretmişti? Bunu kim yapmıştı? "Silahı indir, bebeğim."

Gözleri şaşırtıcı derecede sakindi ve daha da kötüsü, elleri titremiyordu.

Müstehcen görünüyordu.

Benim peri gibi kızım, insanları katleden bir silah tutuyor.

Onları öldüren.

Dişlerimi sıkarak, "Bırak onu Cyan," diye mırıldanmayı başardım.

Keira uzanıp ağzındaki koli bandını çekiştirirken yumuşak bir küfür duydum. "Bebeğim, babanın dediğini yap," diye mırıldandı, bandın yarısı hâlâ dudaklarına yapışmıştı.

Cyan başını salladı. "Fraction'ı o öldürdü anne."

Keira'nın kaşları çatılırken benim de çenem gerildi.

"Bunu yapmak zorunda değildi. Yapmak zorunda değildi." Başı bir o yana bir bu yana sallandı, sonra alt dudağı titredi. "Bunu neden yaptın?" diye bağırdı Kendra'ya, zapt edemeyeceği kadar çok enerjisi varmış gibi ayaklarının üzerinde zıplayarak.

Ama yine de lanet olası kolları sallanmadı.

Elleri titremedi.

Ya sakinleştikten sonraki o çılgılık? Hızla soluyordu.

"Sana silah tutmayı kim öğretti tatlım?" Dikkatini dağıtmaya çalışarak homurdandım. Gözlerini kırıştırdı ama ironik bir şekilde gözlerini Kendra'dan ayırmadı, korkmuş görünüyordu.

Çok tipik.

Belki o da benim gördüğümü gördü - bebeğimin fark ettiğimizden çok daha fazla zarar gördüğünü. Belki de Cyan'ın sıska bir çocuk gibi görünmesine rağmen o silahı Kendra'nın sahip olduğundan daha büyük bir güvenle tuttuğunu gördü.

"Lodestar," dedi Cyan, sesi tatlı ve duruşuna kıyasla çok uyumsuzdu. "Her kadın kendini nasıl savunacağını bilmeli," diye mırıldandı. "Star da böyle diyor."

O lanet psikopatı öldürecektim.

On bir yaşındaki bir çocuğa silah tutmayı kim öğretti?

Ve bu saf Lodestar'dı. Çocuğuma kendini nasıl 'savunacağını' öğretirken neredeyse sesini duyabiliyordum.

Dişlerimi sıktım ve gürledim, "Kendra ölecek bebeğim. Ama onun kanının senin ellerine bulaşmasını istemiyorum."

"Fraction'ı o öldürdü," dedi Cyan, bu kez kelimelerinde garip bir kofluk vardı. "Bunu yapmak zorunda değildi. Ona zarar vermeyecekti. O bir köpek yavrusuydu. Küçüktü. İçeri girdiklerinde altına işedi. Çok korkmuştu." B i r d e n b i r e , "Bunu yapmak zorunda değildi!" diye bağırdı.

"O bir pitbulldu," diye sızlandı Kendra.

"O bir köpek yavrusuydu," diye hırladı. "Bir bebektir. İnsanlar neden bebeklere zarar verebileceklerini düşünürler? Neden?"

"Uğur Böceği, belki Fraction hâlâ hayattadır," diye yatıştırmaya çalıştım. "Silahı indirirsen onu kontrol edebiliriz. Onu veterinerine götürürüz."

Sonunda gözlerini Kendra'dan kaçırdı. "Veterineri aradım. Şu anda yolda."

Gerekçesi beni germiştir. Elinde bir silah tutmasının deliliğiyle çok uyumsuzdu.

"Silahını indir bebeğim," diye tekrarladım, ona nasıl hitap edeceğimi bilemiyordum.

"Bunu yapmana gerek yok," diye fısıldadı Keira usulca. "Bunu yapmana gerek yok-"

Cyan'ın kolları sallandı ama onları yere bıraktığı için değil. Hayır, onları yana doğru çekerek Yapışkan'ı işaret etti. "Martin'in kullandığı kelimeleri kullandı. Onu duydum. Anneme zarar verecekti ve Kendra güldü." Gözleri daha da yuvarlaklaştı, o kadar büyüdü ki dışarı fırlayacakmış gibi görünüyordu. "Güldü," diye tekrarladı Cy, sonra ellerinin silahın etrafında sıkıştığını gördüm, tam o sırada arka planda siren sesleri duydum.

Kendra hıçkırdı, "Lütfen, yapma-"

İşte o zaman Cyan tetiği çekti.

KIRK

KEIRA

HAZIR BULUNAN

Tüm bölümün başından sonuna kadar doksan dakikadan az sürmesi bana inanılmaz geldi.

Buna katlanırken bir ömür gibi hissettim.

Tabancayla dövülürken, bağlanırken, elim ayağım kesilirken. Odama götürülürken, bir yandan da Cyan'ın bu piçlerin hayatımıza ilk kez girdiği gece yaptığı gibi güvenli odaya saklanmış olması için dua ediyordum.

Storm Kendra ile pazarlık yaparken, ona olan nefretini açığa vurdu. Gözümün önünde adamlar vurulurken, kocam tarafından öldürülürken. Çocuğum hepimize silah doğrulturken.

Gümüş folyo battaniyeyi vücuduma ve Cyan'inkine sararak onu kendime yakın tuttum.

Cyan'ın kırılganlığı... beklenmedik olduğu kadar beklenen bir şeydi de.

Şakağına bir öpücük kondurdum ve mırıldandım: "O hâlâ hayatta, bebeğim."

Fraction çok kan kaybetmişti. Geceyi atlatıp atlatamadığı ise tamamen başka bir konuydu.

Storm onun önünde çömeldi. "Veteriner eve gitmemiz gerektiğini söylüyor, uğur böceği." Onun ellerine uzandı ve kendini ileri geri sallamasını engelledi.

"Onu terk edemem," diye inkar etti. "Beni terk etmezsın."

Yüzümü buruşturdum çünkü haklı olduğu bir nokta vardı.

"Seni yatağına götürmeliyiz tatlım," dedim onun yerine. "Zor bir gün geçirdin." Neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyordu.

Yüzünü boğazıma çevirdi. "Başım belaya mı girecek?" "Hayır, uğur böceği. Şerifle her şey halledildi."

Saçlarına bir öpücük kondurdum ve o tatlı, terli kokunun tadını çıkardım. Korku... şey, içimde çok güçlüydü.

Güçlü çünkü Cyan'ın iyi olduğunu düşünmüştüm.

Tüm değişikliklerle iyi başa çıkıyordu ve sonra küçük kızımın ne yaptığını bilen birinin güveniyle silah tuttuğunu gördüm.

West Orange'daki kulüp binasının etrafında koştururken, başını beladan uzak tuttuğu ve bana şımarıklık yapmadığı için minnettar olmuştum. Giulia ve Lodestar gibi tanıdığım en uçarı iki kadının etrafında dolaştığını hiç düşünmemiştim.

Cyan fısıldadı, "Bunu hak etti."

"Öyle," diye onayladı Storm, eli benimkine uzanmadan önce onunkine dolandı ve aramızda küçük bir üçgen oluşturdu. "Ama yine de kaçırdığına sevindim."

Bunun Kendra'ya bir faydası olmamıştı.

Bir can aldığında, bunun seni değiştirdiğini söylediler. Ben de katıldım.

Kendimi farklı hissettim. Televizyonda gösterdikleri gibi kötü bir şekilde değil.

Sadece silahlarını ateşlemek zorunda kalan polislerin danışmana ihtiyacı olduğunu biliyordum, ama ya benim? Çöpü dışarı çıkarmak katartıktı.

Dr. Janowicz'le sekiz ay terapi görmekten daha iyi olduğu kesin.

Cyan'ın kurşunu o fahişenin kolunu ve benim yanıma sıyırıp geçtikten sonra her şey bulanıklaşmıştı ama ben o kargaşadan faydalananarak Sticky'nin silahını kapmış, Kendra'nın çenesinin altına sokmuş ve fahişenin beyninin patlamasına izin vermiştim.

Yalanları, kötülükleri ailemizi mahvetmiş, başımıza hayal edilebilecek en kötü şeylerin gelmesine yol açmıştı.

Gazabımı hak etti.

Böyle bitmesini hak etmişti.

Bir başkası ondan nasıl zarar gördüyse, o da ona öyle zarar verecektir.

Babam kutsal kitabımı unutmadığım için gurur duyardı.

"Seni incittiğim için özür dilerim, anne."

Sözlerinin nüfuz etmesi biraz zaman aldı ve biraz dalgın olduğumu anladım.

"Olanları görmek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedim ona usulca, içimden pişmanlık süzülerek.

Bebeğim gözlerinin önünde çok fazla insanın öldüğünü gördü.

Tanrım, yüz yaşına kadar terapi görecekti.

Tanık olduklarından duyduğum suçluluk ve utanç, o sürtüğü bitirmekten, sonunda bizi onun zehirliliğinden kurtarmaktan duyduğum gururla birbirine karıştı ve alınına bir öpücük daha kondurdum, durumu bir an önce düzeltmem gerektiğinin farkındaydım.

"Bana bir söz vermeni istiyorum, Cyan." Onun hararetle başını sallaması üzerine mırıldandım, "Şuna söz vermeni istiyorum-" İçimi çektim. Ona ihtiyacım vardı.

Ne sözü? Kendini savunmayacağına mı? Son on iki ayda iki kez bu zorunluyken mi?

Storm boğazını temizledi. "Annenin senden söz vermeni istediği şey, Cy, bugün olduğu gibi kendini savunmak zorunda kaldığın bir durum olmadıkça silah kullanmayacağın. Ancak, bu büyük bir ama, orada her şeyi kontrol eden iki kişi varken, nasıl kullanılacağını bilmediğin bir silahla kendini silahlandırmazsın."

"Ama nasıl kullanılacağını biliyorum!"

"Nasıl kullanacağını bilseydin, uğur böceği, ıskalamazdın."

Omuzları kamburlaştı. "Hareket etti."

"Yapmadı," dedi kuru bir sesle ve ben de ona ters ters baktım. Bu konuda hiçbir şey komik değildi.

İçini çekti. "Bir silahı kullanabileceğini bildiğin zaman eline alırsın. Bir hedefi vurabileceğini bildiğin zaman. Bugün anneme zarar vermedin ama verebilirdin, değil mi?"

Dudağını ısırdı ve gözlerinden yaşlar süzüldü. "Yapabilirdim."

"Hazır olduğunda, silah kullanma derslerine başlayacağız." Ben ona ters ters bakınca homurdandı. "On sekiz yaşına gelene kadar bunu yapamazsın bebeğim. Lodestar'ın sana bunu öğretmeye hakkı yok-"

"Katina nasıl ateş edileceğini biliyor," diye mırıldandı Cyan. Aman Tanrım.

Alnımı ovuşturdum. "Devlet onun birini evlat edinmesine nasıl izin verdi? Bir kediye bile bakamazdı!"

Storm yüzünü buruşturdu ama aynı fikirde olduğunu biliyordum. "Evdeki silahların hepsi zaten kilit altında uğur böceği, ama onlarla oynayabileceğini düşünmeni istemiyorum-"

"Onlar oyuncak değil baba," diye homurdandı. "Bunu biliyorum. Ama ben... Yani ben... Ben sadece onu duyduğumda güvenli odadan çıktım."

Yatak odamda yaşanan kaosu düşündüm ve Storm'a "İkinci adam mı?" diye sordum.

"Öyle olmalı. Doktor konuşmadı."

"Anneme zarar vereceğini söyleyen oydu."

Storm'un ağzı gerildi ve o herifi boğazından vurduğuna memnun olduğunu düşündüğünü biliyordum. İkinci adam güzel, soluk şeftali rengi halımın üzerinde kan kaybeden kıvrınmaya devam ediyordu.

Bu gece o evde uyuma düşüncesi midemi bulandırdı ama tek alternatif kulüp binasıydı.

Yapabilir miyim?

Orada kalabilir

miyim?

MC'nin bir moteli vardı, bu daha iyi bir seçenek olurdu.

Bugün çok fazla ölüm var.

Çok fazla insan kaybetti.

Jump'ın, karısının, kapıdaki güvenlik görevlisinin düşüncesi - hepsi bizim yüzümüzden öldü.

Tehdidin ortadan kalktığını biliyordum, çünkü kardeşlerim eve giren adamları süpürüp Tanrı bilir nereye götürmüşlerdi, ama bizim yüzümüzden başka birinin daha zarar görmesini kaldırabilir miydim? Motelde çok daha fazla masum olacaktı...

Endişeyle, "Storm, kulüp binasında uyuyabileceğimiz bir yer var mı?" diye sordum.

Gözleri gözlerime yerleşti ve nedenini bilmiyordum ama içime göz kırpmama neden olan bir sakinlik aşıladı.

Yaşıyordu.

Eminim...

Bu düşünce karşısında çenemi sıktım. Söylediklerini duyduğum şeyler, Cyan'ın söylediklerine benzer şeyler ama daha kötüsü. Babası hakkında. Ona nasıl zarar verecekleri hakkında. Ondan ne istedikleri hakkında.

Adamlar beni yere yatırıp ellerimi ve ayaklarımı birbirine bantlarken Kendra beni tokatlamaktan büyük zevk aldığı anda bile en çok Storm için korkmuştum. Günahkârlar'a geri dönmek istiyorlardı ve bu amaçlarına ulaşmak için onu öldürmekten çekinmiyorlardı.

Günün sonunda, ölenin ben değil o olacağından emindim. En azından benimle işleri bitene kadar.

O zaman bana çok sert vurdu. Ciğerlerimdeki nefesi kesecek, paniğin beni ele geçirmesine neden olacak kadar sert vurdu. Storm'un gözlerindeki sakinlik bile bunu yok edemedi ama ne işe yaradı?

Elleri uzanıp yüzümü kavradığında. Alnıma bir öpücük kondurduğunda.

Ve "Artık güvendesiniz." dediğinde.

Her zaman güvende olacak mıyız?

Sıradan bir hayat yaşamıyorduk. Bugün bunu kanıtladık. Banliyölere kaos getirdik.

Ben bunun için yaratılmamıştım ama... Bir nefes verdim. Ben Storm için yaratılmıştım, bu da bu yolu birlikte yürümemiz gerektiği anlamına geliyordu.

"Baban bana gitmek istemediğini söyledi?"

Veterinerin sözleri beni şaşkına çevirdi çünkü ameliyathaneden çıktığını fark etmemiştim.

Cyan başını salladı. "Uyandığında burada olmak istiyorum."

"Normalde bunu yapmayız ama zor bir gün geçirdin tatlım. Onu görmek ister misin?"

"Evet, lütfen!" Sesindeki heves ruhumu acıttı. Köpeğinin hayatta kalması için duyduğu umutsuz ihtiyaç, ölmemesi için dua etmemi sağladı.

Tanrım, sanki bir çöp kutusunda yaşıyormuşuz gibi her yere işeyen bu lanet şey için zamanımın yarısını söylenerek geçirmiştim ama bu onun ölmesini istediğim anlamına gelmiyordu.

"Onu gördükten sonra eve gideceğine söz vermelisin. Fraction'ın çok yorgun olduğun için hasta olmana ihtiyacı yok. Eve gidebildiği zaman çok fazla bakıma ihtiyacı olacak."

Cyan'ın kafası o kadar hızlı sallanıyordu ki kendini kırbaçlamamış olması bir mucizeydi. "Söz veriyorum!"

Ayağa fırlayıp onu Fraction'ı görmeye götüren veterinerin peşinden giderken gözlerimi kapadım ve ürperdim, o artık yanımda olmadığı için kendimi bırakabildim.

"Özür dilerim bebeğim." Storm dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını bana dolayarak sıkıca sarıldı.

Kucağında yıkılmama izin verirken beni bir arada tutan tek şeyin o olduğuna yemin ettim.

"Güvendesin, ikiniz de güvendesiniz," diye gürledi, bu sözler kulağımda yumuşak bir titreşime neden oldu ve beni biraz ürperti. "Bunu yapmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

."

Yutkunarak fısıldadım, "Artık saf değilim, Storm."

Bunun beni endişelendirmesi berbat bir şey miydi? Bunu hep çok büyütürdüm. Gözleri benimkilere dolandı ve uzun bir süre boyunca onun kalkıp Cyan'la birlikte o odaya gireceğinden ve...

Tanrım, ne?

Artık uygun bir anne olmadığım için onu benden almak mı? Storm bunu asla ama asla yapmaz.

"Her zaman benim meleğim olacaksın," dedi nazikçe, o delici bakışları sanki ruhumun derinliklerine bakıyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu.

Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Daha istilacı bir şey yok ama aynı zamanda sevgi dolu.

"Ben asla bir melek olmadım," diye karşılık verdim, dudaklarında bir gülümsemenin dans ettiğini görünce şaşırdım.

"Bazı melekler de şeytandır," diye homurdandı ve bu sözler sanki sonunda tam anlamıyla nefes alıp verebilecekmişim gibi titrek bir nefesin benden kaçmasına neden oldu. Neredeyse koltuğa yığılacaktım, bu sözlerin beni ne kadar sinirlendirdiğini

yankılandı.

Beni yok etmeyi, kocamı çalmayı, ailemi harap etmeyi ve dünyamı mahvetmeyi hayatının misyonu haline getirmiş bir kadını öldürmüştüm.

Evime düşmanlar getirmiş, aileme zarar vermek isteyen adamların güvenli yerimize girmesine izin vermiş ve tüm bunları gülümseyerek yapmıştı.

Ölmesi gerekiyordu.

Ve onu yaratıcısına geri gönderen kişi ben olmalıydım. Bu utanılacak bir şey değildi, ama Storm...

Saflığıma çok düşküncü.

Elleri tekrar yüzümü kavradı ve yavaşça, nazikçe dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Seni damgalamak istiyorum, Keira."

Bunun üzerine gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Ha?"

"Beni duydu." Çenesi yukarı kalktı. "Bunu istiyor musun?"

Şaşkınlık, şaşkınlık, hayret, bunların her biri onun açıklamasıyla ilgili hissettiklerimi kapsıyordu. Hiçbiri neden o güzel sevinç duygusunu hissettiğimi açıklamıyordu. Şaşkınlık. Rahatlama.

"Lütfen."

Tek kelime.

Çenesini eğdi. Bir tepki.

Gerçekte onun Yaşlı Hanımı olacaktım, bu da Posse kız kardeşlerimi ne kadar kıskandığımı kabul ettiğim zamandı.

Onlar markalıydı ama ben değildim.

Bu değişecekti.

Veterinerin kızımızı götürdüğü odadan gelen yumuşak bir hıçkırık duydum ve bu beni bir patlamayla yeryüzüne geri getirdi. Neler olduğunun, neler gördüğünün ve neler yaptığının farkına varmak... Tanrım, o bir savaş bölgesini deneyimlemiş bir bebektir.

"Onu vurmak konusunda çok iyiydi, Storm," dedim yutkunarak. "Ne halt edeceğiz-" Onu düzeltmek için mi? Onu daha iyi yapmak için mi? Zaten çok mu kırılmıştı?

Çenesi gerildi, yanağında obsidyen rengine dönüştüğünü hissettim, "Stone'la konuşacağım. Bakalım şirket içinde yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Yutkundum. "Daha fazla psikiyatriste görünmesi mi gerekiyor?"

"Bilmiyorum bebeğim, bilmiyorum." Çenesini başımın tepesine yaslayabilmek için hafifçe kıpırdandı. "Bir yolunu buluruz. Şimdiye kadar iyiydi. Belki baskı altındayken işler değişir."

"Eğer bir erkek olsaydı, onunla gurur duyardın, değil mi?" Yüzü buruştu. "Belki de."

"O zaman belki de endişelenmemeliyiz?" Umutla sordum.

"Sanırım Stone ile konuşmamız gerekiyor. Bakalım o ne diyecek, tamam mı?"

Başımı salladım. "Bugün bir şey söyledin..." Durakladım. "Babasının kim olduğunu bilsen bile Kendra'nın yaşaması ya da ölmesi umurunda değil demiştin... Kimdi o?"

"Ayı."

Hem Rene hem de Rex bana Bear'ın onu aldattığını söylemişti. Anne babasının ilişkisinin eskisinden daha güçlü olduğunu söylemişti ve ben de ne kadar sıkı olduklarını kendi gözlerimle görmüştüm ama Bear'ın başka bir çocuğu olduğunu hiç öğrenmemiştim.

İsa.

Kendra, Bear'ın kızı mıydı?

"Sen iyi misin?" Storm sordu. "Bunun bir şok olduğunu biliyorum."

Başımı salladım ama Kendra'nın Bear'ın olduğu fikrinin başımı döndürdüğünü kabul etmeme rağmen bunun üzerinde durmak istemedim ve "Sırada ne var?" diye mırıldandım.

"İkinizi de kulüp binasına götüreceğim, sonra ilgilenmem gereken bir iş var. için

."

"Şerifle mi?"

"Hayır. Sorular ve görüşmeler olacak ama korkmana gerek yok. Bir düzine ya da daha fazla kardeşin uğruna yemin etmeye hazır olduğu, Başkanları olarak hareket eden bana karşı kin besleyen iki silahlı adam zorla evimize girdi. Köpeğimizi vurdular, neredeyse ölüyordu ve mülkümde ailemi savunurken benim tarafımdan öldürüldüler." Beni sıktı. "Kanunlar söz konusu olduğunda endişelenecek bir şey yok."

Titrek bir nefes verdim. "Bu beni daha iyi değil, daha kötü hissettirmeli."

Kıkırdaması yumuşak ve hüzünlüydü. "Özür dilerim tatlım. Bu yüzden her zaman MC'den ayrı kalmanı istedim ama... bu durumda yapabileceğim pek bir şey yoktu..."

"Zavallı Jump ve Darla," diye fısıldadım. "Benim yüzümden öldüler."

"Benim yüzümden," diye düzeltti hışımla. "Sakın kendini suçlamaya kalkma. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Dudağımı ısırdım. "Belki de kulüp binasına daha yakın bir yerde yaşamalıyız ki başkaları zarar görmesin?"

"Kulüp binasının yakınında ev yok," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Biz inşa etmedikçe."

"O mülkte bir daha yaşamak istemiyorum."

"Seni kim suçlayabilir ki?"

"Bizim yüzümüzden insanların zarar görmesini istemiyorum. Paul... o bu olayda asla kurban olmamalıydı. Darla'yı boş verin." Yutkundum. "Oğulları iyi mi?"

"Evet, bu gece MC'de kalıyor."

Titreyerek başımı salladım. "Kulüp binasında yaşamak istemiyorum."

"Seni zorlamazdım," diye yatıştırdı. "Bir yolunu bulacağım bebeğim. Bana güvenmek için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum, ama sana söz veriyorum, seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Geri çekildiğimde kaşlarım çatıldı, sözleri beni çok etkiledi. "Storm, bugün en çok ne yankılandı biliyor musun?"

"Ne?" diye sordu temkinli bir şekilde, sanki karnına bir tekme atmamı bekliyormuş gibi.

"Eve geleceğini bildiğim halde gelmenden ne kadar korkmuştum."

"Ne?"

"Senin hakkında konuştuklarını duydum. Eğer istediklerini yapmazsan, seni öldüreceklermiş. Storm, seni tanıdığım onca zaman boyunca hiçbir şeyi 'normal' şekilde yaptığını görmedim. Kimsenin senden istediğini yapmazsın. Ama geleceğini biliyordum.

"Sana güvendim ve beni hayal kırıklığına uğratman için dua ettim çünkü eve gelirsen öleceğini biliyordum. Sen ölürdün ve ben asla-" Dişlerimi sıktım ve bu kez ellerimi kaldırıp çenesini kavrayan ben oldum. "Seni seviyorum. Seni seviyorum ve sana ihtiyacım var ve yanımda kalmanı istiyorum.

"Ölmemeni istiyorum, Asher. Çok uzun bir süre benimle kalmana ihtiyacım var. _"

Dudakları dudaklarıma ç a r p t ı ve ben ısırdım, kontrol için onunla savaşıırken Dilimi ağzına soktum, benim de en az onun kadar bu işin içinde olduğumu bilmesini istiyordum.

Artık yalnız olmadığını fark etmesini istiyordum.

Artık suları test etmek yoktu, bu işi yapıp yapamayacağımı görmek için ayak parmaklarımı daldırmak yoktu.

Bugün ölebilirdi.

O ölebilirdi ve ben onu kaybedebilirdim ve onsuz nasıl bir dünya olurdu ki?

Biz öpüşürken o dizlerinin üzerinde doğruldu ve eli enseme kavramak için geri geldi. Ellerim göğsünde dolaşırken, ona sarılırken, onu tutarken, onu hissederken ve ne kadar canlı olduğunu fark ederken bile beni destekliyordu. Ne kadar güvende olduğunu.

O piçlerin niyetlerini düşündüm ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

"Sana uyuşturucu vereceklerdi," diye mırıldandım, geri çekildim ve alnımı onunkine yasladım. "Seni uçuracaklardı, bağımlı yapacaklardı, istediklerini yaptıracaklardı ve sonra da öldüreceklerdi."

Dudaklarıma daha yumuşak bir öpücük kondurdu, ağzının yanağımdan geçerek kaşıma kadar gitmesine izin verdi. Dudaklarımın ortasına bir öpücük daha kondurana kadar durmadı.

Alına.

"Görünüşe göre kulübü geri almaktan daha fazlasını istiyorlar. Benden ne istediklerini biliyor musun?"

"Butch hakkında konuştuklarını duydum. Eski Prez'di, değil mi?" Storm mırıldandı. "Öyleydi."

Yutkundum. "Kuduz Kurtlar hakkında bir şeyler söylediler. Butch'un onlarla bir anlaşması olduğundan."

"Ne anlaşması biliyor musun? Sorduğum için üzgünüm bebeğim ama-"

Başımı sallayarak onu susturdum. "Başka bir şey duymadım, sadece Butch ve Kuduz Kurtlar hakkında söyleniyorlardı."

Gözleri kısılmıştı ama başka bir şey söyleyemeden Cyan öne doğru koşarak sırtına çarptı. "Dr. Ricardo Fraction'ın iyi olacağını düşündüğünü söylüyor. Çok kan kaybetmiş ama gençmiş ve onu iyileştirmeyi başarmışlar."

Veteriner dudak büktü. "Tamamen iyileşmesinin muhtemel olduğunu söyledim, Cyan." "Bu iyi olacak demek!" diye karşı çıktı.

"*Muhtemelen* doktorun dediği gibi, sana tutulamayacak bir söz vermek istemiyoruz," dedim ona usulca. "Sabah her şeyin nasıl olduğunu göreceğiz, tatlım." Ayağa kalktım ve "Tüm yaptıklarınız için çok teşekkür ederim" dedim.

Bana gülümsedi ve gülümsemesi samimi görüldüğü için Fraction'ın bir gün daha kilimlerimden birine işemek için yaşayacaktı.

Bu konuda sessiz kalsam da rahatlamış bir şekilde, Cyan'ın elini sıkıca tutup onu dışarı çekerken Storm'u faturayla ilgilenmesi için bıraktım. Folyo battaniyeyi geride bıraktım çünkü Storm o şefkatli, sahiplenici öpücüğüyle içimi ısıtmıştı.

Dışarı çıktığımızda havanın ne kadar karanlık olduğuna şaşırarak göz kırptım ve Cyan'a dönerek, "Kulüp binasında kalacağız," dedim.

Gözleri büyüdü. "Öyle miyiz?"

Bunu sorun edip etmediğini sormama gerek yoktu. Doğum günü için West Orange'a döneceğimizi söylediğim zamankinden daha heyecanlı görünüyordu.

"Öyleyiz," diye onayladım ve yolcu koltuğuna tırmanmadan önce onu içeri almak için SUV'un arka kapısını açarken nefesimi içime çektim.

Veterinerin ona anlattıklarından bahsederken torpido gözünde unuttuğum telefonuma uzandım ve Posse'tan gelen birkaç yüz mesajı görünce irkildim.

Orada neler oluyor Keira? Nyx'in Rex'e Storm'un söylediği bir şeyi anlattığını duydum.

Indy: *Bana telefon oyunu gibi geldi.*

Onların konuşmalarını dinlememen gerekiyor.

İyi çocuk olmayı bırak.

Yapmıyorum! En son yaptığımda, tamamen yanlış bir hikaye bulmuştum.

Giulia: *Nyx'in ne zaman endişeli olup olmadığını biliyorum.*

Indy: *Evet, onu en çok sen ilgilendiriyorsun.*

Bunun üzerine gözlerimi devirdim, sonra aşağı kaydardım, kadınların endişesini kendi gözlerimle gördüm ve hissettim, gerçekten hissettim. Dahil edilmek güzeldi. Beş yüz mil uzaktaydılar ve beni hala bunun bir parçası olarak görüyorlardı.

Ben: *Posse, ben iyiyim. Yine de sabah konuşuruz. Bugün işler çığırından çıktı ama Storm, Cyan ve ben, hepimiz güvende ve iyiyiz. İlgilendiğiniz için teşekkürler.*
<3

Cevap vermeye başladıklarında küçük noktaları gördüm ama önce Lodestar'a mesaj atmam gerekiyordu.

Ben: *Lodestar? Seninle kızıma öğrettiklerin hakkında konuşmamız gerekiyor.*

Cevap vermesi ancak beş saniye sürdü.

Lodestar: *Görünüşe göre ona kendini güvende tutacak kadarını öğretmişim.*

Beni neredeyse vuruyordu.

Lodestar: *Buradaki anahtar kelime NEREDEYSE.*

Öfkeyle, nefesimin altında homurdandım.

Ben: *Ona bunu öğretmeye hakkın yoktu!*

Lodestar: *Ona ben öğretmedim. Katina'ya ben öğrettim. Cyan izledi. Başkasının kızına asla ders vermem ama kendi kızıma ders vermek farklı bir şey. Katina'nın bir silahı nasıl kullanacağını bilmesini istiyorum.*

O bir bebek!

Lodestar: *Bebekler bu dünyada uzun süre bebek olarak kalmazlar. Ve sadece MC dünyasından da bahsetmiyorum. Genel olarak.*

Lodestar: *Alışılmışın dışında bir şekilde yetiştirildim ama etrafımda güvenliğim vardı. Yine de biri annemi kaçırdı ve bugün bile silah kullanmayı bilmediğim için pişmanlık duyuyorum. Kendimi ve onu nasıl koruyacağımı bilmediğim için, çünkü bilseydim onu kurtarabilirdim.*

Sözlerindeki gerçeği hissettim, bir diyapazonun kulaklarımda çınlayan sesi gibi içimde yankılandıklarını hissettim.

Ciddiydi.

Annesi öldürülmüştü.

Eğer silah kullanabilseydi, onu kurtarabilirdi.

Çocukların her şeyi yetişkinlerden farklı gördüğünü kabul ediyordum ama Lodestar söylediklerine gerçekten inanıyordu.

Özür dilerim.

Lodestar: *Olma. Uzun zaman önce oldu.*

Ben: *Anneni kaybettiğin için hala üzgünüm.*

Lodestar: *Hayatta olduğuna sevindim.*

Yumuşak bir kahkaha attım.

Ben de.

Ben: *Storm'un bu konuda benim kadar kolay ikna olmasını beklemeyin.*

Lodestar: *Onunla kafa bulmaya hazırım. Merak etme.*

Ondan daha fazla yara bere almasını beklediğim için yüzümü buruşturarak sadece yazdım:

Ona bu kadar yüklenme. Neredeyse ikimizin de hayatından on yıl çalıyordu.

Cevap vermeyince diğer sohbetlerime döndüm.

Her ne kadar diğerleri beni çetelerine çekmiş olsalar da, ben de burada kendi büyüyen ekibimin bir parçasıydım. Belki şu anda sadece iki kadın arasında bir şeydi ama bugünden sonra, Darla en büyük bedeli ödedikten sonra, kendimi ona karşı borçlu hissettim, bir şeyler yapmak zorunda hissettim. Yaşlı Hanımlarla daha rahat olmak, onların kabulünü aramak.

Benim için ölmüştü.

Elbette bunu istememişti ama bu onun fedakârlığını azaltmıyordu.

Çocuğu artık annesiz ve babasız büyüyecekti.

Bizim sayemizde.

MC'nin sohbetini okurken bu düşünce gözlerimi yaşarttı:

Bir şeye ihtiyacın olursa, K, ben oradayım. Tamam mı?

O Kendra sürtüğüne inanamıyorum.

Digger öldüğünü söylüyor. Buna gerçekten sevindim.

Bana ihtiyacın olursa buradayım.

MC: *Eğer Fraction ölürse, Digger'a o pislikleri nerede tuttuğunu soracağım, böylece onları kendim bıçaklayabileceğim.*

Ben de cevap verdim:

Ben: *Ben iyiyim, MC. Lütfen, endişelenme. Fraction'la ilgili haberler iyi. Veteriner geceyi atlatacağı konusunda umutlu görünüyordu.*

MC: *Phew! Çok sevindim, K. Cyan'ın her şeyin üstüne bir de buna ihtiyacı yoktu.*

Yatak odamda olanlardan sadece Storm ve benim haberimiz olduğu için Tanrı'ya şükrederek cevap verdim:

Birkaç gün kulüp evinde kalacağız. Kelly ile bir sorunun varsa bana söyle. O da kulüp evinde daha iyi olabilir, arkadaşları ve ailesi etrafta olur.

Uyuyana kadar ağladı. Yardım etmeye çalıştım ama bana izin vermedi.

Ben: *Anlaşılabilir.*

MC: *Biliyorum ama keşke yapabileceğim bir şey olsaydı.*

Orada olmadığın için çok rahatladım, MaryCat. Eğer orada olsaydın ne yapardım bilmiyorum.

sen de yaralanmıştın.

MC: <3 Umarım benim de aynı şekilde hissettiğimi biliyorsundur. Geçtiğimiz aylar sen ve Cyan sayesinde katlanılabilir oldu. İkiniz de bana çok yardımcı oldunuz. Beni bu kadar kabullenmene gerek yoktu.

Ben: Sus. Biz anneler birbirimize destek olmalıyız.

Sanırım öyle. <3

MC: Ne çılgın bir gün.

Bu her şeyi özetliyor. Ben gidiyorum ama sonra konuşuruz.

MC: İyi geceler, K xox

Bu konuşmayı bitirir bitirmez, başka bir mesaj sohbeti açıldı.

Bağlantı.

Dudaklarımda bir gülümseme dans etti.

Bağlantı: Bu gece birinin çöpü dışarı çıkardığını duydum.

Bana fazla seçenek bırakmadınız.

Ben: Tipik erkekler... Her zaman temel işleri unuturlar.

Bağlantı: Lol. Bunu kabul ediyorum. Seninle gurur duyuyorum, tatlım. Seninle gurur duyuyorum.

Link, Storm beni damgalamayı teklif etti.

Bağlantı: Vay canına, bu harika tatlım! Çok sevindim.

Bağlantı: Belki şimdi kafasında bir şeyleri çözer. Güzel bir ruhun olmadığını söylemiyorum Keira, ama bebeğim, adam senin suyun üzerinde yürüdüğünü sanıyordu. Bu iş yıllar önce tüyler ürpertici bir hal aldı.

Ben: Artık bir kaide üzerinde olmamak iyi hissettiriyor.

Bağlantı: Bahse girerim.

Ben: GTG, Link. Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Bağlantı: Onur tamamen bana ait. Her zaman da öyle olacak Keira. Storm'un orada, Lily'nin burada olması dostluğumuzu değiştirmez.

Garip bir şekilde rahatlamıştım, dudaklarımdan bir iç çekiş fısıldandı.

Ben: Sevindim.

Rene'nin ölümünden sonraki o günü düşündüm. Ara sıra evin etrafında dolaşan, kirli bulaşıkları sehpanın üzerinde bırakmayan ve bana yardım etmek için mutfığa getiren kardeş, bir arkadaşına dönüşmüştü.

Ben: Seni bir arkadaş olarak asla kaybetmek istemem, Link.

Bağlantı: Ve asla yapamayacaksın. Cyan'a benden bir öpücük ver, tamam mı?

Ben: Yapacağım. xo

"Anne?"

Fraction hakkında konuşmayı bıraktığını fark edince Cyan'a arka koltuktan bir bakış attım. "Evet, bebeğim?"

"Sen ve babam... beni göndermeyeceksiniz, değil mi?"

Kaşlarım çatıldı. "Neden böyle düşündün ki tatlım?"

"Bilmiyorum. Sadece... Hiçbir yere gitmek istemiyorum. Lütfen beni göndermeyin. Bela olduğumu biliyorum. Kötü olduğumu biliyorum, ama lütfen, istemiyorum- lütfen, yapamam-"

Kucağıma tırmanabilmek için ön koltukların arasındaki boşluktan kıvrılarak ilerlediğinde, neredeyse kafama dirsek atacakken şaşkınlıktan yerimden sıçradım, ama onun buruşmasına izin verdim ve korkularını ve gerginliğini kollarımda serbest bıraktım.

Bunun sadece günün stresinin boşalması olduğunu kabul ederek, onunla birlikte ağladım, onu rahatsız edecek kadar yüksek sesle değil, sadece korkusu somut olduğu için dışarı çıkmasına izin verdim.

Storm'u veterinerin ofisinden çıkarken gördüğümde fısıldadım, "Kötü değilsin; sorunlu değilsin. Sen mükemmelsin. Sen benimsin ve benim olmadığım hiçbir yere gitmiyorsun bebeğim. Burada bizimle kalacaksın ve biz de..." Sözlerim azaldı. Çünkü ne yapacaktık? Onu iyileştirecek miydik? Onda yanlış bir şey mi vardı? Yoksa verdiği tepkiler onun kadar kötü travma geçirmiş bir çocuk için normal şeyler değil miydi? Storm kapıyı açarken sonunda "Bundan sonra her şeyin daha iyi olmasını sağlayacağız," cümlesinde karar kıldım.

Cyan kollarımda gerildi, ama direksiyonun arkasına yerleşirken ona daha sıkı sarıldım.

Beni duyup duymadığını merak ettim, çünkü gürledi, "Bir daha böyle bir tehlikeye girmeyeceğinden emin olacağım, beni duyuyor musun?"

Bana doğru burnunu çekti, sonra yüzünü yana çevirdi. "Bizim için geleceğini biliyordum baba. Ben sadece... Sana zarar vereceklerinden korktum."

Kendini ona attığında ve kollarında hıçkıra hıçkıra ağladığında da şaşırmış mıydım?

Ama işte o zaman yıkıldım, çünkü bu dünyanın çivisi çıkmıştı. Lodestar haklıydı. Bugün MC ile ilgili her şey vardı ama London'ın onu nasıl yetiştirdiği gerçek dünyaydı. Berbat olan gerçeklik.

Her yerde tehlike vardı. Her köşede tehlike vardı.

Ve ilk kez, Storm'un bizi izleyen birinin olması konusunda haklı olduğunu anladım.

Ancak bugün, bu işe yaramadı. Bugün gardımızı kaybetmiştik. Bu da yarın yeni bir eylem planı bulmamız gerektiği anlamına geliyordu. Ama bunu birlikte yapacaktık çünkü ben artık dışarıdan bakmıyordum.

KIRK BİR

FIRTINA

HAZIR BULUNAN

Cyan ve Keira'yı kulüp binasında geride bırakmak zordu. Orada güvende olduklarını bilsem de, yerleşkede onları koruyacak bir düzineden fazla motorcu olsa da, kendimi oradan uzaklaştırmak hiç o anki kadar imkânsız gelmemişti.

Coshocton yerleşkesinin Buzdolabı'nın kendi versiyonuna sahip olduğunu biliyordum. Neden Lockbox olarak adlandırıldığına dair bir fikrim yoktu ve bilmek istediğimden de emin değildim ama oraya doğru yürüdüm, Digger ve SL yanımdaydı ve bölgemizin diğer ucuna geçerken yolumuzu gösteren spot ışıkları vardı.

İlk geldiğimde burada olduğumdan ve o zamanlar araziye incelediğimden SL'ye "Sınırın diğer tarafında ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Hiçbir şey. Sadece tarlalar." "Bir çiftçiye mi ait?"

SL kirli sakalını kaşıyarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Burası bize ait." "Neden?"

"Bilmiyorum. Belki de kimsenin Lockbox'ta olanları duymadığından emin olmak içindir?"

Cep telefonumu çıkarıp Google'da adresimizi aradım ve etrafımızdaki bölgeyi taradım. Araziyi görünce homurdandım. "Olabilir. Bunun için bir çevresel etki araştırması yaptırmanı istiyorum."

"Ha?"

"Çevresel etki. Orada inşaat yapıp yapamayacağımızı görmek için araştırma yapılması gerekiyor."

"Oraya bir şeyler mi inşa etmek istiyorsun?" Digger sordu.

"Keira kulüp binasında uzun süre kalmak istemeyecektir," diye mırıldandım. "Ve bugün çok yankı uyandıran bir şeyden bahsetti. Paul'ün yanından geçerken, onun ölmüş olmasının tek sebebinin benim orada yaşıyor olmam olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Aksi takdirde, o

asla bu karmaşanın içine

sürüklenmemeliydim." "Orada evler mi
inşa etmek istiyorsunuz?"

"Lockbox yakındayken bu ideal mi?"

İkisi de aynı anda konuştu ama ben sadece "Lockbox taşınabilir ve evet, bunu
düşünüyorum" dedim.

"Arazi ne kadar büyük SL?"

"Oldukça büyük. Birkaç yıl önce birkaç müteahhit geldi ve
o."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten
mi?" "Evet."

"Konuştuğumuz şeyin bu olacağını hiç düşünmemiştim, Storm," dedi Digger
dedi alaycı bir şekilde. "Ne bulduğumuzu bilmek istersiniz diye düşündüm."

"Keira bir kısmına kulak misafiri oldu. Beni vurup uçuracaklarmış, sonra
da bunu benden bilgi almak için kullanacaklarmış. Tabii Keira sadece gün sonuna
kadar ölmemi istediklerini düşündü ama bir adamdan yirmi dört saat içinde bu
şekilde cevap alamazsın." Çenem sıkıştı. "Bu bokun nasıl çalıştığını bilmek için
para çekme işlemlerinde çok zaman geçirdim."

"İşkence yöntemi olarak bunu kullandıkları için onları yargıladım ama kimi
kandırıyorum ki? Oraya ayaklarını gıdıklamak için gitmiyoruz," diye söylendi
Digger.

"Hayır, kesinlikle değiliz," diye katıldım gülerek. "Kuduz Kurtlar'dan bahsetti.
Onlar hakkında konuşulduğunu ilk kez duymuyorum. Sticky de bir Kuduz Kurt'tu,
değil mi SL? Kaçak mıydı?"

"Evet, Cassandra yüzünden Butch onu yanına aldı."

"Cassandra?" Bu ismin söylendiğini ilk kez duyuyordum. "Cassandra
Shawnee? Ortaokulda çalışıyor. Rehberlik yapıyor.
danışman. Sticky onun kardeşiydi."

Veli toplantısı için orada bulunduğumuz sırada ortaokulun otoparkında sırt üstü
düşen kadının aynı kişi olup olmadığını merak ettiğimde kaşlarım çatıldı.

Dudaklarımı büzdüm. "O neden buradaydı ve o neden bir Kuduz Kurt'tu?
Butch'un bununla ne ilgisi var?"

SL yüzünü buruşturdu. "Gerçekten dedikodu yapmamı mı istiyorsun?"

"Gerçeklerle ilgiliyse dedikodu sayılmaz," diye karşılık verdi Digger, onun da
merakı benimki kadar artmıştı.

Kanada'da Kuduz Kurtlar hakkında bir şeyler araştırdığını biliyordum.
Nedenini hiç sormamıştım çünkü o sırada başka bir Başkan'a hizmet ediyordu ve
Rex bilmemi isteseydi bu bilgiyi benimle paylaşırdı.

Kendi sorunlarım yeterince fazlaydı ve bunlara bir yenisini eklememe gerek yoktu.
SL homurdandı, "Çok boktan bir durum. Butch bu kaltakla yatıyordu."

Columbus. Bu Peggy'den önceydi. Onu Coshocton'a getirdi, kız arkadaşı olarak yerleşmesini sağladı."

"Onun Yaşlı Hanım'ı değil mi?"

"Hayır. O zaman yoktu. İki çocuğu vardı, biri ergenlik çağındaydı. Butch'la pek iyi geçinemediği için onu babasıyla yaşamaya gönderdi."

"Kuduz Kurtlar'dan bir kardeş mi?"

SL başını salladı. "Sticky rütbelere katıldı, sonra silahlı bir soyguna karıştı. Bir bankada birkaç korumayı öldürdü. Kız arkadaşı onu ispiyonladı, o da onu öldürdü." Yüzünü buruşturdu. "Butch onu, Cassandra sınırı geçtikten sonra kardeşine göz kulak olması için yalvardığında getirdi."

"Ve dinledi mi?"

"Anneleri aşırı dozdan öldü. Butch çok üzüldü çünkü ona uyuşturucuyu o vermişti."

"Cassandra'ya ne oldu?" Yumuşak bir sesle sordum.

"Bu olay olduğunda on altı yaşındaydı, uzun süredir birlikteydiler. Columbus'a geri döndü ve sanırım Butch ona bir daire tutması için yardım etti, böylece devlet tarafından içeri alınmadı.

"Her neyse, iki yıl öncesine dönersek, buraya geri taşınıyor ve ortaokulda çalışmaya başlıyor. Çok geçmeden Sticky geliyor ve Butch onu içeri alıyor.

"O herifi hiç sevmedim. İnanamayacağınız kadar öfkeli biriydi. Butch onu komik bulurdu ama başka kimse b u l m a z d ı . Delinin tekiydi."

Şimdi daha da meraklı bir şekilde, "Grim ve Hook konuştular mı?"

diye sordum. Digger başını salladı. "Hayır. Onları sana bıraktım."

Mırıldanarak, "Burada ne tür malzemelerimiz var?" diye sordum.

"Her türlü şey var. Ben yerleştirdim," dedi Digger.

Teşekkür ederek başımı salladım ve buzdolabından çok daha büyük olan kilitli kutuya doğru son birkaç adımı attım ve kapıyı koruyan iki adama bir bakış attım.

North'un orada durduğunu görünce şaşırdım ve Digger'a kaşlarımı kaldırdım, o da omuz silkti, "Piç kurusu bir saniye bile düşünmeden seninle savaşa girdi. Bu işin içinde olmayı hak ettiğini düşündüm."

Biraz sırtarak itiraz etmedim, sadece Kuzey'e başımı salladım. "Arkamı kolladığın için teşekkürler kardeşim."

İlçenin sınırındaki deponun yıkımının fotoğraflarını görmüştüm ve yangında kaybettiklerimize ve Lockbox'taki şerefsizlerin bunu bir şaşırtmaca olarak kullanmasına fena halde kızmıştım. Yine de bunun bana ilham kaynağı olacağına karar verdim.

Yaşadıkları sürece pişman olacaklardı. Ki bu uzun sürmez.

Kapının kolunu çevirdim ve her iki adamı da bir sandalyeye bantlanmış, başları öne eğik, kıyafetleri terden sırılsıklam olmuş halde buldum çünkü burası çok sıcaktı.

Tepede çıplak bir ampul vardı, bu da buranın acımasızlığını tümüyle ortaya çıkarıyordu ve bir masa dolusu malzeme serilmişti - Lowe's'ın stokları azmış gibi görünüyordu.

Yine de planım için fazla bir şeye ihtiyacım yoktu.

Musluk aramak için etrafa bakındım ve duvara iliştirilmiş lanet olası bir yangın söndürücü buldum.

"Burada yangın güvenlik kodunu geçmek zorunda olduğumuzu bilmiyordum." Tabancaya doğru yürüdüm ve duvardaki kılıfından çıkarıp elime aldım.

Kapının açılması başlarını kaldırmalarına neden olmamıştı ama benim sesim kaldırmıştı. Hook'a bir an gözüm ilişti, daha önceki sakallarının bahardan beri ZZ Top boyutlarında tam teşekküllü bir sakala dönüştüğünü gördüm ve gülümsedim.

Gülümsememi görünce kafası geriye atarken burun delikleri açıldı ve korkmakta çok haklıydı.

Elimi uzattım ve "İkinizden birinde çakmak var mı?" diye sordum.

SL boğazını temizledi ama avucuma bir Zippo çakmak sıkıştırdı.

Parmaklarımın arasında çevirip Kanca'nın yanına gittim.

"Oğlumun ağzından duydum ki, kardeşlerin Yaşlı H a n ı m ı m a tecavüz edeceklermiş."

Başı bir o yana bir bu yana sallanırken gözleri irileşti. "Hayır, planda bu yoktu."

"Hayır mı?" Sorguladım. "Çocuğuma yalancı mı diyorsun? Haftanın her günü annesine tecavüz eden erkeklerden bahsettiğini mi sanıyorsun?"

Adem elması sallanıyordu. "Sticky, o... Kendra, bunu o istedi. Hepsi onun fikriydi."

"Club snatch dinleme alışkanlığın mı var?" Çakmağın üstündeki ruloya hafifçe vurarak ve titreyen alevi izleyerek düşündüm.

"Sticky, ondan gerçekten hoşlanıyordu."

Grim'e bir bakış attım. "Keira'nın seni kasabada onunla yakınlaşırken gördüğünü düşünürsek, sen de ondan hoşlanmış olmalısın."

SL, "Aptalın teki olduğumu biliyordum Grim ama bu kadar aptal olduğumu hiç fark etmemiştim," diye homurdandı.

"Kapa çenenin, Tatlı Dudaklar. Asıl dönecek olan sensin. Bu piç sanki kralmış gibi kasıla kasıla geliyor ve hepiniz

dizlerinin üstüne çök ve sikini emmeye başla."

"Senden sikimi emmeni hiç istemedim. Sadece taşaklarımı," diye alay ettim, sonra iki parmağımla bir çatal yapıp burnuna soktum ve geri çektim. "Sen lanet olası bir salaksın. Sadece salaklar, kışları galiplerin yanında güvendeyken kaybeden tarafın yanında yer alır."

Sandalye devrilene kadar kafasını geriye doğru sürüklediğimde çığlık attı ve düşmesine izin verdim, kafasının beton zemine çarpmasına izin verdim, dikkatimi Hook'a çevirmeden önce hareket onu bayılttığı için çığlığı kısa kesildi.

"Şimdi, Kuduz Kurtlar'a ne oluyor?"

"Hiçbir şey." Gözlerini kırptırdı. Sonra iki kez daha göz kırptı, çok hızlı.

"Kırpiklerinle bir tür Mors alfabesi mi kullanıyorsun?" Çakmağı tekrar çakarak karşılık verdim. "Ve eğer hiçbir şey söylememeye devam edersen, sıkılacağım ve kendimi eğlendirmek zorunda kalacağım."

Digger kıkırdadı. "Storm'un canı sıkıldığında, bundan hoşlanmayacaksın. West Orange'da bu adam hakkında efsaneler var."

Hook yutkundu ve ben de Digger'a bakmak için geriye döndüm.

"Efsaneler mi?" "Tabii ki evet. Kesinlikle Prospect'ler arasında."

"Bu doğru mu, North?" Seslendim.

"Kesinlikle öyle, Fırtına. Kargaşa yaratma konusunda Doğa Ana'dan daha kötü olduğunu söylüyorlar."

Sırıttım. "Emin ol öyleyim. Evlenince biraz yumuşatmak zorunda kaldım. Bir çocuğum var. Onu bu şekilde yetiştiremem." İşe yaradığından değil. Elimde mini bir terörist vardı. Keira'nın ihtiyacı olan tek şey buydu, ikimizin aynı çatı altında olması. Çakmağı tekrar çaktım. "Şimdi, bana ilginç bir şey söylemek için tek bir şansın var-"

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye geveledi Kanca, kelimeler ağzından dökülüvermişti. "Gerçekten bilmiyorum! Sticky liderdi! Bana sadece bazı kasalardan bahsetti, başka bir şey değil."

Kasa mı? Artık gerçekten merak ediyordum, başka bir şey bilmediğine dair sözlerini duymazdan geldim ve "Biraz su getir SL" dedim.

Başını salladı, sonra da Lockbox'ın derinliklerine doğru ilerledi. Orada bir kapı vardı, bu da bana buralarda bir yerde bir musluk olduğunu söylüyordu. Elinde bir paspas kovaıyla döndü ve kovayı yanıma getirirken şıpırdadı.

Kanca'ya yaklaştım, alevin ışığı nefesinin altında titriyordu. Ayakları beton zemine süründü ve koltuğu arkaya yatırmaya başladı, ama Digger oradaydı, onu durdurdu ve sakalının bir kısmını yakaladım, sıkıca tuttum, sonra alevi altından geçirdim.

Ateş daha alevlenmeden önce ılık atmaya başladı ve Digger da yüzünü ateşe verdikten sonra benimle aynı anda bir adım geri çekildi.

KIRK İKİ

CYAN

MEVCUT - ÜÇ GÜN SONRA

"NE YAPIYORSUN?"

Su tabancalarıyla oynayan bir grup çocuğu izlediğim pencereden başımı çevirdiğimde Kelly'nin bana baktığını gördüm. Ellerini birbirine kenetlemiş, parmaklarını düğümler halinde kıvırıyordu.

Suçluluk duygusu beni çok etkiledi.

Onu en son dört gün önce sokakta oynarken görmüştüm. Ona korkak demiştim ve sonra da kafasını sıkıştırmıştım. Sonrasında ağlamıştı.

Şimdi gözleri parlak pembeydi ama farklı bir nedenden ötürü.

Annemi ve babamı kaybetmenin benim için ne kadar kolay olabileceğini düşündüğümde ağzım açık kaldı. Göz açıp kapayınca kadar her şey değişebilirdi.

Her şeyi.

Tekrar.

Çoğu zaman Kelly bana yaklaştığında kavga ederdik. Ama bugün, onu başka bir boyunduruk altına alacak gücü kendimde bulamadım. Ama o bunu bilmiyordu, değil mi?

Yanımdaki pencere kenarındaki koltuğu okşadığımda gerildi. "Hayır, Kelly. Kavga etmek istemiyorum."

Ağzı titredi. "Hep kavga etmek istiyorsun."

Haksız değildi. Ama sözleri bir suçlama da değildi. Daha çok burnundan soluyan bir ifadeydi.

"Genellikle, evet, ama şu anda kavga edecek gibi hissetmiyorum." "Köpeğiniz nasıl?"

"Hâlâ hasta."

"Sizinkiler onu eve ne zaman getireceklerini söylediler mi?"

Başımı salladım. "İyileşti, ama sonra bir şeyler ters gitti ve

Yine hastalandı. Annem enfeksiyon olduğunu söyledi."

"Enfeksiyonlar kolaydır. Geçen yıl göğüs enfeksiyonu geçirdim ve iyileştim."

"Birkaç yıl önce bende de bunlardan vardı." İçimde bir rahatlama hissettim. "Haklısın. Enfeksiyonlar, bunun için ilaçları var."

"Öyle. İyi olanlar." Kelly uzandı ve elinin t e r s i y l e burnunu ovuşturdu. "Umarım daha iyi olur."

"Ben de istiyorum." Hiçbir şey olmamış gibi suda oynayan çocuklara bakmak için geri döndüm. "Üzgünüm Kelly," diye devam ettim, sesim kısıktı. "Bizim için her şey değişti ama onlar hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlar."

Kelly biraz daha burnunu çekti. "Sana zarar verdiler mi?" "Yapacaklardı."

"Yapmadıklarına sevindim."

"Ben de öyle. Keşke annen ve baban yaralanmasaydı. MC gerçekten çok iyi. Aynı şey değil ama..."

"Onunla kalmayacağım."

"Sen değil misin?" Gözlerimi oyundan başka tarafa çevirdim. Ben de katılabiliirdim ama bu bana doğru gelmedi.

O anda her şey yanılttı. Nedenini bilmiyordum ve daha da kötüsü, bunu nasıl düzelteceğimi de bilmiyordum.

"Hayır. Bir süre burada kalacağım."

Burnunu tekrar ovuşturdu ve bu o kadar iğrençti ki cebimden bir kâğıt peçete çıkardım. Üzerinde ketçap lekeleri vardı ama elini mendil olarak kullanmasından daha iyiydi.

"Al. Bunu kullan."

Onu sildi. "Baban ben gitmeyeyim diye tamir etti."

Alt dudağımı çekiştirerek fısıldadım, "Sevindim. Ben de gitmek istemiyorum."

"Neden yapasın ki? Annen ve baban hayatta."

Yutkundum. "Ben kötü bir şey yaptım."

"Ne tür bir kötülük? Yine birini mi dövdün?"

Yüzümü buruşturarak, "Ben her zaman insanları dövmem Kelly," diye mırıldandım. Buradaki barbeküde kavga ettiğimiz günden beri benim ve onun bahçesinde takılmaya başlamıştık. Oynadığımız oyunlar genellikle ebelemece ve saklambaç oyunlarının yanı sıra, itiraf etmeliyim ki, daha çok kavgayı da içeriyordu.

"Çoğu zaman yapıyorsun. Sarah Jessica, gözünü bir kez daha morartırsın diye seninle oynamaktan korkuyor."

"Bu onun hatasıydı. Anneme fahişe dedi. Ve her neyse, bu Aralık ayındaydı. Yıllar önceydi."

Kelly homurdandı, "İnsanlar unutmaz. Özellikle de kızlar."

"Doğru. Uzun hafızalarımız var." Gözlerimi kısarak pencereden dışarı baktım ve hedefimi buldum. Sarah Jessica'dan hoşlanmıyordum. Anneme yine fahişe dememişti ama bu bana tepeden bakmadığı anlamına gelmiyordu. "Kalmana sevindim."

"Öyle mi?"

Şaşırmasına şaşıırarak ona bir bakış attım. "Birlikte oynamaktan hoşlandığım tek kişi sensin Kelly. Duh."

Gülümsemesi titrekti ama her şeye rağmen gerçekti. "Ben de seninle oynamayı seviyorum Cy."

Çenemi eğdim. "O zaman anlaştık. Eğer sen buradaysan ve ben de sürekli buradaysam, o zaman daha fazla oynayabiliriz. Olanları telafi etmeyecektir ama en azından kafanı dağıtabiliriz." Uzandım ve omzunu tuttum. "Ve Kelly, ne zaman istersen benimle ağlayabilirsin. Dalga geçmeyeceğim ve kimseye söylemeyeceğim."

O cevap veremeden cebimdeki telefon çalmaya başladı. "Kimin telefonu bu?" diye sorduğunda telefonu çıkardım.

"Annemin."

"Neden sende?" "Banyo yapıyor."

"Dışarısı çok sıcak. Neden banyo yapıyor?"

"Bilmiyorum. Her yerde olduğu zaman banyo yapar." "Nasıl her yerde olabilir ki? O burada. Kulüp binasında." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Aptal olma."

"Ben aptal değilim. Söylediklerinin hiçbir anlamı yok."

Öfkelendim. "Çocuklar." Sonra cep telefonuna baktım ve "Mesajlarını okumak istedim ama giremiyorum" diye fısıldadım. Arama kesildi, tıpkı Rex'in adıyla yanıp sönen ekran gibi.

"Şifresini bilmiyor musun?"

"Hayır."

"O zaman neden içine girebileceğini düşündün?"

"Daha önce yoktu."

Hücremine neden bir kilit eklediğini düşünmek istemiyordum. Bir parçam beni gerçekten bir yere göndereceklerinden emindi ama aynı zamanda kulüp binasında kalıyorduk. Herhangi birinin telefonunu açabilmesini istemezdi, değil mi?

Ekranda bir mesaj belirlediğinde, ilk birkaç satıra gözüm takıldı.

Rex: *Bir saniyen olduğunda Keira, Cyan ile konuşmak istiyorum.*

Kaşlarım çatıldı. West Orange'ın başkanı neden benimle konuşmak istesin ki?

Tekrar çaldı ve bu sefer ben bağladım. "Rex?"
Yumuşakça sordum.
"Cyan?" Şaşkınlığı çok açıktı. "Sen misin?"
Mırıldandım. "Annem banyoda. Mesajını gördüm."
"Telefonunu okumalı mısın?"
"Hayır.
Yapmamalıydım." "O
zaman neden yaptın?"
"Çünkü onun mesajlarını okumak istedim."
Rex bir an sessiz kaldı. "Yalan söyleyeceğini sanmıştım."
"Babam bir kardeşin Prez'e asla yalan söylemeyeceğini söyler."
Hattan yumuşak bir kahkaha sesi geldi. "O haklı. Kız kardeşler de
bilmiyor." Memnuniyetle doğruldum. "Hayır. Ve ispiyonlamazlar."
"Kesinlikle değiller. Neden onun mesajlarını okumak istiyorsun, Cyan? Ve
unutmayın, Başkanınıza yalan söylemeyin."
"Sen benim Prez'im değilsin," dedim hemen, kendimle çeliştiğimi bildiğim
halde. "Benim Prez'im babam."
"Ben tüm bölümlerin başkanıyım. Bu da bana ya da babana yalan
söyleyemeyeceğin anlamına geliyor."
H o m u r d a n d ı m . "Bazen bir şeyi yüksek sesle söylediğinde onun
gerçekleşeceğini mi sanıyorsun?"
Kelly'nin kafası hızla sallandı, Kool-Aid'le kafayı bulmuş gibi bir aşağı bir
yukarı sallanıyordu.
"Hayır. Hayat böyle işlemez."
"Bunu zaten bir kez söyledim. Tekrar söylersem, belki gerçekten
gerçekleşir." "Bana ne olduğunu söyle. Belki korkunu hafifletebilirim."
"Annemin Posse'a ne söylediğini okumak istedim."
"Neden?"
"Çünkü beni göndermesini istemiyorum ve bunu planlıyor olsaydı onlara
söylerdi d i y e düşünüyorum."
Rex bir an sessiz kaldı. "Seni neden gönderdiklerini düşünüyorsun?"
"Çünkü kötü bir şey yaptım."
"Yaptığını sanmıyorum. Pek sayılmaz. İdeal bir şey yaptığını da
düşünmüyorum. Babanın güvenli odada kalman gerektiğini düşünen tek kişi
olmadığını biliyorum ama seni göndermelerini gerektirecek bir şey yapmadın. Asıl
soru şu: Seni nereye göndereceklerini düşünüyorsun?"
Dudağımı ısırdım. "Azkaban."
Kelly hıçkırdı. "Azkaban diye bir yer yok."
"Belki çocuklar için böyle bir yer vardır."
Bana kaşlarını çatı. "Harry Potter gerçek değil. Azkaban da kötü insanlar içindi.

Fena değilsin."

"Seninle kimin konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Rex, "ama haksız değil. Rain küçükken ona Harry Potter okumuştum. Azkaban hakkında her şeyi biliyorum. Gerçekte öyle bir yer yok tatlım."

"Olmadığını biliyorum. Ama ben sadece... böyle yerler var. Biliyorum. Quin'in hapiste olduğunu biliyorum-"

"Orada Ruh Emici yoktu," diye alay etti Rex usulca. "Pislikler olduğu kesin ama Ruh Emici yoktu."

"Kötü yaralandığını biliyorum."

Rex iç geçirdi. "Bugün alegoriler hakkında konuşacağımı düşünmemiştim. Bak Cy, annenle babanın seni göndermesi konusunda endişelenmene gerek yok. Zaten ben de bu yüzden seninle konuşmak istiyorum."

"Öyle mi?"

Rex'in bana yalan söyleyeceğini düşünmemiştim. Rex açık sözlüydü. Herkes bunu biliyordu ve bu yüzden ona saygı duyuyorlardı.

Annem beni göndermeyeceklerini söyledi, ama aileler bunu yaptı. Öyle değil mi? Sana bir şey söylerler ve sonra başka bir şey yaparlar. Annem ve babam bunu yaptıkları için kötü değillerdi. Genelde bana karşı dürüstlerdi ama bu, elime bir silah alıp ateşlemeden önceydi.

"Evet. Nasıl olduğunu görmek istedim."

Yutkundum. "Hepsi bu kadar mı?"

"Hepsi bu kadar. Yaşadıkların oldukça yoğundu."

"Korkunçtu," diye fısıldadım, Kelly aile odasının diğer tarafına geçip oyuncak sandıklarından birinde saklanan masa oyunlarını karıştırmaya başlarken tekrar bahçedeki çocuklara bakmak için döndüm.

Beni biraz yalnız bıraktığı için mutluydum. Yanımda kalmasına daha da sevindim. "Rain'in ne yaptığını biliyor musun?" Durup dururken sordum.

"Rain mi? Askere gitmeye hazırlanıyor."

Kaşlarımı çatarak, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordum. "Orduda olmak istiyor demek."

Kaptan Amerika'yı görmüştüm. "Biriyle savaşta mıyız?"

Boğazını temizledi. "Hayır. Yani, Amerikan topraklarında değil. Ama teknik olarak son altmış yıldır savaştayız-" İcini çekti. "Boş ver."

"O zaman neden orduya katılmak istiyor?" Kendini tehlikeye atacak tı. Bundan hoşlanmadım.

Kollarını düşündüm, onu son gördüğümde kollarının koruyucu barınağını... Onun incinmesi fikri gözlerimi yaşarttı.

"İnsanlar böyle yapar." Rex'in sesindeki omuz silkmeyi duydum. "O gidecekti

ama sonra fikrini değiştirdi."

"Neden?" diye sordum. Sesim acıdan titriyordu, sanki biliyordum- Hayır.

Bunu bilmiyordum.

Yaralanacağını bilmiyordum.

Yapmazdı. Günahkârlar incinmezdi. Yıkılırlar ama her zaman yeniden ayağa kalkarlar. Rain tam anlamıyla bir Günahkâr olmayabilirdi ama bu onun mirasından bir şey eksiltmiyordu.

Ben motorcu bir prenses olsaydım, o da motorcu bir prensti, değil mi?

"Bilmiyorum. Sen o gün kaçırıldığından beri her şey herkes için farklı oldu Cyan."

"Martin'le o arabaya bindiğimden beri demek istiyorsun."

Utanç içime fısıldadı. Utanç ve kendinden nefret. Bacaklarımı kaldırdım ve dizlerimi göğsümde birleştirdim. Bir kolumu dizlerime dolayarak kendi üzerime kapandım.

Rex homurdandı. "Daha önce Martin gibi bir adam tanı mıştım." "Tanıyor muydun? Küçük kızlara zarar vermek isteyen birini mi?"

"Evet. Ne yazık ki. Keşke onu tanımasaydım. Keşke onu hiç tanı mam ıř olsaydım. O Nyx'in amcasıydı."

"Öldü mü?"

"Evet."

"Martin gibi."

Tereddüt etti. Ne demek istediğimi anlamış gibiydi. "Evet, Martin'e benziyor." İçimde küçük bir rahatlama hissi oluştu. "Yani artık kimseye zarar veremiyor mu?" "Hayır." Rex içini çekti. "Benim zeki olduğumu söyleyebilir misin, Cyan?"

"Ben yap ar d ı m. Bence sen, babam, Maverick ve annem, ah, Star ve Stone da çok zekisiniz. Bence Alessa ve Amara da öyle. İki dil konuşuyorlar! Ne kadar havalı değil mi?"

"Çok güzel. Ama... Benden bahsettin, babandan da, Maverick'ten de, Stone'dan da... Nyx'in amcasını tanıyorduk. Onu tanırdık, kulüpte çok takılırdı ve babam çok zekiydi. Benden daha zekiydi ama Nyx'in amcasının Martin gibi olduğunu bilmiyordu. Nyx'in kız kardeşi Carly'ye zarar verdiğini. Bunun ne kadar kurnazlık gerektirdiğini biliyor musun?"

"Çok fazla."

"Kesinlikle. Hem de çok. Ama o yaptı. Babamın gözünü boyadı. Tatlım, büyüdüğünde, okulu bitirdiğinde ve yapmak istediğın şeyle dünyayı ele geçirmeye hazır olduğunda, babam kadar akıllı olacağını hissediyorum.

"Ama, bu büyük bir ama, sen daha on bir yaşındasın, Cyan. Bunu yapmamalısın.

Bir erkeğin seni bu şekilde incitmek isteyeceğini düşünmemiştim. Babanı görmek istedin. Martin seni oraya götürecekti. İnandığın şey buydu."

"Buna bir daha asla inanmayacağım," diye mırıldandım. "Güzel! Umarım inanmazsın."

Bunu itiraf etmek beni utandırdı ama fısıldadım: "Beni sevdiğini sanıyordum. Amcam olmak istediğini sanmıştım."

Rex bir nefes verdi. "Kulüp dışında amcalara ihtiyacın yok, Cyan. Ne zaman konuşmak istersen, ben buradayım."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı çattım. "Hayır, sen çok önemlisin-"

"Senin için asla çok önemli değil. Sen zaten benim yeğenim gibisin. Babanla birlikte büyüdüğümüzü biliyor muydun?"

"Tabii ki yaptım, şapşal. Hepiniz yaptınız."

"Evet, vardı ama baban annem, babam ve benimle birlikte benim evimde yaşıyordu."

"Neden?"

"Çünkü annesi, yani büyükannenizin başı çok belaya giriyordu ve kalacak bir yere ihtiyacı vardı."

Bir yapbozla uğraşan Kelly'ye baktım ve mırıldandım, "İnsanlar bunu yapar mı? Kendilerine ait olmayan çocukları alırlar mı?"

"Öyle. Storm ve ben kavga ederek ve eğlenerek büyüdük. Birden fazla yönden kardeşiz. Bazen sevmeyi seçtiğiniz bir kişiye, size kan bağıyla bağlı olan birinden daha çok bağlandığınızı hissedebilirsiniz."

Sözleri gözlerimi kırıştırdı. "Sanırım ne demek istediğini anladım." "Cyan?"

"Evet, Rex."

"Baban bana dün psikologunla konuşmak istemediğini söyledi. Bilmeni isterim ki ne zaman konuşmak istersen ben buradayım. Bana her şeyi anlatabilirsin. Her şeyi. İyi, kötü, çirkin."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten."

Nedenini bilmiyordum ama gözlerim yaşlarla doldu. "Benim hakkımda kötü düşünmeyeceksin değil mi?"

"Hayır. Yapmayacağım. Söz veriyorum."

Nedenini bilmiyordum ama geçen gün hakkında konuştuğumuzu biliyordum. Artık Martin değil.

"Köpeğimi vurdu."

Rex yumuşak bir sesle, "Öyle olduğunu biliyorum, tatlım," dedi.

"Onu vurmak istedim. Onun canını yak t ı ğ ı gibi onun da canını yakmak." Dudaklarımı yaladım. "İyileşti ama şimdi hasta. Kelly enfeksiyonların normal olduğunu söylüyor. Sence

Fraction başaracak mı?"

"Bilmiyorum, Cyan. Bilmiyorum ama öyle olmasını umabiliriz, değil mi? Eğer değilse, annemle babamın cennette bir hayvana ihtiyacı vardır. Yani senin için ona göz kulak olurlar."

Boğazım düğümlendi. "Sence yaparlar mı?"

"Yapacaklarını biliyorum."

"Yine de yaşamasını tercih ederim."

Rex homurdandı. "Tabii, tabii ki istersin. Ben de öyle. Ama olmazsa, işler kötüye giderse, onun için orada olduklarını biliyorsun."

Bu beni daha iyi hissettirdi. Fraction'ın yalnız kalmasını istemedim.

"Sadece iki haftadır yanımdaydı. Ama benimle birlikte uyurdu ve daha az kabus görmemi sağladığından eminim. Geceleri beni güvende tuttu."

"Keşke başaracağına söz verebilseydim Cyan, ama yapamam."

Bana yalan söylemek istemediği için hem üzgün hem de mutluydum. "Rain iyi olacak mı?" Rex'in güvencesine ihtiyaç duyarak fısıldadım. O her şeyi biliyordu. O Başkan'dı.

Sesi sertti, güven verici değildi, sadece dürüsttü. "O bir asker olacak, Cyan. Zayıf, acımasız bir savaş makinesi."

"Rachel'ın yaptığı şeyi yapmak istediğini sanıyordum." "O gün onu değiştirdi."

Bahsettiği günü biliyordum. Benim de hayatımın değiştiği gün.

Dudağımı ısırdım.

"Rex?" "Evet, tatlım."

"Gerçekten seninle konuşmak istediğimde seni arayabileceğimi mi söylüyorsun?"

"Var. Annen ve babanla konuşacağım, s o r u n etmediklerinden emin olacağım, çünkü telefonun olmadığını biliyorum."

"Ama konuşmak istediğiniz kişi ben de olsam, Stone da olsa, Lodestar da olsa, kim olursa olsun, bizimle konuşabilirsiniz. West Orange'da olabiliriz ama biz hâlâ aileyiz. Anladın mı beni?"

İçime bir sıcaklık doldu. "Seni yakaladım, Rex Amca."

KIRK ÜÇ

KEIRA

CENAZELERDEN NEFRET EDERDİM.

Yani, kimse onları sevmezdi ama bu yıl çok fazla vardı. Hem de çok fazla.

Fraction yatağından hantalca çıktı, belli ki çantamı şifonyerin üzerine fırlattığımda getir götür oynadığımı düşündü, ama sonra evrensel 'çişim geldi' işaretiyle halının üzerine çömeldi.

Ben ona baktım.

O da bana baktı.

"Sakın yapma," diye uyardım. "Fraction, sakın cüret etme-" Cüret etti.

Buna cüret etti.

"Storm!" Çıglık attım, yemin ederim ki bu onu daha da kızdırdı. "Gel ve köpeğinle ilgilen!" Odaya girdiğinde, Fraction'ın yaptığı şeye yüzünü ekşiterek homurdandım, "Ben bu dünyaya köpeğinin pisliğini temizlemek için gelmedim, Storm. Sen düzelt."

Yatak odasının kapısına yöneldi ve "Kuzey!" diye bağırdı.

Gülümsemek zorunda kaldım. "Bunu senin yapman gerekiyordu."

"Kulüp hayatının daha çirkin yönleriyle başa çıkamayacaklarsa, Prospect'lere sahip olmanın ne anlamı var?"

"Nasıl öğrenecekler?" Gözlerimi devirerek katıldım, ama dürüst olmak gerekirse, daha fazla sidik temizlemek zorunda kalmadığım sürece umurumda değildi. "Sanırım daha cesur işler için kaydoluyorlardı."

"Köpek pisliği temizlemekten daha pis bir şey yoktur." Storm ayak parmağıyla halıyı tekmeleyerek bir sosis haline getirdi. North kaşlarını çatarak kapıda belirlediğinde parmaklarını şıklattı ve "Halının hortumla yıkanması gerek" dedi.

Kuzey inledi. "Yine mi? Bu köpeğin nesi var böyle?"

"Fraction'ın elinde değil," dedi Cyan, konuşmaya kulak misafiri olduğu ve meseleye müdahil olmak için geldiği belli olan bir edayla. Fraction söz konusu olduğunda savunmanın da ötesine geçiyordu. "Dikişleri tamamen iyileşene kadar içeride kalması gerekiyor."

"Neden bahçeye işeyemediğini anlamıyorum," diye mırıldandı North. "Sırf bu lanet halıyı tekrar temizlemek zorunda kalmamak için bile onu alırdım."

Artık bununla uğraşmak zorunda olmadığım için hepsinden uzaklaştım ve banyoya yöneldim, saçımdaki tokaları çekiştirip akmasına izin verdim.

Bugün cehennem gibiydi.

Kelly'nin kendisini annesinin tabutunun üzerine atmasını ve ardından tabutun başında hıçkıra hıçkıra ağlamasını izlemek kalbimi parçaladı. Şu anda bizimkinin yanındaki yatak odasında uyuyordu ama döktüğü her gözyaşını kendi gözyaşlarımmış gibi hissettim.

Bunu bilmiyordu ama geniş ailesinden kimse onu yanına almak istemiyordu, bu yüzden Storm'a onu burada bizimle tutmak zorunda olduğumuzu söyledim. Sonunda taşındığımızda o da gelecekti. Burada garip de olsa gayet iyi bir ailesi varken, o çocuğun koruyucu ailede çürümeye terk edilmesine vicdanım elvermezdi.

Makyaj aynasına bakarken ellerimi lavabonun kenarlarına koydum ve neden hissettiğim kadar bitkin görünmediğimi merak ettim. Gün uzundu, hafta daha uzundu ve ay da en az diğerleri kadar sıkıcı geçecek gibi görünüyordu.

Sekiz gün.

Tüm bu geçişler boyunca beni ayakta tutan tek şey buydu.

Sekiz Ağustos.

Tam kapıya vurulduğunda nefesimi dışarı verdim. "İçeri gel," dedim usulca ve Storm'un yüzünün aralıktan içeri bakmasını izledim.

Hayal kırıklığına uğramış bir sesle, "Ah, çok iyisin," diye gürledi.

Homurdandım. "Yani, eğer istersen tuvalette oturabilirim."

Gözleri parladı. "Bu benim sapkınlığım değil."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," diye homurdandım, arkamı dönüp lavaboya kıcımlı dayarken ve kollarımı göğsümde kavuştururken bile.

Bana ve duruşuma baktı, başını yana eğdi. "İyi misin?" "Neye ihtiyacın var?" Konuya girmek istemediğim için sordum.

İyi değildim ama iyi olacaktım.

Bazı psikopatlar cinayetin en kötü senaryo o l d u ğ u n u anlamadığı için ölen iki masum insanı gömdükten sonra ancak bu kadarını umabilirdim.

Storm bana kulüp işleri hakkında pek bir şey anlatmadı ama Kendra'nın

yemek yedikleri bar ve ızgarada konuşmalarına kulak misafiri olduğuunda eski günahkârların peşine takılmıştı.

Onu tuzağa düşürmek için bir plan yapılmıştı. Storm'un en büyük zayıflıklarını, yani Cyan'ı, uyuşturucuları ve beni bilen Kendra, küçük sürgün grubuna çok yardımcı olmuştu.

Son oyunları mı? Kasalar. Görünüşe göre, kulüp binasında erişmek istedikleri gizli kasalar vardı. Storm'un bildiğinden emin oldukları kasalar.

O biliyordu. Ama artık işin içinde olduğu için kulüp binasını onlar için parçalamaya başlamıştı.

Storm'un söylemediği şey, planlarının, gemiye geri dönmelerine izin vermesi için kolunu bükme olmadiğıydı.

Kendra'nın Storm'u sevmesine ve onu kendisi için istemesine rağmen, yaşayan, nefes alan saplantısı olan adam için savaşmaya çalışırsa kendini vazgeçilebilir bulacağına dair bir his vardı içimde. Böyle bir şey olsaydı, önce kendi canını kurtarırdı diye düşündüm. Storm'u davet ettiği cehenneme lanetleyerek.

Ona işkence eder, tekrar uyuşturucuya alıştırır ve sonra da öldürürlerdi. Cyan'a ve bana ne yapacaklarını sadece Tanrı bilirdi...

Elbette bunların hiçbirisi, bu bölümün Storm'un artık Başkanları olduğuna inandığı, ona bir lider olarak *inandığı* gerçeğini hesaba katmıyordu.

Sürgünlerin planı neyse de, kulüp bir ton tuğla gibi üzerlerine yıkılmadan önce ne kadar ilerleyebileceklerini merak ediyordum.

Ne olursa olsun, masumlar ölmüştü, ben birini öldürmüştüm, Storm sürgünleri öldürmüş ve onlara işkence etmişti, kızım bir silahı ateşlemişti, köpeğimiz yürüyen bir mucizeydi, Kelly ailesinden yoksundu ve bunların hepsi bir grup kafatasının ailemizde, bölümümüzde bulunamayacak zayıflıklar aramasından kaynaklanıyordu.

Sağlamdık.

Daha önce hiç olmadığımız kadar.

"Cenaze törenine gelip gelmeyeceğini kontrol etmek istedim."

Sözleri kaşlarımı çatmama neden oldu. "Elbette," diye mırıldandım. "Sadece üstümü değiştirmek istedim."

Biraz neşelendi, bu da bana odamıza kapanacağımı düşündüğünü gösterdi.

"Bu halinle çok seksi görünüyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Evet, çünkü bu sabah bir cenazeye katılmam gerektiğini bildiğimde elde etmeye çalıştığım görünüm buydu."

Kulüp hayatına daha fazla dahil olacağımı kabul etmesi zaman alacaktı. Bu yüzden ona küsmeye gerek yoktu. Henüz.

Banyoya girip kapıyı arkasından kapatırken dudakları büküldü.

onu. Sırtını ona dayadığında kollarını açtı ve bir saniye bile düşünmeden kollarına atıldım.

Bana sıkıca sarıldı, o kadar sıkıydı ki varlığımdaki tüm gevşek ipliklerin aniden birbirine bağlandığını hissettim ve yüzümü boğazı ile çenesi arasındaki boşluğa soktum, bunu yaptığına sevindim çünkü sormayı düşünmemiştim.

Bu da kırmamız gereken bir başka alışkanlık olacaktı. İhtiyacım olan şey için onu çağırabileceğimi, ister bir sarılma, ister bir erkeğin burnunun nasıl kırılacağına dair bir ders ya da onun zamanını almaya değer olduğumu.

Çok uzun zamandır, tepkilerin ne olacağından korktuğum için sesimi çıkarmamıştım. Bunun değişmesi gerekiyordu ama zamanımız vardı. Büyümek, gelişmek, duvardaki tüm yazılarla, birbirimize açıkladığımız tüm sırlarımızla şu an olduğumuzdan daha da sağlam olmak için zamanımız vardı.

Asher'ın günahları içinde boğulmasına asla izin vermedim ve o da kendinden şüphe tsunamisinin beni dibe çekmesine asla izin vermedi.

Hayat denen fırtınada birbirimizin cankurtaran sandalı olacaktık. Başka bir şey olmasa bile, 'bölüm' bana bunu öğretmişti.

"Her şey yoluna girecek Keira."

Gergin bir şekilde, "Nasıl olabilir? Artık bir çocuğumuz daha var."

Ağzını şakağıma bastırdı. "Seninle daha fazla gurur duyabileceğimi hiç düşünmemiştim bebeğim, sonra gidip kardeşimin çocuklarından birine sahip çıktın."

Yutkundum. "Cyan'la işleri berbat ettik. Ya onu da mahvedersek?"

Nefesinin altında homurdandı, sonra çenemi tutmak için geri çekildi. "Cyan'ı mahvetmedik. O olduğu haliyle mükemmel. Elbette, kenarları biraz paslanmış olabilir, ama biraz cilayla yeni gibi olacak."

"Az önce kızımızın paslı olduğunu söylemedin, değil mi?"

Storm sırtıttı - sakalları beni tırmaladığında bunu hissettim. "Uygun hissettirdi."

Alnımı göğsüne yasladım. "Kelly travma geçiriyor. Ya onun için doğru olanı yapmazsak?"

"O zaman yapmayız. Yapabileceğimizin en iyisini yaparız bebeğim." "Peki ya bu yeterince iyi değilse?"

"Hiçbir şey değil."

Sözlerindeki sadeliğin yanı sıra sadık gerçek beni bir kez daha ona bakmaya itti.

Ben bu adamın her şeyiydim. Bunu bana defalarca kanıtlamıştı ve şimdi sıra bendeydi. Rene'yi gururlandıracak değerli bir First Lady olacaktım. Sadece Asher için değil, ailemiz için, Kelly için, bizi savunmak için savaşa giren bölüm için.

Güçlü bir First Lady'yi hak ediyordu, ama onlar da hak ediyordu. "Sekiz gün." Söyleyebildiğim tek şey buydu.

Dudakları kıvrıldı. "Sekiz gün."

Alnını alnıma yasladığında, "Seni özledim," diye mırıldandım. "Ben de seni özledim. Sekiz gün oldu."

Bu bizim mantramızdı.

İlerleyen saatlerde, Darla ve Jump'ın hayatlarını kutlarken, erkek kardeşler partiye katılıp çok fazla içtikten sonra JD'lerine hıçkıra hıçkıra ağlarken ve kadınlar orada ayık bir şekilde oturup sıkı dudaklarıyla tekilalarını yudumlarken, onu izledim.

Pek fazla partiye katılmıyordum, bu tercihinin onun tercihlerinden kaynaklandığını biliyordum ama onu izliyor ve bundan keyif alıyordum çünkü geçen her saat ona güvenmekte haklı olduğumu teyit ediyordu.

İçki içmedi, etrafta esrar dağıtıldığında havayı koklamadı bile. Burada da fahişeler vardı, fahişe gibi davranmıyorlardı ama bir kardeşin yasını tuttukları için kendi hallerindeydiler ve o bir kez bile onlara bakmadı.

Ona güvenmediğim için değil, onu izlemekten büyük keyif aldığım için onu izliyordum. Etrafta dolaştığını görmekten, kabul gördüğünü görmekten, safların etrafında kenetlendiğini görmekten, bölüğü zafere taşıırken her zaman olması gereken adamı görmekten.

Günler, zamanın bir alışkanlığı olduğu gibi parmaklarımızın ucundan kayıp gitti.

Fraction her yere işedi. North homurdandı.

Cyan ve Kelly *Operasyon* konusunda tartışırken, Cyan matematik sınavında öyle bir başarı gösterdi ki, önümüzdeki birkaç ay içinde Fransızca'nın yanı sıra bunun için de bir özel öğretmene ihtiyacımız olacağını biliyordum, Kelly ise okulda zorlandı ve onu Akron'daki Krav Maga derslerinin listesine eklememe neden olan bir kavgaya karıştı.

Cenazeler bittikten sonra Storm, sürgünlerin istediği kasaları bulmak için kulüp binasını yerle bir etmeye başladı ve o bunu yaparken ben de lokantada birkaç vardiya çalıştım, özellikle Cyan'la dersler hakkında konuştuğumuz boş zamanlarda bu sıkıcı rutin beni rahatlatıyordu.

Storm bana kulüp binasının arkasındaki arazide bir mülk inşa etme fikriyle geldi ve ben de yerleşkede olma, zarar görmekten korunma ve başkalarını verdiğimiz zararlardan koruma fikrini sevdiğim için bunu gerçekleştirmek için çalışmaya başladı.

Sekiz yedi oldu, altı dört oldu ve üç bir oldu. Hayatım boyunca hiç bu kadar gergin olmamıştım.

Sekiz Ağustos'un gerçekleşmesini ne kadar istesem de, hayatımın tatili için geri sayım gibiydi... Hem o günün gelmesini özlüyor hem de bitmesinden korkuyordunuz.

Yatağa gittim, 12:01'de orada olup olmayacağını merak ediyordum, olmasını umuyordum ama... gelmedi. Nedenini biliyordum, ofisindeydi, mimar buradaydı ve imar planları üzerinde ince ayar yapıyorlardı.

Hayal kırıklığına
uğradım mı? Evet,
hayal kırıklığına
uğradım.

Kıçımı yataktan kaldırıp onu yakalamak için merdivenlerden indim
mi? Hayır.

Orada kaldım.

Tavana bakıyordum, kalbim hızla çarpıyor, vücudum sadece onun yatıştırabileceği bir ihtiyaçla zonkluyordu.

Son birkaç aydır, adamın çenesine acıdığım kadar benimle birlikte olmuştu, ama bu yeterli değildi.

Ona ihtiyacım vardı.
Birleşmemizi istedim.

Ama yine de gözlerimi tavana diktim.

Üzerindeki ışıkların titreyişini izledim, kulüp binasındaki seslerin sabah bir, sonra iki olurken azalmaya başladığını duydum. Cyan ve Kelly'nin yanı sıra benim varlığım da burada yaşayan çocuklar için kesin bir engeldi.

Tüm gece süren partiler artık yoktu ve yeni evim inşa edilip ailem başka bir yerde yaşamaya başlayana kadar da bu böyle devam edecekti.

"Muhtemelen mimarı bu yüzden bu kadar geç saatlere kadar çalıştırıyor," diye mırıldandım kendi kendime. "Gelişimi tamamlamak istiyor."

Ama saat sabahın üçüne geldiğinde, eski Keira gibi davrandığımı fark ettim.

Bekleyen Keira. Ama harekete geçmeyen.

O artık ben değildim. Ben o kişi değildim.

Hâlâ yok edilmesi gereken alışkanlıklarım olduğunun
bir kanıtı daha. Şimdi, istediğim şeyin peşinden gittim.

Kendra'nın yüzünü tezgahlara çarptım ve çocuğumu evde eğittim çünkü ihtiyacı olan buydu. Şimdi Krav yapıyorum, böylece korumalarım bir şey olursa kendimi savunabilirim ve kocam söz konusu olduğunda - saçmalıkları dağıtmasına izin vermedim.

Bana zamanını borçluydu ve ben de onu almaktan korkmuyordum.

Tıpkı durum tersine döndüğünde onun da aynısını yapmasını beklediğim gibi.

Bu yüzden yataktan çıktım. Bu yüzden karanlıkta yatarak daha fazla saat harcamak yerine yara bandını yırtıp attım.

Bardan gelen birkaç inilti dışında kulüp binası sessizdi ve onları bir kenara ittim çünkü bu saatte oldukça standartlardı.

Konut inşasını başlatmak için bir başka neden daha çünkü, Tanrım, eğer çocuğum Giulia'nın yaptığı gibi BJ'leri öğrenirse, o zaman çığlık atarım.

Storm'un ofisine vardığımda kapının altındaki ışığın yandığını gördüm.

Kapıyı çalmadım, sadece açtım ve burada kalmaya başladığımdan beri değişmiş bir odayla karşılaştım.

O gizli kasaları bulmak için ofisini dağıtırken, ben de duvarları yeniden boyatma, yeni bir halı ve klamidya varmış gibi görünmeyen yeni bir kanepe alma fırsatını değerlendirmiştim.

Her ne sebeple olursa olsun, Storm poker oynayan köpeklerin resmini saklamaya karar vermişti - hiçbir zaman bir sanat uzmanı olduğunu söylememişti - ve bitkilerden oluşan hayvanat bahçesi odanın dörtte üçünü kaplıyordu, çünkü çoğunlukla eski evdekileri de getirmişti.

Cidden ot yetiştirmeye karar vereceği günü bekliyordum. Bir hobiye işle birleştirmek MC yaşam tarzı için oldukça standart görünüyordu.

İlk bakışta burada değildi, sonra onu buldum, gelişen bir balık kuyruğu palmyesinin, sahte bir aralia bitkisinin, bir kauçuk bitkisinin ve dantelli yapraklı bir ormangülünün yaprak karmaşası içinde duruyordu - evet, artık isimleri biliyordum. Telefonunu çıkarmıştı ve bir şeyin fotoğrafını çekiyordu.

"Cyan bunu sevecek."

Orada olduğumu bildiğini fark etmediğim için şaşkınlıkla, "Neyi sevecek?" diye sordum.

"Gel de bir bak," dedi ve bana öyle bir bakış fırlattı ki... şey, onu ilk gördüğümdeki kadar üzgün değillerdi ama kesinlikle yorgundular.

Yanına doğru yürüdüm, sonra bir homurtu çıkarmadan önce nereye baktığına baktım. "Uğur böceği için bir uğur böceği." Bu durumda, bir yaprağın üzerinde küçük bir küme.

"Aynen öyle." Bana gülümsedi. "Refah için bir fotoğraf çektim."

"Onları görmene bile şaşırdım."

"Sadece gece için iyi olduklarından emin olmaya çalışıyordum." Ona bir bakış attım. "Onları yatağa mı yatırıyorsun?" Alay ettim.

Bana sırtıttı, şaşırtıcı derecede çocuksu görünüyordu. "Belki."

Beni gördüğünde gözleri karardı. Bu 'durum' için giyinmemiş olmamın aptalca olduğunu tahmin ediyordum ama iç çamaşırı ya da dantelli bir şey giymemiştim, sadece uyku şortu ve bol bir kaşkorse giymiştim. Yine de Victoria's Secret giymişim gibi ağzının suyunu akıtmasına engel olmadı.

Yorgunluğunu bastıran gözlerindeki ani açlık, yatağımızda saatlerce beklememizi fazlasıyla telafi etti ama yine de "Sen de gergin miydin?" diye sormama neden oldu.

Kısa bir kahkaha attı. "Çılgınca, değil mi?"

Omuz silktim. "Eğer böyle hissediyorsan hiçbir şey çılgınca değil."

"Elini üzerime koyduğun anda boşalacağımı biliyorsun."

"Bilmiyorum. Eğer bu doğru olsaydı, sözünü aylar önce bozmuş olurdun."

Gözlerini kırptırdı. "Doğru."

Bu gerçekten performans kaygısıyla mı ilgiliydi?

Bana aptal diyebilirsiniz ama ben bunu sevimli buldum. Bu yüzden geri çekildim, geri çekilmeye başladım, tam o sırada elimi tuttu ve beni yanına çekti. Şaşkınlıkla irkildim ama sonra kollarına yuvarlandım. Yaprakların arasında, poposunu pencere pervazına yaslayabilmek için geriye doğru yürürken beni kendine yakın tuttu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye gürledi.

Gülümsedim. "Hiçbir yere mi?"

"Aynen öyle." Beni, göğsüne yaslanmaya devam ederken kalçasına oturabileceğim şekilde ayarladı. Bir elimi kalbinin üzerine koydum, o da çenesini başımın üzerine eğdi. "Corkscrew Falls'a gidemediğimiz için üzgünüm."

"Burada her şey çok çılgın. Anlıyorum," diyerek aldırış etmedim ve ona daha iyi sarılabilmek için biraz daha dönerken iç geçirdim. "Sadece seninle olmaya ihtiyacım var," diye itiraf ettim usulca.

"Doğru sözler, bebeğim, doğru sözler." Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Sanırım korkuyorum."

Bu itiraf karşısında gözlerim faltaşı gibi açılarak sordum:

"Korkmak mı? Neyden?" "Kendimi bıraktığımda her şeyi berbat edeceğimden."

"İşi batırmayacaksın."

"Olabilir. Seni ve Cyan'ı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum ama bunu en başından beri yapıyorum."

Kaşlarımı çattım ve sırf kaşlarımı çattığımı görebilsin diye ona bakmak için geri çekildim. "Her şeyi berbat etmedin."

"Hayır mı? O zaman bu da bir şeydir." Gözlerini devirdi.

Gözlerimi kısarak ona şöyle dedim: "Çok güzel zamanlarımız oldu ve daha da olacak. Artık evliliğimizin yükünü tek başına omuzlarında taşımayacaksın. İleride daha güçlü olacağız ve ben de başımıza ne gelirse gelsin üstesinden gelmek için daha hazırlıklı olacağım."

Yutkundum. "Artık sorun yaratabilecek herkes öldü."

"Tanrım, haklısın. Senin annen de mi?" Öldüğünden hiç bahsetmemişti ama hâlâ yaşadığını da söylememişti.

"Bir şeyi bilmeni istiyorum Keira. Bunu yapmadan önce."

"Tamam mı?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Kirli olsaydım sana asla dokunmazdım."

"Terli olman çok hoşuma gidiyor," diye takıldım.

Burnu kırıştı. "O tür bir kirlilikten bahsetmedim."

"Cinsel yolla bulaşan hastalıklardan mı bahsediyorsun?"

"İstiyorum."

"Yapacağını hiç düşünmemiştim. Ben ya da başka bir kadın." Omuz silktim. "Böyle düşünmekle hata mı ettim?"

"Hayır! Bana güvenmekle hata etmedin. Ben sadece-" Uzandı ve bir elini yüzünde gezdirdi. "İki yıl önce, ayrılmamızdan birkaç ay önce -"

"Bana garip davranmaya başladığında mı?"

Başını salladı. "Annem onunla buluşmam için beni aradı. O olduğunu fark etmemiştim. Scarlet'miş gibi davrandı. Gidip onu gördüm, onunla konuştum ve hasta olduğunu öğrendim. Görünüşe göre ölüyormuş. Bana bir doğum günü hediyesi verdi."

Neden bunun güzel bir altın saat olduğunu düşünmedim? "Neydi o?"

"Bana kirli bir iğne sapladı."

Sarsılarak ayağa kalktım. "Aman Tanrım! Ne oluyor lan?"

Bana bakmak için başını arkaya eğdi. "Çok fazla 'sık' demiyorsun."

"Sanırım bunu hak etti." Kıçımı tekrar kalçasına yasladım. "Ne oldu?"

"Benim de öleceğimi ima etti."

Boğazım düğümlendi. "O öldü, değil mi? Yani gidip onu öldüremez miyim?"

"Öldü," diye mırıldandı, sözlerinde azımsanmayacak bir memnuniyet vardı. "Gidip her türlü kan testini yaptırdım ama HIV testleri zaman alıyor. Potansiyel maruziyetten bir ila üç ay sonra tespit edilebilir."

_"

"Araftaydın."

"Öyleydim." Çenesini eğdi. "Yine de temizdim. O noktada artık çok geçti. Seninle olan ilişkiyi çoktan mahvetmiştim."

"Bir dakika. Bu olay senin doğum gününde oldu, değil mi?" Gözlerini kırıştırdı, başını salladı. "Evet. Doğum günümde."

O zaman neden bu kadar garip davrandığını anladım. Neden bu kadar mesafeliydi. Aldattığı ve *uzaklaştığı* için değil, *öleceğini* düşündüğü için.

Annesinin onu öldürdüğünü düşünmüştü.

"Neden bana söylemedin? Madem ölüyordun, bizimle olmak istemez miydin?"

"Zehrim sana dokunsun istemedim. Haftalarca kafam iyiydi Keira. Şunlar günler bir bulanıklık içinde geçti. Başa çıkabilmemin tek yolu buydu." Gözlerim yaşarınca elini kaldırdı ve "Hey, ne oldu?" diye sordu.

"Kulüp binasına gittim," dedim ona usulca, "okuldaki veli toplantısını kaçırdığın günün ertesinde. Kendra geldi ve benimle konuştu. Beni bir sürü saçmalıkla besledi. Dedi ki..." Dişlerimi sıktım ama bunu çıkarmaya kararlıyım.

Aramızda hiçbir şey, hiçbir yalan kalmaması için her şeyi ortaya dökmeye kararlıydı. "Birlikte bir çocuğunuz olduğunu, yıllardır denediğinizi, çok zayıf olduğum için başka bir bebek doğurmam konusunda bana güvenmediğini söyledi. Ben yatalak haldeyken seks yaptığınızı söyledi-"

Öfke onu altımda taşa çevirdi. "Keşke onu tekrar öldürebilsem." Ben de isterdim.

"Kendime olan güvenimdeki her çatlağa giriyor, annem gibi olduğumu düşünmemi sağlıyordu. Tepki vermekten başka seçeneğim yoktu Storm. O benim için bunu hiç yapmamışken, benim Cyan için doğru olanı yaptığımdan emin olmam gerekiyordu."

"Ve ölene kadar, bunu yaptığın için seninle gurur duymaktan asla vazgeçmeyeceğim," diye gürledi, güvencesi beni rahatlattı. *Onun yalanlarına inandığım için benden nefret etmiyordu.* "Bebeğim, bu konu hakkında son kez konuşacağız çünkü artık geçmişte kaldı ve önümüzde güzel bir gelecek var.

"Neredeyse düşük yaptığın günü hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum. Seni terk etmişim," dedim kısık bir sesle.

"Evet ve seni bulamadım. Nereye saklandın?" "Verona'ya gittim, oradaki motelde kaldım."

Gözlerini kapattı. "Tabii ki baktın. Aptal herif, neden oraya bakmadım ki?"

"On iki yıl önceydi Storm, bence kendini biraz rahat bırakabilirsin." "Hayır.

Yapamam." Başını iki yana salladı. "Seni bulamadım, bu yüzden eski alışkanlıklar."

"Kafayı bulmuşsun," dedim usulca, her zaman taktığı haçı okşamak için uzandım.

"Aldım. Sadece LSD alabiliyordum ve o da beni hep mahvediyordu ve sen odama geldiğinde bunu hiç sorgulamadım. Çok mutluydum. Çok rahatlamıştım." Gerildim. "Sonra uyandım ve sen değildin."

"Benmişim gibi mi davrandı?"

"Sen olduğuna inandım. Ama o bu inancı kıracak hiçbir şey söylemedi." Suçluluk duygusu onu yutkunmaya zorladı. "Onu dışarı attım, bir daha yanıma yaklaşırsa onu öldüreceğimi söyledim, sonra seni bulmaya ve itiraf etmeye kararlı bir şekilde çekip gittim, ama... s e n aradın ve o andan itibaren yatak istirahatine başladın."

"Onunla bir daha hiç yatmadın mı?" "Asla."

"Ben yatalakken mi?"

"Hayır. Yemin ederim." Omuzlarını kamburlaştırdı. "Sen beni terk ettin, ben de kafayı buldum. Genelde o zaman olurdu."

Gerçek, Kendra'nın yalanlarıyla aşındırdığı tüm yerleri doldurarak kemiklerime yerleşti.

"*Friends*'te Ross'un mantığına göre hareket edersen, hile yapmamış olursun."

"Yaptım," dedi kararlı bir şekilde, tüm sorumluluğu üzerine alarak. "Sen daha

iyisini hak ediyordun.

Beni ve sizi hayal kırıklığına uğrattım; bunu bir daha yapmayacağım."

"Peki ya annenle olanlardan sonra? O zaman da aldattın mı?" "Hayır! Kesinlikle hayır. HIV taşıdığımı sanıyordum! Tanrım, hiçbirine dokunmadım. Sonuçları beklerken kulüp fahişeleriyle birlikte oldum ve sadece sen beni kovduktan ve uyuşturucuya tekrar başladıktan sonra onlara dokundum. Bunu bilmeni istiyorum. Ayrıca artık temiz olduğumu da bilmeni istiyorum."

"Bunu bana söylemene gerek yoktu, Storm. Cinsel yolla bulaşan bir hastalığın olsaydı benimle yatmazdın. Kötü adam olduğunu düşündüğünü biliyorum ama benim için kahraman olabileceğini hiç düşündün mü?"

"Buna asla inanacağımı sanma, bebeğim."

"O zaman hayatımızın geri kalanını öyle olduğunu kanıtlamak için harcamak bana düşünüyor."

Storm elini yanağımda gezdirerek çenemi aşağı doğru eğdi. "Bu gerçekten kulağa hoş geliyor. 'Hayatımızın geri kalanı'." Gülümsemesi titrekti. "Seni yaşlanıp saçların ağardığında göremeyeceğimi ve Cyan'ı asla evlendiremeyeceğimi düşündüğümü hatırlıyorum ve... uzun bir süre boyunca kafam kaybedeceklerimle doluydu ve kafayı bulmak bunun çözümü gibi görünüyordu. Bu benim tek kaçış yolumdu.

"Annemin benimle dalga geçtiğini hiç düşünmemiştim. Hasta olacağıma gerçekten inanmışım. Ve sonuçları aldığımda benim için önemli olan her şeyi çoktan kaybetmişim."

"Seni seviyorum, Asher. Seni her zaman sevdim ve her zaman da seveceğimi biliyorum. Yolumuza ne çıkarsa çıksın birbirimize geri dönmeye çalışacağız çünkü artık bunu atlattığımıza göre her şeyi atlatabiliriz."

Gülümsemelerin en neşelisi çenesini kırıştırdı, gözlerini parlattı ve onunla tanıştığım ilk günden beri bunu görmeyi beklediğimi fark etmemi sağladı.

Alnını benimkine dayamak istedi ama o yapamadan ben elinden kurtuldum. Kalçalarının arasına diz çökerek fermuarına uzandım ve dikkatlice açtım.

Ben bunu yaparken, sanki bunu yapmamı bekliyormuş gibi siki dışarı fırladı.

Ölçü eskisinden daha kalındı ve ben de bu manzaraya bakıp öfkelen dim. "Bunu daha fazla büyütmek yok. Tanrım, Storm. Aslında, bunu takmak zorunda değilsin."

"Her zaman takmak zorunda kalacağım. Sadece artık ölçüyü yükseltmeyeceğim." Bunun bir taviz olması mı gerekiyordu?

"Sana karşı her zaman dürüst olacağımı bilmeni istiyorum. Bunu bilmene *ihtiyacım* var." "Peki ya sağlık kontrollerine gittiğinde?" Şaka yaptım. "Bunu takacak mısın

o zaman?"

Kıs kıs güldü. "Şu haline bak, benim kedi değil aslan olduğumu unutmaya karar vermişsin."

Vay canına.

Bunun üzerine amım sıkıştı, bu da bunun nasıl gideceğini düşündüğümü tamamen değiştirdi.

Ama, Tanrı adına, buna ihtiyacım vardı.

Sadece biz. Her zaman biz. Mükemmel derecede kusurluyuz.

Taktığım deri kolyeyi okşadım, anahtarı parmaklarımın arasında yuvarlarken burun deliklerinin alevlenmesini izledim, sonra başımın üzerine çektim ve onu serbest bırakmak için asma kilide doğru ilerledim.

"Asma kilitleri nasıl değiştiriyorsun?" Anahtarı kilide sokarken sordum. "Ve neden hep aynı anahtarı kullanıyorlar?"

"İnternette bir adam tarafından özel olarak üretiliyorlar ve buradaki piercingcim değiştiriyor. Onda anahtar var." Bana sert bir bakış attı. "O anahtar bir kere bile bende olmadı. Ona sahip olan tek kişi sensin."

Bunun üzerine bir sevinç patlaması hissetmemeye çalıştım, bunun yerine, "Neden daha büyük yapmak zorundaydın ki?" diye homurdandım.

"Çünkü acıdan hoşlanmaya başladım. İşte o zaman arttırmak zorunda kaldım." "Bunun kulağa ne kadar berbat geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Kafayı bulma ihtiyacını unutmak için günde yirmi beş kez mastürbasyon yapmaktan daha mı berbat?"

Kaşlarını kaldırarak bana saçmaladığımı söyledi. "Doğru," dedim hışım ile kilidi açıp onu serbest bırakırken.

Şapı dikkatlice glansından çıkardım ve ağır yük gittiğinde ikimiz de rahat bir nefes aldık. Ucu şimdi deforme olmuştu ve denesem içinden bakabileceğim bir delik vardı -ki bunu yapmayacaktım- ama eğer bu onun ayıklığının kanıtı olarak taktığı bir yara iziyse, genel olarak bakıldığında çok da kötü olmadığını tahmin ediyordum.

Artık acı, caydırıcılık ortadan kalkmıştı, aleti tamamen kabarmıştı.

Göz gezdirdim, sonra ona baktım ve dedim ki, "Bunu artık yatarken giymiyorsun. Sadece gün boyunca."

Başını onaylarcasına eğdi, sonra ben uzanıp kaşkorsemi çıkarırken burun delikleri alevlendi.

Göğüslerimi tutup meme uçlarımla oynarken "Siktir," diye bağırdı. "Göğüslerini seviyorum, K."

Ona gülümsedim. "Biliyorum."

Meme uçlarını sıkarken eğildim ve şaftının ucuna bir öpücük kondurdum. Bunu yaptığım da inledi ve sesi o kadar hayvani, o kadar acı ve eziyet doluydu ki, yemin ederim amımın içimdeki boşluğu tekrar kavramasına neden oldu.

Pencere pervazının etrafında kenetlenmiş olan ellerine dikkat ederek, yarığı dikkatlice dilledim ve çoktan serbest kalan prekumun tadına baktım

Sonra ucunu dudaklarımın arasına aldım. "Lanet olsun," diye bağırdı, kalçaları titriyordu.

Ağzımı daha da aşağıya indirdim, dilimle damarı yokladım, damarın alt tarafını okşadım, sonra acı dolu bir homurtu çıkardığında göğüslerimi bıraktım ve bir elimi bacaklarımın arasına soktum.

Köşebentin içinden, sadece çıkardığı seslerden bile ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyordum ve başımı onun sikinde aşağı yukarı sallamaya başladığımda kıcıımı topuklarıma doğru sallayarak kıvrandım.

Ucuna her ulaştığımda sertçe emiyordum, ondan kaçan her işkence sesi beni daha çok çalıştırıyordu çünkü onu kırmak istiyordum. Boşaltmak değil. Sadece onu kırmak.

O ellerini saçlarımda görmek istiyordum.

Daha önce sadece bir kez yaptığı şeyi yapmasını istedim, *bırakmasını*.

Her emişte boşalmak istediği için titrediğini hissediyordum ama burada benim becerilerimi değil, kendini sınıdığını düşündüm. Belki de iki pompalı bir mankafa olmak istemiyordu, gerçi bunu on emme önce zaten kanıtlamıştı.

Klitorisime dokunma ihtiyacı beni sert bir şekilde vururken bir inilti benden kaçtı, ama bana odaklanmak yerine, dilimle onun aletini karnına doğru bastırırken tekrar göğüslerimi tuttum.

Orada sallanmasına izin vererek uzandım ve göğüslerimin arasında kaymasına izin verdim ve yavaşça o şekilde mastürbasyon yaptım, ucunu öptüm, her geçişte dilimle fiskeledim.

"Lanet olsun," diye tekrar homurdandı. "Tanrım, kahretsin-"

"Keira, bebeğim-"

"Lütfen, lanet olsun, durma."

Sözleri bir ayın gibiydi ve yemin etmesi bile büyük bir ilerlemeydi.

Bu da saçları tutmasını sağlamayınca, dilimi piercing'inin deliklerinde gezdirdim, bu da onun sarsılmasına neden oldu. Sonra aşağı uzandım ve taşaklarını tuttum ve sık sık yaptığını gördüğüm gibi onları bükmek yerine, geri çekip bir tanesini de emmeden önce ağzımı olabildiğince şaftının etrafına batırdım.

Dilimi çok istismar edilmiş organa değdirirken, bir elimi dizine bastırmadan önce onu şefkatle kucakladım, dilimin perineumundan aşağı yuvarlanmasına izin verirken onları daha geniş açmaya teşvik ettim.

Ben daha ileri gidmeden kıcıımı sıkıan elleri saçlarıma yakaladı ve acının ısırtığı o kadar tatlıydı ki neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, bebeğim?"

Tehdit, lezzetli bir hırıltı, alay ve talep beni ele geçirdi.

Beni istediği yere geri götürürken titriyordum ve işte bu her şeyi değiştirdi.

Artık sadece almıyor, yönetiyordu.

Eğer bu bir senfoniye, orkestra şefi oydu ve ben bundan çok memnundum.

"Beni sertçe em, K," diye homurdandı, itaat ettiğimde

tısladı. "Ucunu yala, sikimi ağzında göreyim."

"Sikimi alırken bana bak bebeğim."

"Bu doğru, daha derine. Daha derine. Yapabilirsin Keira, yapabilirsin."

Elleri sıkılaştı, saçlarımı çekti, beni bir çığlık atmaya zorladı ve boşalmadan önce "Siktir" diye homurdanmasına neden oldu.

O geldi, o geldi, o geldi.

Tanrım, hayatında hiç bu kadar boşalmamıştı.

Döllerini ağzıma dolduğunda biraz öğürdüm, yanlardan aktı, yutmaya çalışırken yanaklarımdan aşağı döküldü ama kutsal cehennem, doruğa ulaştığı sürece acı çekiyormuş gibi inledi, acı çekiyormuş gibi ve bu hepsinden tatlı bir sestti.

İş bittiğinde bile başımı, saçlarımdaki tutuşunu bir saniye bile bırakmadı, bu yüzden yumuşayan şaftı ağzımda kaldı, her yere döl damlıyordu ve ben de buna izin verdim. Çünkü yaklaşık on iki yıllık evliliğimizde ilk kez yutmama izin veriyordu.

Sonunda başımı iterek bıraktığında, dudaklarımdan etrafındaki, çenemdeki döllere, yaptığı pislige baktı ve aleti tekrar sertleşerek beni şaşırttı. Bunun nedeni bağımlılığı mıydı? Yoksa sadece bana bakarak tahrik olduğu için mi?

Parmakları döllerinin arasından kayarak ağzıma yayıldı, sonra birinin ucunu dudaklarımdan arasına soktu.

Ben onu emerken, "Seni korkuttum mu?" diye gürledi. "Beni sadece geri çekildiğinde korkutuyorsun."

Gözlerini kırıştırdı, itirafıma şaşırdığı belliydi ama sadece "Artık kendini tutmak yok mu?" dedi.

Başımı salladım. "Artık kendimi tutmak yok." "İslandın mı?"

Gözlerimi kırıştıtarak başımı salladım.

"Şortunu çıkar." Ayağa kalkmama yardım ederken tutmam için elini uzattı. İçimden çıkardım, sonra da dediğini yaptım: "Ver onları bana." Ağ kısmını burnuna bastırıldığında yanaklarım kızardı ve sıırttı. "Sırılsıklam."

"Tahrik oldum," dedim teredditle.

Onları bir kenara fırlattı, sonra da "Kaç tane bebeğim?" diye sordu.

Sorusu kalçalarımı sallamama neden oldu, bu küçük ritüelin eskiyle birlikte süpürülmediği için rahatlamıştım.

"İki."

Dudakları ukala bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Sadece iki mi? Bence bundan daha iyisini yapabiliriz, sence de öyle değil mi?"

Ayağa fırladığında nefes nefese bir inilti duydum ve bir şekilde kafataslarımızın çarpışmasını engellemeyi başaran yumuşak bir hareketle hafifçe eğildi, kıcımlı tuttu ve beni kendisine doğru çekti. Bunu yaparken, am dudaklarım aralandı ve yarığım boyunca küçük bir hava akımı sürüklendi, bu da yüzümü boğazına gömerken beni güldürdü.

"Neden kıkırdıyorsun?" diye alay etti.

"Hiçbir şey," diye cevap verdim, hâlâ kıs kıs gülüyordum, sonra parmakları kıcımlı daha sert kavrayıp yanakları birbirinden daha da ayırınca durdum.

Bana inanmamış gibi uh-hu çekti, bu da beni neyin güldürdüğünü tam olarak bildiğini gösteriyordu, sonra bizi masasına taşıdı.

"Kaç kez seni bunun üzerine yatırıp ziyafet çekmek istediğimi biliyor musun?" diye homurdandı beni sırt üstü yatırırken.

"Bunun için hazırlandın, değil mi?" Sırtım her zamanki kâğıtlara ve burada tuttuğu diğer ıvır zıvırlara değil de çıplak alana çarptığında titreyerek fısıldadım.

"Emin ol yaptım. Bunu listemden çıkarmam gerek."

Dirseklerimin üzerine yaslandım. "Bu liste ne kadar uzun?"

Bana sırtıttı, o kadar güzel çocuksu görünüyordu ki kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Uzun. Hayatımın geri kalanı boyunca her gün yapmam gereken en az bir ya da iki şey var."

Kıs kıs gülerek kesiğinin kenarına uzandım ve "Konuşacak mısın yoksa ihtiyacım olanı verecek misin?" diye mırıldandım.

"Yaşlı Leydimi beklettiğim asla söylenmesin," diye gürledi, sesi karanlık, derin ve en iyisi de kirliydi.

Bozacağını düşünmediğim bir sözle doluydu.

Yapmadığından emin olacağım tek şey, kendini tutmayı bırakmasıydı. Bana porselenmişim gibi davranmayı bırakacaktı.

Belki gençken bunu istemişim. Ama şimdi istemedim. Şimdi daha fazlasını istiyordum. Verebileceği her şeyi istiyordum ve bunun neye benzediğini biliyordum.

Beni bir kez sikmişti.

Eşini sahiplenen bir hayvan gibi beni sahiplendiğinde. Bunu tekrar istedim.

Tanrım, bunu çok istiyordum.

Bana doğru yaklaşp aramızda mesafe bıraktığında sırtımı dikleştirdim,

Birbirimize bağlandığımızdan emin olmak için. Göğüslerim onun kesiğine sürtündüğünde dudağımı ısırdım ama kendimi inlemekten alıkoyamadım çünkü o tamamen giyinikken çıplak olmak çok çökmüş hissettiriyordu.

"Biliyor musun," diye fısıldağım, "o ilk seferden beri sadece-" Kelimeyi geri yuttum. "-Beni yatak odasında mı becerdin?"

"Hayır, hayatta olmaz."

Titreyerek, umutla başımı salladım.

Başı bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "Hayır."

"Evet." Ona gülümsedim, hissettiğim kadar kırılmış görünüp görünmediğimi merak ediyordum. "Sorun değil," diye yatıştırmaya çalıştım.

Elleri benimkilere uzandı ve onları birleştirdikten sonra başımın üzerine kaldırdığında, "Bu benim suçumdu. Sen değil. Ben gerçekten fark etmedim-"

Sözleri azalırken kendimi ona inanırken buldum. Fark etmemişti.

Dudaklarımı yalayarak, "Bir keresinde bana karşı kontrolünü kaybetmiştin." diye sordum.

"Seninleyken her seferinde kontrolümü kaybediyorum bebeğim," diye gürledi ama ben yine başımı salladım.

"Hayır. Etmiyorsun. Şikayet ettiğimi düşünmeni istemiyorum, çünkü etmiyorum, ama benim yanımda kontrolünü daha sık kaybetmek istersen, buna üzülmem."

Kirpikleri kayarak kapandı. "Seni hayal kırıklığına uğrattım-"

"Hayır," diye hırladım, suçu onun üstlenmesine izin vermek istemiyordum. "Bu konuyu açabilirdim, Storm. Ama açmadım. Aslında, ondan gizlice kaçtım.

"Korkağın tekiydim ama bu geçmişte kaldı. Eski ben böyleydim. Artık o Keira değilim. Ben buyum, ihtiyacım olanı istiyorum, eğer vermezsen almaya hazırım."

Gülümsemesi kalbimi kırdı ve sonra tekrar bir araya getirdi. "Buna gerçekten inanıyorum."

"İnanmalısın. Buna inanmalısın. Bu doğru. Seni istiyorum, Storm. Hepinizi istiyorum. İyi ve kötü. Senin de beni istemeni istiyorum - sadece saf olduğunu düşündüğün kısımlarını değil, senin hakkında gerçekten, gerçekten, gerçekten saf olmayan düşüncelere sahip olan kısımlarını da."

"Benim hakkımda, ha?" Sırıtişı aptalcaydı. "Sanırım bundan hoşlandım."

Ona bakarken gözlerimin parladığını biliyordum. "Öyle yapmalısın. Gerçekten harika, kirli düşüncelerim var."

"Ne gibi? Paylaşmak ister misin?"

Ona sırtarak sözlerini tekrarladım: "Hayatımın geri kalanında her gün listemden çıkarmam gereken en az bir ya da iki şey var."

Güldü, sonra üzerime gelmeyi bıraktı ve ağırlığını bana doğru bastırdı. Ağzı benimkinin üzerinde gezindiğinde nedenini anladım.

Bekliyordu.

Beni bekliyor.

Ben de başımı kaldırdım, dudaklarımızın çarpışmasına izin verdim ve onun bana sokulduğu kadar ben de ona sokuldum.

Bir iniltiyle liderliği onun almasına izin verdim çünkü ona hükmetmek gibi bir arzum yoktu, sadece benim onun altında paramparça olduğum kadar onun da benim üzerimde paramparça olmasını istiyordum.

Dudaklarımdan alışkın olduğum şefkatle emerken tırnaklarım parmak eklemelerinin arasındaki boşluklara battı, ama bu sadece bir an sürdü, sonra beni ısırды, alt dudağımı yakaladı ve aşağı yukarı çekiştirdi, dilini benimkine doğru itti, her zaman arzuladığım gibi beni yuttu. Her zaman ihtiyacım olduğu gibi.

Tiz bir miyavlamayla kontrolünün bağlarının kopmaya başladığını hissettim ve bu o kadar iyi hissettirdi ki kalçalarımı kaldırdım, sonra bacaklarımı açtım, kıkına gelmelerine izin verdim, alttan ona doğru sallanırken topuklarımı poposuna gömdüm.

Bunu her yaptığımda, amım onun sikine sürtünüyordu ve zonklayan ipek bana o kadar iyi geliyordu ki, geri çekildim ve "Seni çok özledim, Storm" diye inledim.

Ağzıma karşı hırladı, "Sensiz geçen her saniye bir ömür gibi geliyor, bebeğim."

Sözlerinin bende yankılandığını hissettiğimde hıçkırarak ağladım ve gözlerim yaşarırken, geri çekilip beni boylu boyunca öpmeye başladığında çok sevindim.

Bunu yaparken, ağzı meme uçlarımda üzerinde kıvrıldı, önce birini, sonra diğerini tattı, dudaklarıyla eti ısırды, sonra dişlerini üzerlerinde gezdirdi. O ısırдыkça ben inliyor, meme uçlarımı daha da içine itiyor, sonra ona karşı biraz daha kıpırdanıyor, topuklarımı ona daha çok gömüyor, kendimi ondan daha çok boşaltıyordum.

Boşaldığımda o kadar hızlı oldu ki hiç beklemiyordum. Küçük bir patlamaydı ama o kadar iyi hissettirdi ki haykırdım, sinir uçlarım salıverilmeye birlikte parıldarken vücudum zevkle gerildi.

İnleyerek boşalmış olduğunu fark etmem biraz zaman aldı. Kayganlığını, sıcaklığını hissettim ve sersemlemiş gözlerimi kırıştıtararak açtım ve "Az önce üzerime boşaldın" diye fısıldadım.

İğrenmedim, sadece şok oldum.

Güldü. "Çok güzel görünüyordun, bebeğim. Nasıl yapamazdım?"

Hâlâ sersemlemiş bir halde, "Bunu da daha önce hiç yapmamıştın" diye inledim.

"İlkler için bir gün mü?"

"Birçok ilk," diye mırıldandım, şimdi ne kadar kaygan olduğumu, ne kadar ıslak ve dağınık olduğumu seviyordum - kahretsin, çok iyi hissettiriyordu. Çok lezzetli. Harika.

Parmaklarımızı çözdüğünde neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktım ama sonra tekrar vücudumdan aşağı indi, bacaklarımda arasına gelene kadar ilerledi.

Dizleri yerdeydi ve vücudumun kıvrımları ve çukurları üzerinden bana bakıyordu, yüzü dölle kayganlaşmış amıma çok yakındı.

Bana bir sırtıttı attığında şok olmuş bir nefes aldım, sonra ağzı klitorisime doğru hareket etti. Onu sertçe emdiğinde çığlık attım, dilini etrafında kaydırды, emmeden ve işkence etmeden önce daire çizdi. Bunu yaparken mırıldandı, sanki bundan zevk alıyormuş gibi inledi ve şok ve sürpriz birbirleriyle sevişirken, vücudum yıldızlara doğru sert bir şekilde sürülmekle meşguldü.

Dilini kenarda gezdirdikten sonra aşağıya inip amımın dudaklarını emmeye, sonra da yarığımın etrafında gezdirmeye başladığında, "Artık prezervatif yok," diye gürledim.

Durakladı. "Ne?"

"Artık prezervatif yok. Doğum kontrol hapı kullanıyorum.

Onlara ihtiyacımız yok." Duraklama bir tereddüde dönüştü.

"Emin misin?"

"Eminim."

"Ama az önce konuştuklarımızdan sonra-"

"Seninle güvende olduğuma inanmam için bana daha da fazla neden veriyor." Kalçalarımı salladım. "Sakin durma. Bu iyi hissettirdi."

Cevap vermedi, ama birkaç saniye sonra ağzı amıma geri döndü ve beni sert ve hızlı bir şekilde boşalttığında ayağa fırladı, sonra sikini kayganlığıma vurdu.

"Kahretsin, bunu ne kadar istediğimi biliyor musun?" diye fısıldadı, sanki daha yeni açmasına izin verilen sihirli bir kutuymuşuz gibi çıplak bir şekilde bize bakıyordu.

Aletini içime sokarken, siki klitorisime sürtünürken, "Her şeyi istiyorum Asher," diye mırıldandım. Verebileceğin her şeyi istiyorum. İğrenç şeyleri, güzel şeyleri, çiğ şeyleri ve muhtaç şeyleri.

"Eğer mastürbasyon yapman gerekiyorsa, bunu görmek istiyorum ve eğer beni patlayacağını düşünecek kadar çok istiyorsan, bu olduğunda orada olmak istiyorum - artık hakkım olanı inkar etmek yok. Beni anlıyor musun?"

Başını salladı ama büyülenmiş bakışları ikimizin de bir araya gelmenin eşiğinde olduğumuzu gösteriyordu.

Yanaklarından tutup bana bakmaya zorladığımda onu şaşırtarak yukarı çıktım ve "Asher, beni duyuyor musun? Artık hakkım olanı inkar etmek yok."

"Seni duyuyorum bebeğim." Sonra sikini yarığıma bastırdı ve yavaşça içeri itti.

Hakları önemsemeyi bıraktım ve onun ne kadar kalın olduğunu önemsemeye başladım. Ne kadar sürdü?

Masaya yaslanırken omurgam kavislendi ve leğen kemiğimi yukarı ve geriye doğru eğdim, böylece onun sığması daha kolay oldu.

Tanrım, onu özlemiştim.

Onu çok özlemiştim.

Beni tamamen doldurduğunda, kalınlığı seksimin kıvrımlarını birbirinden ayırdığında ve klitorisimi ortaya çıkardığında, ilk başta yavaşça içime girmeye başladığında, onun bizi izlemesini izledim.

Ne kadar çılgınca olsa da bu anı asla unutmayacağını biliyordum. İlk kez eve dönmesine izin verilmişti, gerçekten.

Ve eridim.

Sadece

eridim.

Keyfini çıkarmasına, tadını çıkarmasına izin verdim ve sonra alay etmeye başladım.

Ona tutunarak, amımı etrafına sıkıştırdım, onu hareket etmeye, hatırlamaya, tepki vermeye zorladım. Yavaş yavaş işe yaradı. Bana geri döndü ve bana baktığında gözlerindeki neşe, daha önce hatırladığım vahşi açlığa dönüştü.

Diğer tüm duygularını yediğini gördüm, kontrolünün sınırlarını parçaladığını gördüm ve bundan zevk aldım.

Tadını çıkardım.

Sonra beni becerdi. Beni sert, çiğ ve acımasızca becerdi ve bu ihtiyacım olan ve unuttuğum her şey gibiydi.

Beni o kadar sert dövdü ki, yarın ağrım olacağını biliyordum ve bundan gurur duyuyordum, çünkü bu benim erkeğimdi. Benim kişisel Fırtınam.

Boşaldığında beni döllerıyla doldurdu, ama ben geri çekilene kadar vahşi ve aç bir şekilde içime girmeye devam etti. Ta ki hassas klitorisime ulaşana ve beni yüzüstü orgazma itmek için en tepeye sürükleyene kadar.

Ve düştüğümde, bu beni tüketti.

Alevler içimi parçaladı ve beni mahvetti.

Ta ki tek bir seçeneğim olduğunu anlayana kadar; o alevlerin içinde yanmak ve onun arzuladığı kadın olarak yeniden doğmak.

İsteddiği eş.

Ve ihtiyacı olan Yaşlı Kadın.

KIRK DÖRT

FIRTINA

8 AĞUSTOS'TAN DÖRT HAFTA SONRA

"Tanrım, KEIRA," diye mırıldandım kalın bir sesle, bu lanet şeyin bitmesini istemediğim için kendimi tutmaya çalışıyordum.

Gözlerim yuvalarından fırlamak üzereyken ve ellerim onun saçlarına dolanmışken, telefonum mesaj üstüne mesaj atmaya başladığında elime alacak kadar aklım yoktu.

Yarı endişeliydim ama sikimle daha çok ilgileniyordum ve sonra Digger'dan aynı Kırmızı Kod mesajını aldığımı, depolarımızdan birinin yandığını ama sohbetin sesinin kapalı olduğunu söylediğini hatırladım... Kahretsın.

Kahretsın.

İki katı, üç katı, dört katı lanet olsun.

"Bebeğim, bunu almalıyım."

Geri çekildi, beni bırakırken dudaklarından bir patlama sesi çıktı ama "Anladın mı?" diye mırıldanarak beni şaşırttı. Sonra tekrar içine daldı ve ben bir elimi uzanıp onu tutabilmek için çözerken bile hırladım.

O, ses geçirmez tek yer olan ofisimdeki masamın altında dizlerimin arasına sıkışmışken, telefonumu aradım ve tüm lanet mesajları gördüğümde inledim.

"Sanırım Rachel doğum yaptı," diye mırıldandım. Sonra gözlerimi kısarak ekrana baktım. "Ya da doğuma giriyor. Ya da suyu geldi."

Aletimin etrafında kıs kıs güldü, bu da kesinlikle gözlerimin kafamın içine geri dönmesine neden oldu. "Yukarıdakilerden sadece biri mi yoksa hepsi mi?" diye sordu geri çekildiğinde.

"Hepsi aynı gün oluyor. Yani..."

"Doğru. Yine de ilki oldukça önemli," dedi hafifçe, ama ucunu emdi, beni hırlatacak kadar sertti. "En iyisi seni hızlıca boşaltmak, ha?" diye nefes nefese bir sonraki sözlerini söylerken şaftımın etrafını bir enayi gibi yalıyordu.

O da bana otuz bir çektirmeye başladığında, ben gidiciydim ve her damla dölünü yuttuğında, bunun ne kadar harika bir his olduğunu düşünürken başım geriye doğru sallandı.

Daha önce bunu yapmasına hiç izin vermemiştim, çünkü bu bana kirli geliyordu, ama onun kirli olmasından hoşlanıyordum. Kirli olmasından *ok* hoşlanıyordum.

Parmağının ucuyla ağzının kenarını sildiğinde, asma kilide uzanıp güzelce ve sıkıca kilitlemeden önce sapı dikkatlice deliğe sokarken mırıldandım.

"Kilitlemek yerine üzerine atlamayı tercih ederdim," diye homurdandım. "Ben de," dedi kuru bir sesle, "ama aramam gereken bir ekip var."

Burnum kırıştı, ama fermuarımı da bağladıktan sonra ayağa kalktığında, onu kucağıma çektim ve kendime yaklaştırdım.

enesine uzandım, dudaklarımı dudaklarına bastırdım, sonra zor nefes alana ve bana karşı gevşek ve uysal olana kadar onu öptüm.

Onun üzerindeki tadımı seviyordum ve buna doyamıyordum. Yavaş yavaş işleri yoluna koyuyorduk. Sevişme dürtüsü zordu. Uyuşturucuyla savaşmak kadar zordu. Artık serbest bırakılmıştım ve şimdi o, onu her şeye boyun eğdirmeme izin veren lanet olası vahşi bir kedydi, hepsini istiyordum.

şimdi.

Ama bu yol beni çoktan geride bıraktığım yola geri götürdü.

Eski alışkanlıklarımı tetiklemek istemedim.

Yeni kuralımız, ona her ihtiyacım olduğunda yanımda olmasıydı. İki ya da üç kez de olsa yanımdaydı.

Ve mastürbasyon dürtüsü beni vurduğunda, o oradaydı.

Sıcaktı ama garip bir şekilde ihtiyacım olan hesap verebilirlik buydu.

Birini pataklamak kolay olurdu, ama o oradayken, onu bulabildiğim özel alana sürüklediğimde, bana bunu günde yirmi kez yapamayacağımı hatırlattı. Yapacak işleri, öğretecek çocukları, yaşayacak bir hayatı vardı. Lanet olası hayatını bir masanın üzerinde, dizlerinin üzerinde ya da bacaklarını açarak geçiremezdi.

Onu bu duruma sokamayacak kadar çok seviyordum ve bu nedenle, bir dakikadan diğerine onu becermek istesem de, bunu kontrol ettim. Onunlayken artık kontrolümü kaybedebiliyordum. Beni olduğu gibi kabul etmesi, geri adım atmaması, iyi ve kötü her yanımı kabul etmesi yardımcı oldu.

Kapı çalındı ve ben nefesimin altında homurdandım. "Kahrolası mahremiyet yok."

"Yakında temel atacaklar, değil mi?"

Mırıldandım. "Gelecek hafta."

"Güzel."

Planların hepsi hazırды, inşaat firması Günahkârlar'ın satın almasını sağladığım bir firmaydı ve aynı anda beş ev inşa ediliyordu.

Bu, birkaç meclis üyesinin yanı sıra kardeşlerimin de yönettiği büyük bir projeydi. Her şey yolunda giderse, bu set tamamlandığında daha fazla ev inşa edecektik ve yavaş ama emin adımlarla, Eski Hanım'ı olan her kardeşin orada bir mülkü olabilecekti. Bazıları diğerlerinden daha küçüktü, başlangıçta onlara bir şans vermek için kulüp depozitoyu ödüyor, geri kalanını ise onlar biriktiriyordu.

"İçeri gel," diye seslendim ve kapı açıldığında onu tekrar kendime çektim.

Little ikimize de bakarken yanakları kızarmıştı, yüzünde geniş bir sırıtişla, "Postacı az önce buradaydı," dedi.

Hantalca yanıma gelip bir yığın mektubu masanın üzerine bıraktıktan sonra dışarı çıkarken kaşlarımı kaldırdım.

"Kahvaltıda on iki yumurtalı beyaz omlet yediğini biliyor muydun?" Adam kapıyı arkasından kapatırken Keira fısıldadı.

"Hiç şaşırmadım. Bir de bench press yaptığını görmelisin," diye şaka yaptım ve yığına uzanıp mektupları karıştırmaya başladım.

Keira beni izlerken usulca, "Telefonun çıldırıyor," dedi.

"Biliyorum, b i l i y o r u m," diye mırıldandım, sonunda kaşlarımı çatmama neden olan bir tanesine ulaştım çünkü o saatin kadını Rachel'dan geliyordu.

Merakla mektubu yırtıp açtım ve içinde bir kâğıt ve bir zarf olduğunu gördüm.

Bear bunu almanı istedi.

Doğru zamanda.

Rachel

"Ne olduğunu merak ediyorum."

"Bilmiyorum. Sanırım öğrenmek üzereyiz," diye cevap verdim zarfa bakarak. Yeni görünmüyordu, aslında kenarları hırpalanmış, sanki defalarca elden geçirilmiş gibiydi. Gergin bir şekilde zarfı ona uzattım. "Bana okur musun?"

"Emin
misin?"

"Evet."

Garip bir şekilde tılandım, yüzümü saçlarına çevirdim, o zarfı yırtıp açarken saklandığımı itiraf etmekten utanmadım. Bunu yaparken başka bir zarf daha çıkardı. Bu sefer daha küçük bir zarf.

"Sevgili Asher,

Sen benim için her zaman Asher olacaksın. Fırtına ismini hak ettiğini biliyorum. Sana Şimşek denildiğini hatırlıyor musun? O saç çizgisi yüzünden mi? Bu ismi nasıl aldığın beni üzse de Fırtına sana daha çok yakışıyor.

Yine de seni hep ıslahevinden getirdiğimiz bebek olarak göreceğim. Çok küçüktün Ash. İlk başta seni biberonla beslemeye çalıştık ama

hiçbir şey seni rahatlatmadı.

Muhtemelen çok fazla bilgi var ama Rene seni emzirmeye başladı çünkü sana huzur veren tek şey buydu. O anda, o sürtük annen hapisten çıkana kadar bakmamız gereken bir çocuktan daha fazlası olduğunu anladım.

Seni hep evlat edinmek istedim ama Ellen buna izin vermedi. Umarım kalbimde senin de benim oğlum olduğunu biliyorsundur. Sadece Rex değil.

Senin için çok umutluydum ama geçmişin pençelerini sıkıca geçirmişti ve gitmene izin verecek gibi görünmüyordu. Sonra Keira çıkageldi. Hepimizi ters köşeye yatırdı. Onun gibi bir kıza aşık olacağını hiç düşünmemiştim ve Rex bana ayrıldığını söylediğinde muhtemelen senden daha fazla yıkıldım. Ki bu çok şey ifade ediyor çünkü onun bastığı yere taptığını biliyorum.

Rachel'a iki mektup bıraktım ve hangisini size göndereceğini seçmek onun tasarrufundaydı.

Bunu, tekrar bir araya gelecek gibi görünüyorsanız göndermesini istedim.

Bu dünyada fazla kalacağımı sanmıyorum, Asher. Rene'ye dönmeye hazırım. Onu özlüyorum. O benim ruh eşim ve benden koparıldı. Senin de ruh eşinle tanıştığını biliyorum-" Keira bunun üzerine keskin bir hıçkırık çıkardı, ben ona daha sıkı sarılırken o da hıçkırığını içine çekti ve devam etti, "Umarım kendi aptallığın yüzünden senden kopmaz.

Bir keresinde Rene'yi aldattığımda ne kadar aptalca davrandığımdan bahsetmiştik. Kardeşlerime baktıktan sonra yaptığım şeyin, senin yaptığın şeyin sadece aptalca değil, mazoşistçe olduğunu fark ettim. İkimizin de paylaştığı bir özellik.

Yaşlı hanımlarımıza duyduğumuz sevgi nadirdir, Storm. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ama onlara ihanet ettik, onları hayal kırıklığına uğrattık ve bundan ne kadar pişman *olduğumuzu* bildiklerini düşünebilirler, ancak tüm evreninizi oluşturan tek kişiyi incitmenin ne demek olduğunu anlayamayacaklarını biliyoruz.

Evet, okuduğun mektubun bu olması için dua ediyorum. Keira'nın seni tekrar içeri alması, seni sonsuza dek cezalandırmaması için dua ediyorum çünkü kabul edelim, sen kendini onun yapabileceğinden çok daha kötü cezalandıracaksın. Olması gereken de bu zaten.

Bir denge olmalı.

Ruh eşinin böylesine büyük bir armağanı başka şekillerde dengelenmelidir. Bir şeyi hafife almak insanın doğasında var, ancak bu hatayı bir kez yaptıktan sonra, benim gibi sizin de bunu tekrarlamayacağınızı biliyorum. Bu yüzden size birlikte mutlu bir yaşam, harika yıllar ve her zaman istediğinizi bildiğim büyük bir aile diliyorum. Harika bir baba olacaksın, oğlum. Sadece benim gibi kendine güven.

Size aktarmak istediğim özellikle bir şey var.

Bu dünyada kendi değerinizi kendiniz belirlersiniz.

Yıllarca değerinle mücadele etmeni izledim. Doğru görüldüğün tek yer Başkan Yardımcılığıydı, ama o bile yeterli değildi. Nasıl olabilir ki? Seni de Rex'i de lider olarak yetiştirdim. Onun liderliği altında solup gitmenize şaşmamalı, kendi başınıza yola çıkmanız gerekiyordu ama bu bizim dünyamızda pek mümkün değil, değil mi?

Umarım yolunu bulursun, umarım yola koyulur, bir yol çizer ve kendi krallığını kendi tahtında yönetirsin. Bunu hak ediyorsun evlat. Ve bu hakla, Keira da hak ediyor. İyi bir First Lady olacak. Eğer gözlerini boyamayı bırakıp gerçek seni görmesine izin verirsen.

Ona sattığınız hercai versiyonu neden sevdiğinden emin değilim, ama zamanla erkeğin cesaretini öğreneceğini umuyorum.

Değerli olduğunu düşündüğümü

bil. Seni sevdiğimi bil.

Rene'nin seni sevdiğini bil.

Ve bil ki, iş boka sardığında ve herhangi bir savaşa girdiğinde, bunu oğlum olarak yapacaksın. Rex kadar varisim olarak.

Her zaman pişmanlık duyacağım tek şey annene evlat edinme belgelerini imzalatamamış olmam, ama bu benim suçum, senin değil.

Şimdi, işimize

dönelim. Kevin

Sisson.

Nyx'in onunla işi bittiğinde cesedini alıp Hudson Nehri'ne attım. Bana paranoyak diyebilirsiniz ama küresel ısınma ve kötü şans - kabul edelim, beni bir hayalet gibi takip ediyor - cesedi gün ışığına çıkarsa, burada bir mektup var. Bu benim itirafım. Ondan kurtulduğumda, babamın eski 2. Dünya Savaşı tabancasını oraya koydum. Onlar domuz, aptallar ve hızlıca paketlenmiş soğuk vakaları seviyorlar. İmzalı itiraftan ve cinayet silahının bulunmasından ötesine bakmamalılar. Kahretsin, bunu onlar için daha iyi bağlayamazdım.

Rex'in kardeşleri... hepiniz benim çocuklarımdınız. Her biriniz için adam öldürürdüm, Nyx'i kurtarmak için elektrikli sandalyeye bile giderdim. Sizi izledim, hayal kırıklığına uğrattım, geliştirdim ve hepinizin büyüdüğünü gördüm, ama sadece sen ve Rex'e 'oğlum' diyorum.

Evlat, bunun bir veda olduğu için üzgünüm. Rene'nin beni bekleyeceğini umduğum evrenin derinliklerine gideceğim için mutlu olsam da, keşke daha fazla zamanımız olsaydı, ama bu da başka bir hayat dersi.

Asla yeterli zaman yoktur.

Seni seviyorum oğlum. Torunuma da onu sevdiğimi söyle.

Hâlâ sana patronluk taslayabiliyorken, karına iyi baktığından emin ol - eğer ona bir şans verirsen harika bir Yaşlı Kadın olacak.

Ayı

Ps. Mal varlığımın çoğu Rex'e miras kaldı ama sen de benim oğlumsun. Konuş

Rachel. Sana mirası nerede bulacağını söyleyecek.

Pps. Benim gibi olmayın. Kader seni parlatır ve önce onu alırsa, Keira ile birlikte olmayı dileyerek hayatını boşa harcama. Zamanı geldiğinde ona katıl. Benim gibi acı çekme."

Keira gözyaşlarına boğulduğunda yalnız değildi.

Onu sıkıca tuttum, canımı acıtacak kadar sıkıyordum ama pes etmememin tek yolu buydu.

Bear'ı babam olarak gördüğüm her şeye rağmen, o da beni oğlu olarak görüyordu ve gözyaşlarımı Yaşlı Hanım'ın saçlarına saklasam da, keder ve üzüntüyle dolu olsalar da, içimi huzur da dolduruyordu.

Barış.

Çünkü o artık ilk ve tek eşine geri dönmüştü ve annemle babam yeniden birlikteydi.

KIRK BEŞ

KEIRA

8 AĞUSTOS'TAN DÖRT AY SONRA

Final B - Sinema Filminin Oyuncuları: Rent

"CYAN!" Adını bağırdım çünkü Kelly ile kavga etmekle meşguldü. "Onu rahat bırak!"

Parmak eklemlerini saçlarına sürttüğünde, Storm "Bırakın oynasınlar" derken ben başımı salladım. Sadece oynuyorlar."

"Ona bir kompleks verecek."

"Önemli bir hayat dersi öğreniyor," dedi Storm. "Neymiş o?"

"Bir kız tarafından dövülmek sorun değil." Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Her neyse, şuna bak, eğleniyor."

Cyan onu omuzlarının üzerinden attığında irkildim ve sesli bir 'Oooooofgh' ile yere düştü.

Giulia, "Cesaretini kırmayın," diye onayladı.

Ona kaşlarımı çattım. "Senin hakkında konuşmaya başlamayayım bile, küçük hanım."

"Ben ne halt ettim?" diye karşılık verdi, bebek Ayı meme ucunu çekiştirirken yüzünü buruşturdu. "Dostum, orada hiç süt kalmadı," dedi ona huysuzca. "Beni kuruttun. Bırak da pillerimi yeniden şarj edeyim ve memelerime bir mola verdireyim."

Storm homurdandı. "Posse dilini konuştuğundan emin değilim."

"Büyüdüğü zaman o da büyüyecek." Çenesini yukarı kaldırdı ve bana bir bakış daha fırlattı. "Hadi ama sen. Ne yaptım ben şimdi?"

"Ona biber gazı verdin."

Giulia omuz silkti. "Korunması gerekir."

"Bu yasadışı."

Acılarım için bir omuz silkme daha aldım. "Bütün iyi şeyler öyle. Ama, kaltak, kontrol ettim. Mini-Giulia'yı kötü şeylerle bağlayacağımı mı sanıyorsun? Ohio

Bu konuda çok gevşek davranıyorlar. Kanunlarınızı kontrol edin."

"Haksız değil," dedi bana, kıs kıs gülüşüne ters ters baktığımda. "Evde eğitim aldığı için şanslısın, çünkü öyle olmasaydı sınıfa götürmeye çalıştığında mahvoldu."

Giulia sırtıttı. "Evet, tamam. Bunu sana vereceğim. Okullarda bu tür şeylere izin verilmediğini unutmuşum."

"Hayır, tabii ki yapmadın," diye alay ettim, gözlerimi devirerek. "Hadi bebeğim, sakın ol."

"Üşüdüm" diye homurdandım. "Üşümüş görünmüyorsun."

Ona doğru baktım. "Üşüdüm," diye homurdandım.

Lily verandanın bu tarafına doğru yürürken güldü. "Sesin gerçekten öyle geliyor, Keira."

"Geri çekil Lily," diye gürledi Giulia ama sesi alaycıydı. "Elimizde yağsız, acımasız, ateş eden bir makine var."

O gün yaptığım şeye atıfta bulununca burnum kırıttı.

Giulia göğsüne vurdu. "Hayatımın en gururlu günü. Küçük güvercinimizin kanla kaplı bir güvercine dönüştüğünü öğrenmek."

"Bu görüntü rahatsız edici değil," diye homurdandı Lily, ama Link onu kolunun altına alırken gülümsemek için döndüğünde gülümsemesi kesildi. Kahretsin, birbirlerine çok yaklaşıyorlardı.

En eski Günahkâr arkadaşım Link sonunda huzura kavuşmuş görünüyordu. Hepimizin şeytanları vardı ama Lily ve onunki mükemmel bir uyum içinde görünüyordu.

Tüm bu kadınları bir zamanlar ne kadar kışkırttığımı itiraf etmek biraz acı veriyordu.

Onları tanıdığımdan beri, Fırtına'nın üzerimdeki çekimiyle savaşıyordum ama onları sarmaş dolaş, İhtiyarlar'ın hayatlarına yerleşmiş, kulüp hayatıyla barışık görmek... Bunun onlarla olan etkileşimlerimi etkilemesine izin verebilirdim.

Neden yapmadığımdan emin değildim ama onlar için minnettardım.

Böyle dostluklar ömür boyu sürerdi. Onlar kardeşti. Storm'un kardeşleriyle olduğu gibi birbirlerine bağlıydılar.

Posse'a gittiğinde bir daha geri dönmeyeceğini fark ettim.

Ailemin sevgisine sahip olduğumu ve Posse'un arkamda olduğunu bilmek bana o gün yaptığım şeyi yapma cesareti vermiş miydi?

O silahı alıp Kendra'nın çenesinin altına dayamak ve "Bu ailemi son kez incitişin olacak, sürtük." diye törpülemek için.

Ölümlü ruhuma sürülen bu leke üzerinde durmaktansa, Giulia'ya "Shuddup," diye homurdandım ve yüzümü sıcak içeceğime saklayarak parmaklarıma verdiği sıcaklık için minnettar oldum.

Dışarısı buz gibiydi ama kızlar ısıtıcıları kurmuşlardı, böylece hepimiz dışarıda oturup etrafta at koşturarak çocukları izleyebiliyorduk. Tabii ki, orada bulunan birkaç West Orange çocuğunun aklında kardan adam vardı. Cyan ve Kelly kavgaya ediyorlardı.

Oyun kavgası dışında arkadaş olmasalardı ikisi için de endişelenirdim.

Kelly'nin notlarının düşmesinden sonra onun da kolayca evde eğitim alabileceğine karar vermiştim, böylece ikisi sınıf arkadaşı oldular. Kelly'nin notları Cyan'inki kadar yüksek değildi ama İngilizce ödevleri beni gözyaşlarına boğardı. Bir şairin ruhuna sahipti. Onun yazdıklarını yazabiliyorken kavgayı Cyan kadar sevebileceğini hesaplayamıyordum.

İkisi de okula gitmediği için, Noel'den sonra burada ailemizle birlikte olmak için fazladan bir hafta daha kaldık ve yokluğumuzda tüneği yönetmesi için Sweet Lips'i bıraktık.

MaryCat ve Digger da buralarda bir yerdeydi ve itiraf etmeliyim ki geri dönmek iyi hissettirdi. İnsanlarımızla birlikte olmak güzeldi. Coshocton'dakiler de öyle olmaya başlamıştı ama köklerini unutmak mümkün değildi.

Bir bisiklet yanaştığında, Rachel şişeyi ağzından çıkarırken Lisandra'nın ciyaklamasına neden olacak kadar sert oturana kadar bunun üzerinde fazla düşünmedim.

"Ne oldu?" Tiffany sözlerini endişeyle süsleyerek sordu. "Yağmur mu? Sen misin?" Rachel seslendi.

Motorcu kaskını çıkarıp tıraşlı saçlarını ve geniş sırtışını ortaya çıkardığında Rachel güldü. "Aman Tanrım! Kendi düğününe geç kalacaksın, değil mi? Seni Noel için çağırmıştım, yılbaşı için değil."

Rain domuzundan inerken kıkırdadı ama daha verandaya doğru ilerlemeyi düşünmeden biri ona doğru koştu ve neredeyse onu deviriyordu.

Cyan.

Bu onun imza hareketiydi.

"Yağmur! AMAN TANRIM! Saçın! Ne yapmışlar böyle? Babam asker olduğunu söylüyor ama üniforma giymiyorsun! Daha kimseyi vurmadin mı? Geçen yıl birini vurmuştum, yani *neredeyse*-"

Soruların ve ifadelerin bulanıklığında, Yağmur'un geri çekilmesine neden olan tek şey sonuncusuydu.

Anlaşılır bir şekilde.

Başını kızına doğru salladı, yanaklarındaki iki sevimli gamzeyi ortaya çıkardı, biliyordum ki bu büyük bir sorun olacaktı, özellikle de Cyan'ın gözlerinde yıldızlar varmış gibi ona baktığı sırada.

Miley Cyrus Columbus'a geldiğinde bu kadar heyecanlı görünmediğinden emindim.

"Ah, canım," diye mırıldandı Lily usulca, gözüne takılarak. Yüzümü buruşturdum. O gülümsedi.

Cyan, Rain'i hepimizin toplandığı verandaya doğru çekti ve Rachel'in ona sarılmasına, yeğeniyle tanışmasına ve güvertedeki herkesi selamlamasına yetecek kadar uzun süre yalnız bıraktı. Sonra tekrar sordu: "Saçını neden kestiler?"

Kardeşler dışarı çıktı, her biri Rain'i selamladı, bazıları onu kucaklamak için çekiştirdi, diğerleri ise sadece sırtını sıvazladı. Tüm bunlar olurken Cyan orada oturmuş, yavru köpek gözleriyle Rain'e bakıyor, Kelly de en az onun kadar meraklı bir şekilde etraflarında dolanıyor, Rain dikkatini onlara çevirdiğinde ona sorular soruyordu.

Çok tatlıydı. Tehlikeli
ama tatlıydı.

Özellikle de Kelly, Rain'e Cyan'ın baktığı gibi baktığında... Körü körüne hayranlık yerine kahramana tapınma dışında.

Yine de itiraf etmeliyim ki, akşam bir bulanıklık içinde geçti. Çok fazla yedik, çok fazla içtik, güldük, konuştuk ve her şey çok güzeldi. Çok güzeldi. Uzun zamandır nefret ettiğim kulüp binasında, evliliğim boyunca korktuğum kardeşlerimle otururken, bu bir tür mezuniyet gibiydi. Buraya bir eş olarak değil, yaşlı bir kadın olarak dönmüştüm ve bu da bunu doğruluyordu.

Storm'un beni desteklemesiyle merdivenlere ulaştığımda alkolden olmasa da mutluluktan çakırkeyif olduğum kesindi ve önümüzdeki birkaç gece için ödünç aldığımız yatak odasına yöneldik. Rex buranın Storm'un yatak odası olduğunu söylemişti, bu yüzden başka kimsenin kullanmasına izin verilmediği anlamına gelip gelmediğini bilmiyordum, ama burada, West Orange'da hâlâ köklerimiz varmış gibi hissetmemi sağladı ve bu kalbimi ısıttı.

Kazağımı yere bırakıp kot pantolonumu silkelerken, "Bilin bakalım bugün eczanede kimi gördüm?" diye seslendim.

Storm, Coshocton bölümünden gelen mesajları kontrol ederken, "Kim?" diye sordu.

"Annem."

Bana bakabilmek için kafasını çevirdi. "Annen mi?" Başımı salladım.

"Seni tanıd mı?"

Gülümsedim. Başımı salladım.

Ayağa kalkarken kaşları çatıldı ve saniyeler içinde bana sarıldı, ben de tam olmam gereken yerdeydim. "Bu onun kaybı, bebeğim."

"Biliyorum."

"Cyan'ı gördü mü?"

"Hayır, yalnız
gittim."

Mırıldandı. "Buna sevinip sevinmediğimden emin değilim. Cyan'ı da boş bırakacağını düşünmek istemezdim." Beni bir kez daha sıktı. "Ciddiyim Keira. Bu onun kaybı."

"Gerçekten, biliyorum. Coshocton'dan önce..." Omuz silktilim. "Muhtemelen üzülürdüm ama şimdi değil."

Homurdandı. "Yaşlı sürtük neler kaçırdığını anlayamayacak kadar aptal." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve dilimin onunkini yakalamak için dışarı fırlamasına izin verdiğimde, biraz kımıldadı, aletini karnıma sürttü, hem sertliğini hem de asma kilidi hissetmeme izin verdi.

Noel için altın bir zincir almış ve bir kuyumcuya asma kilidinin anahtarını, bana verdiği ilk doğum günü hediyesi olan üzerinde Bir Yaz Gecesi Rüyası alıntısı bulunan kolyeyle birlikte zincire kaynaklatmıştı. Ne kadar etkilenmiş olsam da, sık kilidinin elmaslarla süslenmiş olduğunu düşünmek beni hâlâ eğlendiriyordu.

Uzanıp parmaklarımın arasında ovuşturdum ve "Keşke tepedeki yerimizi ziyaret etmemiz için hava çok soğuk olmasaydı" diye mırıldandım.

Sırıttı. "Bunun için daha çok zaman var. Yazın ziyaret edeceğimizden emin olmalıyım."

Ben de sıırıttım, sonra kilidi bıraktım ve ellerimin yanaklarını kavrayacak şekilde yukarı kalkmasına izin verdim, alt dudağını ısırabilmek için parmak uçlarımda yükselirken onu yerinde tuttum.

"Bunlar kavga sözleri," diye mırıldandı ağızıma karşı.

"Ben bir şey demedim," diye yumuşak bir kahkaha atarak alay ettim, beni kollarına alıp yatağa fırlattığında bir çığlık attım.

Bacaklarımın arasında sürünürken, elimi külotumun altından geçirirken ona gülümsedim. Klitorisimle oynadığımda homurdandı ve kasıklarımı yakaladı, sonra da amımı mükemmel bir şekilde görebilmek için sürükledi.

Kendime dokundukça kalçalarım sallanıyor, sikini çıkarıp otuz bir çekmeye başladığında daha da keyifleniyordum. Asma kilidin görsel müstehcenliği artık alıştığım bir şeydi, ama ucunu, sızan prekumu ve kızgın bir kırmızıyı görmek beni inletti.

Dik durarak anahtarı boynuma geçirdim, sonra o sikini sıkıca tutarken kilide soktum. Ben dik dururken anahtarı yana fırlattı ve ben üstte olacak şekilde bizi döndürdü. Aletini kavradım, yarığıma sokmadan önce sularımın arasından geçirirken elimde sıkıca tuttum.

Kalın, şişman gövdesine gömüldüğümde başım geriye doğru eğildi.

Onu sürerken, neşe, sevgi ve ihtiyaç karışımı karışık bir kahkaha attım.

Hızlandıkça, Storm'la bu şekilde birlikte olmanın özgürlüğünün beni ele geçirmesine izin verdim.

Onu amımla kavrarken, bizi birbirimize bağlayan bağların daha da sıkılaştığını hissettim.

Boşaldığımda ve yarım saniye sonra siki içime fışkırdığında, ben orgazmımı haykırdığımda ve o kendi orgazmıyla kükrediğinde, dudaklarımda gizli bir gülümsemenin dolaştığını hissettim.

Yarın ona bir bebeğımız olacağını söyleyecektim. Daha önce istemeyeceği ama şimdi isteyeceğinden emin olduğum bir bebek.
Bu gece bizim içindi. Yarın ailemiz içindi.

KIRK ALTI

KEIRA

8 AĞUSTOS'TAN DÖRT YIL SONRA

Wake Me Up When September Ends - Green Day

Am dudaklarımı araladığında içimden bir hıçkırık yükseldi ve lanet telefonu aniden aramıza girip tıklamaya başladığında inledim.

"Eğer bir gün hacklenirsen," diye fısıldadım, "seni öldürürüm."

Kıs kıs güldü, ama bacaklarımı daha da ayırmadan önce iç uyluğumu ısırdı. Bunu yaparken, dölünün içimden kaydığını hissettim ve tabii ki bir atış daha yaptı.

Beni karnımın üzerine yuvarlanmaya, dört ayak üzerinde durmaya teşvik ettiğinde, yaptım, sırtımı kamburlaştırdım ve göğüs kafesimdeki damgasına bir öpücük kondurduktan sonra atış üstüne atış yaparken omzumun üzerinden ona baktım. "Bazı melekler de şeytandır." yazıyordu. Ve bunun bize tam olarak uyduğunu düşündüm.

Phoenix'in doğumundan sonra kendimden utanır olmuştum. Tabii ki Storm beş dakika kadar bu durumdan kurtulmama izin vermişti. Her zamanki gibi, her santimetreme tapıyor, kendime olan saygımdaki boşlukları gerçeğe dolduruyordu - en azından onun gözünde.

Sonunda ona inanmaya başladım ve kısa bir süre sonra fotoğraflarımızı çekmesine izin verdim.

O zamandan beri, ne zaman seks yapsak telefonu elinin altındaydı.

Vücudumdan böylesine içgüdüsel bir zevk aldığını bilmenin beni çok tahrik ettiğini itiraf etmeliyim. İki çocuk ona iyi davranmamıştı ama yine de bana bir porno yıldızıymışım gibi bakıyordu.

Tabii ki ona göre öyleydim.

Bir bebek ve iki gençle, ihtiyaç duyduğu kadar erişilebilir olmak her zaman mümkün değildi ve karşılığında bana bir fotoğraf gönderdiği sürece mastürbasyon yapması gerektiğinde bunu yapabileceği konusunda anlaşmıştık. Sonuç olarak, çektiği fotoğrafları benim ve

Daha sonra, daha fazla hesap verebilirlik için, bana özellikle neyin onu boşalttığını söyledi.

İşe yaradı. Kilit ve bu onu kontrol altında tutuyor gibiydi ve bölümün genişlemesi, başkanlığının başında yatırım yaptığı işlerin onun gözetiminde nasıl patladığı, iki genç ve yeni yürümeye başlayan bir çocukla, hayat gerçekten daha stresli olamazdı ve yine de iyi gidiyordu. İyiden de iyi diye düşündüm. Güçlüydük. Her zamankinden daha güçlüydük.

"Parmaklarını amına sok," diye gürledi, ben de inledim ama dediğini yaptım.

Klitorisim birkaç dakika önce bana hediye ettiği zevkle hâlâ kıvılcımlanıyordu ama buna alışmıştım. Sabahları bir orgazm ve bir fotoğraf çekimiyle uyanmak hemen hemen her güne nasıl başladığımın bir göstergesiydi.

Amımla oynarken, "Bu kelimeden nefret ettiğimi biliyorsun," dedim. "Bayılıyorum. Amını seviyorum."

Homurdandım ama şikâyet etmedim. Ne eğilip yarığımı dillediğinde, ne de klitorisimi tekrar ağzına alıp beni sert ve hızlı bir şekilde boşalttığında. Yüzüne vurmaya başladığımda içime geri kayıyordu ve inledim, beni şaftıyla doldururken sınıra kadar ittim.

Elleri kalçalarımı kavrayıp beni tekrar aletin üzerine sürüklerken telefon bir kenara atılmış, unutulmuştu. Aramıza uzandım, hassas klitorisimi tekrar parmakladım, ben yapana kadar boşalmayacağını biliyordum ve kendimi daha sert, daha yüksek, daha hızlı çalıştım, bitmeyen yapılacaklar listesinin konsantrasyonumu filtrelemesine izin vermemeye çalıştım.

Storm'un bana ihtiyacı vardı. Eğer odaklanmazsam, bunu anlayacak ve kendini bir pislik gibi hissedecekti. Onun böyle hissetmesiyle işim bitmişti. Bear'ın haklı olduğunu, değerli olduğunu kabul etmesi için üç yıl ve oğlumuzun doğumu gerekmişti. Ve bu süre içinde onu nasıl sevdiğimi, onsuz nasıl yaşamak istemediğimi göstermek için çok çalışmıştım. Birbirimiz için ne kadar önemli olduğumuzu.

Bear'ın dediği gibi ruh eşleri.

Bu yüzden, ciddi şekilde yiyecek eksikliği olan buzdolabımızın çaresiz durumunu ve lokanta personelinin ihtiyaç duyduğu programları bir kenara ittim. Bize odaklandım. Sadece bize. Sonsuza kadar bize.

Her zamanki gibi işe yaradı.

Elimi ağzıma götürmeme, İhtiyar'ımla yaşadığım orgazmın patlamasıyla çığlık atmamak için kendimi tutmama yetecek kadar zevk içimde çağıladı.

Parmakları içime gömüldü, etimi sertçe ısırdı ve ben aynı anda hem bunalmış hem de neşeli bir şekilde inledim. Son bir hamle için beni içine çekerken, içime boşalırken, beni işaretlerken, damgalarken

çarşaf, daha başlamadan günü bitirmiş gevşek ve vıcık vıcık bir erişte.

Ben çarşafın üzerine sıçrarken, o da bana yaklaştı, sırtüstü yattı, ikimizin de göğsü kabarıyordu ve beni şaşırtmaktan asla vazgeçmeyen bu felaketten kurtulmaya çalışıyorduk.

İkimizin de diğerinin uyanık olduğunu bildiği ama sadece birbirimizin yanında olmaktan memnun olduğumuz on dakikalık bir sessizlikten sonra, "Doğum günün için ne istiyorsun?" diye mırıldandım. Kıs kıs güldü ve ben de karnına vurdum. "Ne?" Şikâyet ettim. "Sana ihtiyacın olmayan bir şey almamı istemiyorsan bana söylemek zorunda mısın? Kravat takan biri değilsin, değil mi?"

Bu onu daha çok kıs kıs güldürdü.

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok," dedi gülmeyi bırakmayı başardıktan sonra. "Sadece sana."

Homurdandım, "Böyle söyleme. Doğum günüm için istediğim şeylerin bir listesi olduğunda kendimi kötü hissediyorum."

"Ah, demek suçluluk duyduğun için soruyorsun," diye alay etti ve birbirimize bakabilmemiz için başını yana çevirdi.

Ve bu kadar basit bir şekilde nefesimi çaldı.

Uzandım, başparmağımla gülümsemesini takip ettim - şu anki krep pozisyonumda biraz garip olsa da - ısıltılı gözleri benimkileri tutarken.

"Biliyor musun, on sekiz yaşındayken seni okul dışında gördüğümde, seninkinden daha üzgün gözler görmediğimden emindim. Ne kadar haklı olduğumu hiç fark etmemiştim." Gülümsedim. "Ama şimdi üzgün değiller."

Başını iki yana salladı. "Üzülecek bir şey yok." Bakışları yatak odasının başka bir noktasına kaydı, göremediğim bir noktaya, ama anladığının biliyordum.

Evlilik hayatımızın çoğunda daha küçük evlerde yaşamıştık, nedenini artık biliyordum. *Teşekkürler* baba *ama* burası çok büyüktü. Beş yatak odası, büyük bir aile odası, onun için bir ofis, çocuklar için bir okul odası, benim için bir oda. Beş banyo, üç yarım banyo, bir mutfak, ayrı bir yemek odası ve hepsi güzelce dekore edilmişti. Sanki bir dergiye aitmiş gibi. Hizmetçi ortalığı toparlamayı bitirdikten sonraydı. Çoğunlukla, etrafta dolaşan bu kadar çok insanla birlikte bir bomba düşmüş gibi görünüyordu.

Yanımızda Digger ve MaryCat'in kendileri ve üç çocukları için bir mülkleri vardı, Tatlı Dudaklar diğer taraftaydı, Picasso ve Slayer da Yaşlı Hanımlarıyla birlikteydi. Toplamda on sekiz mülk vardı ve North ile Yaşlı Hanımı şu anda bir tane inşa ediyordu.

Coshocton bölümü diğer Şeytan'ın Günahkârları muadillerine göre daha az yasadı ve daha yasıldı. Yerleşkemizden geçen kaçakçılar yüzünden hâlâ yüzde birlik gruptular ama Storm'un uzmanlık alanının şu olduğu ortaya çıktı

kara para aklamak ve iş yapan başarılı işletmeler yaratmak.

Yıllar içinde her biri kendi ailelerine ve hayatlarına sahip otuz kardeşi daha bünyesine katmıştı ve o tahtta otururken ben de onun yanında duruyordum. Kulüp hayatı artık bana yabancı değildi. Kulüp fahişelerinden ya da barlardaki partilerden korkmuyordum. Aslına bakarsanız, tatlıbutonlar benden korkuyordu ve kardeşler bana saygı duyuyordu. Burada MaryCat'in en iyi arkadaşım olduğu arkadaşlarım vardı ve daha da önemlisi, Coshoclonlular arasında kök salmış, kendi ailemizi kurmuştuk.

Odaya bakarken gördüğü şeyin, düşündüğü şeyin bu olduğunu biliyordum.

Dört yıl içinde, önceki on iki yılda başardığımızdan daha fazlasını başardık.

Koridordan gelen tek bir cızırtı ikimizi de dalgın düşüncelerimizden uzaklaştırdı ve bunun Cyan'ın Kelly'yi kızdırmak için açtığı berbat zil sesi olduğunu fark edince şaşkınlıkla kaşlarımı çattım çünkü Cyan ve Krav arkadaşları için bile biraz erkendi.

Evet, Cyan hâlâ Krav antrenmanı yapıyordu ve onun katılacağını asla hayal edemeyeceğim bir sürü başka aktiviteye de katılıyordu. Jimnastik dodoların yolundan gitmişti. Judo ve Taekwondo'daki iki siyah kuşağıyla kulüp binasındaki her erkek kardeşin ona saygı duymasını sağlayan dövüş sanatları onun olayıydı çünkü onları kıçlarının üstüne koyabilirdi ve koyardı.

Koridorda keskin, kısa bir çığlık duyulduğunda hemen ayağa fırladım. Bir gece terörü geçirmeyeli yıllar olmuştu ama ikimiz de sanki dün olmuş gibi tepki verdik.

Benim aksime, Storm bir çarşaf almak için beklemedi. Hayır, bu çok kolay olurdu. Şortunu yerden sürükleyip giyerek hızlıca çıktı ve çocuğumuza ulaşmak için koridorda hışım ile ilerlerken adının hakkını verdi.

Peşinden koştum, acelem yüzünden neredeyse çarşafa takılıp düşüyordum. Ona yetiştiğim de Cyan kollarında hıçkırarak ağlıyordu.

"Ne oldu?" Ne haltlar döndüğünü merak ederek sordum.

Cyan'ın hıçkırıkları kalbimi parçaladı, lime lime etti. Kelly odasından yuvarlanarak çıktı, kafasına bir kâğıt yapışmıştı, bu da bana bugün yapacağımız sınava çalıştığını ve masasında uyuyakaldığını söylüyordu ve yan odada Phoenix'in kız kardeşini duyup onun acısına karşılık verirken feryat etmeye başladığını duydum.

"Tanrım, neler oluyor?" Kelly bağırarak hepimize yaklaştı ve Cyan'ın merkezinde durduğu bir üçgen oluşturdu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım ve cevap almak için Storm'a baktım.

Perişan haldeki kızımızı göğsüne bastırırken ağzı sıkıydı. "O Rachel'dı."

"Rachel?" Kelly uykulu bir şekilde mırıldandı. "Neden arıyor?"
"Rain ortalıkta yok."

SEVGİLİ GÜNLÜK

KELLY'NİN SON SENESİ

Bugün mükemmeldi. Çok, çok, çok mükemmel. Kelly'nin tüm sıkı çalışması sonunda meyvesini verdi. Onu o sahneye çıkarken, mezuniyet kıyafetlerini giyerken ve diplomasını kabul ederken izlemek bir şeydi - summa cum laude, biliyor musunuz - ama onun veda konuşmasını yapmasını izlemek asla unutamayacağım bir şey.

Hepimiz onun için oradaydık, tüm bölüm ata bindi, Posse ve Yaşlı Adamları da geldi ve I-80 üzerindeki bu moteli ele geçirdik. Kelimenin tam anlamıyla herkes buradaydı. Oditoryumun neredeyse tamamını kapladık ve bu, diğer ailelere yer açmak için bazılarımızdan ayrılmamızı istemelerinden önceydi.

Yine de çok komikti.

Storm ya da başka bir kardeş sahneye çıktığını haber vermek için onlara mesaj atmış olmalı çünkü diplomasını aldığı anda dışarıda korna sesleri yükseliyordu.

Yemin ederim herkes koltuklarında zıpladı. Ne bölüm, ne de ben.

Sanırım bugün kulüple ne kadar bütünleştiğimi fark ettiğim ilk gün oldu. Tam olarak fark etmedim ama... sanırım her gün bir şey yaptığınızda, bir şey size hatırlatana kadar bunun gerçekleştiğini bilmiyorsunuz.

Giulia bunu anlamam bu kadar uzun sürdüğü için bana bir tokat atar, aptal derdi ama yapmadığı için memnunum. Bunu kendim çözdüğüm için mutluyum.

Olayları algılamakta yavaş olmadığım asla söylenmesin. Uçarı olmayı bırakmam on iki yılımı aldı, ama ders bir kez öğrenildi mi, benim için o kadar.

Bugün Storm'un yanında otururken, kolunu belime dolamışken, parmakları yan tarafımdaki izimi takip ederken, gençliğimin ve ilk tanıştığımız zamanların nasıl olduğunu hatırladım, evlendiğimiz zamanı hatırladım ve Cyan'ın

doğdum. Kendimi böyle bir yerde, bir diploma alırken, arkadaşlarım ve ailem tarafından alkışlanırken hayal etmiştim ama bu gerçekleşmemişti. Henüz olmamıştı. Daha zaman vardı. Ve hayat size farklı türden başarılar sunar, değil mi?

Evlatlık bir çocuğu o kadar iyi yetiştiriyorsunuz ki, o çocuk aileniz için kendi kanınızdan ve canınızdan biri kadar önemli hale geliyor; bununla gurur duyuyorum. Kelly ile gurur duyuyorum. Sanırım... onu gördüğümde Storm ile paralellikler görüyorum. O gençken. Rene ve Bear onu yanlarına aldıklarında. Keşke tam velayeti alabilselerdi ve keşke Jump ve Darla ölmek zorunda kalmasaydı, ama hayat böyle bir şey ve şimdi onları gururlandırdığımı biliyorum.

Onu burada görmek, başardıklarını görmek ve büyük işlere imza atacağını bilmek pişmanlığımı ortadan kaldırmıyor ama ailesinin de en az bizim kadar gururlu bir şekilde ona baktığını bilmek beni mutlu ediyor ve şüphesiz sevildiğini bilmek beni rahatlatıyor.

Harika bir gündü ve biraz daha yazacağım ama Storm az önce banyodan çıktı ve eğer o asma kilidi bir kez daha yüzüme doğru sallarsa... diyelim ki bunu onun ve benim bildiğimiz tek şekilde kutlamak üzereyim.

KIRK YEDİ

FIRTINA

8 AĞUSTOS'TAN ON DÖRT YIL SONRA

Say You Won't Let Go - James Arthur

"Sana verebileceğim tek şey AŞK DEĞİL," dedim Keira'ya, kışını tutup onu kendime çektim.

Dans pistinde, herkesin gözü önünde onu ellediğimde kıkırdayarak güldü. Ama bunda bir sakınca görmedim. Buradaki insanların çoğu aynı şeyi yapıyordu, hatta Cyan bile damadıyla birlikteydi.

İkisini görünce gülümsedim, kadının yüzündeki neşe, düpedüz sevgi ve kocasına sert bir bakış attım, bu bir sözdü. Dün gece Lockbox'ta onu tehdit ettiğim için zaten bildiği ve anladığı bir söz.

Bana başını salladı, ben de ona başımı salladım, tam o sırada Keira, "Damadımızı korkutmayı bırak," diye homurdandı.

Kıs kıs gülerек ona baktım. "Bir erkeğin eğlenmesi gerekir. Bu bir geçiş töreni."

Gözlerini devirdi. "Sana bir geçiş töreni vereceğim-" Parmak uçlarına doğru eğildi ve bana ayaklarımı yerden kesecek güçte bir öpücük verdi.

Yirmi beş yıl. Lanet olsun.

Yirmi beş.

Zamanın bu kadar çabuk geçmesi hâlâ çılgınca geliyordu ama yine de ben onu dolu dolu yaşamıştım, Keira da öyle. Artık dört çocuğumuz vardı. Cyan, Kelly, Phoenix ve Brook ve her biri beni düzenli olarak çıldırtmaktan memnundu, ama başka türlü olmasını istemezdim. Brook sürpriz bir bebektir, bir doğum günü hediyesinin ters gitmesinin ardından ortaya çıkmıştı.

Kırk iki yaşında başka bir çocuk sahibi olacağımı hiç düşünmemiştim ama ben kimdim ki?

Şikayet etmek için mi?

O küçük canavar olmadan hiçbir şey doğru hissettirmezdi.

Yeri gelmişken, Brook'un feryadını dans pistinin diğer tarafından tanıdım.

Keira öpüşmemizi keserken, "Senin dölün cehenneme sebep oluyor,"

diye mırıldandı. "Benim yumurtam mı?"

"Bu o lanet köpek. Yemin ederim, bir sonrakini ben seçeceğim. Bütün çocukları kızdırıyor."

"Eğer seçersen bir chihuahua olacak."

"Bunun nesi yanlış? Dört patileri üzerinde cehennem

değiller." Sırıttım. "Sevdiğini biliyorsun."

"Öyle mi?" diye homurdandı ama gözleri, her yere asılmış binlerce peri ışığıyla birlikte sevinçten parlıyordu.

Bu resepsiyonla Cyan'ı gururlandırmıştı; Coshocton ve West Orange'dan tüm Yaşlı Hanımların başarması gereken bir başarıydı bu.

Alt bölgemizde bir tür sokak partisiydi, ancak yolda düzinelerce masa ve sandalye, bir dans pisti, bir bando takımı, Digger'ın bizimki gibi nikah memuru olduğu ve büyük kızımın yemin ettiği çardak, küçük çocuklar için oyun alanları ve bana kadınının başka bir hayatta harika bir düğün planlayıcısı olabileceğini söyleyen diğer her türlü şey vardı.

Bana planını anlattığında, sadece gözlerimi devirmiş, çek defterini ona uzatmış ve devam etmesine izin vermiştim. Ben zeki bir adamdım ve zeki bir adam ne zaman geri çekileceğini ve Yaşlı Kadını serbest bırakacağını bilirdi.

Paramız yetmeyecek gibi değildi.

Yıllar içinde Brook on sekiz yaşına geldiğinde Florida ya da Kaliforniya'da emekli olmamıza yetecek kadar küçük bir servet kazanmıştım ve hayatımı olduğu gibi sevdiğim kadar bunu da dört gözle bekliyordum. Ve eğer yeterince param olmasaydı, Bear'ın mirası bu partinin masraflarını on kat fazlasıyla karşılardı.

Tanrı altına yatırım yapan adamı sever.

Beş yıl önce fiyatlar fırladığında onu satmış ve büyük bir vurgun yapmıştım.

Bir bağırış duyduğumda arkamı döndüm, Nyx'in cehennem zebanilerinin benimkilere karıştığını gördüm, sonra Link'in ve Sin'inkiler de kavgaya katıldı. Ne yaptıklarından emin değildim, bilmek de istemiyordum. Bir sürü yetişkin vardı, bir kereliğine başka birinin ebeveynlik yapabileceğini düşündüm - her gün gelinin babası olmuyordum, değil mi? Bir gece dinlenmeyi hak etmişim.

Rex'in kızıyla dans ettiğini, Cruz ve Indy'nin dans pistinde dönüp durduğunu, Rex'in kalçasında bir çocukla dans ettiğini, Stone ve oğlunun da dans ettiğini görünce başımı sallamak zorunda kaldım.

Her nasılsa, kırklı yaşlarımızı geride bırakmıştık.

Nasıl olduysa ellili yaşlardaydık. Bu ne zaman oldu?

"Hüzünlü görünüyorsun."

"Duygusal değil. Sadece..." Gülümsedim. "Düşünüyorum. Çok güzeldi, değil mi?" "Ne? Gün mü? Evet." Bir nefes verdi. "Bittiği için çok mutluyum bebeğim."

Kahretsin, eğer korsajlar, vejetaryen mezeler ve Giulia'nın bir gün daha küstüğü kişinin yanında oturmak zorunda kalmamasını sağlamak için endişelenmek zorunda kalsaydım, eminim delirirdim."

Ona gülümsedim, ancak kastettiğim bu değildi ve bunun yerine, "Sana bir hediyem var," diye mırıldandım.

Dondu kaldı. "Sen mi yaptın?" Gözleri kısıldı. "Bu iş benim sırtüstü yatmamla mı bitecek?"

Kıs kıs güldüm. "Eğer istiyorsan, ben fazlasıyla istekliyim." Dudakları somurttu. "Bana borçlusun."

"Ve bir tane de sen alacaksın." Bir elimi kaldırdım. "Scout'un onuru." Başımı eğdim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Seni hiç uzun süre aç bırakmadım, değil mi?"

"Hayır. Sen de başlamasan iyi olur."

"Açgözlü," diye azarladım, her ne kadar bunca yıl sonra onun da benim kadar bana aç olduğunu bilmek beni heyecanlandırırsa da.

Açlık hiç azalmadı.

Aksine daha da arttı.

Ona olan ihtiyacım ve sevgim de onunla birlikte genişledi, büyüdü, büyüdü, içimi **d o l d u r d u** . Asla doymayacaktım, gerçekten, ve onun da aynı şekilde hissettiğini biliyordum.

Birbirimize doyamıyorduk. "Bu bir orgazm değil ama."

"Ne oldu?"

Onun şaşkınlığı karşısında omuzlarımı kıpırdattım ve Little bize çarptığında ona gülümsedim. Dude, Tarçın'ı damgalanmayı daha yeni kabul ettirmişti. Bulutların üzerinde olduğu için, bir bedenin içinde bir tank olduğunu unutmuş ve hepimizi ezmeye devam etmişti. Yine de mutluluğu bulaşıcıydı, bu yüzden ben kim oluyordum da herkesin ayak parmaklarına bastığı için ona kızıyordum?

"Özel bir şey değil," dedim kadınıma sırtarak, parmakları boğazımdaki damgayı izlerken, onunkiyle eşleşen bir damga, "ama onları almanı istedim. Rex onları sattıkları eski depoda bulmuş. Bear evi sattıktan sonra bir sürü kutuyu oraya atmış."

"Ooh, fark etmemiştim! Onları da yanında mı getirdi?"

"Evet. Tanrı'ya şükür ne olduklarını bilmiyordu ama kutunun **ü z e r i n d e** benim adım yazıyordu, o yüzden bana getirdi."

Elimi çekti. "Şimdi merak ediyorum."

"Güzel." Nat King Cole'u L-O-V-E hakkında şarkı söylemesi için bırakarak onu yanıma yatırdım ve evimize doğru çekilmeye başladım.

Küflü ketçaplı sandviçlerle büyümüş ve batakhanelerde yaşamış bir çocuğun böyle bir eve sahip olması hâlâ aklımı kurcalıyordu. Elbette bunu hak etmiştim ama yine de minnettar olmadığım bir gün bile olmamıştı. Sahip olduğum her şey için minnettardım.

Bazı insanlar buna asla sahip olamayacağını ummuş olabilir. Geçmişte yaptığım hatalar yüzünden bir geleceğe layık olmadığımı düşünebilirlerdi ama benim kadını o insanlar değildi.

Kadınım bende bir şey görmüştü, bugüne kadar gördüğü bir şey ve ona çok minnettardım. Beni kutsadığı her gün için. Her öpücüğü ve her okşaması için. Bana hiçbir borcu yokken hediye ettiği bir gelecek için. Beni cehenneme göndermek yerine, cennete götürmüştü.

Geçen yıl meme kanseri korkusunu atlatmıştık, kolesterolüm ve yüksek tansiyonum için ilaç kullanıyordum ve yol boyunca daha fazla zorluk olacağını biliyordum, ama onları da atlatacaktık.

Yaptığımız şey buydu.

Çabaladık.

Beni karşılayan insanlara el salladım, bazıları yanıma geldi, bizimle etkinlik hakkında sohbet etti, ikimizi de tebrik etti, o kadar ki lanet olası ön kapıma varmam bir saatten fazla sürdü.

Oraya vardığımızda Keira, MaryCat'in ona söylediği bir şey üzerine kıkırdıyordu ve onu kapıya doğru döndürdüm, ofisime yönlendirmeden önce içeri girmesine izin verdim.

Orada, masanın önündeki kanepeye sıçradı, yakında nakletmek zorunda kalacağım saksıdan üzerine doğru dans eden eğrelti otlarımdan birinin yaprağına elini salladı çünkü asi olmaya başlamıştı, sonra Two-Fourths, nam-ı diğer Twofer ortaya çıkınca ofladı. Ona doğru koşarak, sanki bir Mastiff iken bir Shih Tzu'ymuş gibi kucağına indi.

Homurdandı ama onun oraya yerleşmesine izin verdi ve ben not defterini alırken bile gülümsedim.

"Bunları tamamen unutmuşum," diye itiraf ettim. "Nedir bunlar?" diye sordu, merak ettiği belliydi. "Sana yazdığım mektuplar."

"Mektuplar mı?" Gözleri irileşti.

"Evet, seni Jackson Lisesi'nde ilk gördüğümde." Ona gülümsedim. "Muhtemelen çok iç karartıcıdır ama bilemiyorum, belki görmek hoşuna gider diye düşündüm." Not defterini ona uzattığımda, gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüm. "Hey!" diye azarladım, "daha az."

"Özür dilerim, saçmalıyorum."

Ona sııttım. "Elbette öyle. İnanın bana, bunları yazarken kelime ustası değildim."

Onlara sarıldı. "Onları hep aynı şekilde seveceğim. Onları almama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Eğilerek çenesine vurdum. "Başka bir gece okur musun?

Bu gece gülümsemek için, o anı değil bugünü düşünmek için."

Gözleri yüz hatlarımın üzerinde dans ederken yumuşaktı. İlk başta tartışacağını düşündüm ama yanındaki koltuğu sıvazladı ve "Elbette" diye mırıldandı.

Kanepede kendime bir yer açtım, Twofer oflayıp pufladı ama yanına sokulmama izin verdi ve hemen altına yerleştiği bir kolumu kaldırdım.

Birlikte otururken, bitkilerimin arasında, duvarda benim ve onun, çocuklarımızın fotoğrafları, sokak partisinden gelen müzik bize serenat yaparken, sadece olmak için bir an ayırırken iç çekti.

İşlemek için.

Küçük kızımız artık o kadar da küçük değildi.

O kadar çok şeyin üstesinden gelmiş, o kadar güçlü olmuştu ki, bazı günler onu Coshocton'a çaresizce gelen korkmuş, sıska peri olarak tanıyamıyordum.

O bir olimpiyatçıydı.

Benim çocuğum, lanet bir olimpiyatçı.

Canın cehenneme, anne.

"Sence mutlu olacak mı?" Keira düşüncelerimi bölerek sordu.

"Onu mutlu etse iyi olur," diye homurdandım. "On iki kalibrelik bir silahım var ve onu kullanmaktan korkmuyorum."

SEVGİLİ KEIRA

Bu sana yazdığım son mektup olacak çünkü bebeğim, artık bir şeyler yazmak zorunda değilim. Sen benim yanımdasın, yani sana sadece anlatabilirim.

Bunun benim gibi bir adam için ne kadar özgürleştirici olduğunu muhtemelen bilmiyorsundur. Utanmama gerek yok, saklanmama gerek yok, sadece seninle konuşabilirim çünkü sen oradasın. Bir kaidenin üzerinde değilsin -her ne kadar hala benim meleğim olsan da- sen benim Yaşlı Hanımımsın.

Kadınım benim.

Lanet hayatım.

Bu mektuplar seni üzmemek için değil, sadece o z a m a n l a r ne kadar aptal olduğumu fark etmeni sağlamak ve ne kadar değiştiğimi görmeni ummak için. Senin için. Her zaman senin için, bebeğim.

Bir bok parçasını, bir pisliği aldınız ve onu yanınızda durmaya layık olduğuna inandığınız bir adama dönüştürdünüz çünkü biliyorum ki yeterince iyi olmasaydım, beni yıllar önce dışarı atardınız.

Kendimle gurur duyuyorum. En sonunda. Benim yaşlı kadınım olduğun için onur duyuyorum. Karım olduğun için onur duyuyorum. Ama bundan da öte, benim olduğun için çok minnettarım. Bana bir şans daha verecek kadar beni affettiğin için. İlişkimizi sürdüreceksin kadar beni sevdiğin için.

Öleceğim güne kadar sana değer vereceğim; bunu bil, sana taptığımı bil, senin için öldüreceğimi ve cehennem ateşinde yürüyeceğimi bil ve Keira'sı olmadan Storm'un olamayacağını bil.

*Seni seviyorum,
bebeğim. Asher*

**** TETİKLEYİCİ UYARI ****

Storm ve Keira'nın hikayesinin nasıl bittiğini öğrenmek istiyorsanız okumaya devam edebilirsiniz.

Kendiniz hayal etmeyi tercih ediyorsanız, burada durabilirsiniz.

Eğer devam etmek istemiyorsanız...

REX ŞİMDİ ÖN SİPARİŞTE!

Buradan alın: www.books2read.com/RexSerenaAkeroyd

Onunla tanıştınız, onu tanıdığınızı sanıyorsunuz, ama West Orange şubesinin bu soğuk başkanını *gerçekten* tanıyan var mı?

MaryCat ve Digger'ın nasıl bir araya geldiğini bilmek ister misiniz?
Beş Nokta ve Şeytan'ın Günahkarları'nın iplerinin nasıl birbirine karıştığını bu özel ön bölümde öğrenin!

[Çok Yaramaz Bir MC Noel'i!](#)

ÖN SİPARİŞLER BAŞLADI!

EPILOG

8 AĞUSTOS'TAN KIRK YIL SONRA

*Sarah Cothran - As The World Caves In
Never Let Me Go - Florence & The Machine*

Fırçasını alıp saçlarının üzerinde yavaşça gezdirmesini İZLEDİM. Saçları inceliyordu ve topak topak döküldüğünü biliyordum. Bundan nefret ediyordu ve ben de onun adına nefret ediyordum. Kel olması benim umurumda değildi ama onun umurundaydı. Elli yaşında meme kanserine yakalandığında hepsini kaybetmişti ama benim Keira'm bir savaşçıydı. Her zamankinden daha güçlü dönmüştü. Yine de bu sefer savaşmak yoktu.

İkimiz de biliyorduk.

Pankreas kanseri. Dördüncü evre. Ölmek üzereydi.

Bir eczane dolusu ilaç aldığım hastalıklarım olsa da henüz o noktada değildim. Yıllar boyunca bedenime nasıl davrandığımı düşünülürken bu çok acımasızcaydı. Önce onun alınması bana bu dünyada adaletin olmadığını gösterdi.

Yine de bu, bugünün benim ölüm günüm olmadığı anlamına gelmiyordu.

Her şeyi kafasında kurmuştu, öyle ki onu bir şişe hapla bulduğumda ona planımı anlatmıştım. Onu Valium'la görmemiş olsaydım bunu asla dile getirmezdim ama bu işi nasıl bitireceğimi çoktan planlamıştım. Yeniden düşünmem için bana yalvarsa da bu olmayacaktı. Onsuz bir dünyada yaşamaya niyetim yoktu. Bear'ın Rene'si olmadan çektiği gibi acı çekmeyecektim.

Kimse bilmiyordu.

Ne kardeşlerim, ne de onun kız kardeşleri. Çocuklarımız karanlıktaydı. Ailemiz onlara bıraktığımız mektupları bulana kadar bilmeyecekti.

Buna üzülmedim. Beni üzen şey onun yok oluşunu izlemektir.

Doktorlar bana birkaç hafta daha dedi. Birkaç hafta daha onun zayıflamasını ve hastalanmasını, beni terk etmesini izleyecektim.

Ona, öldüğü an her şeyi bitireceğimi söylemiştim.

Bundan hoşlanmadı. Ve benim Keira'm, bunca yıldan sonra, otoriter bir bayan oldu.

Benimle konuşmaya alışmıştı ve karşılık vermekten çekinmiyordu.

Elli üç yıldır birlikteyiz.

Tanrım, güzel zamanlarımız olmuştu.

Tüm çocuklarımız evlendi ve kendi küçük canavarları oldu. Hatta bazılarının kendi çocukları bile vardı.

Genç yaşta emekli olmuştuk, Kaliforniya'ya gelmiştik çünkü Cyan ailesiyle birlikte Kelly'ye daha yakın olmak için buraya taşındığında Keira'mın gönlü Batı Yakası'nda yaşamaktan yanaydı. İkisi her zaman ayrılmaz bir ikili olmuştu, o kadar yakınlardı ki sanki kardeş olmak için doğmuşlardı.

Cali'deki muayenehanesinin gelişmesiyle birlikte o da taşındı, sonra da biz. Kısa bir süre sonra Phoenix bize katıldı ama Brook katılmadı ve şimdi Coshocton'a hükmediyordu. En küçüğümün Başkanlık görevini devralacağını hiç düşünmemiştim ama bölüm emin ellerdeydi.

Hepsi olabildiğince yerleşik durumdaydı ve miraslarıyla hayatları boyunca hazır olacaktı. Torunlarımız da öyle. Ve belki *onların* torunları da.

Annem benim bir çöp olduğumu düşünmüş olabilir, ama çöplerin ne kadar para kazandırabileceğini hiç fark etmemişti.

Bir adamın çöpü başka bir adamın hazinesiydi ne de olsa... "Tereddütlerin mi var?" diye sordu bana.

Homurdanarak ayağa kalkarken başımı salladım. Hareket etmek artık daha zordu ve dürüst olmak gerekirse yaşlanmak berbat bir şeydi. Bir sonraki aşama için hazırdım. Korkmuyordum çünkü birlikte olacağımızı biliyordum. Bu olduğu sürece her şeyle başa çıkabilirdim.

"Tabii ki hayır. Uçarı olan ben değilim."

Gözlerini bana dikti ve saç fırçasıyla havayı dürttü. "Ben uçarı değilim."

Alay ettim. "Sen kendine bunu söylemeye devam et, bebeğim."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Bunca yıl geçti ve ben hâlâ o muyum?" "Aptalca sorular sorma."

"Aptalca soru yoktur, sadece aptal insanlar vardır."

Buraya taşındığımızda öğretmen olmak için okula gitmiş ve birkaç yılını özel ihtiyaçları olan çocuklara öğretmenlik yaparak geçirmişti.

Bu benim Keira'mdı. Her zaman başkalarına yardım ederdi.

"Bana karşı bir öğretmene dönüşme. Senin derslerin için biraz yaşlıyım."

Güzel gülümsemesi hâlâ odayı aydınlatıyordu. "Asla çok yaşlı değilsin. Değil mi?"

Bunu kanıtlayabilir misin?"

"Berkeley'deki en eski üniversite öğrencisi." Havayı pompaladım. "Hâlâ gurur duyuyorum."

Elimi omzuna koyduğumda bana gülümsedi, sonra parmaklarını benimkilerin üzerine koydu.

"Her yılı anılarla doldurduk, değil mi?" "Kesinlikle öyle."

Gözlerimiz aynada çakışıp birbirini tuttu ve ben ona sırtarak korkmadığımı göstermeye çalıştım. Ona bu dünyada önemli olan tek şeyin o ve aşkımız olduğunu göstermeye çalışıyordum ve ikimiz olmadan yaşamaya niyetim yoktu - bir hafta değil, bir saat bile. Onsuz bir dakika bile çok uzun bir süreydi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin Asher."

"Bebeğim, bu boktan gezegende sensiz bir dakika bile kalmak istediğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

Titrek bir nefes aldı. "Çocuklar... bunun için bizi asla affetmeyecekler. Ve sen... Sana bir süre daha sahip olabilirler."

"Bunu düşünerek kendini kandırdığını ikimiz de biliyoruz." Omuz silktim, onun geçtiği anın benim de biteceğim an olduğunu itiraf etmekten çekinmedim. Keira'sı olmadan Storm diye bir şey yoktu. "Bizi affetmezlerse bu onların suçu. Tekrar karşılaştığımızda bizimle tartışabilirler. Eğer senin yok olduğunu görmeyi tercih etselerdi-" Sözümü kestim. "Hayır. Ne düşündükleri umurumda değil. Onlara not bıraktık. Onları sevdiğimizi biliyorlar. Bunu bilmekten asla vazgeçmeyecekler."

Keira'nın bana ilk Babalar Günümde aldığı, hayatım boyunca taktığım, oymaları uzun zaman önce solmuş olan haçı Cyan'ın zarfının içine koymuştum. Umarım onu takıyordur.

Tıpkı diğer çocuklarımin da bizim için en önemli olan parçaları takmalarını umduğum gibi. Alyansım, onun ilk doğum günü hediyesi. Yıllar boyunca biriktirdiğimiz sayısız şey.

"Bu onların işini kolaylaştırmayacak."

"Hayır, ama bir noktada bizi kaybetmeleri gerekiyordu."

"Doğru." Endişeliymiş gibi içini çekti ama ben onun rahatlamasını sanki aramızda içgüdüsel bir varlıkmiş gibi hissettim. Yorulmuştu. Çok yorgundu. "Kalkmama yardım eder misin?"

Eğildim ve onu ayağa kaldırdım. Şu anda bir yürütece ihtiyacı vardı ama doktor bana önümüzdeki birkaç gün içinde sürekli olarak yatakta kalması gerekeceğini söylemişti. Bugün bunu yapmamızın nedeni de buydu. Yavaş ve acı verici de olsa hâlâ kendi başına yürüyebiliyorken.

Ön kapıya varmamız biraz zaman aldı ama her anın tadını çıkardım. Dışarıda, üç tekerlekli motosikletim -kemiklerim ve yaşlı kığım için daha kolay- bekliyordu. Harley'im kadar şık değildi ama ya öyle olacaktı ya da bisiklete binmekten vazgeçecektim ve ne ben ne de Keira bunu istememiştik.

Onu arka koltuğa oturtmam gerekiyordu ama ben ona yakın olmak istiyordum. Bunun yerine, ben ön koltukta yerimi alırken onun da üç tekerlekli motosiklete yaslanmasını işaret ettim ve "Arabanız bekliyor" dedim.

Ondan bir kahkaha kaçtı, beni evliliğimizin yıllarına götüren bir kahkaha. İyi zamanları, en iyi zamanları, yüksekleri ve sürprizleri. Göğsüme sağlam bir ağırlık gibi yerleşti ve bana güç verdi. Beni teşvik etti.

Bunu hatırlamak istedim.

Ölürken kulaklarımda bunun çınlamasını istedim. Umutsuz nefes alışları değil. Beni terk ederken monitörlerden gelen bip sesleri değil.

Kahkahası. Onun neşesi. Hayatımı tanımlayan, o olmasaydı olacağım çaresiz hiç kimse yerine beni bugün burada duran adam yapan işaretler.

Artık o kadar küçüktü ki kalçalarımın arasına kolaylıkla yerleşti ve işte o zaman aklıma geldi.

"Roadster'ıma oturabilir misin?" "Gri Balina

Koyu ne kadar uzakta?"

"Yirmi dakika."

Bunu düşündü, sonra kararlı bir şekilde başını salladı ve bana bunun onun için zor olacağını ama yapacağını söyledi.

Yıllardır binmediğim bisikleti dışarı çıkarırken o da üç tekerlekli bisikletin üzerinde beni bekliyordu. Cyan'ın en küçüğü Louis buraya gelir ve ona binerdi; bu onunla benim aramda bir sırdı çünkü annesi onun henüz binmek için yeterince büyük olmadığını düşünüyordu. Ona otuz yaşında yeterince büyük olamayacağını söyleyebilirdim ama dinlemedi. Cy da annesi ve büyükannesi kadar inatçıydı ve yaşlı bacağımı üzerinden geçirmek güç gerektirse de başardım.

Garajdan çıkıp ona doğru sürdüm ve kalçalarımın arasındaki gümbürtü doğru hissettirdi. Her şey yolundaydı. Şimdi tek yapmam gereken onu ikna etmektir.

Uzun zamanımızı aldı, çok fazla güç, sabır ve ondan birkaç gözyaşı aldı, ama oraya vardık. Önüme yerleşti ve ağırlığının çoğunu benimkine verdi. Gücünün çoktan tükenmeye başladığını biliyordum, bu yüzden kısa sürede yola koyuldum.

Sahile olan yolculuğumuz çok güzeldi. Bir yanım işgüzar bir domuz tarafından yoldan çekilmeyi bekliyordu, ancak kesintisiz bir şekilde başardık. Kilometrelerce uzanan sahil şeridini geçerken, okyanus ılık yaz akşamında parılıyordu ve seyretmesi keyifli bir manzaraydı. Her dakika, zayıflık onu içime daha fazla yerleştiriyordu ve motorun sarsıntıları sistemimi sarsıp her an beni yoruyor olsa da, onu özümstedim.

Bu son yolculuğumuz

olacaktı. Buna değdi.

Sonra kayalıklara ulaştık.

"Sana 'ölüm bizi ayırana kadar' derken ciddiymdim." Yüzümü boğazına gömdüm, kendimi alçalttım, bir kolumla ona sıkıca sarıldım, o da bana benim ona sarıldığım kadar sarıldı ve fısıldadım, "Seni seviyorum bebeğim."

Duymamam gereken ama rüzgârın bana armağan ettiği yumuşak bir iç geçirdi. "Ben de seni seviyorum, Asher."

Böyle anlarda hep Asher.

İşte o zaman motoru devirdim, işte o zaman asfalttan kayarak yolun kenarındaki kayalık araziye düştüm ve işte o zaman ikimiz de bilinmeyene doğru özgürce uçtuk.

Ama bunu birlikte yaptık.

Bu bizim son vedamız değil, başka bir şeyin başlangıcıydı. Son elli üç yıl kadar güzel bir şeyin.

Ruh eşiniz yanınızdayken sonsuzluk korkutucu değildi.

**** BONUS SAHNE ****

HOOK'un çığlıkları kulak zarımı delemek kadar yüksek olduğunda, alevlerin sakalını tüketmesini izlerken, yangın söndürücüyü aldım, kapağını çıkardım ve kafasına sıktım.

Digger bir kakhaha attı, SL ŐaŐkınılıkla ksrd ve North, "Tanrım," diye mırıldandı.

"Nefes al ma Kanca," diye alay ettim. "Bu bok soluduğunda ölümcül olabilir." Orada dikilip duran SL'ye işaret ettim ve "Kafasına dk SL. Tanrı aşkına."

SL yüzünü buruŐturdy. "Daha önce hiç böyle bir Şey yapmadım Prez," diye homurdandı ama dediğimi yaptı ve oldukça yanık görünümlü bir Kanca ortaya çıkardı.

"Şimdi, bunu yapmaya devam edebilirim, Hook. Seni yakabileceğim bir sürü başka bok var ve cenaze ateşine layık güzel bir Şenlik ateşinde lebilirsin ya da boğazını kesebilirim. Güzel ve hızlı bir Şekilde. SeÇim senin."

Nefes almakta zorlanıyordu, acı çekiyordu ama "Boğazımı kesin" diyebildi.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi bana Kuduz Kurtlar'dan bahset."

Havayı içine çekti, çıkardığı hırıltılı sesler bana amfizemli birini hatırlattı ama ağzından Şu sözler döküldü: "Sticky buraya geldiğinde onlardan bir Şey aldı. Butch'un kalmasına izin vermesinin nedenlerinden biri de bu."

"Kalbinin iyiliğinden değildi o zaman," diye takıldım.

Hook kaşlarını çattı. "Hayır. Çok para değerinde."

"Neydi o?" "Bir

kolye."

Söylemesini beklediğim Şey bu değildi. "Benimle

dalga mı geçiyorsun? Lanet bir kolye mi?"

Hook başını salladı, sonra tekrarladı: "ok para eder."

"Öyle olmalı, Tanrım."

"İnci ya da onun gibi bir şey. Butch aldı ama asla satmadığını biliyoruz." "Lanet inciler mi?" Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

"Butch konseyine söylerdi."

"Öyle mi? Ganimeti paylaşması gerekmez miydi?" "Butch öyle biri değildi," diye nefes nefese kaldı Hook.

"Buraya geldiğimde hesaplarınızın durumuna bakarak bunun saçmalık olduğunu söyleyebilirim," dedim.

"Ve siz piçler ona sadık mıydınız?" Digger mırıldandı. "Düşündüğümünden daha büyük aptallarmışsınız."

"Hey!" SL homurdandı.

"Bu doğru. Tanrım. Bu tür şeyler West Orange'daki bölümle paylaşıldı, değil mi Storm?"

Kollarımı göğsümde kavuşturarak, "Eminim öyledir," diye cevap verdim. "Bu kolyeyi bu kadar özel yapan neydi?"

Hook öksürmeye başlamadan önce, "New York'taki bir suç ailesine aitti," diye homurdandı. Gözlerimizin önünde derisinde pembe yaralar belirmeye başladı ve bunun geciktirici spreydeki tahriş edici maddelerden kaynaklandığını biliyordum. "Kurtlar onu yaklaşık on yıl önce zengin bir iş adamından çaldı."

"Bu kolyenin bugünle ne ilgisi var?"

"Sticky, kasalara erişebilmek için bizi Sinners'a geri almanızı istedi. Yine de herkes sadıktı. Aksi takdirde içeri giremezdik."

"Prez'in ailesini rehin almanın seni Günahkârlar'a geri getireceğini gerçekten düşündün mü?" Digger talep etti. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Yoksa sadece aptal haplar mı alıyorsun?"

Hook başını salladı ve cildindeki tahrişi hafifletmek için yanağını omzuna sildi. "Butch'ta işe yarardı. Ve Kuduz Kurtlar'ın başkanında da. Güç haklıdır."

Kaşlarım çatıldı. "Buna gerçekten inanıyorsan, dünyanın senin beyin yerine kullandığın boklarla daha uzun süre uğraşmak zorunda kalmayacağına sevindim."

"Kolyeyi satmak için mi istediniz? Yoksa Kuduz Kurtlar'a geri götürmek için mi?" Hook omuz silkti. "Yapışkan, Kuduz Kurtlar'da hoş karşılanacağımızı söyledi."

Kurtlar."

Digger kıkırdarak, "Bence Sticky o kolyeyi eline geçirdiği anda ölmüş olurdunuz," diye karşılık verdi. "Parayı siz sik kafalılarla paylaşacak değildi."

İnfazcım yanılmıyordu.

Yine de söylediklerinde bir şey beni etkiledi. "Kasa dedin. Çoğul." Ofisimde iki tane vardı. Biri silahlar içindi, yasal olan şeyler ve

Şerif görmek için arayabilirdi, sonra da para için.

Kanca gözlerini kırptırdı, sonra gözlerinde bir anlam belirdi. "Evet. Kulüp binasında saklanmış birkaç tane var. Eğer gitmeme izin verersen onları sana gösteririm."

Blöf yaptığını bildiğim için sııttım. "Senin geri zekâlı kığın bir gün daha yaşamasına izin vermektense o kasaların yanıp kül olmasını tercih ederim. Şimdi konuşmaya devam edebilirsin ya da boğazını kesip yavaşça kan kaybından ölmeni sağlayabilirim. Seçim senin."

Diplomatik olmadığımın söylenmesine asla izin vermeyin.

REX ŞİMDİ ÖN SİPARİŞTE!

Buradan alın: www.books2read.com/RexSerenaAkeroyd

Onunla tanıştınız, onu tanıdığınızı sanıyorsunuz, ama West Orange şubesinin bu soğuk başkanını *gerçekten* tanıyan var mı?

MaryCat ve Digger'ın nasıl bir araya geldiğini bilmek ister misiniz?
Beş Nokta ve Şeytan'ın Günahkarları'nın iplerinin nasıl birbirine karıştığını bu özel ön bölümde öğrenin!

[Çok Yaramaz Bir MC Noel'i!](#)

ÖN SİPARİŞLER BAŞLADI!

SON SÖZ

REX ŞİMDİ ÖN SİPARİŞTE!

Buradan alın: www.books2read.com/RexSerenaAkeroyd

Onunla tanıştınız, onu tanıdığınızı sanıyorsunuz, ama West Orange şubesinin bu soğuk başkanını *gerçekten* tanıyan var mı?

MaryCat ve Digger'in nasıl bir araya geldiğini bilmek ister misiniz?

Beş Nokta ve Şeytan'ın Günahkarları'nın iplerinin nasıl birbirine karıştığını bu özel ön bölümde öğrenin!

[Çok Yaramaz Bir MC Noel'i!](#)

ÖN SİPARİŞLER BAŞLADI!

Nasıl hissediyorsunuz,
canlarım?

Kırık mı? Ham? Kızgın
mı?

Eminim bunların hepsi ve daha fazlasısınız.

Ama ben şöyle düşünmek istiyorum: Keira'sı olmadan Storm olmaz.

Ve bu son eyleminde Storm size her zaman ortaya **ç ı k a c a ğ ı n ı** bir kez daha kanıtladı. Keira her zaman onun önceliği olacak.

Hepinizin bunu okumasına ihtiyacım vardı. Bunu görmenize ihtiyacım vardı.

Bu adam artık kırgın değil, çünkü Yaşlı Kadın onun arkasını kolluyor. Umarım sonunda kendini affettirdiğini hissedersiniz.

<3

Hazır buradayken.

Yalan yok-alkolsüz bira gerçekten de süt üretimini teşvik etmeye yardımcı oluyor.

[Kaynak](#)

Ve eğer zorlanıyorsanız, kitap akşamdan kalmalığınız gerçek ötesiyse, Facebook'taki Tea & Spoilers odama katıldığınızdan emin olun. Gelin ve topluluk içinde ağlayın.

Yapacağımı biliyorum. <3

Katılın
[SerenaAkeroydsTeaAndSpoilersRoom](https://www.facebook.com/groups/SerenaAkeroydsTeaAndSpoilersRoom)

burada:

www.facebook.com/groups/

Çaprazlama evreninin kapsamlı bir okuma sırası için buradan başlayın:

[İĞRENÇ](#)
[NYX](#)
[BAĞLANTI](#)
[PIS ZENGİN](#)
[GÜNAHI](#)
[ÇELİK PIS](#)
[KARANLIK](#)
[CRUZ](#)
[MAVERICK](#)
[PIS SEKS](#)
[ŞAHİN PIS](#)
[SICAK](#)
[FIRTINA](#)
[THE DON](#) (AĞUSTOS 2021'DE) [THE](#)
[LADY](#) (EYLÜL 2021'DE)
[FİLTHY SECRET](#) (EKİM 2021'DE ÇIKIYOR)

Desteyiniz için her zaman olduğu gibi çok teşekkür ederim.

Yayınlarımla ilgili en son haberler için FB'deki Diva okuyucu grubuma katılmak isterseniz, özellikle de hala yayın haftasıysa, orada kapmak için bazı güzellikler olacağını unutmayın. Buradan katılın: www.facebook.com/groups/SerenaAkeroydsDivas

Sizi seviyorum çocuklar ve okuduğunuz için teşekkürler!

Serena

xoxo

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.